

รายงานฉบับสมบูรณ์

โครงการศึกษาวิจัยและประเมินผลเพื่อการพัฒนา
ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

เสนอ

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.)



จัดทำโดย



ศูนย์บริการวิชาการเศรษฐศาสตร์
คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
พฤศจิกายน 2554

รายงานฉบับสมบูรณ์
โครงการศึกษาวิจัยและประเมินผลเพื่อการพัฒนา
ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

เสนอ

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.)

จัดทำโดย



ศูนย์บริการวิชาการเศรษฐศาสตร์
คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
พฤศจิกายน 2554

บทสรุปผู้บริหาร (Executive Summary)

ความเป็นมา

การดำเนินงานของระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการภายใต้พระราชกฤษฎีกา (พ.ร.ฎ.) ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 กำหนดให้จังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดยื่นคำขอตั้งงบประมาณได้โดยตรง โดยให้ถือว่าจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดเป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดต้องสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระดับชาติ การพัฒนาระดับสาขา กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาระดับภาค และความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นในจังหวัด

แผนพัฒนาจังหวัดเป็นแผนที่มุ่งเน้นการพัฒนาแบบองค์รวมครอบคลุมทุกมิติ แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดเป็นแผนที่มุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของกลุ่มจังหวัด โดยหลักการในทางปฏิบัติการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดต้องเป็นไปตามแผนพัฒนาจังหวัดหรือแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดแล้วแต่กรณี และต้องสร้างโอกาสและส่งเสริมให้เกิดการมีส่วนร่วมระหว่างภาครัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมในจังหวัด เพื่อเสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขันและการแก้ไขปัญหาาร่วมกันเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนและกระจายอำนาจการตัดสินใจลงสู่ระดับผู้ปฏิบัติ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและความรวดเร็วในการปฏิบัติราชการ สอดคล้องกับการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี มีความโปร่งใสและมีการตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ของการปฏิบัติราชการ พร้อมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้ท้องถิ่นมีความพร้อมรองรับการกระจายอำนาจให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทราบถึงปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการในการดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551
2. เพื่อให้ได้ข้อเสนอเชิงนโยบายในการปรับปรุงแนวทางการดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 ที่มีประสิทธิภาพและตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ได้อย่างแท้จริง (ทั้งในเรื่องระบบและวิธีการต่างๆ การแก้ไขกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง มาตรการและกลไกที่เอื้อต่อการปฏิบัติงาน)
3. เพื่อพัฒนาระบบฐานข้อมูลของ ก.น.จ. สำหรับเป็นช่องทางประสานงานระหว่างหน่วยงานกลางและจังหวัด/กลุ่มจังหวัด

ขอบเขตและแนวทางการศึกษา

ขอบเขตและแนวทางการศึกษาจะมุ่งในเรื่องการพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ สำนักงาน ก.พ.ร. ในฐานะฝ่ายเลขานุการ ก.น.จ. ได้วางกรอบแนวทางในการดำเนินการ โดยกำหนดกิจกรรมหลักไว้ดังนี้

1. ศึกษาวิจัยและประเมินผลเพื่อพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการโดยทบทวนแนวทางการดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 ที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งจะเป็นการวิเคราะห์ระบบการปฏิบัติงานตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 เพื่อวิเคราะห์ถึงกลไกการจัดทำแผนฯ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติการ การบริหารงบประมาณ และการติดตามประเมินผลเพื่อจัดทำข้อเสนอแนะในการปรับปรุงระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ การประเมินผลแผนปฏิบัติการประจำปีของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ประจำปีงบประมาณ 2553 – 2554 ให้แก่ ก.น.จ.

2. ศึกษาภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด โดยมีประเด็นสำคัญในการศึกษาคือ บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัด บทบาทของผู้นำภาคส่วนต่างๆ เช่น นายองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล และการมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในพื้นที่ ได้แก่ บทบาทของภาคเอกชนและภาคประชาสังคมในการมีส่วนร่วมจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและจังหวัด และแผนปฏิบัติการประจำปีของกลุ่มจังหวัดและจังหวัด

3. ศึกษาขั้นตอนและกลไกการบูรณาการและศึกษาการสร้างเชื่อมโยงการดำเนินการตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ระหว่างส่วนราชการกับจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ระหว่างจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และระหว่างจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับภาคเอกชน/ชุมชน รวมทั้งทำการศึกษาถึงกรอบระยะเวลาที่เหมาะสมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แผนท้องถิ่น และวิธีการเชื่อมโยงหรือสนับสนุนระหว่างแผนต่างๆ ดังกล่าว

4. ศึกษาเพื่อกำหนดศักยภาพของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ในระดับกลุ่มจังหวัดจะเน้นทิศทางการพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันให้ครอบคลุมในระดับต่างๆ (Global, Regional, Local) สำหรับในระดับจังหวัดจะมุ่งเน้นการกำหนดศักยภาพเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาของจังหวัด

5. การศึกษากรอบแนวทางการจัดสรรงบประมาณจังหวัดและกลุ่มจังหวัดที่มีความเหมาะสม

6. วิเคราะห์ประเภท/ลักษณะของข้อมูลที่ต้องมีไว้ในเว็บไซต์ของ ก.น.จ. เพื่อใช้เป็นประโยชน์ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แผนปฏิบัติการประจำปีของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ตลอดจนการพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

7. ข้อเสนอแนะ/แนวทางในการปรับปรุงระบบการบริหารจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551

ผลการศึกษาที่สำคัญ

1. ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551

1.1 โครงสร้างของ ก.น.จ. มีลักษณะค่อนข้างรวมศูนย์ (Centralized) ผลการศึกษาของคณะผู้วิจัยได้ปรากฏให้เห็นว่า โครงสร้างกลไกของระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ โดยคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) มีโครงสร้างการทำงานค่อนข้างรวมศูนย์ เห็นได้จากองค์ประกอบของ ก.น.จ. ที่มีนายกรัฐมนตรี เป็นประธาน มีกรรมการซึ่งประกอบด้วยรองนายกรัฐมนตรีทุกคน รัฐมนตรีซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมายให้กำกับและติดตามการปฏิบัติราชการในภูมิภาค รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงมหาดไทย เลขาธิการนายกรัฐมนตรี เลขาธิการคณะรัฐมนตรี ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นายกสมาคมองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย นายกสมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย นายกสมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทย ประธานกรรมการสภาพการการค้าแห่งประเทศไทย ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ผู้ทรงคุณวุฒิจากคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการซึ่งประธานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการกำหนดไม่เกินสามคน ผู้แทนภาคประชาสังคมที่นายกรัฐมนตรีแต่งตั้งไม่เกินสองคน มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี และเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ ดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการและเลขานุการ โดยจะเห็นได้ว่า กรรมการส่วนใหญ่เป็นข้าราชการระดับหัวหน้าส่วนราชการหรือประธานจากภาคส่วนอื่นๆ ไม่ได้สะท้อนการมีส่วนร่วมจากพื้นที่ และการทำงานยังคงยึดติดกับระบบราชการซึ่งเป็นการทำงานแบบ “บนลงล่าง” (Top-Down) มากกว่าจาก “ล่างขึ้นบน”(Bottom-Up) อย่างที่วัตถุประสงค์ของการบริหารงานได้วางไว้

1.2 โครงสร้างการบริหารงานระดับกลุ่มจังหวัด โดยคณะกรรมการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการหรือ ก.บ.ก. ไม่สามารถขับเคลื่อนยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดได้อย่างแท้จริง สถานภาพของกลุ่มจังหวัดที่มีได้เป็นนิติบุคคลเช่นเดียวกับจังหวัด การบริหารงานกลุ่มจังหวัดที่อยู่ในลักษณะของคณะกรรมการ โดย ก.บ.ก. เป็นการทำงานที่เป็นงาน “พิเศษ” ต้องทำตามกฎหมายโดยไม่มีผลในทางปฏิบัติมากนัก ปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งคือกลุ่มจังหวัดไม่ได้มีสถานภาพที่ชัดเจนตามกฎหมาย ทำให้กลุ่มจังหวัดขาดอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายรองรับในการขับเคลื่อนแผนงานโครงการและการบริหารจัดการโครงการ ไม่สามารถเป็นกลไกขับเคลื่อนยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดได้อย่างแท้จริง และสถานะของผู้ทำหน้าที่เป็นประธาน ก.บ.ก. นั้นให้ความสำคัญกับระบบอาวุโส

1.3 การได้มาและสัดส่วนของภาคประชาสังคม ตามองค์ประกอบของคณะกรรมการทั้ง ก.บ.ก. และ ก.บ.จ. ซึ่งให้สิทธิประธานคณะกรรมการเป็นผู้แต่งตั้งหรือคัดเลือก จึงอาจจะไม่ใช่ตัวแทนภาคประชาชนอย่างแท้จริง ตามบทบัญญัติในกฎหมายโครงสร้างของ ก.บ.ก. และ ก.บ.จ. นั้นมีสัดส่วนภาคประชาสังคมจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับผู้แทนจากส่วนราชการในคณะกรรมการนั้นๆ อีกทั้งภาคประชาสังคมไม่มีบทบาทเนื่องจากการดำเนินงานเน้นโดยภาครัฐ ไม่ได้ให้ความสำคัญมากนัก ซึ่งเปรียบเทียบ

ไม่เปิดให้ประชาชนมีส่วนร่วม ดังนั้นการมีส่วนร่วมของการมีภาคประชาสังคมจึงไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในคณะกรรมการฯ

1.4 ความเหมาะสมของการจัดตั้งกลุ่มจังหวัดในเชิงโครงสร้าง การจัดตั้งกลุ่มจังหวัดอย่างเช่นในปัจจุบันที่มีอยู่ 18 กลุ่มจังหวัดโดยใช้ลักษณะทางกายภาพหรือสภาพทางภูมิศาสตร์เป็นเกณฑ์นั้นไม่สะท้อนถึงศักยภาพของกลุ่มจังหวัดที่มีร่วมกันได้อย่างชัดเจน ทำให้ไม่สามารถพัฒนายุทธศาสตร์ร่วมกันได้อย่างไรก็ตาม กลุ่มจังหวัดที่มีศักยภาพหรือมีจุดเด่นของผลิตภัณฑ์ อาทิ กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันที่มียุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดในเรื่องท่องเที่ยวอย่างชัดเจน อาจจะเป็นกลุ่มจังหวัดที่มีศักยภาพในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวและสามารถพัฒนาหรือจัดสรรงบประมาณเพื่อพัฒนาด้านการท่องเที่ยวภายในกลุ่มจังหวัด

1.5 สถานภาพของสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดหรือ OSM บทบาทและองค์กรมีสถานะไม่ชัดเจน ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของบุคลากร OSM อยู่ภายใต้สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย แต่ในทางปฏิบัติต้องทำงานตามแนวทาง ก.พ.ร. โดยเฉพาะการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการและการเตรียมตัวหรือการฝึกอบรมเรื่องการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ ทั้งนี้เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ก่อนที่จะมาปฏิบัติงานกับ OSM เป็นข้าราชการที่โอนย้ายจากฝ่ายอำนวยการหรือเป็นบุคลากรที่มาจากฝ่ายอื่นซึ่งมีความรู้ความเข้าใจด้านการวางแผนน้อย นอกจากนี้ จำนวนบุคลากรไม่เพียงพอต่อความรับผิดชอบในงานของกลุ่มจังหวัดบางแห่งมีเพียงสองคน ซึ่งอัตรากำลังที่กำหนดตามกรอบมีมากกว่านั้น แต่ไม่ได้บรรจุข้าราชการครบตามตำแหน่ง ข้าราชการที่มาทำหน้าที่ในหน่วยงานนี้ ที่เป็นผู้ขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ในกลุ่มจังหวัด เป็นผู้ที่เสียสละเพราะด้วยภาระงานที่หนัก รวมถึงงานโดยส่วนใหญ่เป็นงานเอกสาร จึงเป็นภาระแก่ผู้ปฏิบัติ นอกจากนี้ การประเมินผลการปฏิบัติงาน (การให้ความดีความชอบ) ถูกนำไปประเมินรวมทั้งสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ทั้งที่ข้าราชการในกลุ่มงานนี้ทำงานในพื้นที่ และยังขาดแรงจูงใจในการทำงานกับองค์กรซึ่งมีเส้นทางอาชีพ (Career Path) ไม่ชัดเจน จากสถานะองค์กรที่ไม่ชัดเจน

1.6 กระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและการแปลงแผนไปสู่ปฏิบัติ (จากแผนพัฒนาจังหวัดไปสู่แผนปฏิบัติการประจำปี)

1) แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด

ลักษณะและความเชื่อมโยงของแผนระหว่างกลุ่มจังหวัดและแผนพัฒนาจังหวัดนั้นขาดความเชื่อมโยง ทำให้บทบาทในการพัฒนาตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดของจังหวัดต่างๆ ภายในกลุ่มจังหวัดขาดความชัดเจนในประเด็นยุทธศาสตร์ ทำให้มีผลต่อการกำหนดยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดและการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ หรือขาด Product Champion เมื่อตกลงกันไม่ได้ภายในกลุ่มจังหวัดก็จะใช้วิธีการหารงบประมาณตามจำนวนจังหวัดในกลุ่มจังหวัด รวมทั้งการวิเคราะห์ SWOT ในกระบวนการจัดทำแผนไม่สะท้อนปัญหาที่แท้จริงของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด เป็นเพียงข้อความทั่วไป ขาดข้อมูลเศรษฐกิจสังคมของจังหวัดมาสนับสนุน การจัดลำดับความสำคัญของแผนงาน/โครงการขึ้นอยู่กับผู้ว่าราชการจังหวัดและการเมืองระดับท้องถิ่น มากกว่าจะคำนึงถึงแผนพัฒนาที่กำหนดไว้ มีผลให้โครงการไม่มีความแตกต่างไปจากเดิมหรือโครงการใหม่ๆ โครงการของกลุ่มจังหวัดบางกลุ่มเกิดการซ้ำซ้อนของจังหวัดในกลุ่ม ไม่มีแนวทางในทางปฏิบัติที่ชัดเจนในการเชื่อมโยง/บูรณาการ ขาดกระบวนการบูรณาการโครงการที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ดำเนินการ นอกจากนี้ การมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่างๆ ยังไม่ชัดเจน ภาคราชการยังติดอยู่กับสังกัดในระดับกรม ภาคประชาสังคมยังไม่มีกลไกการสนับสนุนการมีส่วนร่วม นอกจากการประชุมรับฟังความคิดเห็นซึ่งไม่มีผลมากนักในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด เป็นเพียงการให้รับทราบว่าจังหวัดและกลุ่มจังหวัดจะมีแผนงาน/โครงการอะไร

2) กระบวนการจัดทำแผน/แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ และบุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่

(1) หน่วยงานขับเคลื่อน (สำนักงานจังหวัดและสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด หรือ OSM) ในการแปลงแผนไปสู่ปฏิบัติ (ตามแผนปฏิบัติการประจำปี) เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของสำนักงานทั้งระดับจังหวัดและกลุ่มจังหวัดมีภาระทางต้นสังกัด (ระดับกรมหรือ Function) และในพื้นที่ (Area) ที่ต้องปฏิบัติไปพร้อมๆ กัน ซึ่งส่วนใหญ่จะมีแนวคิดบนพื้นฐาน Function มากกว่า Area บางครั้งงานที่เป็น Function ในพื้นที่ผู้ว่าราชการจังหวัดอาจไม่ทราบเรื่องว่าเป็นการสั่งการตรงจากส่วนกลาง (กระทรวง/กรม) ถึงหน่วยงานที่อยู่ในสำนักงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด นอกจากนี้หน่วยงานที่ทำหน้าที่แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติไม่สามารถทำงานได้สอดคล้องกับแผนพัฒนาจังหวัด ที่มีลักษณะเป็นแผนยุทธศาสตร์ ขาดความเข้าใจในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์และการพิจารณาแบบบูรณาการเพื่อการจัดทำแผนงาน/โครงการให้สอดคล้องตามแผนพัฒนาจังหวัดเป็นยุทธศาสตร์ สะท้อนถึงปัญหาศักยภาพบุคลากรที่รับผิดชอบในระดับพื้นที่ว่าขาดองค์ความรู้ในเรื่องการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ ไม่สามารถวิเคราะห์ได้ว่ายุทธศาสตร์ของพื้นที่ที่รับผิดชอบคืออะไร จากข้อมูลภาคสนามพบว่าบางจังหวัดบุคลากรมีความรู้ในเรื่องการจัดทำแผน แต่ไม่มีเครื่องมือ (Tools) หรือมีเครื่องมือแต่นำมาใช้ไม่ได้ ผลที่ตามมาคือเกิดการนำโครงการเป็นตัวตั้งและเลือกประเภทโครงการซึ่งเป็นโครงการเดิมที่เคยจัดทำไว้แล้วแต่ไม่ได้รับงบประมาณในปีก่อนๆ แล้วให้มาสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ที่มีอยู่ในแผนพัฒนาจังหวัด

(2) กระบวนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ กระบวนการจัดทำแผนขาดการบูรณาการระหว่างจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับส่วนกลาง และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนงาน/โครงการและงบประมาณ รวมทั้งการเชื่อมโยงและการประสานแผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรภาคชุมชนหรือประชาสังคม ยังไม่เป็นระบบและไม่มีกลไกที่ชัดเจน ทำให้การจัดทำแผนจังหวัดไม่สอดคล้องกับความต้องการของพื้นที่ รวมถึงกระบวนการแปลงแผนจากยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัดไปสู่การปฏิบัติ (ตามแผนปฏิบัติการประจำปี) ซึ่งการให้ได้มาซึ่งโครงการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้ ต้องพิจารณาในเชิงยุทธศาสตร์มากกว่าใช้มิติของพื้นที่เป็นหลักในการจัดทำอย่างที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน อีกทั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่มียุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่น (หรือมีเพียงบางแห่ง) ดังนั้นการจะทำให้สอดคล้องกันในเชิงยุทธศาสตร์จึงทำไม่ได้ จะทำได้ก็แต่ลักษณะในเชิงพื้นที่เท่านั้น มีผลให้แผนงาน/โครงการของจังหวัดส่วนใหญ่เป็นเพียงโครงการปกติของหน่วยงานราชการ ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นผลจากเกณฑ์ของ ก.น.จ. ที่ต้องการให้แผนจังหวัดมีลักษณะเป็นแผนที่ครอบคลุมทุกมิติ แต่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับปัญหาใดปัญหาหนึ่งเป็นการเฉพาะ โครงการของกลุ่มจังหวัดจึงขาดการบูรณาการ ส่วนใหญ่เป็นการรวมแผนงาน/โครงการของจังหวัดเข้าด้วยกัน ลักษณะโครงการยังเป็น

แบบเดิมๆ ไม่มีความแตกต่างหรือโครงการใหม่ๆ หรือโครงการของกลุ่มจังหวัดบางกลุ่มเกิดการซ้ำซ้อนกับโครงการของจังหวัด ส่วนหนึ่งเกิดจากปฏิทินงบประมาณที่ทำให้ทำล่วงหน้าระยะยาว

นอกจากนี้ ระยะเวลาของแผนในระดับต่างๆ ไม่สอดคล้องกัน ส่งผลให้การประสานแผนการจัดทำสอดคล้องกันได้ยาก เห็นได้จากแผนพัฒนาฯ ระดับชาติ เป็นแผน 5 ปี แผนบริหารราชการแผ่นดิน 4 ปี (ตามวาระของรัฐบาล) แผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนาของกลุ่มจังหวัดระยะเวลา 4 ปี (แผนฉบับปัจจุบันปี 2553 – 2556) แผนพัฒนาท้องถิ่นระยะเวลา 3 ปี ไม่ว่าจะเป็นการประสานแผนจาก “บนลงล่าง” ตามระบบราชการหรือยึดตามความต้องการจากประชาชนในพื้นที่แบบ “ล่างขึ้นบน” ดังนั้นการประสานเชื่อมโยงหรือยึดแผนใดเป็นตัวตั้ง จะเกิดช่องว่างด้านระยะเวลาของแผนในแต่ละระดับ การทำให้แผนทั้งหมดมีความสอดคล้องประสานไปในทิศทางเดียวกันโดยเฉพาะในพื้นที่ที่เกิดขึ้นได้ยาก เพราะความเหลื่อมของเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดของแผนในแต่ละระดับ การจัดทำแผนพัฒนาของกลุ่มจังหวัดควรเริ่มต้นก่อนทำทำแผนพัฒนาของจังหวัด เพื่อให้จังหวัดในกลุ่มจังหวัดนั้นนำไปใช้จัดทำแผนพัฒนาให้สอดคล้อง ต้องมีขั้นตอนและลำดับ (Sequence) ในจัดทำแผนพัฒนาของจังหวัดและของกลุ่มจังหวัดชัดเจน นอกจากนี้ ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในภาคสนามพบว่า แผนพัฒนาของจังหวัดและแผนปฏิบัติการประจำปีมีขั้นตอนและเวลาเตรียมการล่วงหน้าเป็นระยะเวลานาน ตามที่กำหนดไว้ตามปฏิทินการจัดทำแผนปฏิบัติการประจำปีของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดของปีงบประมาณ 2555 ซึ่งเริ่มขั้นตอนแรกในเดือนสิงหาคม 2553 และเสร็จสิ้นกระบวนการถึงขั้นตอนการเสนอ ก.น.จ. ให้พิจารณาในวันที่ 20 มกราคม 2554 ก่อนที่ฝ่ายเลขานุการ ก.น.จ. ส่งแผนฯ ประจำปีของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดให้สำนักงบประมาณ ซึ่งถือว่าเป็นค่าของงบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด โดยจะสอดคล้องกับปฏิทินการจัดทำงบประมาณประจำปีงบประมาณ 2555 จึงเกิดปัญหาไม่สามารถปรับเปลี่ยนให้ทันต่อสถานการณ์เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ไม่ได้คาดการณ์ไว้ รวมถึงไม่สอดคล้องกับเวลาของการทำแผนบูรณาการในพื้นที่ เช่น แผนพัฒนาท้องถิ่น

นอกจากนี้ การจัดสรรงบประมาณไม่ได้ยึดตามคุณภาพแผน วิธีจัดสรรงบประมาณจึงยึดตามลักษณะเดิม ดังนั้นต้องมีหน่วยกลางในการบังคับตัวกรอบที่มีคุณภาพ และไม่เป็น One of Command ที่ผ่านมาเมื่อหาข้อยุติไม่ได้จะใช้วิธีการหารแบ่งงบประมาณตามจำนวนจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ทำให้งบประมาณของแผนจังหวัดและกลุ่มจังหวัดมีไม่เพียงพอต่อโครงการ โดยเฉพาะในส่วนของโครงการจากส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับการอนุมัติงบประมาณน้อยมาก ทั้งๆ ที่โครงการส่วนใหญ่มาจากเสียงสะท้อนของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริง ส่งผลต่อการบูรณาการ และอาจจะไม่บรรลุผลตามเป้าหมายที่ได้วางไว้

ในส่วนของค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (งบ 10 ล้าน/5 ล้านบาท) ก.น.จ. กำหนดกรอบการใช้ชัดเจน คือต้องใช้เพื่อวัตถุประสงค์ใดบ้าง เช่น การพัฒนาบุคลากรด้านการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด แต่ในทางปฏิบัติเมื่องบประมาณส่วนนี้เหลือ ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่มีอำนาจในรูปแบบของงบ CEO อย่างที่ผ่านมา ส่วนใหญ่พบว่าส่วนราชการในจังหวัดทำคำขอใช้งบส่วนนี้ด้วยเหตุผลเดือดร้อนเร่งด่วน โดยให้ผู้ว่าฯ อนุมัติ ซึ่งผิดหลักการและวัตถุประสงค์ของการจัดสรรงบประมาณส่วนนี้ของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด อาจเนื่องจากงบ 10 ล้านบาทสำหรับบางจังหวัดเกินความจำเป็นจึงเป็นที่มาของปัญหาดังกล่าว

นอกจากนี้ การบริหารเงินเหลือจ่าย ต้องระบุไว้เป็นสัดส่วนว่าจะต้องส่งคืนเท่าใด ส่วนใดใช้เองได้ เพื่อเป็นการกำกับให้จังหวัดส่งเงินเหลือจ่ายคืนและปฏิบัติเหมือนกับส่วนราชการต่างๆ เพื่อจะได้บริหารงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ (คือจังหวัดใช้ให้หมดภายในปีงบประมาณนั้น)

1.7 แนวทางการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด

(1) กรอบการจัดสรรงบประมาณพัฒนาจังหวัด

ประเด็นสำคัญในการจัดสรรงบประมาณคือ การกำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดสรรงบประมาณ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญและจำเป็นในการกำหนดแนวทางการจัดสรรฯ เพื่อให้เกิดการพัฒนาและแก้ไขปัญหาได้อย่างแท้จริง แบ่งพิจารณาเป็น 2 ส่วน ดังนี้

- การจัดสรรงบประมาณจังหวัด หลักการจัดสรรฯ แบ่งเป็น 2 ด้านหลัก ได้แก่ 1) พัฒนาทางด้านเศรษฐกิจหรือรายได้ของจังหวัด และ 2) พัฒนาทางด้านเศรษฐกิจหรือรายได้ของจังหวัด พร้อมทั้งแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำความยากจน
- การจัดสรรงบประมาณกลุ่มจังหวัด วัตถุประสงค์หลักคือ มุ่งเน้นพัฒนาหรือเพิ่มศักยภาพทางด้านเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด

กรอบการจัดสรรงบประมาณจังหวัดตามสูตรการจัดสรรงบประมาณของจังหวัดที่แต่เดิมมุ่งเน้นการพัฒนาระดับเศรษฐกิจและรายได้ของจังหวัด มีตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสูตรการจัดสรร 4 ตัวแปร ได้แก่ ผลผลิตมวลรวมจังหวัด (Gross Provincial Product หรือ GPP) ตัวแปรที่แสดงการผกผันรายได้ (Inverse Variable Income) จำนวนประชากร (Population) และตัวแปรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพแผน ทั้งสี่ตัวแปรมีการให้น้ำหนักต่อการคำนวณค่าที่ต่างกัน โดยมีข้อสังเกตประการหนึ่งคือ โครงสร้างนี้จะเฉลี่ยให้แต่ละจังหวัดเท่าๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 20 ของวงเงินงบประมาณพัฒนาจังหวัดแบบบูรณาการทั้งหมด โดยจะพิจารณาว่าร้อยละ 20 ของวงเงินทั้งหมดเป็นเท่าไร แล้วจึงนำมาหารให้แต่ละจังหวัดเท่ากันทั้งหมด (คือการหารด้วย 76 จังหวัด ไม่รวมกรุงเทพมหานคร)

สำหรับตัวแปรอื่นๆ ก็กระทำในลักษณะเดียวกันคือ ผลผลิตมวลรวมจังหวัด ร้อยละ 10 ของวงเงินงบประมาณ เมื่อจัดสรรให้กับแต่ละจังหวัดก็จะได้รับเท่ากับ อัตราส่วนระหว่าง GPP ของจังหวัดนั้นๆ ต่อ GPP รวม คูณด้วยร้อยละ 10 ของวงเงินงบประมาณทั้งหมด สำหรับผกผันรายได้จะกระทำในลักษณะเดียวกันกับการคำนวณ GPP โดยใช้อัตราส่วนระหว่าง 1 ต่อรายได้ต่อหัวของประชากร เป็นอัตราที่ใช้จัดสรรให้กับแต่ละจังหวัด หากจังหวัดใดมีรายได้ต่อหัวประชากรที่ต่ำก็จะได้รับงบประมาณในส่วนนี้สูง โดยการคำนวณในส่วนนี้มีงบประมาณร้อยละ 40 ซึ่งเป็นส่วนที่สูงที่สุด สำหรับจำนวนประชากรก็จะใช้โดยตรงคล้ายกับการคำนวณของ GPP เพื่อสะท้อนถึงภาระงบประมาณที่ต้องจัดสรรตามขนาดของประชากรในทะเบียน โดยน้ำหนักที่ให้เท่ากับร้อยละ 20 ของงบประมาณทั้งหมด นอกจากนี้การประเมินคุณภาพของแผนมีน้ำหนักเท่ากับร้อยละ 10 ของงบประมาณทั้งหมด

อย่างไรก็ตาม ประเด็นโต้แย้งเกี่ยวกับตัวแปรที่ใช้คือ เรื่องการผกผันของรายได้ที่สะท้อนภาวะความยากจนของจังหวัด แต่การใช้ตัวแปรนี้ก็ยังมีข้อเสียคือ หากจังหวัดไม่ได้มีการพัฒนาและประชาชนยังมีรายได้อยู่ในระดับต่ำก็จะทำให้ได้งบประมาณส่วนนี้สูง ซึ่งขัดต่อหลักการพัฒนาจังหวัดในภาพรวม หรือ

ตัวแปรจำนวนประชากรนั้นใช้ประชากรที่อยู่ในทะเบียนเท่านั้น แต่ในทางปฏิบัติ จังหวัดที่พัฒนามากก็จะมีแรงงานที่ย้ายถิ่นเข้ามา ซึ่งอาจมากกว่าจำนวนประชากรตามทะเบียน งบประมาณในส่วนนี้ไม่ได้สะท้อนจำนวนประชากรแท้จริงที่อยู่ในแต่ละจังหวัด

การปรับสูตรการคำนวณตามเงื่อนไขแรกเป็นความพยายามที่จะให้นำหน้าผลกระทบต่อคุณภาพของแผน แม้ว่าการประเมินคุณภาพของแผนจะเป็นตัวแปรเพียงตัวเดียวที่วัดในเชิงคุณภาพ แต่ก็เป็นตัวแปรเพียงตัวเดียวที่สามารถสะท้อนความสอดคล้องทางยุทธศาสตร์ของจังหวัดและเป็นการมองในภาพย่อยระดับแผนงาน โครงการว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ การปรับเพิ่มน้ำหนักให้กับตัวแปรนี้ย่อมต้องมีตัวแปรอื่นที่ถูกลดน้ำหนักลง ขณะที่ปรึกษามีความเห็นว่าตัวแปรที่ควรถูกลดน้ำหนักลงคือ ตัวแปรเฉลี่ยเท่ากัน เนื่องจากไม่ได้สะท้อนระดับปัจจัยพื้นฐานใดๆ รายจังหวัด นอกจากนี้ควรปรับตัวแปรผกผันรายได้ให้ลดลงโดยอาจเปลี่ยนเป็นตัวแปรในลักษณะอื่นๆ เช่น ตัวแปรที่แสดงสภาพปัญหาของจังหวัดหรือเป็นตัวแปรที่จังหวัดมีความเกี่ยวข้องกับตัวอย่างเช่น หากจังหวัดอยู่ในเขตชายแดน ตัวแปรที่สำคัญที่อาจต้องนำมาพิจารณาควรเป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับคนต่างด้าวหรือการลักลอบเข้าเมือง เพราะถือเป็นสภาพปัญหาของท้องถิ่น และควรปรับเปลี่ยนตัวแปรได้ตามสภาพแวดล้อมปัญหาที่เกิดขึ้น เมื่อทดลองใช้สูตรที่ 2 มาทดลองใช้กับข้อมูลงบประมาณจริงจะพบการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญคือ โดยเฉลี่ยแล้วงบประมาณมีการปรับเปลี่ยนอยู่ที่ระดับประมาณ 8 แสนบาท และขอบเขตของการปรับเปลี่ยนอยู่ที่ประมาณ 3 พันถึง 3 ล้านบาท ซึ่งถือว่ามีเปลี่ยนแปลงไปไม่มาก

ประเด็นการปรับเปลี่ยนสูตรการจัดสรรงบประมาณพัฒนาจังหวัดแบบบูรณาการนั้นอาจมีมิติของการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจหรือรายได้ของจังหวัดพร้อมทั้งแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำความยากจน จึงจำเป็นต้องมีตัวแปรที่แสดงถึงภาวะความยากจน (ซึ่งแต่เดิมใช้การผกผันรายได้) และตัวแปรที่แสดงถึงความเหลื่อมล้ำของรายได้ ตัวแปรผกผันรายได้เพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอต่อการสะท้อนความเหลื่อมล้ำในพื้นที่ ดังนั้นคณะที่ปรึกษาจึงได้เสนอตัวแปร Poverty Gap และ Foster-Greer-Thorbecke (FGT)¹ เป็นตัวแปรทางเลือกเพื่อใช้วัดระดับของความเหลื่อมล้ำ ตัวแปรทั้งสองจัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และยังมีตัวแปรอื่นๆ ที่อยู่ในสูตรเดิมอยู่ โดยคณะที่ปรึกษาทดลองใช้ Poverty Gap (สูตรที่ 3) และค่า FGT (สูตรที่ 4) โดยปรับให้น้ำหนักแก่ตัวแปรทั้งสองที่ร้อยละ 10 ของงบประมาณทั้งหมด (เรียกว่า สูตรที่ a) และร้อยละ 5 ของงบประมาณทั้งหมด (เรียกว่า สูตรที่ b) สำหรับน้ำหนักที่ให้กับแต่ละตัวแปร โดยทั้งสองสูตรย่อเป็นการเพิ่มน้ำหนักของตัวแปรความเหลื่อมล้ำโดยลดน้ำหนักของตัวแปรผกผันรายได้เพียงอย่างเดียว เหตุผลที่ต้องมีการทดลองปรับที่ร้อยละ 5 และ 10 เนื่องจากการปรับด้วยตัวแปรความเหลื่อมล้ำอาจส่งผลกระทบต่อในด้านวงเงินงบประมาณที่แต่ละจังหวัดจะได้รับในวงเงินที่สูง เพราะค่า Poverty Gap ของแต่ละจังหวัดมีค่าแตกต่างกันมาก หรือแม้แต่ค่า FGT ก็เช่นเดียวกัน ซึ่งแสดงถึงระดับความเหลื่อมล้ำที่แตกต่างกัน

¹ Poverty Gap คือช่องว่างระหว่างรายจ่ายของคนที่ยังคงอยู่ใต้เส้นความยากจนกับเส้นความยากจน เพื่อป้องกันคนเหล่านี้มีระดับรายจ่ายต่ำกว่าเส้นความยากจนมากนักเพียงใด FGT เป็นดัชนีชี้วัดความยากจนโดยการถ่วงน้ำหนักของครัวเรือนที่ตกอยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจน จึงเป็นตัวแปรที่มองมิติของระดับของความยากจนในรูปของตัวเงิน และจำนวนครัวเรือนที่ยากจน ซึ่งสะท้อนความรุนแรงของปัญหาความยากจนมากขึ้นขนาดไหนในเชิงสัมพัทธ์

(2) กรอบการจัดสรรงบประมาณพัฒนาภูมิภาค

กรอบการจัดสรรงบประมาณพัฒนาภูมิภาคมีวัตถุประสงค์หลักคือ มุ่งเน้นการพัฒนาหรือเพิ่มศักยภาพทางด้านเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด แต่เดิมการพิจารณาจัดสรรงบประมาณของกลุ่มจังหวัดใช้ตัวแปรสองลักษณะ คือการเฉลี่ยเท่ากันทุกกลุ่มจังหวัด โดยไม่ได้พิจารณาว่าในกลุ่มจะมีจำนวนจังหวัดอยู่เท่าไร เพราะถือว่าเป็นหน่วยเดียวกันในการดำเนินยุทธศาสตร์การพัฒนา โดยมีน้ำหนักร้อยละ 50 ของงบประมาณทั้งหมด และการพิจารณาของ อ.ก.น.จ. ในขณะที่สูตรการจัดสรรงบประมาณของกลุ่มจังหวัดตามข้อเสนอของที่ปรึกษาคือ เปลี่ยนการพิจารณาของ อ.ก.น.จ. ที่เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพให้เป็นการใช้ข้อมูลเชิงปริมาณ คือเพิ่มตัวแปรด้านเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดเข้าไปในสูตร โดยในเบื้องต้นใช้น้ำหนักของการเฉลี่ยเท่ากันลดลงเหลือเพียงร้อยละ 30 ของงบประมาณกลุ่มจังหวัดทั้งหมด และตัวแปรพัฒนาการทางเศรษฐกิจร้อยละ 70 ของงบประมาณทั้งหมด ตัวแปรนี้คืออัตราการเติบโตของ GPP ต่อประชากรของของกลุ่มจังหวัด (Growth rate ของ GPP per cap) โดย GPP ต่อประชากรจะเป็นตัวแปรที่ใช้วัดขนาดของเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด และการหาค่าอัตราการเติบโต เพื่อสะท้อนถึงระดับการพัฒนาที่มุ่งเน้นด้านเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดเป็นสำคัญ

(3) ข้อเสนออื่นๆ ด้านการจัดสรรงบประมาณ

ในประเด็นด้านคะแนนคุณภาพแผน อย่างน้อยควรมีเกณฑ์มาตรฐาน (Standard) เนื่องจากปัจจุบันพบว่าทำให้คะแนนคุณภาพแผนเป็นการใช้วิจารณญาณ (Judgment) ของแต่ละบุคคลที่รับผิดชอบ โดยเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) เป็นผู้พิจารณาให้คะแนน เช่น ปีงบประมาณ 2554 นั้นมีความแตกต่างกันมาก โดยเฉพาะภาคเหนือกับภาคใต้ ในส่วนปีงบประมาณ 2555 ที่ สศช. เป็นผู้กำหนดคะแนนคุณภาพแผนที่ประกันว่าขั้นต่ำจะต้องเป็น 85 คะแนน ในขณะที่บางโครงการอาจจะไม่ถึงเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด

1.8 ด้านการติดตามประเมินผล ขาดระบบติดตามประเมินผลที่ดี ว่าโครงการที่ทำไปนั้นเกิดประโยชน์หรือไม่อย่างไร

1.9 ด้านภาวะผู้นำ/ผู้บริหารภายในจังหวัดและกลุ่มจังหวัด วัฒนธรรมองค์กรยึดติดกับระบบอาวุโสและความอาวุโสของผู้ว่าราชการจังหวัด ทำให้การบริหารงานกลุ่มจังหวัดทำได้ไม่เต็มที่ หากผู้ว่าราชการจังหวัดของจังหวัดซึ่งทำหน้าที่เป็นหัวหน้ากลุ่มจังหวัดมีความอาวุโสน้อยกว่าผู้ว่าราชการจังหวัดอื่นๆ ภายในกลุ่มจังหวัด จะส่งผลให้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่ทำหน้าที่เป็นหัวหน้ากลุ่มนั้นไม่สามารถเชิญผู้ว่าราชการจังหวัดในกลุ่มเข้าร่วมประชุมและขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดได้ รวมทั้งมีการเปลี่ยนแปลงหรือโยกย้ายค่อนข้างบ่อย ทำให้การดำเนินงานตามแผนหรือโครงการต่างๆ ขาดความต่อเนื่อง นอกจากนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดและผู้บริหารของ อปท. ไม่ค่อยประสานงานร่วมกันจึงเป็นอุปสรรคต่อการขับเคลื่อนการพัฒนาตามยุทธศาสตร์ของจังหวัด รวมทั้งฝ่ายการเมืองสามารถแทรกแซงการจัดทำแผนในระดับของ ก.บ.ก. และ ก.บ.จ. เพื่อให้ได้รับงบประมาณในพื้นที่

1.10 การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นในพื้นที่ การมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่างๆ ยังไม่ชัดเจน ภาคราชการยังติดกับสังกัด ภาคประชาสังคมยังไม่มีกลไกการสนับสนุนการมีส่วนร่วม ประชาชน ประชาสังคม

และเอกชนไม่อาจเข้าไปมีส่วนร่วมได้จริง ยังอยู่ภายใต้ผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งเป็น Function ตามรูปแบบของ คณะกรรมการที่ผู้ว่าฯ เป็นประธาน นอกจากการประชุมรับฟังความคิดเห็นซึ่งไม่มีผลมากนัก ในการจัดทำยุทธศาสตร์จังหวัดและกลุ่มจังหวัด เป็นเพียงการให้รับทราบว่าจังหวัดและกลุ่มจังหวัดจะมี แผนงาน/โครงการอะไร อีกทั้งขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติยังเป็นอำนาจของหน่วยงานราชการ และ ยังมีประเด็นเรื่องอิทธิพลทางการเมืองทั้งในระดับพื้นที่และส่วนกลาง (ขั้นตอนการพิจารณางบประมาณ ของคณะกรรมการวิสามัญร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ...)

1.11 ศักยภาพจังหวัดและกลุ่มจังหวัด วิธีการวิเคราะห์ศักยภาพของจังหวัดจะใช้ข้อมูลที่เป็น ข้อมูลพื้นฐานของจังหวัดเป็นตัวแปรตั้งต้น คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด (GPP) มาจัดสร้างเป็นดัชนีความ ได้เปรียบเชิงแข่งขัน และดัชนีการเติบโตของระบบเศรษฐกิจรายสาขา แล้วนำข้อมูลที่ได้รับมาประมวลรวมกับ การตอบแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับศักยภาพของจังหวัด จะช่วยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้ตัดสินใจด้าน ยุทธศาสตร์ของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดได้เห็นแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงและทิศทางที่จังหวัดมีความได้เปรียบ อย่างไรก็ตามการศึกษาในส่วนนี้ต้องนำข้อมูลเชิงเศรษฐกิจและสังคมมาประกอบเพื่อพิจารณาศักยภาพของ จังหวัดทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม ในส่วนต่อไปจะนำเสนอลักษณะข้อมูลที่น่าไปใช้คำนวณค่าดัชนี และ นำเสนอค่าดัชนีที่ประยุกต์ใช้ได้แก่

(1) ข้อมูลด้านเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัด

ข้อมูลด้านเศรษฐกิจที่มีความสำคัญ คือผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด (GPP) ซึ่งมีการ เก็บข้อมูล 2 ลักษณะ คือการเก็บข้อมูลโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) และการเก็บข้อมูลของกรมบัญชีกลางโดยสำนักงานคลังจังหวัด ทั้งสองรูปแบบมีความแตกต่างกัน ในด้านวิธีการเก็บข้อมูล สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจะใช้ลักษณะของ “บนลงล่าง” ในขณะที่สำนักงานคลังจังหวัดใช้วิธี “ล่างขึ้นบน” ซึ่งทั้งสองวิธีต่างมีข้อดีเสียที่แตกต่างกัน ในการศึกษาจะใช้ข้อมูลที่มาจากสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยเป็น การวัด GPP ในด้านการผลิต ซึ่งมาจากการหาค่าเพิ่ม หรือรายได้จากการใช้ปัจจัยการผลิต ได้แก่ ค่าใช้ ปัจจัยแรงงาน ค่าเช่าที่ดิน ดอกเบี้ย และผลกำไรจากการประกอบกิจการ ที่เกิดจากการผลิตทุกชนิด ในขอบเขตพื้นที่จังหวัด (สำนักบัญชีประชาชาติ, 2553) ทั้งนี้ข้อมูลจะมีความเป็นมาตรฐาน มีการแบ่งตาม รายสาขาการผลิต ซึ่งจะใช้มาตรฐานการแบ่งตามการจัดประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรม (ประเทศไทย) ปี 2544 (Thailand Standard Industrial Classification หรือ TSIC) เป็นเกณฑ์ในการจำแนกหมวดหมู่ เศรษฐกิจในระบบเศรษฐกิจ แยกเป็นหมวดหมู่จำนวน 16 หมวด (รายละเอียดดังแสดงในบทที่ 4) นอกจากนี้ การวิเคราะห์ในภาพรวมอาจนำข้อมูลมาประกอบกับข้อมูลพื้นฐานด้านสังคมและระดับการพัฒนาของจังหวัด เช่น จำนวนประชากร พื้นที่ จำนวนโรงเรียน โรงพยาบาล และระดับรายได้เฉลี่ยของครัวเรือน เป็นต้น

(2) ดัชนีที่ใช้ในการศึกษา และแบบจำลอง BCG

- ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบที่ปรากฏ (Revealed Comparative Advantage หรือ RCA) เป็นดัชนีเพื่อใช้เปรียบเทียบความสามารถในการแข่งขัน ซึ่งถูกพัฒนามาจากงานศึกษาด้านการค้าระหว่างประเทศ เพื่อใช้ในการพิจารณาว่า

สินค้าในรายการใดมีความได้เปรียบเชิงแข่งขันเมื่อเทียบกับการส่งออกสินค้านั้นในประเทศอื่น ๆ (The Rest of the World) ดังนั้นการนำดัชนีนี้มาเพื่อประยุกต์ใช้กับการศึกษาศักยภาพจังหวัดจะเป็นการเปรียบเทียบศักยภาพในสาขาต่างๆ เมื่อเทียบรายสาขาและเทียบกับจังหวัดทั้งหมดภายในประเทศและภายในกลุ่มจังหวัด ซึ่งข้อมูลที่มีความจำเป็นคือข้อมูล GPP รายสาขาและรายปี เพื่อนำมาวิเคราะห์แนวโน้มศักยภาพโดยเปรียบเทียบ

- ตัวแบบ Boston Consultant Group (BCG Model) เป็นเครื่องมือที่ช่วยระบุตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของธุรกิจว่าอยู่ในสถานการณ์ใดและควรดำเนินการอย่างไร แบ่งข้อมูลพื้นฐานออกเป็น 2 กลุ่ม คือการวัดระดับส่วนแบ่งทางการตลาด (Market Share) และการแนวโน้มการเติบโตของยอดขาย (Growth Rate) และนำมากำหนดเป็นเมทริกซ์ขนาด 2×2 โดยในแต่ละกล่องจะระบุถึงตำแหน่งและกลยุทธ์ที่จะเกิดขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการทบทวนโครงสร้างของ ก.น.จ. โดยคำนึงถึงตัวแทนในระดับพื้นที่ ตัวอย่างเช่น การให้ผู้ว่าราชการจังหวัดร่วมเป็นกรรมการใน ก.น.จ. แทนที่จะมีแต่ปลัดกระทรวงมหาดไทยเพียงคนเดียว เพราะเป็นผู้แทนที่จะสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในระดับพื้นที่ได้ดีกว่าปลัดกระทรวงมหาดไทย ซึ่งอาจจะไม่สามารถชี้ให้เห็นถึงปัญหาของแต่ละพื้นที่ได้ดีเท่ากับผู้ที่ทำงานอยู่ในพื้นที่อย่างผู้ว่าราชการจังหวัด อาจจะถือได้ว่าเป็นการกระจายอำนาจระหว่างส่วนภูมิภาคใน ก.น.จ. จำนวนผู้ว่าราชการจังหวัดที่จะเป็นกรรมการ อาจใช้สัดส่วนตามภาคจำนวนสี่คน

2. ควรปรับตำแหน่งประธาน ก.บ.ก. จากผู้ว่าราชการจังหวัดที่เป็นหัวหน้ากลุ่มจังหวัด ให้รองปลัดกระทรวงมหาดไทยหรือผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทยแทน เนื่องจากผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทยรับผิดชอบในพื้นที่เขตตรวจราชการอยู่แล้ว ระบบการแต่งตั้งผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทยควรคัดเลือกจากข้าราชการระดับสูงที่มีประสบการณ์สูง มีอาวุโส ผ่านการเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดมาแล้วระยะเวลาหนึ่ง โดยจะสามารถใช้ประสบการณ์ที่มีให้ข้อเสนอแนะต่างๆ แก่การทำงานของ ก.บ.ก. ได้ และอาจทำให้ปัญหาของระบบอาวุโสของผู้ว่าราชการจังหวัดที่อยู่ในกลุ่มจังหวัดลดลง ระบบการแต่งตั้งผู้ตรวจราชการจังหวัดของกระทรวงมหาดไทย ไม่ควรแต่งตั้งผู้ที่ยังจากข้าราชการระดับเก้าเลื่อนเป็นระดับสิบในปีแรกให้เป็นผู้ตรวจราชการ ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว ปัญหาเรื่องระบบอาวุโสในการบริหารงานของกลุ่มจังหวัดจะยังคงอยู่ต่อไป

3. โครงสร้างระหว่าง ก.บ.จ. ก.บ.ก. ให้มีความสำคัญกับตัวบุคคลมากกว่าองค์ประกอบของคณะกรรมการฯ โดยประธานฯ นายฯ เป็นคนแต่งตั้งตามกฎหมาย ส่วนกรรมการนั้นประธานแต่งตั้ง ฝ่ายการเมืองสามารถแทรกแซงในการจัดทำแผนในระดับของ ก.บ.ก. และ ก.บ.จ. เพื่อให้ได้รับงบประมาณในพื้นที่ ดังนั้น

ควรเปิดช่องให้ทางการเมืองเข้ามาผ่านช่องทาง (Track) ที่เป็นระบบของโครงสร้างองค์ประกอบของ ก.บ.จ. (Legalized)

4. จำนวนกรรมการตามโครงสร้างของกรรมการใน ก.บ.จ. ส่วนใหญ่จะเป็นผู้แทนของส่วนราชการในจังหวัดที่เกี่ยวกับงานตาม Function (ตัวแทนกรม/กระทรวงที่มาปฏิบัติงานในส่วนภูมิภาค) แต่ถ้าเป็นของกลุ่มจังหวัดใน ก.บ.ก. ต้องเป็นเชิงยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด แต่ต้องไม่ขาดตัวเชื่อมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่

5. เพิ่มสัดส่วนภาคประชาสังคมในคณะกรรมการ ทั้งใน ก.บ.ก. และ ก.บ.จ. ให้เป็นตัวแทนอย่างแท้จริง ไม่ใช่มาจากตำแหน่งเช่นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นต้น

6. ควรใช้ยุทธศาสตร์เป็นเกณฑ์จัดกลุ่มจังหวัดเพื่อให้มีแนวทางการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ได้ชัดเจน เช่น เรื่องท่องเที่ยว จังหวัดเชียงใหม่อาจจะมารวมกลุ่มกับจังหวัดชลบุรีหรือจังหวัดเพชรบุรีหรือจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่เป็นจังหวัดที่มียุทธศาสตร์จังหวัดเรื่องการท่องเที่ยว โดยอาจจะมียุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวมาเชื่อมโยงกันได้ การทำงานต้องใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นโดยใช้การประชุมทางไกลผ่านดาวเทียม (Video Conference) เป็นตัวขับเคลื่อนการทำงานที่สำคัญ เนื่องจากระยะทางที่ไกลกัน

7. ควรให้สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดหรือ OSM มีลักษณะเป็น Think Tank หรือเป็นหน่วยงานที่มีศักยภาพสูงในการกำหนดยุทธศาสตร์ฯ และนโยบายสาธารณะ มากกว่าจะเป็นผู้ที่มาทำงานเอกสารหรือควรให้สถาบันการศึกษามาทำหน้าที่ดังกล่าว เพื่อให้เป็นหน่วยงานที่มีศักยภาพกำหนดยุทธศาสตร์ฯ และนโยบายสาธารณะอย่างแท้จริง สำนัก OSM ควรเป็นองค์กรที่มีสถานะที่ชัดเจน เพื่อเป็นขวัญกำลังใจให้ผู้ปฏิบัติงาน ว่าการทำงานในองค์กรดังกล่าวมีโอกาสก้าวหน้าในอาชีพได้ รวมทั้งการประเมินผลการปฏิบัติงาน (การให้ความดีความชอบ) ของข้าราชการในสำนัก OSM ควรจะให้ผู้ว่าที่เป็นหัวหน้ากลุ่มหรือผู้ว่าในกลุ่มจังหวัดนั้นประเมินจะเป็นธรรมกว่าที่จะให้มีการประเมินที่ส่วนกลาง (สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย)

8. แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด ต้องมีแนวปฏิบัติที่ชัดเจนถึงลักษณะของแผนหรือโครงการของกลุ่มจังหวัด ควรวางแผนโดยเน้นศักยภาพของพื้นที่กลุ่มจังหวัดอย่างชัดเจน รวมถึงกลุ่มจังหวัดที่มีจำนวน 18 กลุ่ม อาจจะมีจำนวนมากเกินไป และแต่ละกลุ่มจังหวัดไม่ต้องหลากหลาย แต่ต้องสร้างจุดเด่น สร้างให้เป็นจุดขาย ควรให้ความสำคัญกับเฉพาะกลุ่มจังหวัดที่มี Competency และให้ความสำคัญกับโครงการที่มีการดำเนินการร่วมกัน (Matching Fund) กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่ นอกจากนี้ควรเปิดโอกาส/กำหนดให้ภาคประชาสังคมเป็นผู้เสนอโครงการและมีโครงการพัฒนาของตนเอง

9. กระบวนการจัดทำแผน/แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ และบุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้อง การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ต้องพิจารณาในเชิงยุทธศาสตร์มากกว่าในมิติพื้นที่ที่อยู่ ดังนั้นการนำแผนพัฒนาจังหวัดกับแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมาเชื่อมโยงกันจะทำให้ยาก เนื่องจากแผนพัฒนาท้องถิ่นมีลักษณะของเชิงพื้นที่และระยะเวลาในการทำแผนและปฏิทินในการทำแผนไม่สอดคล้องกัน โดยการจัดทำยุทธศาสตร์ในแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดเป็นการจัดทำแผนที่เป็นการมองไปข้างหน้า ต้องมีความยืดหยุ่นในการปรับให้ทันกับสถานะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป นอกจากนี้การวิเคราะห์

คุณภาพแผนต้องมีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน มีหน่วยงานกลางร่วมกันดำเนินการ ยกเลิกการมอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการของ อ.ก.น.จ. คณะที่ 1 ถึง 5 เป็นผู้วิเคราะห์ (เจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ) อย่างเป็นอยู่ในปัจจุบัน ควรให้ อ.ก.น.จ. ด้านแผนและงบประมาณที่ประสานไม่ได้มาจากภาคการเมือง มีความเป็นกลาง และอย่างน้อยเกณฑ์การให้คะแนนต้องมีหลักการที่เป็นวิทยาศาสตร์ที่แน่นอนชัดเจน มากกว่าการใช้วิจารณญาณส่วนบุคคลเป็นเกณฑ์การให้คะแนนอย่างที่ยังดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน ทั้งนี้ควรสร้างแรงจูงใจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทำ Matching Fund ในโครงการที่มีลักษณะเดียวกันกับโครงการตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด และการบริหารความเสี่ยงในมิติเชิงยุทธศาสตร์ ไม่ใช่เป็นการเตรียมการแก้ภัยพิบัติ เช่นเป็นการเตรียมการรองรับผลกระทบอื่นๆ จากเหตุฉุกเฉินต่างๆ อย่างในกรณีเกิดโรคระบาดในวงกว้างแล้วส่งผลกระทบต่อพื้นที่ที่มีจำนวนลดลง ซึ่งอาจจะต้องมีภาระบูไว์ในเชิงยุทธศาสตร์ในแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด

10. กระบวนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ มาตรการแผนจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นเข้าด้วยกัน ดังนั้นควรใช้มาตรา 17(1) ของ พ.ร.บ. กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจฯ โดยให้คณะรัฐมนตรีมีมติออกระเบียบ (เป็นระเบียบสำนักนายกฯ) ในเรื่องนี้ และต้องคำนึงถึงหลักการสำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) คือความมีอิสระในการริเริ่มงานต่างๆ ซึ่งต้องมีการจัดระบบแผนที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาจังหวัด เป็นการบูรณาการแนวตั้ง (Vertical Integration) ที่เป็น Policy Guideline ตั้งแต่แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 แผนบริหารราชการแผ่นดิน แผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด และแผนพัฒนาท้องถิ่น ให้มีทิศทางสอดคล้อง มีเอกภาพ ไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน แต่ไปในทิศทางเดียวกัน สำหรับในมิติพื้นที่ (Area) ควรเป็นการบูรณาการแนวระนาบระหว่างภาคราชการกับ อปท. (Horizontal Integration) คือไม่ว่าจะอย่างไรจะเกิดการซ้ำซ้อนกัน แต่มีเงื่อนไขมาจากงบประมาณของจังหวัดมีจำนวนน้อย (18,000 ล้านบาท) ทำให้จังหวัดอาจจะมาขอรับการสนับสนุนงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ดังนั้นจะต้องออกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีเพื่อให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน ซึ่งเสนอโดยคณะกรรมการกระจายอำนาจฯ และให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องร่วมกันบูรณาการ สำหรับระหว่างท้องถิ่นด้วยกันเอง ควรเป็นบทบาทของ อบจ. กับแผนพัฒนาท้องถิ่นทั้งระบบ อบจ. มีหน้าที่ในการประสานแผน ซึ่งอาจจะต้องทบทวนระเบียบการประสานแผนของ อบจ. และควรกำหนดสัดส่วนการจำแนกประเภทของโครงการที่มีมาจากภาคส่วนต่างๆ เพื่อกำหนดสัดส่วนของที่มาค่าขอโครงการในแผนให้ชัดเจน

11. ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/งบประมาณจังหวัด ควรพัฒนาศักยภาพบุคลากรที่รับผิดชอบในระดับพื้นที่ให้มีความรู้ในเรื่องการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ และสามารถใช้เครื่องมือ (Tools) ในการจัดทำแผนได้ รวมทั้งการประสานงานการทำงานในเชิงราบด้วยกันภายในจังหวัดระหว่างหัวหน้าส่วนราชการอื่นๆ ที่ทำหน้าที่ของ Function ตามกระทรวง/กรม เจ้าหน้าที่ของสำนักงานจังหวัดต้องทำให้เกิดการบูรณาการการทำงานร่วมกัน เพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อนของโครงการ

12. ด้านการบริหารจัดการงบประมาณ งบประมาณจัดการ 5 ล้านบาทของกลุ่มจังหวัด และ 10 ล้านบาทของจังหวัด ควรจัดสรรตามเดิม แต่ต้องกำหนดกรอบการใช้ให้ชัดเจนว่าเพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการของกลุ่มจังหวัด/จังหวัด ได้แก่การจัดทำแผน (การฝึกอบรมทบทวนแผน การเขียนโครงการ

การวิเคราะห์โครงการ) ซึ่งต้องจัดทำเป็นแผนงาน/โครงการขอจัดสรรงบประมาณเช่นเดียวกับโครงการอื่นๆ ในแผนปฏิบัติราชการประจำปี แต่อยู่ภายในวงเงินดังกล่าว หรือใช้เพื่อบริหารการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน (การสำรวจความต้องการของประชาชน การประชุมรับฟังความคิดเห็น) หรือการติดตามประเมินผล (การติดตามโดยจังหวัด/กลุ่มจังหวัด การประเมินผลโดยจังหวัดหรือสถาบันการศึกษาทั้งในมิติ ยุทธศาสตร์และโครงการสำคัญ) จึงต้องระบุดำเนินการจัดทำโครงการและมีค่าของงบประมาณเช่นเดียวกับโครงการอื่นๆ ของงบประมาณของจังหวัด เช่น จะนำไปประเมินติดตามผลการจัดทำแผน/โครงการตามวัตถุประสงค์ที่ ก.น.จ. กำหนด ส่วนเงินที่เหลือสามารถเปลี่ยนไปทำโครงการอื่นๆ ได้ แต่ต้องดำเนินการก่อนที่ปีงบประมาณจะเริ่มต้น ดังนั้นวงเงินที่จะได้รับการพิจารณาตามขั้นตอนของ ก.น.จ. จึงเหมือนโครงการปกติ ไม่ให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัดอนุมัติแบบงบ CEO

13. ด้านการติดตามประเมินผล ควรมีหน่วยงานประเมินและมาตรฐาน รวมทั้งเงื่อนไขต้องชัดเจน เชื่อมโยงตั้งแต่ SWOT และยุทธศาสตร์ และจะต้องเป็นหน่วยงานประเมินคุณภาพที่แท้จริง รวมทั้งมีเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน

14. ด้านภาวะผู้นำ/ผู้บริหารภายในจังหวัดและกลุ่มจังหวัด หัวหน้ากลุ่มจังหวัดอาจไม่ใช่ผู้ว่าราชการจังหวัด อาจเป็นผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย แต่ทั้งนี้อาจต้องมีการปรับเกณฑ์การแต่งตั้งผู้ตรวจราชการกระทรวงโดยใช้หลัก “อาวุโส” หรือถ้าต้องการให้เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดที่เป็นศูนย์ปฏิบัติการกลุ่มจังหวัดหรือเป็นที่ตั้งของสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (OSM) กฎหมายต้องให้อำนาจสูงสุดและเด็ดขาดแก่ผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นๆ และควรกำหนดขอบเขตการใช้อำนาจของผู้ว่าราชการในฐานะผู้นำจังหวัดและกลุ่มจังหวัดให้ชัดเจน เพื่อให้การปฏิบัติงานสามารถตอบสนองความต้องการของภูมิภาคและท้องถิ่น มีความชัดเจนและตรงตามความต้องการของพื้นที่ โดยการปรับเปลี่ยนผู้บริหารระดับต่างๆ ควรจะเข้ามาสานต่อแผนยุทธศาสตร์เดิม

15. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นในพื้นที่ การคัดเลือกบุคคลที่จะเข้ามาเป็นคณะกรรมการควรเป็นการคัดเลือกตามความรู้ความสามารถ ไม่ใช่การใช้ระบบโควตา แต่ต้องเป็นตัวแทนของภาคส่วนต่างๆ อย่างแท้จริง ทั้งนี้ข้อควรระวังคือข้อจำกัดในเรื่องความรู้ความเข้าใจของภาคประชาสังคมในพื้นที่ จากเจตนาที่ดี และต้องทราบถึงความต้องการของประชาชนในพื้นที่ ในทางปฏิบัติการจะขับเคลื่อนให้เกิดผลอาจทำได้ยาก เนื่องจากความคิดของภาคประชาสังคมในพื้นที่อาจเป็นนามธรรมมากเกินไป แต่ไม่สามารถสื่อสารความต้องการที่จะทำให้เกิดเป็นโครงการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ได้ และควรสร้างกระบวนการเรียนรู้และประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในการบริหารงานราชการจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ เพื่อให้ประชาชนมีความตระหนักถึงการเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางการพัฒนาท้องถิ่น จังหวัด และกลุ่มจังหวัดของตนเอง เพื่อให้เกิดการบูรณาการอย่างแท้จริง นอกจากนี้การประสานงานหรือการสร้าง ความเข้าใจกับท้องถิ่น โดยการสร้างความเข้าใจกับกำนันผู้ใหญ่บ้าน โดยเฉพาะการประสานกับ “กรมการปกครอง”

16. ประเภทและลักษณะข้อมูลที่จำเป็นต้องมีไว้ในเว็บไซต์ของ ก.น.จ ควรนำข้อมูลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาเป็นฐานข้อมูลที่สำคัญในการวิเคราะห์ประกอบการจัดสรรงบประมาณจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการและการวิเคราะห์ศักยภาพของจังหวัดจากแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ได้แก่:

**กลุ่มที่ 1 ข้อมูลเพื่อใช้ในการสร้างสูตรการคำนวณการจัดสรรงบประมาณ
ของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ**

ข้อมูล	วัตถุประสงค์การใช้งาน	แหล่งข้อมูล
ผลิตภัณฑ์และจังหวัด (GPP)	เพื่อระบุขนาดของความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของแต่ละจังหวัด GPP ที่จัดเก็บโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจะแบ่งตามสาขาการผลิต ช่วยให้การวิเคราะห์รายสาขาการผลิตมีความละเอียดขึ้น	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
รายได้ต่อหัวประชากร	เป็นการจัดเก็บเพื่อระบุระดับรายได้ต่อหัวของประชากรในจังหวัด และเป็นการบอกถึงฐานะทางเศรษฐกิจทางอ้อม และยังสามารถใช้เป็นตัวแปรหนึ่งจากหลายๆ ตัวแปรที่ใช้วัดความเป็นอยู่ของประชากรในจังหวัด	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
แผนงานโครงการเพื่อของบประมาณ (คุณภาพแผน)	เป็นรายการแผนงานทั้งหมดเพื่อของบประมาณจังหวัด ในแผนงานจะมีข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับความสำคัญของแผนงาน ผู้ได้รับประโยชน์ ผู้รับผิดชอบ ระยะเวลาในการดำเนินการ รวมถึงงบประมาณที่ใช้ การให้เห็นแผนงานอย่างเปิดเผยช่วยให้เกิดความโปร่งใสในการคัดเลือกผู้ที่ติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนงานสามารถเข้ามาตรวจสอบเกณฑ์ต่างๆ ที่ใช้เป็นตัวชี้วัด	สำนักงานงบประมาณและสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ข้อมูลจำนวนประชากร	เป็นตัวแปรเพื่อใช้แสดงขนาดของแต่ละจังหวัดในเชิงของภาระงานในการดูแลประชากร และยังส่งผลถึงตัวแปรที่วัดระดับศักยภาพในเชิงเศรษฐกิจ คือใช้ประกอบกับข้อมูล GPP เพื่อกำหนดเป็น GPP ต่อหัวประชากรของแต่ละจังหวัด	กรมการปกครอง

ข้อมูล	วัตถุประสงค์การใช้งาน	แหล่งข้อมูล
Poverty Gap	เป็นข้อมูลที่แสดงถึงความเหลื่อมล้ำทางรายได้ของประชากรทั้งประเทศ ข้อมูลนี้จัดทำเป็นรายจังหวัด แนวคิดสำคัญของข้อมูลนี้คือการพิจารณาว่าโดยเฉลี่ยแล้วครัวเรือนที่มีรายได้ต่ำกว่าความยากจนมีรายได้ต่ำกว่าความยากจนเท่าไร ข้อมูลนี้จะใช้ระบุปัญหาของความยากจนในแต่ละจังหวัดว่ามีมากน้อยเพียงใดและระดับความรุนแรงของปัญหาเป็นอย่างไร	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
FGT	ค่า FGT มีลักษณะคล้ายกับ Poverty Gap คือใช้เพื่อระบุปัญหาความเหลื่อมล้ำของรายได้ประชากรในเชิงของรายได้ที่ต่ำกว่าเส้นความยากจน แต่จะมุ่งเน้นเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเข้มข้นของความรุนแรงของปัญหา โดยมีการถ่วงน้ำหนักด้วยจำนวนครัวเรือนที่มีปัญหาเมื่อเทียบกับครัวเรือนทั้งหมด	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

กลุ่มที่ 2 ข้อมูลเพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆ

ข้อมูล	วัตถุประสงค์การใช้งาน	แหล่งข้อมูล
ข้อมูลสถิติความยากจนและการกระจายรายได้	เป็นข้อมูลเพื่อใช้ระบุความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ของประชากร ตัวอย่างของข้อมูลกลุ่มนี้คือ แผนที่ความยากจน (Poverty Map) ที่ระบุพื้นที่ของความยากจน ความยากจนนี้ใช้เกณฑ์ของเส้นความยากจนเป็นเกณฑ์อ้างอิง	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ศักยภาพการแข่งขันจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพของจังหวัดเพื่อระบุถึงศักยภาพที่แต่ละจังหวัดมีอยู่ ข้อมูลนี้มีลักษณะเป็นการประเมินและวางแผนในรายจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัด ข้อมูลนี้สามารถใช้สะท้อนแนวทางการพัฒนาจังหวัดที่เหมาะสม และใช้เป็นเครื่องมือเปรียบเทียบกับงบประมาณรายโครงการที่จังหวัดได้รับว่าสอดคล้องกับศักยภาพของจังหวัดหรือไม่	ฐานข้อมูลที่มีการเผยแพร่รายจังหวัด

ข้อมูล	วัตถุประสงค์การใช้งาน	แหล่งข้อมูล
ผังอนุภาค	เป็นข้อมูลด้านกายภาพของจังหวัดเพื่อใช้ระบุปัญหาที่จะเกิดขึ้นในเชิงกายภาพ เช่น ระดับของพื้นดิน เพื่อป้องกันการเกิดอุทกภัย และเพื่อนำไปจัดสรรหรือกระจายทรัพยากรด้านที่ดินอย่างเหมาะสม	กรมโยธาธิการและผังเมือง
ข้อมูลพื้นฐานระดับชุมชน/หมู่บ้าน (กชช. 2ค) และข้อมูลความจำเป็นพื้นฐาน (จปฐ.)	กชช. 2ค เป็นข้อมูลพื้นฐานในระดับหมู่บ้านเพื่อแสดงถึงปัญหาและความต้องการในระดับชุมชนในด้านโครงสร้างพื้นฐาน สังคม เศรษฐกิจ จปฐ. เป็นข้อมูลที่แสดงถึงคุณภาพชีวิตในระดับครัวเรือนว่าเป็นไปตามเกณฑ์ขั้นต่ำมากน้อยเพียงใด	กรมการพัฒนาชุมชน
ข้อมูลเกี่ยวกับภัยพิบัติธรรมชาติ	เป็นข้อมูลสถิติที่เก็บจากความเสียหายจากภัยธรรมชาติ เพื่อใช้ประเมินความสูญเสียที่เกิดขึ้นและประเมินความคุ้มค่าในการสร้างมาตรการหรือแนวทางป้องกัน และยังใช้เป็นข้อมูลเพื่อจัดสรรทรัพยากรในการป้องกันหรือการจ่ายค่าชดเชยต่างๆ ที่เกิดจากภัยพิบัติ	กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
ข้อมูลด้านแรงงาน	เป็นข้อมูลด้านจำนวนแรงงาน ผู้ว่างงาน ความต้องการแรงงานในรายสาขาการผลิต เพื่อใช้วางแผนกำลังแรงงานในด้านอุปสงค์และอุปทานของจังหวัดรวมถึงการเคลื่อนย้ายแรงงาน ว่าจะมีผลกระทบอย่างไรกับเศรษฐกิจของจังหวัด	สำนักงานสถิติฯ กระทรวงแรงงาน (โดยสำนักเศรษฐกิจการแรงงาน)
ข้อมูลจำนวนประชากร	เป็นตัวแปรเพื่อใช้แสดงขนาดของแต่ละจังหวัดในเชิงของภาระงานในการดูแลประชากร และยังสามารถส่งผลถึงตัวแปรที่วัดระดับศักยภาพในเชิงเศรษฐกิจ คือใช้ประกอบกับข้อมูล GPP เพื่อกำหนดเป็น GPP ต่อหัวประชากรของแต่ละจังหวัด	กรมการปกครอง
ข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	เป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับจังหวัด แผนงาน หรือข้อมูลต่างๆ ของจังหวัดที่สามารถนำไปประมวลเพื่อช่วยในการจัดทำแผนจังหวัด	ฐานข้อมูลที่มีการเผยแพร่รายจังหวัด

17. อุปสรรคปัญหาในด้านข้อมูล จากการประเมินของคณะที่ปรึกษาในการศึกษานี้ พบว่ามีปัญหาบางประการเกี่ยวกับข้อมูลโดยเฉพาะการที่ไม่สามารถหาข้อมูลที่พึงประสงค์เพื่อนำมาประกอบกรวิเคราะห์ข้อมูล เช่น

- เนื่องจากแนวนโยบายของการพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดที่มีชายแดนติดกับประเทศเพื่อนบ้านและมีโอกาสที่จะทำการค้าขายกับประเทศเพื่อนบ้านรวมถึงจังหวัดที่มีศักยภาพในการเป็นศูนย์รวมทางเศรษฐกิจของภูมิภาค ดังนั้นจึงควรมีข้อมูลเกี่ยวกับมิติการเชื่อมโยงระหว่างความเป็น Local และ Global Linkage แต่ข้อมูลในส่วนนี้ยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ ตัวอย่างของข้อมูลกลุ่มนี้คือ มูลค่าการส่งออกนำเข้ารายสาขา การเคลื่อนย้ายกำลังแรงงานและประชากร สถิติคนต่างด้าวที่เข้าเมืองโดยถูกต้องตามกฎหมาย การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อหัวในรายจังหวัด เป็นต้น
- การทำจัดแผนและโครงการเพื่อของบประมาณนั้นฐานข้อมูลที่จำเป็นยังมีไม่เพียงพอในการวิเคราะห์เชิงลึก เนื่องจากผู้จัดทำแผนต้องจัดทำให้ทันต่อปฏิทินงบประมาณที่ต้องดำเนินการปีต่อปี ทำให้ผู้ดำเนินการต้องเร่งรีบ และอาจไม่ได้บูรณาการเข้ากับแผนงานต่างๆ ที่เหมาะสมกับศักยภาพที่แท้จริงของจังหวัด การประเมินแผนอาจทำได้อย่างไม่รอบด้าน ทำให้ขาดการจัดเก็บข้อมูลที่เหมาะสมในระดับส่วนภูมิภาค

สารบัญ

	หน้า
บทสรุปผู้บริหาร	(1)
สารบัญ	(19)
สารบัญตาราง	(22)
สารบัญภาพ	(26)
ส่วนที่ 1	
รายงานผลการศึกษาดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551	
บทที่ 1 บทนำ	1-1
1.1 หลักการและเหตุผลของการศึกษา	1-1
1.2 วัตถุประสงค์การศึกษา	1-3
1.3 ขอบเขตการศึกษา	1-4
1.4 กรอบแนวคิดหลักในการศึกษา	1-7
1.5 คณะผู้ศึกษาวิจัย	1-9
1.6 ผลที่คาดว่าจะได้รับ	1-9
บทที่ 2 ความเป็นมาของการพัฒนาการของระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	2-1
2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	2-1
2.2 พัฒนาการของระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	2-4
2.2.1 การบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการก่อนมีพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551	2-4
2.2.2 การบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการหลังพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551	2-23
2.3 สรุปประเด็นปัญหาของการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	2-43
2.3.1 ปัญหาโครงสร้างของระบบการบริหารงานจังหวัด	2-43
2.3.2 ด้านภาวะผู้นำ	2-44
2.3.3 ด้านกระบวนการวางแผน/ติดตาม/ผลของการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	2-44

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 ระเบียบวิธีการศึกษาวิจัย	3-1
3.1 ประเด็นปัญหาในการศึกษาวิจัย	3-1
3.2 วิธีการศึกษาวิจัย	3-2
3.3 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง (จังหวัด/กลุ่มจังหวัด) และการสุ่มเลือกประชากร	3-3
3.3.1 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง (จังหวัด/กลุ่มจังหวัด)	3-3
3.3.2 การสุ่มเลือกประชากร	3-6
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย	3-7
3.5 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	3-8
3.6 แนวทางการวิเคราะห์ข้อมูลจากภาคสนามและแบบสอบถาม	3-10
บทที่ 4 การวิเคราะห์และสรุปผลการศึกษา	4-1
4.1 การวิเคราะห์และสรุปผลการศึกษา	4-1
4.1.1 ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการภายใต้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551	4-1
4.1.2 ด้านภาวะผู้นำ/ผู้บริหารภายในจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	4-24
4.1.3 การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นในพื้นที่	4-25
4.1.4 ศักยภาพจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	4-26
4.2 ข้อเสนอแนะจากแบบสอบถาม	4-185
ส่วนที่ 2	
รายงานผลการวิเคราะห์ประเภทและลักษณะข้อมูลที่จำเป็นต้องมีไว้ในเว็บไซต์ของ ก.น.จ.	
บทที่ 5 ผลการวิเคราะห์ประเภทและลักษณะข้อมูลที่จำเป็นต้องมีไว้ในเว็บไซต์ของ ก.น.จ.	5-1
5.1 ประเภทของข้อมูลที่จัดเก็บ	5-1
5.2 แหล่งที่มาของข้อมูล	5-1
5.3 คุณภาพของข้อมูล	5-2
5.4 การประมวลผลข้อมูล	5-3
5.5 การดูแลระบบฐานข้อมูล	5-3
5.6 ข้อมูลที่ต้องมีการจัดเก็บ	5-3
5.7 อุปสรรคปัญหาด้านข้อมูล	5-8

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

ส่วนที่ 3

รายงานข้อเสนอเชิงนโยบายในการปรับปรุงแนวทางการดำเนินการ

ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551

บทที่ 6 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและแนวทางการดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	6-1
6.1 ด้านโครงสร้างของกฎหมายและระเบียบที่มีผลต่อการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	6-1
6.2 กระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและการแปลงแผนไปสู่ปฏิบัติ (จากแผนพัฒนาจังหวัดไปสู่แผนปฏิบัติการประจำปี)	6-3
6.3 ด้านภาวะผู้นำ/ผู้บริหารภายในจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	6-8
6.4 การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นในพื้นที่	6-8
6.5 ศักยภาพจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	6-9
6.6 ประเภทและลักษณะข้อมูลที่ต้องมีไว้ในเว็บไซต์ของ ก.น.จ.	6-10

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ศึกษาวิจัย	ภาคผนวก ก-1
ภาคผนวก ข ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ โดยการประเมินด้วยแบบสอบถาม	ภาคผนวก ข-1

บรรณานุกรม

สารบัญชิตาราง

หน้า

บทที่ 3 ระเบียบวิธีการศึกษาวิจัย

ตารางที่ 3.1 สรุปผลการพิจารณาตามเกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง	3-4
ตารางที่ 3.2 สรุปวิธีการศึกษา	3-11

บทที่ 4 การวิเคราะห์และสรุปผลการศึกษา

ตารางที่ 4.1 ตัวอย่างการปรับสูตรตามวัตถุประสงค์ที่ 1	4-16
ตารางที่ 4.2 ตารางแสดงสูตรจัดสรรงบประมาณ	4-17
ตารางที่ 4.3 คำนวณน้ำหนักที่ให้กับตัวแปรในสูตรจัดสรรงบประมาณ	4-18

(เพิ่ม Poverty Gap และ FGT)

ตารางที่ 4.4 ผลการคำนวณส่วนต่างจากการเพิ่มตัวแปรในสูตรการคำนวณที่ 3-4	4-18
ตารางที่ 4.5 ผลการคำนวณส่วนต่างจากการเพิ่มตัวแปรในสูตรการคำนวณที่ 5-7	4-20
ตารางที่ 4.6 สูตรการจัดสรรงบประมาณกลุ่มจังหวัด	4-22
ตารางที่ 4.7 ผลการคำนวณส่วนต่างของกลุ่มจังหวัดที่ได้เพิ่มขึ้นและลดลง	4-23

การวิเคราะห์ศักยภาพกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1

(เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน ลำพูน)

ตารางที่ 4.8 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์	4-37
ตารางที่ 4.9 สรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด	4-39
ตารางที่ 4.10 ตารางสรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด	4-40
ตารางที่ 4.11 การสรุปรวมรายสาขา	4-41

การวิเคราะห์ศักยภาพกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2

(นครสวรรค์ กำแพงเพชร พิจิตร อุทัยธานี)

ตารางที่ 4.12 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์	4-56
ตารางที่ 4.13 สรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด	4-58
ตารางที่ 4.14 ตารางสรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด	4-58
ตารางที่ 4.15 การสรุปรวมรายสาขา	4-60

สารบัญญัตินำ

หน้า

การวิเคราะห์ศักยภาพกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง

(ขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์)

ตารางที่ 4.16 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์	4-74
ตารางที่ 4.17 สรุปรายยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด	4-76
ตารางที่ 4.18 ตารางสรุปรายยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด	4-77
ตารางที่ 4.19 การสรุปรวมรายสาขา	4-78

การวิเคราะห์ศักยภาพกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2

(สกลนคร มุกดาหาร นครพนม)

ตารางที่ 4.20 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์	4-92
ตารางที่ 4.21 สรุปรายยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด	4-94
ตารางที่ 4.22 ตารางสรุปรายยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด	4-94
ตารางที่ 4.23 การสรุปรวมรายสาขา	4-96

การวิเคราะห์ศักยภาพกลุ่มจังหวัดตอนบน 2

(ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง)

ตารางที่ 4.24 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์	4-111
ตารางที่ 4.25 สรุปรายยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด	4-114
ตารางที่ 4.26 ตารางสรุปรายยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด	4-114
ตารางที่ 4.27 การสรุปรวมรายสาขา	4-115

การวิเคราะห์ศักยภาพกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก

(ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด)

ตารางที่ 4.28 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์	4-129
ตารางที่ 4.29 สรุปรายยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด	4-130
ตารางที่ 4.30 ตารางสรุปรายยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด	4-130
ตารางที่ 4.31 การสรุปรวมรายสาขา	4-132

สารบัญญัตินำ

หน้า

การวิเคราะห์ศักยภาพกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

(ชุมพร พัทลุง สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช)

ตารางที่ 4.32 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์	4-147
ตารางที่ 4.33 สรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด	4-151
ตารางที่ 4.34 ตารางสรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด	4-151
ตารางที่ 4.35 การสรุปรวมรายสาขา	4-152

การวิเคราะห์ศักยภาพกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

(ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง)

ตารางที่ 4.36 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์	4-168
ตารางที่ 4.37 สรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด	4-172
ตารางที่ 4.38 ตารางสรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด	4-172
ตารางที่ 4.39 การสรุปรวมรายสาขา	4-173

ผลการวิเคราะห์แบบสอบถาม

ตารางที่ 4.40 สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ องค์กร และอายุ	4-185
ตารางที่ 4.41 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการ บริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อโครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	4-188
ตารางที่ 4.42 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการ บริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อกลไกการจัดทำแผนจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	4-189
ตารางที่ 4.43 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการ บริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	4-190
ตารางที่ 4.44 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการ บริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อการบริหารงบประมาณ	4-191
ตารางที่ 4.45 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการ บริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อการติดตามประเมินผล	4-193

สารบัญญัตราง

	หน้า
ตารางที่ 4.46 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการ บริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	4-194
ตารางที่ 4.47 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการ บริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	4-196
ตารางที่ 4.48 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการ บริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อการเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	4-198
ตารางที่ 4.49 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการ บริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	4-199

สารบัญญภาพ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ	
ภาพที่ 1.1 กรอบการศึกษาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	1-8
บทที่ 2 ความเป็นมาของการพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	
ภาพที่ 2.2 ความเชื่อมโยงการทำงานของคณะกรรมการฯ ในแต่ละระดับของ การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2-37
บทที่ 3 ระเบียบวิธีการศึกษาวิจัย	
ภาพที่ 3.1 วิธีการรวบรวมข้อมูล	3-9
บทที่ 4 วิเคราะห์และสรุปผลการศึกษา	
ภาพที่ 4.1 ความเชื่อมโยงกลไกและการเชื่อมโยงแผนพัฒนาสู่ระดับท้องถิ่น	4-11
ภาพที่ 4.2 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบเมื่อเทียบกับทั้งประเทศ ปี 2552	4-29
ภาพที่ 4.3 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 ปี 2552	4-30
ภาพที่ 4.4 BCG Matrix	4-31
ภาพที่ 4.5 BCG Matrix ของภาคเหนือตอนบน 1	4-31
การวิเคราะห์ศักยภาพภาพกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 (เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน ลำพูน)	
ภาพที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2545 – 2552	4-42
ภาพที่ 4.7 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2550 – 2552	4-43
ภาพที่ 4.8 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2552	4-44
ภาพที่ 4.9 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 รายสาขา	4-45
การวิเคราะห์ศักยภาพภาพกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 (นครสวรรค์ กำแพงเพชร พิจิตร อุทัยธานี)	
ภาพที่ 4.10 ค่าเฉลี่ยดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2545 – 2552	4-61
ภาพที่ 4.11 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2550 – 2552	4-62
ภาพที่ 4.12 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2552	4-62
ภาพที่ 4.13 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 รายสาขา	4-63

สารบัญญภาพ (ต่อ)

	หน้า
การวิเคราะห์ศักยภาพกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง	
(ขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์)	
ภาพที่ 4.14 ค่าเฉลี่ยดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2545 – 2552	4-79
ภาพที่ 4.15 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2550 – 2552	4-80
ภาพที่ 4.16 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2552	4-81
ภาพที่ 4.17 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง รายสาขา	4-82
การวิเคราะห์ศักยภาพกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2	
(สกลนคร มุกดาหาร นครพนม)	
ภาพที่ 4.18 ค่าเฉลี่ยดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2545 – 2552	4-97
ภาพที่ 4.19 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2550 – 2552	4-98
ภาพที่ 4.20 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2552	4-99
ภาพที่ 4.21 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 รายสาขา	4-100
การวิเคราะห์ศักยภาพกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2	
(สิงห์บุรี ลพบุรี อ่างทอง ชัยนาท)	
ภาพที่ 4.22 ค่าเฉลี่ยดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2545 – 2552	4-116
ภาพที่ 4.23 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2550 – 2552	4-117
ภาพที่ 4.24 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2552	4-118
ภาพที่ 4.25 BCG กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 รายสาขา	4-119
การวิเคราะห์ศักยภาพกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก	
(ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด)	
ภาพที่ 4.26 ค่าเฉลี่ยดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2545 – 2552	4-132
ภาพที่ 4.27 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2550 – 2552	4-133
ภาพที่ 4.28 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2552	4-134
ภาพที่ 4.29 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก รายสาขา	4-135

สารบัญญภาพ (ต่อ)

หน้า

การวิเคราะห์ศักยภาพกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

(สุราษฎร์ธานี ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง)

ภาพที่ 4.30 ค่าเฉลี่ยดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2545 – 2552	4-153
ภาพที่ 4.31 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2550 – 2552	4-154
ภาพที่ 4.32 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2552	4-155
ภาพที่ 4.33 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย รายสาขา	4-156

การวิเคราะห์ศักยภาพกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

(ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง)

ภาพที่ 4.34 ค่าเฉลี่ยดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2545 – 2552	4-174
ภาพที่ 4.35 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2550 – 2552	4-175
ภาพที่ 4.36 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2552	4-176
ภาพที่ 4.37 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน รายสาขา	4-179

ส่วนที่ 1

รายงานผลการศึกษาดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกา
ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ
พ.ศ. 2551

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผลของการศึกษา

พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 กำหนดให้มีคณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (ก.น.จ.) เพื่อทำหน้าที่กำหนดกรอบนโยบายและวางระบบในการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ เพื่อให้จังหวัดและกลุ่มจังหวัดสามารถบริหารงาน แก้ไขปัญหา และพัฒนาพื้นที่ในเขตจังหวัดและกลุ่มจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ และตอบสนองความต้องการของประชาชน ให้ได้รับประโยชน์สูงสุด รวมทั้งกำหนดนโยบาย หลักเกณฑ์ และวิธีการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด การจัดทำและบริหารงบประมาณจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ตลอดจนพิจารณา กลั่นกรอง และให้ความเห็นชอบแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด และคำของบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ และนำเสนอต่อคณะรัฐมนตรี รวมทั้งการแต่งตั้งคณะกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ ตามที่มอบหมาย โดยมีเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการเป็นกรรมการและเลขานุการ และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) ทำหน้าที่รับผิดชอบงานธุรการของ ก.น.จ.

ภายใต้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 กำหนดให้จังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดยื่นคำขอตั้งงบประมาณได้โดยตรง โดยให้ถือว่าจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดเป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดต้องสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระดับชาติ การพัฒนาระดับสาขา กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค และความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นในจังหวัด แผนพัฒนาจังหวัดเป็นแผนที่มุ่งเน้นการพัฒนาแบบองค์รวมที่ครอบคลุมทุกมิติ ส่วนแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดเป็นแผนที่มุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันของกลุ่มจังหวัด โดยหลักการในทางปฏิบัติ การบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดต้องเป็นไปตามแผนพัฒนาจังหวัดหรือแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดแล้วแต่กรณี และจะต้องสร้างโอกาสและส่งเสริมให้เกิดการมีส่วนร่วมระหว่างภาครัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมในจังหวัด เพื่อเสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขันและการแก้ไขปัญหาาร่วมกัน เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนและกระจายอำนาจการตัดสินใจลงสู่ระดับผู้ปฏิบัติ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและความรวดเร็วในการปฏิบัติราชการ สอดคล้องกับการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี มีความโปร่งใสและมีการ

ตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ของการปฏิบัติราชการ พร้อมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้ท้องถิ่นมีความพร้อมในการรองรับการกระจายอำนาจให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

คณะกรรมการประสานงานและขับเคลื่อนการดำเนินงานตามมติคณะรัฐมนตรี (ปคค.) ในการประชุมเมื่อวันที่ 14 กันยายน 2553 มีมติให้สำนักงาน ก.พ.ร. รับข้อสังเกตของประธานในขณะนั้น [เลขาธิการนายกรัฐมนตรี (นายกอร์ปศักดิ์ สภาวสุ)] ที่เห็นว่าระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการได้ดำเนินการมา 2 ปีแล้ว ดังนั้นปีงบประมาณ 2555 จึงควรจะมีการประเมินผลว่าการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ค่าของงบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดในปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 - 2554 นั้นเป็นอย่างไร โดยอาจพิจารณาให้สถาบันการศึกษาในแต่ละภาคเข้ามามีส่วนร่วมดำเนินการ

จากการดำเนินงานภายใต้ระบบการบริหารจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 ในปีงบประมาณ 2554 ที่ผ่านมามีปรากฏว่า การวิเคราะห์คุณภาพของแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดประจำปีงบประมาณ 2553 - 2554 มีปัญหาในการดำเนินการพอสรุปได้เบื้องต้นดังนี้

- 1) ข้อมูลทั่วไป รายละเอียดของข้อมูลไม่ครบถ้วนและไม่ครอบคลุมทุกด้าน เป็นการนำเสนอข้อมูลเพียงปีเดียว ข้อมูลไม่ได้แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะของกลุ่มจังหวัดที่ยังขาดการวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวมของกลุ่มจังหวัดนั้นๆ
- 2) การวิเคราะห์ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก มีลักษณะเป็นข้อความทั่วไป มีความสับสนในการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก รวมถึงไม่มีข้อมูลสนับสนุนการวิเคราะห์อย่างรอบด้าน
- 3) วิสัยทัศน์ ยังไม่ชัดเจน บางจังหวัดมีลักษณะกว้างเกินไปและขาดทิศทางการพัฒนาที่ชัดเจน
- 4) ประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ที่กำหนดในแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ส่วนใหญ่เป็นข้อความที่มีความหมายกว้าง ไม่สะท้อนมิติการพัฒนาที่สำคัญของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 5) ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย บางตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ไม่ครอบคลุมและไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับเป้าประสงค์ที่จะวัด รวมทั้งการกำหนดค่าเป้าหมายเพื่อการบรรลุโครงการนั้นไม่มีข้อมูลสนับสนุน
- 6) กลยุทธ์ของแผนฯ ส่วนใหญ่พบว่ามีความกว้าง ไม่ได้แสดงแนวทางการดำเนินงานในการบรรลุเป้าประสงค์ตามยุทธศาสตร์ที่ชัดเจน

- 7) โครงการตามแผนพัฒนาจังหวัดที่เสนอของงบประมาณตามแผนปฏิบัติราชการ ไม่มีการบูรณาการกิจกรรม ตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ และขาดการบูรณาการระหว่างหน่วยงานต่างๆ ในจังหวัด รวมทั้งสาระสำคัญของโครงการไม่มีความชัดเจน ส่วนใหญ่จะเป็นภารกิจปกติของส่วนราชการและเป็นโครงการขนาดเล็กจำนวนค่อนข้างมากและขาดกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนอย่างแท้จริง
- 8) โครงการของกลุ่มจังหวัด ส่วนใหญ่ไม่ได้มีลักษณะเป็นโครงการที่จะขับเคลื่อนการพัฒนา กลุ่มจังหวัดได้อย่างแท้จริง รวมถึงขาดการบูรณาการโครงการร่วมกันภายในกลุ่มจังหวัด

สำนักงาน ก.พ.ร. ในฐานะฝ่ายเลขานุการ ก.น.จ. มีความเห็นว่าภายหลังจากพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 มีผลบังคับใช้และได้ดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดและแผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดไปแล้วรวม 2 ครั้ง ได้แก่ แผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดประจำปีงบประมาณ 2553 และแผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ประจำปีงบประมาณ 2554 จากการดำเนินการที่ผ่านมาพบว่ายังคงมีอุปสรรคในการดำเนินการตาม พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดฯ ดังกล่าวหลายประการ ประกอบกับ ปคค. ได้มอบหมายให้สำนักงาน ก.พ.ร. ประเมินผลการดำเนินการตั้งแต่ปี 2552 – 2554 ดังนั้นจึงเห็นควรให้มีการจัดทำโครงการศึกษาวิจัยและประเมินผลเพื่อพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

1.2 วัตถุประสงค์การศึกษา

1.2.1 เพื่อทราบถึงปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการในการดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551

1.2.2 เพื่อให้ได้ข้อเสนอเชิงนโยบายในการปรับปรุงแนวทางการดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 ได้อย่างมีประสิทธิภาพและตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ได้อย่างแท้จริง (ทั้งในเรื่องระบบและวิธีการต่างๆ การแก้ไขกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งมาตรการและกลไกที่เอื้อต่อการปฏิบัติงาน)

1.2.3 เพื่อพัฒนาระบบฐานข้อมูลของ ก.น.จ. สำหรับเป็นช่องทางประสานงานระหว่างหน่วยงานกลางและจังหวัด/กลุ่มจังหวัด

1.3 ขอบเขตการศึกษา

ขอบเขตของโครงการนี้จะมุ่งในเรื่องของการพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ โดยสำนักงาน ก.พ.ร. ในฐานะฝ่ายเลขานุการ ก.น.จ. ได้วางกรอบแนวทางในการดำเนินการโดยกำหนดกิจกรรมหลักไว้ดังนี้

1.3.1 ศึกษาวิจัยและประเมินผลเพื่อพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการโดยการทบทวนแนวทางการดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 ที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบันและตามข้อสังเกตของคณะกรรมการ ปคค. เพื่อจัดทำข้อเสนอแนะในการปรับปรุงระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการประเมินผลแผนปฏิบัติการประจำปีของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ประจำปีงบประมาณ 2553 - 2554 ให้แก่ ก.น.จ. มีประเด็นในการศึกษาดังนี้

1.3.1.1 การศึกษาวิเคราะห์ระบบการปฏิบัติงานตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 เพื่อวิเคราะห์ถึงกลไกการจัดทำแผนฯ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติการ การบริหารงบประมาณ และการติดตามประเมินผลที่ได้รับ โดยมีประเด็นสำคัญในการศึกษา คือ

1) กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

(1) การศึกษาวิเคราะห์กระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนาจังหวัดในระยะที่ผ่านมา จัดทำอย่างเป็นไปตามเจตนารมณ์และขอบเขตของการจัดทำแผนฯ หรือไม่ ทั้งนี้จะทำการศึกษาถึงความเป็นไปได้และความเหมาะสมของการกำหนดขอบเขตแผนพัฒนาจังหวัดที่จะเน้นในเรื่องของเศรษฐกิจเชิงแข่งขัน ในลักษณะเช่นเดียวกับระบบคลัสเตอร์ของประเทศฝรั่งเศส ในขณะที่ขอบเขตของแผนพัฒนาจังหวัดจะเป็นการพัฒนาในทุกมิติ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

(2) การศึกษากลไกการจัดทำแผนทั้งในลักษณะที่เป็น Top-Down และ Bottom-Up โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นแกนกลางในการประสานแผน เพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ สำหรับในระดับจังหวัดอาจให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนในลักษณะที่เป็น Bottom-Up เพื่อที่จะนำเอาความต้องการของชุมชนให้มาเป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาจังหวัด หรือการนำแผนชุมชนมาเป็นแนวทางในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่

(3) วิเคราะห์และศึกษากลไกและรูปแบบการทำงานของคณะกรรมการ ได้แก่ คณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) คณะกรรมการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.บ.ก.) และคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.บ.จ.) ในประเด็นสำคัญที่เกี่ยวกับความเหมาะสมขององค์ประกอบและจำนวนของคณะกรรมการ ลักษณะและวิธีการประชุมคณะกรรมการ ได้แก่ การจัดให้มีการประชุมของคณะกรรมการฯ การรับฟังความคิดเห็นจากผู้แทนที่มาจากทุกภาคส่วน การให้ความสำคัญในการเป็นประธานที่ประชุมของผู้ว่าราชการจังหวัดหรือหัวหน้ากลุ่มจังหวัด เป็นต้น

2) การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ

ศึกษาแนวทาง/วิธีการเสนอโครงการที่จะทำให้จังหวัดและกลุ่มจังหวัดได้รับงบประมาณที่เหมาะสมและสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ได้มากขึ้น รวมทั้งศึกษากลไกควบคุมการเสนอโครงการของกลุ่มจังหวัดและจังหวัดที่ศักยภาพของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดและความต้องการในพื้นที่ไม่สอดคล้องกันด้วย เช่น บางจังหวัดมีความต้องการจะพัฒนาในด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แต่ศักยภาพยังไม่พร้อมจะดำเนินการ

3) การบริหารงบประมาณ

ศึกษาการบริหารงบประมาณของจังหวัดและระหว่างกลุ่มจังหวัดให้เกิดความคล่องตัวในการเบิกจ่ายงบประมาณ รวมถึงศึกษาแนวทางการเปลี่ยนแปลงวิธีการงบประมาณ/โครงการและรายละเอียดของโครงการให้เหมาะสมคล่องตัวในการบริหารงานภายในจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

4) การติดตามประเมินผล

ศึกษาระบบการติดตามประเมินผล เพื่อหาแนวทางการเชื่อมโยงกลไกการติดตามประเมินผลตามที่กำหนดใน พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดฯ คือผู้ตรวจราชการสำนักนายกรัฐมนตรีและผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย กับกลไกของคณะกรรมการกำกับและติดตามการปฏิบัติราชการในภูมิภาค (กกภ.)

1.3.2 การศึกษาภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด มีประเด็นสำคัญในการศึกษาคือ

1) ศึกษาบทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะเป็นผู้ประสานความร่วมมือกับทุกภาคส่วนในจังหวัด โดยแบ่งการศึกษาเป็น 2 ระดับคือ ระดับจังหวัด และระดับกลุ่มจังหวัด และจะทำการสอบถามความคิดเห็นจากภาคส่วนต่างๆ ที่มีต่อการปฏิบัติงานของผู้ว่าราชการจังหวัด

2) ศึกษาบทบาทของผู้นำภาคส่วนต่างๆ เช่น นายองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล ในการมีส่วนร่วมจัดทำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดและจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของกลุ่มจังหวัดและจังหวัด

1.3.3 การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในพื้นที่

1) ศึกษาบทบาทของภาคเอกชนและภาคประชาสังคมในการมีส่วนร่วมกับการกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของกลุ่มจังหวัดและจังหวัด

2) ศึกษาแนวทางการบูรณาการกฎหมายต่างๆ ที่บังคับใช้สำหรับการดำเนินงานของส่วนราชการในภูมิภาค องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และชุมชน เนื่องจากปัจจุบันต่างมีกฎหมายของตนเองในการดำเนินงาน

1.3.4 การศึกษาขั้นตอนและกลไกการบูรณาการและศึกษาการสร้างเชื่อมโยงการดำเนินการตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ระหว่างส่วนราชการกับจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ระหว่างจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และระหว่างจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับภาคเอกชน/ชุมชน รวมทั้งทำการศึกษาถึงกรอบระยะเวลาที่เหมาะสมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แผนท้องถิ่น และวิธีการเชื่อมโยงหรือสนับสนุนระหว่างแผนต่างๆ ดังกล่าว

1.3.5 การศึกษาเพื่อกำหนดศักยภาพของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด โดยในระดับของกลุ่มจังหวัดจะเน้นทิศทางการพัฒนาในการเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของกลุ่มจังหวัดให้ครอบคลุมในระดับต่างๆ (Global, Regional, Local) สำหรับในระดับจังหวัดจะมุ่งเน้นการกำหนดศักยภาพของจังหวัดเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาของจังหวัด

1.3.6 การศึกษากรอบแนวทางการจัดสรรงบประมาณจังหวัดและกลุ่มจังหวัดที่มีความเหมาะสม

1.3.7 วิเคราะห์ประเภท/ลักษณะของข้อมูลที่ต้องมีไว้ในเว็บไซต์ของ ก.น.จ. เพื่อใช้เป็นประโยชน์ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ตลอดจนการพัฒนากระบวนการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

1.3.8 การศึกษาเพื่อให้ข้อเสนอแนะ/แนวทางในการปรับปรุงระบบการบริหารจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551

1.4 กรอบแนวคิดหลักในการศึกษา

จากประเด็นปัญหาของการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาและการจัดสรรงบประมาณสำหรับการบริหารงานของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด นำมาสู่การกำหนดกรอบการศึกษา โดยแนวคิดการศึกษาโครงการศึกษาวิจัยและประเมินผลเพื่อพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการจะเป็นการศึกษาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดภายใต้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 ตัวแปรของการศึกษาประกอบด้วยระบบการปฏิบัติงานตาม พ.ร.ฎ. ภาวะผู้นำในจังหวัด การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นในพื้นที่ การเชื่อมโยงส่วนราชการ และศักยภาพที่สำคัญของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด การศึกษาจะศึกษากระบวนการและขั้นตอนการดำเนินการต่างๆ เพื่อรับทราบถึงปัญหาอุปสรรคที่ได้รับจากการปฏิบัติตาม พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดฯ ทั้งในหลักการ กลไกการจัดทำแผน การจัดทำและบริหารงบประมาณ ตลอดจนปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ทั้งนี้เพื่อใช้เป็นข้อเสนอแนะในการพัฒนาและปรับปรุงประสิทธิภาพของระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบการศึกษาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

ตัวแปรที่จะศึกษา (Input)

1. ระบบการปฏิบัติงานตาม พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดฯ
 - ✓ กลไกการจัดทำแผนฯ
 - ✓ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ
 - ✓ การจัดทำและบริหารงบประมาณ
 - ✓ การติดตามประเมินผล
2. ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารจังหวัด
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่างๆ ในพื้นที่
4. การเชื่อมโยงและสนับสนุนแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดระหว่างส่วนกลาง ภูมิภาคและท้องถิ่น
5. ศักยภาพที่สำคัญของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ทั้งในระดับ Global Regional และ Local

กระบวนการศึกษา (Process)

1. ศึกษาภาพรวมของระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษากระบวนการปฏิบัติงานตาม พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดฯ โดย:
 - การเก็บข้อมูลภาคสนามโดยการสังเกตการณ์ สัมภาษณ์ และการสนทนากลุ่ม เกี่ยวกับขั้นตอน กระบวนการดำเนินงานและกลไกของการบริหาร งานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ
3. วิเคราะห์ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดโดยเลือกใช้เครื่องมือต่างๆ ตามความเหมาะสมของข้อมูล อาทิ SWOT Analysis, การวิเคราะห์ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ: RCA (Relative Comparative Advantages), การวิเคราะห์ระดับการเปิด (Degree of Openness Analysis), การวิเคราะห์สินค้า/บริการหลัก (Products/Services Champion)
4. การจัดการประชุมกลุ่มย่อยเพื่อระดมข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับระบบบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ โดยจะดำเนินการทั้ง 4 ภูมิภาคและส่วนกลาง

ผลผลิต (Output)

1. ผลการศึกษา

- ปัญหาและอุปสรรคที่ได้รับจากการปฏิบัติตาม พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดฯ อาทิหลักการ กลไกการจัดทำแผนฯ การบริหารงบประมาณ
- แนวทาง/ข้อเสนอแนะทั้งด้านนโยบายและด้านการปฏิบัติ
- ปัจจัยสู่ความสำเร็จของการจัดทำและการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- ผลการวิเคราะห์ประเภท/ลักษณะของข้อมูลที่เป็น ซึ่งเกี่ยวข้องกับการจัดทำแผนและการพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ อาทิ ผลผลิตมวลรวมจังหวัด (GPP) ยุทธศาสตร์พัฒนาประเทศ/กรอบยุทธศาสตร์พัฒนาภาค ศักยภาพการแข่งขันจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Global, Regional, Local) ฝั่งอนุภาค (กรมโยธาธิการและผังเมือง) ข้อมูลจปฐ. (กรมการพัฒนาชุมชน) ข้อมูลเกี่ยวกับภัยพิบัติธรรมชาติ (กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย) และข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดฯ

2. ข้อเสนอการพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดฯ

- Policy Approach, Function Approach
- Area Approach

1.5 คณะผู้ศึกษาวิจัย

โครงการศึกษาวิจัยและประเมินผลเพื่อการพัฒนากระบวนการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเป็นความร่วมมือทางวิชาการจากศูนย์บริการวิชาการเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยมีคณะผู้ศึกษาวิจัยหลัก (หรือทีมกลาง) ดังนี้

- | | | |
|---------------------|-------------|--------------------|
| 1) รศ.ดร.สภนธ์ | วิญญูวัฒนา | หัวหน้าคณะนักวิจัย |
| 2) ผศ.ดร.ศุภสวัสดิ์ | ชัชวาลย์ | นักวิจัย |
| 3) อ.ดร.ศุภชัย | ศรีสุชาติ | นักวิจัย |
| 4) นางสาววาสิณฐิ์ | คำสุข | ผู้ช่วยนักวิจัย |
| 5) นายนรา | แป้นประหยัด | ผู้ช่วยนักวิจัย |

เนื่องจากการดำเนินการศึกษาในขอบเขตภูมิภาคด้วย ดังนั้นคณะผู้ศึกษาได้เชิญมหาวิทยาลัยเครือข่ายร่วมในการศึกษาวิจัยในภูมิภาคต่างๆ ได้แก่

- 1) ทีมภาคเหนือ เป็นคณะผู้วิจัยจากคณะบริหารธุรกิจ (อาจารย์อภิชาติ ชมพูนุช) จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- 2) ทีมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นคณะผู้วิจัยจากคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ (ผศ.ดร.อภิศักดิ์ ธีระวิสิทธิ์) จากมหาวิทยาลัยขอนแก่น
- 3) ทีมภาคกลางและภาคตะวันออก เป็นคณะผู้วิจัยจากคณะสังคมศาสตร์ (อาจารย์พัชรภา ตันตราจิน) จากมหาวิทยาลัยบูรพา
- 4) ทีมภาคใต้ เป็นคณะผู้วิจัยจากคณะเศรษฐศาสตร์ (อาจารย์วิทวัส เหมทานนท์) จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

1.6 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ผลผลิต

- 1) รายงานข้อเสนอเชิงนโยบายในการปรับปรุงแนวทางการดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551
- 2) รายงานผลการวิเคราะห์ประเภท/ลักษณะของข้อมูลที่จำเป็นต้องมีไว้ในเว็บไซต์ของ ก.น.จ. ซึ่งเกี่ยวข้องกับการพัฒนากระบวนการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

1.6.2 ผลลัพธ์

- 1) ก.น.จ. สามารถนำข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาไปกำหนดนโยบายและวางระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น
- 2) เพิ่มประสิทธิภาพจังหวัดและกลุ่มจังหวัดในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ภายใต้ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

บทที่ 2

ความเป็นมาของการพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1) แนวคิดการจัดการภาครัฐแนวใหม่ (New Public Management) (Hood, 1991) เชื่อมโยงกับการบริหารใน 4 ด้านหลักๆ ได้แก่

- ความพยายามลดขนาดการเติบโตของรัฐในรูปของการใช้จ่ายและจำนวนบุคลากร
- การเดินหน้าให้มีการแปรรูปรัฐวิสาหกิจโดยให้เอกชนรับดำเนินการ เพื่อลดการอุดหนุนจากรัฐ
- การพัฒนาใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการผลิตสินค้าและการให้บริการสาธารณะ
- ความร่วมมือระหว่างประเทศ โดยให้ความสำคัญกับการจัดการของภาครัฐ การกำหนดนโยบายนานาชาติ

ประโยชน์ที่ได้รับจากทั้งสี่ด้านข้างต้น ทำให้เกิดหลักการการจัดการภาครัฐแนวใหม่ (Doctrines of NPM) โดยมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. การเป็นมืออาชีพในการบริหารจัดการภาครัฐ มีความเป็นอิสระในการจัดการซึ่งต้องมีการตรวจสอบได้อย่างชัดเจนจากหน้าที่และความรับผิดชอบที่มีอยู่
2. การแสดงให้เห็นถึงมาตรฐานและการประเมินสมรรถนะ โดยมีเป้าหมาย ตัวชี้วัดความสำเร็จที่วัดค่าในเชิงปริมาณได้ โดยเฉพาะการบริการที่เป็นมืออาชีพ โดยอาศัยการตรวจสอบจากเป้าหมายที่ชัดเจนและประสิทธิภาพที่สะท้อนถึงวัตถุประสงค์
3. การเน้นการควบคุมผลผลิต เป็นการจัดสรรทรัพยากรและรางวัลตามสมรรถนะของงาน ให้ความสำคัญกับผลลัพธ์ (Results) มากกว่าวิธีการทำงาน (Procedures)
4. การปรับหน่วยงานภาครัฐที่มีขนาดใหญ่ให้แยกออกเป็นส่วนๆ เพื่อกระจายอำนาจ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรม โดยต้องแยกฝ่ายจัดหากับฝ่ายผลิติดออกจากกัน และอาจจะต้องจ้างผู้ให้บริการจากภายนอกมาดำเนินการ เพื่อให้ได้ประโยชน์ทางประสิทธิภาพ
5. การปรับเข้าสู่การแข่งขันกันเองในภาครัฐ ด้วยการใช้รูปแบบของสัญญา เพื่อให้เกิดการลดต้นทุน และมีมาตรฐานการทำงานที่สูงขึ้น

6. ให้ความสำคัญกับการบริหารแบบภาคเอกชน เปลี่ยนจากรูปแบบยึดติดที่มีกฎระเบียบไม่ยืดหยุ่น ในการให้บริการสาธารณะ ให้มีความยืดหยุ่นมากขึ้นในการทำงานและการให้รางวัล ซึ่งมีการพิสูจน์แล้วว่า ให้ผลในการทำงานจริงอย่างเป็นรูปธรรม

7. เน้นการมีวินัยในการใช้ทรัพยากร ด้วยการลดต้นทุน สร้างการมีวินัยของแรงงาน ลดความต้องการของสหภาพ

2) นโยบายสาธารณะ (Public Policy) เป็นแนวทางปฏิบัติงานของรัฐบาลที่ได้มีการปรับให้สามารถดำเนินการให้สำเร็จลุล่วงไปได้ การวิเคราะห์นโยบายสาธารณะเป็นการศึกษาว่านโยบายของรัฐบาลนั้นจะต้องดำเนินการอย่างไรเพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติ รวมถึงการนำความรู้ต่างๆ ที่มีอยู่มาใช้ เพื่อให้ให้นโยบายของรัฐบาลเป็นไปตามวัตถุประสงค์และนำไปสู่การปฏิบัติ (Henry, 2010)

กระบวนทัศน์ (Paradigm) ของการจัดทำนโยบายสาธารณะที่เป็นที่รู้จักกันคือ Incrementalist Paradigm โดย Charles E. Lindblom ซึ่งเป็นแนวทางอนุรักษนิยมที่เห็นว่า นโยบายใหม่จะต้องแปรตามหรือเป็นผลจากอดีต เป็นการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากอดีตซึ่งเป็นแนวทางเฉพาะหน้าทางการเมืองที่ทำให้เกิดนโยบายเหล่านั้นขึ้น มากกว่าเป็นนโยบายที่จำเป็นในการจัดสรรและกระจายทรัพยากรให้เกิดคุณค่าทางสังคม ซึ่งมีรูปแบบต่างๆ เช่น The Elite/Mass Model เป็นรูปแบบที่ชนชั้นสูงมีอิทธิพลดำเนินนโยบายต่างๆ ไปสู่คนส่วนมาก The Group Model เป็นระบบของอำนาจและแรงกดดันจากฝ่ายหนึ่งให้เกิดการจัดทำนโยบาย เป็นต้น

กระบวนทัศน์อีกรูปแบบหนึ่งคือ Rationalism เป็นแนวคิดที่ตรงข้ามกับ Incrementalist Paradigm ด้วยความสับสนและข้อจำกัดของความมีเหตุมีผลของ Incrementalist Rationalist ให้ความสนใจกับความ เป็นไปตามธรรมชาติของสินค้าและบริการสาธารณะ (Public Goods and Services) กระบวนทัศน์ของ Rationalist ก่อให้เกิดความเข้าใจในการจัดทำนโยบายลักษณะแนวราบใน 3 รูปแบบคือ The Rational Choice Model, The Public Goods and Services Model และ The Technology Assessment and Forecasting Model

การวางแผนกลยุทธ์ (Strategic Planning) เป็นกระบวนทัศน์การดำเนินนโยบายสาธารณะ เนื่องจาก Incrementalist ต้องการเข้าใจถึงนโยบายสาธารณะและอยากรู้ว่าจะทำอย่างไร ในขณะที่ Rationalist ต้องการปรับปรุงนโยบายและมีวิธีการที่จะทำให้ปฏิบัติจริงได้ แม้ว่าทั้งสองมีเป้าหมายที่ร่วมกัน แต่กระบวนทัศน์ทั้งสองยังมีปัญหาอยู่ เพราะ Incrementalist มีพื้นฐานอยู่ที่การเจรจาต่อรอง (Negotiation) การจัดทำนโยบายที่แข่งขันกันด้วยการชอนเป้าหมายที่แท้จริง ผลที่ได้คือความเป็นจริงที่ชัดเจนและเป็นวิฤติที่อาจถูกมองข้าม แต่เมื่อ Rationalist ยังคงพบปัญหาล่าช้า Incrementalist ยังขึ้นอยู่กับความความเป็นไป

ไม่ได้โดยเฉพาะการเพิกเฉยต่อความเป็นมนุษย์ กระบวนทัศน์ที่สามนั้นไม่เป็นทั้ง Incrementalist และ Rationalism เรียกว่า Strategic Planning หรือการวางแผนเชิงกลยุทธ์ Alfred Chandler, Jr. ได้เสนอขึ้นในปี ค.ศ. 1962 โดยการวางแผนเชิงกลยุทธ์จะประสบความสำเร็จได้ต้องเริ่มต้นที่ผู้บริหารระดับสูงขององค์กร ไม่ใช่ดำเนินการแต่เฉพาะนักวางแผน (Henry, 2010)

ดังนั้นการวางแผนกลยุทธ์หรืออาจเรียกได้ว่ากระบวนการวางแผนยุทธศาสตร์ (Strategic planning) (Kaplan and Norton, 2005) จึงเป็นกระบวนการที่มีลักษณะเป็นวงจรเชื่อมโยงซึ่งกันและกันอย่างใกล้ชิด ระหว่างการกำหนดกรอบยุทธศาสตร์ (Strategic Formulation) และการนำแผนยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ (Strategic Execution) สำนักบริหารยุทธศาสตร์จะมีบทบาทสำคัญในการเอื้ออำนวยให้การดำเนินงานในขั้นตอนต่างๆ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ นับตั้งแต่การวิเคราะห์ความสามารถในการแข่งขันขององค์กร ปัจจัยภายในและภายนอกขององค์กร การกำหนดวิสัยทัศน์และภาพอนาคตที่ต้องการให้เกิดขึ้น (Scenario Planning) การจัดประชุมกำหนดยุทธศาสตร์ประจำปี รวมไปถึงการให้ข้อเสนอแนะแก่คณะผู้บริหารเกี่ยวกับทางเลือกในการกำหนดยุทธศาสตร์ด้านต่างๆ

การบริหารยุทธศาสตร์มิใช่กิจกรรมที่ดำเนินการแล้วจะเสร็จสิ้นในทันที หากเป็นกระบวนการที่ต้องดำเนินไปตลอดทั้งปี กล่าวคือ หลังจากจัดทำแผนยุทธศาสตร์ สำนักบริหารยุทธศาสตร์ต้องสื่อสารข้อมูลและชี้แจงทำความเข้าใจกับหน่วยงานอื่นๆ อย่างใกล้ชิด ประสานงานร่วมกันกับหน่วยงานต่างๆ เพื่อวางแผนจัดสรรทรัพยากรสำหรับขับเคลื่อนภารกิจให้บรรลุเป้าหมาย รวมไปถึงการติดตามผลการปฏิบัติงานของทุกฝ่ายอย่างต่อเนื่อง เพื่อประเมินความสอดคล้องและเหมาะสมของประเด็นยุทธศาสตร์ที่กำหนดขึ้น อันจะนำไปสู่การปรับปรุงยุทธศาสตร์ให้สอดคล้องกับสภาพเงื่อนไขความเป็นจริงของการปฏิบัติงานให้มากที่สุด กระบวนการนี้เป็นการนำไปสู่การจัดตั้งสำนักบริหารยุทธศาสตร์ซึ่งทำหน้าที่ประสานความร่วมมือกับหน่วยงานด้านแผนและนโยบายอย่างเป็นทางการ การจัดตั้งสำนักบริหารยุทธศาสตร์จึงจำเป็นต่อการบริหารงาน แม้การขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติจะดำเนินการโดยบุคลากรของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แต่ถ้าขาดการสั่งการและการกำกับทิศทางให้ดำเนินไปในทิศทางและเป้าหมายเดียวกันซึ่งตั้งอยู่บนฐานการประสานเชื่อมโยงและวิเคราะห์ภาพรวมยุทธศาสตร์โดยหน่วยงานกลางแล้ว ก็ย่อมส่งผลให้ยุทธศาสตร์ขององค์กรไม่แปรผลไปสู่การปฏิบัติภายใต้กระบวนการจัดการของแต่ละหน่วยงาน หรือมีเช่นนั้น กระบวนการบริหารภารกิจภายใต้ยุทธศาสตร์ขององค์กรก็จะไม่มีการประสานเชื่อมโยงกับหน่วยงานที่รับผิดชอบภารกิจในแต่ละสายงาน ส่งผลให้การดำเนินยุทธศาสตร์ในภาพรวมไม่ประสบผลสำเร็จในที่สุด (Robert S. Kaplan and David P. Norton, 2005) ดังนั้นสำนักบริหารยุทธศาสตร์จึงเป็นหน่วยงานที่มีบทบาทหลักในการจัดการและบูรณาการการทำงานซึ่งมีลักษณะเชื่อมโยงสายงานต่างๆ (Cross-Functional Process) ที่ได้มีการจัดตั้งขึ้นใน

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ นั่นคือสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดหรือ OSM

2.2 พัฒนาการของระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ สามารถสรุปเกี่ยวพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ โครงสร้างการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ ตลอดจนปัญหาอุปสรรคของการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ โดยแบ่งออกเป็นก่อนและหลังพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 ได้ดังนี้

2.2.1 การบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการก่อนมีพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551

2.2.1.1 ความเป็นมาเกี่ยวกับการพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

ก่อนพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 มีผลใช้บังคับนั้น แนวคิดในการปรับปรุงการบริหารงานจังหวัดเป็นผลสืบเนื่องจากการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการปรับบทบาทภารกิจและโครงสร้างส่วนราชการ เมื่อวันที่ 4-5 สิงหาคม 2544 ซึ่งมีข้อสรุปประการหนึ่งว่า ควรกระจายอำนาจการจัดการให้กับระดับจังหวัดเพื่อให้บริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยปรับบทบาทให้จังหวัดมีสถานะเหมือนหน่วยธุรกิจเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Business Unit หรือ SBU) ที่สามารถวินิจฉัยข้อมูล ปัญหาอุปสรรค กำหนดแนวทางการดำเนินงานและแก้ไขปัญหาภายในจังหวัดให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้อย่างครบวงจร รวมทั้งการปรับบทบาทและอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัดให้เป็นผู้บริหารระดับสูงของจังหวัด (Chief Executive Officer หรือ CEO) สามารถบังคับบัญชา สั่งการหัวหน้าส่วนราชการต่างๆ ภายในจังหวัดได้อย่างเบ็ดเสร็จโดยตรง เพื่อให้การดำเนินงานภายในจังหวัดเป็นไปด้วยความรวดเร็ว ตรงตามนโยบายของผู้บริหารระดับสูงสุด และสามารถตอบสนองต่อความต้องการและข้อเท็จจริงของแต่ละจังหวัดได้โดยตรง มีความคาดหวังว่าหากดำเนินการในทุกจังหวัดอย่างได้ผลก็จะสามารถแก้ไขปัญหาของประเทศโดยรวมได้ทางหนึ่ง (สถาบันดำรงราชานุภาพ, 2545)

จากแนวความคิดดังกล่าวนำไปสู่การปฏิบัติ คณะรัฐมนตรีได้มีมติวันที่ 7 สิงหาคม 2544 เรื่องโครงการนำร่องปรับปรุงการบริหารงานจังหวัด มีจังหวัดตามโครงการจังหวัดทดลองแบบบูรณาการเพื่อการพัฒนา รวม 5 จังหวัด ได้แก่ ลำปาง ศรีสะเกษ ชัยนาท ภูเก็ต และนราธิวาส ดำเนินการแต่งตั้งวันที่

1 ตุลาคม 2544 ผลจากการประเมินผลโครงการนำร่องและการติดตามประเมินผลในจังหวัดทดลองดังกล่าว ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุดโครงการ (1 ตุลาคม 2544 – 30 กันยายน 2545) ดำเนินการโดยสถาบันการศึกษาของรัฐ 5 แห่ง รายงานการประเมินผลโครงการจังหวัดทดลองแบบบูรณาการเพื่อการพัฒนา (2546) ได้ให้ข้อสรุปไว้ว่า ระบบการบริหารราชการจังหวัดแบบบูรณาการในจังหวัดทดลอง เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลจากการบริหารงานของจังหวัดทดลองสูงกว่าจังหวัดเปรียบเทียบที่มีการบริหารงานตามปกติ เกิดความพึงพอใจกับกลุ่มประชาชนในจังหวัดทดลองเพิ่มมากกว่าจังหวัดเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเกือบทุกจังหวัด ในภาพรวมการบริหารงานได้รับความสำเร็จเป็นอย่างสูง

จากผลการประเมินดังกล่าว การประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 28 เมษายน 2546 จึงเห็นสมควรให้ทุกจังหวัด (ยกเว้นกรุงเทพมหานคร) ใช้การบริหารงานแบบบูรณาการ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2546 เป็นต้นไป นอกจากนี้คณะรัฐมนตรียังได้มีมติเมื่อวันที่ 6 พฤษภาคม 2546 เห็นชอบให้รองนายกรัฐมนตรี กำกับกับการปฏิบัติราชการในส่วนภูมิภาค โดยติดตามดูแลการเตรียมความพร้อมและการปฏิบัติงานของผู้ว่าราชการจังหวัดในเขตตรวจราชการที่รับผิดชอบ โดยขอให้ ก.พ.ร. และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องรับเรื่องนี้ไปพิจารณาร่วมกัน และเมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2546 คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบแนวทางการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการทั้ง 4 แนวทาง คือการสรรหาและแต่งตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดแบบบูรณาการ การมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัด หลักการบริหารงานแบบบูรณาการและกรอบแนวทางในการกำกับการปฏิบัติราชการในส่วนภูมิภาคของรองนายกรัฐมนตรี

2.2.1.2 วัตถุประสงค์ของการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ

การบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการมีเป้าหมายในการบริหารจัดการหลายประการ สามารถสรุปได้ดังนี้

1) เพื่อให้ประชาชนได้รับประโยชน์สูงสุดจากการบริหารจัดการของรัฐตามความในมาตรา 3/1 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 ที่กำหนดให้การบริหารราชการต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุดของประชาชนเกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ ความมีประสิทธิภาพ ความคุ้มค่าในเชิงภารกิจแห่งรัฐ การลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน การลดภารกิจและยุบเลิกหน่วยงานที่ไม่จำเป็น การกระจายภารกิจและทรัพยากรให้แก่ท้องถิ่น การกระจายอำนาจ การตัดสินใจ การอำนวยความสะดวก และตอบสนองความต้องการของประชาชน ทั้งนี้โดยมีผู้รับผิดชอบต่อผลงาน

2) เพื่อให้มีผู้รับผิดชอบต่อผลของงานในการบริหารการพัฒนา การป้องกันและการแก้ไขปัญหา ในเขตพื้นที่จังหวัดอย่างชัดเจน

2.2.1.3 หลักการของการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ ได้แก่

- 1) มีการบริหารจัดการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภูมิภาค และยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด
- 2) กำหนดให้ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนในจังหวัดเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาอย่างยั่งยืน สร้างศักยภาพในการแข่งขันการป้องกันและการแก้ไขปัญหาตาม (1) เพื่อลดความซ้ำซ้อน ความล่าช้า และความสิ้นเปลือง
- 3) ส่วนราชการและหน่วยงานของรัฐในส่วนกลางและในพื้นที่ ต้องจัดองค์กรและระบบการสนับสนุนด้านบุคลากร งบประมาณ ข้อมูลสารสนเทศ รวมทั้งกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับอย่างเพียงพอเพื่อสนับสนุนการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ
- 4) เป็นระบบการบริหารที่สนับสนุนนโยบายการกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ด้วยการทำให้เกิดการยอมรับเป้าหมายการทำงานร่วมกัน มากกว่ามุ่งเน้นการกำกับดูแลแต่เพียงอย่างเดียว เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนและมีความโปร่งใสมากขึ้น
- 5) ส่งเสริมการกระจายอำนาจการตัดสินใจให้ผู้ปฏิบัติในส่วนภูมิภาค และจัดตั้งศูนย์ข้อมูลสารสนเทศเพื่อเป็นฐานข้อมูลในการบริหารและติดตามประเมินผล
- 6) รัฐจะกำหนดเป้าหมายและตัวชี้วัดความสำเร็จของการทำงานไว้ในระดับชาติ โดยให้คณะผู้บริหารจังหวัดแบบบูรณาการกำหนดรายละเอียดการปฏิบัติและตัวชี้วัดในจังหวัด

2.2.1.4 แนวทางการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ

- 1) แนวทางการสรรหาและแต่งตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดแบบบูรณาการ จะเป็นระบบการสรรหาแบบระบบเปิดกว้าง และมีกลไกการสรรหาและการแต่งตั้งโดยคณะกรรมการ
- 2) แนวทางการมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัด 3 ด้าน ได้แก่
 - 2.1) การสั่งการ อนุญาต อนุมัติ การปฏิบัติราชการให้ดำเนินการมอบอำนาจแนวทางเดิมที่เคยปฏิบัติในโครงการจังหวัดทดลอง และยังมีมอบอำนาจเพิ่มเติมดังนี้
 - หลักการ คืออำนวยความสะดวก ลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน ปฏิบัติตามนโยบายสำคัญของรัฐบาล แก้ไขปัญหาเร่งด่วน และยุทธศาสตร์การพัฒนาของจังหวัด
 - ผู้ว่าราชการจังหวัด วิเคราะห์ความต้องการการรับมอบอำนาจจากส่วนกลาง และจัดทำข้อเสนอแนะมาให้ ก.พ.ร. เพื่อพิจารณา
 - ให้ ก.พ.ร. กำหนดกลไกตรวจสอบการใช้อำนาจ

2.2) การบริหารงานบุคคล ให้ดำเนินการมอบอำนาจ ดังนี้ แนวทางเดิมที่เคยมอบในโครงการจังหวัดทดลอง และให้มีการมอบอำนาจเพิ่มเติม ดังนี้

- มอบอำนาจการบริหารบุคคลข้าราชการที่สังกัดราชการบริหารส่วนกลางที่มีหน่วยงานตั้งอยู่ในจังหวัด
- ให้สำนักงาน ก.พ. พิจารณามอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสามารถสรรหาและบรรจุบุคคลในพื้นที่เข้ารับราชการเป็นกรณีพิเศษเฉพาะในจังหวัดที่มีลักษณะปัญหาพิเศษ
- ให้ ก.พ.ร. กำกับดูแลการปฏิบัติราชการที่มีใช้ราชการส่วนภูมิภาค

2.3) การบริหารงบประมาณ ได้ดำเนินการมอบอำนาจในแนวทางเดิมที่เคยมอบในโครงการจังหวัด และดำเนินการเพิ่มเติมดังนี้

- นำกรอบวงเงินงบประมาณตามยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดมาเป็นส่วนหนึ่งของการจัดทำค่าของงบประมาณประจำปี
- ส่วนราชการแจ้งยอดรวมงบประมาณที่จัดสรรให้จังหวัดภายใน 30 วัน นับจากพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีผ่านการพิจารณาของรัฐสภา
- ให้สำนักงานประมาณวงระบบ กำกับ ดูแลให้จังหวัดสามารถบูรณาการงบประมาณอย่างสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด จังหวัดต้องจัดทำแผนปฏิบัติการภายใน 60 วัน นับจากวันรับทราบยอดงบประมาณ โดยมอบอำนาจให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัดสามารถเปลี่ยนกิจกรรมจากโครงการเดิมที่กำหนดไว้
- ให้สำนักงานประมาณพิจารณามอบอำนาจการใช้งบประมาณเหลือจ่าย ให้จังหวัดสามารถบูรณาการงบประมาณและนำมาดำเนินการจัดทำโครงการใหม่ได้
- ให้ส่วนราชการเจ้าของงบประมาณมอบอำนาจการบริหารงบประมาณแก่ผู้ว่าราชการจังหวัดเต็มอำนาจตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการบริหารงบประมาณในระดับจังหวัด พ.ศ. 2524 อย่างเคร่งครัด

2.2.1.5 แนวทางการบริหารจัดการกลุ่มจังหวัด

แนวคิดในการจัดกลุ่มจังหวัดของรัฐบาล ประกอบด้วย 2 มิติคือ หนึ่ง มิติความสัมพันธ์และความเชื่อมโยงระหว่างพื้นที่ (Area-Based) เป็นการเชื่อมโยงในระดับพื้นที่ ด้วยการผนึกกำลังเพื่อแก้ไขปัญหาพื้นที่คาบเกี่ยวกันระหว่างจังหวัด เป็นการสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มจังหวัด และสอง มิติความสัมพันธ์เชิงยุทธศาสตร์ (Agenda Based) เกี่ยวเนื่องกับเศรษฐกิจการผลิต การค้าและการลงทุน การ

เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน การสร้างมูลค่าเพิ่ม รวมทั้งการแก้ไขปัญหาเร่งด่วนเฉพาะพื้นที่ที่ส่งผลสำคัญต่อการแก้ปัญหาโดยรวมของประเทศตามประเด็นยุทธศาสตร์ ส่วนแนวคิดการบริหารงานในลักษณะกลุ่มจังหวัด คือการจัดการเพื่อประสานความร่วมมือในการระดมสรรพกำลัง และใช้ทรัพยากรร่วมกัน การกำหนดเจ้าภาพรับผิดชอบหลักตามยุทธศาสตร์การพัฒนา โดยผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้นำการบริหารการเปลี่ยนแปลง และมีแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดเป็นเครื่องมือสำคัญในการบริหารจัดการ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยระบบบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2546 ข้อ 4 ได้กำหนดนิยามของ “กลุ่มจังหวัด” ว่าหมายถึงการจัดกลุ่มจังหวัดที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างพื้นที่ เพื่อสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ หรือมีความเกี่ยวเนื่องทางเศรษฐกิจ การผลิต การค้า การลงทุน หรือมีลักษณะปัญหาเฉพาะที่เชื่อมโยงระหว่างพื้นที่ที่จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างจังหวัด เป็นการจัดการเพื่อประสานความร่วมมือ สรรพกำลัง และการใช้ทรัพยากรระหว่างจังหวัดเพื่อตอบสนองต่อการพัฒนาประเทศ ดังนั้นคณะรัฐมนตรีจึงมีมติเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2547 ให้ความเห็นชอบตามข้อเสนอของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) และแบ่งกลุ่มจังหวัดออกเป็น 19 กลุ่มจังหวัด ดังนี้

- 1) กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน (เชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง แม่ฮ่องสอน เชียงราย พะเยา แพร่ น่าน)
- 2) กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง กลุ่มที่ 1 (พิษณุโลก ตาก เพชรบูรณ์ สุโขทัย อุตรดิตถ์)
- 3) กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง กลุ่มที่ 2 (นครสวรรค์ อุทัยธานี กำแพงเพชร พิจิตร)
- 4) กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน กลุ่มที่ 1 (นนทบุรี พระนครศรีอยุธยา ปทุมธานี อ่างทอง)
- 5) กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน กลุ่มที่ 2 (สระบุรี ลพบุรี สิงห์บุรี ชัยนาท)
- 6) กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง กลุ่มที่ 1 (ราชบุรี สุพรรณบุรี นครปฐม กาญจนบุรี)
- 7) กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง กลุ่มที่ 2 (เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ สมุทรสงคราม สมุทรสาคร)
- 8) กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง กลุ่มที่ 3 (ฉะเชิงเทรา สมุทรปราการ นครนายก สระแก้ว ปราจีนบุรี)
- 9) กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก (ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด)
- 10) กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน กลุ่มที่ 1 (อุดรธานี หนองบัวลำภู หนองคาย เลย)
- 11) กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน กลุ่มที่ 2 (มุกดาหาร สกลนคร นครพนม กาฬสินธุ์)
- 12) กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง กลุ่มที่ 3 (ขอนแก่น มหาสารคาม ร้อยเอ็ด)
- 13) กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง กลุ่มที่ 1 (นครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์)
- 14) กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง กลุ่มที่ 2 (อุบลราชธานี อำนาจเจริญ ศรีสะเกษ ยโสธร)

- 15) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนบน กลุ่มที่ 1 (สุราษฎร์ธานี ชุมพร ระนอง)
- 16) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนบน กลุ่มที่ 2 (นครศรีธรรมราช ตรัง พัทลุง)
- 17) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนบน กลุ่มที่ 3 (ภูเก็ต พังงา กระบี่)
- 18) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนล่าง กลุ่มที่ 1 (ปัตตานี ยะลา นราธิวาส)
- 19) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนล่าง กลุ่มที่ 2 (สงขลา สตูล)

เพื่อให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีข้างต้น รัฐบาลได้มอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการระบบราชการ (สำนักงาน ก.พ.ร.) เป็นแกนนำในการดำเนินการ ซึ่งแต่ละกลุ่มจังหวัดจะต้องไปจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดแล้วเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อให้ความเห็นชอบ จากนั้นแต่ละจังหวัดจะต้องไปจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด แล้วให้ผู้ว่าราชการจังหวัดลงนามในคำรับรองการปฏิบัติราชการกับรองนายกรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายให้กำกับการปฏิบัติราชการในส่วนภูมิภาคตามเขตตรวจราชการที่กำหนดกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ซึ่งเริ่มมีผลปฏิบัติตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2547 และจะมีการปรับทบทวนค่าเป้าหมายของตัวชี้วัดใน 6 เดือนแรกของปีงบประมาณ ทั้งนี้สำนักงาน ก.พ.ร. ได้ว่าจ้างบริษัท TRIS มาดำเนินการประเมินผลการปฏิบัติงานเมื่อสิ้นปีงบประมาณ 2547

2.2.1.6 หลักการและขอบเขตของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

1) หลักการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

สำนักงาน ก.พ.ร. ได้รับมอบหมายจากรัฐบาลให้ศึกษาและเสนอแนะแนวทางการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดและจังหวัดได้กำหนดกระบวนการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดและจังหวัด โดยแต่ละแผนประกอบด้วย 7 ขั้นตอนหลัก ดังนี้

- (1) กำหนดวิสัยทัศน์ (Vision) ซึ่งจะต้องมีฐานข้อมูลจากผลการวิเคราะห์ศักยภาพของจังหวัด โดยใช้เทคนิค SWOT Analysis
- (2) กำหนดเป้าประสงค์ (Goals) ซึ่งจะสัมพันธ์กับตัวชี้วัด (KPI) ข้อมูลพื้นฐานปัจจุบัน (Baseline Data) และเป้าหมายการพัฒนา (Targets)
- (3) กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issues) ในแต่ละเป้าประสงค์
- (4) กำหนดยุทธศาสตร์หรือกลยุทธ์ต่างๆ (Strategies) ภายใต้ประเด็นยุทธศาสตร์นั้นๆ
- (5) กำหนดโครงการต่างๆ (Projects) ภายใต้ยุทธศาสตร์นั้นๆ ซึ่งจะสัมพันธ์กับตัวชี้วัด ข้อมูลพื้นฐานปัจจุบัน และเป้าหมายการพัฒนา

(6) ข้อเสนอการปรับเปลี่ยนของกลุ่มจังหวัดหรือจังหวัด (Blueprint for Change) ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านโครงสร้าง (Structure) กระบวนการทำงาน (Process) บุคลากร (People) และเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology)

(7) ข้อเสนอสิ่งจูงใจ (Incentives) ที่ต้องการได้รับ

2) ขอบเขตของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ประกอบด้วย 2 ส่วนหลักคือ ส่วนที่ 1 การวางแผนพัฒนาตามแนวนโยบายพื้นฐานของรัฐ นโยบายรัฐบาล และระเบียบวาระแห่งชาติ (National Agenda) โดยแปลงสู่การปฏิบัติในระดับพื้นที่ เป็นระเบียบวาระแห่งพื้นที่ (Area Agenda)

ส่วนที่ 2 การวางแผนพัฒนาตามความคิดริเริ่มของกลุ่มจังหวัดหรือจังหวัดเอง (Area Initiative) โดยการนำปัญหาและความต้องการของประชาชนในพื้นที่ที่กำหนดเป็นแนวทางแก้ไขปัญหา และพัฒนาจังหวัดหรือจังหวัด การวางแผนพัฒนาดังกล่าวจะต้องเริ่มจากการจัดทำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด ซึ่งจะมีขอบข่ายเนื้อหาของแผนงานในภาพรวมที่เชื่อมโยงกับจังหวัดในกลุ่ม หรือจะต้องใช้เทคนิคระดับสูง ไม่สามารถดำเนินการได้เองเพียงจังหวัดเดียว ทุกจังหวัดในกลุ่มต้องดำเนินการร่วมกัน นอกจากนี้จะเป็นการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด โดยนำแผนยุทธศาสตร์พัฒนากลุ่มจังหวัดไปปฏิบัติในระดับจังหวัดที่สามารถแบ่งเป้าหมายหรือกิจกรรมแยกเป็นรายจังหวัดได้ หรือการริเริ่มเสนอแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดขึ้นเอง แต่จะต้องสอดคล้องเชื่อมโยงและสนับสนุนกับแผนยุทธศาสตร์พัฒนากลุ่มจังหวัดด้วย

2.2.1.7 โครงสร้างในการบริหารยุทธศาสตร์จังหวัดและกลุ่มจังหวัด

ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยระบบการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2546 หมวด 2 ได้กำหนดให้มีองค์กรหลักในการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการใน 3 ระดับ ดังนี้

1) ระดับชาติ ได้แก่ คณะกรรมการสนับสนุนระบบการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ เรียกโดยย่อว่า “กสจ.” ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรี เป็นประธานกรรมการ รองนายกรัฐมนตรีทุกคน เป็นรองประธานกรรมการ มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ อธิบดีกรมบัญชีกลาง ประธานกรรมการหอการค้าไทย ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ประธานสมาคมธนาคารไทยและผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้งจากภาคเอกชน ไม่เกินสามคน และนักวิชาการอีกไม่เกินสามคน เป็นกรรมการ ปลัดกระทรวงมหาดไทย เป็นกรรมการและเลขานุการ รองปลัดกระทรวงมหาดไทย ฝ่ายบริหาร เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการสนับสนุนระบบการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ (กสจ.) มีอำนาจหน้าที่ดังนี้

- (1) กำหนดกรอบนโยบาย วางระบบ แนวทาง มาตรการในการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ และกำหนดแนวทางในการแปลงนโยบายรัฐบาลไปสู่การปฏิบัติในระดับจังหวัด
- (2) อำนวยการและประสานการดำเนินงานเพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและภาคเอกชนให้การสนับสนุน
- (3) เสนอแนะและแก้ไขปัญหาเพื่อการให้บริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการสัมฤทธิ์ผล
- (4) เสนอต่อนายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้าของรัฐบาลหรือนายกรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องให้ส่วนราชการและหน่วยงานอื่นของรัฐปรับปรุงระบบการทำงาน ระบบการบริหารงานบุคคล ระบบงบประมาณ ระบบการเงินการคลัง หรือระบบการบริหารราชการแผ่นดินอื่นๆ ให้สอดคล้องกับระบบการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ
- (5) กำหนดกรอบแนวทางการติดตามประเมินผลการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ
- (6) ดำเนินการประชาสัมพันธ์และทำความเข้าใจกับสื่อมวลชน ประชาชน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับระบบการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ
- (7) แต่งตั้งคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่ช่วยเหลือการปฏิบัติงานตามที่เห็นสมควร โดยมีปลัดกระทรวงที่เกี่ยวข้องเป็นประธานคณะกรรมการ
- (8) ดำเนินการอื่นใดตามที่คณะรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรีมอบหมาย

2) ระดับกลุ่มจังหวัด ได้แก่ คณะกรรมการยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด เรียกโดยย่อว่า “กกจ.”

ประกอบด้วย รองนายกรัฐมนตรีซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมาย เป็นรองประธาน มีผู้ว่าราชการจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ผู้แทนส่วนราชการของราชการส่วนกลางหรือราชการส่วนกลางในระดับภาคหรือเขตซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้งจากส่วนราชการที่เกี่ยวข้องจำนวนไม่น้อยกว่าห้าคน แต่ไม่เกินเจ็ดคน ผู้ทรงคุณวุฒิจากภาคเอกชน ซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้งจำนวนไม่น้อยกว่าห้าคน แต่ไม่เกินเจ็ดคน เป็นกรรมการ และผู้ทรงคุณวุฒิจากภาคประชาชน ซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้งจำนวนไม่น้อยกว่าห้าคนแต่ไม่เกินเจ็ดคน เป็นกรรมการ และผู้ตรวจราชการสำนักนายกรัฐมนตรีในเขตพื้นที่รับผิดชอบ เป็นกรรมการและเลขานุการ ผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทยในเขตพื้นที่รับผิดชอบ เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ดังนี้

- (1) บูรณาการการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติและยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค โดยส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคีการพัฒนา

- (2) ส่งเสริม ประสานความร่วมมือการพัฒนาอย่างยั่งยืน และเสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขันของประเทศ รวมทั้งป้องกันและแก้ไขปัญหาภายในกลุ่มจังหวัดและระหว่างกลุ่มจังหวัด
- (3) กำกับ ให้คำแนะนำ ติดตาม และประเมินผลการดำเนินงานภายในกลุ่มจังหวัดที่รับผิดชอบ แล้วรายงานคณะกรรมการสนับสนุนระบบการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ
- (4) แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่เห็นสมควรมอบหมาย
- (5) ดำเนินการอื่นใดตามที่คณะกรรมการสนับสนุนระบบการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการมอบหมาย

3) ระดับจังหวัด ได้แก่ คณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ เรียกโดยย่อว่า “ก.บ.จ.” ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ รองผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นรองประธานกรรมการ มีผู้ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งจากผู้แทนส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน และภาคประชาชน โดยมีจำนวนตามความเหมาะสมของภารกิจจังหวัด เป็นกรรมการ และหัวหน้าสำนักงานจังหวัดเป็นกรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการมีอำนาจหน้าที่ดังนี้

- (1) จัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด แผนงานหรือโครงการ โดยกระบวนการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา ให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์พัฒนากลุ่มจังหวัด ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค และยุทธศาสตร์ชาติ
- (2) ส่งเสริม สนับสนุน และประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อให้มีการพัฒนาให้เป็นไปตามยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- (3) บูรณาการการจัดทำแผนงานและโครงการพัฒนา โดยการประสานงานกับส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้งภาคเอกชน
- (4) กำกับ ให้คำแนะนำ และติดตามประเมินผลการดำเนินงานภายในจังหวัด
- (5) เชิญส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐภาคเอกชน และบุคคลที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมชี้แจง ให้ข้อมูล แสดงความคิดเห็น หรือส่งเอกสารตามที่เห็นสมควร
- (6) แต่งตั้งคณะกรรมการหรือคณะทำงานระดับพื้นที่เพื่อดำเนินการด้านต่างๆ
- (7) ดำเนินการอื่นใดตามที่คณะกรรมการยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดมอบหมาย

นอกจากองค์กรหลักในการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการทั้ง 3 ระดับดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีองค์กรอื่นๆ อาทิ คณะกรรมการควบคุมกำกับดูแลการใช้จ่ายงบประมาณจังหวัด คณะกรรมการควบคุมกำกับดูแลการจัดซื้อจัดจ้างจังหวัด คณะกรรมการพัฒนา เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารจังหวัด และ คณะกรรมการพัฒนาระบบราชการและยุทธศาสตร์กำลังคนจังหวัด

2.2.1.8 รายงานการศึกษาวิจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

นอกจากศึกษาเอกสารและรายงานการวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของระบบบริหารราชการจังหวัดและกลุ่มจังหวัดตามที่ได้กล่าวข้างต้นแล้ว คณะผู้วิจัยได้ศึกษาเพิ่มเติมจากรายงานการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระบบบริหารงานราชการจังหวัดและกลุ่มจังหวัด รายละเอียดผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1) ผลการศึกษาจากรายงานการติดตามและประเมินผล ระบบการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการของคณะอนุกรรมการพิจารณาติดตามและประเมินผลระบบการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการในคณะกรรมการวิสามัญเพื่อติดตามและประเมินผลการปฏิรูประบบราชการวุฒิสภา (2547) มีข้อสรุปและข้อเสนอแนะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการดังนี้

(1) การบริหารจัดการในระดับจังหวัด ควรบริหารงานในแนวราบมากขึ้นเพื่อระดมความร่วมมือจากทุกภาคส่วน และเพื่อสร้างเครือข่ายการทำงานอย่างครบวงจร โดยเน้นการมีส่วนร่วมขององค์กรที่เกี่ยวข้องให้ร่วมมือกันแก้ไขปัญหาและประสานงานเพื่อให้เป็นไปอย่างคล่องตัวและมีประสิทธิภาพ

(2) โครงสร้างระบบการตรวจสอบ (Public Accountability) ควรมีมาตรการควบคุมกำกับติดตามความก้าวหน้าและประเมินผลอย่างเข้มงวด โดยแต่งตั้งคณะทำงานหรือคณะกรรมการที่เป็นตัวแทนของประชาชน โดยมีโครงสร้างและกระบวนการตรวจสอบการทำงานของผู้ว่าราชการจังหวัดแบบบูรณาการ

(3) ควรพัฒนาและฝึกอบรมแนวคิดและทักษะในเชิงการบริหารจัดการสมัยใหม่ให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัด และรองผู้ว่าราชการจังหวัดแบบบูรณาการอย่างสม่ำเสมอ เพื่อสนองต่อสภาพแวดล้อมทางการบริหารที่มีขีดจำกัดทั้งทางด้านกายภาพ สังคม เศรษฐกิจ การเมือง เทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว รวมทั้งเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในเชิงจิตวิทยาการบริหาร

(4) ควรมีแผนการพัฒนาและฝึกอบรมข้าราชการและเจ้าหน้าที่ทุกระดับอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะหัวหน้าส่วนราชการระดับจังหวัด/อำเภอ ต้องมีความเข้าใจระบบบูรณาการที่ถูกต้องจึงจะทำให้การบริหารจัดการในแนวราบมีความเป็นไปได้จริง รวมทั้งปรับระบบงานใหม่ และต้องรู้งานของหน่วยงานอื่นๆ เพื่อก่อให้เกิดความร่วมมือในการปฏิบัติงาน

(5) ควรสร้างระบบที่เปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถแสดงความคิดเห็นต่อผู้ว่าราชการจังหวัด เช่น การมีตู้ ปณ. ร้องทุกข์ หรือศูนย์รับเรื่องร้องเรียนที่เข้าถึงง่ายเพื่อเป็นการกำกับและตรวจสอบการทำงานของข้าราชการภายในจังหวัด อันจะช่วยให้เกิดระบบธรรมาภิบาลในการบริหาร

(6) การทำคำรับรองการปฏิบัติราชการ ควรดำเนินการไม่เฉพาะแต่ผู้ว่าราชการจังหวัดแบบบูรณาการที่จะต้องทำคำรับรองการปฏิบัติราชการกับส่วนกลางเท่านั้น หัวหน้าส่วนราชการและนายอำเภอจะต้องทำคำรับรองการปฏิบัติราชการต่อผู้ว่าราชการจังหวัด นอกจากนี้ควรแสดงผลการทำงานให้ประชาชนได้รับทราบและตรวจสอบ นอกเหนือจากการรายงานให้ส่วนกลางรับทราบ

(7) ผู้ว่าราชการจังหวัดควรกระจายภาระงานบริหารจัดการให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องในแนวราบมากขึ้น โดยมีมาตรการกำกับ ติดตามความก้าวหน้า และประเมินอย่างเข้มงวด นอกจากนี้ควรควบคุม ดูแลให้ข้าราชการมีจิตสำนึกเพื่อยึดถือประโยชน์สุขของประชาชนในจังหวัด โดยยึดถือประชาชนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา

(8) ควรเร่งพัฒนาระบบข้อมูลการบริหาร (Management Information System หรือ MIS) ในระดับจังหวัด โดยมี “ศูนย์ข้อมูล” การบริหารระดับจังหวัดที่ให้ความสะดวกแก่ฝ่ายบริหารสร้างระบบเชื่อมโยงกับหน่วยงานอื่น

(9) ควรพัฒนาระบบฐานข้อมูลของจังหวัดให้เป็นปัจจุบันและทันสมัยอยู่เสมอ โดยผู้ว่าราชการจังหวัดสามารถใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจ และการแก้ไขปัญหาของจังหวัดได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง

2) รายงานการวิจัยเรื่องการบริหารจัดการของกลุ่มจังหวัดในการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมระดับพื้นที่ของสถาบันดำรงราชานุภาพ ร่วมกับสำนักพัฒนาและส่งเสริมการบริหารราชการจังหวัด สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย (2547) พบว่ามีปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานของกลุ่มจังหวัดดังนี้

(1) ปัญหาการดำเนินงานของกลุ่มจังหวัดในปัจจุบัน ไม่มีองค์กรรองรับในระดับปฏิบัติการทางคณะกรรมการยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (กกจ.) ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2546 ก็เป็นองค์กรที่มีหน้าที่กำกับ ให้คำแนะนำ ติดตาม และประเมินผลการดำเนินงานภายในกลุ่มจังหวัดที่รับผิดชอบ แล้วรายงานคณะกรรมการสนับสนุนระบบการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ (กสจ.) เป็นสำคัญ แต่ไม่มีองค์กรที่จะขับเคลื่อนแผนงานโครงการของกลุ่มจังหวัดไปสู่การปฏิบัติ

(2) ปัญหาการทำงานของกลุ่มจังหวัด ไม่มีระบบการทำงานในรูปกลุ่มจังหวัด ไม่มี CEO กลุ่ม ไม่มีกลไกการทำงานในลักษณะของกลุ่ม การดำเนินงานที่ผ่านมาใช้การประชุมปรึกษาหารือกันแล้วแบ่งงานกันทำตามประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issue) ของกลุ่มจังหวัด หากกลุ่มจังหวัดไหนมีการรวมกันอย่าง

เหนียวแน่น CEO แต่ละจังหวัดพูดคุยกันเป็นประจำ กลุ่มจังหวัดนั้นก็ขับเคลื่อนไปด้วยดี แต่กลุ่มจังหวัดที่ขาดการหารือพูดคุยกัน กลุ่มจังหวัดนั้นๆ ก็มักประสบปัญหาในด้านการบริหารจัดการของกลุ่ม และสะท้อนให้เห็นถึงยุทธศาสตร์ของแต่ละจังหวัดที่ต่างคนต่างทำและขาดการคิดแผนงานโครงการร่วมกันในลักษณะโครงการของกลุ่มจังหวัดที่จะส่งเสริมสนับสนุนซึ่งกันและกันระหว่างจังหวัด

(3) ปัญหาการจัดแบ่งกลุ่มจังหวัดไม่เหมาะสม หรือไม่สอดคล้องกันในแง่ของพื้นที่หรือสภาพทางภูมิศาสตร์ ทำให้ส่งผลกระทบต่อการทำงานในลักษณะกลุ่ม เช่น กรณีกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน กลุ่มที่ 2 ประกอบด้วย จังหวัดสระบุรี ลพบุรี สิงห์บุรี และชัยนาท ซึ่งมีปัญหาตั้งแต่การกำหนดกฎเกณฑ์ (Formulation) ของกลุ่ม ซึ่งเป็นการรวมกลุ่มของจังหวัดที่อยู่ใน 2 ลุ่มน้ำ คือแม่น้ำเจ้าพระยากับแม่น้ำป่าสัก กล่าวคือ จังหวัดชัยนาทและสิงห์บุรีอยู่ในลุ่มน้ำเจ้าพระยา ส่วนจังหวัดสระบุรีและลพบุรีอยู่ในลุ่มน้ำป่าสัก ทำให้กลุ่มจังหวัดนี้ไม่กลมกลืนในด้านพื้นที่รวมถึงในด้านยุทธศาสตร์

(4) ปัญหาขาดการบูรณาการงบประมาณของหน่วยงานส่วนกลางในจังหวัดและงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ในจังหวัดเข้าด้วยกัน เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาของจังหวัด หน่วยงานส่วนกลางซึ่งเป็นเจ้าของงบประมาณจะจัดสรรงบประมาณตามภารกิจ (Function) หน่วยงานของตนเองในพื้นที่เป็นหลัก มากกว่าที่จะจัดสรรตามยุทธศาสตร์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Area) ขณะที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดซึ่งเป็นแหล่งงบประมาณก้อนใหญ่อีกแหล่งหนึ่ง ก็ยังไม่ได้เข้ามาสนับสนุนการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์มากเท่าที่ควร ซึ่งมาจากสาเหตุหลายประการ ประการแรก เกิดจากการเปลี่ยนแปลงผู้บริหาร อปท. ในช่วงที่มีการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ทำให้ผู้บริหารท้องถิ่นฝ่ายประจำไม่กล้าเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนงาน โครงการ ร่วมกับทางจังหวัด ด้วยเกรงว่าจะขัดกับนโยบายของผู้บริหารชุดใหม่ ประการที่สอง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบางส่วนยังคิดว่าแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดเป็นแผนของภาครัฐไม่เกี่ยวข้องกับ อปท. จึงไม่ได้มีส่วนร่วมและประการที่สาม เกิดจากการบูรณาการแผนงานโครงการในระดับเจ้าหน้าที่ปฏิบัติของจังหวัดกับ อปท. ยังไม่มีมากนัก ทำให้แผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดไม่บรรลุผลตามตัวชี้วัดได้เท่าที่ควร

(5) ปัญหาแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด ยังไม่มีลักษณะเป็นองค์รวม (Holistic) ที่จะสะท้อนทิศทางการพัฒนาของพื้นที่หรือศักยภาพของกลุ่มพื้นที่ได้อย่างแท้จริง เนื่องจากขาดการร่วมคิดร่วมประชุมปรึกษาหารือระหว่างจังหวัดต่างๆ ในกลุ่มที่จะวางแผนยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดกันอย่างจริงจัง บางกลุ่มจังหวัดนั้นขาดแกนนำที่จะขับเคลื่อนในเชิงยุทธศาสตร์ของพื้นที่ ทำให้ยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดมีลักษณะของการนำวิสัยทัศน์ของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดแต่ละจังหวัดมาร้อยเรียงเข้าด้วยกันหรือเชื่อมต่อกัน แต่ไม่มีเจ้าภาพหลักที่จะมามองภาพรวมการพัฒนาของพื้นที่หรืออนุภาคที่มีการประเมินศักยภาพ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส ภัยคุกคาม (SWOT Analysis) ตามกระบวนการอย่างแท้จริง

3.) โครงการศึกษาวิจัยเรื่องการประเมินประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์ของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดแบบบูรณาการ ศูนย์บริการวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2548) สรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

(1) ความชัดเจนในการบริหารราชการจังหวัดเพื่อการพัฒนาแบบบูรณาการ ในการพัฒนาระบบการบริหารราชการส่วนภูมิภาค สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) และกระทรวงมหาดไทย ยังไม่สามารถถอดแนวคิดในการบริหารราชการจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อพัฒนาตามเจตนารมณ์ของนายกรัฐมนตรีที่มุ่งเน้นให้จังหวัดมีระบบการบริหารจัดการแบบประเทศไทยย่อส่วน และเป็นหน่วยงานยุทธศาสตร์ (Strategic Business Unit) ในการขับเคลื่อนประเทศให้ก้าวไปสู่ความมั่นคง/มั่งคั่ง และถ่ายทอดไปสู่หน่วยงานระดับปฏิบัติได้ทั้งหมด สัญญาณที่ถ่ายทอดลงไปสู่ระดับปฏิบัติเป็นเพียงรูปแบบวิธีการ และกระบวนการบริหารจัดการที่ไม่ได้เจาะลึกลงไปในรายละเอียดว่ารัฐบาลคาดหวังให้จังหวัดกำหนดทิศทางการพัฒนาไปในลักษณะใด ทำให้ทิศทางการพัฒนาจังหวัดหรือแผนยุทธศาสตร์ฯ ที่แต่ละจังหวัดจัดทำขึ้นมีความหลากหลายและไม่มีทิศทางที่ชัดเจน

(2) การบริหารนโยบายการปฏิรูประบบการบริหารราชการส่วนภูมิภาค มีรายงานผลการศึกษฉบับหนึ่งที่พาดพิงถึงสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) ว่ายังติดขัดอยู่กับการบริหารสมัยเก่า (Bureaucracy) มีวิสัยทัศน์ในการปฏิรูประบบบริหารแตกต่างจากนักบริหารของประเทศที่พัฒนาแล้วทั่วโลก ทั้งยังไม่สันทัดเรื่องการบริหารสมัยใหม่ (Quality Management) ไม่เข้าใจวิธีการพัฒนาตามมาตรฐานสากลอย่างถ่องแท้ และใช้ความรู้ในการบริหารสมัยเก่าที่ตนเชี่ยวชาญเข้ามาลองผิดลองถูกทำให้เกิดช่องว่างระหว่างการบริหารสมัยเก่าที่ไม่มีระบบกับการบริหารสมัยใหม่ตามเจตนารมณ์ของนายกรัฐมนตรี นอกจากนี้จากการวิจัยภาคสนามพบว่า จังหวัดตัวอย่างในการศึกษาวิจัยได้สะท้อนปัญหาเชิงปฏิบัติ คือสถาบันการศึกษาที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการว่าจ้างมาเป็นที่ปรึกษาในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ฯ ไม่สามารถให้คำปรึกษาแก่จังหวัดได้

(3) ลักษณะและวิธีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดแบบบูรณาการ จังหวัดตัวอย่างในการศึกษาวิจัยทั้ง 5 จังหวัด ได้มอบหมายให้สำนักงานจังหวัดเป็นเจ้าภาพหลักในการจัดทำและแปลงยุทธศาสตร์ฯ ไปสู่การปฏิบัติ และได้เชิญส่วนราชการต่างๆ ภาคธุรกิจเอกชน สถาบันการศึกษาในจังหวัดเข้ามามีส่วนร่วมจัดทำแผนยุทธศาสตร์ฯ โดยใช้เทคนิคการระดมสมอง การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกกับขีดสมรรถนะภายในของจังหวัด และความคิดว่าน่าจะเป็น เป็นเครื่องมือหลักในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ฯ ตามแนวทางและแบบฟอร์ม (Template) ที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการกำหนดขึ้น

(4) การแปลงยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ ส่วนใหญ่ยังมีปัญหาอุปสรรคและข้อจำกัดซึ่งกระทบต่อความสำเร็จในการนำยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ เริ่มจากการมีโครงสร้างการบริหารแบบหลวมๆ

ไม่มีระบบการบริหารแผนยุทธศาสตร์ฯ ที่เป็นรูปธรรมและถูกต้องตามหลักวิชาการ ขาดทักษะความสามารถ และประสบการณ์ในการแปลงยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ ขาดการบูรณาการแผนยุทธศาสตร์ฯ กับแผนพัฒนาท้องถิ่น

(5) คำรับรองผลการปฏิบัติราชการจังหวัด ในภาพรวมยังไม่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงและสอดคล้องประสานไปในทิศทางเดียวกัน โดยเฉพาะมิติด้านประสิทธิภาพการบริหารจัดการ มิติด้านคุณภาพการให้บริการ และมิติด้านการพัฒนาองค์กร เป็นงานประจำที่ไม่ตอบสนองต่อการดำเนินงานเพื่อขับเคลื่อนไปสู่วิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้

(6) การบริหาร/กำกับการดำเนินงานของส่วนราชการให้เป็นไปตามแผนยุทธศาสตร์ฯ ส่วนใหญ่ใช้คณะกรรมการบริหารจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.บ.จ.) เป็นเครื่องมือบริหารและกำกับการดำเนินงานของส่วนราชการต่างๆ ให้เป็นไปตามแผนยุทธศาสตร์ฯ ทั้งนี้ยังไม่พบระบบการบริหารจัดการ การติดตามและกำกับการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนยุทธศาสตร์ฯ ที่เป็นรูปธรรมและถูกต้องตามหลักวิชาการ

(7) ประสิทธิภาพ/ผลสัมฤทธิ์ในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ฯ การจัดทำแผนยุทธศาสตร์ฯ ของจังหวัดที่เป็นตัวอย่างในการศึกษาวิจัยสามารถดำเนินการแล้วเสร็จภายใต้ข้อจำกัดทางด้านเวลา ทักษะความสามารถในการบริหารจัดการเชิงยุทธศาสตร์ของข้าราชการส่วนภูมิภาค และข้าราชการส่วนกลางที่ปฏิบัติราชการภายในจังหวัด แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแผนยุทธศาสตร์ฯ พบว่าคุณภาพในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ฯ ส่วนใหญ่ยังไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ไม่มีทิศทางและมาตรฐานการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ฯ ที่เป็นระบบ ทั้งยังไม่สามารถดึงจุดเด่นของแต่ละจังหวัดมากำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด โดยจัดลำดับความสำคัญในการพัฒนาอย่างแหลมคมและลุ่มลึก ส่วนใหญ่เป็นความพยายามในการนำทุกสิ่งทั้งจังหวัดมีอยู่มาวางเรียงกันแบบรักบี้เสียดย่อน้อง ทำให้ขาดจุดมุ่งเน้น (Focus) ในการพัฒนาที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม

(8) เกณฑ์มาตรฐานตัวชี้วัดการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ฯ ประกอบด้วยเกณฑ์มาตรฐานตัวชี้วัด 3 มิติคือ เกณฑ์มาตรฐานตัวชี้วัดด้านปัจจัยนำเข้าในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ฯ จำนวน 5 ตัวชี้วัด เกณฑ์มาตรฐานตัวชี้วัดด้านกระบวนการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ฯ จำนวน 6 ตัวชี้วัด และเกณฑ์มาตรฐานตัวชี้วัดด้านคุณภาพในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ฯ จำนวน 5 ตัวชี้วัด

(9) ข้อเสนอแนะในการพัฒนาระบบการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ฯ ประกอบด้วยข้อเสนอแนะที่กระทรวงมหาดไทยสามารถดำเนินการได้เอง 3 ประการ คือ การพัฒนาให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้นำในการบริหารการเปลี่ยนแปลงที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล การพัฒนาสำนักงานจังหวัดให้เป็นเครื่องมือที่ทรงประสิทธิภาพของผู้ว่าราชการจังหวัด และการพัฒนาบุคลากรด้านการบริหารยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด

แบบบูรณาการในระดับต่างๆ ให้มีทักษะความสามารถในการบริหารแผนยุทธศาสตร์ฯ แบบมีมืออาชีพ นอกจากนี้ยังมีข้อเสนอแนะที่ต้องประสานความร่วมมือกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้องอีก 2 ประเด็นคือ การส่งเสริมสนับสนุนให้จังหวัดสามารถจัดทำและพัฒนาตัวชี้วัดตามศักยภาพของแต่ละจังหวัด กับการมอบอำนาจให้จังหวัดมีความคล่องตัวในการบริหารจัดการ มีฐานะเป็นนิติบุคคลที่สามารถขอตั้งงบประมาณ สามารถกระทำนิติกรรมตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย สามารถกำหนดโครงสร้างอัตรากำลังในการบริหารราชการจังหวัดที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาที่จังหวัดกำหนดขึ้น

นอกจากนี้ จากการศึกษาวิจัยความสำเร็จในการบริหารราชการจังหวัดเพื่อการพัฒนาแบบบูรณาการ มีปัจจัยเกี่ยวเนื่องและเป็นตัวหลักให้แผนยุทธศาสตร์ฯ บรรลุผลตามเป้าประสงค์ที่กำหนดไว้ ประเด็นปัจจัยต่างๆ มีทั้งประเด็นปัจจัยที่สามารถดำเนินการพัฒนาและแก้ไขได้ด้วยระบบงานภายในกระทรวงมหาดไทย กับประเด็นปัจจัยที่ต้องอาศัยการประสานความร่วมมือกับกลไกของรัฐที่อยู่เหนือกว่าจังหวัด แนวทางในการพัฒนาระบบการบริหารราชการจังหวัดแบบบูรณาการที่สามารถพัฒนาและแก้ไขได้ด้วยระบบงานภายในกระทรวงมหาดไทยที่เป็นผลจากการศึกษาวิจัยมีดังนี้

- ควรจัดให้มีการพัฒนาบุคลากรด้านการบริหารยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดแบบบูรณาการในระดับต่างๆ โดยเร่งด่วน อาทิ การจัดให้มีหลักสูตรการพัฒนาหัวหน้าสำนักงานจังหวัด หัวหน้ากลุ่มงานยุทธศาสตร์ หัวหน้ากลุ่มงานข้อมูล ให้มีทักษะความสามารถในการบริหารจัดการเชิงยุทธศาสตร์แบบมีมืออาชีพ ทั้งในลักษณะของ Pre-service Training และ In-service Training รวมตลอดทั้งเปิดโอกาสให้บุคลากรที่เป็นคณะผู้บริหารแผนยุทธศาสตร์ของแต่ละจังหวัดได้ไปศึกษาดูงานและเรียนรู้ประสบการณ์ด้านการบริหารการพัฒนาของประเทศที่เป็นตัวแบบเทียบเคียงมาตรฐาน (Benchmarking) ในการพัฒนาที่สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาของแต่ละจังหวัด

- ผู้ว่าราชการจังหวัดต้องเป็นผู้บริหารการเปลี่ยนแปลงที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการจัดให้มีการถ่ายทอดค่านิยมร่วมและองค์ความรู้ที่จำเป็นสำหรับการบริหารราชการจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อการพัฒนาแบบบูรณาการ อาทิ หลักคิดในการบริหารราชการจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อการพัฒนา การบริหารจัดการภาครัฐแบบมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ เทคนิคการสร้าง/ถอดตัวชี้วัดเป็นแผนงานโครงการ การประเมินตนเอง (Self Assessment Report) ลงไปสู่ข้าราชการในระดับปฏิบัติของจังหวัดอย่างทั่วถึง เพื่อให้เกิดพลังร่วมในการขับเคลื่อนให้จังหวัดก้าวไปสู่ความสำเร็จตามวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้

- ควรพัฒนาสำนักงานจังหวัดให้เป็นเครื่องมือที่ทรงประสิทธิภาพของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบริหารและแปลงยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดแบบบูรณาการไปสู่การปฏิบัติ ด้วยการกำหนดตัวเจ้าภาพหลักในการผลักดันประเด็นยุทธศาสตร์และ/หรือตัวชี้วัดแต่ละประเด็นยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ พร้อมทั้งสร้างทักษะความชำนาญในการใช้เครื่องมือทางการบริหารต่างๆ อาทิ ลิขิตสมดุล (Balanced Scorecard) มา

ถอดรหัส คือ การกำหนดปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จอันยั่งยืน (Critical Success Factor หรือ CSF) การจัดทำแผนงานโครงการแบบเหตุผลสัมพันธ์ (Logical Framework) และวางเนื้องานให้ครอบคลุมภารกิจที่มีผลต่อความสำเร็จในการผลักดันประเด็นยุทธศาสตร์หรือตัวชี้วัดแต่ละประเด็น พร้อมทั้งนำระบบรายงานผลการประเมินตนเอง (Self Assessment Report) มาใช้บริหารประเด็นยุทธศาสตร์หรือตัวชี้วัดด้วยการเชื่อมโยงกับ Provincial Operation Center อย่างเป็นระบบ

- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) ควรสนับสนุนให้จังหวัดจัดทำและพัฒนาตัวชี้วัดตามศักยภาพของแต่ละจังหวัด เพื่อให้การจัดทำคำรับรองการปฏิบัติราชการจังหวัดในแต่ละมิตีมีความครอบคลุม สามารถสนองต่อการดำเนินงานเพื่อบรรลุผลตามวิสัยทัศน์และเป้าประสงค์ในการพัฒนาจังหวัด โดยยึดหลักของความสัมพันธ์เชื่อมโยง การสอดประสานและการส่งต่อกันอย่างเป็นระบบ

- กระทรวงมหาดไทยควรประสานความร่วมมือกับสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานประมาณ กรมบัญชีกลาง สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ในการพัฒนาระบบการบริหารราชการจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อการพัฒนาให้สอดคล้องกับแนวคิดในการปฏิรูประบบการบริหารราชการส่วนภูมิภาคตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบราชการไทย พ.ศ. 2547 – 2550 แบบครบวงจร มิใช่พัฒนาแบบแยกส่วน พัฒนาแบบคิดไปทำไป หรือพัฒนาแบบลองผิดลองถูกดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ทั้งนี้อาจทำได้โดยการจำลองภาพจังหวัดต้นแบบการบริหารราชการจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อการพัฒนาตามเจตนารมณ์ของนายกรัฐมนตรี แล้วจัดทำเป็น Blueprint for Change ที่สามารถสะท้อนภาพการบริหารจัดการที่รัฐบาลต้องการให้เกิดขึ้นจริงในอนาคต และจัดให้มีจังหวัดนำร่องในการบริหารราชการจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อพัฒนาอย่างเต็มรูปแบบ โดยมอบอำนาจให้จังหวัดมีความคล่องตัวในการบริหารจัดการ (Autonomy) มีฐานะเป็นนิติบุคคลที่สามารถขอตั้งงบประมาณ สามารถกระทำนิติกรรมตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย สามารถกำหนดโครงสร้างอัตรากำลังในการบริหารราชการจังหวัดให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์และยุทธศาสตร์การพัฒนาระดับจังหวัดกำหนดขึ้น รวมทั้งบทบาทในการเป็นพี่เลี้ยงให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อเพิ่มขีดสมรรถนะในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น การบริหารจัดการที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระดับประเทศ และแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระดับจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อให้พัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ งานบริการประชาชนหรืองานปฏิบัติการที่เกี่ยวข้องกับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระดับจังหวัดแบบบูรณาการ รวมตลอดทั้งบุคลากรของหน่วยงานราชการบริหารส่วนกลางที่เข้ามาดำเนินงานในเขตพื้นที่จังหวัด ให้ถ่ายโอนมาตั้งไว้ที่จังหวัดและ/หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จังหวัดพิจารณาเห็นสมควรทั้งหมด

2.2.1.9 ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

การดำเนินการตามแผนการกระจายอำนาจให้มีการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ พบว่ามีปัญหาและอุปสรรคจากการดำเนินการตามนโยบายดังนี้

1) ปัญหาการดำเนินงานของกลุ่มจังหวัด ในช่วงเวลานี้ยังไม่มีองค์กรหลักทำหน้าที่รองรับในระดับปฏิบัติการคณะกรรมการยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (กกจ.) ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2546 กกจ. เป็นองค์กรที่มีหน้าที่กำกับ ให้คำแนะนำ ติดตาม และประเมินผลการดำเนินงานภายในกลุ่มจังหวัดที่รับผิดชอบ แล้วรายงานคณะกรรมการสนับสนุนระบบการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ (กสจ.) เป็นสำคัญ แต่ไม่มีองค์กรหรือหน่วยงานในระดับจังหวัดที่จะทำหน้าที่ขับเคลื่อนแผนงานและโครงการต่างๆ ตามยุทธศาสตร์การพัฒนาของกลุ่มจังหวัดไปสู่การปฏิบัติ

2) ปัญหาการทำงานของกลุ่มจังหวัดที่ไม่มีระบบการทำงานในรูปกลุ่มจังหวัดที่ชัดเจน ไม่มี CEO ของกลุ่มจังหวัด แม้จะมีผู้ว่าราชการจังหวัดที่เป็นหัวหน้ากลุ่มจังหวัด แต่ไม่มีกลไกการทำงานในลักษณะของกลุ่มจังหวัด การดำเนินงานของกลุ่มจังหวัดที่ผ่านมาใช้วิธีการประชุมปรึกษาหารือกันแล้วแบ่งงานกันทำตามประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issue) ของกลุ่มจังหวัด กลุ่มจังหวัดที่มีการรวมกันอย่างเหนียวแน่น มีการพูดคุยกันเป็นประจำของ CEO แต่ละจังหวัด กลุ่มจังหวัดนั้นก็ขับเคลื่อนไปด้วยดี แต่กลุ่มจังหวัดที่ขาดการหารือพูดคุยกัน กลุ่มจังหวัดนั้นๆ ก็มักประสบปัญหาในด้านการบริหารจัดการของกลุ่ม และสะท้อนให้เห็นถึงยุทธศาสตร์ของแต่ละจังหวัดที่ต่างคนต่างทำ ขาดกระบวนการในการคิดเพื่อกำหนดแผนงานโครงการร่วมกันในลักษณะโครงการของกลุ่มจังหวัดที่จะส่งเสริมสนับสนุนซึ่งกันและกันระหว่างจังหวัด

3) ปัญหาการจัดแบ่งกลุ่มจังหวัดไม่เหมาะสมหรือไม่สอดคล้องกันในแง่ของพื้นที่หรือสภาพทางภูมิศาสตร์เศรษฐกิจของพื้นที่ ทำให้ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการทำงานในลักษณะกลุ่ม เช่น กรณีกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน กลุ่มที่ 2 ประกอบด้วย จังหวัดสระบุรี ลพบุรี สิงห์บุรี และชัยนาท มีปัญหาตั้งแต่การกำหนดกฎเกณฑ์ (Formulation) ของกลุ่มซึ่งเป็นการรวมกลุ่มของจังหวัดที่อยู่ใน 2 ลุ่มน้ำ คือ แม่น้ำเจ้าพระยากับแม่น้ำป่าสัก กล่าวคือ จังหวัดชัยนาทและสิงห์บุรีอยู่ในลุ่มน้ำเจ้าพระยา ส่วนจังหวัดสระบุรีและลพบุรีอยู่ในลุ่มน้ำป่าสัก ทำให้กลุ่มจังหวัดนี้ไม่กลมกลืนในด้านพื้นที่รวมถึงในด้านการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ร่วมกัน

4) ปัญหาขาดการบูรณาการงบประมาณของหน่วยงานส่วนกลางที่ดำเนินการในพื้นที่จังหวัดงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) และภาคเอกชน เพื่อระดมสรรพกำลังและสนับสนุนการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาของจังหวัดให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เนื่องจากหน่วยงานส่วนกลางซึ่งเป็นเจ้าของงบประมาณจะจัดสรรงบประมาณตามภารกิจ (Function) หน่วยงานของตนเองในพื้นที่เป็นหลักมากกว่าที่จะจัดสรรตามยุทธศาสตร์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Area) ขณะที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัด

ซึ่งเป็นแหล่งงบประมาณขนาดใหญ่ที่สำคัญอีกแหล่งหนึ่งก็ยังไม่ได้เข้ามาสนับสนุนการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์มากเท่าที่ควร ทั้งนี้เกิดจากสาเหตุหลายประการ ประการแรกเกิดจากการเปลี่ยนแปลงผู้บริหารอปท. ในช่วงที่จัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ทำให้ผู้บริหารท้องถิ่นฝ่ายประจำไม่กล้าเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนงาน โครงการ ร่วมกับทางจังหวัด ด้วยเกรงว่าจะขัดกับนโยบายของผู้บริหารชุดใหม่ ประการที่สอง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบางส่วนยังคิดว่าแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดเป็นแผนของภาครัฐ ไม่เกี่ยวข้องกับ อปท. จึงไม่ได้เข้าไปมีส่วนร่วม และประการที่สาม การบูรณาการแผนงานโครงการในระดับเจ้าหน้าที่ปฏิบัติของจังหวัดกับ อปท. ยังมีไม่มากนัก ทำให้แผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดไม่บรรลุผลตามตัวชี้วัดเท่าที่ควร

5) ปัญหาแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดยังไม่มีลักษณะเป็นองค์รวม (Holistic) ที่จะสะท้อนภาพทิศทางการพัฒนาของพื้นที่หรือศักยภาพของกลุ่มพื้นที่ได้อย่างแท้จริงในอนาคต เนื่องจากขาดกระบวนการร่วมคิดร่วมประชุมปรึกษาระหว่างจังหวัดต่างๆ ในกลุ่มที่จะวางแผนยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดอย่างจริงจัง บางกลุ่มจังหวัดก็ขาดแกนนำของกลุ่มที่จะขับเคลื่อนในเชิงยุทธศาสตร์ของพื้นที่ ทำให้ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดมีลักษณะของการนำวิสัยทัศน์ของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดแต่ละจังหวัดมาร้อยเรียงเข้าด้วยกันหรือเชื่อมต่อกัน แต่ไม่มีเจ้าภาพหลักที่จะมารับผิดชอบการขับเคลื่อนการพัฒนาในภาพรวมของพื้นที่หรืออนุภาคที่มีการประเมินศักยภาพ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส ภัยคุกคาม (SWOT Analysis) ตามกระบวนการอย่างแท้จริง โครงการ (Project Base) ซึ่งเป็นการรวบรวมกิจกรรมต่างๆ เข้ามาไว้ด้วยกันนั้นยังไม่ได้คิดในเชิงกลยุทธ์ (Strategic Base) ซึ่งหมายถึงการคิดเชื่อมโยงกับการวิเคราะห์จุดอ่อน จุดแข็ง วิเคราะห์โอกาส ภัยคุกคาม รวมทั้งการแสวงหาวิธีการทำงานใหม่เพื่อเอาชนะปัญหาอุปสรรคต่างๆ ในลักษณะที่หวังผลให้มีตัวชี้วัดความสำเร็จที่ชัดเจน ทั้งนี้เนื่องจากกรอบระยะเวลาการทำงานที่กำหนดไว้มีระยะเวลาดำเนินการที่ค่อนข้างสั้นและเร่งรัด จึงทำให้ไม่สามารถจัดกระบวนการมีส่วนร่วมเพื่อระดมความคิดเห็นได้กว้างขวางหรือเพียงพออย่างแท้จริง

6) การสนับสนุนทางด้านวิชาการไม่เพียงพอ แม้ทางคณะกรรมการพัฒนาระบบข้าราชการ (ก.พ.ร.) จะตั้งทีมนักวิชาการเข้าไปทำหน้าที่ให้คำปรึกษา แต่ในทีมนักวิชาการที่เข้าไปจำนวนหนึ่งยังขาดความรู้ความเข้าใจหรือประสบการณ์อย่างแท้จริง ขณะที่เจ้าหน้าที่ ก.พ.ร. ที่ลงไปสนับสนุนให้คำปรึกษาช่วยเหลือยังไม่สามารถให้คำแนะนำในเรื่องต่างๆ ให้เกิดความชัดเจนได้ และไม่สามารถสร้างความเข้าใจในการจัดทำและขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันในทุกจังหวัดได้อย่างแท้จริง ประกอบกับวัฒนธรรมองค์กร (Organizational Culture) ในการทำหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ที่ยึดติดกับระบบการสั่งการจากผู้บริหารระดับบนมากกว่าการคำนึงถึงการทำงานตามยุทธศาสตร์เป็นสำคัญ

7) การวางแผนกลยุทธ์ของแผนยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดในบางพื้นที่ยังขาดการเชื่อมโยงระหว่างจังหวัด เมื่อมองเป็นกลุ่มจังหวัดจะต้องมองกิจกรรมโครงการที่เชื่อมต่อระหว่างจังหวัด ไม่ใช่มองกิจกรรมของจังหวัดใดจังหวัดหนึ่ง แล้วนำมารวมกับปัญหาการวางแผนกลยุทธ์ของแผนยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด ในบางพื้นที่ยังขาดการพัฒนาที่เชื่อมโยงกันระหว่างจังหวัด โครงการพัฒนากลุ่มจังหวัดควรพิจารณากิจกรรมและโครงการที่ส่งผลกระทบต่อโดยรวมกับทุกจังหวัดในกลุ่ม ไม่ควรดำเนินกิจกรรมในลักษณะที่เหมือนกันทุกจังหวัดแล้วจากนั้นจึงค่อยนำผลมารวมกัน

8) การวางแผนยุทธศาสตร์ในบางพื้นที่ยังขาดการเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ระดับประเทศ ยกตัวอย่างเช่น ในระดับประเทศจะมุ่งไปที่เรื่องการทำสงครามกับความยากจน การทำสงครามยาเสพติด การต่อต้านคอร์รัปชัน การส่งเสริมการท่องเที่ยว การเป็นครัวโลก โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เป็นต้น แต่เท่าที่ดูในบางพื้นที่ยังขาดการเชื่อมโยงถึงสิ่งต่างๆ เหล่านี้ โครงการในระดับกลุ่มจังหวัดและจังหวัดยังเน้นการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน แหล่งน้ำ และถนน มากกว่าการส่งเสริมอาชีพ การสร้างรายได้ การพัฒนาสังคม เป็นต้น

9) ข้อมูลพื้นฐาน ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นในการวางแผนยุทธศาสตร์ ข้อมูลดังกล่าวจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการกำหนดเป้าหมายว่าในอนาคตควรจะต้องทำให้ได้แค่ไหน โดยพิจารณาจากฐานข้อมูลในอดีต แต่เท่าที่ได้ไปสัมผัสในหลายพื้นที่เห็นว่าข้อมูลพื้นฐานในระบบราชการยังค่อนข้างยุ่งยาก ไม่มีการเก็บข้อมูลย้อนหลัง จึงเป็นประเด็นที่ต้องทบทวนข้อมูลที่ปรากฏอยู่ในแผนยุทธศาสตร์ว่าสะท้อนข้อเท็จจริงตามโอกาสและศักยภาพของพื้นที่หรือไม่

10) เรื่องของความเข้าใจในเนื้อหาของการวางแผนยุทธศาสตร์ คำเฉพาะ (Keyword) ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นคำว่ายุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด ถือว่าเป็นเนื้อหาสำคัญที่จะต้องทำความเข้าใจตรงกัน เพื่อเขียนอธิบายออกมาเป็นแบบแผนเดียวกัน แต่พบว่าในระดับของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติแม้จะเป็นบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการวางแผนยุทธศาสตร์โดยตรง ยังมีความเข้าใจในเนื้อหาสาระในเรื่องต่างๆ ไม่ตรงกัน ซึ่ง ก.พ.ร. ยังไม่สามารถอธิบายความแตกต่างที่ชัดเจนได้

11) การมีส่วนร่วมของภาคประชาชน กระบวนการจัดทำแผนยุทธศาสตร์จะต้องมีการรับฟังความคิดเห็นและให้ภาคประชาสังคมเข้ามามีส่วนร่วม ที่ผ่านมามีความพยายามที่จะทำให้เกิดกระบวนการนี้ แต่ยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ เนื่องจากระยะเวลาดำเนินการในการรับฟังความคิดเห็นและการจัดทำข้อเสนอให้ทันตามกำหนดเวลานั้นสั้นมาก จนไม่สามารถทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้มุมมองในการวางแผนยุทธศาสตร์ยังเป็นมุมมองที่มาจากภาคราชการเป็นหลักมากกว่าที่จะเป็นการนำความต้องการของประชาชนในพื้นที่มาเป็นตัวตั้ง

2.2.2 การบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการหลังพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551

2.2.2.1 ความเป็นมาของการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการภายใต้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551

ภายหลังจากการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการดำเนินการในทุกจังหวัดตั้งแต่ปีงบประมาณ 2547 มาได้ระยะหนึ่ง ปรากฏว่ามีปัญหาและอุปสรรคดังที่กล่าวข้างต้น (หัวข้อ 2.1.1.9 ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด) และจากแนวคิด หลักการ และการดำเนินการให้สอดคล้องกับบทบัญญัติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2550 มาตรา 78(2) ที่บัญญัติว่า รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านการบริหารราชการแผ่นดินโดย “จัดระบบการบริหารราชการส่วนกลางส่วนภูมิภาค และท้องถิ่น ให้มีขอบเขต อำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบที่ชัดเจน ... และสนับสนุนให้จังหวัดมีแผนและงบประมาณเพื่อพัฒนาจังหวัด...” และยังมีพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ฉบับที่ 7 พ.ศ. 2550 มาตรา 52 วรรคสาม ความว่า “เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานแบบบูรณาการในจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัด ให้จังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดยื่นคำขอตั้งงบประมาณโดยตรงได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 ในกรณีนี้ให้ถือว่าจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดเป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ” และมาตรา 53/1 “ให้จังหวัดจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดให้สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระดับชาติและตามความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นในจังหวัด”

จากข้างต้นจึงเป็นผลให้เกิดการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการภายใต้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551

2.2.2.2 วัตถุประสงค์

เพื่อให้การบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดความคล่องตัวด้วยการมีกฎหมายรองรับโดยตรงนั้น และเมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2551 พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 ได้มีการประกาศลงในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 125 ตอนที่ 137 ก พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารจัดการจังหวัดฯ ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) มีหน้าที่ในการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและแผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัดตามมาตรา 17 ถึงมาตรา 25 กำหนดหลักเกณฑ์การจัดกลุ่มจังหวัดและการจัดทำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดตามมาตรา 26 และมาตรา 27 กำหนดวิธีการจัดทำและวิธีการ

บริหารงบประมาณจังหวัดและงบประมาณกลุ่มจังหวัดตามมาตรา 28 ถึงมาตรา 33 กำหนดหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับการกำกับและติดตามการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ ตามมาตรา 34 ถึงมาตรา 35 และให้เริ่มใช้บังคับสำหรับปีงบประมาณ 2553

2.2.2.3 หลักการและแนวทางในการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

จากหลักการภายใต้มาตรา 6 ตาม พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารจัดการฯ ได้กำหนดให้การบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการต้องคำนึงถึงหลักการดังต่อไปนี้

- 1) การบริหารงานให้เป็นไปตามแผนพัฒนาจังหวัดหรือแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด แล้วแต่กรณี
- 2) การสร้างโอกาสและส่งเสริมให้เกิดการมีส่วนร่วมระหว่างภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคธุรกิจเอกชน และภาคประชาสังคมในจังหวัด เพื่อเสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขันและการแก้ไขปัญหาาร่วมกันเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
- 3) การกระจายอำนาจการตัดสินใจลงไปสู่ระดับผู้ปฏิบัติ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและความรวดเร็วในการปฏิบัติราชการ
- 4) การส่งเสริมและสนับสนุนให้ท้องถิ่นมีความพร้อมในการรองรับการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- 5) การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี มีความโปร่งใส และมีการตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ของการปฏิบัติราชการ
- 6) การบริหารงบประมาณจังหวัดให้เป็นไปตามวิธีการบริหารงบประมาณจังหวัดแบบบูรณาการตามหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติตามที่ ก.น.จ. กำหนดตามข้อเสนอแนะของสำนักงบประมาณ

นอกจากนี้ในมาตรา 53/1 ที่ได้กล่าวข้างต้นถึงเรื่องการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดนั้น ตามวรรคหนึ่งได้กล่าวว่า “ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดจัดให้มีการประชุมปรึกษาหารือร่วมกันระหว่างหัวหน้าส่วนราชการที่มีสถานที่ทำการอยู่ในจังหวัด ไม่ว่าจะเป็นราชการบริหารส่วนภูมิภาคหรือราชการบริหารส่วนกลางและผู้บริหารองค์กรส่วนท้องถิ่นทั้งหมดในจังหวัด รวมทั้งผู้แทนภาคประชาสังคมและผู้แทนภาคธุรกิจเอกชน การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดวรรคหนึ่ง จำนวนและวิธีการสรรหาผู้แทนภาคประชาสังคมและผู้แทนภาคธุรกิจตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาเมื่อประกาศใช้แผนพัฒนาจังหวัดแล้ว การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและการดำเนินกิจการของส่วนราชการและหน่วยงานอื่นของรัฐทั้งปวงที่กระทำในพื้นที่จังหวัดต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนาจังหวัดดังกล่าว” ข้อกำหนดดังกล่าวสะท้อนหลักการสำคัญ 2 ประการคือ

1) การพัฒนาในลักษณะยึดพื้นที่เป็นหลัก เพื่อกระจายการพัฒนาและลดความเหลื่อมล้ำของความเจริญเติบโตระหว่างพื้นที่ต่างๆ ในประเทศ แบ่งเป็น 18 กลุ่มจังหวัด และ 75 จังหวัด โดยต้องการให้มีตำแหน่งพื้นที่ในการพัฒนาที่ชัดเจนและผ่านการเห็นชอบร่วมกันจากทุกฝ่ายเพื่อให้เกิดความยั่งยืน

2) เน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนจากภาคีการพัฒนาในจังหวัด โดยเฉพาะภาคธุรกิจเอกชน และภาคประชาชน ให้เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการวางแผนและจัดทำแผนอย่างกว้างขวางและทั่วถึง ซึ่งจะช่วยให้แผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดได้รับการยอมรับและการสนับสนุนจากทุกภาคส่วนในพื้นที่ เป็นมิติใหม่ของการวางแผนและจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดที่แตกต่างจากเดิมในลักษณะ “การกำหนดโดยส่วนบน” (Top Down Planning) ไปสู่การจัดทำแผนจากการนำความต้องการของส่วนล่างไปดำเนินการ (Bottom Up Planning) ซึ่งเป็นการจัดทำแผนโดยนำปัญหาและความต้องการของประชาชนมาวิเคราะห์และพิจารณา กำหนดเป็นแนวทางการพัฒนาเพื่อแก้ไขปัญหาให้ตรงกับความต้องการของประชาชนและสอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ แผนพัฒนาจังหวัดที่กำหนดขึ้นใหม่ตาม พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารจัดการหัวดต่างๆ จะเป็นแผนแม่บทให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่จังหวัดนำไปใช้เป็นกรอบจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น ทำให้กระบวนการพัฒนา มีความสอดคล้องกันและเกิดเอกภาพในเชิงนโยบาย ดังนั้นแผนพัฒนาจังหวัดจะมีบทบาทที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาโดยรวมของจังหวัด ซึ่งส่วนราชการ หน่วยงานภาครัฐอื่นๆ ภาคธุรกิจเอกชน และภาคประชาชนในพื้นที่จังหวัดจะต้องนำไปใช้เป็นกรอบหรือแนวทางดำเนินงานให้สอดคล้องกับแผนดังกล่าว

2.2.2.4 นโยบายและระบบในการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 8(1) แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 คณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) ได้กำหนดนโยบายและระบบในการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ ดังนี้

1. กรอบแนวทาง

1.1) ใช้กลไก กฎ ระเบียบที่มีอยู่ให้เกิดประสิทธิภาพ เพื่อให้จังหวัดและกลุ่มจังหวัดสามารถบริหารงาน แก้ไขปัญหา และพัฒนาพื้นที่ในเขตจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ได้อย่างมีประสิทธิภาพและตอบสนองความต้องการของประชาชนให้ได้รับประโยชน์สูงสุด โดย

- พัฒนาระบบและประสานการทำงานที่เชื่อมต่อระหว่าง ก.น.จ. กับรองนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายให้กำกับและติดตามการปฏิบัติราชการในภูมิภาค

- ประสานเชื่อมโยงการทำงานโดยใช้กลไกตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการกำกับและติดตามการปฏิบัติราชการในภูมิภาค พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2548

1.2) การบูรณาการและประสานเชื่อมโยงการทำงานระหว่างกระทรวง ทบวง กรม หน่วยงานอื่นของรัฐ และภาคส่วนต่างๆ กับจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ในการผลักดันยุทธศาสตร์ชาติให้บังเกิดผลในทางปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม รวมถึงการขับเคลื่อนแผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเชื่อมต่อกับระดับภูมิภาคและระดับท้องถิ่น เพื่อสร้างเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและเพิ่มศักยภาพทางการแข่งขันของประเทศในภาพรวมรวมทั้งการแก้ไขปัญหาที่มีอยู่ในพื้นที่ โดย

- สนับสนุนให้กระทรวง ทบวง กรม ภาคธุรกิจเอกชน และภาคประชาชน มีส่วนร่วมในระบบการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการของผู้ว่าราชการจังหวัด ผ่านกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดและการจัดทำงบประมาณจังหวัดและกลุ่มจังหวัด เพื่อให้จังหวัดและกลุ่มจังหวัดวางยุทธศาสตร์การพัฒนาและทิศทางการพัฒนาพื้นที่ที่มีความสอดคล้องกับแนวนโยบายของรัฐบาล และมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนแผนพัฒนาดังกล่าว เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ศักยภาพของพื้นที่ และความต้องการของประชาชน
- เสริมสร้างให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความเข้มแข็ง พร้อมทั้งกระตุ้นหรือโน้มน้าวให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาพื้นที่ โดยผ่านกระบวนการของแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด พร้อมทั้งมีการปฏิบัติให้เป็นไปตามแผน ดังนี้
 - (1) สนับสนุนและส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดทำงบประมาณให้เป็นไปโดยสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาจังหวัด
 - (2) สนับสนุนและส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความร่วมมือกันระหว่างท้องถิ่นในด้านการร่วมลงทุนเพื่อดำเนินการตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด
 - (3) สนับสนุนและส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการประชุมหารือร่วมกับกระทรวง ทบวง กรม ในการจัดทำโครงการซึ่งเป็นการต่อยอดโครงการเพื่อส่งเสริม Value Chain ตามภารกิจ

1.3) สนับสนุนและส่งเสริมให้จังหวัดและกลุ่มจังหวัด สามารถจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด รวมถึงการบริหารงบประมาณของจังหวัดและ

กลุ่มจังหวัด ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ได้อย่างเหมาะสม โดย

- การจัดทำคำของบประมาณประจำปีของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดจะต้องมีความสอดคล้องกับแผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด และต้องอยู่บนพื้นฐานของแผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดแล้วแต่กรณี
- บูรณาการการทำงานของหน่วยงานกลาง ซึ่งประกอบด้วยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานงบประมาณ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย กรมบัญชีกลาง และสำนักงาน ก.พ.ร. ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน
- ให้หน่วยงานกลางตามข้อ (2) จัดทีมงานออกไปให้คำปรึกษาแนะนำ ตลอดจนให้ความรู้แก่หน่วยงานต่างๆ ในจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัด แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของกลุ่มจังหวัด การจัดทำและบริหารงบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

2. แนวทางบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ

2.1) ให้มีการบูรณาการทุกภาคส่วนในพื้นที่ ทั้งที่เป็นราชการบริหารส่วนภูมิภาค ราชการบริหารส่วนกลาง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภาคเอกชน และภาคประชาชน ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและแผนปฏิบัติราชการประจำปี ให้เป็นไปอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนตลอดจนสภาพปัญหาในพื้นที่ โดย:

(1) ยึดหลักการร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมแก้ไขปัญหา และร่วมรับผิดชอบในผลที่เกิดขึ้น รวมทั้งเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นต่อการดำเนินแผนงานและโครงการตั้งแต่เริ่มต้น โดยเน้นระบบประชาธิปไตย เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร และจัดระบบรับแจ้งข้อมูลข่าวสารจากประชาชน

(2) ส่งเสริมและผลักดันให้เกิดความร่วมมือในการทำงาน การประสานกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และองค์กรประชาชนในลักษณะการบริหารงานในรูปแบบเครือข่าย

(3) บูรณาการทรัพยากรเพื่อขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ของหน่วยงานภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และภาคธุรกิจเอกชน ให้สัมพันธ์และเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด โดยงบประมาณจังหวัดจะเป็นการบูรณาการงบประมาณที่จังหวัดขอตั้งร่วมกับงบลงทุนของกระทรวง ทบวง กรม งบอุดหนุนเฉพาะกิจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและการลงทุนร่วมจากภาคเอกชนเพื่อประโยชน์

ในการจัดระบบการจัดสรรงบประมาณให้สอดคล้อง เชื่อมโยง และสนับสนุนการดำเนินการตามแผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนาภูมิภาคจังหวัดให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2.2) ให้จังหวัดริเริ่มเพื่อแก้ไขปัญหาและพัฒนาพื้นที่ โดยนำปัญหาและความต้องการของประชาชนมากำหนดเป็นแนวทางริเริ่ม เพื่อแก้ไขปัญหาและพัฒนาพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของตนเอง โดย:

(1) สนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีบทบาทในการดำเนินกิจกรรม โดยคำนึงถึงความจำเป็นและความเหมาะสมตามศักยภาพของท้องถิ่น รวมทั้งความต้องการของประชาชนในพื้นที่ ตลอดจนขยายการให้บริการที่ครอบคลุมการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน เชื่อมโยงและบูรณาการกับแผนชุมชนและแผนพัฒนาระดับต่างๆ ในพื้นที่

(2) สนับสนุนการสร้างกลไกการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและบริการของทางราชการได้โดยสะดวก เป็นธรรม และตรงตามความต้องการ ทั้งนี้การรับฟังความคิดเห็นและความต้องการของประชาชนควรจะเป็นไปในลักษณะที่เปิดกว้างเพื่อให้การดำเนินการมีความคล่องตัวและคำนึงถึงความเหมาะสมของแต่ละพื้นที่

3. แนวทางการบริหารจัดการกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

3.1) ให้กลุ่มจังหวัดริเริ่มแก้ไขปัญหาและพัฒนาพื้นที่ โดยนำปัญหาและความต้องการของประชาชนมากำหนดเป็นแนวทางริเริ่มเพื่อแก้ไขปัญหาและพัฒนาพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของกลุ่มจังหวัดและยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด

3.2) เพื่อให้การบริหารจัดการของกลุ่มจังหวัดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดผู้ทำหน้าที่หัวหน้ากลุ่มจังหวัดมีหน้าที่ดังนี้

(1) ประสาน เร่งรัด และติดตามการดำเนินงานของผู้ว่าราชการจังหวัดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดและแผนปฏิบัติการประจำปีของกลุ่มจังหวัด โดยผ่านช่องทางการดำเนินงานของสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด

(2) บูรณาการในการแก้ไขปัญหาที่มีอยู่ในกลุ่มจังหวัด โดยประสานเชื่อมโยงการดำเนินการกับผู้ว่าราชการจังหวัด ส่วนราชการต่างๆ ตลอดจนภาคีการพัฒนาต่างๆ ที่มีอยู่ในกลุ่มจังหวัดนั้นๆ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่มีอยู่

(3) รายงานสภาพปัญหาที่มีอยู่ในกลุ่มจังหวัด ซึ่งเป็นประเด็นปัญหาที่กลุ่มจังหวัดไม่สามารถแก้ไขได้โดยลำพัง เพื่อขอรับข้อวินิจฉัยสั่งการและการแก้ไขปัญหาจากรองนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ผู้ได้รับมอบหมายให้กำกับและติดตามการปฏิบัติการในภูมิภาคในเขตพื้นที่

ตรวจราชการนั้นๆ ตามนัยของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการกำกับและติดตามการปฏิบัติราชการ ในภูมิภาค พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2548

3.3) เพื่อให้การปฏิบัติงานของกลุ่มจังหวัดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและบังเกิดผลสัมฤทธิ์ ให้กระทรวงมหาดไทยจัดตั้งสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (Office of Strategy Management หรือ OSM) เป็นหน่วยงานขนาดเล็กที่มีความคล่องตัวสูงและมีระบบการบริหารที่แยกจากสำนักงานจังหวัด โดย:

(1) ให้มีบทบาทในการเชื่อมโยงและขับเคลื่อนยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด ถ่ายทอดเป้าหมายระดับ กลุ่มจังหวัดไปสู่เป้าหมายในระดับจังหวัดริเริ่ม ให้มีการทบทวนยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด พร้อมทั้งผลักดัน ให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ส่งเสริมการสื่อสาร การแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์เกี่ยวกับการนำยุทธศาสตร์ ไปสู่การปฏิบัติ บริหารการวัดผลการดำเนินงานและบูรณาการแผนงาน โครงการ งบประมาณ และบุคลากร ของกลุ่มจังหวัด

(2) สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดอาจใช้วิธีการจัดจ้างที่ปรึกษาจากสถาบันการศึกษา มหาวิทยาลัยหรือบริษัทที่ปรึกษาที่มีองค์ความรู้ แนวคิด เทคนิคใหม่ๆ มาดำเนินงานให้เกิดผลลัพธ์ตามความต้องการของกลุ่มจังหวัด

3.4) ให้ส่วนราชการในพื้นที่กลุ่มจังหวัด สนับสนุนบุคลากรเข้ามาช่วยปฏิบัติงานในสำนักบริหาร ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด ตามที่ผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้ทำหน้าที่หัวหน้ากลุ่มจังหวัดร้องขอ

นอกจากนี้ คณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2552 ได้ประกาศแต่งตั้งคณะกรรมการนโยบาย การบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ เพื่อดำเนินการในเรื่องการจัดตั้งกลุ่มจังหวัดและกำหนด จังหวัดที่เป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด โดยจัดตั้งกลุ่มจังหวัดจำนวน 18 กลุ่มจังหวัด และกำหนดจังหวัด ที่เป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด (หัวหน้ากลุ่มจังหวัด) ดังต่อไปนี้

- (1) กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 1 ประกอบด้วย จังหวัดนนทบุรี จังหวัดปทุมธานี จังหวัด พระนครศรีอยุธยา และจังหวัดสระบุรี โดยให้จังหวัดพระนครศรีอยุธยาเป็นศูนย์ปฏิบัติการ ของกลุ่มจังหวัด
- (2) กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 ประกอบด้วย จังหวัดชัยนาท จังหวัดลพบุรี จังหวัดสิงห์บุรี และจังหวัดอ่างทอง โดยให้จังหวัดลพบุรีเป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด
- (3) กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนกลาง ประกอบด้วย จังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัดนครนายก จังหวัด ปราจีนบุรี จังหวัดสมุทรปราการ และจังหวัดสระแก้ว โดยให้จังหวัดฉะเชิงเทราเป็น ศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด

- (4) กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 1 ประกอบด้วย จังหวัดกาญจนบุรี จังหวัดนครปฐม จังหวัดราชบุรี และจังหวัดสุพรรณบุรี โดยให้จังหวัดนครปฐมเป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด
- (5) กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ประกอบด้วย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดเพชรบุรี จังหวัดสมุทรสงคราม และจังหวัดสมุทรสาคร โดยให้จังหวัดเพชรบุรีเป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด
- (6) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วย จังหวัดชุมพร จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดพัทลุง และจังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยให้จังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด
- (7) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ประกอบด้วย จังหวัดกระบี่ จังหวัดตรัง จังหวัดพังงา จังหวัดภูเก็ต และจังหวัดระนอง โดยให้จังหวัดภูเก็ตเป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด
- (8) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน ประกอบด้วย จังหวัดนราธิวาส จังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา จังหวัดสงขลา และจังหวัดสตูล โดยให้จังหวัดสงขลาเป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด
- (9) กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ประกอบด้วย จังหวัดจันทบุรี จังหวัดชลบุรี จังหวัดตราด และจังหวัดระยอง โดยให้จังหวัดชลบุรีเป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด
- (10) กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 ประกอบด้วย จังหวัดเลย จังหวัดหนองคาย จังหวัดหนองบัวลำภู และจังหวัดอุดรธานี โดยให้จังหวัดอุดรธานีเป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด
- (11) กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 ประกอบด้วย จังหวัดนครพนม จังหวัดมุกดาหาร และจังหวัดสกลนคร โดยให้จังหวัดสกลนครเป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด
- (12) กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง ประกอบด้วย จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดมหาสารคาม และจังหวัดร้อยเอ็ด โดยให้จังหวัดขอนแก่นเป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด
- (13) กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ประกอบด้วย จังหวัดชัยภูมิ จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดสุรินทร์ โดยให้จังหวัดนครราชสีมาเป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด
- (14) กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 2 ประกอบด้วย จังหวัดยโสธร จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี โดยให้จังหวัดอุบลราชธานีเป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด

- (15) กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 ประกอบด้วย จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดลำปาง และจังหวัดลำพูน โดยให้จังหวัดเชียงใหม่เป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด
- (16) กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 2 ประกอบด้วย จังหวัดเชียงราย จังหวัดน่าน จังหวัดพะเยา และจังหวัดแพร่ โดยให้จังหวัดเชียงรายเป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด
- (17) กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 ประกอบด้วย จังหวัดตาก จังหวัดพิษณุโลก จังหวัดเพชรบูรณ์ จังหวัดสุโขทัย และจังหวัดอุตรดิตถ์ โดยให้จังหวัดพิษณุโลกเป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด
- (18) กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 ประกอบด้วย จังหวัดกำแพงเพชร จังหวัดนครสวรรค์ จังหวัดพิจิตร และจังหวัดอุทัยธานี โดยให้จังหวัดนครสวรรค์เป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด

4. ขอบเขตและหลักการของแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

4.1) การกำหนดให้มีแผนพัฒนาจังหวัด

(1) แผนพัฒนาจังหวัด เป็นแผนที่มุ่งการพัฒนาจังหวัดแบบองค์รวมที่ครอบคลุมทุกมิติในด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และความมั่นคง เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตและตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในจังหวัด

(2) เป็นรายการเกี่ยวกับโครงการและแผนงานต่างๆ ของจังหวัดที่จำเป็นต้องจัดทำเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และทิศทางการพัฒนาของจังหวัดในอนาคต (มาตรา 3)

(3) องค์ประกอบแผนพัฒนาจังหวัด (มาตรา 18) อย่างน้อยต้องระบุรายละเอียดถึงวิสัยทัศน์ ประเด็นยุทธศาสตร์เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย และกลยุทธ์ โดยคำนึงถึงความต้องการและศักยภาพของประชาชนในท้องถิ่นในจังหวัด รวมตลอดถึงความพร้อมของภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน และยุทธศาสตร์ระดับชาติ (มาตรา 18)

(4) มีกระบวนการรับฟังหรือให้ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมกำหนดความต้องการในการพัฒนาพื้นที่ของจังหวัดมาพิจารณาให้เกิดความผสมผสานไม่ขัดแย้งในด้านใดด้านหนึ่ง

(5) แผนพัฒนาจังหวัดมีระยะเวลา 4 ปี

4.2) การกำหนดให้มีแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด

(1) แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด เป็นแผนที่มุ่งเน้นการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคมเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของกลุ่มจังหวัด และนำไปสู่การกระตุ้นให้เกิดการลงทุนของภาคเอกชนและสร้างรายได้ให้กลุ่มจังหวัด

(2) เป็นรายการเกี่ยวกับโครงการและแผนงานต่างๆ ของกลุ่มจังหวัดที่จำเป็นต้องจัดทำเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และทิศทางการพัฒนาของกลุ่มจังหวัดในอนาคต (มาตรา 3)

(3) องค์กรประกอบแผนพัฒนาจังหวัด อย่างน้อยต้องระบุรายละเอียด วิสัยทัศน์ ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย และกลยุทธ์ โดยคำนึงถึงความต้องการและศักยภาพของประชาชนในท้องถิ่นจังหวัดรวมถึงความพร้อมของภาครัฐ ภาคธุรกิจเอกชน และยุทธศาสตร์ระดับชาติ

(4) มีกระบวนการรับฟังหรือให้ประชาชนมีส่วนร่วมกำหนดความต้องการในการพัฒนาพื้นที่ของกลุ่มจังหวัดมาพิจารณาให้เกิดความผสมผสานไม่ขัดแย้งในด้านใดด้านหนึ่ง (มาตรา 27 นำความในมาตรา 18 มาใช้บังคับโดยอนุโลม) ระยะเวลาของแผน 4 ปี

2.2.2.5 โครงสร้างระบบการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

โครงสร้างระบบบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

1) ระดับชาติ ตาม พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดฯ มาตรา 7 กำหนดให้มีคณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ ประกอบด้วย

(1) นายกรัฐมนตรี เป็นประธานกรรมการ

(2) รองนายกรัฐมนตรีทุกคน รัฐมนตรีซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมายให้กำกับและติดตามการปฏิบัติราชการในภูมิภาค รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงมหาดไทย เลขาธิการนายกรัฐมนตรี เลขาธิการคณะรัฐมนตรี ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ และเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นกรรมการ

(3) นายกสภามงคลการบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย นายกสภามงคลสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย และนายกสภามงคลการบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการ

(4) ประธานกรรมการสภาหอการค้าแห่งประเทศไทยและประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการ

(5) ผู้ทรงคุณวุฒิจากคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการซึ่งประธานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการกำหนดไม่เกินสามคน เป็นกรรมการ

(6) ผู้แทนภาคประชาสังคมที่นายกรัฐมนตรีแต่งตั้งไม่เกินสองคน เป็นกรรมการ มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี

(7) เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ เป็นกรรมการและเลขานุการ รองเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการที่เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการกำหนด

และข้าราชการสังกัดกระทรวงมหาดไทยหนึ่งคนที่ปลัดกระทรวงมหาดไทยกำหนด เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ องค์ประชุมและการประชุมของ ก.น.จ. ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

คณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) กำหนดกรอบนโยบายและวางระบบในการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ เพื่อให้จังหวัดและกลุ่มจังหวัดสามารถบริหารงาน แก้ไขปัญหา และพัฒนาพื้นที่ในเขตจังหวัด และกลุ่มจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพและตอบสนองความต้องการของประชาชน เพื่อให้ได้รับประโยชน์สูงสุด
- (2) กำหนดนโยบาย หลักเกณฑ์ และวิธีการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัด และแผนปฏิบัติราชการประจำปีของกลุ่มจังหวัด การจัดทำและบริหารงบประมาณจังหวัดและงบประมาณกลุ่มจังหวัด
- (3) พิจารณา กลั่นกรอง และให้ความเห็นชอบแผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของกลุ่มจังหวัด และค่าของงบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ และนำเสนอต่อคณะรัฐมนตรี
- (4) กำกับดูแลการดำเนินการตาม (1) และ (2) ให้เกิดผลสัมฤทธิ์
- (5) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ ตามที่มอบหมาย
- (6) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย คณะอนุกรรมการตาม (5) อย่างน้อยต้องมีคณะอนุกรรมการด้านแผนและด้านงบประมาณ และให้สำนักงาน ก.พ.ร. ทำหน้าที่รับผิดชอบงานธุรการของ ก.น.จ. และหน้าที่อื่นตามที่ ก.น.จ. กำหนด

2) ระดับจังหวัด ตามมาตรา 10 ของ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดฯ กำหนดว่า “ในจังหวัดหนึ่ง ให้มีคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการคณะหนึ่ง” ประกอบด้วย

- (1) ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ
- (2) รองผู้ว่าราชการจังหวัดทุกคน เป็นกรรมการ
- (3) ผู้แทนหัวหน้าส่วนราชการที่มีสำนักงานอยู่ในจังหวัด ไม่ว่าจะมิใช่ฐานะเป็นราชการบริหารส่วนภูมิภาคหรือราชการบริหารส่วนกลาง เป็นกรรมการ
- (4) ผู้แทนรัฐวิสาหกิจที่ดำเนินกิจการอยู่ในจังหวัด เป็นกรรมการ
- (5) ผู้แทนหัวหน้าหน่วยงานอื่นของรัฐที่มีสำนักงานอยู่ในจังหวัด เป็นกรรมการ

- (6) ผู้แทนผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นกรรมการ
- (7) ผู้แทนภาคประชาสังคม เป็นกรรมการ
- (8) ประธานกรรมการหอการค้าจังหวัดและประธานสภาอุตสาหกรรมจังหวัด เป็นกรรมการ
- (9) ให้หัวหน้าสำนักงานจังหวัด เป็นกรรมการและเลขานุการ

กรรมการตาม (3) (4) และ (5) ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้แต่งตั้งตามจำนวนหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.น.จ. กำหนด จำนวน หลักเกณฑ์ และวิธีการได้มาซึ่งผู้แทนผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตาม (6) และผู้แทนภาคประชาสังคมตาม (7) ให้เป็นไปตามที่ ก.น.จ. กำหนด โดยให้คำนึงถึงสัดส่วนหญิงและชายที่ใกล้เคียงกัน กรรมการตาม (3) (4) (5) (6) และ (7) มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี องค์กรประชุมและการประชุมของ ก.บ.จ. ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

คณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.บ.จ) มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) วางแนวทางปฏิบัติและอำนวยความสะดวกให้การบริหารงานแบบบูรณาการในจังหวัดเป็นไปตามหลักการ นโยบาย และระบบตามที่ ก.น.จ. กำหนด
- (2) จัดทำแผนพัฒนาจังหวัดเสนอต่อที่ประชุมตามมาตรา 19 เพื่อรับฟังความคิดเห็น
- (3) ส่งเสริมและประสานความร่วมมือการพัฒนาระหว่างภาครัฐ ภาคประชาสังคม และภาคธุรกิจเอกชน เพื่อสร้างบรรยากาศให้เอื้ออำนวยต่อการลงทุนและชักชวนภาคธุรกิจเอกชนมาลงทุนในจังหวัด และให้มีการพัฒนาที่เป็นไปตามแผนพัฒนาจังหวัดอย่างยั่งยืน
- (4) จัดทำบันทึกความเข้าใจกับฝ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาที่ให้ความร่วมมือและสนับสนุนการดำเนินการตามแผนพัฒนาจังหวัดและแผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัด
- (5) วิเคราะห์แบบบูรณาการและจัดทำแผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัดและคำของบประมาณจังหวัด ก่อนนำเสนอต่อ ก.น.จ.
- (6) กำกับ ให้คำแนะนำ ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติตามแผนพัฒนาจังหวัดและแผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัด และรายงาน ก.น.จ.
- (7) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ ตามที่มอบหมาย
- (8) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ ก.น.จ. หรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย

ในกรณีที่ ก.บ.จ. แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดตาม (2) คณะอนุกรรมการดังกล่าวอย่างน้อยต้องประกอบด้วยผู้แทนตามมาตรา 10(6) ไม่น้อยกว่าสามคน และผู้แทนตามมาตรา 10(7) ไม่น้อยกว่าสองคน

3) ระดับกลุ่มจังหวัด ให้เป็นไปตามมาตรา 12 ของ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดฯ กำหนดความว่า “ในกลุ่มจังหวัดหนึ่งให้มีคณะกรรมการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการคณะหนึ่ง” ประกอบด้วย

- (1) หัวหน้ากลุ่มจังหวัดตามมาตรา 26 เป็นประธานกรรมการ
- (2) ผู้ว่าราชการจังหวัดในกลุ่มจังหวัดทุกจังหวัด เป็นรองประธานกรรมการ
- (3) ผู้แทนหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดในกลุ่มจังหวัด จังหวัดละไม่เกินสองคนที่ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้ง เป็นกรรมการ
- (4) นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดในกลุ่มจังหวัดทุกจังหวัด เป็นกรรมการ
- (5) นายกเทศมนตรีในกลุ่มจังหวัด จังหวัดละหนึ่งคน เป็นกรรมการ
- (6) นายองค์การบริหารส่วนตำบลในกลุ่มจังหวัด จังหวัดละหนึ่งคน เป็นกรรมการ
- (7) ผู้แทนภาคประชาสังคม เป็นกรรมการ
- (8) ผู้แทนภาคธุรกิจเอกชน เป็นกรรมการ

จังหวัดใดมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้นเป็นการเฉพาะ ให้คณะกรรมการตามวรรคหนึ่งประกอบด้วยผู้บริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นด้วย ให้ปลัดกระทรวงมหาดไทยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกระทรวงมหาดไทยคนหนึ่งเป็นกรรมการและเลขานุการ และหัวหน้าสำนักงานจังหวัดของทุกจังหวัดในกลุ่มจังหวัดเป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการกรรมการตาม (5) และ (6) ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้แต่งตั้งตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.น.จ. กำหนด จำนวน หลักเกณฑ์ และวิธีการได้มาซึ่งผู้แทนภาคประชาสังคมตาม (7) และผู้แทนภาคธุรกิจเอกชนตาม (8) ให้เป็นไปตามที่ ก.น.จ. กำหนด โดยต้องคำนึงถึงสัดส่วนหญิงและชายที่ใกล้เคียงกัน กรรมการตาม (3) และ (7) มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี และองค์ประชุมและการประชุมของ ก.บ.ก. ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

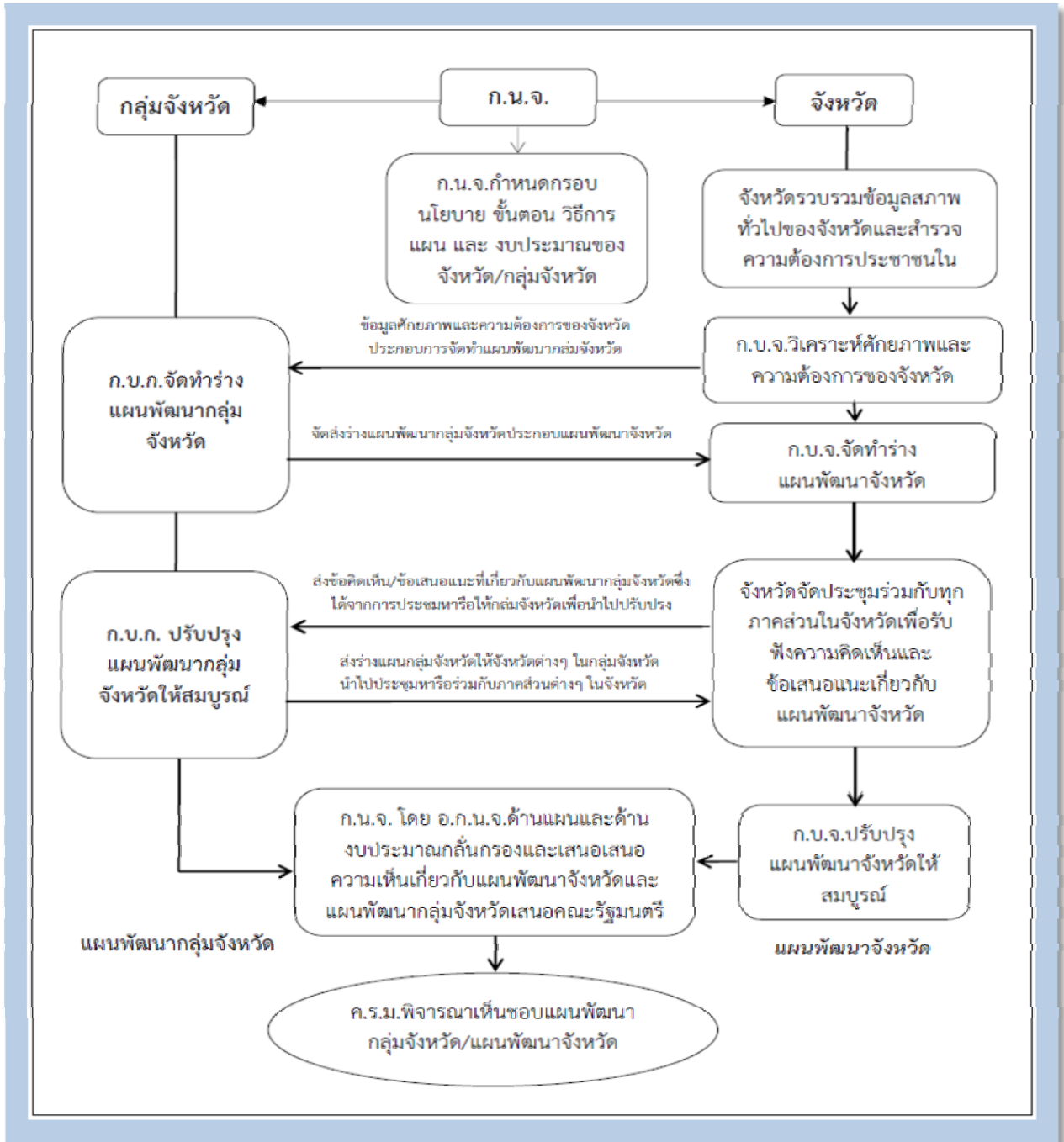
คณะกรรมการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.บ.ก.) มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) วางแนวทางปฏิบัติและอำนวยความสะดวกให้การบริหารงานแบบบูรณาการในกลุ่มจังหวัดเป็นไปตามหลักการ นโยบาย และระบบตามที่ ก.น.จ. กำหนด
- (2) จัดทำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดเสนอต่อที่ประชุมตามมาตรา 19 เพื่อรับฟังความคิดเห็น
- (3) ส่งเสริมและประสานความร่วมมือการพัฒนาระหว่างภาครัฐ ภาคประชาสังคม และภาคธุรกิจเอกชน รวมทั้งแก้ไขปัญหาภายในกลุ่มจังหวัดและระหว่างกลุ่มจังหวัดเพื่อให้การพัฒนาเป็นไปตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดอย่างยั่งยืน
- (4) วิเคราะห์ บูรณาการ และให้ความเห็นชอบรายละเอียดการปฏิบัติการตามแผนปฏิบัติราชการประจำปีของกลุ่มจังหวัดและค่าของงบประมาณกลุ่มจังหวัด ก่อนนำเสนอต่อ ก.น.จ.

- (5) กำกับ ให้คำแนะนำ ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดและแผนปฏิบัติราชการประจำปีของกลุ่มจังหวัด และรายงาน ก.น.จ.
- (6) แต่งตั้งคณะกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ ตามที่มอบหมาย
- (7) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ ก.น.จ. หรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย

ในกรณีที่ ก.บ.ก. แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดตาม (2) คณะกรรมการดังกล่าวต้องประกอบด้วยกรรมการที่เป็นผู้แทนตามมาตรา 12(4) ไม่น้อยกว่าหนึ่งคน ผู้แทนตามมาตรา 12(5) ไม่น้อยกว่าสองคน ผู้แทนตามมาตรา 12(6) ไม่น้อยกว่าสามคน และผู้แทนตามมาตรา 12(7) ไม่น้อยกว่าหนึ่งคน

ภาพที่ 2.1 ความเชื่อมโยงการทำงานของคณะกรรมการฯ
ในแต่ละระดับของการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด



อย่างไรก็ตาม พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดฯ มาตรา 14 ยังได้กำหนดแนวทางการปฏิบัติงานของผู้ว่าราชการจังหวัดดังต่อไปนี้

- 1) บริหารงานจังหวัดโดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการบริหารราชการแผ่นดิน แผนพัฒนาประเทศด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมตลอดทั้งนโยบายของรัฐบาลและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นในจังหวัด
- 2) ประสานและเชื่อมโยงหน่วยงานของรัฐ ซึ่งรวมถึงองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับภาคประชาสังคมและภาคธุรกิจเอกชน เพื่อร่วมกันวางยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดให้เหมาะสมกับโอกาสและศักยภาพของจังหวัด โดยเน้นการมีส่วนร่วมของทุกฝ่าย
- 3) บูรณาการการบริหารงบประมาณ และแสวงหาความร่วมมือและการสนับสนุนจากทุกฝ่าย เพื่อให้เป็นไปตามแผนพัฒนาจังหวัดและแผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัด
- 4) ส่งเสริมและสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีความเข้มแข็งในการพัฒนาท้องถิ่น และให้บริการพื้นฐานแก่ประชาชน
- 5) ส่งเสริมและสนับสนุนภาคประชาสังคมให้มีความเข้มแข็ง สามารถบริหารจัดการและแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเองอย่างยั่งยืน
- 6) เสริมสร้างการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีและการบริหารการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้จังหวัดมีขีดสมรรถนะรองรับกระแสโลกาภิวัตน์
- 7) กระทำตนเป็นแบบอย่างแก่ผู้ปฏิบัติงานและส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ ตลอดจนพัฒนาผู้ปฏิบัติงานให้มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ และทัศนคติที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงาน

ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่อาจบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล เพราะส่วนราชการมิได้มอบอำนาจให้ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจหรือเพราะเหตุอื่นใด ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดรายงานต่อ ก.น.จ. โดยเร็ว และให้ ก.น.จ. เสนอแนะแนวทางแก้ไขต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อมีมติสั่งการต่อไป

สำหรับการบริหารงานของกลุ่มจังหวัด ให้หัวหน้ากลุ่มจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ประสาน เร่งรัด และติดตามการดำเนินงานของผู้ว่าราชการจังหวัดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับแผนพัฒนาจังหวัดและแผนปฏิบัติราชการประจำปีของกลุ่มจังหวัด ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่อาจบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล เพราะเหตุที่ส่วนราชการมิได้มอบอำนาจให้ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจหรือเพราะเหตุอื่นใด ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดรายงานต่อ ก.น.จ. โดยเร็ว และให้ ก.น.จ. เสนอแนะแนวทางแก้ไขต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อมีมติสั่งการต่อไป โดยให้หัวหน้ากลุ่มจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ประสาน เร่งรัด

และติดตามการดำเนินงานของผู้ว่าราชการจังหวัดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับแผนพัฒนาจังหวัดและแผนปฏิบัติราชการประจำปีของกลุ่มจังหวัด

นอกจากนี้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดฯ ได้กำหนดการกำกับและติดตามผลการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการดังนี้

- 1) เพื่อให้การบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ให้จังหวัดนำเรียนรองนายกรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายให้กำกับการปฏิบัติราชการในพื้นที่นั้นๆ พิจารณาให้คำแนะนำช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาอย่างสม่ำเสมอ
- 2) กรณีที่มีปัญหาและอุปสรรคในพื้นที่ซึ่งจังหวัดไม่สามารถแก้ไขได้โดยลำพังตนเอง ให้จังหวัดรายงานต่อผู้ตรวจราชการสำนักนายกรัฐมนตรีและ/หรือผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย เพื่อบูรณาการแก้ไขปัญหาในเบื้องต้นกับส่วนราชการต่างๆ และนำเสนอ ก.น.จ. เพื่อทราบหรือให้ข้อวินิจฉัยสั่งการในการแก้ไขปัญหา
- 3) ในกรณีที่เป็นปัญหา อุปสรรคที่คาบเกี่ยวระหว่างพื้นที่หรือระหว่างกระทรวงในความรับผิดชอบของรองนายกรัฐมนตรี ให้ผู้ตรวจราชการสำนักนายกรัฐมนตรีนำเรื่องเสนอต่อที่ประชุมคณะกรรมการกำกับและติดตามการปฏิบัติราชการในภูมิภาค (กกภ.) พิจารณาก่อนนำเสนอ ก.น.จ. เพื่อทราบ
- 4) การรายงานผลความก้าวหน้าในการดำเนินการแผนงาน โครงการตามแผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนาจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของกลุ่มจังหวัด และการบริหารงบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ให้จังหวัดและกลุ่มจังหวัดรายงานต่อ ก.น.จ. ทุก 6 เดือน
- 5) การรายงานสรุปผลการปฏิบัติงานและผลการใช้จ่ายงบประมาณตามแผนการปฏิบัติงาน และแผนการใช้จ่ายงบประมาณที่แสดงถึงผลสำเร็จ รวมทั้งปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัดและแผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัด ให้จังหวัดและกลุ่มจังหวัดรายงานต่อ ก.น.จ. ก่อนนำเสนอคณะรัฐมนตรี และรายงานต่อสำนักงบประมาณ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่สำนักงบประมาณกำหนด ตามระเบียบว่าด้วยการบริหารงบประมาณ พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

2.2.2.6 ระบบการติดตามและประเมินผล

1) ใช้กลไกการตรวจราชการของผู้ตรวจราชการสำนักนายกรัฐมนตรี และผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย ในการเร่งรัด ติดตาม และประเมินผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนา กลุ่มจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัด และแผนปฏิบัติราชการประจำปีของกลุ่มจังหวัด รวมทั้งการบริหารงบประมาณจังหวัดและงบประมาณกลุ่มจังหวัด โดย:

(1) ให้ผู้ตรวจราชการสำนักนายกรัฐมนตรีปรึกษาหารือร่วมกับผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทยในการจัดทำแผนการตรวจราชการแบบบูรณาการและจัดวางระบบติดตามประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนา กลุ่มจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปี กลุ่มจังหวัด ตลอดจนการบริหารงบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและบังเกิดผลสัมฤทธิ์ ทั้งนี้แผนการตรวจราชการแบบบูรณาการดังกล่าวต้องครอบคลุมแผนงาน/โครงการสำคัญตามแผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนา กลุ่มจังหวัด ที่สะท้อนเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์สำคัญของรัฐบาล

(2) การรายงานผลการติดตามและประเมินผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนา กลุ่มจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัด และแผนปฏิบัติราชการประจำปีของกลุ่มจังหวัด ของผู้ตรวจราชการสำนักนายกรัฐมนตรีและผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย ต้องแสดงให้เห็นถึงผลการดำเนินการที่เป็นรูปธรรมชัดเจน รวมถึงสภาพปัญหาและอุปสรรค พร้อมข้อเสนอแนะในการแก้ไขปรับปรุงที่มีความชัดเจน เหมาะสม และเป็นไปได้ในการดำเนินการ

(3) ให้นำรายงานผลการติดตามและประเมินผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนา กลุ่มจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัด และแผนปฏิบัติราชการประจำปีของกลุ่มจังหวัด เสนอต่อคณะกรรมการกำกับและติดตามการปฏิบัติราชการในภูมิภาค (ก.ก.ภ.) เพื่อพิจารณาให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมและพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ก่อนนำเสนอ ก.น.จ.

2) ใช้กลไกของ ก.พ.ร. ติดตามประเมินผลตามคำรับรองการปฏิบัติราชการของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

2.2.2.7 รายงานการศึกษาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

นอกจากการศึกษาเอกสารและรายงานการวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของระบบบริหารราชการจังหวัดและกลุ่มจังหวัด คณะผู้วิจัยได้ศึกษาเพิ่มเติมจากรายงานการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระบบบริหารงานราชการจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ดังนี้

1) ผลการศึกษาจากรายงานโครงการศึกษาวิจัย “การศึกษาและปรับปรุงการบริหารราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นให้มีขอบเขต อำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบที่ชัดเจนเหมาะสมต่อการพัฒนาประเทศ” สำนักงานพัฒนาระบบข้าราชการ โดยเป็นการศึกษาที่มีเป้าหมายหลักคือ “เพื่อพัฒนารูปแบบและกลไกการบริหารงานภาครัฐที่สอดคล้องกับการขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบราชการไทย (พ.ศ. 2551 – 2555) และการปรับปรุงแบบการทำงานให้มีลักษณะเชิงบูรณาการภายในระบบราชการ” ดังรายละเอียดต่อไปนี้

(1) การบริหารงานภาครัฐในสภาพการปฏิบัติงานจริงในปัจจุบัน พบว่า ตัวแสดงแต่ละภาคส่วน ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ต่างมีบทบาทในลักษณะใดลักษณะหนึ่งในการร่วมผลักดันกระบวนการจัดทำบริการสาธารณะของรัฐให้บรรลุซึ่งประโยชน์สุขของประชาชนหรือสาธารณชนผู้รับบริการสามารถจำแนกรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแสดงในภาคส่วนต่างๆ ซึ่งมีบทบาทในกระบวนการบริหารภารกิจบริการสาธารณะของรัฐได้ 3 รูปแบบหลัก ได้แก่ (1) การแสดงบทบาทหน้าที่คาบเกี่ยวหรือเชื่อมโยงกันระหว่างหน่วยงานในภาครัฐด้วยกันเอง (2) การแสดงบทบาทหน้าที่คาบเกี่ยวหรือเชื่อมโยงกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐกับภาคธุรกิจเอกชน (3) การแสดงบทบาทหน้าที่คาบเกี่ยวหรือเชื่อมโยงกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐกับองค์กรในภาค

(2) แนวทางการปรับบทบาทและภารกิจของภาครัฐในต่างประเทศ ประเทศกรณีศึกษาประกอบด้วย สหราชอาณาจักร ออสเตรเลีย และแคนาดา พบว่า ตัวแบบการปฏิรูประบบการจัดบริการสาธารณะส่วนใหญ่เป็นนวัตกรรมการบริหารงานภาครัฐที่พัฒนาขึ้นภายใต้กรอบแนวคิดสำคัญอย่างน้อย 3 ประการ คือ (1) แนวคิดที่ว่าด้วยการบริหารงานภาครัฐแนวใหม่ (New Public Management) (2) แนวคิดที่ว่าด้วยการเปิดให้มีการแข่งขันในการจัดทำบริการสาธารณะของรัฐ (Contestability) (3) แนวคิดที่ว่าด้วยการบริหารกิจการบ้านเมืองแบบประสานความร่วมมือ (Collaborative Governance)

(3) ตัวแบบเครื่องมือทางการบริหารสำหรับปรับปรุงบทบาทและภารกิจของภาครัฐซึ่งเหมาะสมต่อการนำไปปรับประยุกต์ใช้และพัฒนาในกระบวนการบริหารงานภาครัฐของไทย ได้แก่ ตัวแบบหุ้นส่วนเชิงยุทธศาสตร์ในการจัดทำบริการสาธารณะ (Strategic Service Delivery Partnership) ซึ่งเป็นหนึ่งในตัวแบบทางการบริหารในเชิงบูรณาการข้ามหน่วยงานและระหว่างภาครัฐกับภาคส่วนอื่น

(4) การสร้างหุ้นส่วนความร่วมมือในการจัดทำบริการสาธารณะระหว่างหน่วยงานภาครัฐ (Public/Public Partnerships) สามารถดำเนินการได้หลายรูปแบบดังต่อไปนี้ (1) การสร้างหุ้นส่วนความร่วมมือระหว่างส่วนราชการต่างสังกัด (Joint Working between Departments) (2) การสร้างหุ้นส่วนความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อจัดทำบริการสาธารณะร่วมกัน (Joined-Up Services) (3) การสร้างหุ้นส่วนความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับหน่วยงานภาครัฐอื่นๆ (Between

Local Authorities and Other Public Bodies) (4) การสร้างหุ้นส่วนความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างร่วมกัน (Joint Procurement) (5) การบูรณาการบุคลากรและทรัพยากรบางส่วนจากหน่วยงานภาคีหุ้นส่วนร่วมกันสร้างองค์กรใหม่เพื่อขับเคลื่อนภารกิจร่วมกัน (Realigning Organization Boundaries) (6) การสร้างความเป็นหุ้นส่วนเพื่อร่วมกันดำเนินภารกิจในรูปแบบที่เป็นทางการ (Formal Partnerships) โดยอาศัยการทำสัญญา ระเบียบการ หรือข้อตกลงที่ร่วมกันจัดทำขึ้น (Contract, Protocol or Framework Agreement) (7) การสร้างหุ้นส่วนที่ไม่เป็นทางการ (Informal Partnerships) โดยทำงานร่วมกัน อาศัยการติดต่อประสานงานระหว่างกัน การปรึกษาหารือ หรือการตกลงทำงานร่วมกันโดยไม่มี การบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร (Working Together by Liaison, Consultation or Unwritten Mutual Agreement)

(5) การสร้างหุ้นส่วนความร่วมมือในการจัดทำบริการสาธารณะระหว่างหน่วยงานภาครัฐกับองค์กรภาคประชาสังคม (Public-Social Partnership) ประกอบด้วย กลไกการจัดทำข้อตกลงร่วมกันเพื่อสร้างหุ้นส่วนความร่วมมือระหว่างรัฐบาลกับภาคประชาสังคม 2 ระดับ หนึ่ง ข้อตกลงระหว่างรัฐบาลกับองค์กรภาคประชาสังคมระดับชาติ (National compact) เป็นกลไกกำหนดรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลกับภาคประชาสังคมในระดับนโยบายและวางกรอบการบริหารราชการในภาพรวม และสอง การจัดทำข้อตกลงร่วมกันเพื่อสร้างหุ้นส่วนความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐระดับท้องถิ่นกับภาคประชาสังคมในเขตพื้นที่ (Local Compact) เป็นข้อตกลงร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐในระดับท้องถิ่นกับองค์กรภาคประชาสังคมและชุมชนในพื้นที่ เพื่อประสานเชื่อมโยงการทำงานซึ่งกันและกัน อันนำไปสู่การอำนวยความสะดวกและผลสัมฤทธิ์ในภารกิจแก่ทั้งสองฝ่าย

(6) หุ้นส่วนความร่วมมือในการจัดทำบริการสาธารณะระหว่างหน่วยงานภาครัฐกับองค์กรภาคเอกชน (Public-Private Partnership) การสร้างความร่วมมือในรูปภาคีหุ้นส่วนระหว่างภาครัฐกับเอกชน (PPPs) เป็นกลไกสำคัญที่ช่วยให้รัฐบาลสามารถขยายศักยภาพในการจัดบริการสาธารณะของหน่วยงานภาครัฐ และช่วยให้เกิดการแข่งขันในการจัดทำบริการสาธารณะของรัฐ หรือการดำเนินกิจการสาธารณะที่รัฐเป็นเจ้าของได้มากขึ้น โดยภาครัฐสามารถอาศัยความมีประสิทธิภาพของภาคเอกชนมาใช้ปรับปรุงคุณภาพบริการที่ดียิ่งขึ้นแก่ประชาชนควบคู่ไปกับการรักษาความรับผิดชอบต่อผลประโยชน์สาธารณะ ในขณะที่ตัวรัฐบาลก็สามารถโอนความเสี่ยงภาครัฐให้ภาคเอกชนเข้ามาแบ่งเบาและรับผิดชอบ (Risk Transfer) ภาครัฐสามารถอาศัยศักยภาพของภาคเอกชนในการเร่งจัดทำและส่งมอบบริการสาธารณะขนาดใหญ่ได้อย่างรวดเร็วทันต่อความจำเป็น (Accelerated Delivery) นอกจากนี้ภาคีหุ้นส่วนภาครัฐกับภาคเอกชนยังเป็นเครื่องมือทางการบริหารของรัฐซึ่งช่วยให้ภาครัฐสามารถเข้าถึงแหล่งทุนจากภายนอก (Off-Budget Treatment) ได้อย่างเปิดกว้างยิ่งขึ้นอีกด้วย

(7) กลไกเชิงสถาบันรองรับการนำตัวแบบเครื่องมือการบริหารในรูปแบบหุ้นส่วนเชิงยุทธศาสตร์ในการจัดทำบริการสาธารณะมาเป็นเครื่องมือสำหรับปรับบทบาทและภารกิจของภาครัฐ การเปิดให้ภาคส่วนอื่นเข้ามามีบทบาทจัดทำบริการสาธารณะของภาครัฐในรูปแบบหุ้นส่วนเชิงยุทธศาสตร์ จำเป็นต้องอาศัยกลไกเชิงสถาบันที่สำคัญ 3 กลุ่ม บางส่วนสามารถปรับปรุงจากกลไกที่มีอยู่ในปัจจุบัน แต่บางส่วนต้องมีการพัฒนาขึ้นมาใหม่ ได้แก่ (1) กลไกทางกฎหมายและระเบียบราชการ (Law and Regulation) (2) กลไกการมอบหมายภารกิจของรัฐภายใต้ระบบสัญญา (Contract) (3) กลไกการมอบหมายภารกิจของรัฐภายใต้กรอบข้อตกลงร่วมระหว่างรัฐกับภาคประชาสังคม (Compact)

(8) แผนยุทธศาสตร์เพื่อปรับเปลี่ยนระบบการจัดทำบริการสาธารณะ กระบวนการนำเครื่องมือทางการบริหารสำหรับปรับปรุงบทบาทและภารกิจของภาครัฐดังกล่าวมาปฏิบัติ มีแนวทางการดำเนินการภายใต้แผนยุทธศาสตร์เพื่อการปรับเปลี่ยนระบบการจัดทำบริการสาธารณะ โดยแบ่งออกเป็น 3 ช่วง ได้แก่ (1) แผนยุทธศาสตร์ระยะสั้น (ปีที่ 1) ครอบคลุมกระบวนการสร้างระบบรองรับและมุ่งจัดเตรียมความพร้อมแก่ผู้รับผิดชอบโดยตรง เพื่อการขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์ในการปรับเปลี่ยนระบบการจัดทำบริการสาธารณะ (2) แผนยุทธศาสตร์ระยะปานกลาง (ปีที่ 2-3) ครอบคลุมกระบวนการพัฒนาเครื่องมือกลางและจัดทำโครงการนำร่องเพื่อการจัดบริการสาธารณะรูปแบบใหม่ รวมทั้งการสร้างปัจจัยเกื้อหนุนในการปรับเปลี่ยนไปสู่การจัดทำบริการสาธารณะรูปแบบใหม่ (3) แผนยุทธศาสตร์ระยะยาว (ปีที่ 4-5) ครอบคลุมกระบวนการขยายผลระบบการจัดทำบริการสาธารณะรูปแบบใหม่ให้เกิดความกว้างขวาง ทั้งในด้านจำนวนของภารกิจและความหลากหลายในส่วนของผู้รับจัดทำบริการ การปรับโครงสร้างเชิงสถาบันและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ระบบและองค์กรผู้รับผิดชอบการกำกับดูแลการจัดทำบริการสาธารณะรูปแบบใหม่มีความเป็นสถาบันที่มีความชัดเจนและยั่งยืน

2.3 สรุปประเด็นปัญหาของการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่ได้กล่าวมาข้างต้นเกี่ยวกับพัฒนาการระบบบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ ทั้งในช่วงก่อนและหลังพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 พบว่า ยังมีอุปสรรคของการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ได้แก่

2.3.1 ปัญหาโครงสร้างของระบบการบริหารงานจังหวัด

1) ความอาวุโสของผู้ว่าราชการจังหวัดทำให้การบริหารงานกลุ่มจังหวัดทำได้ไม่เต็มที่ หากผู้ว่าราชการจังหวัดของจังหวัดซึ่งทำหน้าที่เป็นหัวหน้ากลุ่มจังหวัดมีความอาวุโสน้อยกว่าผู้ว่าราชการจังหวัดอื่นๆ ภายในกลุ่มจังหวัด จะส่งผลให้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่ทำหน้าที่เป็นหัวหน้ากลุ่มนั้นไม่สามารถเชิญผู้ว่าราชการจังหวัดในกลุ่มเข้าร่วมประชุมและขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดได้

2) อัตรากำลังบุคลากรด้านยุทธศาสตร์มีไม่เพียงพอ ทั้งในส่วนของสำนักงานจังหวัดและสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (OSM)

3) บุคลากร OSM ที่ถูกยืมตัวมาจากส่วนราชการอื่นๆยังขาดประสบการณ์และความเชี่ยวชาญโดยตรงในการจัดทำยุทธศาสตร์

4) สถานภาพของสำนักงาน OSM ยังไม่มีความชัดเจนว่าจะดำรงสถานะใด ทำให้ต้องอาศัยการยืมตัวบุคลากรจากสำนักงานจังหวัดและส่วนราชการอื่นมาทำงานในสำนักงานฯ ส่งผลต่อขวัญกำลังใจในการปฏิบัติหน้าที่ ซัดความสามารถ และการให้ความยอมรับจากหน่วยงานอื่นๆ

5) สถานะของกลุ่มจังหวัดที่ไม่ได้มีสถานะที่ชัดเจนตามกฎหมาย ทำให้กลุ่มจังหวัดขาดอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายรองรับในการขับเคลื่อนแผนงานโครงการและการบริหารจัดการโครงการ

2.3.2 ด้านภาวะผู้นำ

1) ผู้ว่าราชการจังหวัดยังไม่ให้ความสำคัญกับการวางแผนยุทธศาสตร์และการขับเคลื่อนการพัฒนาตามยุทธศาสตร์ ส่วนใหญ่ไม่เข้าประชุมด้วยตนเอง แต่มอบหมายให้รองผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าประชุม และจะเข้าประชุมในวาระตัดสินใจพิจารณาโครงการเท่านั้น โดยไม่ได้พิจารณาความเป็นมาหรือกระบวนการได้มาซึ่งแผนงานโครงการตั้งแต่เริ่มต้น

2) ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ว่าราชการจังหวัดและผู้บริหารของ อปท. ที่ไม่ค่อยประสานงานร่วมกัน เป็นอุปสรรคต่อการขับเคลื่อนการพัฒนาตามยุทธศาสตร์ของจังหวัด

3) ความอาวุโสของผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นอุปสรรคต่อการบริหารงานกลุ่มจังหวัด

2.3.3 ด้านกระบวนการวางแผน/ติดตาม/ผลของการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ

1) การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด

(1) ขาดการบูรณาการระหว่างจังหวัด/กลุ่มจังหวัด กับส่วนกลาง และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนงาน/โครงการ และงบประมาณ

(2) การวิเคราะห์ SWOT ไม่สะท้อนปัญหาที่แท้จริงของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด เป็นเพียงข้อความทั่วไป ขาดข้อมูลเศรษฐกิจสังคมของจังหวัดสนับสนุน

(3) โครงการของกลุ่มจังหวัดขาดการบูรณาการ ส่วนใหญ่เป็นการรวมแผนงาน/โครงการของจังหวัดเข้าด้วยกัน

(4) ขาดแนวทางการบริหารโครงการให้เกิดความยั่งยืนโดยเฉพาะโครงการขนาดใหญ่

(5) แผนงาน/โครงการของจังหวัดส่วนใหญ่มักเป็นเพียงโครงการปกติของหน่วยงานราชการ ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นผลจากเกณฑ์ของ ก.น.จ. ที่ต้องการให้แผนจังหวัดมีลักษณะเป็นแผนที่ครอบคลุมทุกมิติ แทนที่จะให้ความสำคัญกับปัญหาใดปัญหาหนึ่งเป็นการเฉพาะ

(6) การจัดลำดับความสำคัญของแผนงาน/โครงการ จะขึ้นอยู่กับผู้ว่าราชการจังหวัด และการเมืองระดับท้องถิ่น มากกว่าจะคำนึงถึงแผนพัฒนาที่กำหนดไว้

(7) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ไม่ให้ความสำคัญกับยุทธศาสตร์จังหวัด เน้นการพัฒนาตามความต้องการของผู้นำ อปท. และปัญหาของท้องถิ่น มากกว่าจะนำความต้องการของจังหวัดมาใช้ในการจัดสรรงบประมาณของท้องถิ่น

(8) การมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่างๆ ยังไม่ชัดเจน ภาคราชการยังติดกับสังกัด ภาคประชาสังคม ยังไม่มีกลไกการสนับสนุนการมีส่วนร่วม นอกจากการประชุมรับฟังความคิดเห็นซึ่งไม่มีผลมากนักในการจัดทำยุทธศาสตร์จังหวัดและกลุ่มจังหวัด โดยเป็นเพียงการให้รับทราบว่าจะจังหวัดและกลุ่มจังหวัดจะมีแผนงาน/โครงการอะไร

(9) การกำหนดปฏิทินของการจัดทำแผนพัฒนาของกลุ่มจังหวัดและแผนพัฒนาจังหวัดโดยส่วนกลางนั้น มักกำหนดให้การทำแผนทั้งสองกระทำไปโดยพร้อมๆ กัน โดยไม่มีการแยกระยะเวลาของการจัดทำแผนทั้งสองออกจากกัน เพื่อให้มีโอกาสพิจารณาและทบทวนถึงความสอดคล้องและความเหมาะสมของแผน

(10) ระยะเวลาที่ส่วนกลางกำหนดสำหรับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด เป็นการกำหนดระยะเวลาแบบกลางๆ ซึ่งบางครั้งอาจไม่สอดคล้องกับแต่ละภูมิภาคซึ่งมีฤดูกาลวงจรผลผลิตทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน ในช่วงที่ต้องทำแผนพัฒนาจังหวัดของบางจังหวัดจึงกลายเป็นช่วงเวลาที่ต้องแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นภายในพื้นที่

(11) วงเงินงบประมาณสำหรับจังหวัดและกลุ่มจังหวัดที่รัฐบาลกำหนดไว้ค่อนข้างชัดเจนและตายตัวในแต่ละปี ทำให้การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดไม่มีความสร้างสรรค์และมีลักษณะเป็นแผนยุทธศาสตร์ที่แท้จริง แผนในแต่ละปีใช้การอ้างอิงและเทียบเคียงกับแผนในปีที่ผ่านมา

(12) การเชื่อมโยงและการประสานแผนพัฒนาจังหวัด แผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรภาคชุมชนหรือประชาสังคม ยังไม่เป็นระบบและไม่มีการที่ชัดเจน ทำให้การจัดทำแผนจังหวัดไม่สอดคล้องกับความต้องการของพื้นที่

(13) การเข้ามามีบทบาทของฝ่ายการเมืองต่อการกำหนดแผนและโครงการ รวมถึงการจัดสรรงบประมาณให้แก่โครงการต่างๆ ทำให้แผนพัฒนาจังหวัดมีลักษณะเป็นแผนของฝ่ายการเมืองมากกว่าแผนการพัฒนาตามยุทธศาสตร์

2) งบประมาณจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

(1) ยังขาดความคล่องตัวของการเบิกจ่ายงบประมาณระหว่างจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ทั้งนี้เพราะข้อกำหนดทางกฎหมายที่ได้มีการกำหนดให้กลุ่มจังหวัดเป็นหน่วยในการเบิกจ่ายงบประมาณ

(2) สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดยังคงขาดวัสดุครุภัณฑ์ที่จำเป็น แม้ว่าในปัจจุบันจะมีการจัดสรรงบประมาณในการบริหารจัดการกลุ่มจังหวัดแล้วก็ตาม แต่ก็ยังคงขาดระเบียบปฏิบัติที่มีความชัดเจน

(3) ยังขาดความคล่องตัวและแนวทางที่ชัดเจนในการเปลี่ยนแปลงโครงการ

(4) การได้รับโอนงบประมาณล่าช้า ส่งผลกระทบต่อการทำงานตามกรอบเวลาของแผนงาน/โครงการ

3) การกำกับและติดตาม

(1) ขาดระบบการติดตามประเมินผลที่มีประสิทธิภาพของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด

(2) ผลที่ได้จากการติดตามประเมินผล ไม่ได้นำไปใช้สำหรับการจัดทำแผนงาน/โครงการในปัจจุบันต่อไป

(3) กลไกผู้ตรวจราชการของส่วนราชการต่างๆ เป็นเพียงการติดตามความก้าวหน้าของโครงการและรับฟังปัญหา/อุปสรรคที่เกิดขึ้นในบางพื้นที่

(4) ภาคเอกชนและภาคประชาสังคมแทบไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการกำกับ ติดตาม และประเมินผลการทำงานตามแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแต่ประการใด

4) ความเชื่อมโยงกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

(1) ปัญหาขาดการบูรณาการงบประมาณของหน่วยงานส่วนกลางในจังหวัด และงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ในจังหวัดเข้าด้วยกัน เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาของจังหวัดเพื่อให้ตอบสนองศักยภาพและแก้ไขปัญหาของจังหวัด

(2) การเปลี่ยนแปลงผู้บริหาร อปท. ในช่วงที่มีการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ทำให้ผู้บริหารท้องถิ่นฝ่ายประจำไม่กล้าเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนงาน โครงการ ร่วมกับทางจังหวัด ด้วยเกรงว่าจะขัดกับนโยบายของผู้บริหารชุดใหม่

(3) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบางส่วนยังคิดว่า แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดเป็นแผนของภาครัฐไม่เกี่ยวข้องกับ อปท. จึงไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วม ทำให้การบูรณาการแผนงานโครงการในระดับเจ้าหน้าที่ปฏิบัติของจังหวัดกับ อปท. ยังไม่มีมากนัก

(4) กรอบระยะเวลาในการจัดทำแผนของจังหวัดและของ อปท. ยังไม่สอดคล้องกัน ทำให้การขับเคลื่อนแผนพัฒนาจังหวัดและท้องถิ่นไม่ครอบคลุมสอดคล้องเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการศึกษาวิจัย

3.1 ประเด็นปัญหาในการศึกษาวิจัย

จากปัญหา/อุปสรรคของระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการในการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในบทที่ 2 คณะผู้วิจัยได้วิเคราะห์ประเด็นปัญหาในการศึกษาครั้งนี้ คือ

1. ปัญหาโครงสร้างของระบบการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ คณะผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์และศึกษากลไกและรูปแบบการทำงานของคณะกรรมการ ได้แก่ คณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) คณะกรรมการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.บ.ก.) และคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.บ.จ.) ในประเด็นสำคัญที่เกี่ยวกับความเหมาะสมขององค์ประกอบและจำนวนของคณะกรรมการ ลักษณะและวิธีการประชุมคณะกรรมการ ได้แก่ การจัดให้มีการประชุมของคณะกรรมการฯ การรับฟังความคิดเห็นจากผู้แทนที่มาจากทุกภาคส่วน การให้ความสำคัญในการเป็นประธานที่ประชุมของผู้ว่าราชการจังหวัดหรือหัวหน้ากลุ่มจังหวัด เป็นต้น

2. ภาวะผู้นำ โดยมีประเด็นสำคัญในการศึกษาคือ

1) ศึกษาบทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะที่เป็นผู้ประสานความร่วมมือกับทุกภาคส่วนในจังหวัด แบ่งการศึกษาเป็น 2 ระดับ คือระดับจังหวัดและระดับกลุ่มจังหวัด และจะทำการสอบถามความคิดเห็นจากภาคส่วนต่างๆ ที่มีต่อการปฏิบัติงานของผู้ว่าราชการจังหวัด

2) ศึกษาบทบาทของผู้นำภาคส่วนต่างๆ เช่น นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี นายกองค้การบริหารส่วนตำบล ในการมีส่วนร่วมจัดทำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดและจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของกลุ่มจังหวัดและจังหวัด

3. กระบวนการวางแผน/ติดตาม/ผลของการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ ได้แก่

1) กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดและความเชื่อมโยงกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จะทำการศึกษาขั้นตอนและกลไกการบูรณาการและศึกษาการสร้างเชื่อมโยงการดำเนินการตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ระหว่างส่วนราชการกับจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ระหว่างจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และระหว่างจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับภาคเอกชน/ชุมชน รวมทั้งทำการศึกษาถึงกรอบระยะเวลาที่เหมาะสมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แผนท้องถิ่น และวิธีการเชื่อมโยงหรือสนับสนุนระหว่างแผนต่างๆ

2) การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ จะศึกษาแนวทาง/วิธีการเสนอโครงการที่จะทำให้จังหวัดและกลุ่มจังหวัดได้รับงบประมาณที่เหมาะสมและสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ได้มากขึ้น รวมทั้งศึกษากลไกควบคุมการเสนอโครงการของกลุ่มจังหวัดและจังหวัดที่ศักยภาพของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด

และความต้องการในพื้นที่ไม่สอดคล้องกัน เช่น บางจังหวัดมีความต้องการจะพัฒนาในด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แต่ยังไม่พร้อมดำเนินการ

3) งบประมาณจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ศึกษาการบริหารงบประมาณของจังหวัดและระหว่างกลุ่มจังหวัดให้เกิดความคล่องตัวในการเบิกจ่ายงบประมาณ รวมถึงศึกษาแนวทางการเปลี่ยนแปลงวิธีการงบประมาณ/โครงการและรายละเอียดของโครงการให้เหมาะสมคล่องตัวในการบริหารงานภายในจังหวัดและกลุ่มจังหวัด รวมถึงศึกษารอบแนวทางการจัดสรรงบประมาณจังหวัดและกลุ่มจังหวัดที่มีความเหมาะสม

4) การกำกับและติดตาม ศึกษากระบวนการติดตามประเมินผล เพื่อหาแนวทางการเชื่อมโยงกลไกการติดตามประเมินผลตามที่กำหนดใน พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดฯ คือผู้ตรวจราชการสำนักนายกรัฐมนตรีกับผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย และกลไกของคณะกรรมการกำกับและติดตามการปฏิบัติราชการในภูมิภาค (กคภ.)

4. การศึกษาเพื่อกำหนดศักยภาพของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด โดยในระดับของกลุ่มจังหวัดจะเน้นทิศทางการพัฒนาที่เพิ่มศักยภาพการแข่งขันของกลุ่มจังหวัดให้ครอบคลุมระดับต่างๆ (Global, Regional, Local) สำหรับในระดับจังหวัดจะมุ่งเน้นการกำหนดศักยภาพของจังหวัดเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนา

5. วิเคราะห์ประเภท/ลักษณะของข้อมูลที่ต้องมีไว้ในเว็บไซต์ของ ก.น.จ. เพื่อใช้จัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ตลอดจนการพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

3.2 วิธีการศึกษาวิจัย

แนวทางศึกษาวิจัย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ศึกษาภาพรวมของระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. เก็บข้อมูลภาคสนาม โดยการสังเกตการณ์ สัมภาษณ์ และการสนทนากลุ่ม เกี่ยวกับขั้นตอนกระบวนการดำเนินงานและกลไกของการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ โดยอาศัยเครือข่ายมหาวิทยาลัยในภูมิภาคที่เข้าร่วมกับการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

3. วิเคราะห์ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด โดยอาจเลือกใช้เครื่องมือต่างๆ ตามความเหมาะสมของข้อมูล อาทิ SWOT Analysis, การวิเคราะห์ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (Relative Comparative Advantages หรือ RCA) การวิเคราะห์ระดับการเปิด (Degree of Openness Analysis) และการวิเคราะห์สินค้า/บริการหลัก (Products/Services Champion)

4. จัดประชุมกลุ่มย่อยเพื่อระดมข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับระบบบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ โดยดำเนินการกับสี่ภูมิภาคและส่วนกลาง

3.3 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง (จังหวัด/กลุ่มจังหวัด) และการสุ่มเลือกประชากร

3.3.1 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง (จังหวัด/กลุ่มจังหวัด)

การศึกษาครั้งนี้เป็นการประเมินผลระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการทั้ง 75 จังหวัด 18 กลุ่มจังหวัด แต่เนื่องจากข้อจำกัดด้านระยะเวลาการศึกษาและงบประมาณของโครงการในการจัดประชุมเพื่อสรุปข้อคิดเห็นในพื้นที่จึงเชิญเฉพาะผู้แทนภาคส่วนต่างๆ 4 กลุ่มของกลุ่มจังหวัด 8 กลุ่มจังหวัดจาก 18 กลุ่มจังหวัด (ภาคละ 2 กลุ่ม) และเลือก 2 จังหวัดเป็นตัวแทนจังหวัดของ 8 กลุ่มจังหวัดรวมเป็น 16 จังหวัด โดยพิจารณาจากเกณฑ์ต่อไปนี้

องค์ประกอบต่อไปนี้จะใช้เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกพื้นที่ศึกษา

- เกณฑ์ที่ 1:** พิจารณาจากคุณภาพแผนตามเกณฑ์ของ สศช. (คะแนนจากคุณภาพแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด¹ และคะแนนจากคุณภาพแผนพัฒนาจังหวัด²) ซึ่งพิจารณาตามคะแนนคุณภาพแผนที่จังหวัดและกลุ่มจังหวัดในแต่ละภาคได้รับทั้งดีและไม่ดีคละกัน
- เกณฑ์ที่ 2:** พิจารณาตามศักยภาพการแข่งขันของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดที่มีศักยภาพการแข่งขันในระดับ Global, Regional, Local โดยจะคัดเลือกให้คละกันในลักษณะ Global/Local และ Regional/Local
- เกณฑ์ที่ 3:** พิจารณาจากลักษณะโครงสร้างทางเศรษฐกิจหลักของจังหวัด ประกอบด้วย เกษตรกรรม อุตสาหกรรม การท่องเที่ยวและบริการ การคัดเลือกจะคละกันภายในกลุ่มจังหวัด
- เกณฑ์ที่ 4:** คัดเลือกจังหวัดที่เป็นหัวหน้าในแต่ละกลุ่มจังหวัดที่คัดเลือกเป็นพื้นที่ศึกษา

จากการพิจารณาตามเกณฑ์ที่ได้กล่าวข้างต้นทั้งสี่เกณฑ์ และรายละเอียดการพิจารณาแผนและข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม และบริการ พบว่า ตัวแทนจังหวัดและกลุ่มจังหวัดที่จะดำเนินการศึกษาแสดงตามรายละเอียดด้านล่างและผลการพิจารณาตามเกณฑ์ทั้ง 4 ข้างต้นตามตารางที่ 3.1

¹ เกณฑ์คะแนนคุณภาพแผนกลุ่มจังหวัดประจำปีงบประมาณ 2554 โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)

² เกณฑ์คะแนนคุณภาพแผนจังหวัดประจำปีงบประมาณ 2554 โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)

- **ภาคเหนือ** ได้แก่
 - กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 (เชียงใหม่ ลำปาง)
 - กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 (นครสวรรค์ กำแพงเพชร)
- **ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ** ได้แก่
 - กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (ขอนแก่น ร้อยเอ็ด)
 - กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 (สกลนคร มุกดาหาร)
- **ภาคกลางและภาคตะวันออก** ได้แก่
 - กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ลพบุรี สิงห์บุรี)
 - กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก (ชลบุรี ระยอง)
- **ภาคใต้** ได้แก่
 - กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช)
 - กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน (ภูเก็ต กระบี่)

ตารางที่ 3.1 สรุปผลการพิจารณาตามเกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	คะแนนคุณภาพแผน				ศักยภาพการแข่งขัน			Agenda หลัก/ ประเด็นยุทธศาสตร์ หลัก
	คะแนน	ดี มาก	ดี	พอ ใช้	Global (นานาชาติ)	Regional (ภูมิภาค)	Local (ท้องถิ่น)	
1. กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 (เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง ลำพูน)	85	✓			✓	✓		ท่องเที่ยว, การเกษตร อุตสาหกรรม, การค้า การลงทุน
1.1 เชียงใหม่*	88	✓			✓	✓		ท่องเที่ยว, การค้า การลงทุน
1.2 ลำปาง	88	✓				✓	✓	ท่องเที่ยว, การเกษตร, อุตสาหกรรม
2. กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 (กำแพงเพชร นครสวรรค์ พิจิตร อุทัยธานี)	73		✓			✓		ท่องเที่ยว, การเกษตร, การค้าการลงทุน
2.1 นครสวรรค์*	83		✓			✓	✓	ท่องเที่ยว, การเกษตร
2.2 กำแพงเพชร	87	✓					✓	ท่องเที่ยว, การเกษตร
3.กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน 2 (สกลนคร นครพนม มุกดาหาร)	83		✓		✓	✓		ท่องเที่ยว, การเกษตร, การค้าการลงทุน

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	คะแนนคุณภาพแผน				ศักยภาพการแข่งขัน			Agenda หลัก/ ประเด็นยุทธศาสตร์ หลัก
	คะแนน	ดีมาก	ดี	พอใช้	Global (นานาชาติ)	Regional (ภูมิภาค)	Local (ท้องถิ่น)	
3.1 สกลนคร*	78		✓			✓	✓	ท่องเที่ยว, การเกษตร, การค้าการลงทุน
3.2 มุกดาหาร	77		✓		✓	✓		ท่องเที่ยว, การเกษตร, การค้าการลงทุน
4. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนกลาง (กาฬสินธุ์ ขอนแก่น มหาสารคาม ร้อยเอ็ด)	79		✓			✓		การเกษตร, อุตสาหกรรม, การค้า การลงทุน
4.1 ขอนแก่น*	65			✓		✓	✓	การเกษตร, การค้าการลงทุน
4.2 ร้อยเอ็ด	77		✓			✓	✓	ท่องเที่ยว, การเกษตร, การค้าการลงทุน
5. กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง)	74		✓			✓		ท่องเที่ยว, การเกษตร, อุตสาหกรรม
5.1 ลพบุรี*	65			✓		✓	✓	ท่องเที่ยว, การเกษตร, อุตสาหกรรม
5.2 สิงห์บุรี	73		✓				✓	ท่องเที่ยว, การเกษตร
6. ภาคตะวันออก (ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด)	77		✓		✓	✓		ท่องเที่ยว, การเกษตร
6.1 ชลบุรี*	78		✓		✓	✓		ท่องเที่ยว, การเกษตร, อุตสาหกรรม, การค้า การลงทุน
6.2 ระยอง	88	✓				✓	✓	ท่องเที่ยว, การเกษตร, อุตสาหกรรม
7. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช พัทลุง)	77		✓			✓		ท่องเที่ยว, การเกษตร, การค้าการลงทุน
7.1 สุราษฎร์ธานี*	68			✓	✓	✓		ท่องเที่ยว, การเกษตร, การค้าการลงทุน
7.2 นครศรีธรรมราช	62			✓		✓	✓	ท่องเที่ยว, การเกษตร, อุตสาหกรรม

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	คะแนนคุณภาพแผน				ศักยภาพการแข่งขัน			Agenda หลัก/ ประเด็นยุทธศาสตร์ หลัก
	คะแนน	ดี มาก	ดี	พอ ใช้	Global (นานาชาติ)	Regional (ภูมิภาค)	Local (ท้องถิ่น)	
8. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน (ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง)	56			✓	✓	✓		ท่องเที่ยว, การค้า การลงทุน
8.1 ภูเก็ต*	68			✓	✓	✓		ท่องเที่ยว
8.2 กระบี่	65			✓	✓	✓		ท่องเที่ยว, การเกษตร

หมายเหตุ 1. เกณฑ์การพิจารณาระดับคุณภาพแผน คะแนน 85 – 100 = ดีมาก คะแนน 70 – 84 = ดี คะแนน 50 – 69 = พอใช้
คะแนนต่ำกว่า 50 = ไม่ผ่าน (ที่มา สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ)

2. * หมายถึง จังหวัดที่เป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด

3.3.2 การสุ่มเลือกประชากร

การศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีการคัดเลือกตัวอย่างการศึกษาแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่สามารถให้ข้อมูลได้อย่างครบถ้วนในประเด็นที่ทำการศึกษา (Key Informants) ประกอบด้วย 4 กลุ่มหลัก ได้แก่

- 1) ผู้บริหารยุทธศาสตร์ ได้แก่ ประธานและคณะกรรมการบางส่วนของ ก.น.จ. ก.บ.จ. และ ก.บ.ก.
- 2) ผู้บริหารกลุ่มจังหวัด/จังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัด/รองผู้ว่าราชการจังหวัด ในแต่ละจังหวัด และกลุ่มจังหวัด หัวหน้าสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (OSM) หัวหน้ากลุ่มยุทธศาสตร์จังหวัด หัวหน้าส่วนราชการในระดับภูมิภาค/จังหวัดที่เข้าร่วมจัดทำแผนยุทธศาสตร์ฯ อาทิ ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทยสำนักงานภูมิภาค ผู้แทนศูนย์ส่งเสริมการส่งออกประจำภาค เป็นต้น
- 3) กลุ่มองค์กรที่เกี่ยวข้อง ประธานสภาอุตสาหกรรมจังหวัดหรือผู้แทน ประธานหอการค้าจังหวัดหรือผู้แทน ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือผู้แทน ได้แก่ อบจ. เทศบาล และ อบต.
- 4) ภาคประชาชน/ภาคประชาสังคม ผู้แทนองค์กรเอกชน/ชุมชนท้องถิ่นที่เข้าร่วมโครงการของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

3.4 เครื่องมือที่ใช้ศึกษาวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย

1. แบบสอบถามประเด็นปัญหาสำหรับ 75 จังหวัดจาก 18 กลุ่มจังหวัด กลุ่มประชากรของการศึกษาประกอบด้วยผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดทำงบประมาณเพื่อการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดตามโครงสร้างการบริหารงานของ ก.บ.จ. และ ก.บ.ก. คณะผู้วิจัยเลือกสุ่มตัวอย่างโดยส่งแบบสอบถามไปยังบุคคลต่อไปนี้

- (1) ผู้ว่าราชการจังหวัด
- (2) รองผู้ว่าราชการจังหวัด
- (3) หัวหน้ากลุ่มงานยุทธศาสตร์จังหวัด
- (4) พัฒนาชุมชนจังหวัด
- (5) อุตสาหกรรมจังหวัด
- (6) พาณิชย์จังหวัด
- (7) คลังจังหวัด
- (8) เกษตรจังหวัด
- (9) ผู้อำนวยการสำนักงานโครงการชลประทานจังหวัด
- (10) ผู้อำนวยการสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- (11) พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด
- (12) ท้องเที่ยวและกีฬาจังหวัด
- (13) ผู้อำนวยการสำนักงานทางหลวงชนบทจังหวัด
- (14) นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด
- (15) ประธานหอการค้าจังหวัด
- (16) ประธานสภาอุตสาหกรรมจังหวัด
- (17) นายกสมาคมท่องเที่ยวจังหวัด
- (18) ตัวแทนประชาชนใน ก.บ.จ.
- (19) นายกองจัดการบริหารส่วนจังหวัด (ผู้แทนใน ก.บ.จ.)
- (20) นายกองจัดการบริหารส่วนตำบล (ผู้แทนใน ก.บ.จ.)
- (21) นายกเทศมนตรี (ผู้แทนใน ก.บ.จ.)
- (22) ททท. (สำนักงานเขตการท่องเที่ยวในพื้นที่)
- (23) ผู้แทนสถาบันการศึกษาที่เป็นกรรมการใน ก.บ.จ.

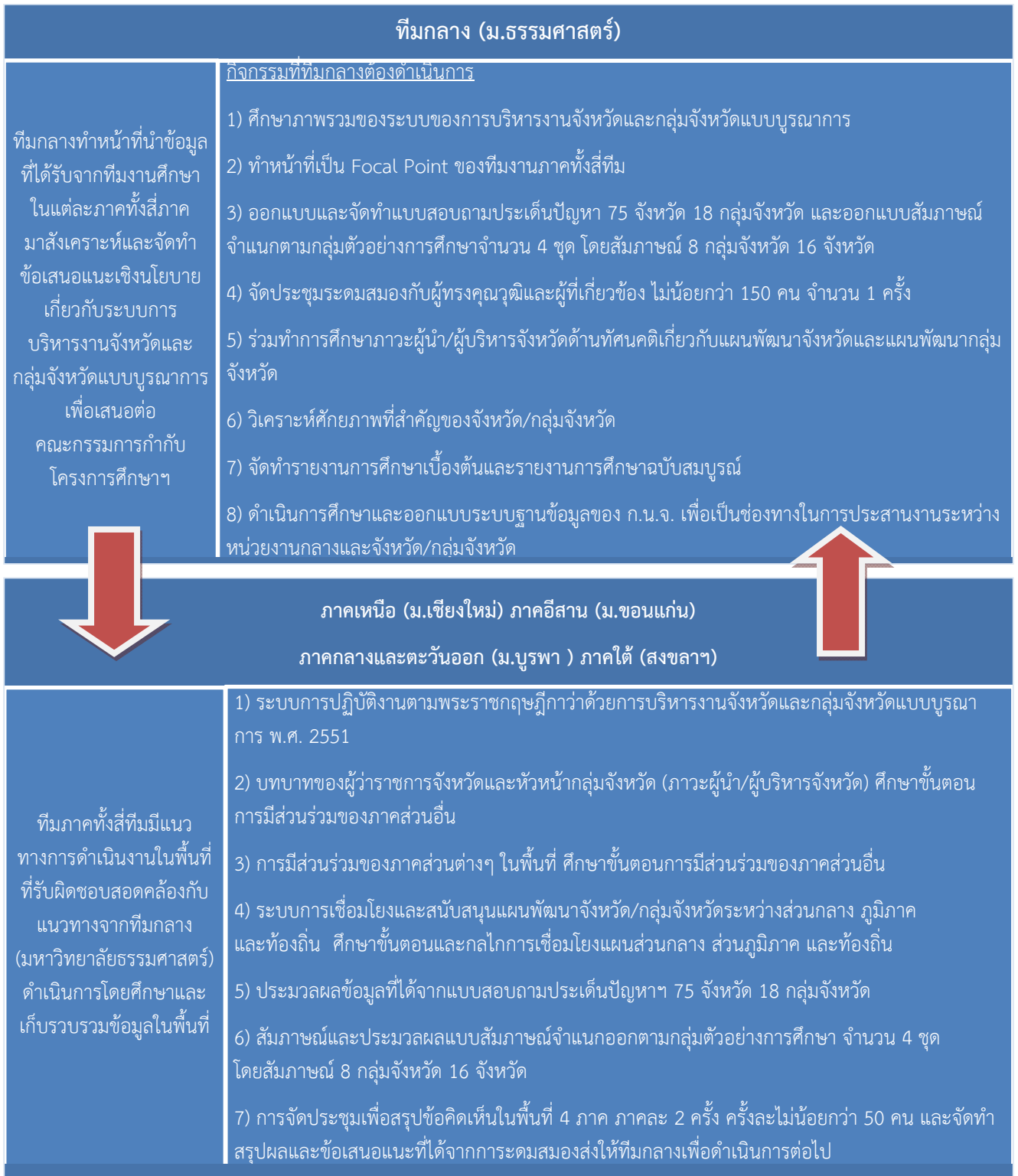
คณะผู้วิจัยส่งแบบสอบถามให้กับบุคคลที่เกี่ยวข้องตามรายการข้างต้นทุกจังหวัด รวมทั้งสิ้นจำนวน 1,725 ชุด แม้ว่าในบางจังหวัดบุคคลผู้ตอบแบบสอบถามจะไม่ได้อยู่ในคณะกรรมการ ก.บ.จ. หรือ ก.บ.ก. โดยตรง เนื่องจากการแต่งตั้งคณะกรรมการอยู่ในอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดและสำนักงาน OSM แต่บุคคลที่อยู่ในรายการนี้ต่างต้องมีการปฏิบัติงานที่ต้องประสานและเกี่ยวข้องกับการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ดังนั้น การส่งแบบสอบถามในลักษณะนี้จึงช่วยให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนและรอบด้านมากยิ่งขึ้น

2. แบบสัมภาษณ์จำแนกออกตามกลุ่มตัวอย่างการศึกษาจำนวน 4 ชุด โดยสัมภาษณ์ 8 กลุ่มจังหวัด (ตัวอย่างแบบสัมภาษณ์แสดงในภาคผนวก) ประกอบด้วย
 - (1) กลุ่มผู้บริหารยุทธศาสตร์
 - (2) กลุ่มผู้บริหารกลุ่มจังหวัด/จังหวัด
 - (3) กลุ่มองค์กรที่เกี่ยวข้อง
 - (4) กลุ่มประชาชน/ประชาสังคม
3. การจัดประชุมกลุ่มย่อยเพื่อเก็บข้อมูลและรับฟังความคิดเห็น มีวิธีดำเนินการ 2 รูปแบบ ได้แก่
 - (1) การจัดประชุมเพื่อสรุปข้อคิดเห็นในพื้นที่ 4 ภาค ภาคละ 2 ครั้ง ครั้งละไม่น้อยกว่า 50 คน โดยผู้ที่จะเชิญเข้าร่วมประชุมจะได้แก่ ผู้บริหารยุทธศาสตร์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด [ผู้ว่าราชการจังหวัด/รองผู้ว่าราชการจังหวัด หัวหน้าสำนักงานจังหวัด หัวหน้าสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (OSM) หัวหน้ากลุ่มยุทธศาสตร์จังหวัด] หัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง [อาทิผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ในแต่ละภาค] ผู้แทนจากภาคเอกชน (สภาอุตสาหกรรมจังหวัด/หอการค้าจังหวัด) ผู้แทนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อบจ. เทศบาล และ อบต.) และผู้แทนจากภาคประชาชน
 - (2) การจัดประชุมระดมสมองกับผู้ทรงคุณวุฒิและผู้ที่เกี่ยวข้องไม่น้อยกว่า 150 คน จำนวน 1 ครั้ง โดยมีผู้แทนหน่วยงานกลางที่เป็น อ.ก.น.จ. ในแต่ละคณะเข้าร่วมประชุมด้วย

3.5 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เครื่องมือศึกษาวิจัยทั้งแบบสอบถามและการระดมความคิดเห็น ทั้งนี้ได้แสดงวิธีการรวบรวมข้อมูลรวมทั้งแนวทางการบริหารโครงการตามภาพที่ 3.1

ภาพที่ 3.1 วิธีการรวบรวมข้อมูล



จากภาพข้างต้นจะเห็นได้ว่าทีมภาคทั้งสี่ทีมนี้มีแนวทางการดำเนินงานในพื้นที่ที่รับผิดชอบสอดคล้องกับทีมกลาง (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์) ขั้นตอนการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลในพื้นที่เป็นดังนี้

- 1) การศึกษาและเก็บข้อมูล
 - (1) ระบบการปฏิบัติงานตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551
 - (2) บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดและหัวหน้ากลุ่มจังหวัด (ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารจังหวัด)
 - (3) การมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่างๆ ในพื้นที่ ศึกษาขั้นตอนการมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่น
 - (4) ระบบการเชื่อมโยงและสนับสนุนแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดระหว่างส่วนกลาง ภูมิภาค และท้องถิ่น ศึกษาขั้นตอนและกลไกการเชื่อมโยงแผนส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และท้องถิ่น
- 2) ประมวลผลข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามประเด็นปัญหาจาก 75 จังหวัด 18 กลุ่มจังหวัด
- 3) สัมภาษณ์และประมวลผลแบบสัมภาษณ์จำแนกออกตามกลุ่มตัวอย่างการศึกษา จำนวน 4 ชุด โดยสัมภาษณ์ 8 กลุ่มจังหวัด 16 จังหวัด
- 4) การจัดประชุมเพื่อสรุปข้อคิดเห็นในพื้นที่ 4 ภาค ภาคละ 2 ครั้ง ครั้งละไม่น้อยกว่า 50 คน และจัดทำสรุปผลและข้อเสนอแนะที่ได้จากการระดมสมองส่งให้ทีมกลางดำเนินการต่อไป

3.6 แนวทางการวิเคราะห์ข้อมูลจากภาคสนามและแบบสอบถาม

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรที่ใช้ศึกษา ในขั้นต่อไปจะวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากแบบสัมภาษณ์เพื่อประเมินระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis) เพื่อแสดงให้เห็นถึงปัญหาและอุปสรรคในแต่ละประเด็นที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ ส่วนการกำหนดศักยภาพของกลุ่มจังหวัดและจังหวัดจะใช้เทคนิคการวิเคราะห์ในรูปแบบต่างๆ เช่น SWOT Analysis และ Relative Comparative Advantages ในการวิเคราะห์ศักยภาพของกลุ่มจังหวัดและจังหวัด สำหรับวิธีการศึกษาสรุปแสดงเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 3.2 สรุปวิธีการศึกษา

ตัวแปร	วิธีการศึกษา	ประชากรที่จะศึกษา
<p>1. ระบบการปฏิบัติงานตาม พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดฯ</p> <p>1) กลไกการจัดทำแผน</p> <p>2) การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ</p> <p>3) การบริหารงบประมาณ</p> <p>4) การติดตามประเมินผล</p>	<p>1. การวิจัยเอกสาร</p> <p>2. การสำรวจ</p> <p>3. การสัมภาษณ์เชิงลึก</p> <p>4. การสนทนากลุ่ม</p>	<p>กลุ่มผู้บริหารยุทธศาสตร์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด</p> <p>1. ผู้ว่าราชการจังหวัด/รองผู้ว่าราชการจังหวัด</p> <p>2. หัวหน้าสำนักงานจังหวัด</p> <p>3. หัวหน้าสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (OSM)</p> <p>4. หัวหน้ากลุ่มยุทธศาสตร์จังหวัด</p> <p>5. หัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง</p> <p>6. ภาคเอกชน (สภาอุตสาหกรรมจังหวัด/หอการค้าจังหวัด)</p> <p>7. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ได้แก่ อบจ. เทศบาล อบต.</p> <p>8. ภาคประชาชน (เน้นผลสัมฤทธิ์ของการพัฒนา)</p>
<p>2. ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด</p>	<p>■ การสัมภาษณ์เชิงลึก</p>	<p>ผู้บริหารยุทธศาสตร์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด</p> <p>1. ผู้ว่าราชการจังหวัด/รองผู้ว่าราชการจังหวัด</p> <p>2. หัวหน้าสำนักงานจังหวัด</p> <p>3. หัวหน้าสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (OSM)</p> <p>4. หัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง</p>

ตัวแปร	วิธีการศึกษา	ประชากรที่จะศึกษา
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่างๆ ในพื้นที่	<ul style="list-style-type: none"> ■ การสัมภาษณ์เชิงลึก ■ การสนทนากลุ่ม 	<p>กลุ่มผู้บริหารยุทธศาสตร์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้ว่าราชการจังหวัด/รองผู้ว่าราชการจังหวัด 2. หัวหน้าสำนักงานจังหวัด 3. หัวหน้าสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (OSM) 4. หัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง 5. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ได้แก่ นายก อบจ./อบต. นายกเทศมนตรี
4. การเชื่อมโยงและสนับสนุนแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดระหว่างส่วนกลางภูมิภาค และท้องถิ่น	<ul style="list-style-type: none"> ■ การสัมภาษณ์เชิงลึก 	<p>กลุ่มผู้บริหารยุทธศาสตร์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้ว่าราชการจังหวัด/รองผู้ว่าราชการจังหวัด 2. หัวหน้าสำนักงานจังหวัด 3. หัวหน้าสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (OSM) 4. ภาคเอกชน (สภาอุตสาหกรรมจังหวัด/หอการค้าจังหวัด) 5. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ นายก อบจ./อบต. นายกเทศมนตรี
5. ศักยภาพที่สำคัญของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	<ol style="list-style-type: none"> 1. SWOT Analysis 2. Relative Comparative Advantages 3. การวิเคราะห์ศักยภาพการแข่งขัน <ul style="list-style-type: none"> ■ Global/Regional/Local 	<ul style="list-style-type: none"> ■ จังหวัด/กลุ่มจังหวัด

บทที่ 4

การวิเคราะห์และสรุปผลการศึกษา

4.1 การวิเคราะห์และสรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาในบทที่ 3 พบปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานของระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการภายใต้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 และมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและแนวทางในการพัฒนาระบบบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1.1 ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551

1. โครงสร้างของกฎหมายและระเบียบที่มีผลต่อการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด โครงสร้างการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด โดยคณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ ข้อกำหนดหนึ่งของอำนาจหน้าที่ของ ก.น.จ. คือ แต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ ตามที่มอบหมาย (ซึ่งในทางปฏิบัติมีคณะอนุกรรมการ 5 คณะ หรือ อ.ก.น.จ. ที่ 1-5) และปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย คณะอนุกรรมการฯ นั้น อย่างน้อยต้องมีคณะอนุกรรมการด้านแผนและด้านงบประมาณ และให้สำนักงาน ก.พ.ร. ทำหน้าที่รับผิดชอบงานฝ่ายเลขานุการของ ก.น.จ. และหน้าที่อื่นตามที่ ก.น.จ. กำหนด

สภาพปัญหา

1) โครงสร้างของ ก.น.จ. มีลักษณะค่อนข้างรวมศูนย์ (Centralized) จากผลการศึกษาของคณะผู้วิจัยปรากฏให้เห็นได้ว่า โครงสร้างกลไกของระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ โดยมีคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) นั้นมีโครงสร้างการทำงานค่อนข้างรวมศูนย์ เห็นได้จากองค์ประกอบของ ก.น.จ. ที่มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน มีกรรมการซึ่งประกอบด้วยรองนายกรัฐมนตรีทุกคน รัฐมนตรีซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมายให้กำกับและติดตามการปฏิบัติราชการในภูมิภาค รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงมหาดไทย เลขาธิการนายกรัฐมนตรี เลขาธิการคณะรัฐมนตรี ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นายกสมาคมองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย นายกสมาคมนิพนธ์ชาติบาลแห่งประเทศไทย นายกสมาคมองค์การบริหาร

ส่วนตำบลแห่งประเทศไทย ประธานกรรมการสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ผู้ทรงคุณวุฒิจากคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการซึ่งประธานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการกำหนดไม่เกินสามคน ผู้แทนภาคประชาสังคมที่นายกรัฐมนตรีแต่งตั้งไม่เกินสองคน มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี และเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ เป็นกรรมการและเลขานุการ โดยจะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่กรรมการจะเป็นข้าราชการระดับหัวหน้าส่วนราชการ หรือประธานจากภาคส่วนอื่นที่ไม่ได้สะท้อนการมีส่วนร่วมจากพื้นที่ และการทำงานยังคงยึดติดกับระบบราชการโดยข้าราชการประจำ ซึ่งเป็นการทำงานแบบ “บนลงล่าง” (Top-Down) มากกว่าจาก “ล่างขึ้นบน” (Bottom-Up) อย่างที่วัตถุประสงค์ของการบริหารงานได้วางไว้

ข้อเสนอแนะในการแก้ไข

ควรมีการทบทวนโครงสร้างของ ก.น.จ. โดยคำนึงถึงตัวแทนในระดับพื้นที่ ตัวอย่างเช่น การให้ผู้ว่าราชการจังหวัดร่วมเป็นกรรมการใน ก.น.จ. แทนที่จะมีปลัดกระทรวงมหาดไทยเพียงคนเดียว ทั้งนี้เนื่องจากสามารถสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในระดับพื้นที่ได้ดีกว่าปลัดกระทรวงมหาดไทยซึ่งอาจจะไม่สามารถชี้ให้เห็นถึงปัญหาของแต่ละพื้นที่ได้ดีเท่ากับผู้ที่ทำงานอยู่ในพื้นที่อย่างผู้ว่าราชการจังหวัด อาจจะได้ถือได้ว่าเป็นการกระจายอำนาจระหว่างส่วนภูมิภาคใน ก.น.จ. จำนวนผู้แทนของผู้ว่าราชการจังหวัดที่จะเป็นกรรมการอาจใช้สัดส่วนตามภาคจำนวนสี่คน

2) โครงสร้างการบริหารงานระดับกลุ่มจังหวัด โดยคณะกรรมการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการหรือ ก.บ.ก. ไม่สามารถจะขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดได้อย่างแท้จริง ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการบริหารงานของ ก.บ.ก. สถานภาพของกลุ่มจังหวัดที่มีได้เป็นนิติบุคคลเช่นเดียวกับจังหวัดการบริหารงานกลุ่มจังหวัดที่อยู่ในลักษณะของคณะกรรมการ โดย ก.บ.ก. จะเป็นการทำงานที่เป็นงาน “พิเศษ” ที่ต้องทำตามกฎหมายโดยไม่มีผลในทางปฏิบัติมากนัก ปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งคือกลุ่มจังหวัดที่ไม่ได้มีสถานะภาพที่ชัดเจนตามกฎหมาย ทำให้กลุ่มจังหวัดขาดอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายรองรับในการขับเคลื่อนแผนงานโครงการและการบริหารจัดการโครงการ ทำให้ไม่สามารถเป็นกลไกที่จะขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดได้อย่างแท้จริง และสถานะของผู้ทำหน้าที่เป็นประธานของ ก.บ.ก. นั้นให้ความสำคัญกับระบบอาวุโส

สภาพปัญหา

ในกลุ่มจังหวัดหนึ่งๆ จะมีคณะกรรมการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการหรือ ก.บ.ก. ทำหน้าที่ในการบริหารงานกลุ่มจังหวัด ผู้ที่ทำหน้าที่ประธาน ก.บ.ก. นั้นจะเป็นผู้ที่ดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดของจังหวัดที่เป็นหัวหน้ากลุ่มจังหวัดนั้นๆ และกรรมการโดยตำแหน่งคือผู้ว่าราชการจังหวัดของจังหวัดในกลุ่มจังหวัดดังกล่าว ปัญหาที่พบจากการศึกษาภาคสนามพบว่าถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดของจังหวัดที่เป็น

หัวหน้ากลุ่มจังหวัดอาวุโส “น้อย” กว่าผู้ว่าราชการจังหวัดอื่นๆ ในกลุ่มจังหวัดนั้นๆ ทำให้การประชุม ก.บ.ก. จะมีผู้แทนของผู้ว่าราชการจังหวัดอื่นๆ (ที่มีอาวุโสกว่า) เข้าร่วมเป็นกรรมการแทน ทำให้การทำงานของ ก.บ.ก. ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง ซึ่งเป็นไปตามพฤติกรรมของผู้ว่าราชการจังหวัดแต่ละบุคคลที่จะมีแนวคิดในการบริหารงานอย่างไร ซึ่งจะส่งผลต่อการทำงานของกลุ่มจังหวัดด้วย ทั้งนี้เนื่องจากประธานของ ก.บ.ก. โดยสถานะนั้นจะมาจากผู้ที่ดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดของจังหวัดที่เป็นหัวหน้ากลุ่มจังหวัดนั้นๆ กล่าวคือเมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดที่เป็นหัวหน้ากลุ่มจังหวัดมีความอาวุโส “น้อย” กว่าผู้ว่าราชการจังหวัดอื่นๆ ในกลุ่มจังหวัด การเข้าร่วมประชุมใน ก.บ.ก. จะลดความสำคัญลง อาจจะมาร่วมบ้างหรือมอบหมายให้รองผู้ว่าราชการจังหวัดหรือหัวหน้าสำนักงานจังหวัดเข้าร่วมแทน ทำให้การประชุมของ ก.บ.ก. ลดความสำคัญลง เนื่องจากมีแต่ผู้แทนของกรรมการมาเข้าร่วมประชุม ดังนั้นการทำงานในรูปแบบของ ก.บ.ก. จึงไม่สามารถขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดได้อย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะในการแก้ไข

ควรมีการปรับตำแหน่งของประธาน ก.บ.ก. จากผู้ว่าราชการจังหวัดที่เป็นหัวหน้ากลุ่มจังหวัดให้เป็นรองปลัดกระทรวงมหาดไทยหรือผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย เนื่องจากผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทยรับผิดชอบในพื้นที่เขตตรวจราชการอยู่แล้ว ทั้งนี้ระบบการแต่งตั้งผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทยควรจะคัดเลือกจากข้าราชการระดับสูงที่มีประสบการณ์สูง มีอาวุโสผ่านการเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดมาแล้วระยะเวลาหนึ่ง โดยจะใช้ประสบการณ์ที่มีให้ข้อเสนอแนะต่างๆ แก่การทำงานของ ก.บ.ก. ได้ อาจจะทำให้ปัญหาระบบอาวุโสของผู้ว่าราชการจังหวัดที่อยู่ในกลุ่มจังหวัดอาจจะลดลงได้ ทั้งนี้ระบบการแต่งตั้งผู้ตรวจราชการจังหวัดของกระทรวงมหาดไทย ไม่ควรจะเป็นการแต่งตั้งผู้ที่ขึ้นจากข้าราชการระดับเก้าเลื่อนเป็นระดับสิบในปีแรก เป็นผู้ตรวจราชการ ถ้าเป็นเช่นนี้แล้ว ปัญหาเรื่องระบบอาวุโสในการบริหารงานของกลุ่มจังหวัดยังคงมีอยู่ต่อไป

3) การได้มาและสัดส่วนของภาคประชาสังคม ตามองค์ประกอบของคณะกรรมการทั้ง ก.บ.ก. และ ก.บ.จ. ซึ่งให้สิทธิประธานคณะกรรมการเป็นผู้แต่งตั้งหรือคัดเลือก ซึ่งอาจจะไม่ใช่ตัวแทนภาคประชาชนอย่างแท้จริง

สภาพปัญหา

บทบัญญัติตามกฎหมายโครงสร้างของ ก.บ.ก. และ ก.บ.จ. มีสัดส่วนของภาคประชาสังคมจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับผู้แทนจากส่วนราชการในคณะกรรมการนั้นๆ และภาคประชาสังคมไม่มีบทบาท ไม่ได้รับความสำคัญมากนัก ซึ่งระเบียบไม่เปิดให้ประชาชนมีส่วนร่วม และสัดส่วนของภาคประชาสังคมไม่ใช่ตัวแทนที่

แท้จริง ยึดตามประธานฯ ที่กฎหมายให้อำนาจในการแต่งตั้งและไม่ใช่ตัวแทนของประชาชนอย่างแท้จริง ดังนั้นการมีส่วนร่วมของการมีภาคประชาสังคมจึงไม่เป็นตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในคณะกรรมการฯ

ข้อเสนอแนะในการแก้ไข

- เพิ่มสัดส่วนภาคประชาสังคมในคณะกรรมการทั้งใน ก.บ.ก. และ ก.บ.จ. ที่เป็นตัวแทนอย่างแท้จริง ไม่ใช่มาจากตำแหน่ง เช่น นายองค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นต้น
- โครงสร้างระหว่าง ก.บ.จ. ก.บ.ก. ให้มีความสำคัญกับตัวบุคคลมากกว่าองค์ประกอบของคณะกรรมการฯ โดยประธานฯ นายกเป็นคนที่แต่งตั้งตามกฎหมาย ส่วนกรรมการนั้นประธานแต่งตั้ง ฝ่ายการเมืองสามารถแทรกแซงในการจัดทำแผนในระดับของ ก.บ.ก. และ ก.บ.จ. เพื่อให้ได้รับงบประมาณในพื้นที่ ถ้าเสนอว่าให้เปิดช่องให้ทางการเมืองเข้ามา ผ่านช่องทาง (Track) ที่เป็นระบบของโครงสร้างองค์ประกอบของ ก.บ.จ. (Legalized)
- โครงสร้างของกรรมการใน ก.บ.จ. มีจำนวนมากไปหรือไม่ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้แทนของส่วนราชการในจังหวัดที่เกี่ยวข้องกับงานตาม Function (ตัวแทนกรม/กระทรวงที่มาปฏิบัติงานในส่วนภูมิภาค) จะสามารถสนับสนุนงานของจังหวัดได้หรือไม่ แต่ถ้าเป็นของกลุ่มจังหวัดใน ก.บ.ก. Cluster ในจังหวัด ต้องเป็นเชิงยุทธศาสตร์ แต่ปัญหาคือการขาดตัวเชื่อมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

4) ความเหมาะสมของการจัดตั้งกลุ่มจังหวัดในเชิงโครงสร้าง

สภาพปัญหา

การจัดตั้งกลุ่มจังหวัดอย่างเช่นในปัจจุบันที่มีอยู่ 18 กลุ่มจังหวัดโดยใช้ลักษณะทางกายภาพหรือสภาพทางภูมิศาสตร์เป็นเกณฑ์นั้น ไม่สามารถสะท้อนถึงศักยภาพของกลุ่มจังหวัดที่มีร่วมกันได้อย่างชัดเจน หรือขาด Product Champion ที่มีร่วมกัน ทำให้ไม่สามารถพัฒนายุทธศาสตร์ที่มีร่วมกันได้อย่างชัดเจนหรืออย่างมีจุดเน้นในการพัฒนา ยกเว้นเพียงกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันที่มียุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดในเรื่องท่องเที่ยวที่มีร่วมกันในกลุ่มจังหวัดอย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะในการแก้ไข

ควรใช้ยุทธศาสตร์เป็นเกณฑ์ในการจัดกลุ่มจังหวัดเพื่อให้มีแนวทางการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ได้อย่างชัดเจน เช่น เรื่องท่องเที่ยว จังหวัดเชียงใหม่อาจจะมารวมกลุ่มกับชลบุรีหรือเพชรบุรีหรือประจวบคีรีขันธ์ที่มียุทธศาสตร์จังหวัดเรื่องการท่องเที่ยว โดยอาจจะมียุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวมาเชื่อมโยงกันได้ ทั้งนี้การทำงานนั้นจะต้องใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเป็น โดยใช้การประชุมทางไกลผ่านดาวเทียม (Video Conference) เป็นตัวขับเคลื่อนการทำงานที่สำคัญ เนื่องจากระยะทางที่ไกลกัน

5) สถานภาพของสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดหรือ OSM

สภาพปัญหา

- บทบาทและตัวองค์กรมีสถานะไม่ชัดเจน มีผลต่อการทำงานในบทบาทที่ควรจะเป็น เนื่องจากสำนัก OSM สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย แต่การปฏิบัติงานต้องทำงานตามแนวทางของ ก.พ.ร. เรื่องการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ และขาดการเตรียมตัวหรือการฝึกอบรมการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ก่อนมาปฏิบัติงานในสำนัก OSM ส่วนใหญ่จะเป็นข้าราชการจากฝ่ายอำนวยการหรือไม่ใช่ฝ่ายวางแผน นอกจากนี้จำนวนบุคลากรยังไม่เพียงพอต่อความรับผิดชอบในงานของกลุ่มจังหวัด บางแห่งมีเพียงสองคน ซึ่งอัตรากำลังที่กำหนดตามกรอบมีมากกว่านั้น แต่บรรจุข้าราชการไม่ครบตามตำแหน่ง ข้าราชการที่มาทำหน้าที่ในหน่วยงานนี้ที่เป็นผู้ขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ในกลุ่มจังหวัด เป็นผู้ที่เสียสละเพราะด้วยภาระงานที่หนัก รวมถึงงานโดยส่วนใหญ่เป็นงานเอกสารจึงเป็นภาระให้แก่ผู้ปฏิบัติ
- การบริหารงานบุคคลในมิติของกลุ่มจังหวัด ข้าราชการที่มาปฏิบัติงานในสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดหรือ OSM การประเมินผลการปฏิบัติงาน (การให้ความดีความชอบ) นำมาประเมินรวมทั้งสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยทั้งที่ข้าราชการในกลุ่มงานนี้ทำงานในพื้นที่ นอกจากนี้ยังขาดแรงจูงใจในการทำงานในองค์กรซึ่งมีเส้นทางอาชีพ (Career Path) ไม่ชัดเจน จากสถานะองค์กรที่ไม่ชัดเจน

ข้อเสนอแนะในการแก้ไข

- ควรให้สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด หรือ OSM มีลักษณะเป็น Think Tank หรือเป็นหน่วยงานที่มีศักยภาพสูงในการกำหนดยุทธศาสตร์ฯ และนโยบายสาธารณะ มากกว่าจะเป็นผู้ที่มาทำงานเอกสารหรือควรให้สถาบันการศึกษามาทำหน้าที่ดังกล่าว เพื่อให้เป็นหน่วยงานที่มีศักยภาพสูงในการกำหนดยุทธศาสตร์อย่างแท้จริง
- สถานภาพของสำนัก OSM ควรเป็นองค์กรที่มีสถานะชัดเจน เพื่อเป็นขวัญกำลังใจให้ผู้ปฏิบัติงานว่าการทำงานในองค์กรดังกล่าวมีโอกาสก้าวหน้าในอาชีพได้
- การประเมินผลการปฏิบัติงาน (การให้ความดีความชอบ) ของข้าราชการในสำนัก OSM ควรให้ผู้ที่ เป็นหัวหน้ากลุ่มหรือผู้ว่าในกลุ่มจังหวัดนั้นประเมิน จะเป็นธรรมกว่าให้ส่วนกลางเป็นผู้ประเมิน (สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย)

2. กระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและการแปลงแผนไปสู่ปฏิบัติ (จากแผนพัฒนาจังหวัดไปสู่แผนปฏิบัติการประจำปี)

1) แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด

สภาพปัญหา

- ลักษณะและความเชื่อมโยงของแผนระหว่างกลุ่มจังหวัดและแผนพัฒนาจังหวัด
- บทบาทในการพัฒนาตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดของจังหวัดต่างๆ (ภายในกลุ่ม) ที่ขาดความเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัดขาดความชัดเจนในประเด็นยุทธศาสตร์ ทำให้มีผลต่อการกำหนดยุทธศาสตร์ในแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดกับการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ หรือขาด Product Champion และเมื่อตกลงกันไม่ได้ภายในกลุ่มจังหวัดก็จะใช้วิธีการหารงบประมาณตามจำนวนจังหวัดในกลุ่มจังหวัด
- การวิเคราะห์ SWOT ในกระบวนการจัดทำแผนไม่สะท้อนปัญหาที่แท้จริงของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด เป็นเพียงข้อความทั่วไป ขาดข้อมูลเศรษฐกิจสังคมของจังหวัดสนับสนุนและการจัดลำดับความสำคัญของแผนงาน/โครงการ จะขึ้นอยู่กับผู้ว่าราชการจังหวัด และการเมืองระดับท้องถิ่น มากกว่าจะคำนึงถึงแผนพัฒนาที่กำหนดไว้
- ลักษณะโครงการไม่มีความแตกต่างไปจากโครงการเดิมหรือโครงการใหม่ๆ หรือโครงการของกลุ่มจังหวัดบางกลุ่มเกิดการซ้ำซ้อนกัน ไม่มีแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนในการเชื่อมโยง/บูรณาการ ขาดกระบวนการที่จะบูรณาการโครงการที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการ



- การมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่างๆ ยังไม่ชัดเจน ภาคราชการยังติดอยู่กับสังกัดในระดับกรม ภาคประชาสังคมยังไม่มีกลไกการสนับสนุนการมีส่วนร่วม นอกจากการประชุมรับฟังความคิดเห็น ซึ่งไม่มีผลมากนักในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด โดยเป็นเพียงการให้รับทราบว่าจังหวัดและกลุ่มจังหวัดจะมีแผนงาน/โครงการอะไร
- ความเชื่อมโยงระหว่างแผนของจังหวัดกับแผนพัฒนาของท้องถิ่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ไม่ให้ความสำคัญกับยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด เพื่อให้การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสอดคล้องกันซึ่งให้ความสำคัญตามความต้องการของผู้นำ อปท. และปัญหาของท้องถิ่นมากกว่าจะนำยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัดมาดำเนินการให้สอดคล้องกับการจัดสรรงบประมาณของท้องถิ่น

ข้อเสนอแนะในการแก้ไข

- ต้องมีแนวปฏิบัติที่ชัดเจน ถึงลักษณะของแผนหรือโครงการของกลุ่มจังหวัด
- ควรวางแผนโดยเน้นศักยภาพของพื้นที่กลุ่มจังหวัด รวมถึงจำนวนกลุ่มจังหวัดที่มีจำนวน 18 กลุ่ม อาจจะมีมากขึ้นไป แต่แต่ละกลุ่มจังหวัดไม่จำเป็นต้องหลากหลาย แต่ต้องสร้างจุดเด่นให้สามารถสร้างเป็นจุดขายได้ ควรให้ความสำคัญกับเฉพาะส่วนกลุ่มจังหวัดที่มี Competency
- การให้ความสำคัญกับโครงการที่มีการดำเนินการร่วมกัน (Matching Fund) กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่
- ควรเปิดโอกาส/กำหนดให้มีภาคประชาสังคมเป็นผู้ที่เสนอโครงการและมีโครงการพัฒนาของตนเอง

2) กระบวนการจัดทำแผน/แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ และบุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

2.1) หน่วยงานขับเคลื่อน [สำนักงานจังหวัดและสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (OSM)] ในการแปลงแผนไปสู่ปฏิบัติ (ตามแผนปฏิบัติการประจำปี)

สภาพปัญหา

- เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของสำนักงานทั้งระดับจังหวัดและกลุ่มจังหวัดมีภาระทางต้นสังกัด (ระดับกรมหรือ Function) และในพื้นที่ (Area) ที่ต้องปฏิบัติไปพร้อมๆ กัน โดยส่วนใหญ่จะมีแนวคิดบนพื้นฐานของ Function มากกว่า Area ซึ่งบางครั้งงานที่เป็น Function ในพื้นที่นั้นผู้ว่าราชการจังหวัดอาจไม่ทราบเรื่องว่าเป็นการสั่งการตรงจากส่วนกลาง (กระทรวง/กรม) ไปยังหน่วยงานที่อยู่ในสำนักงานจังหวัดจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- หน่วยงานที่ทำหน้าที่แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ ไม่สามารถทำงานได้สอดคล้องกับแผนพัฒนาจังหวัดที่มีลักษณะเป็นแผนยุทธศาสตร์ ซึ่งขาดความเข้าใจในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์และการพิจารณาแบบบูรณาการเพื่อการจัดทำแผนงาน/โครงการให้สอดคล้องตามแผนพัฒนาจังหวัดเป็นยุทธศาสตร์ สะท้อนถึงปัญหาศักยภาพบุคลากรที่รับผิดชอบในระดับพื้นที่ว่าขาดองค์ความรู้ในเรื่องการจัดทำแผนที่เป็นแผนยุทธศาสตร์ โดยไม่สามารถวิเคราะห์ได้ว่ายุทธศาสตร์ของพื้นที่ที่รับผิดชอบคืออะไร จากข้อมูลภาคสนามพบว่าบุคลากรในบางจังหวัดมีความรู้ในเรื่องการจัดทำแผน แต่ไม่มีเครื่องมือ (Tools) หรือมีเครื่องมือแต่นำมาใช้ไม่ได้ ผลที่ตามมาคือจะทำให้เกิดการนำโครงการเป็นตัวตั้งและเลือกประเภทโครงการซึ่งเป็นโครงการเดิมที่เคยจัดทำไว้แล้วแต่ไม่ได้รับงบประมาณในปีก่อนๆ และให้มาสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ที่มีอยู่ในแผนพัฒนาจังหวัด

ข้อเสนอแนะในการแก้ไข

- การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ต้องพิจารณาในเชิงยุทธศาสตร์มากกว่าในเชิงมิติพื้นที่ อย่างเป็นอยู่ ดังนั้นการจะนำมาเชื่อมโยงเข้ากับแผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงทำได้ยาก เนื่องจากแผนพัฒนาท้องถิ่นมีลักษณะเชิงพื้นที่และระยะเวลาในการทำแผนและปฏิทินในการทำแผนไม่สอดคล้องกัน
- การจัดทำยุทธศาสตร์ในแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด เป็นการจัดทำแผนด้วยการมองไปข้างหน้า จึงต้องมีความยืดหยุ่นและปรับให้ทันกับสภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง
- การวิเคราะห์คุณภาพแผน ต้องมีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนและมีหน่วยงานกลางเป็นผู้ดำเนินการ โดยยกเลิกการมอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการของ อ.ก.น.จ. คณะที่ 1 ถึง 5 เป็นผู้วิเคราะห์ (เจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ) อย่างเป็นอยู่ในปัจจุบัน อ.ก.น.จ. ด้านแผนและงบประมาณที่ประธานไม่ได้มาจากภาคการเมือง ต้องมีความเป็นกลาง และอย่างน้อยต้องมีหลักเกณฑ์การให้คะแนนที่เป็นวิทยาศาสตร์แน่นอนชัดเจนมากกว่าการใช้วิจารณ์ส่วนบุคคลเป็นเกณฑ์การให้คะแนนอย่างที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน
- สร้างแรงจูงใจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทำ Matching Fund ในโครงการที่มีลักษณะเดียวกันกับโครงการตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด
- การบริหารความเสี่ยงในมิติเชิงยุทธศาสตร์ ไม่ใช่เป็นการเตรียมการแก้ภัยพิบัติ เช่นเป็นการเตรียมการรองรับผลกระทบอื่นๆ จากเหตุฉุกเฉินต่างๆ เช่นอย่างในกรณีเกิดโรคระบาดในวงกว้างแล้วส่งผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวมีจำนวนลดลง ซึ่งอาจจะต้องมีการระบุไว้ในเชิงยุทธศาสตร์ในแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด

2.2) กระบวนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ

สภาพปัญหา

- ระยะเวลาของแผนในระดับต่างๆ ไม่สอดคล้องกัน ส่งผลให้การประสานการจัดทำแผนสอดคล้องกันได้ยาก เห็นได้จากแผนพัฒนาฯ ระดับชาติ เป็นแผน 5 ปี แผนบริหารราชการแผ่นดิน 4 ปี (ตามวาระของรัฐบาล) แผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดระยะเวลา 4 ปี (แผนฉบับปัจจุบันปี 2553 – 2556) แผนพัฒนาท้องถิ่นระยะเวลา 3 ปี ไม่ว่าจะเป็นการประสานแผนจาก “บนลงล่าง” ตามระบบราชการ หรือยึดตามความต้องการจากประชาชนในพื้นที่ “ล่างขึ้นบน” ดังนั้นการประสานเชื่อมโยงหรือยึดแผนใดเป็นตัวตั้งจะมีช่องว่างของ

ระยะเวลาของแผนในแต่ละระดับ การทำให้แผนทั้งหมดนั้นมีความสอดคล้องกันไปในทิศทางเดียวกัน โดยเฉพาะในพื้นที่ จะเกิดขึ้นได้ยากเพราะมีความเหลื่อมของเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดของแผนในแต่ละระดับ

- กระบวนการจัดทำแผนขาดการบูรณาการระหว่างจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับส่วนกลาง และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนงาน/โครงการ และงบประมาณ รวมทั้งการเชื่อมโยงและการประสานแผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรภาคชุมชนหรือประชาสังคม ยังไม่เป็นระบบและไม่มีกลไกที่ชัดเจน ทำให้การจัดทำแผนจังหวัดไม่สอดคล้องกับความต้องการของพื้นที่
- กระบวนการแปลงแผนจากยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัดไปสู่การปฏิบัติ (ตามแผนปฏิบัติการประจำปี) การให้ได้มาซึ่งโครงการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้ จะต้องพิจารณาในเชิงยุทธศาสตร์มากกว่าใช้มิติของพื้นที่เป็นหลักในการจัดทำอย่างที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน นอกจากนี้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่มียุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่น (หรือมีเพียงบางแห่ง) ดังนั้นการที่จะทำให้สอดคล้องกันในเชิงยุทธศาสตร์จึงทำไม่ได้ จะได้ทำก็แต่ลักษณะในเชิงพื้นที่เท่านั้น
- แผนงาน/โครงการของจังหวัดส่วนใหญ่เป็นเพียงโครงการปกติของหน่วยงานราชการ ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นผลจากเกณฑ์ของ ก.น.จ. ที่ต้องการให้แผนจังหวัดมีลักษณะเป็นแผนที่ครอบคลุมทุกมิติ ไม่ให้ความสำคัญกับปัญหาใดปัญหาหนึ่งเป็นการเฉพาะ โครงการของกลุ่มจังหวัดขาดการบูรณาการ ส่วนใหญ่เป็นการรวมแผนงาน/โครงการของจังหวัดเข้าด้วยกัน ลักษณะโครงการยังเป็นแบบเดิมๆ ไม่มีความแตกต่างหรือโครงการใหม่ๆ หรือโครงการของกลุ่มจังหวัดบางกลุ่มก็เกิดการซ้ำซ้อนกับจังหวัด โดยส่วนหนึ่งเกิดจากปฏิทินงบประมาณที่ให้ทำล่วงหน้าในระยะยาว

กระบวนการการแปลงแผนปัจจุบัน

โครงการ  ยุทธศาสตร์

กระบวนการการแปลงแผนที่ควรเป็น

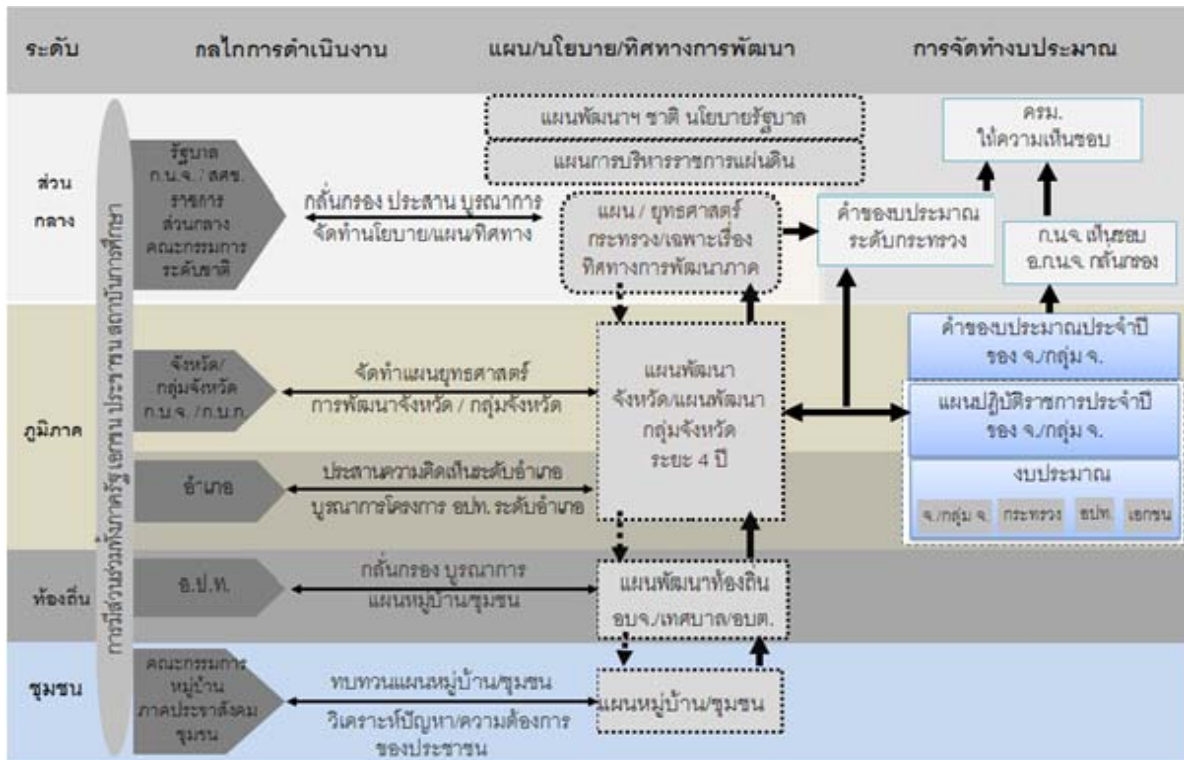
ยุทธศาสตร์  โครงการ

- ปฏิทินงบประมาณของการจัดทำแผนพัฒนาของกลุ่มจังหวัด ควรเริ่มต้นก่อนที่จะทำแผนพัฒนาของจังหวัด เพื่อให้จังหวัดในกลุ่มจังหวัดนั้นนำไปใช้จัดทำแผนพัฒนาให้สอดคล้อง ต้องมีขั้นตอนและลำดับ (Sequence) ในการจัดทำแผนพัฒนาของจังหวัดและของกลุ่มจังหวัด และมีข้อมูลที่

ได้จากการศึกษาในภาคสนามพบว่า แผนพัฒนาของจังหวัดและแผนปฏิบัติการประจำปี มีขั้นตอนและเวลาเตรียมการล่วงหน้าเป็นระยะเวลานาน ตามที่กำหนดไว้ตามปฏิทินการจัดทำ แผนปฏิบัติการประจำปีของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดของปีงบประมาณ 2555 ซึ่งเริ่มขึ้นตอนแรกในเดือนสิงหาคม 2553 และเสร็จสิ้นกระบวนการในขั้นตอนเสนอ ก.น.จ. ให้พิจารณาในวันที่ 20 มกราคม 2554 ก่อนที่ฝ่ายเลขานุการ ก.น.จ. ส่งแผนฯ ประจำปีของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดให้ สำนักงบประมาณ ซึ่งถือว่าเป็นค่าของงบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด โดยจะสอดคล้อง กับปฏิทินการจัดทำงบประมาณประจำปีงบประมาณ 2555 แต่จะเกิดปัญหาเพราะไม่สามารถ ปรับเปลี่ยนให้ทันต่อสถานการณ์เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ไม่ได้คาดการณ์ รวมถึงไม่สอดคล้องกับเวลา ของการทำแผนบูรณาการในพื้นที่ เช่น แผนพัฒนาท้องถิ่น

- การปฏิบัติตามขั้นตอนการจัดทำแผนปฏิบัติการประจำปีตามปฏิทินการจัดทำแผนปฏิบัติการ ประจำปีของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดของปีงบประมาณ 2555 ไม่เป็นไปตามกำหนด มีความล่าช้า ในทุกกระบวนการ ตั้งแต่จังหวัดและกลุ่มจังหวัด โดย ก.บ.จ. และ ก.บ.ก. ส่งโครงสร้างแผน ปฏิบัติการประจำปีไปให้ฝ่ายเลขานุการ อ.ก.น.จ. ด้านแผนและงบประมาณคณะที่ 1-5 โดยเฉพาะในการจัดประชุม อ.ก.น.จ. แต่ละคณะที่มีรองนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีเป็นประธาน ไม่เป็นไปตามกำหนด ทำให้ขั้นตอนต่อๆ มาตามปฏิทินที่กำหนดล่าช้าออกไป
- ปัจจัยที่อาจจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงโครงการ คือในขั้นตอนของคณะกรรมการงบประมาณ ซึ่งเป็นปัจจัยทางการเมืองที่ไม่สามารถคาดเดาได้ ทั้งๆ ที่ควรเป็นจุดเชื่อมโยงเพราะได้พิจารณา โครงการของส่วนราชการที่จะดำเนินการในพื้นที่และงบประมาณโครงการจังหวัด

ภาพที่ 4.1 ความเชื่อมโยงกลไกและการเชื่อมโยงแผนพัฒนาสู่ระดับท้องถิ่น



ที่มา: (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (กรกฎาคม 2554)

ข้อเสนอแนะในการแก้ไข

- มาตรการแผนจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นเข้าด้วยกัน ดังนั้นควรใช้มาตรา 17(1) ของ พ.ร.บ. กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจฯ โดยให้คณะรัฐมนตรีมีมติออกระเบียบ (เป็นระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี) ในเรื่องนี้ โดยจะต้องคำนึงถึงหลักการสำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ในด้านความมีอิสระในการริเริ่มงานต่างๆ ของ อปท. ซึ่งต้องมีการจัดระบบแผนที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาจังหวัด เป็น Vertical Integration หรือการบูรณาการแนวดิ่งที่เป็น Policy Guideline ตั้งแต่แผนพัฒนาฉบับที่ 11 แผนบริหารราชการแผ่นดิน แผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดและแผนพัฒนาท้องถิ่นให้มีทิศทางสอดคล้อง มีเอกภาพ ไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน แต่ไปในทิศทางเดียวกัน
- สำหรับมิติพื้นที่ (Area) ควรเป็นการบูรณาการแนวระนาบระหว่างภาคราชการกับ อปท. (Horizontal Integration) คือไม่ว่าจะอย่างไรก็จะเกิดการซ้ำซ้อน แต่มีเงื่อนไขมาจากงบประมาณของจังหวัดมีจำนวนน้อย (18,000 ล้านบาท) แล้วทำให้จังหวัดต้องมาเอาเงินของ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดังนั้นอาจจะต้องมีการอกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีเพื่อให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน ซึ่งเสนอโดยคณะกรรมการกระจายอำนาจฯ และให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องมาร่วมกันในการบูรณาการ สำหรับระหว่างท้องถิ่นด้วยกันเอง ควรเป็นบทบาทของ อบจ. กับแผนพัฒนาท้องถิ่นทั้งระบบ โดย อบจ. มีหน้าที่ในการประสานแผน ซึ่งอาจจะต้องมีการทบทวนระเบียบการประสานแผนของ อบจ.

- ควรกำหนดสัดส่วนการจำแนกประเภทของโครงการที่มาจากภาคส่วนต่างๆ

2.3) ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/งบประมาณจังหวัด

สภาพปัญหา

- ผู้ว่าราชการจังหวัดยังคงมีบทบาทนำในกระบวนการจัดทำแผน
- ความรู้ของบุคลากรในระดับจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ขาดความเข้าใจในเรื่องแผนยุทธศาสตร์ และไม่สามารถเข้าใจถึงความแตกต่างของแผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการ
- ปัญหาวัฒนธรรมภายในองค์กร ในมิติเชิงยุทธศาสตร์ หัวหน้าส่วนราชการในระดับจังหวัด มีความสัมพันธ์ในแนวราบที่ดี แต่แนวตั้งยังขึ้นอยู่กับหน่วยงานต้นสังกัดจากส่วนกลาง กล่าวคือให้ความสำคัญกับต้นสังกัดที่ส่วนกลางมากกว่าจังหวัด

ข้อเสนอแนะในการแก้ไข

- พัฒนาศักยภาพบุคลากรที่รับผิดชอบในระดับพื้นที่ให้มีความรู้ในเรื่องการจัดทำแผนที่เป็นแผนยุทธศาสตร์ และสามารถใช้เครื่องมือ (Tools) ในการจัดทำแผนได้
- การประสานงานการทำงานในเชิงราบด้วยกันภายในจังหวัด ระหว่างหัวหน้าส่วนราชการอื่นๆ ที่ทำหน้าที่ด้าน Function ตามกระทรวง/กรม เจ้าหน้าที่ของสำนักงานจังหวัดต้องทำให้เกิดการบูรณาการการทำงานร่วมกันได้ เพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อนของโครงการ

3) ด้านการบริหารจัดการงบประมาณ

สภาพปัญหา

- การจัดสรรไม่ได้ยึดตามคุณภาพแผน ทำให้ได้รับการจัดสรรงบประมาณในลักษณะเดิม ต้องมีหน่วยงานกลางในการบังคับตัวกรอบที่มีคุณภาพ รวมทั้งขาด One of Command และเมื่อตกลงกันไม่ได้จะใช้วิธีการหารงบประมาณตามจำนวนจังหวัดในกลุ่มจังหวัด

- งบประมาณของแผนจังหวัดและกลุ่มจังหวัดมีไม่เพียงพอต่อโครงการ โดยเฉพาะโครงการท้องถิ่นซึ่งได้รับการอนุมัติงบประมาณน้อยมาก ทั้งๆ ที่โครงการส่วนใหญ่มาจากเสียงสะท้อนของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริง ส่งผลต่อการบูรณาการ และอาจจะไม่บรรลุผลตามเป้าหมายที่ได้วางไว้
- ค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (งบ 10 ล้าน/5ล้าน) ก.น.จ. มีการกำหนดกรอบการใช้ชัดเจนอยู่แล้ว คือต้องใช้เพื่อวัตถุประสงค์ใดบ้าง เช่น การพัฒนาบุคลากรด้านการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด แต่ในทางปฏิบัติเมื่อมีงบประมาณส่วนนี้เหลือ ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่มีอำนาจในรูปแบบของงบ CEO อย่างที่ผ่านมาไม่ได้ แต่ส่วนใหญ่พบว่าส่วนราชการในจังหวัดทำคำขอ งบประมาณใช้งบส่วนนี้ด้วยเหตุผลเป็นความเดือดร้อนเร่งด่วน โดยให้ชื่อว่า อนุมัติ ซึ่งผิดหลักการ และวัตถุประสงค์ของการจัดสรรงบประมาณส่วนนี้ของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด อาจเนื่องจากงบ 10 ล้านบาทสำหรับบางจังหวัดอาจจะเกินความจำเป็น จึงอาจเป็นที่มาของปัญหาดังกล่าว
- การเบิกจ่ายของกลุ่มจังหวัดไม่มีระเบียบชัดเจนรองรับในทางปฏิบัติ ทำให้การเบิกจ่ายไม่สัมพันธ์กันกับการจัดกลุ่มจังหวัดของ ก.พ.ร.
- การโอน/มอบอำนาจ ในเรื่องของการเบิกจ่ายงบประมาณในกลุ่มจังหวัด รวมถึงทรัพย์สินที่ได้มาจากการดำเนินโครงการของกลุ่มจังหวัด กรมสิทธิควรจะจัดการอย่างไร และการดูแลรักษาการโอน/มอบอำนาจในเรื่องของการเบิกจ่ายงบประมาณในกลุ่มจังหวัด

ข้อเสนอแนะในการแก้ไข

- งบบริหารจัดการ 5 ล้านบาทของกลุ่มจังหวัด และ 10 ล้านบาทของจังหวัด ควรมีการจัดสรรตามเดิม แต่ต้องกำหนดกรอบการใช้ให้ชัดเจนว่าเพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการของกลุ่มจังหวัด/จังหวัด ได้แก่ การจัดทำแผน (ฝึกอบรมทบทวนแผน การเขียนโครงการ การวิเคราะห์โครงการ) ซึ่งต้องจัดทำเป็นแผนงาน/โครงการขอจัดสรรงบประมาณเช่นเดียวกับโครงการอื่นๆ ในแผนปฏิบัติราชการประจำปี แต่อยู่ภายในวงเงินดังกล่าว หรือใช้บริหารการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน (การสำรวจความต้องการของประชาชน การประชุมรับฟังความคิดเห็น) หรือการติดตามประเมินผล (การติดตามโดยจังหวัด/กลุ่มจังหวัด การประเมินผลโดยจังหวัดหรือสถาบันการศึกษา ทั้งในมิติยุทธศาสตร์และโครงการสำคัญ) และต้องระบุการจัดทำเป็นโครงการและมีค่าของงบประมาณเช่นเดียวกับโครงการอื่นๆ ของงบประมาณจังหวัด เช่น จะนำไปประเมินติดตามผลการจัดทำแผน/โครงการ ตามวัตถุประสงค์ที่ ก.น.จ. กำหนด ส่วนเงินที่เหลือสามารถเปลี่ยนไปทำโครงการอื่นๆ ได้ แต่ต้องดำเนินการก่อนที่ปีงบประมาณจะเริ่มต้น ดังนั้นวงเงินที่จะได้รับการพิจารณาตามขั้นตอนของ ก.น.จ. เหมือนโครงการปกติ โดยไม่ให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัดอนุมัติแบบงบ CEO

4) การจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด

1) แนวทางการจัดสรรงบประมาณจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

1.1) กรอบการจัดสรรงบประมาณพัฒนาจังหวัด

ประเด็นสำคัญในการจัดสรรงบประมาณ คือ การกำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดสรรงบประมาณ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญและจำเป็นในการกำหนดแนวทางการจัดสรรงบประมาณ เพื่อให้เกิดการพัฒนาและแก้ไขปัญหาได้อย่างแท้จริง โดยพิจารณาเป็น 2 ส่วนดังนี้

1. การจัดสรรงบประมาณจังหวัด แบ่งหลักการจัดสรรงบประมาณออกเป็น 2 ด้านหลัก ได้แก่

1.1 พัฒนาทางด้านเศรษฐกิจหรือรายได้ของจังหวัด

1.2 พัฒนาทางด้านเศรษฐกิจหรือรายได้ของจังหวัดพร้อมทั้งแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำและยากจน

2. การจัดสรรงบประมาณกลุ่มจังหวัด วัตถุประสงค์หลักคือ มุ่งเน้นการพัฒนาหรือเพิ่มศักยภาพทางด้านเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด

ทั้งนี้กรอบการจัดสรรงบประมาณจังหวัดตามสูตรการจัดสรรงบประมาณของจังหวัดที่แต่เดิมมุ่งเน้นที่การพัฒนาระดับเศรษฐกิจและรายได้ของจังหวัดมีตัวแปรเกี่ยวข้องกับสูตรการจัดสรร 4 ตัวแปร ได้แก่ ผลผลิตมวลรวมจังหวัด (GPP) ตัวแปรที่แสดงการผกผันรายได้ (Inverse Variable Income) จำนวนประชากร (Population) และตัวแปรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพแผน ทั้งสี่ตัวแปรมีการให้น้ำหนักต่อการคำนวณค่าที่ต่างกัน โครงสร้างของน้ำหนักที่ให้แต่ละตัวแปรแสดงตามตารางที่ 4.1 ข้อสังเกตประการหนึ่งคือตามโครงสร้างนี้จะมีการเฉลี่ยให้แต่ละจังหวัดเท่าๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 20 ของวงเงินงบประมาณพัฒนาจังหวัดแบบบูรณาการทั้งหมด โดยจะพิจารณาว่าร้อยละ 20 ของวงเงินทั้งหมดเป็นเท่าไร แล้วจึงนำมาหารให้แต่ละจังหวัดเท่ากันทั้งหมด (คือหารด้วย 76 จังหวัด ไม่รวมกรุงเทพมหานคร) สำหรับตัวแปรอื่นๆ ก็กระทำในลักษณะเดียวกันคือ ผลผลิตมวลรวมจังหวัด ร้อยละ 10 ของวงเงินงบประมาณ และเมื่อจัดสรรให้กับแต่ละจังหวัดก็จะได้รับเท่ากับ อัตราส่วนระหว่าง GPP ของจังหวัดนั้นๆ ต่อ GPP รวม คูณด้วยร้อยละ 10 ของวงเงินงบประมาณทั้งหมด สำหรับผกผันรายได้ก็จะทำในลักษณะเดียวกับการคำนวณ GPP โดยใช้อัตราส่วนระหว่าง 1 ต่อรายได้ต่อหัวของประชากร เป็นอัตราที่จะใช้จัดสรรให้กับแต่ละจังหวัด หากจังหวัดใดมีรายได้ต่อหัวของประชากรที่ต่ำก็จะได้รับงบประมาณในส่วนนี้มาก การคำนวณในส่วนนี้มีงบประมาณร้อยละ 40 ซึ่งเป็นส่วนที่สูงที่สุด สำหรับจำนวนประชากรก็จะใช้โดยตรงคล้ายกับการคำนวณของ GPP เพื่อให้สะท้อนถึงภาระงบประมาณที่ต้องจัดสรรตามขนาดของประชากรในทะเบียน โดยน้ำหนักที่ให้เท่ากับร้อยละ 20 ของ

งบประมาณทั้งหมด นอกจากนี้การประเมินคุณภาพของแผนมีน้ำหนักเท่ากับร้อยละ 10 ของงบประมาณทั้งหมด

อย่างไรก็ตาม มีประเด็นโต้แย้งเกี่ยวกับตัวแปรที่ใช้คือเรื่องของการผูกผันของรายได้ ที่สะท้อนภาวะความยากจนของจังหวัด แต่การใช้ตัวแปรนี้ก็มีข้อเสียคือ หากจังหวัดไม่ได้มีการพัฒนาและประชาชนยังมีรายได้อยู่ในระดับต่ำก็จะทำให้ได้งบประมาณส่วนนี้ที่สูง ซึ่งขัดต่อหลักการพัฒนาจังหวัดในภาพรวม หรือตัวแปรจำนวนประชากรที่ใช้ประชากรที่อยู่ในทะเบียนเท่านั้น แต่ในทางปฏิบัติของจังหวัดที่พัฒนามาก ก็จะมีแรงงานที่ย้ายถิ่นเข้ามา ซึ่งอาจมากกว่าจำนวนที่อยู่ในทะเบียน งบประมาณในส่วนนี้ไม่ได้สะท้อนจำนวนประชากรที่อยู่ในแต่ละจังหวัดอย่างแท้จริง

การปรับสูตรการคำนวณตามเงื่อนไขแรกเป็นความพยายามที่จะให้น้ำหนักต่อคุณภาพของแผน แม้ว่า การประเมินคุณภาพของแผนจะเป็นตัวแปรเพียงตัวเดียวที่เป็นการวัดในเชิงคุณภาพ แต่ก็เป็นตัวแปรเพียงตัวเดียวที่สะท้อนความสอดคล้องทางยุทธศาสตร์ของจังหวัดและเป็นการมองในภาพย่อยระดับแผนงาน โครงการว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ การปรับเพิ่มน้ำหนักให้กับตัวแปรย่อมต้องมีตัวแปรอื่นที่ถูกลดน้ำหนักลง ขณะที่ปรึกษามีความเห็นที่ว่าตัวแปรที่ควรถูกลดน้ำหนักลงคือตัวแปรเฉลี่ยเท่านั้น เนื่องจากไม่ได้สะท้อนระดับปัจจัยพื้นฐานใดๆ รายจังหวัด นอกจากนี้ตัวแปรผูกผันรายได้ควรมีการถูกลดลงโดยอาจเปลี่ยนเป็นตัวแปรในลักษณะอื่นๆ เช่น ตัวแปรที่แสดงสภาพปัญหาของจังหวัดหรือเป็นตัวแปรที่จังหวัดมีความเกี่ยวข้องกับตัวอย่างเช่น หากจังหวัดอยู่ในเขตชายแดน ตัวแปรสำคัญที่อาจต้องนำมาพิจารณาควรเป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับคนต่างด้าวหรือการลักลอบเข้าเมือง เพราะถือเป็นสภาพปัญหาของท้องถิ่น และควรมีการปรับเปลี่ยนตัวแปรได้ตามสภาพแวดล้อมของปัญหาที่เกิดขึ้น เมื่อนำสูตรที่ 2 มาทดลองใช้กับข้อมูลงบประมาณจริงจะพบการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญคือ โดยเฉลี่ยแล้วงบประมาณที่มีการปรับเปลี่ยนอยู่ที่ระดับประมาณ 8 แสนบาท และขอบเขตของการปรับเปลี่ยนอยู่ที่ประมาณ 3 พันถึง 3 ล้านบาท ซึ่งถือว่ามีเปลี่ยนแปลงไม่มาก

ตารางที่ 4.1 ตัวอย่างการปรับสูตรตามวัตถุประสงค์ที่ 1

ตัวแปร	ปัจจุบัน สูตรที่ 1	ควรปรับเป็น สูตรที่ 2	หมายเหตุ	ผลกระทบที่เกิดขึ้น
เฉลี่ยเท่ากัน	20	10		1. มีจำนวนจังหวัดที่ตั้งงบประมาณลดลง 35 จังหวัด และเพิ่มขึ้น 40 จังหวัด 2. ค่าเฉลี่ยของค่าสัมบูรณ์ของการเปลี่ยนแปลงอยู่ที่ประมาณ 0.8 ล้านบาทต่อจังหวัด 3. ลดลงมากที่สุด 3.08 ล้านบาท ลดลงน้อยที่สุด 0.89 ล้านบาท 4. เพิ่มขึ้นมากที่สุด 1.69 ล้านบาท เพิ่มขึ้นน้อยที่สุด 3 พันบาท 5. เพิ่ม ยะลา ชัยนาท เชียงใหม่ 6. ลด ชลบุรี นนทบุรี กาญจนบุรี
ผลผลิตมวลรวม จังหวัด	10	10		
ผกผันรายได้	40	40	อาจปรับลดแล้วเพิ่มตัวแปรด้าน สังคม และสิ่งแวดล้อม	
จำนวนประชากร	20	20		
คุณภาพแผน	10	20	คุณภาพ 10 และประเมินผล สำเร็จของแผน 10	
รวม	100	100		

หมายเหตุ: สูตรที่ 1 เป็นสูตรการจัดสรรโดยใช้เกณฑ์เดิม และสูตรที่ 2 เป็นการปรับน้ำหนักโดยเพิ่มน้ำหนักให้กับคุณภาพของแผน

การปรับเปลี่ยนด้วยข้อเสนอ การเพิ่มน้ำหนักจัดสรรตามสภาพแวดล้อมทางสังคมและปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมของพื้นที่ทำให้น้ำหนักของแต่ละตัวแปรเป็นไปตามตารางที่ 4.1-4.2 ที่มีการเพิ่มน้ำหนักให้กับเรื่องคุณภาพของแผนและสภาพปัญหาแวดล้อมของแต่ละจังหวัด ซึ่งในทางปฏิบัติเบื้องต้น การประเมินสภาพปัญหาแวดล้อมของแต่ละจังหวัดอาจต้องอยู่ในรูปตัวแปรคุณภาพที่แสดงระดับคะแนนหรือความรุนแรงของปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไข โดยอาจแบ่งเป็น 4-5 กลุ่มปัญหาหลัก เพื่อให้แต่ละจังหวัดสามารถระบุกลุ่มปัญหาที่แต่ละจังหวัดเผชิญและเพื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม งานในส่วนนี้จะป็นงานในระยะปานกลาง 3-5 ปี จนกว่าการจัดสรรงบประมาณจะอยู่ในระดับที่มีเสถียรภาพและมีการแกว่งตัวที่น้อย

ตารางที่ 4.2 ตารางแสดงสูตรจัดสรรที่เสนอโดยมุ่งเน้นผลทางเศรษฐกิจและ
การแก้ไขปัญหาที่เป็นสภาพแวดล้อมที่ต่างกันของแต่ละจังหวัด

ตัวแปร	ปัจจุบัน (สูตรที่ 1)	ควรปรับเป็น (ข้อเสนอแนะ)
เฉลี่ยเท่ากัน	20	10
ผลผลิตมวลรวมจังหวัด	10	10
ผกผันรายได้	40	20
จำนวนประชากร	20	20
คุณภาพแผน	10	20
สภาพแวดล้อมทางสังคมและปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมของพื้นที่	-	20
รวม	100	100

ประเด็นการปรับเปลี่ยนสูตรการจัดสรรงบประมาณพัฒนาจังหวัดแบบบูรณาการอาจมีมิติของการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจหรือรายได้ของจังหวัดพร้อมทั้งแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำความยากจนนั้นจำเป็นต้องมีตัวแปรที่แสดงถึงภาระความยากจน (ซึ่งแต่เดิมใช้การผกผันรายได้) และตัวแปรที่แสดงถึงความเหลื่อมล้ำของรายได้ ตัวแปรผกผันรายได้เพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอต่อการสะท้อนความเหลื่อมล้ำในพื้นที่ ดังนั้นคณะที่ปรึกษาจึงได้เสนอตัวแปร Poverty Gap และ Foster-Greer-Thorbecke (FGT)¹ เป็นตัวแปรทางเลือกเพื่อใช้ในการวัดระดับของความเหลื่อมล้ำ ซึ่งตัวแปรทั้งสองมีการจัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และยังมีตัวแปรอื่นๆ ที่อยู่ในสูตรเดิมอยู่โดย คณะที่ปรึกษาทดลองใช้ Poverty Gap (สูตรที่ 3) และ ค่า FGT (สูตรที่ 4) และมีการปรับให้น้ำหนักแก่ตัวแปรทั้งสองที่ร้อยละ 10 ของงบประมาณทั้งหมด (เรียกว่า สูตรที่ a) และร้อยละ 5 ของงบประมาณทั้งหมด (เรียกว่า สูตรที่ b) สำหรับน้ำหนักที่ให้กับแต่ละตัวแปรแสดงในตารางที่ 4.3 โดยทั้ง 4 สูตรย่อยเป็นการเพิ่มน้ำหนักของตัวแปรความเหลื่อมล้ำโดยลดน้ำหนักของตัวแปรผกผันรายได้เพียงอย่างเดียว เหตุผลที่ต้องมีการทดลองปรับที่ร้อยละ 5 และ 10 เนื่องจากการปรับด้วยตัวแปรความเหลื่อมล้ำนี้อาจส่งผลกระทบต่อในด้านวงเงินงบประมาณที่แต่ละ

¹ Poverty Gap คือช่องว่างระหว่างรายจ่ายของคนที่ยากจนได้เส้นความยากจนกับเส้นความยากจน เพื่อบ่งชี้ว่าคนจนเหล่านี้มีระดับรายจ่ายต่ำกว่าเส้นความยากจนมากน้อยเพียงใด ส่วน FGT เป็นดัชนีชี้วัดความยากจนโดยการถ่วงน้ำหนักของครัวเรือนที่ยากจนต่ำกว่าเส้นความยากจน จึงเป็นตัวแปรที่มองมิติของระดับของความยากจนในรูปของตัวเงิน และจำนวนครัวเรือนที่ยากจน ซึ่งสะท้อนความรุนแรงของปัญหาความยากจนในเชิงสัมพัทธ์

จังหวัดจะได้รับในวงเงินที่สูง เพราะค่า Poverty Gap ของแต่ละจังหวัด มีค่าที่แตกต่างกันมาก หรือแม้แต่ค่า FGT ก็เช่นเดียวกัน ซึ่งแสดงถึงระดับความเหลื่อมล้ำที่แตกต่างกัน ผลกระทบที่เกิดขึ้นนี้แสดงในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.3 คำนวณน้ำหนักที่ให้กับแต่ละตัวแปรโดยมี Poverty Gap และ FGT

เป็นตัวแปรวัดความเหลื่อมล้ำของรายได้

ตัวแปร	ปัจจุบัน	ควรปรับเป็น			
		รูปแบบที่ 1 เกณฑ์ความเหลื่อมล้ำ ความยากจน 10% (หรือปรับเป็นรูปแบบที่ 2)		รูปแบบที่ 2 เกณฑ์ความเหลื่อมล้ำ ความยากจน 5%	
	สูตรที่ 3a Poverty Gap	สูตรที่ 4a FGT	สูตรที่ 3b Poverty Gap	สูตรที่ 4b FGT	
เฉลี่ยเท่ากัน	20	20	20	20	20
ผลผลิตมวลรวมจังหวัด	10	10	10	10	10
ผกผันรายได้	40	30	30	35	35
จำนวนประชากร	20	20	20	20	20
คุณภาพแผน	10	10	10	10	10
ความเหลื่อมล้ำความยากจน	-	10	10	5	5
รวม	100	100	100	100	100

ตารางที่ 4.4 ผลการคำนวณส่วนต่างของจังหวัดที่ได้เพิ่มขึ้นและลดลง

จากการเพิ่มตัวแปรตามสูตรที่ 3 และสูตรที่ 4

สูตร		F2-F1	F3a-F1 (Poverty gap 10%)	F3b-F1 (Poverty gap 5%)	F4a-F1 (FGT 10%)	F4b-F1 (FGT 5%)
ได้เพิ่ม	เพิ่มมากที่สุด	1.69	183.87	91.93	277.05	138.52
		ยะลา	แม่ฮ่องสอน	แม่ฮ่องสอน	แม่ฮ่องสอน	แม่ฮ่องสอน
	เพิ่มน้อยที่สุด	0.004	0.995	0.50	1.365	0.68
		นครศรีฯ	สุรินทร์	สุรินทร์	ลำพูน	ลำพูน

สูตร		F2-F1	F3a-F1 (Poverty gap 10%)	F3b-F1 (Poverty gap 5%)	F4a-F1 (FGT 10%)	F4b-F1 (FGT 5%)
	ค่าเฉลี่ยของ งบประมาณ ที่ได้เพิ่ม	0.76	24.06	12.03	32.93	16.47
	จำนวน จังหวัด ที่ได้เพิ่ม	40	20	20	17	17
ได้ลด	ลดลงน้อย ที่สุด	-0.09	-0.63	-0.32	-0.96	-0.48
		ตาก	พิษณุโลก	พิษณุโลก	พิษณุโลก	พิษณุโลก
	ลดลงมาก ที่สุด	-3.08	-14.60	-7.30	-16.31	-8.16
		ชลบุรี	นครนายก	นครนายก	หนองคาย	หนองคาย
	ค่าเฉลี่ยของ งบประมาณ ที่ได้ลดลง	-0.87	-8.75	-4.37	-9.65	-4.83
	จำนวน จังหวัด ที่ได้ลดลง	35	55	55	58	58

เมื่อคณะผู้วิจัยมีการพิจารณาผลกระทบที่เกิดขึ้นจากสูตรที่ 3 และสูตรที่ 4 พบว่า ประเด็นที่ 1 การใช้ FGT น่าจะดีกว่าการใช้ Poverty Gap เนื่องจากเป็นการพิจารณาความเหลื่อมล้ำในเชิงสัมพัทธ์ คือระดับที่ต่ำกว่าความยากจน และจำนวนของครัวเรือนที่ต่ำกว่าความยากจนในเวลาเดียวกัน ประเด็นที่ 2 หากใช้ค่าจาก FGT โดยตรงจะเกิดปัญหาของระดับค่าของ FGT ในบางจังหวัดที่มีค่าที่สูงมากเมื่อเทียบกับจังหวัดที่เหลือ ดังนั้น เมื่อจัดสรรงบประมาณจะทำให้จังหวัดเหล่านั้นได้งบประมาณในส่วนนี้คิดเป็นสัดส่วนที่สูงมาก ซึ่งในทางปฏิบัติอาจทำให้จังหวัดที่ถูกปรับลดงบประมาณไม่เห็นด้วยกับสูตรการจัดสรรในลักษณะนี้ ดังนั้น แนวทางหนึ่งที่น่าจะนำมาแก้ไขปัญหาค่า FGT มีความแตกต่างกันค่อนข้างสูง คือการใช้วิธีการทางสถิติเพื่อระบุค่า FGT ขั้นสูงและขั้นต่ำ โดยการกำหนดค่าที่ขั้นสูงและขั้นต่ำด้วยการใช้การตัดค่า outlier ที่จัดเป็น extraordinary value ออกไป โดยใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยของ FGT บวกไม่เกินหนึ่งเท่าของ

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ค่าเฉลี่ย +1SD) และทดลองดำเนินการโดยการปรับด้วยค่าเฉลี่ย +2SD และค่าเฉลี่ย +3SD ตามลำดับ โดยกำหนดให้เป็นสูตรที่ 5 6 และ 7 ตามลำดับ และมีกรณีการกำหนดสัดส่วนที่ร้อยละ 10 ของงบประมาณ และร้อยละ 5 ของงบประมาณ ตามหลักเกณฑ์ของสูตร a และ b เช่นเดียวกับการคำนวณตามสูตรที่ 3 และ 4 โดยผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการปรับปรุงสูตรแสดงในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ผลการคำนวณส่วนต่างของจังหวัดที่ได้เพิ่มขึ้นและลดลงจากการเพิ่มตัวแปรตามสูตรที่ 5 สูตรที่ 6 และสูตรที่ 7

ผลการคำนวณ		ขั้นสูงสุด ค่าเฉลี่ย +1SD		ขั้นสูงสุด ค่าเฉลี่ย +2SD		ขั้นสูงสุด ค่าเฉลี่ย +3SD	
		F5a-F1 (FGT 10%)	F5b-F1 (FGT 5%)	F6a-F1 (FGT 10%)	F6b-F1 (FGT 5%)	F7a-F1 (FGT 10%)	F7b-F1 (FGT 5%)
ได้เพิ่ม	เพิ่มมากที่สุด	50.19	25.09	78.66	39.33	119.35	59.67
		ตาก	ตาก	แม่ฮ่องสอน	แม่ฮ่องสอน	แม่ฮ่องสอน	แม่ฮ่องสอน
	เพิ่มน้อยที่สุด	0.898	0.45	0.507	0.25	1.140	0.57
		เชียงราย	เชียงราย	ยโสธร	ยโสธร	สกลนคร	สกลนคร
	ค่าเฉลี่ยของ งบประมาณ ที่ได้เพิ่ม	20.14	10.07	23.97	11.99	25.69	12.84
	จำนวนจังหวัด ที่ได้เพิ่ม	24	24	21	21	20	20
ได้ลด	ลดน้อยที่สุด	-4.13	-2.07	-0.10	-0.05	-0.38	-0.19
		ลพบุรี	ลพบุรี	มุกดาหาร	มุกดาหาร	ยโสธร	ยโสธร
	ลดมากที่สุด	-15.49	-7.75	-15.76	-7.88	-15.87	-7.94
		หนองคาย	หนองคาย	หนองคาย	หนองคาย	หนองคาย	หนองคาย
	ค่าเฉลี่ยของ งบประมาณ ที่ได้ลดลง	-9.48	-4.74	-9.32	-4.66	-9.34	-4.67
	จำนวนจังหวัด ที่ได้ลดลง	51	51	54	54	55	55

ผลการทดลองคำนวณพบว่า ประการที่หนึ่ง เมื่อเพิ่มสัดส่วน FGT 10% หรือ 5% ในสูตรที่ 5 6 และ 7 พบว่า ลำดับของแต่ละจังหวัดมีค่าต่างกันไม่มาก แต่จะแตกต่างที่จังหวัดแม่ฮ่องสอนซึ่งเหลื่อมล้ำมากที่สุด ประการที่สอง เมื่อพิจารณาจากระดับของการเปลี่ยนแปลงวงเงินงบประมาณ สูตรที่เหมาะสมคือ สูตร F5b (สูตรผกผันรายได้ 35%, FGT 5% เมื่อ FGT ไม่เกินขั้นสูงสุด +1SD) ประการที่สาม เมื่อกำหนดให้งบประมาณจัดสรรแตกต่างจากกรอบวงเงินเดิมน้อยที่สุด โดยมีจำนวนจังหวัดที่ได้อ่างงบประมาณลดลง 51 จังหวัดและเพิ่มขึ้น 24 จังหวัด

ทั้งนี้ค่าเฉลี่ยของค่าสัมบูรณ์ของการเปลี่ยนแปลงอยู่ที่ประมาณ 6.4 ล้านบาทต่อจังหวัด ในส่วนของการลดลง มีจังหวัดที่ได้อ่างงบประมาณลดลงมากที่สุด 7.75 ล้านบาท ลดลงน้อยที่สุด 2.27 ล้านบาท จังหวัดที่ได้งบประมาณเพิ่มขึ้นมากที่สุด 25.09 ล้านบาท เพิ่มขึ้นน้อยที่สุด 0.45 ล้านบาท จังหวัดที่ได้อ่างงบประมาณเพิ่มมากที่สุดตามลำดับ ได้แก่ ตาก นครพนม ศรีสะเกษ แม่ฮ่องสอน และจังหวัดที่ได้อ่างงบประมาณลดลงมากที่สุดโดยเรียงตามลำดับ ได้แก่ หนองคาย นครนายก สมุทรสงคราม เพชรบุรี

ข้อเสนอประการหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาสูตรจัดสรรงบประมาณเพื่อให้เกิดการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำอย่างเป็นรูปธรรมคือ เมื่อปรับมาใช้ดัชนีที่ชี้ถึงการวัดความเหลื่อมล้ำอย่างเหมาะสมแล้ว ควรมีการปรับปรุงดัชนีให้แสดงถึงระดับของความเหลื่อมล้ำที่แต่ละจังหวัดสามารถทำให้ปัญหาลดลงได้ เช่น การลดลงของ FGT หรือร้อยละการเปลี่ยนแปลงของ FGT เป็นต้น เพื่อให้เกิดการสะท้อนภาพของการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำของแต่ละจังหวัด

1.2) กรอบการจัดสรรงบประมาณพัฒนากลุ่มจังหวัด

การการจัดสรรงบประมาณพัฒนากลุ่มจังหวัดมีวัตถุประสงค์หลัก คือ มุ่งเน้นการพัฒนาหรือเพิ่มศักยภาพทางด้านเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด โดยแต่เดิมการพิจารณาจัดสรรงบประมาณของกลุ่มจังหวัดมีการพิจารณาโดยใช้ตัวแปรสองลักษณะคือ การเฉลี่ยเท่ากันทุกกลุ่มจังหวัด โดยไม่ได้พิจารณาว่าในกลุ่มจะมีจำนวนจังหวัดอยู่เท่าไร เพราะถือว่าเป็นหน่วยเดียวกันในการดำเนินยุทธศาสตร์การพัฒนา โดยมีน้ำหนักร้อยละ 50 ของงบประมาณทั้งหมด และการพิจารณาของ อ.ก.น.จ. ในขณะที่สูตรการจัดสรรงบประมาณของกลุ่มจังหวัดตามข้อเสนอของที่ปรึกษา คือ เปลี่ยนการพิจารณาของ อ.ก.น.จ. ที่เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพให้เป็นการใช้ข้อมูลเชิงปริมาณ คือ การเพิ่มตัวแปรด้านเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดเข้ามาในสูตร โดยในเบื้องต้นใช้น้ำหนักของการเฉลี่ยเท่ากันลดลงเหลือเพียงร้อยละ 30 ของงบประมาณกลุ่มจังหวัดทั้งหมด และตัวแปรพัฒนาการทางเศรษฐกิจร้อยละ 70 ของงบประมาณทั้งหมด ซึ่งตัวแปรนี้ คือ อัตราการเติบโตของ GPP ต่อประชากรของของกลุ่มจังหวัด (Growth Rate ของ GPP per cap) โดย GPP ต่อประชากรจะเป็นตัวแปรที่ใช้

วัดขนาดของเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด และการหาค่าอัตราการเติบโตเพื่อให้สะท้อนถึงระดับการพัฒนาที่มุ่งเน้นด้านเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดเป็นสำคัญ ซึ่งสูตรการคำนวณแสดงในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 สูตรการจัดสรรงบประมาณกลุ่มจังหวัด

ตัวแปร	ปัจจุบัน	ควรปรับเป็น	หมายเหตุ
เฉลี่ยเท่ากัน	50	30	วงเงินจัดสรรส่วนที่ 1
เกณฑ์การพิจารณาของ อ.ก.น.จ	50	-	วงเงินจัดสรรส่วนที่ 2
Growth rate ของ GPP per capita	-	70	สะท้อนศักยภาพของกลุ่มจังหวัด
รวม	100	100	

ในการทดลองคำนวณจากข้อมูลจริงพบว่า **ประการที่ 1** เนื่องจากในบางปี Growth Rate ของ GPP per capita มีการลดลงจากปีก่อนหน้า อันเป็นผลมาจากปัจจัยภายนอก เช่น การที่เศรษฐกิจอยู่ในภาวะถดถอยหรือช่วงวิกฤติเศรษฐกิจ ส่งผลให้การคำนวณ Growth Rate ของ GPP per capita มีค่าที่เป็นลบและไม่สามารถนำไปเข้าสู่สูตรการจัดสรรโดยตรงได้เพราะจะทำให้วงเงินที่คำนวณได้มีค่าเป็นลบ จึงต้องมีการปรับ Scale ให้อยู่ในระหว่างคะแนนที่เหมาะสมก่อนที่จะนำมาคำนวณโดยใช้สูตรการจัดสรร การปรับค่านี้อาจมีการปรับอัตราส่วนและถ่วงน้ำหนักด้วยคะแนน Growth Rate ของ GPP per capita ทั้งนี้ช่วงคะแนนที่เหมาะสมคือ ตั้งแต่ 50 ถึง 100 คือให้กลุ่มจังหวัดที่อัตราการเติบโตน้อยที่สุดและมีค่าลบมีค่าเท่ากับ 50 และไล่เรียงตามคะแนนที่ได้ด้วยการเทียบบัญญัติไตรยางศ์ไปจนถึงคะแนน 100 และนำคะแนนนี้มาคำนวณเป็นสัดส่วนที่งบประมาณของแต่ละกลุ่มจังหวัดจะได้รับ

ประการที่ 2 กรอบวงเงินที่ได้รับจัดสรรของกลุ่มจังหวัดทั้ง 18 กลุ่มแตกต่างกันไม่เกิน 30% ของวงเงินเดิม โดย กลุ่มจังหวัดที่ Growth Rate ของ GPP per capita สูงและเป็นกลุ่มจังหวัดที่ได้รับจัดสรรงบประมาณมากที่สุดคือ กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 โดยได้รับเพิ่มขึ้นร้อยละ 14 จากงบประมาณที่ได้รับจริงโดยใช้สูตรการคำนวณเดิม กลุ่มจังหวัดที่ Growth Rate ของ GPP per capita ต่ำ และเป็นกลุ่มจังหวัดที่ได้รับจัดสรรงบประมาณน้อยที่สุด คือกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 กลุ่มจังหวัดที่ได้รับลดลง

มากที่สุดคือกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ผลการทดลองแสดงในตารางที่ 4.7 ทั้งนี้มีการกำหนดเพิ่มเติมให้ได้รับวงเงินเปลี่ยนแปลงไม่เกินร้อยละ 30 ของงบประมาณที่ได้รับจริง

ตารางที่ 4.7 ผลการคำนวณส่วนต่างของกลุ่มจังหวัดที่ได้เพิ่มขึ้นและลดลง

กลุ่มที่ได้งบประมาณเพิ่มขึ้น	กลุ่มจังหวัด	จำนวน (ล้านบาท)
เพิ่มมากที่สุด	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน 2	53.15
เพิ่มน้อยที่สุด	ภาคกลางตอนล่าง 1	0.48
ค่าเฉลี่ยของงบประมาณที่เพิ่มขึ้น		23.40
จำนวนกลุ่มที่ได้เพิ่มขึ้น		11
กลุ่มที่ได้งบประมาณลดลง	กลุ่มจังหวัด	จำนวน (ล้านบาท)
ลดลงมากที่สุด	ภาคตะวันออก	74.89
ลดลงน้อยที่สุด	ภาคเหนือตอนบน 1	7.88
ค่าเฉลี่ยของงบประมาณที่ลดลง		36.77
จำนวนกลุ่มที่ได้ลดลง		7

หมายเหตุ: กำหนดให้วงเงินแตกต่างจากสูตรปัจจุบันไม่เกิน 30%

การศึกษาในส่วนนี้เป็นการทดลองการปรับเปลี่ยนสูตรการคำนวณ โดยมุ่งเน้นให้เห็นว่ามีตัวแปรบางตัวแปรที่ควรเพิ่มเข้ามาในสูตรการจัดสรร และควรตัดบางตัวแปรทิ้งหรือลดน้ำหนักลง อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่จะปรับเปลี่ยนในทางปฏิบัติ การศึกษาในส่วนนี้ควรได้รับการพิจารณาต่อและศึกษาเชิงลึกในด้านของเสถียรภาพและขนาดของการเปลี่ยนแปลงของงบประมาณ และการปรับเปลี่ยนควรดำเนินการในช่วงระยะเวลา 3 -5 ปี โดยต้องมีระยะเวลาของการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจน เพื่อให้จังหวัดและกลุ่มจังหวัดสามารถปรับตัวได้ทัน

1.3) ข้อเสนออื่นๆ ด้านการจัดสรรงบประมาณ

ประเด็นพิจารณาด้านคะแนนคุณภาพแผน อย่างน้อยต้องมีเกณฑ์มาตรฐาน (Standard) เนื่องจากปัจจุบันพบว่า การให้คะแนนคุณภาพแผนเป็นการใช้วิจารณญาณ (Judgment) ของแต่ละบุคคล ที่รับผิดชอบ โดยเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) โดยเป็นผู้พิจารณาให้คะแนนเช่นในปีงบประมาณ 2554 ที่มีความแตกต่างกันมาก โดยเฉพาะภาคเหนือกับภาคใต้ ในส่วน

ปีงบประมาณ 2555 ที่ สศช. เป็นผู้กำหนดคะแนนคุณภาพแผนที่ประกันว่าขั้นต่ำจะต้องเป็น 85 คะแนน ในขณะที่บางโครงการอาจจะไม่ถึงเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด ดังนั้นเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด:

- ต้องใช้การบริหารในเชิงอำนาจคณะกรรมการมากกว่าการใช้อำนาจของผู้ว่าราชการฯ โดยสามารถมอบอำนาจการเบิกจ่าย ก.บ.ก. กับ ก.บ.จ. ข้ามจังหวัดได้
- การจัดสรรงบประมาณ ถ้าทำเป็น Matching Fund ในโครงการที่เป็น Project Based ที่สอดคล้องตามแผนยุทธศาสตร์จังหวัด ส่วนการบริหารโครงการหลังจากเสร็จแล้ว ต้องมีการติดตามว่าฝ่ายใดดำเนินการ
- การบริหารเงินเหลือจ่าย ต้องระบุไว้เป็นสัดส่วนว่าจะต้องส่งคืนเท่าใด ส่วนใดใช้เองได้ เพื่อเป็นการกำกับให้จังหวัดส่งเงินเหลือจ่ายคืน ปฏิบัติเหมือนกับส่วนราชการต่างๆ เพื่อจะได้มีการบริหารงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ (คือจังหวัดใช้ให้หมดภายในปีงบประมาณนั้น)

ด้านการติดตามประเมินผล

สภาพปัญหา

- ขาดระบบติดตามประเมินผลที่ดี นั่นคือ การติดตามประเมินผลว่าโครงการที่ทำไปนั้นเกิดประโยชน์หรือไม่อย่างไร

ข้อเสนอแนะในการแก้ไข

- ควรมีหน่วยงานประเมินและมาตรฐาน รวมทั้งเงื่อนไขต้องชัดเจน เชื่อมโยงตั้งแต่ SWOT และยุทธศาสตร์ และจะต้องเป็นหน่วยงานประเมินคุณภาพที่แท้จริง รวมทั้งเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน

4.1.2 ด้านภาวะผู้นำ/ผู้บริหารภายในจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

สภาพปัญหา

- วัฒนธรรมองค์กรยึดติดกับระบบอาวุโส
- การเปลี่ยนแปลงหรือโยกย้ายค่อนข้างบ่อย ทำให้การดำเนินงานตามแผนหรือโครงการต่างๆ ขาดความต่อเนื่อง
- ความอาวุโสของผู้ว่าราชการจังหวัด ทำให้การบริหารงานกลุ่มจังหวัดทำได้ไม่เต็มที่ หากผู้ว่าราชการจังหวัดของจังหวัดซึ่งทำหน้าที่เป็นหัวหน้ากลุ่มจังหวัดมีความอาวุโสน้อยกว่าผู้ว่าราชการจังหวัดอื่นๆ

ภายในกลุ่มจังหวัด จะส่งผลให้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่ทำหน้าที่เป็นหัวหน้ากลุ่มนั้นไม่สามารถเชิญผู้ว่าราชการจังหวัดในกลุ่มเข้าร่วมประชุมและขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดได้

- ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ว่าราชการจังหวัดและผู้บริหารของ อปท. ที่ไม่ค่อยมีการประสานงานร่วมกัน เป็นอุปสรรคต่อการขับเคลื่อนการพัฒนาตามยุทธศาสตร์ของจังหวัด รวมทั้งฝ่ายการเมืองสามารถแทรกแซงในการจัดทำแผนในระดับของ ก.บ.ก. และ ก.บ.จ. เพื่อให้ได้รับงบประมาณในพื้นที่

ข้อเสนอแนะในการแก้ไข

- หัวหน้ากลุ่มจังหวัดอาจไม่ใช่ผู้ว่าราชการจังหวัด อาจเป็นผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย แต่ทั้งนี้ อาจต้องมีการปรับเกณฑ์การแต่งตั้งผู้ตรวจราชการกระทรวงโดยใช้หลัก “อาวุโส”
- การปรับเปลี่ยนผู้บริหารระดับต่างๆ ควรจะเข้ามาสานต่อแผนยุทธศาสตร์เดิม
- ถ้าต้องการให้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่เป็นศูนย์ปฏิบัติการกลุ่มจังหวัดหรือเป็นที่ตั้งของสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (OSM) กฎหมายต้องให้อำนาจสูงสุดและเด็ดขาดแก่ผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นๆ แต่ควรกำหนดขอบเขตการใช้อำนาจของผู้ว่าราชการในฐานะผู้นำจังหวัดและกลุ่มจังหวัดให้ชัดเจน เพื่อให้การปฏิบัติงานสามารถตอบสนองความต้องการของภูมิภาคและท้องถิ่นได้อย่างชัดเจนและตรงตามความต้องการของพื้นที่

4.1.3 การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นในพื้นที่

สภาพปัญหา

- การมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่างๆ ยังไม่ชัดเจน ภาคราชการยังติดอยู่กับสังกัด ภาคประชาสังคมยังไม่มีกลไกการสนับสนุนการมีส่วนร่วม นอกจากการประชุมรับฟังความคิดเห็น ซึ่งไม่มีผลมากนักในการจัดทำยุทธศาสตร์จังหวัดและกลุ่มจังหวัด โดยเป็นเพียงการให้รับทราบว่าจังหวัดและกลุ่มจังหวัดจะมีแผนงาน/โครงการอะไร และขั้นตอนของการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติยังเป็นอำนาจของหน่วยงานราชการ
- บทบาทของประชาชน ประชาสังคม เอกชน ไม่อาจเข้าไปมีส่วนร่วมได้จริง ยังอยู่ภายใต้ผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งเป็น Function ตามรูปแบบของคณะกรรมการที่ผู้ว่าฯ เป็นประธาน
- ในการติดตามประเมินผลโดยคณะกรรมการธรรมาภิบาลจังหวัดมีตัวแทนของทั้งสามภาคส่วนเข้ามา ร่วมกัน แต่กลับไม่สามารถสร้างการรับรู้ให้กับภาคธุรกิจเอกชนและภาคประชาสังคมว่ามีตัวแทนจากภาคส่วนของตนเข้าเป็นคณะกรรมการธรรมาภิบาลจังหวัด

- ประเด็นอิทธิพลทางการเมืองทั้งในระดับพื้นที่และส่วนกลาง (ขั้นตอนการพิจารณางบประมาณของคณะกรรมการวิสามัญร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ...)

ข้อเสนอแนะในการแก้ไข

- การคัดเลือกบุคคลที่จะเข้ามาเป็นคณะกรรมการควรเป็นการคัดเลือกตามความรู้ความสามารถ ไม่ใช่การใช้ระบบโควตา แต่ต้องเป็นตัวแทนของภาคส่วนต่างๆ อย่างแท้จริง ทั้งนี้ข้อควรระวังคือข้อจำกัดในเรื่องความรู้ความเข้าใจของภาคประชาสังคมในพื้นที่ จากเจตนาที่ดีในทราบถึงความต้องการของประชาชนในพื้นที่ แต่การจะขับเคลื่อนให้เกิดผลในการปฏิบัติอาจจะทำได้ยาก เนื่องจากความคิดของภาคประชาสังคมในพื้นที่อาจจะมีความเป็นนามธรรมมากเกินไป แต่ไม่สามารถสื่อสารความต้องการที่จะทำให้เกิดเป็นโครงการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ได้
- ควรสร้างกระบวนการเรียนรู้และประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนมีความรู้ ความเข้าใจการบริหารงานราชการจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ เพื่อให้ประชาชนมีความตระหนักรู้ในการเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางการพัฒนาท้องถิ่น จังหวัด และกลุ่มจังหวัดของตนเอง เพื่อให้เกิดการบูรณาการอย่างแท้จริง
- การประสานงานหรือการสร้าง ความเข้าใจกับท้องถิ่น โดยการสร้างความเข้าใจกับกำนันผู้ใหญ่บ้าน โดยเฉพาะการประสานกับ “กรมการปกครอง”

4.1.4 ศักยภาพจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

แนวทางการวิเคราะห์ศักยภาพของจังหวัด

วิธีการวิเคราะห์ศักยภาพของจังหวัดจะใช้ข้อมูลที่เป็นข้อมูลพื้นฐานของจังหวัดเป็นตัวแปรตั้งต้น คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด (Gross Provincial Product หรือ GPP) มาจัดสร้างเป็นดัชนีความได้เปรียบเชิงแข่งขัน และดัชนีการเติบโตของระบบเศรษฐกิจรายสาขา และนำข้อมูลที่ได้รับมาประมวลรวมกับการตอบแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับศักยภาพของจังหวัด ซึ่งจะช่วยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้ตัดสินใจด้านยุทธศาสตร์ของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดได้เห็นแนวโน้มการเปลี่ยนแปลง และทิศทางที่จังหวัดมีความได้เปรียบอย่างไรก็ตามการศึกษาในส่วนนี้ยังคงต้องนำข้อมูลเชิงเศรษฐกิจและสังคมมาประกอบเพื่อพิจารณาศักยภาพของจังหวัดทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม ในส่วนต่อไปจะนำเสนอ ถึงลักษณะข้อมูลที่น่ามาใช้ การคำนวณราคาดัชนี และการนำเสนอค่าดัชนีที่ประยุกต์ใช้

1) ข้อมูลด้านเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัด

ข้อมูลด้านเศรษฐกิจที่มีความสำคัญ คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด (Gross Provincial Product หรือ GPP) ซึ่งมีการเก็บข้อมูลในสองลักษณะ คือการเก็บข้อมูลโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติหรือสภาพัฒน์ และการเก็บข้อมูลของกรมบัญชีกลางโดยสำนักงานคลังจังหวัด ซึ่งทั้งสองรูปแบบมีความแตกต่างกันในด้านของวิธีการเก็บข้อมูล โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจะใช้ลักษณะของ Top-Down ในขณะที่สำนักงานคลังจังหวัดใช้วิธี Bottom-Up ซึ่งทั้งสองวิธีต่างมีข้อดีเสียที่แตกต่างกัน ในการศึกษาจะใช้ข้อมูลที่มาจากสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยเป็นการวัด GPP ในด้านการผลิต ซึ่งมาจากการหามูลค่าเพิ่ม หรือรายได้จากการใช้ปัจจัยการผลิต ได้แก่ ค่าใช้จ่ายแรงงาน ค่าเช่าที่ดิน ดอกเบี้ย และผลกำไรจากการประกอบกิจการ ที่เกิดจากการผลิตทุกชนิดในขอบเขตพื้นที่จังหวัด (สำนักบัญชีประชาชาติ, 2553) ทั้งนี้ข้อมูลจะมีความเป็นมาตรฐาน มีการแบ่งตามรายสาขาการผลิต ซึ่งจะใช้มาตรฐานการแบ่งตามการจัดประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรม (ประเทศไทย) ปี พ.ศ. 2544 (Thailand Standard Industrial Classification หรือ TSIC) เป็นเกณฑ์ในการจำแนกหมวดหมู่เศรษฐกิจในระบบเศรษฐกิจ โดยการแยกเป็นหมวดหมู่จำนวน 16 หมวดได้แก่

- 1) สาขาเกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้ (Agriculture, Hunting and Forestry)
- 2) สาขาประมง (Fishing)
- 3) สาขาการทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน (Mining and Quarrying)
- 4) สาขาอุตสาหกรรม (Manufacturing)
- 5) สาขาการไฟฟ้า ก๊าซ และประปา (Electricity, Gas and Water Supply)
- 6) สาขาก่อสร้าง (Construction)
- 7) สาขาการขายส่ง การขายปลีก การซ่อมยานยนต์ และของใช้ (Wholesale and Retail Trade, Repair of Motor Vehicles, Motorcycles and Personal and Household Goods)
- 8) สาขาโรงแรมและภัตตาคาร (Hotels and Restaurants)
- 9) สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม (Transport, Storage and Communication)
- 10) สาขาตัวกลางทางการเงิน (Financial Intermediation)
- 11) สาขาบริการด้านธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และบริการธุรกิจ (Real Estate, Renting and Business Activities)

- 12) สาขาการบริหารราชการแผ่นดิน การป้องกันประเทศ และการประกันสังคมภาคบังคับ (Public Administration and Defence and Compulsory Social Security)
- 13) สาขาการศึกษา (Education)
- 14) สาขาการบริการสุขภาพและสังคมสงเคราะห์ (Health and Social Work)
- 15) สาขาการบริการชุมชน สังคม และส่วนบุคคล (Other Community, Social and Personal Services Activities)
- 16) สาขาลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล (Private Households with Employed Persons)

นอกจากนี้การวิเคราะห์ในภาพรวมอาจนำข้อมูลมาประกอบกับข้อมูลพื้นฐานด้านสังคมและระดับการพัฒนาของจังหวัด เช่น จำนวนประชากร พื้นที่ จำนวนโรงเรียน โรงพยาบาล และระดับรายได้เฉลี่ยของครัวเรือน เป็นต้น

2) ดัชนีที่ใช้ในการศึกษา และแบบจำลอง BCG

2.1) การใช้ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบที่ปรากฏ (Revealed Comparative Advantage หรือ RCA) พัฒนามาจากงานศึกษาด้านการค้าระหว่างประเทศ RCA ใช้เพื่อพิจารณาว่าสินค้าในรายการใดมีความได้เปรียบเชิงแข่งขันเมื่อเทียบกับการส่งออกสินค้านั้นในประเทศอื่นๆ (The Rest of the World) ดังนั้นการนำดัชนีนี้มาประยุกต์ใช้กับการศึกษาศักยภาพจังหวัดจะเป็นการเปรียบเทียบศักยภาพในสาขาต่างๆ เมื่อเทียบรายสาขา และเทียบกับจังหวัดทั้งหมดภายในประเทศ และภายในกลุ่มจังหวัด ข้อมูลที่จำเป็นในที่นี้คือข้อมูล GPP รายสาขาและรายปี เพื่อนำมาวิเคราะห์แนวโน้มศักยภาพโดยเปรียบเทียบ ทั้งนี้สูตรการคำนวณค่า RCA คำนวณได้ตามสมการที่ (1)

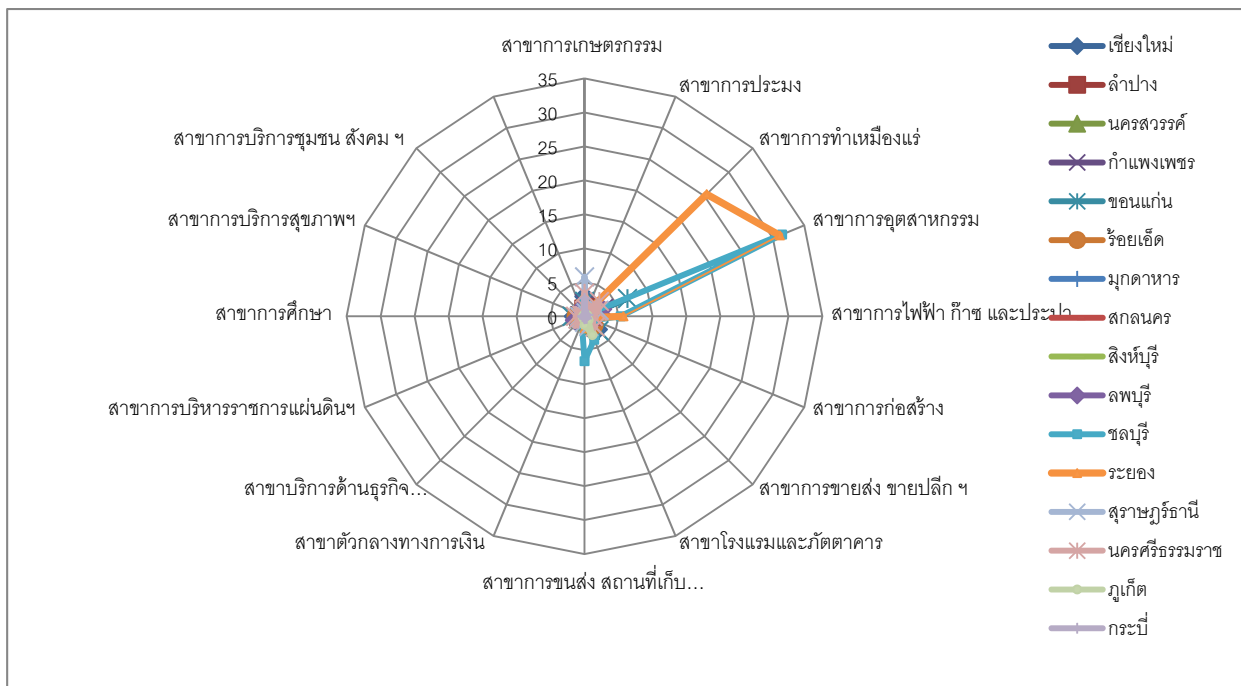
$$RCA_{ij} = \frac{\left(\frac{X_{ij}}{X_i} \right)}{\left(\frac{X_{Tj}}{X_T} \right)} \quad (1)$$

RCA_{ij} คือ ค่าดัชนี RCA ของจังหวัด i ในสาขาการผลิต j โดยที่ X_{ij} เป็นค่า GPP ของจังหวัด i ในสาขาการผลิต j และ X_i คือ ผลรวมของ GPP ในทุกสาขาการผลิตของจังหวัด i ทั้งนี้ X_{Tj} เป็นผลรวมของ GPP ของทุกจังหวัดในสาขาการผลิต j และ X_T เป็นผลรวมของ GPP ทั้งประเทศ ในกรณีที่ใช้ฐานของการวิเคราะห์เป็นรายกลุ่มจังหวัด การคำนวณค่า RCA จะใช้ฐานเทียบโดยให้ T เป็นจังหวัดทั้งหมดในกลุ่ม สำหรับ การ

ตีความค่า RCA ทำได้โดยพิจารณาค่า RCA ที่มากกว่า 1 ซึ่งแสดงว่าจังหวัดนั้นมีความได้เปรียบเชิงแข่งขัน และค่า RCA ที่สูงบ่งชี้ถึงความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบที่สูงขึ้นตามไปด้วย

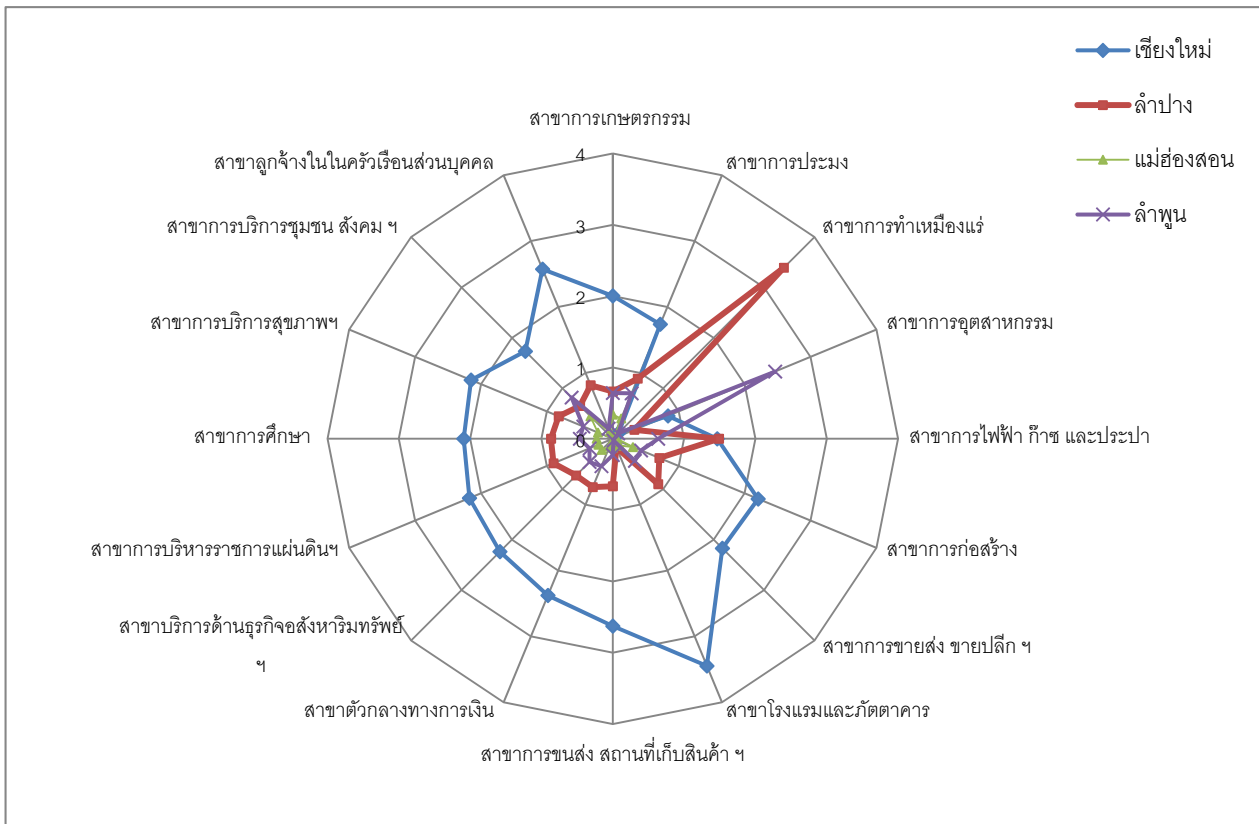
ในการนำเสนอค่า RCA รายจังหวัดที่เป็นที่สนใจศึกษา เพื่อให้เกิดการเปรียบเทียบอย่างง่าย อาจใช้การสร้างแผนภูมิ โดยมีแกนทั้งหมดเท่ากับจำนวนสาขาการผลิตหรือเท่ากับจำนวนสาขาการผลิตที่สนใจ และมีขนาดของ RCA ในแต่ละสาขาดังแสดงในภาพ ตัวอย่างแสดงด้วยภาพที่ 4.2 ถึง 4.3

ภาพที่ 4.2 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบเมื่อเทียบกับทั้งประเทศ ปี 2552



ที่มา: จากการคำนวณ

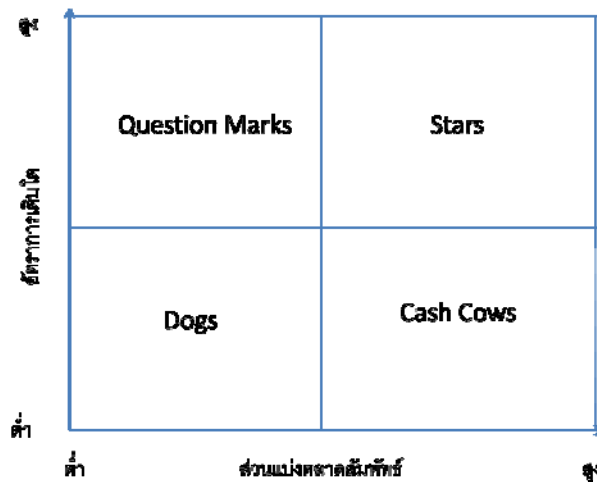
ภาพที่ 4.3 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 ปี 2552



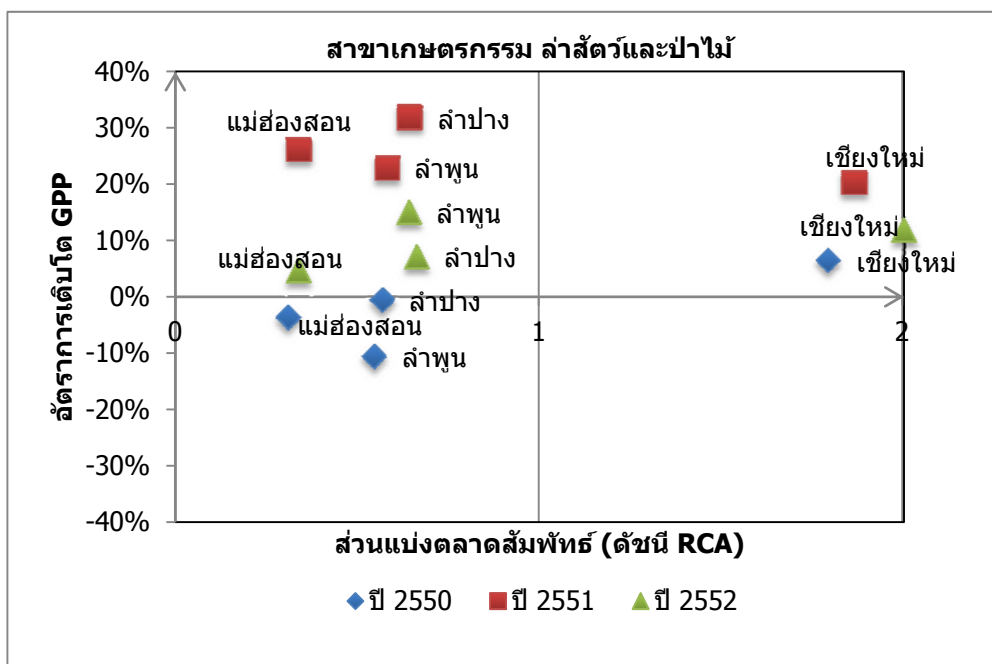
ที่มา: จากการคำนวณ

2.2) การใช้แนวคิดของตัวแบบ Boston Consultant Group (BCG Model) เป็นเครื่องมือช่วยระบุตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของธุรกิจว่าอยู่ในสถานการณ์ใดและควรดำเนินการอย่างไร โดยแบ่งข้อมูลพื้นฐานออกเป็นสองกลุ่ม เช่น การวัดระดับส่วนแบ่งทางการตลาด (Market Share) และแนวโน้มการเติบโตของยอดขาย (Growth Rate) แล้วนำมากำหนดเป็นเมทริกซ์ขนาด 2 x 2 โดยในแต่ละกล่องจะระบุถึงตำแหน่งและกลยุทธ์ที่จะเป็น ตามภาพที่ 4.4 และตัวอย่างในภาพที่ 4.5

ภาพที่ 4.4 BCG Matrix



ภาพที่ 4.5 BCG Matrix ของภาคเหนือตอนบน 1 (เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน ลำพูน)



ที่มา: จากการคำนวณ

เมื่อนำไปประยุกต์ใช้ศึกษาศักยภาพของจังหวัด จะใช้แกนนอนแทนศักยภาพที่วัดโดยการใช้ RCA ที่กำหนดให้ค่ากลางอยู่ที่ 1 และค่าน้อยที่สุดเป็นศูนย์ ของกลุ่มจังหวัดและการเติบโตของ GPP ในรายสาขา เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ หากตำแหน่งตกอยู่ที่ Stars แสดงว่าจังหวัดมีทั้งส่วนแบ่งทางเศรษฐกิจในระดับที่สูงและมีแนวโน้มที่จะเจริญเติบโตในระดับที่สูง ซึ่งจังหวัดก็ควรมุ่งเน้นในการสนับสนุนการผลิตในสาขานั้นๆ ในขณะที่ตำแหน่ง Cash Cows จะเป็นตำแหน่งที่เก็บเกี่ยวผลประโยชน์ คือมีส่วนแบ่งทางเศรษฐกิจที่สูงและมี

การเติบโตที่ไม่สูง ดังนั้นการผลิตในสาขาการผลิตนี้แม้ว่ายังสร้างประโยชน์ให้กับจังหวัด แต่ต้องมีการพิจารณาถึงกลยุทธ์เพื่อสร้างความอยู่รอดในระยะยาว ตำแหน่ง Question marks เป็นตำแหน่งที่จังหวัดต้องพิจารณาว่าจะดำเนินการต่ออย่างไรเนื่องจากมีส่วนแบ่งทางเศรษฐกิจที่อยู่ในระดับที่ต่ำกว่าการปรับตัวของเศรษฐกิจในสาขานี้มีสูงมาก ดังนั้นจังหวัดต้องพิจารณาจัดสรรเงินลงทุนเพื่อให้การสนับสนุนอย่างเป็นระบบและต้องเห็นผลอย่างรวดเร็ว และตำแหน่งสุดท้ายคือ Dogs เป็นตำแหน่งที่จังหวัดต้องตัดสินใจว่าจะนำทรัพยากรการผลิตหรือปัจจัยสนับสนุนที่ลงให้กับสาขาการผลิตนั้นกลับมาหรือไม่ แล้วนำไปใช้กับตำแหน่งอื่นที่มีศักยภาพสูงกว่า ทั้งนี้งานศึกษาเชิงประยุกต์ตัวแบบทางธุรกิจนี้ต่อการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดได้มีการศึกษามาก่อนหน้าโดย นงนุช อังยุริกุล และคณะ (2550)

3) การสร้างเป็นฐานข้อมูลและการประยุกต์ใช้

จากวิธีการคำนวณดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบในข้อ 4.2.1 และแบบจำลอง BCG ในข้อ 4.2.2 จะสามารถนำมาสร้างกราฟเพื่อแสดงแนวโน้มศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดตามแผนภาพที่ได้แสดงไว้ในการวิเคราะห์ศักยภาพจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1) การวิเคราะห์ศักยภาพของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 (เชียงใหม่ ลำปาง ลำพูน และแม่ฮ่องสอน)

1. ข้อมูลพื้นฐาน²

กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบนมีพื้นที่ที่เอื้อต่อการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจที่จะต้องมีความเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเอเชียใต้ จีน GMS และ BIMSTEC นอกจากนี้ยังมีความสมดุลทั้งภาคเกษตร ภัยธรรมชาติ อุตสาหกรรม การค้าการลงทุน จึงทำให้เกิดคลัสเตอร์ที่หลากหลาย นอกจากนี้ ธุรกิจที่ควรผลักดันต่อไปคือ ธุรกิจสปา ซึ่งเป็นธุรกิจที่นำเอาศิลปวัฒนธรรมและหัตถกรรมพื้นบ้านที่มีเอกลักษณ์เฉพาะทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ที่มีอยู่แล้วในกลุ่มจังหวัดมาทำให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยว ธุรกิจสปามีโอกาสเติบโตและสามารถแข่งขันในตลาดระดับนานาชาติได้

อย่างไรก็ตาม การขาดแคลนแรงงานที่มีคุณภาพยังเป็นปัญหาหลัก และปัญหาด้านอื่นที่เป็นอุปสรรคในการพัฒนา เช่น ระบบโลจิสติกส์ไม่สมบูรณ์ ทำให้ต้นทุนการขนส่งสินค้าสูง ขาดการประชาสัมพันธ์และการวางแผนบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่ดี ขาดการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดี ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติและ

² ข้อมูลพื้นฐานและข้อมูลเชิงลึกได้มาจากข้อมูลทุติยภูมิหลายแหล่ง โดยใช้ข้อมูล GPP ของกลุ่มจังหวัดมาสร้างเป็นดัชนีและวิเคราะห์โดยคณะผู้วิจัย

สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม ขาดการวางแผนตลาดสินค้าการเกษตรล่วงหน้าของกลุ่ม ท้องถิ่นห่างไกลมีแนวโน้ม ต้นทุนการผลิตที่สูงกว่าส่วนกลาง

ปัจจุบันการได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลจะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน มีโอกาส เชื่อมโยงการค้ากับเมืองใหญ่ในประเทศจีน พม่าอินเดีย บังกลาเทศ นอกจากนี้ความต้องการด้านการท่องเที่ยว จากต่างประเทศไปยังประเทศเพื่อนบ้าน หรือการลงทุนขนาดใหญ่จากสหรัฐอเมริกาและเนเธอร์แลนด์ ทำให้ เกิดการจ้างงาน การลงทุนธุรกิจภาพยนตร์ เป็นต้น

2. ข้อมูลเชิงลึก

2.1 ด้านเศรษฐกิจ

กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 มีผลิตภัณฑ์มวลรวม (GPP) ปี 2551 มูลค่า 243,085 ล้านบาท กลุ่ม จังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 เป็นภาคที่เศรษฐกิจมีบทบาทมากที่สุดถึงร้อยละ 34.48 ของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือ ทั้งหมด โดยจังหวัดเชียงใหม่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่ที่สุดของภาค มีสัดส่วนร้อยละ 15.13 ของผลิตภัณฑ์ภาค แยกเป็นภาคเกษตร มูลค่า 8,496 ล้านบาท (7.40%) นอกภาคการเกษตร มูลค่า 106,316 ล้านบาท (92.60%)

(1) รายได้ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับการผลิตอุตสาหกรรม มูลค่า 51,620 ล้านบาท (44.96%) รองลงมา ได้แก่

- การขายส่ง ขายปลีกฯ มูลค่า 11,343 ล้านบาท (9.88%)
- ภาคบริการ มูลค่า 7,302 ล้านบาท (6.36%)
- การขนส่ง เก็บสินค้าฯ มูลค่า 5,212 ล้านบาท (4.54%)
- อื่นๆ มูลค่า 30,839 ล้านบาท (26.86%)

หมายเหตุ: ภาคบริการ มีทั้งหมดรวม 5 สาขา ได้แก่ โรงแรมและภัตตาคาร การศึกษา บริการด้าน สุขภาพ บริการชุมชน และลูกจ้างบุคคล

(2) รายได้ประชากรต่อหัว (ปี 2551) เฉลี่ย 78,428 บาทต่อคนต่อปี โดยจังหวัดลำพูนมีรายได้ ประชากรต่อหัวมากที่สุด รองลงมาคือจังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดลำปาง และจังหวัดแม่ฮ่องสอน ตามลำดับ

(3) อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 ในช่วงปี 2548 – 2551 เศรษฐกิจได้ขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 3.66 ต่อปี โดยจังหวัดเชียงใหม่มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 4.22 ต่อปี จังหวัดลำปางมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 4.44 ต่อปี จังหวัดลำพูนมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 9.55 ต่อปี และจังหวัดแม่ฮ่องสอนมีอัตราการขยายตัวร้อยละ 10.43 ต่อปี ตามลำดับ

2.2 ด้านการเกษตร

กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 มีพื้นที่การถือครองเพื่อการเกษตร 3.14 ล้านไร่ คิดเป็น 10.08% ของพื้นที่กลุ่มจังหวัด จังหวัดเชียงใหม่มีพื้นที่ถือครองทางการเกษตรสูงสุด รองลงมาคือจังหวัดลำพูน

กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 มีศักยภาพในการผลิตพืชผลทางการเกษตรสูงเพราะมีสภาพภูมิอากาศอำนวยให้สามารถเพาะปลูกได้เป็นอย่างดี สภาพภูมิประเทศเป็นเทือกเขาสูง สลับด้วยที่ราบขนาดเล็กที่ถูกใช้เป็นที่ตั้งของชุมชน มีฐานการเกษตรเป็นแหล่งเพาะปลูกพืชเมืองหนาว เกษตรที่สูง และพืชไร่ การทำเกษตรพื้นที่สูงได้รับการส่งเสริมจากมูลนิธิโครงการหลวงโดยเกษตรกรดำเนินการเอง มีพื้นที่เพาะปลูกไม่ต่ำกว่า 53,000 ไร่ ผลผลิตได้มาตรฐานการเพาะปลูกที่ดี (GAP) รวมถึงสามารถส่งเสริมให้เป็นการท่องเที่ยวเชิงเกษตร วัฒนธรรม และธรรมชาติในพื้นที่เกษตรที่สูงดังกล่าวได้ พืชเศรษฐกิจที่สำคัญของพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 ได้แก่ ข้าว (ทั้งข้าวนาปีและข้าวนาปรัง) ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ ถั่วเหลือง ถั่วลิสง กระเทียม หอมแดง ลำไย ส้ม และกาแฟ

พืชอาหารและพืชอาหารสัตว์

การปลูกข้าวมีพื้นที่ปลูกข้าวมากในจังหวัดเชียงใหม่ สำหรับข้าวโพดเลี้ยงสัตว์สามารถปลูกได้ในปริมาณที่เพียงพอต่อความต้องการในพื้นที่เท่านั้น ดังนั้นเพื่อเพิ่มปริมาณการผลิตให้มากขึ้น จึงได้ทำการเกษตรแบบพันธสัญญากับประเทศเพื่อนบ้าน แล้วนำผลผลิตที่ได้กลับเข้ามาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์อาหารสัตว์ภายในประเทศ

พืชน้ำมัน: ถั่วเหลืองและถั่วลิสง มีศักยภาพการผลิตในกลุ่มภาคเหนือตอนบน 1 แต่ยังขาดการสนับสนุนในการกระบวนการแปรรูปผลผลิต

พืชผัก: กระเทียมและหอมแดงถูกปรับลดพื้นที่การปลูกเพราะผลผลิตจากจีนเข้ามามีบทบาทในตลาด ส่วนข้าวโพดฝักอ่อนที่มีปริมาณความต้องการบริโภคมากทั้งในและต่างประเทศ มีศักยภาพสูง จึงควรสนับสนุนให้ปรับปรุงพื้นที่ปลูกและคุณภาพผลผลิต เพื่อการแข่งขันกับสินค้าประเภทเดียวกัน

ไม้ผล: ลำไยมีพื้นที่ปลูกมากที่สุดในประเทศในจังหวัดเชียงใหม่และลำพูน เป็นที่ต้องการของตลาดโลกในปริมาณมาก ทั้งแบบบริโภคสดและแปรรูปเป็นลำไยอบแห้ง แต่ทั้งนี้การปลูกลำไยมีแนวโน้มลดลงเนื่องจากราคาผลผลิตตกต่ำ และเกษตรกรหันไปเพาะปลูกข้าวและพืชพลังงานทดแทนที่กำลังเป็นที่ต้องการของตลาด สำหรับส้มมีการปลูกมากในจังหวัดเชียงใหม่ ผลผลิตที่ได้มีปริมาณมากเพียงพอต่อการส่งจำหน่ายทั้งในภาคเหนือและทั่วประเทศ

ไม้ยืนต้น: มีศักยภาพสูงในการปลูกและแปรรูปผลิตภัณฑ์กาแฟในจังหวัดเชียงใหม่

2.3 ภาคการท่องเที่ยว

กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 มีสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญประมาณ 256 แห่ง ประกอบด้วยจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 129 แห่ง จังหวัดลำปาง จำนวน 44 แห่ง จังหวัดลำพูน จำนวน 31 แห่ง และจังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 52 แห่ง กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 เป็นที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงทั้งในระดับชาติและนานาชาติและเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงไปยังกลุ่มประเทศ GMS จึงสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี การท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 มีรายได้โดยรวมเพิ่มสูงขึ้นมาก แต่กลับมีค่าใช้จ่ายต่อหัวลดลง แสดงถึงการพัฒนาไปสู่การท่องเที่ยวกระแสหลัก โดยมีการพักค้างที่จังหวัดเชียงใหม่เป็นหลัก เนื่องจากมีบริการพื้นฐานครบสมบูรณ์มากกว่า สำหรับจังหวัดลำปาง ลำพูน แม่ฮ่องสอน มีจำนวนวันพักค้างเพิ่มขึ้น เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากการขยายตัวด้านที่พักจากจังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มจังหวัดมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงทั้งเชิงประวัติศาสตร์ ธรรมชาติ นิเวศ และวัฒนธรรมซึ่งยังคงความเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมล้านนา โดยมีเชียงใหม่เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวกระแสหลักที่มีบริการพื้นฐาน สามารถรองรับผู้เยี่ยมชมเยือนในระดับมาตรฐานสากล ส่งผลให้การท่องเที่ยวมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง ทั้งรูปแบบเชื่อมโยงภายในกลุ่มจังหวัดและการท่องเที่ยวเชื่อมโยงระดับภาค ช่วยเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจและรายได้ ได้แก่ การจัดทำเส้นทางท่องเที่ยวโดย ททท. เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสเข้าใจวิถีความเป็นล้านนา ได้แก่ เส้นทางท่องเที่ยวเกษตรพื้นที่สูง เส้นทางท่องเที่ยวธรรมชาติและขุนเขา

2.4 ด้านสังคมประชากรและแรงงาน

กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 มีสัดส่วนแรงงานต่อประชากร เท่ากับ 0.57 มีผู้อยู่ในกำลังแรงงานจำนวน 1,736,099 คน มีอัตราผู้มีงานทำเฉลี่ย 98.87% ของอัตรากำลังแรงงาน มีอัตราผู้ว่างงานเฉลี่ย 1.13% ของอัตรากำลังแรงงาน อัตราผู้รองานตามฤดูกาลเฉลี่ย 0.74% ของอัตรากำลังแรงงาน และผู้ที่ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน จำนวน 834,426 คน อัตราการค่าจ้างแรงงานเฉลี่ย 159 บาท/คน/วัน จำนวนแรงงานต่างด้าวที่เข้ามาประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นชาวพม่า ลาว และกัมพูชา ตามลำดับ แรงงานต่างด้าวส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างภาคเกษตรมากที่สุด รองลงมาคืองานก่อสร้าง

2.5 ความเท่าเทียมกันของประชากรและสัดส่วนคนยากจน

ในเขตกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 พบว่า เขตอำเภอเมืองและอำเภอข้างเคียงของจังหวัดเชียงใหม่มีความไม่เท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจ พื้นที่ชนบทจะมีสัดส่วนคนยากจนสูงมาก ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ปกติสำหรับสังคมที่เข้าสู่สังคมอุตสาหกรรม เนื่องจากผู้ประกอบการในชนบทมีจำนวนน้อย แรงงานบางส่วนยังอยู่ในพื้นที่ชนบท ประกอบอาชีพเกษตรกรรมแบบดั้งเดิมที่ให้ผลผลิตและรายได้ต่ำ ส่วนแรงงานบางส่วนที่ย้าย

ถิ่นฐานไปทำงานอุตสาหกรรมและการค้าบริการในเมืองมีรายได้ที่มั่นคงและสูงพอที่จะพ้นจากความยากจน สัดส่วนคนจนของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 มีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง ลดลงจากร้อยละ 17.54 ในปี 2547 เป็นร้อยละ 13.03 ในปี 2549 เส้นความยากจนของภาคเหนือในปี 2549 เท่ากับ 1,266 บาท/คน/เดือน โครงสร้างครอบครัวของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 เปลี่ยนจากโครงสร้างครอบครัวขยายมาเป็นครอบครัวเดี่ยวและมีขนาดเล็กลงประกอบกับการย้ายถิ่นไปประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อในเขตเมืองหรือต่างจังหวัด และการหย่าร้างกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 มีอัตราการหย่าร้างสูงถึง 5.46 คู่ต่อพันครัวเรือน สูงกว่าระดับประเทศที่มีอัตรา 4.19 คู่ต่อพันครัวเรือน ส่งผลทำให้สถาบันครอบครัวลดความเข้มแข็งและมีบทบาทลดลงในการดูแลปลูกฝังจริยธรรมให้กับสมาชิกของครอบครัว

2.6 ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

ทรัพยากรน้ำ กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 มีลุ่มน้ำสำคัญ 2 ลุ่มน้ำ คือ ลุ่มน้ำปิงและวัง แม่น้ำปิงมีต้นน้ำอยู่ที่ตอยเชียงดาวในอำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ กินเนื้อที่ 33,896 ตารางกิโลเมตร หากรวมกับลุ่มแม่น้ำวังจะกินเนื้อที่ 44,688 ตารางกิโลเมตร ลุ่มน้ำวังมีเขื่อนกักกั้น สามารถเก็บกักน้ำได้ร้อยละ 8.40 ของปริมาณน้ำท่าของลุ่มน้ำ อย่างไรก็ตาม กลุ่มจังหวัดฯ มีข้อจำกัดในการพัฒนาแหล่งน้ำขนาดกลางและขนาดใหญ่ เนื่องจากลักษณะทางกายภาพเป็นพื้นที่ต้นน้ำลำธารและได้รับการประกาศเป็นเขตสงวนและอนุรักษ์ ทำให้พัฒนาเป็นแหล่งน้ำต้นทุนได้ค่อนข้างน้อย ส่งผลให้มีปัญหาการขาดแคลนน้ำสำหรับการเกษตรและอุปโภคบริโภค แนวโน้มการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำในอนาคตจำเป็นต้องพัฒนาแหล่งน้ำขนาดเล็ก ส่วนการจัดหาน้ำเพื่อการเกษตรในพื้นที่เขตเกษตรชลประทานที่กระจายอยู่ในแอ่งที่ราบ ควรส่งเสริมปลูกพืชเศรษฐกิจเฉพาะประเภทที่ใช้น้ำน้อย ปรับปรุงเทคโนโลยีการให้น้ำแบบประหยัดแต่มีประสิทธิภาพสูง และจำเป็นต้องมีการจัดหาแหล่งน้ำต้นทุนเพิ่มเพื่อรองรับการพัฒนาเกษตรอุตสาหกรรมในอนาคต

ทรัพยากรป่าไม้ ป่าไม้ของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 โดยภาพรวมลดลง พื้นที่ป่าไม้ซึ่งประกอบด้วยป่าชุมชน ป่าสงวนแห่งชาติ อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า มีพื้นที่ทั้งหมด ประมาณ 23,765,875 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 76.31 ของพื้นที่ทั้งหมด โดยจังหวัดที่พื้นที่ป่าไม้ลดลงมากที่สุดคือเชียงใหม่ (ร้อยละ 3.77)

ขยะมูลฝอย ของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 โดยเฉพาะในเมืองท่องเที่ยว จากรายงานของกรมควบคุมมลพิษ ตั้งแต่ปี 2544 – 2549 มีขยะเพิ่มมากขึ้นเฉลี่ยปีละ 30.4 ตัน จังหวัดที่มีอัตราการเกิดขยะสูงสุด 3 จังหวัดแรก คือ แม่ฮ่องสอน 1.20 ตาก 1.18 และเชียงใหม่ 1.06 กก./คน/วัน และมีข้อจำกัดในการกำจัดขยะอย่างเป็นระบบและไม่เป็นที่ยอมรับของชุมชน

ปัญหามลพิษและฝุ่นขนาดเล็กเกินมาตรฐานอย่างรุนแรง ปี 2550 จังหวัดเชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน และลำปาง เป็นพื้นที่วิกฤติหมอกควัน เนื่องจากมีฝุ่นละอองขนาดเล็กเกินมาตรฐาน (120 ไมโครกรัมต่อ ลบ.ม.) จากการเผาป่าเพื่อขยายพื้นที่การเกษตรและการเผาเศษวัสดุทางการเกษตรทั้งในพื้นที่และประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้งการเผาขยะครัวเรือนโดยเฉพาะเชียงใหม่วัดได้สูงถึง 383 ไมโครกรัมต่อ ลบ.ม. ณ 14 มีนาคม 2550 และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากการขยายพื้นที่ทำการเกษตรเพราะแรงจูงใจจากราคาพืชผลเกษตรสูงขึ้น

3. แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1

วิสัยทัศน์: ศูนย์กลางการท่องเที่ยวการค้า การลงทุน สู่สากล โดดเด่นวัฒนธรรมล้านนา สังคมน่าอยู่ทุกถิ่นที่

ตารางที่ 4.8 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
<p>ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1</p> <p>ส่งเสริมการค้าการลงทุน และพัฒนาระบบ Logistic เชื่อมโยงกลุ่มประเทศ GMS และ ประเทศอื่นๆ</p>	<p>1. เป็นฐานการค้า การลงทุนของ ภูมิภาคเชื่อมโยง กลุ่ม GMS และ ประเทศอื่นๆ</p> <p>2. เพิ่มมูลค่า การค้าการลงทุน และรายได้กลุ่ม จังหวัด</p> <p>3. มีความพร้อมใน ระบบ Logistic ที่มีประสิทธิภาพ เชื่อมโยงสนับสนุน การค้าการลงทุน การท่องเที่ยวกับ กลุ่มประเทศ GMS และประเทศอื่นๆ</p>	<p>1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่า การค้าของกลุ่มจังหวัด</p> <p>2. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่า การลงทุนในกลุ่มจังหวัด</p> <p>3. ระดับความสำเร็จในการ พัฒนาระบบการบริหารจัดการ Logistic</p>	<p>1. ส่งเสริมกิจกรรมการตลาด และการประชาสัมพันธ์เชิงรุก</p> <p>2. สนับสนุนธุรกิจการให้บริการ สุขภาพ เพื่อเป็น Medical Hub ของภูมิภาคที่ได้ มาตรฐานสากล</p> <p>3. พัฒนาคุณภาพบุคลากรและ ส่งเสริมวิจัยนวัตกรรมสำหรับ อุตสาหกรรมที่มีศักยภาพ</p> <p>4. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และระบบบริหารจัดการ Logistic ส่งเสริมการค้า การลงทุน</p>

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
	4. ยกระดับสินค้าบริการและท่องเที่ยวสู่ระดับสากล		
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 เพิ่มศักยภาพและยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวเพื่อเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (ล้านนา) และธรรมชาติของภูมิภาค	1. เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ โดดเด่นระดับภูมิภาคและสามารถแข่งขันได้อย่างยั่งยืน	1. ระดับความสำเร็จในการพัฒนาระดับมาตรฐานและการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว 2. จำนวนแหล่งท่องเที่ยวที่ได้เกณฑ์มาตรฐาน 3. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นจากรายได้การท่องเที่ยว 4. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยว 5. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของจำนวนมัคคุเทศก์ที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย	1. พัฒนา ปรับปรุง อนุรักษ์ฟื้นฟูและเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยว 2. จัดเตรียมทรัพยากรให้มีความพร้อมต่อการรองรับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว 3. สร้างความเข้มแข็งในกลุ่ม Cluster การท่องเที่ยว 4. เชื่อมโยงการตลาดแบบเจาะจงและมีกาประชาสัมพันธ์ที่สอดคล้องกับนโยบายรัฐ
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 ปรับโครงสร้างการผลิตสู่เกษตรปลอดภัยและส่งเสริมเกษตรมูลค่าเพิ่ม	1. เป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัยของประเทศ 2. ยกระดับราคาสินค้าเกษตรและรายได้ของเกษตรกร 3. เพื่อให้ภาคเกษตรมีความเข้มแข็งและยั่งยืน	1. ร้อยละของจำนวนแปลงฟาร์มที่ได้มาตรฐานสินค้าเกษตรปลอดภัย 2. ร้อยละของจำนวนเกษตรกรผู้ผลิตที่ผ่านการรับรองมาตรฐานสินค้าเกษตรปลอดภัย 3. ระดับความสำเร็จในการส่งเสริมการเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตร	1. พัฒนาส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรให้ได้มาตรฐานสินค้าเกษตรปลอดภัย 2. ส่งเสริมการพัฒนาและแปรรูปสินค้าเกษตรเพื่อสร้างมูลค่า 3. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสร้างความเข้มแข็งให้กับสถาบันเกษตรกรกลุ่มจังหวัด 4. พัฒนาและเชื่อมโยงการตลาดสินค้าเกษตรครบวงจร

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 ดำรงความเป็นฐาน ทรัพยากร ธรรมชาติที่ อุดมสมบูรณ์และการ จัดการคุณภาพ สิ่งแวดล้อมที่ดี	1. มีความสมบูรณ์ ของทรัพยากร ธรรมชาติ 2. มีการจัดการ สิ่งแวดล้อมอย่างมี คุณภาพ	1. ระดับคุณภาพอากาศ 2. ระดับคุณภาพแม่น้ำสายหลัก 3. ระดับความสำเร็จในการ บูรณาการบริหารจัดการ สิ่งแวดล้อม	1. พัฒนาระบบบริหาร จัดการทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กลุ่มจังหวัด 2. บูรณาการความร่วมมือจาก ทุกภาคส่วนในการจัดการ ปัญหาทรัพยากรปัญหา ทรัพยากร ธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม 3. สนับสนุนการฟื้นฟู ทรัพยากร ธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม

ที่มา: แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 (4 ปี) พ.ศ. 2554 – 2557

4. การวิเคราะห์ศักยภาพและยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด

จากตารางตารางที่ 4.8 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 สามารถสรุปได้ว่า ยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยว การเกษตร การพัฒนาอุตสาหกรรม ยุทธศาสตร์ของแต่ละจังหวัดอาจมีความเกี่ยวข้องกันตามตารางที่ 4.9 และ 4.10 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.9 สรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด

กลุ่มจังหวัด	ประเด็นยุทธศาสตร์			
	ด้านการท่องเที่ยว	ด้านการเกษตร	ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม	ด้านการค้าการลงทุน
ภาคเหนือตอนบน 1	✓	✓	✓	✓

ที่มา: แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 (4 ปี) พ.ศ. 2554 – 2557

ตารางที่ 4.10 ตารางสรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด

จังหวัด	ประเด็นยุทธศาสตร์			
	ด้านการท่องเที่ยว	ด้านการเกษตร	ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม	ด้านการค้าการลงทุน
เชียงใหม่ (กลุ่มเป้าหมาย)	✓			✓
แม่ฮ่องสอน	✓	✓		✓
ลำปาง (กลุ่มเป้าหมาย)	✓	✓	✓	
ลำพูน	✓	✓	✓	

ที่มา: (1) แผนพัฒนาจังหวัดเชียงใหม่ (4 ปี) พ.ศ. 2554 – 2557 (2) แผนพัฒนาจังหวัดแม่ฮ่องสอน (4 ปี) พ.ศ. 2553 – 2556

(3) แผนพัฒนาจังหวัดลำปาง (4 ปี) พ.ศ. 2553 – 2556 (4) แผนพัฒนาจังหวัดลำพูน (4 ปี) พ.ศ. 2551 – 2554

จากยุทธศาสตร์ที่กลุ่มจังหวัดได้นำเสนอไว้ คณะผู้วิจัยได้นำค่า GPP ของแต่ละจังหวัดมาจัดทำเป็นค่า RCA โดยให้ฐานเทียบเป็นกลุ่มจังหวัด เพื่อวิเคราะห์ว่า ภายใต้อุตสาหกรรมที่มีการกำหนดตามการจัดเก็บข้อมูล GPP นั้น อุตสาหกรรมใดเหมาะสมกับจังหวัดใดมากกว่า ผลที่ได้รับตามแผนภาพพบว่า ในปีที่ใช้เป็นข้อมูลตัวอย่างในการศึกษา จังหวัดเชียงใหม่ได้เปรียบในด้านสาขาโรงแรมและภัตตาคาร การขนส่ง และตัวกลางทางการเงิน ในขณะที่จังหวัดลำปางได้เปรียบเรื่องการทำเหมืองแร่ ไฟฟ้า ก๊าซและประปา จังหวัดแม่ฮ่องสอนได้เปรียบในด้านการเกษตรการบริการชุมชนและการบริหารราชการแผ่นดิน (อาจได้รับการสนับสนุนในส่วนนี้มากกว่าที่อื่นๆ) และจังหวัดลำพูนได้เปรียบในสาขาอุตสาหกรรม ทั้งหมดนี้ล้วนสอดคล้องกับข้อมูลพื้นฐานและข้อมูลเชิงลึกของกลุ่มจังหวัดและยุทธศาสตร์ของจังหวัด เนื่องจากลำปางมีแหล่งผลิตแร่ และมีโรงไฟฟ้าแม่เมาะของการไฟฟ้าฝ่ายผลิต ลำพูนมีนิคมอุตสาหกรรม เป็นต้น ทั้งนี้การเปรียบเทียบโดยใช้ข้อมูลจำนวนหลายปีไม่ได้บ่งชี้ถึงความแตกต่างของความได้เปรียบของพื้นที่เหล่านี้

เมื่อนำการวิเคราะห์นี้มาประกอบเข้ากับเครื่องมือของ BCG ในมิติของการเทียบระหว่างเวลาและระหว่างจังหวัด จะพบว่า โครงสร้างภาคเศรษฐกิจของแต่ละจังหวัดในปีที่ทำการศึกษาไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปมาก และระดับของการเป็นดาวรุ่ง (Star) หรือสาขาที่ทำรายได้ให้กับจังหวัดก็มีการเปลี่ยนแปลงน้อยมาก กล่าวโดยสรุป แต่ละจังหวัดควรมีความแตกต่างในการสร้างแผนงานอย่างบูรณาการ โดยอาศัยทรัพยากรและความได้เปรียบของจังหวัดเพื่อผลักดันให้เป็นที่ไปตามแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

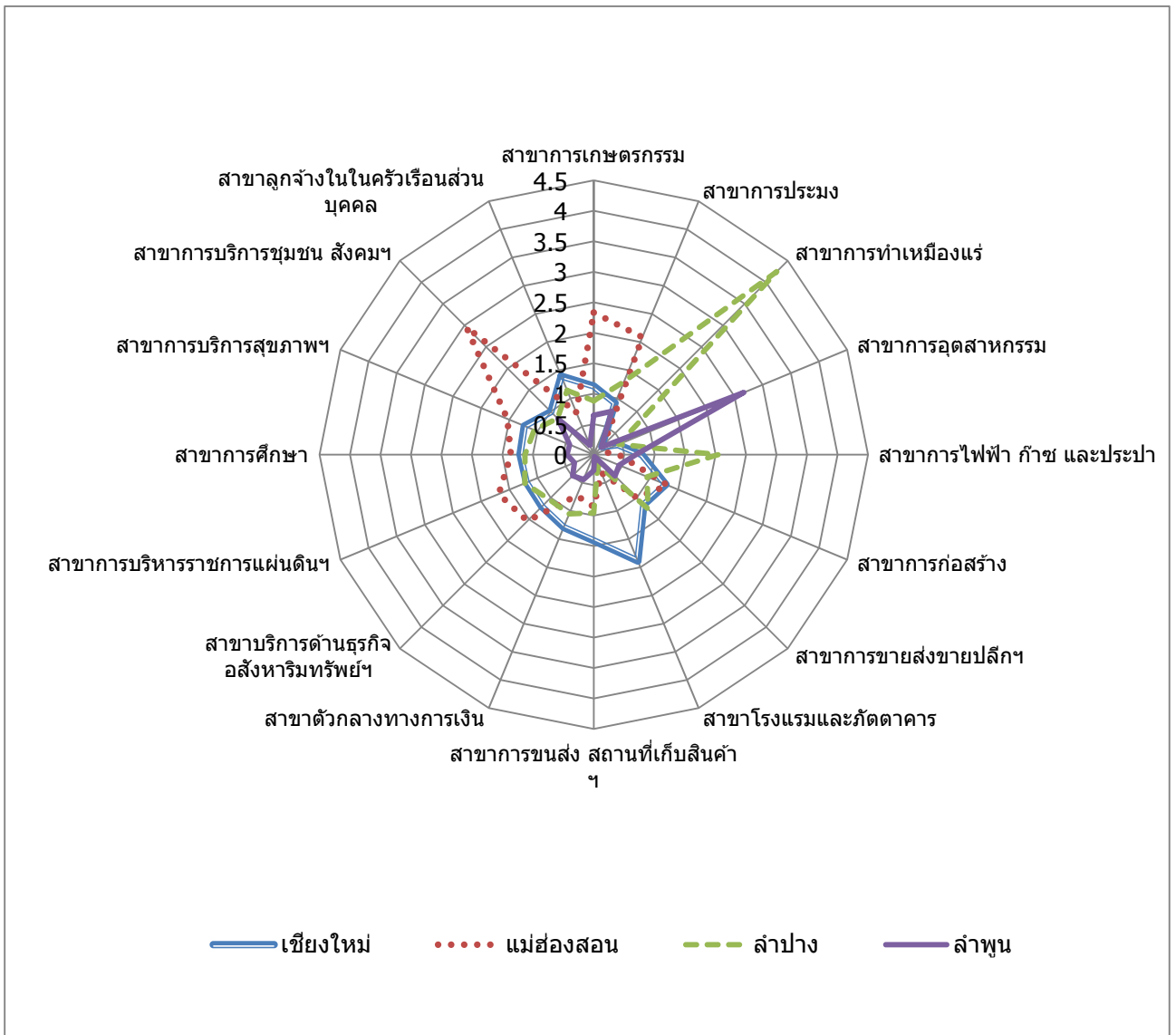
เมื่อพิจารณาตามตาราง 4.8 – 4.11 ที่เป็นการสรุปรวมรายสาขา พบว่า อาจต้องเคลื่อนย้ายทรัพยากรในบางสาขา เช่น การลดการให้การสนับสนุนโครงการที่อยู่ในกลุ่ม Dog เช่น สาขาการขนส่ง

(ลำพูน) สาขาการก่อสร้าง (ลำพูน) สาขาขายส่ง ขายปลีก (แม่ฮ่องสอน ลำพูน) สาขาบริการชุมชน (เชียงใหม่ ลำปาง) บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (ลำพูน ลำปาง) ในพื้นที่ที่นำเสนอ และนำทรัพยากรส่วนนี้ไปสร้างความเข้มแข็งให้กับกลุ่ม Question Mark มากขึ้น รวมทั้งควรสนับสนุนโครงสร้างพื้นฐานหรือการอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ ให้กับกลุ่ม Cash Cow ในขณะเดียวกันเมื่อตรวจสอบเพิ่มเติมพบว่า กลุ่ม Question Mark และ Star จะมีสาขาที่ซ้อนทับกันแต่เป็นคนละจังหวัดในกลุ่ม ส่วนนี้ก็จะเป็แนวทางช่วยพิจารณาการเคลื่อนย้ายทรัพยากรในสาขาเดียวกัน จากจังหวัดที่อยู่ในสถานะที่สร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจได้น้อยกว่ามายังจังหวัดที่สร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจในสาขานั้นได้สูงกว่า เป้าประสงค์ที่สำคัญคือ การจัดสรรการใช้ทรัพยากรร่วมกันเพื่อเป้าประสงค์ด้านเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดเป็นสำคัญ ดังนั้นการเชื่อมโยงยุทธศาสตร์ของแต่ละกลุ่มจังหวัดและศักยภาพที่เป็นอยู่จึงสำคัญต่อการกำหนดศักยภาพในอนาคต

ตารางที่ 4.11 การสรุปรวมรายสาขา

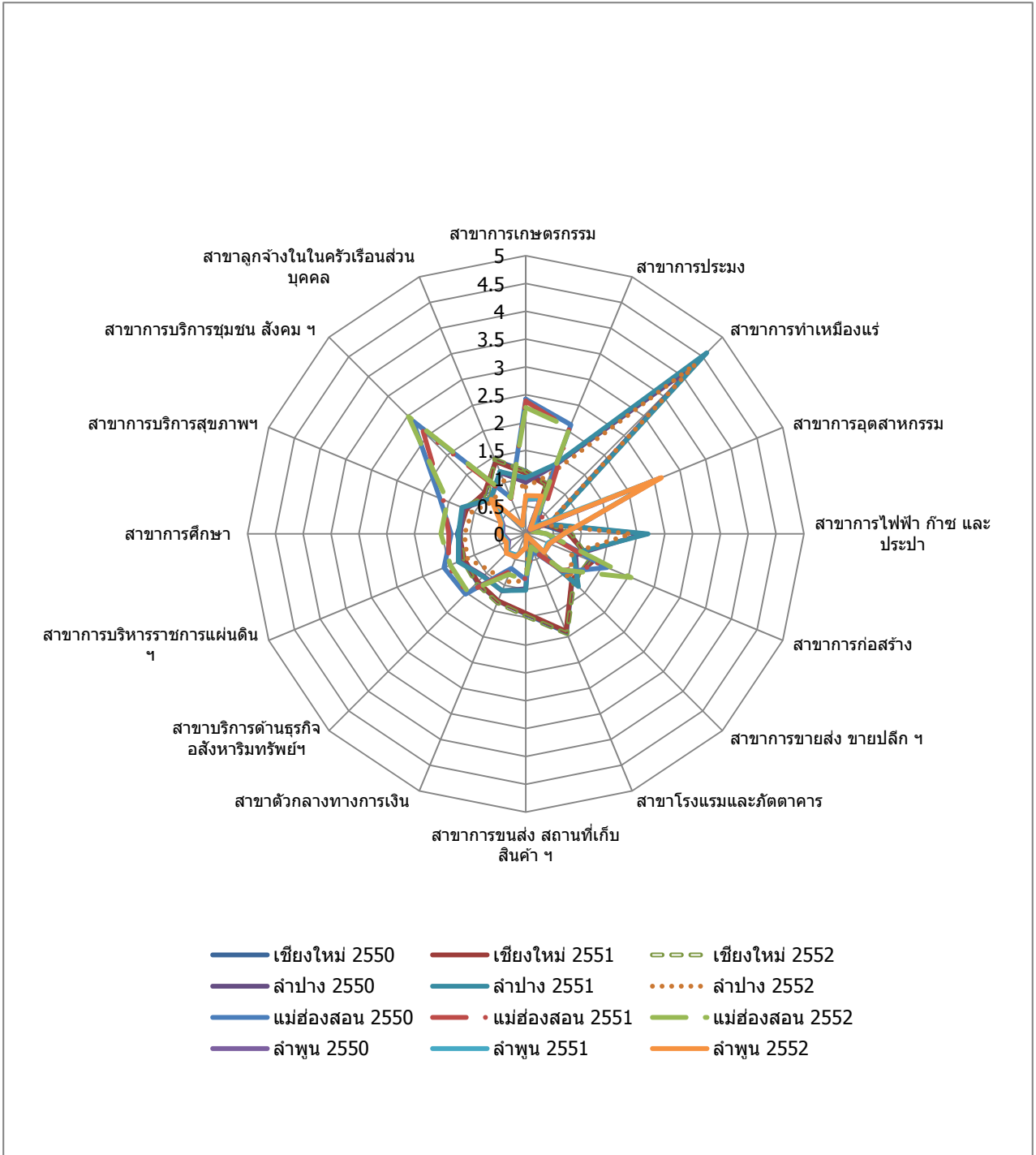
Question Mark	Star
สาขาเหมืองแร่ และย่อยหิน (เชียงใหม่ ลำพูน) สาขาไฟฟ้า ประปา โรงแยกก๊าซ (ลำปาง) สาขาอุตสาหกรรม (เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน) สาขาตัวกลางทางการเงิน (แม่ฮ่องสอน ลำพูน) สาขาการศึกษา (ลำพูน) สาขาบริการสุขภาพ สังคม (ลำพูน) สาขาลูกจ้าง (แม่ฮ่องสอน ลำพูน) สาขาบริหารราชการ ป้องกันประเทศ (ลำพูน)	สาขาเกษตรกรรม ลำสัตว์ ป่าไม้ (แม่ฮ่องสอน) สาขาประมง (แม่ฮ่องสอน) สาขาอุตสาหกรรม (ลำพูน) สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (เชียงใหม่) สาขาตัวกลางทางการเงิน (เชียงใหม่ ลำปาง) สาขาการขนส่ง (เชียงใหม่) สาขาการศึกษา (เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน) สาขาบริการสุขภาพ สังคม (เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน) สาขาลูกจ้าง (เชียงใหม่ ลำปาง) สาขาบริหารราชการ ป้องกันประเทศ (เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน)
Dogs	Cash Cows
สาขาการขนส่ง (ลำพูน) สาขาการก่อสร้าง (ลำพูน) สาขาขายส่ง ขายปลีก (แม่ฮ่องสอน ลำพูน) สาขาบริการชุมชน (เชียงใหม่ ลำปาง) สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (ลำพูน ลำปาง)	สาขาการก่อสร้าง (เชียงใหม่) สาขาขายส่ง ขายปลีก (เชียงใหม่ ลำปาง) สาขาบริการชุมชน (แม่ฮ่องสอน) สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน)

ภาพที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2545 - 2552
 กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 (เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน ลำพูน)



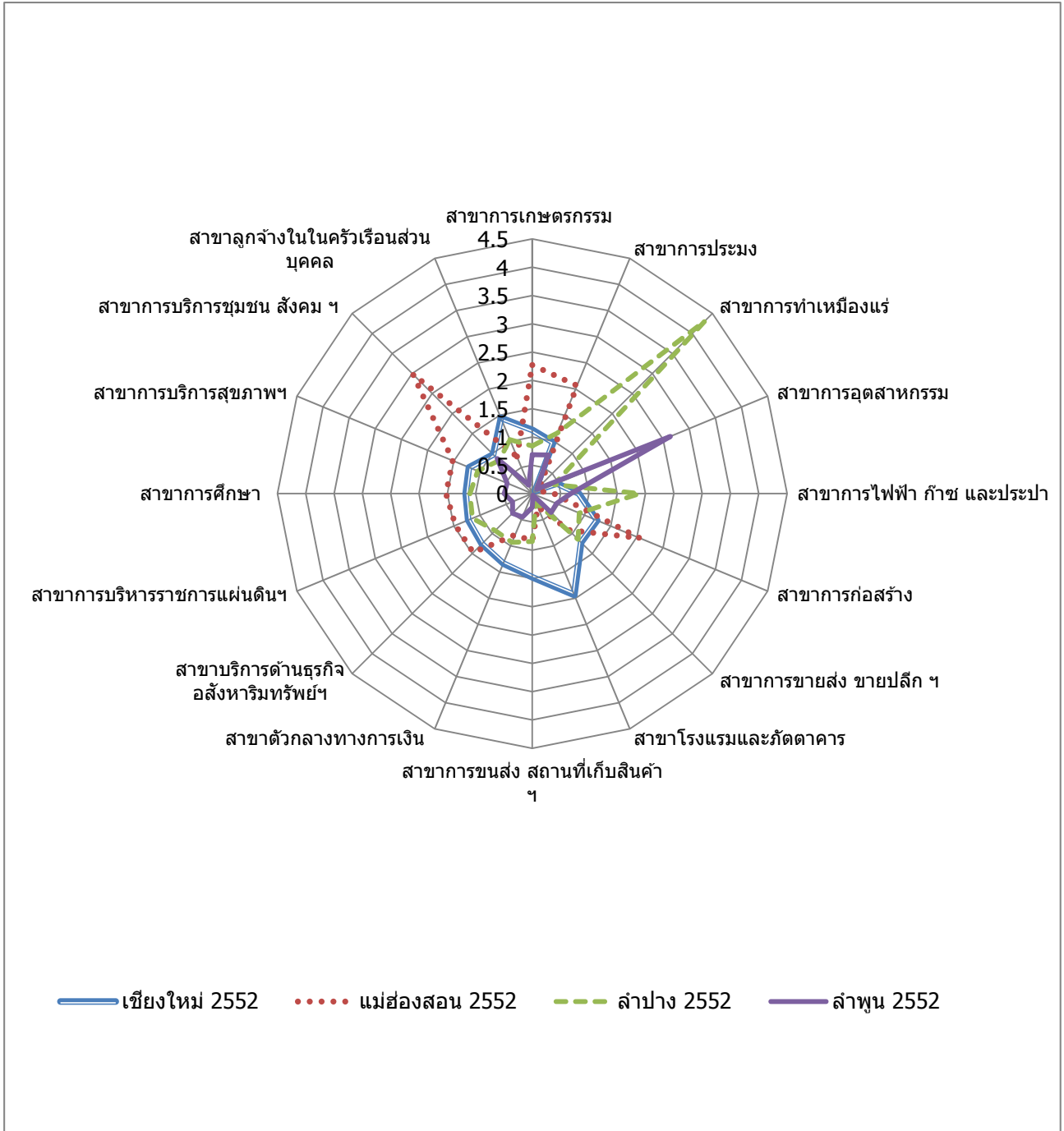
ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 4.7 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2550 – 2552
 กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 (เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน ลำพูน)



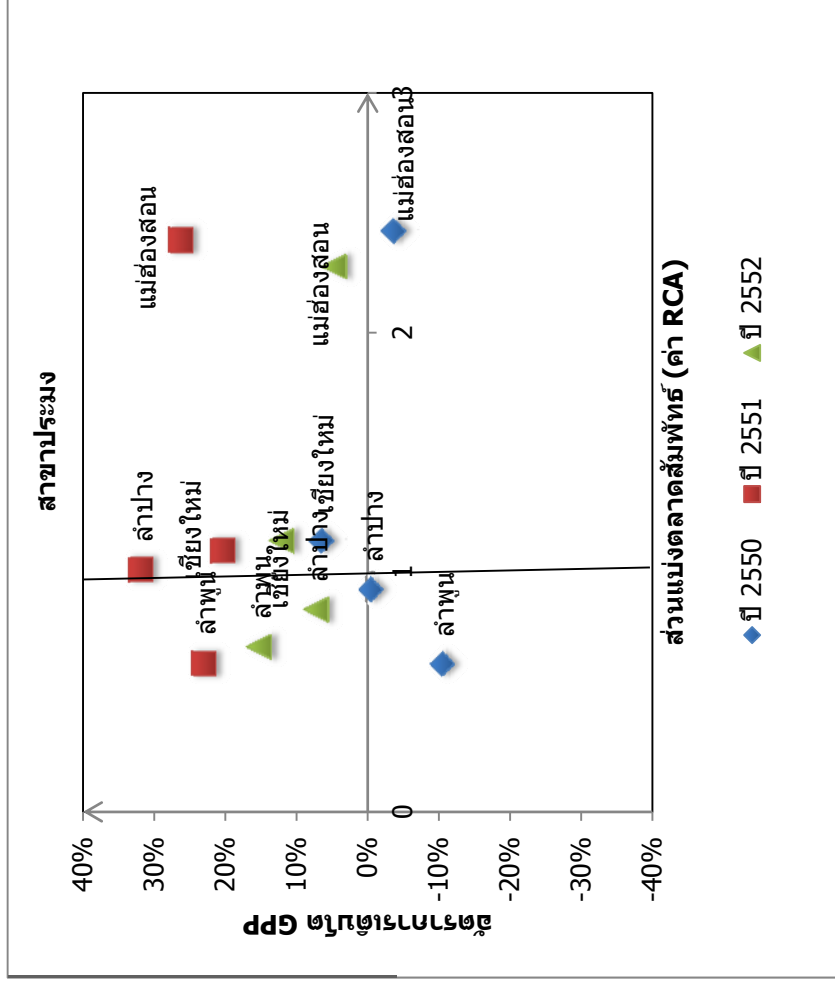
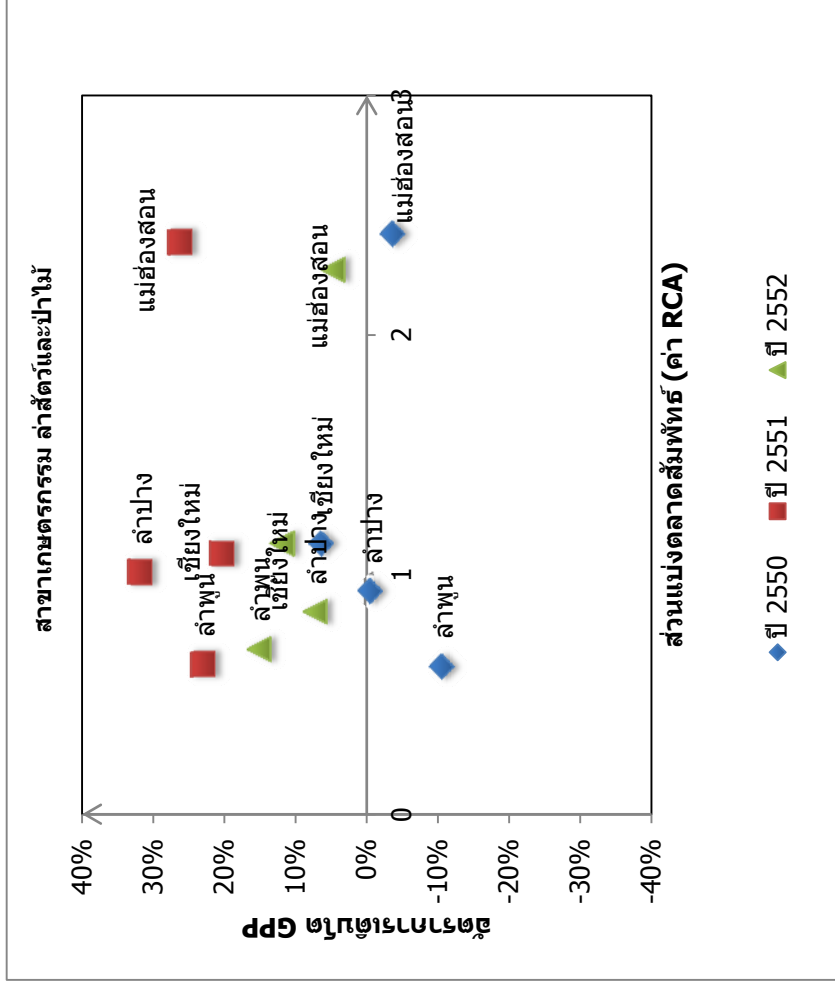
ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 4.8 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2552
 กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 (เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน ลำพูน)

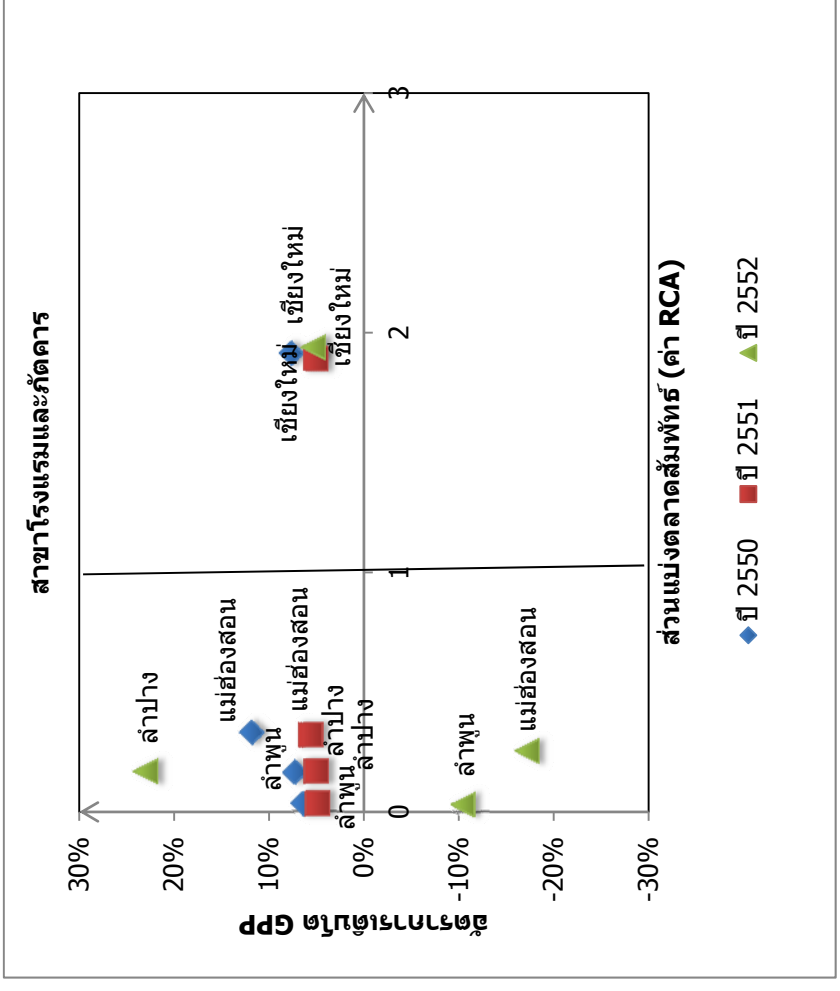
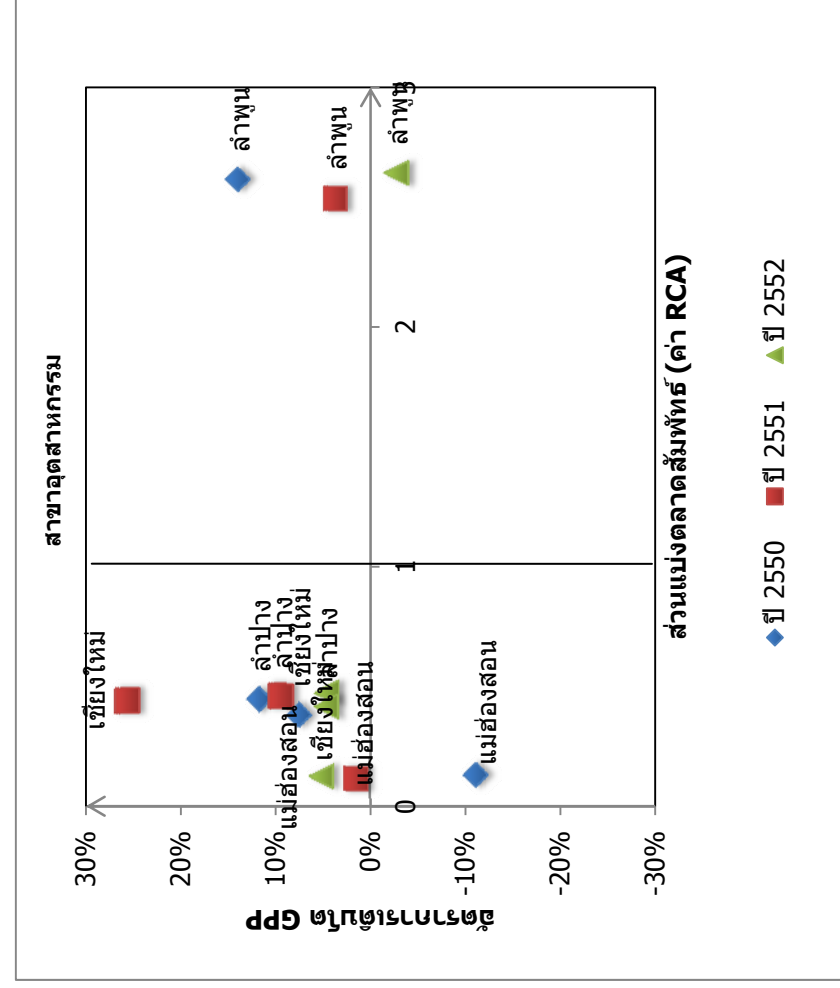


ที่มา: จากการคำนวณ

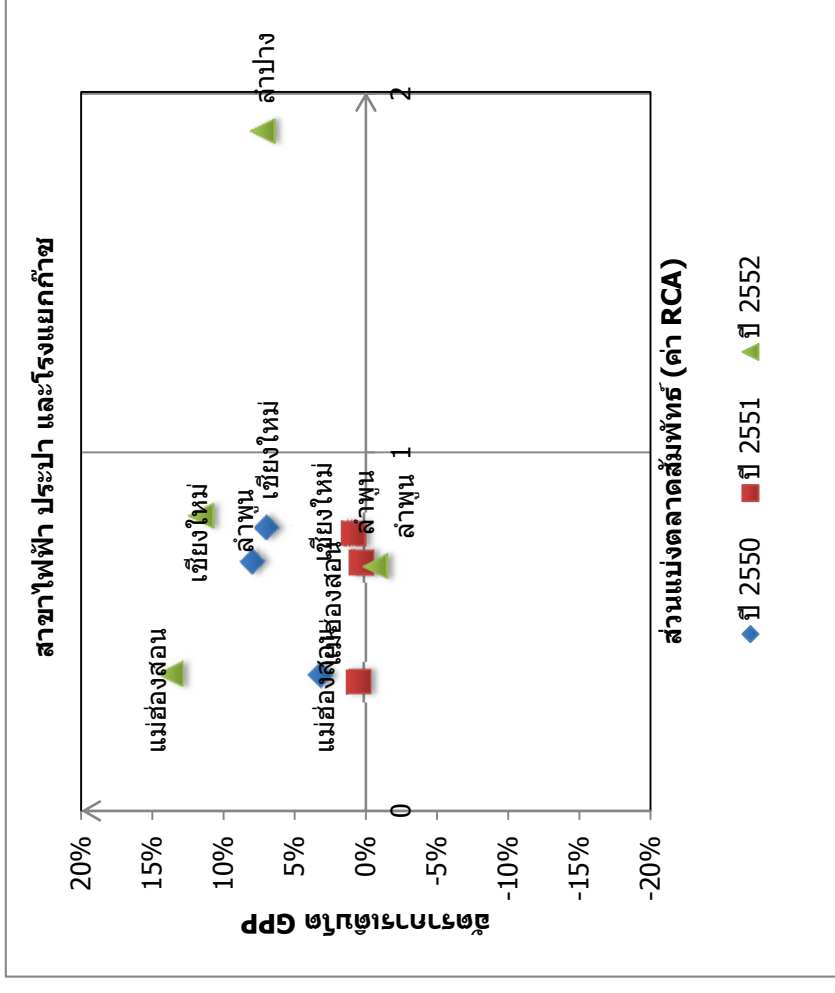
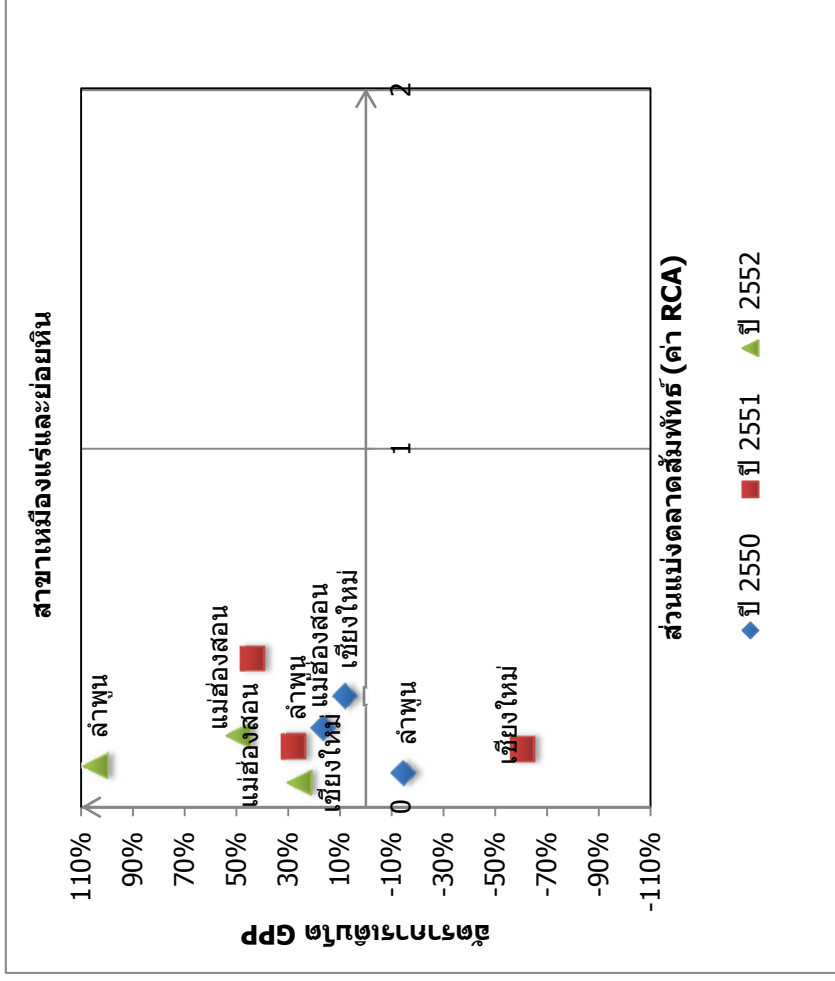
ภาพที่ 4.9 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 รายสาขา (เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน ลำพูน)



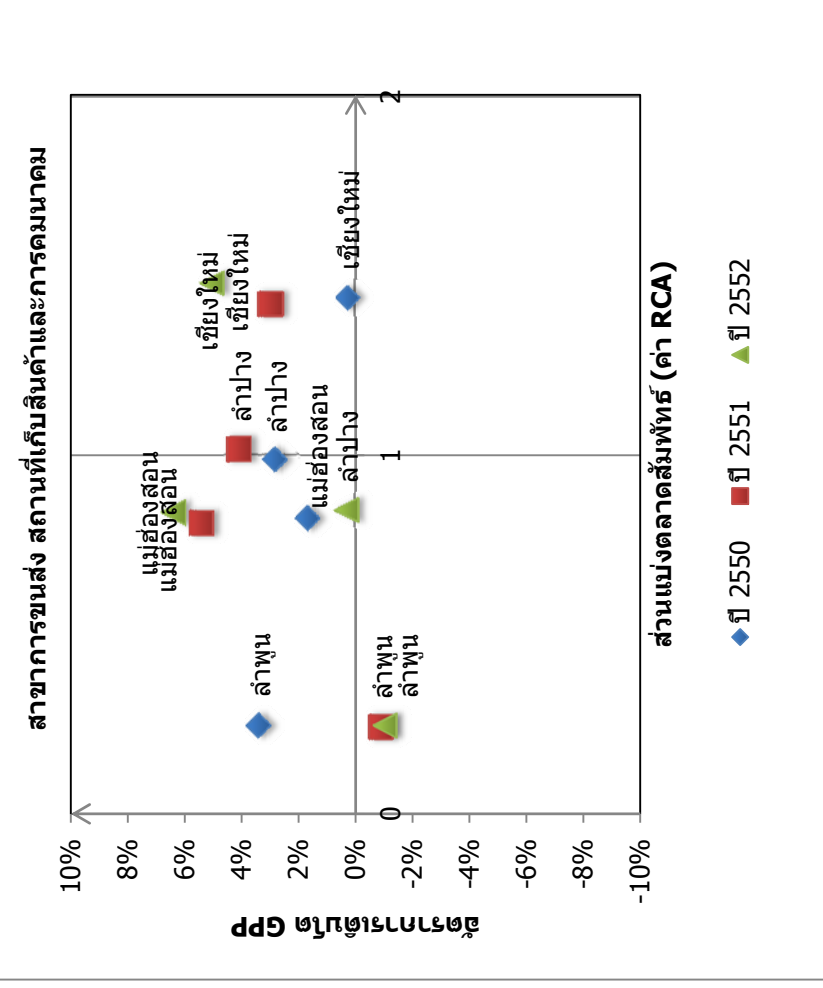
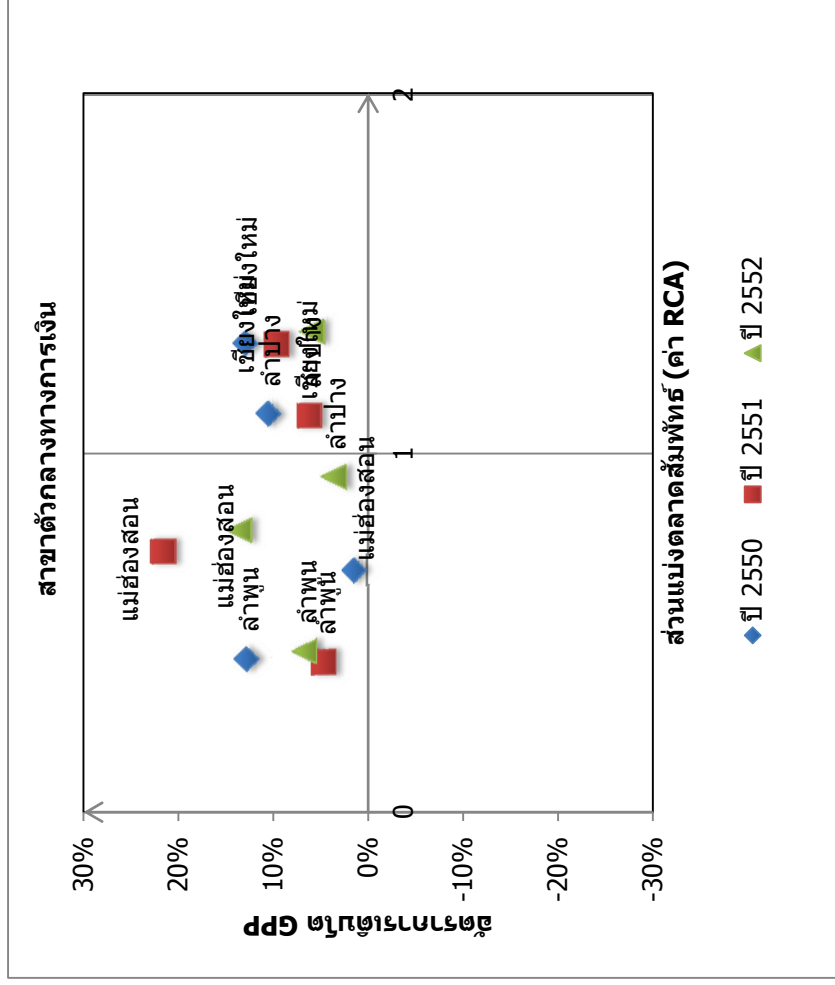
ภาพที่ 4.9 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 รายสาขา (เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน ลำพูน) (ต่อ)



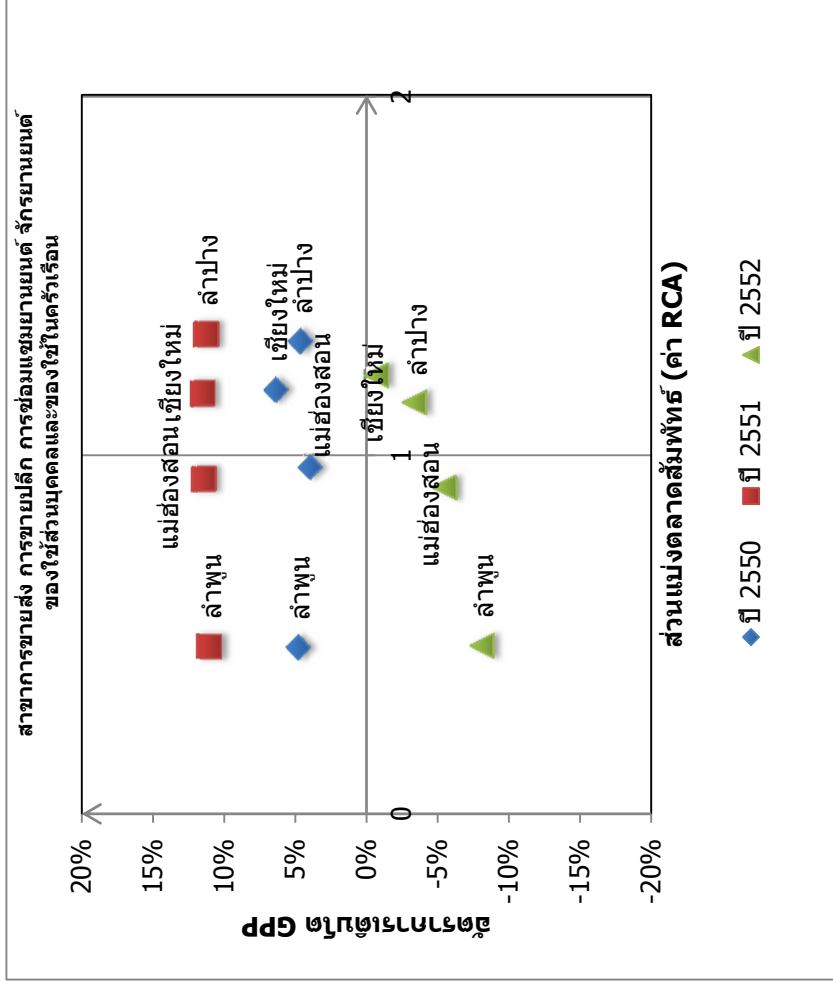
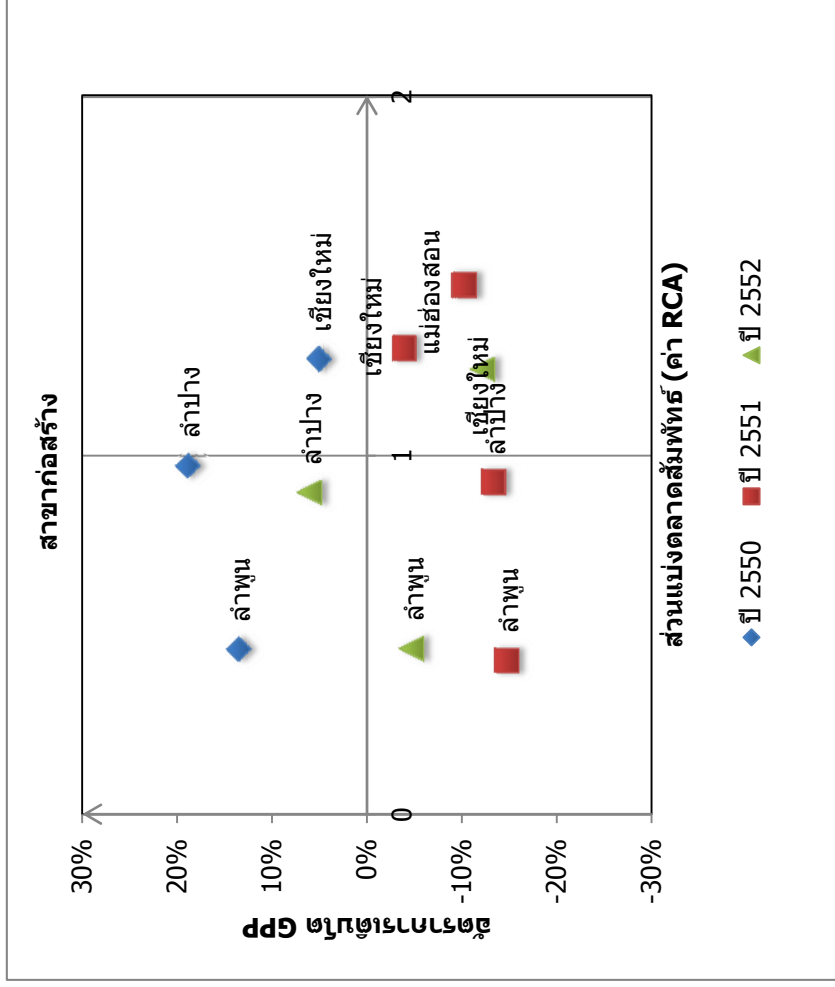
ภาพที่ 4.9 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 รายสาขา (เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน ลำพูน) (ต่อ)



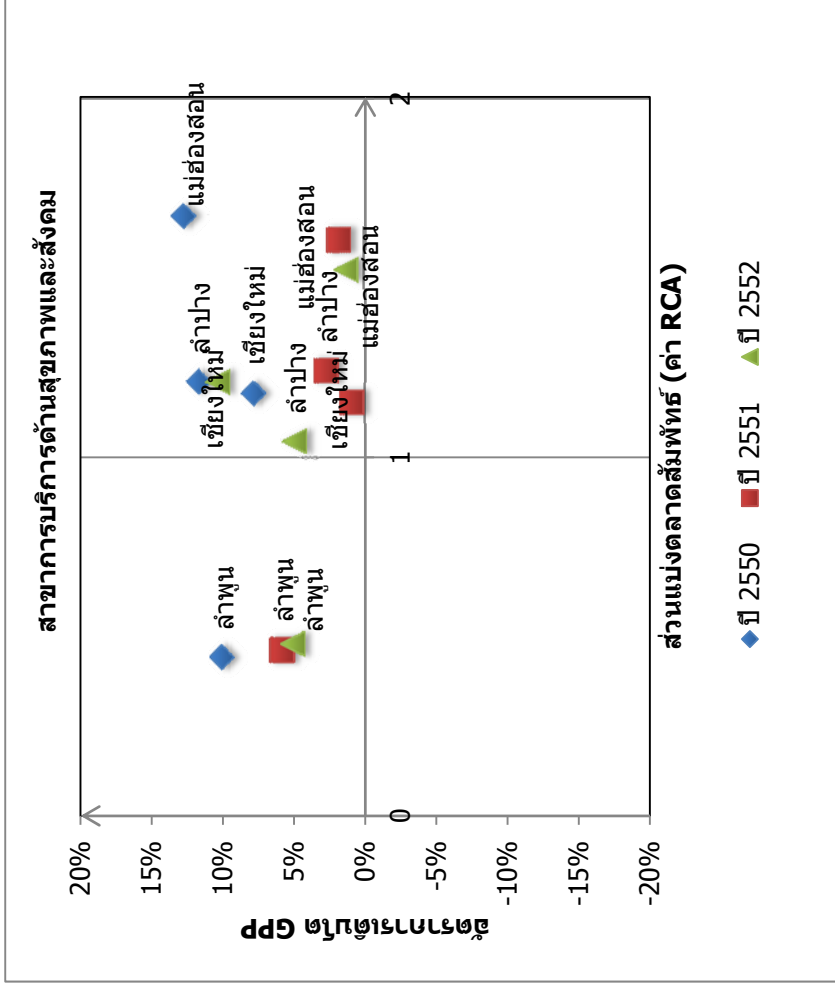
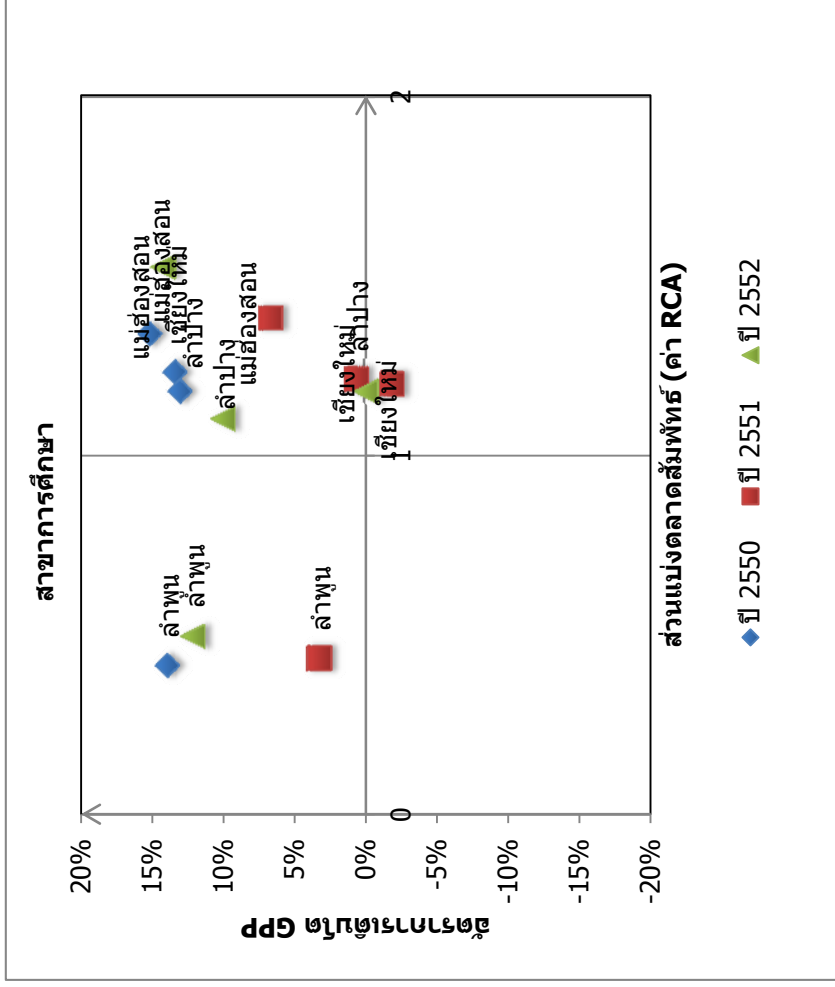
ภาพที่ 4.9 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 รายสาขา (เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน ลำพูน) (ต่อ)



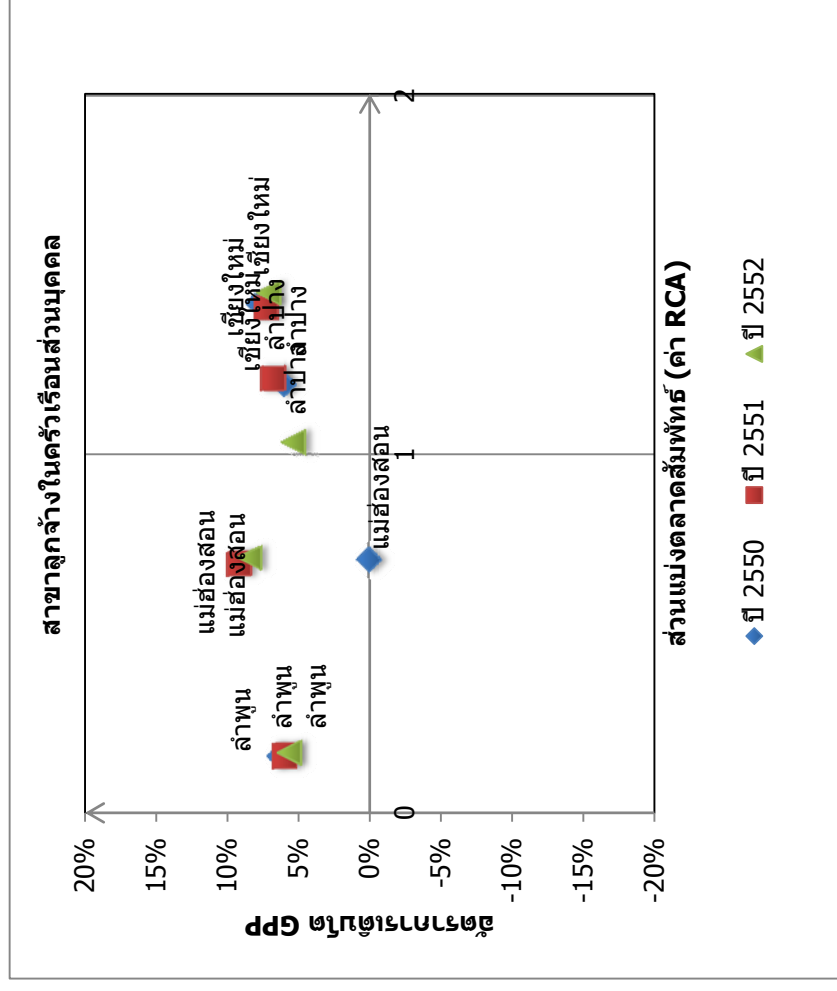
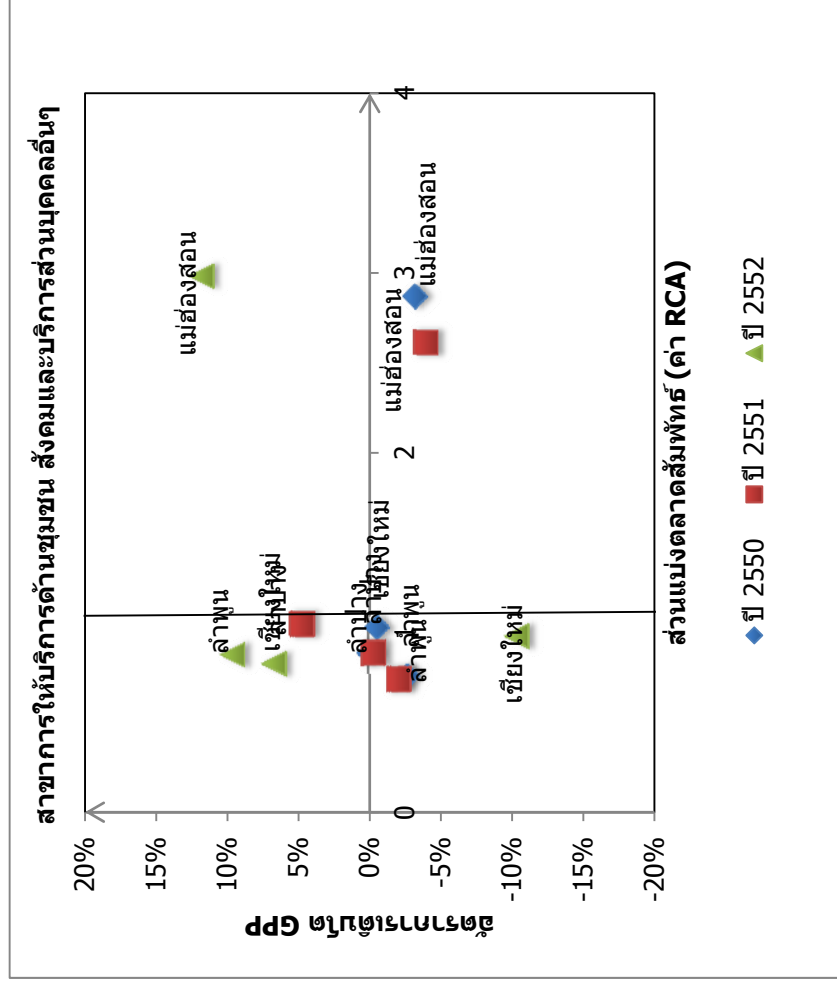
ภาพที่ 4.9 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 รายสาขา (เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน ลำพูน) (ต่อ)



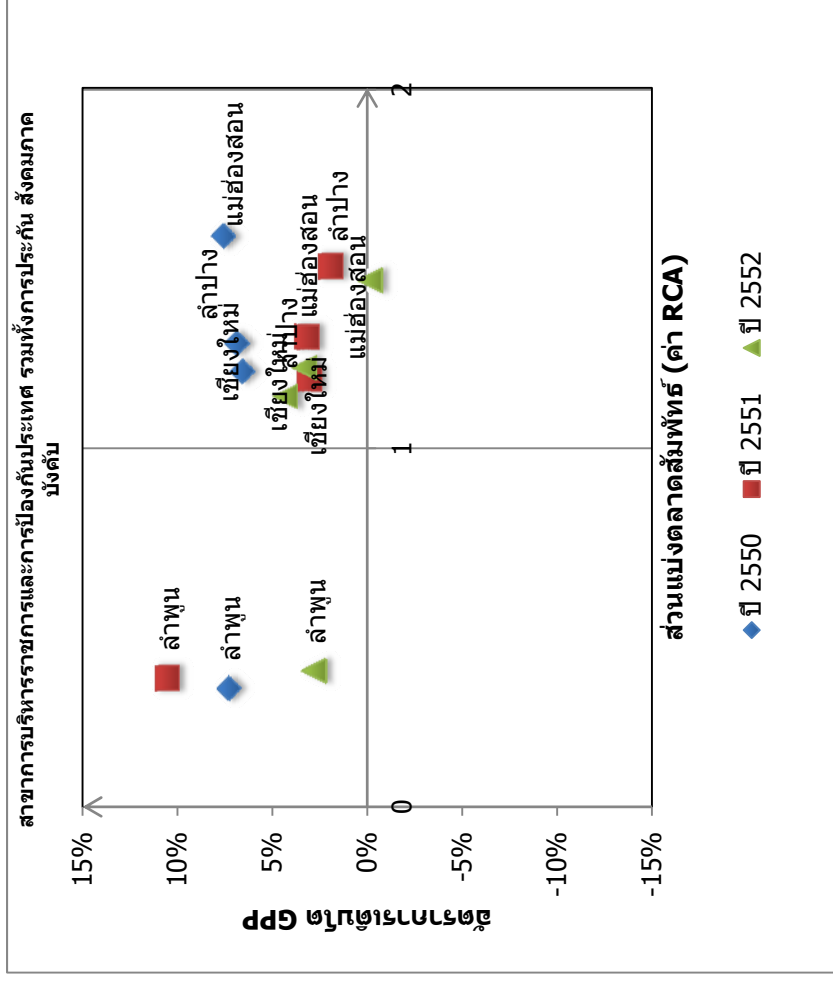
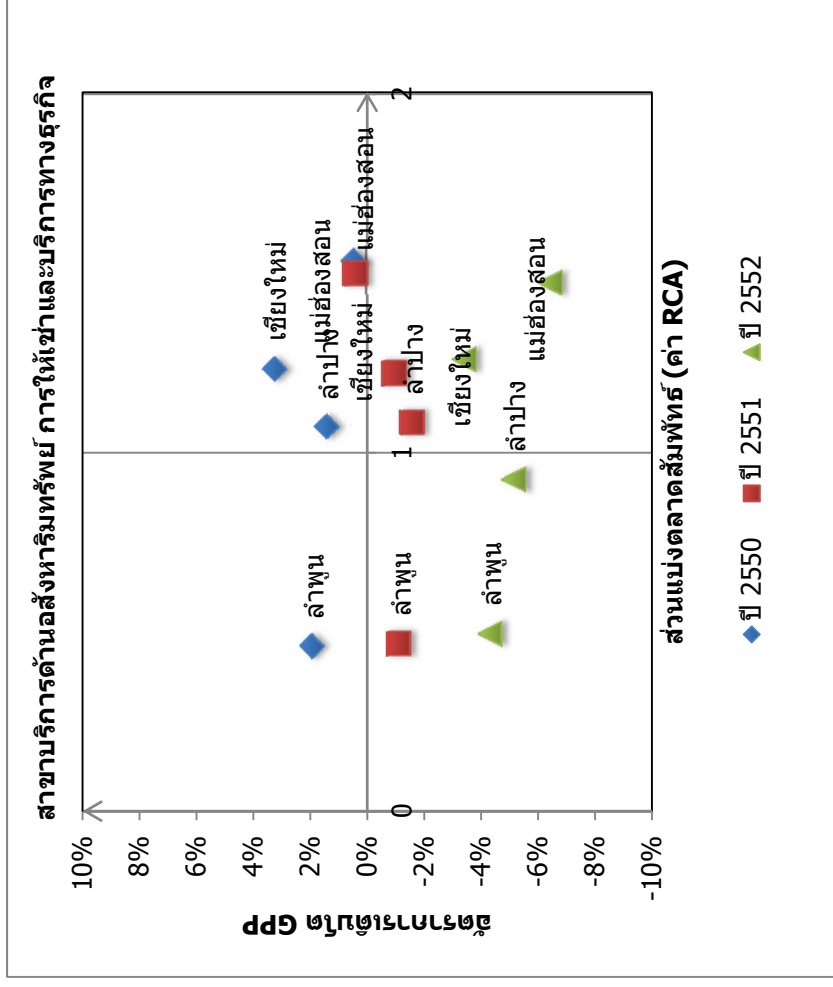
ภาพที่ 4.9 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 รายสาขา (เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน ลำพูน) (ต่อ)



ภาพที่ 4.9 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 (เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน ลำพูน) รายสาขา (ต่อ)



ภาพที่ 4.9 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 (เชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน ลำพูน) รายสาขา (ต่อ)



3.2) การวิเคราะห์ศักยภาพของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 (นครสวรรค์ กำแพงเพชร

พิจิตร อุทัยธานี)

1. ข้อมูลพื้นฐาน³

กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง จังหวัดนครสวรรค์เป็นศูนย์กลางในการผลิตและการค้าข้าว ผลผลิตพืชเศรษฐกิจหลักของกลุ่มจังหวัด ได้แก่ ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย และข้าวโพด จังหวัดนครสวรรค์เป็นศูนย์กลางที่มีผลผลิตทางเกษตรกรรมมากที่สุดและมีพื้นที่รองรับการลงทุนนิคมอุตสาหกรรม จังหวัดพิจิตรเป็นแหล่งผลิตพลังงานชีวภาพจากวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตร อาทิ การผลิตพลังงานไฟฟ้าจากแกลบ และการผลิตเอทานอลจากกากน้ำตาลที่จังหวัดพิจิตร นครสวรรค์ กำแพงเพชรมีศักยภาพด้านการพัฒนาโครงข่ายการคมนาคม ทั้งทางรถยนต์ รถไฟ เชื่อมต่อภาคเหนือตอนบนและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และการขนส่งทางน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยา เหมาะสมต่อการขนส่งสินค้าที่เชื่อมต่อระหว่างภาคกลางตอนบน กลุ่มจังหวัดมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรม มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่สำคัญคือเขตอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้งที่เป็นมรดกโลก และการท่องเที่ยววิถีชีวิตบนลำน้ำสะแกกรังและเจ้าพระยา สามารถพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงภาคกลางกับภาคเหนือโดยสามารถกำหนดทิศทางการพัฒนาได้ นอกจากนี้มีแหล่งโบราณสถานและแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติอันเป็นมรดกโลกตลอดจนการจัดกิจกรรมสนับสนุนการท่องเที่ยว อาทิเช่น การจัดงานประเพณีบพระเล่นเพลงในแผ่นดินพระเจ้าลิไท และงานสารทไทยกล้วยไข่เมืองกำแพงเพชร การแข่งขันกีฬาของภาคเหนือ การจัดการแข่งขันเรือยาวชิงถ้วยพระราชทาน อีกทั้งการมีกิจกรรมทางศาสนา การทอดกฐินสามัคคี และการจัดกิจกรรมเทศกาลตรุษจีนนครสวรรค์ และประเพณีแห่เจ้าพ่อเจ้าแม่ปากน้ำโพ ซึ่งเป็นปัจจัยดึงดูดในการเดินทางท่องเที่ยวเข้าพื้นที่กลุ่มที่จังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2

ในปี 2550 ผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 มีมูลค่า 196,035 ล้านบาท (ณ ราคาตลาด) และมีมูลค่า 93,692 ล้านบาท (ณ ราคาคงที่) หากพิจารณาผลิตภัณฑ์มวลรวมรายภาคของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 แยกออกได้เป็น 16 สาขาเศรษฐกิจที่สำคัญ ในภาคเกษตรและนอกภาคเกษตรพบว่า เศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดขึ้นอยู่กับภาคเกษตรร้อยละ 22.52 และนอกภาคการเกษตรร้อยละ 77.48 ที่สำคัญ ในช่วงปี 2550 สาขาอุตสาหกรรมยังคงมีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง (ร้อยละ 29) รองลงไปคือ สาขาเกษตร (ร้อยละ 21.86) สาขาการขนส่ง ขยายปลีก (ร้อยละ 14.66) และสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม (ร้อยละ 5.37) ตามลำดับ

³ ข้อมูลพื้นฐานและข้อมูลเชิงลึกได้มาจากข้อมูลทุติยภูมิหลายแหล่ง การวิเคราะห์เป็นการใช้ข้อมูล GPP ของกลุ่มจังหวัดมาสร้างเป็นดัชนีและวิเคราะห์โดยคณะผู้วิจัย

การประกอบอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 ปี 2550 ส่วนใหญ่เป็นการประกอบอุตสาหกรรมทางการเกษตร เนื่องด้วยศักยภาพของกลุ่มจังหวัดมีความโดดเด่นทางด้านแหล่งผลิตและแปรรูปข้าวและผลผลิตทางการเกษตร อุตสาหกรรมเป้าหมายของกลุ่มจังหวัดจึงเน้นที่อุตสาหกรรมน้ำตาล อุตสาหกรรมเอทานอล อุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือน เป็นต้น การลงทุนในอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดพบว่า จังหวัดนครสวรรค์เป็นศูนย์กลางการลงทุนในอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 โดยเฉพาะอุตสาหกรรมประเภทเกษตรกรรม ปศุสัตว์ และประมง และการลงทุนอุตสาหกรรมประเภทอาหาร เครื่องดื่ม และยารักษาโรค เนื่องจากมีปริมาณการลงทุนจำนวนแรงงาน และจำนวนโรงงานสูงสุดในกลุ่มจังหวัด อย่างไรก็ตาม ลักษณะอุตสาหกรรมในกลุ่มเป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยเน้นที่กลุ่มเกษตรกรรมและการแปรรูป

ในส่วนของแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด พบว่า เป็นแผนที่มีคุณภาพ ครบถ้วนและชัดเจนทั้งในการวิเคราะห์สถานการณ์ ยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ กลยุทธ์ และบัญชีโครงการสำคัญ อย่างไรก็ตาม เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ของแผนกลุ่มจังหวัด ควรมีการนำเสนอข้อมูลสภาพทั่วไปของกลุ่มจังหวัดให้ครบถ้วน ไม่ใช่เสนอเป็นรายจังหวัด รวมทั้งควรจัดลำดับความสำคัญของกลยุทธ์และโครงการในแต่ละกลยุทธ์ เพื่อประโยชน์ในการนำไปสู่การปฏิบัติในกรณีที่เกิดข้อจำกัดด้านงบประมาณ

2. ข้อมูลเชิงลึก

2.1 ด้านเศรษฐกิจ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายภาค (Gross Regional Product หรือ GRP) ในปี 2550 ผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 มีมูลค่า 196,035 ล้านบาท (ณ ราคาตลาด) และมีมูลค่า 93,692 ล้านบาท (ณ ราคาคงที่) แยกออกได้เป็น 16 สาขาเศรษฐกิจที่สำคัญ พบว่า เศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดขึ้นอยู่กับภาคเกษตรร้อยละ 22.52 และนอกภาคการเกษตรร้อยละ 77.48 เมื่อพิจารณาตามโครงสร้างทางเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 โครงสร้างการผลิตสาขาที่สำคัญในช่วงปี 2550 สาขาอุตสาหกรรมยังคงมีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง (ร้อยละ 29) รองลงไปคือสาขาเกษตร (ร้อยละ 21.86) สาขาการขนส่ง ขยายปลีก (ร้อยละ 14.66) และสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม (ร้อยละ 5.37) ตามลำดับ

2.2 ด้านอุตสาหกรรม

การประกอบอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 ในปี 2550 ส่วนใหญ่เป็นการประกอบอุตสาหกรรมทางการเกษตร เนื่องด้วยกลุ่มจังหวัดโดดเด่นด้านการเป็นแหล่งผลิตและแปรรูปข้าวและผลผลิตทางการเกษตรด้านอื่นๆ อุตสาหกรรมเป้าหมายของกลุ่มจังหวัดจึงเน้นที่อุตสาหกรรมน้ำตาล อุตสาหกรรมเอทานอล อุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือน เป็นต้น การลงทุนในอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัด พบว่า จังหวัด

นครสวรรค์ เป็นศูนย์กลางการลงทุนในอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 โดยเฉพาะ อุตสาหกรรมประเภทเกษตรกรรม ปศุสัตว์ และประมง และการลงทุนอุตสาหกรรมประเภทอาหาร เครื่องดื่ม และยารักษาโรค เนื่องจากมีปริมาณการลงทุนจำนวนแรงงาน และจำนวนโรงงานสูงที่สุดในกลุ่มจังหวัด อย่างไรก็ตาม ลักษณะอุตสาหกรรมในกลุ่มเป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยเน้นที่เกษตรกรรมและการแปรรูป

2.3 ด้านเกษตรกรรม

ผลผลิตพืชเศรษฐกิจหลักของกลุ่มจังหวัด ได้แก่ ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย และข้าวโพด โดยจังหวัด นครสวรรค์เป็นศูนย์กลางที่มีผลผลิตทางเกษตรกรรมมากที่สุด

2.4 ด้านการท่องเที่ยว

กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพ ทั้งแหล่งโบราณสถาน แหล่งท่องเที่ยว ทางธรรมชาติ อาทิเช่น อุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร อุทยานเมืองเก่าพิจิตร อุทยานแห่งชาติแม่วงก์ ตลอดจนแหล่งท่องเที่ยวในเชิงระบบนิเวศที่เป็นเอกลักษณ์และมีความหลากหลายทางชีวภาพ อย่างเช่น เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้งที่อุทัยธานี ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติอันเป็นมรดกโลก บึงบอระเพ็ด แหล่งเพาะพันธุ์ปลาน้ำจืดที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งของไทยอยู่ที่จังหวัดนครสวรรค์ ต้นกำเนิดแม่น้ำ และแหล่งน้ำที่สำคัญของประเทศอยู่ที่ตำบลปากน้ำโพ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ เป็นต้น ในปี 2550 กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 มีผู้มาเยี่ยมชมเยือนจำนวน 1,768,987 ครั้ง จังหวัดที่มีนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมชม เยือนมากที่สุดคือจังหวัดนครสวรรค์ (908,518 ครั้ง) รองลงมาคือจังหวัดกำแพงเพชร (338,417 ครั้ง) จังหวัด พิจิตร (238,657 ครั้ง) และจังหวัดอุทัยธานี (283,395 ครั้ง) มีรายได้จากการท่องเที่ยว มูลค่า 2,099 ล้านบาท จังหวัดที่มีรายได้จากการท่องเที่ยวมากที่สุดคือจังหวัดนครสวรรค์ (1,177 ล้านบาท) รองลงมาคือจังหวัด กำแพงเพชร (424 ล้านบาท) จังหวัดอุทัยธานี (264 ล้านบาท) และจังหวัดพิจิตร (235 ล้านบาท) ตลาด นักท่องเที่ยวหลักของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 ยังคงเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยโดยมีปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ แหล่งโบราณสถานและแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติอันเป็นมรดกโลกตลอดจนการจัดกิจกรรมสนับสนุน การท่องเที่ยวของแต่ละจังหวัดในกลุ่ม อาทิเช่น การจัดงานประเพณีนบพระเล่นเพลงในแผ่นดินพระเจ้าลิไท และงานสารทไทยกล้วยไข่เมืองกำแพงเพชร การแข่งขันกีฬาของภาคเหนือ การจัดการแข่งขันเรือยาวชิงถ้วย พระราชทาน อีกทั้งการมีกิจกรรมทางศาสนา การทอดกฐินสามัคคี และการจัดกิจกรรมเทศกาลตรุษจีน นครสวรรค์ และประเพณีแห่เจ้าพ่อเจ้าแม่ปากน้ำโพ ซึ่งเป็นปัจจัยดึงดูดให้เดินทางท่องเที่ยวในพื้นที่กลุ่ม จังหวัดภาคเหนือตอนล่าง

3. แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 พ.ศ. 2553 – 2556

วิสัยทัศน์: เป็นศูนย์กลางธุรกิจข้าว สินค้าเกษตร การท่องเที่ยวธรรมชาติและวัฒนธรรมล้ำค่า

ตารางที่ 4.12 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1: พัฒนาโครงสร้างและกระบวนการผลิตข้าว อ้อย และมันสำปะหลัง	<ul style="list-style-type: none"> การผลิตร่วมมีคุณภาพสูงขึ้นและได้มาตรฐานความปลอดภัย 	<ol style="list-style-type: none"> ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ที่เพิ่มขึ้นของข้าว จำนวนแปลงข้าวที่ผ่านการตรวจรับรองตามมาตรฐาน GAP ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ที่เพิ่มขึ้นของอ้อย ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ที่เพิ่มขึ้นของมันสำปะหลัง 	<ol style="list-style-type: none"> ปรับปรุงระบบการบริหารจัดการน้ำและทรัพยากรดินเพื่อรองรับการผลิต ส่งเสริมการผลิตข้าวปลอดภัยตามมาตรฐาน GAP เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตข้าว อ้อย และมันสำปะหลัง
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2: ส่งเสริมการแปรรูปข้าว อ้อย มันสำปะหลังไปสู่ผลิตภัณฑ์ที่ได้มาตรฐาน	<ul style="list-style-type: none"> มีผลิตภัณฑ์แปรรูปจากข้าว อ้อย และมันสำปะหลัง 	<ol style="list-style-type: none"> จำนวนผลิตภัณฑ์แปรรูปที่ได้จากข้าว อ้อย และมันสำปะหลัง จำนวนสถานประกอบการที่พร้อมยื่นขอรับรองมาตรฐาน จำนวนผลิตภัณฑ์สินค้าเกษตรแปรรูปที่ได้รับการพัฒนาด้านบรรจุภัณฑ์ 	<ol style="list-style-type: none"> ส่งเสริมการแปรรูปและพัฒนาบรรจุภัณฑ์ พัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปสู่มาตรฐาน
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3: พัฒนาระบบ	<ul style="list-style-type: none"> ผู้ประกอบการมีต้นทุนการผลิตที่ลดลงและสามารถ 	<ol style="list-style-type: none"> ร้อยละที่ลดลงของเวลาที่ใช้ในการขนส่งและการกระจายข้าว อ้อย มัน 	<ol style="list-style-type: none"> พัฒนาระบบการขนส่งทางน้ำทางถนนและทางราง จัดให้มีคลังสินค้าเพื่อ

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
การขนส่งและการกระจายสินค้า	ขนถ่ายสินค้าได้อย่างรวดเร็ว	สำปะหลัง สินค้าเกษตร และผลิตภัณฑ์แปรรูป 2. ร้อยละที่ลดลงของต้นทุนทางการค้าของผู้ประกอบการค้าข้าว อ้อย มันสำปะหลัง สินค้าเกษตร และผลิตภัณฑ์แปรรูป	รวบรวมและการกระจายสินค้า 3. บริหารจัดการระบบการขนส่งของกลุ่มจังหวัด
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4: ขยายช่องทางการตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ	<ul style="list-style-type: none"> ■ การค้าข้าว อ้อย และมันสำปะหลังมีประสิทธิภาพสูงขึ้น 	1. ปริมาณการค้า ข้าว อ้อย มันสำปะหลังของกลุ่มจังหวัด 2. ปริมาณส่งออก ข้าว อ้อย มัน สำปะหลังของ กลุ่มจังหวัด	1. ส่งเสริมการทำตลาดเชิงรุก 2. เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5: พัฒนาและบริหารจัดการการท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> ■ แหล่งท่องเที่ยวและบริการด้านการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและวัฒนธรรมเป็นที่นิยมรับของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น 	1. จำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นของกลุ่มจังหวัด 2. รายได้จากการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นของกลุ่มจังหวัด	1. การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและบริการด้านการท่องเที่ยว 2. ส่งเสริมการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด 3. ส่งเสริมการตลาดและประชาสัมพันธ์

ที่มา: แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 (3 ปี) พ.ศ. 2554 – 2557

4. การวิเคราะห์ศักยภาพและยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด

จากตารางที่ 4.13 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 สามารถสรุปได้ดังนี้ ยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดให้ความสำคัญกับด้านท่องเที่ยว ด้านการเกษตร ด้านการค้าการลงทุน และยุทธศาสตร์ของแต่ละจังหวัดซึ่งอาจมีความเกี่ยวข้องกันตามตารางที่ 4.13 และ 4.14 ตามลำดับ ชื่อนำสังเกตประการหนึ่งคือ ประเด็นยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดเน้นด้านการค้าการลงทุนแต่ประเด็นยุทธศาสตร์ของรายจังหวัดในกลุ่มไม่ได้มีการกล่าวถึงด้านการค้าการลงทุนเลยแม้แต่จังหวัดเดียว ในทางปฏิบัติอาจก่อให้เกิดปัญหาในด้านช่องทางการดำเนินการ เนื่องจากแต่ละจังหวัดไม่ได้มีช่องทางการพัฒนาด้านการค้าการลงทุนที่ชัดเจน

ตารางที่ 4.13 สรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2

กลุ่มจังหวัด	ประเด็นยุทธศาสตร์			
	ด้านการท่องเที่ยว	ด้านการเกษตร	ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม	ด้านการค้าการลงทุน
ภาคเหนือตอนล่าง 2	√	√		√

ที่มา: แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 (3 ปี) พ.ศ. 2554 – 2556

ตารางที่ 4.14 ตารางสรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด

กลุ่มจังหวัด	ประเด็นยุทธศาสตร์			
	ด้านการท่องเที่ยว	ด้านการเกษตร	ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม	ด้านการค้าการลงทุน
นครสวรรค์ (กลุ่มเป้าหมาย)	√	√		
กำแพงเพชร (กลุ่มเป้าหมาย)	√	√		
อุทัยธานี	√	√		
พิจิตร	√	√		

ที่มา: 1) แผนพัฒนาจังหวัดนครสวรรค์ พ.ศ. 2554 – 2556 2) แผนพัฒนาจังหวัดกำแพงเพชร พ.ศ. 2553 – 2556

3) แผนพัฒนาจังหวัดอุทัยธานี พ.ศ. 2553 – 2556 4) แผนพัฒนาจังหวัดพิจิตร พ.ศ. 2553 – 2556

จากยุทธศาสตร์ที่กลุ่มจังหวัดนำเสนอ คณะผู้วิจัยได้นำค่า GPP ของแต่ละจังหวัดมาจัดทำเป็นค่า RCA โดยให้ฐานเทียบเป็นกลุ่มจังหวัด เพื่อวิเคราะห์ว่าภายใต้อุตสาหกรรมที่มีการกำหนดตามการจัดเก็บข้อมูล GPP นั้น อุตสาหกรรมใดเหมาะสมกับจังหวัดใดมากกว่า ผลที่ได้รับตามแผนภาพ พบว่า ข้อมูลที่ใช้เป็นตัวอย่งในการศึกษา สาขาที่มีค่า RCA ที่สูงในกลุ่มจังหวัดนี้คือ การทำเหมืองแร่ (ก้ำแพงเพชร) การประมง (นครสวรรค์) และการโรงแรมและภัตตาคาร (นครสวรรค์) ล้วนมีค่า RCA เกิน 1.5 ซึ่งมีความสอดคล้องกับภาพที่คาดการณ์ไว้ของแต่ละจังหวัด ส่วนในภาพรวม จังหวัดนครสวรรค์เป็นจังหวัดที่มีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบมากกว่าจังหวัดอื่นๆ ในหลายๆ สาขา ในขณะที่จังหวัดพิจิตรและอุทัยธานีเป็นจังหวัดที่อยู่ในระดับที่มีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบที่น้อยกว่า

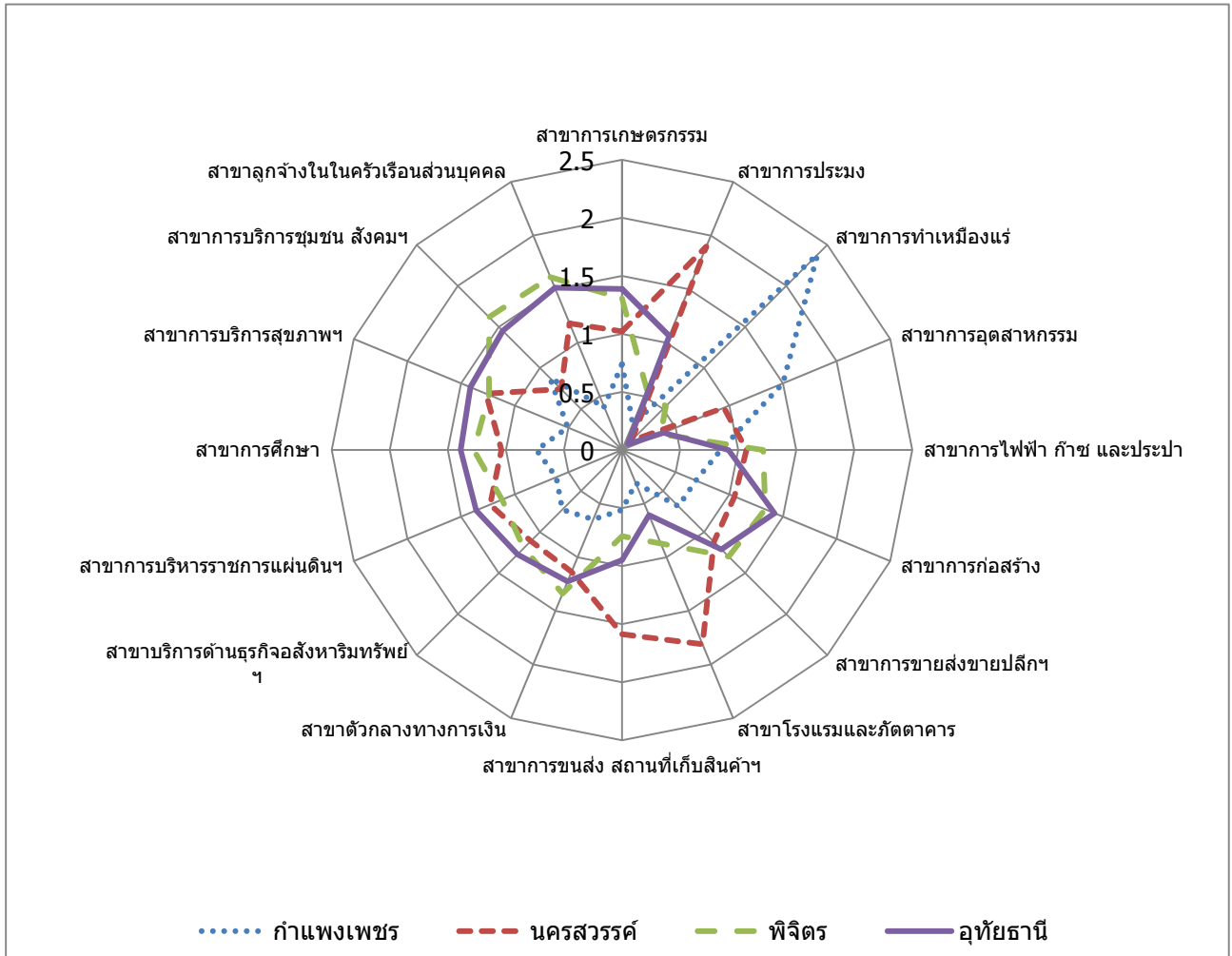
เมื่อนำการวิเคราะห์นี้มาประกอบกับเครื่องมือของ BCG ทั้งในมิติของการเทียบระหว่างเวลาและระหว่างจังหวัด จะพบว่าโครงสร้างภาคเศรษฐกิจของแต่ละจังหวัดในปีที่ทำการศึกษาไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปมาก และระดับของการเป็นดาวรุ่ง (Star) หรือสาขาที่มีการทำรายได้ให้กับจังหวัดก็มีการเปลี่ยนแปลงน้อยมาก กล่าวโดยสรุป แต่ละจังหวัดควรสร้างความแตกต่างในการสร้างแผนงานอย่างบูรณาการ โดยอาศัยทรัพยากรและความได้เปรียบของจังหวัดตนผลักดันให้เป็นไปตามแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

เมื่อพิจารณาตามตารางที่เป็นการสรุปรวมรายสาขา พบว่า การดำเนินกิจกรรมอาจต้องมีการเคลื่อนย้ายทรัพยากรในบางสาขาจากบางพื้นที่ คือสาขาเกษตรกรรม ลำสัตร ป่าไม้ (ก้ำแพงเพชร) สาขาเกษตรกรรม ลำสัตร ป่าไม้ (ก้ำแพงเพชร) สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (ก้ำแพงเพชร อุทัยธานี พิจิตร) สาขาเหมืองแร่ และย่อยหิน (อุทัยธานี) ควรมีการเคลื่อนย้ายทรัพยากรที่สนับสนุนสาขาเหล่านี้ไปยังสาขาที่มีความได้เปรียบและอยู่ในส่วนแบ่งทางการตลาดที่สูง เช่น การทำเหมืองแร่ (ก้ำแพงเพชร) การประมง (นครสวรรค์) และการโรงแรมและภัตตาคาร (นครสวรรค์) เมื่อพิจารณาประกอบกับแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดทำให้เห็นข้อปัญหาที่อาจเกิดขึ้นประการหนึ่ง คือประเด็นยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดเน้นด้านการค้าการลงทุนแต่ประเด็นยุทธศาสตร์ของรายจังหวัดในกลุ่มไม่ได้มีการกล่าวถึงด้านการค้าการลงทุนเลยแม้แต่จังหวัดเดียว เมื่อมาพิจารณาศักยภาพของแต่ละจังหวัดก็พบว่าสาขาที่เกี่ยวข้องกับการค้าการลงทุน เช่น สาขาขายส่ง ขายปลีก ยังอยู่ในพื้นที่ที่ยังมีศักยภาพของตลาดที่สูงเมื่อวัดโดยการเติบโตของ GPP แต่ละจังหวัดอาจต้องพิจารณาในประเด็นดังกล่าว

ตารางที่ 4.15 การสรุปรวมรายสาขา

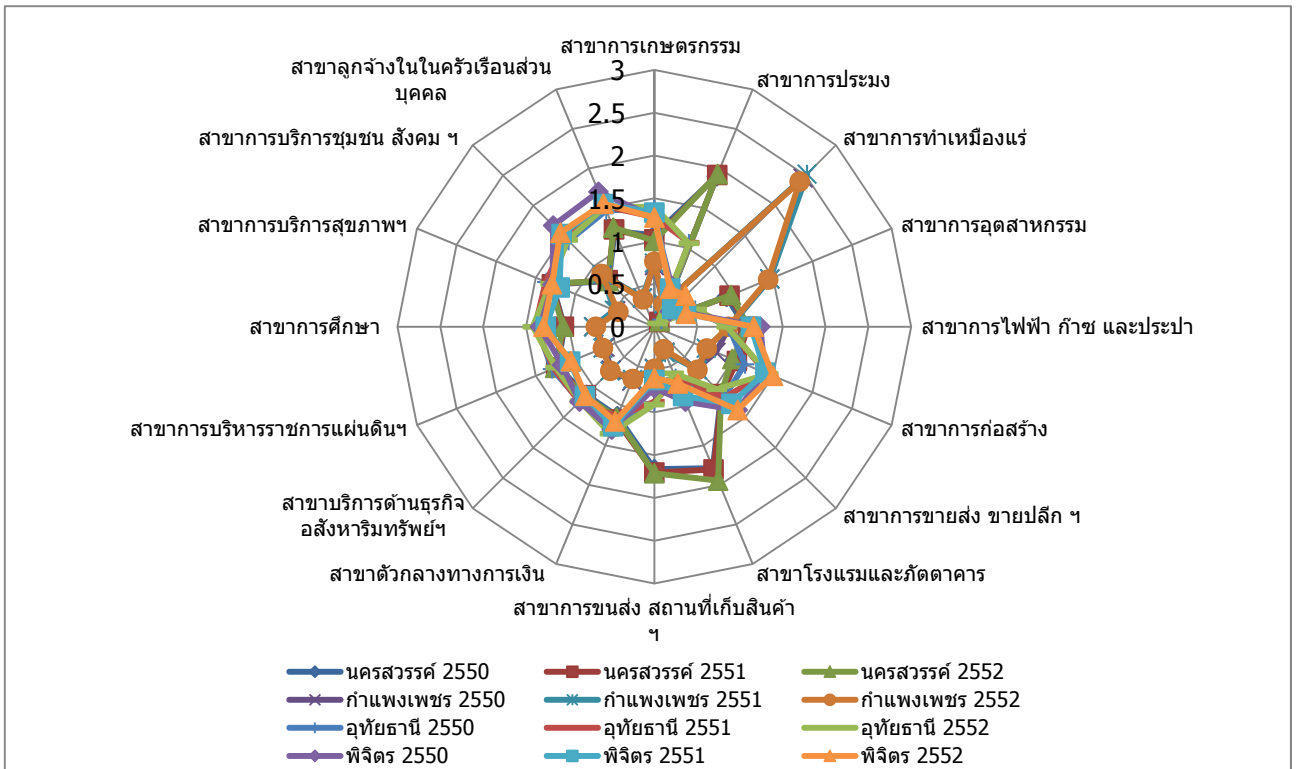
Question Mark	Star
<p>สาขาการอุตสาหกรรม (นครสวรรค์ อุทัยธานี พิจิตร)</p> <p>สาขาการประมง (กำแพงเพชร พิจิตร)</p> <p>สาขาเหมืองแร่ และย่อยหิน (นครสวรรค์ พิจิตร)</p> <p>สาขาไฟฟ้า ประปา โรงแยกก๊าซ (กำแพงเพชร อุทัยธานี)</p> <p>สาขาการก่อสร้าง (นครสวรรค์ กำแพงเพชร)</p> <p>สาขาขนส่ง ขยายปลีก (กำแพงเพชร)</p> <p>สาขาการขนส่ง (กำแพงเพชร อุทัยธานี)</p> <p>สาขาตัวกลางทางการเงิน (กำแพงเพชร)</p> <p>สาขาบริหารราชการ ป้องกันประเทศ (กำแพงเพชร)</p> <p>สาขาการศึกษา (กำแพงเพชร)</p> <p>สาขาบริการชุมชน (นครสวรรค์ กำแพงเพชร)</p>	<p>สาขาการอุตสาหกรรม (กำแพงเพชร)</p> <p>สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (นครสวรรค์)</p> <p>สาขาการประมง (นครสวรรค์ อุทัยธานี)</p> <p>สาขาไฟฟ้า ประปา โรงแยกก๊าซ (นครสวรรค์ พิจิตร)</p> <p>สาขาการก่อสร้าง (อุทัยธานี พิจิตร)</p> <p>สาขาขนส่ง ขยายปลีก (พิจิตร)</p> <p>สาขาการขนส่ง (นครสวรรค์)</p> <p>สาขาตัวกลางทางการเงิน (นครสวรรค์ อุทัยธานี พิจิตร)</p> <p>สาขาบริหารราชการ ป้องกันประเทศ (นครสวรรค์ อุทัยธานี พิจิตร)</p> <p>สาขาการศึกษา (นครสวรรค์ อุทัยธานี พิจิตร)</p> <p>สาขาบริการสุขภาพ สังคม (นครสวรรค์ อุทัยธานี พิจิตร)</p> <p>สาขาบริการชุมชน (อุทัยธานี พิจิตร)</p> <p>สาขาลูกจ้าง (นครสวรรค์ อุทัยธานี พิจิตร)</p>
<p>สาขาเกษตรกรรมลำสัตว์ป่าไม้ (กำแพงเพชร)</p> <p>สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (กำแพงเพชร อุทัยธานี พิจิตร)</p> <p>สาขาเหมืองแร่ และย่อยหิน (อุทัยธานี)</p> <p>สาขาการขนส่ง (พิจิตร)</p> <p>สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (กำแพงเพชร)</p> <p>สาขาบริการสุขภาพ สังคม (กำแพงเพชร)</p> <p>สาขาลูกจ้าง (กำแพงเพชร)</p>	<p>สาขาเกษตรกรรม ลำสัตว์ ป่าไม้ (นครสวรรค์ อุทัยธานี พิจิตร)</p> <p>สาขาเหมืองแร่ และย่อยหิน (กำแพงเพชร)</p> <p>สาขาขนส่ง ขยายปลีก (นครสวรรค์ อุทัยธานี)</p> <p>สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (นครสวรรค์ อุทัยธานี พิจิตร)</p>

ภาพที่ 4.10 ค่าเฉลี่ยดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2545 – 2552
 กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 (นครสวรรค์ กำแพงเพชร อุทัยธานี พิจิตร)



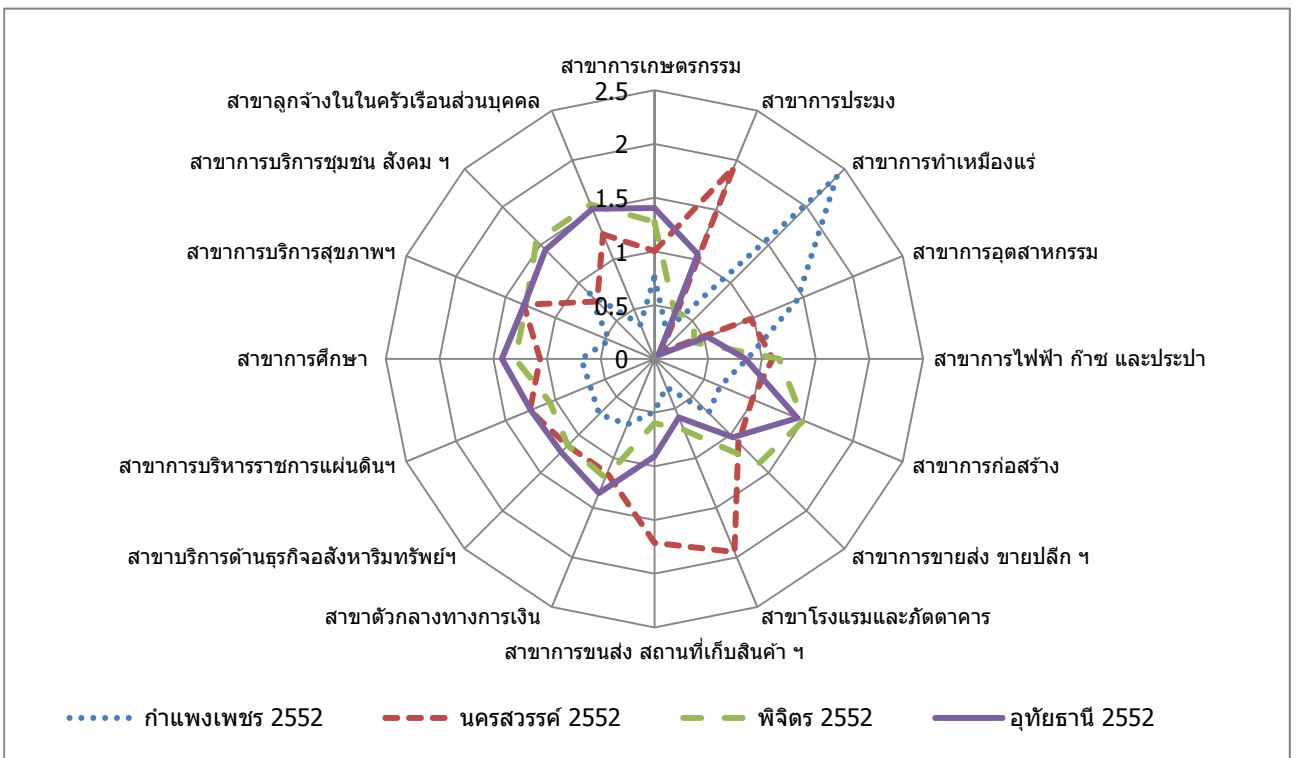
ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 4.11 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2550 – 2552
กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 (นครสวรรค์ กำแพงเพชร อุทัยธานี พิจิตร)

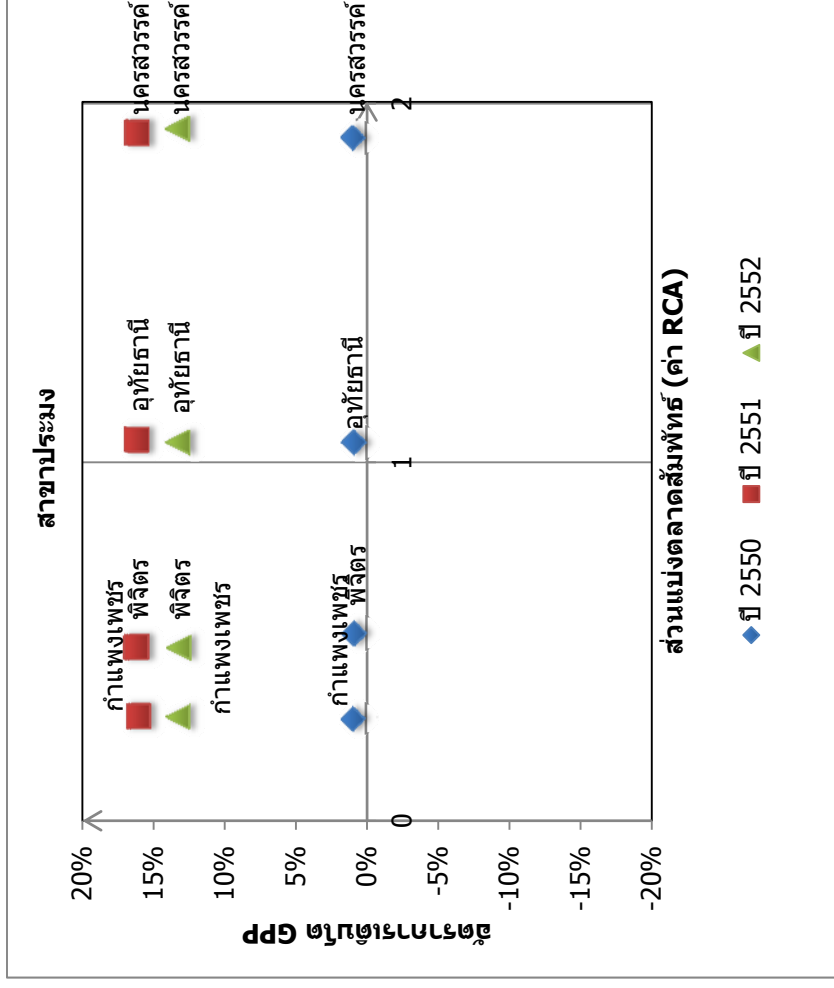
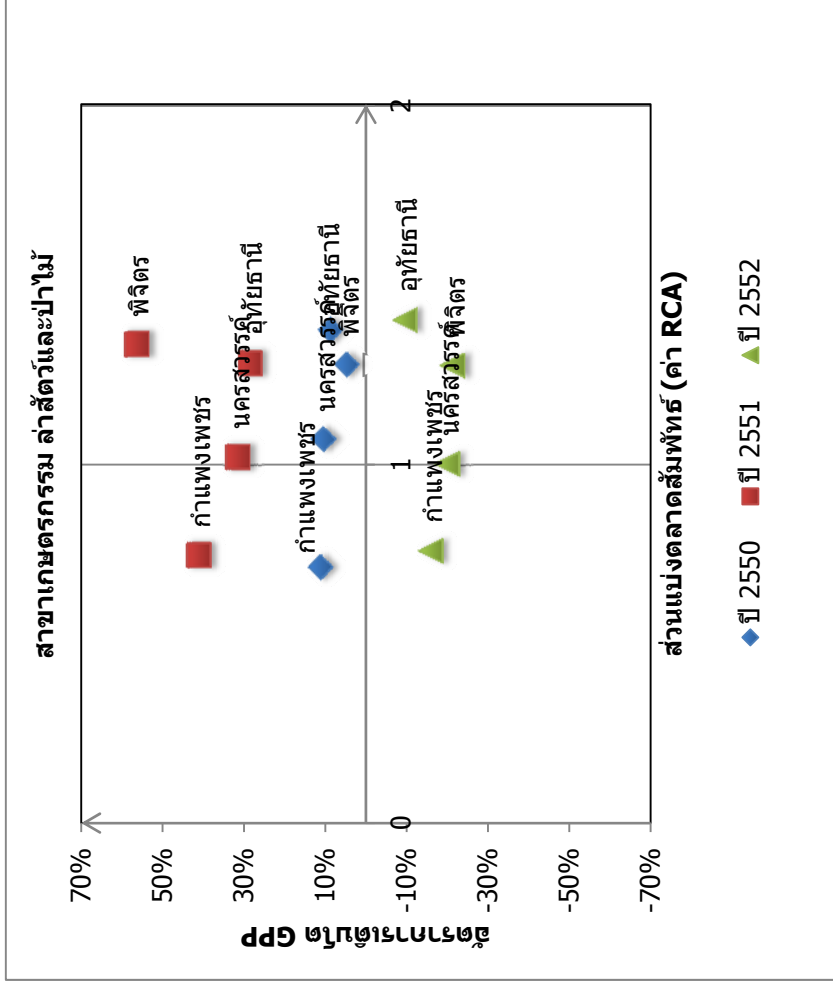


ที่มา: จากการคำนวณ

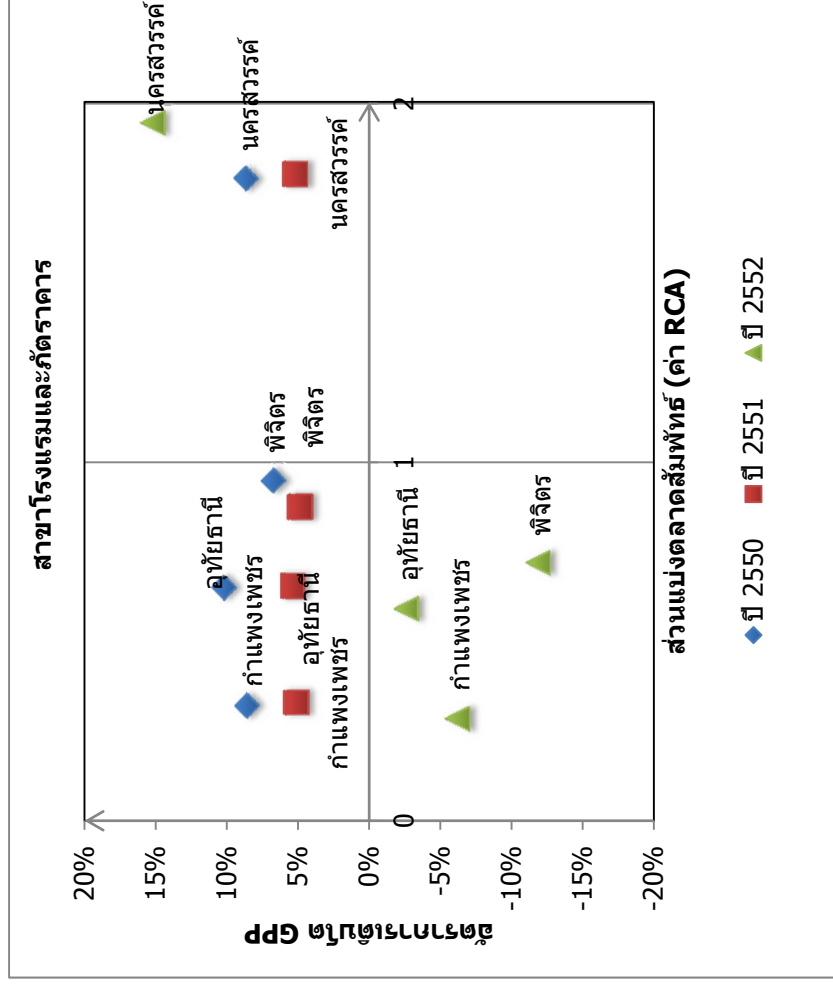
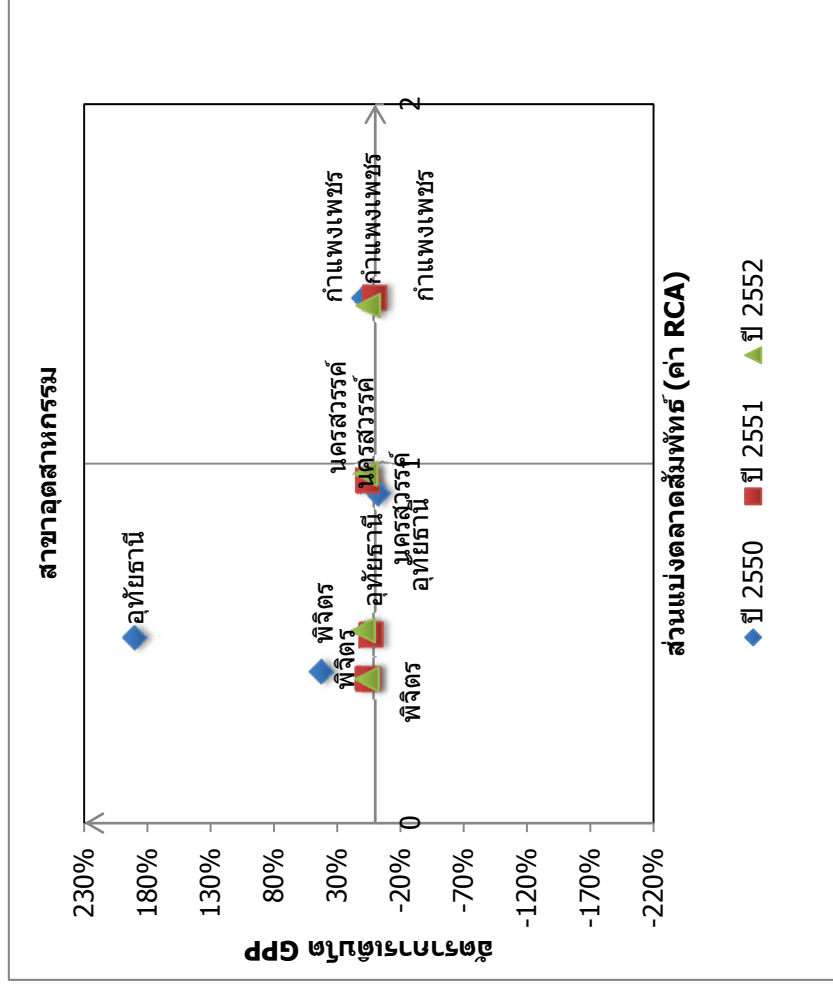
ภาพที่ 4.12 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2552
กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 (นครสวรรค์ กำแพงเพชร อุทัยธานี พิจิตร)



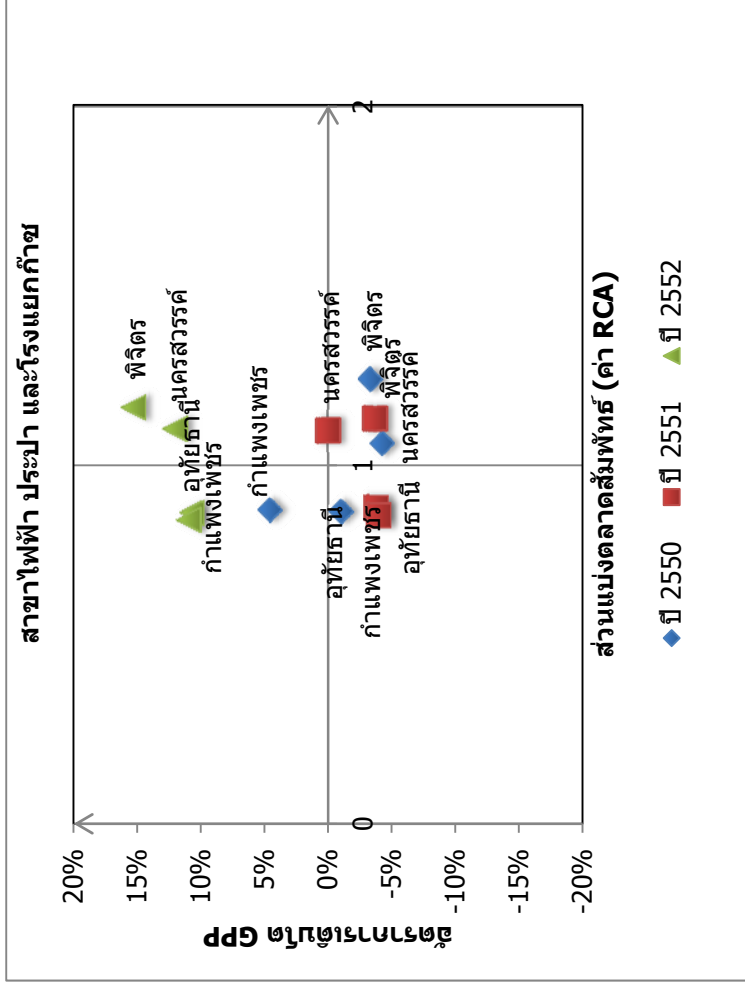
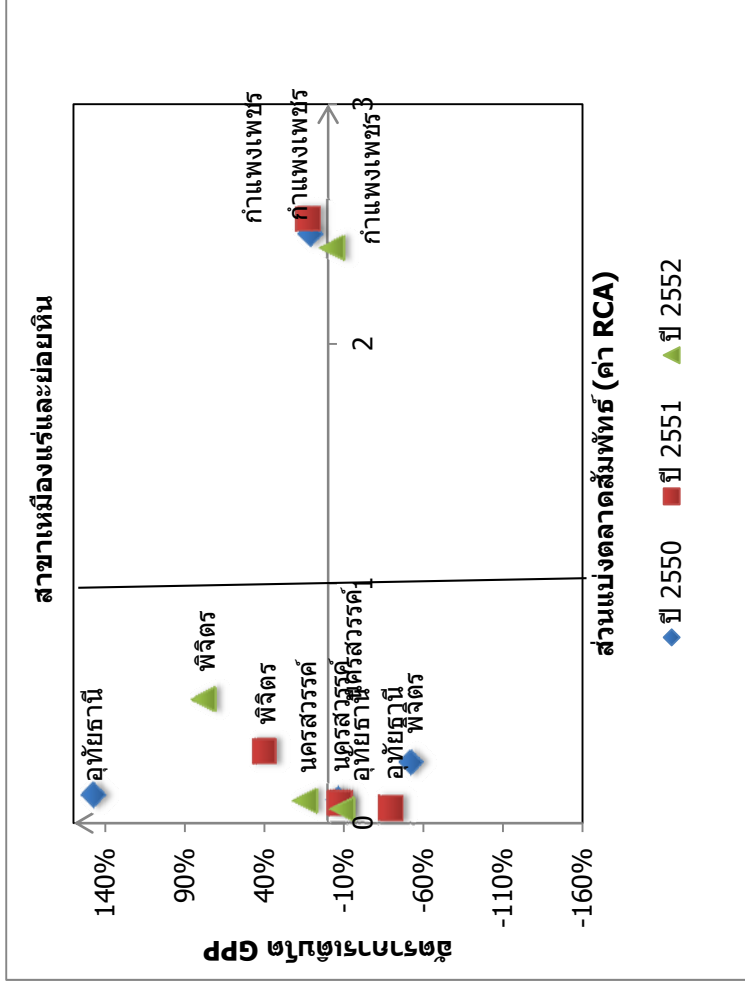
ภาพที่ 4.13 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 รายสาขา (นครสวรรค์ กำแพงเพชร อุทัยธานี พิจิตร)



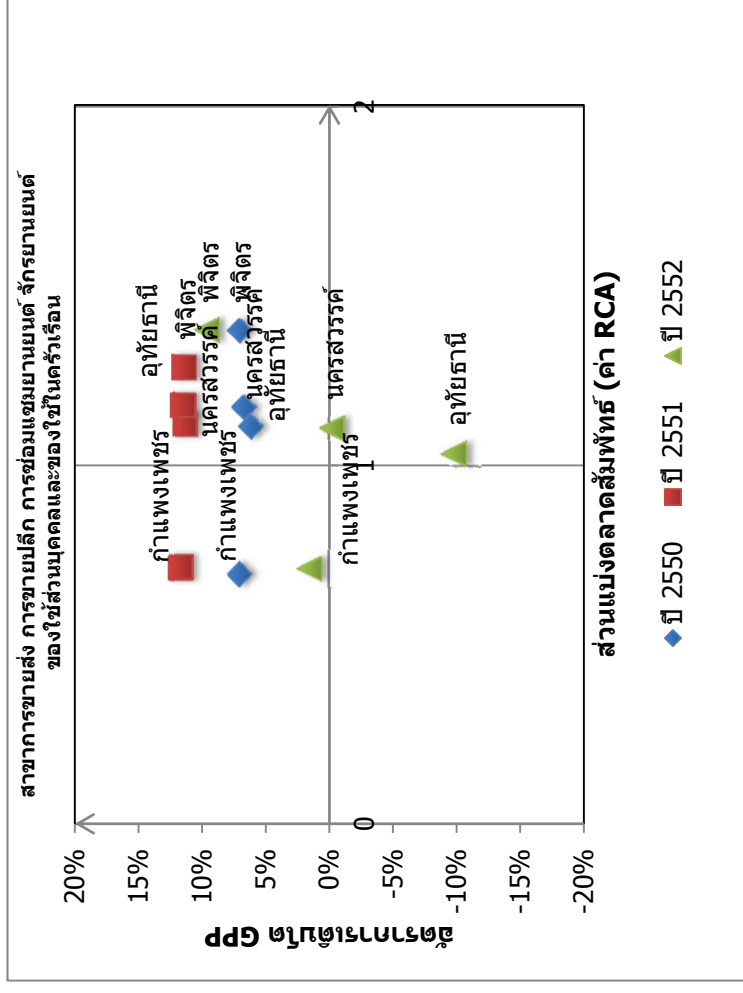
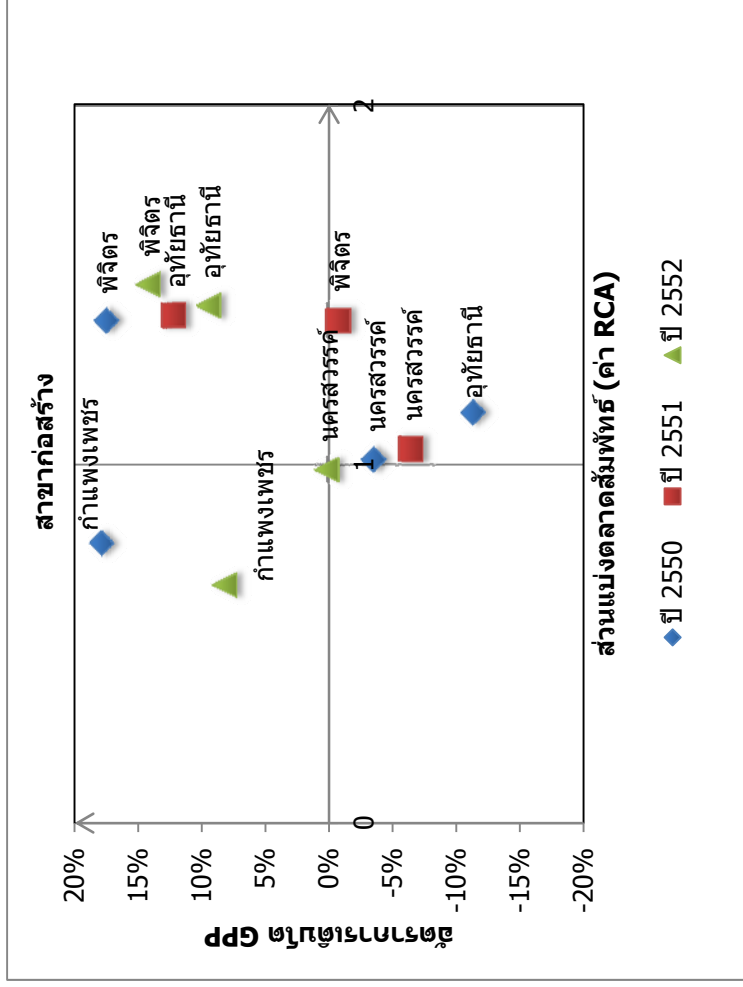
ภาพที่ 4.13 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 รายสาขา (นครสวรรค์ กำแพงเพชร อุทัยธานี พิจิตร) (ต่อ)



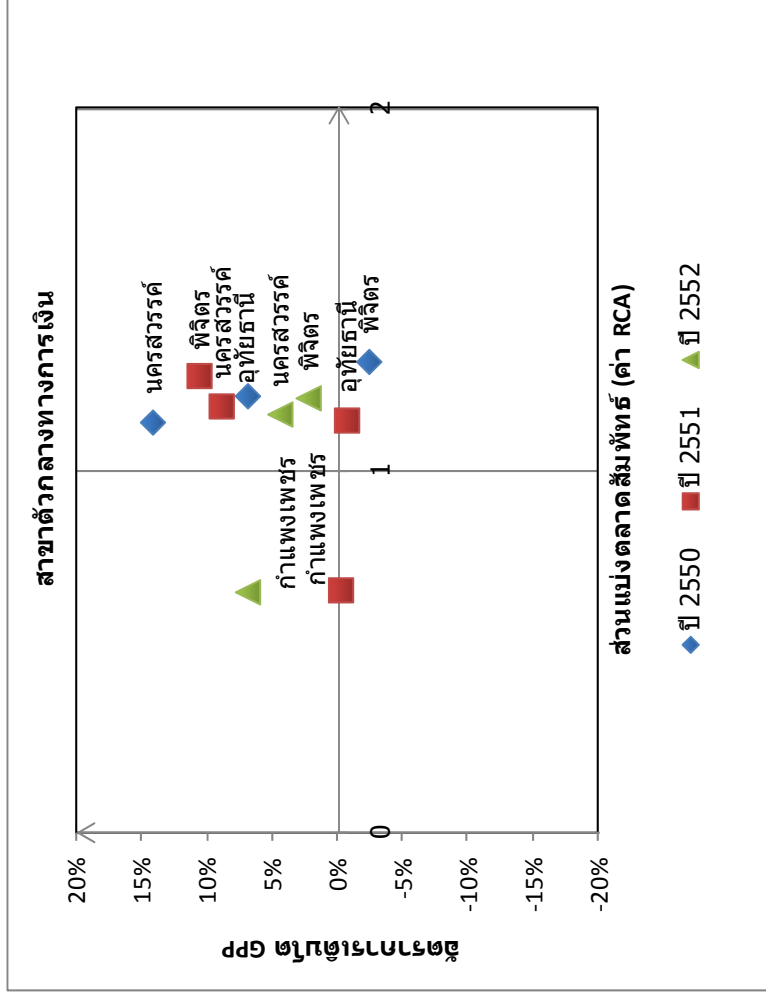
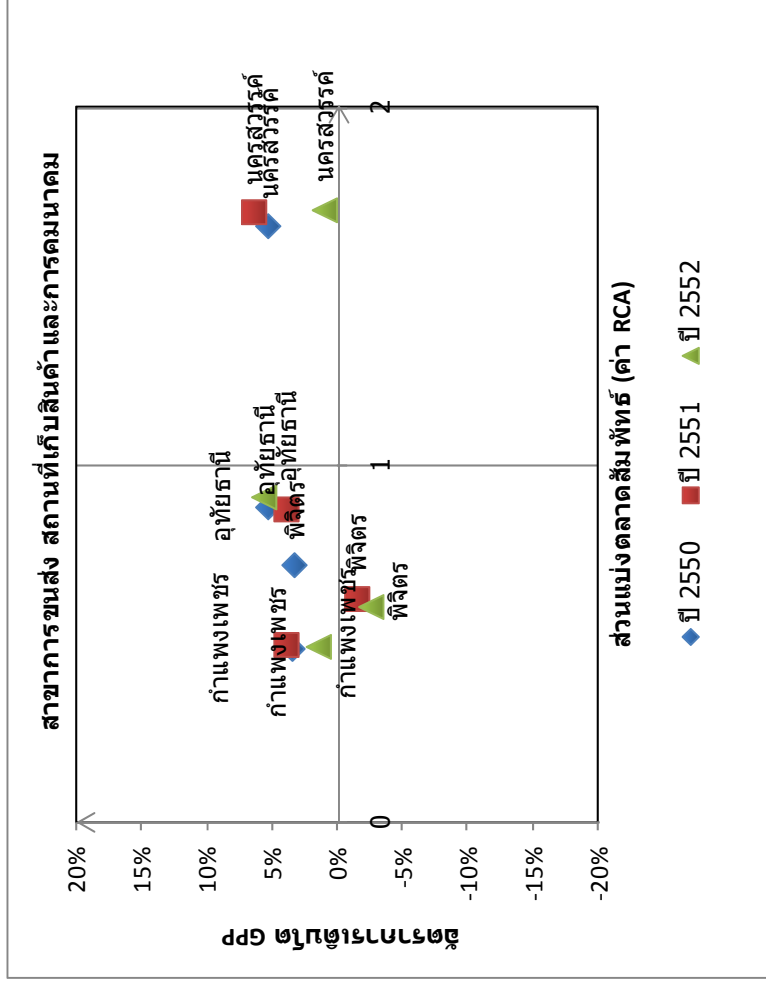
ภาพที่ 4.13 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 รายสาขา (นครสวรรค์ กำแพงเพชร อุทัยธานี พิจิตร) (ต่อ)



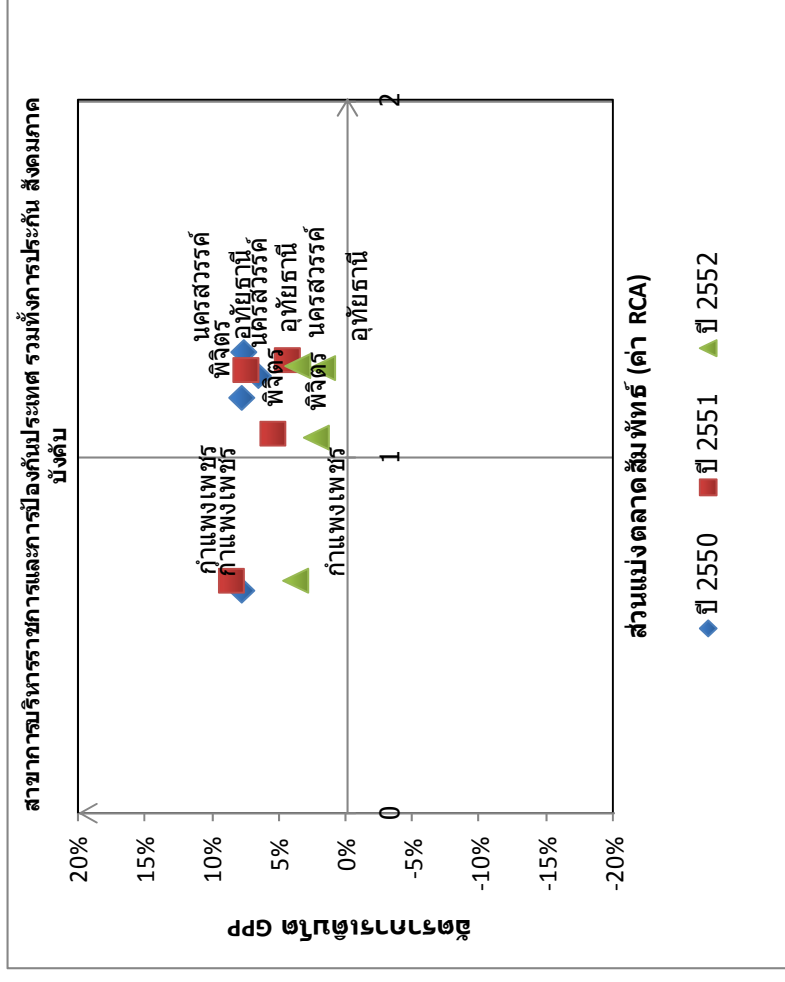
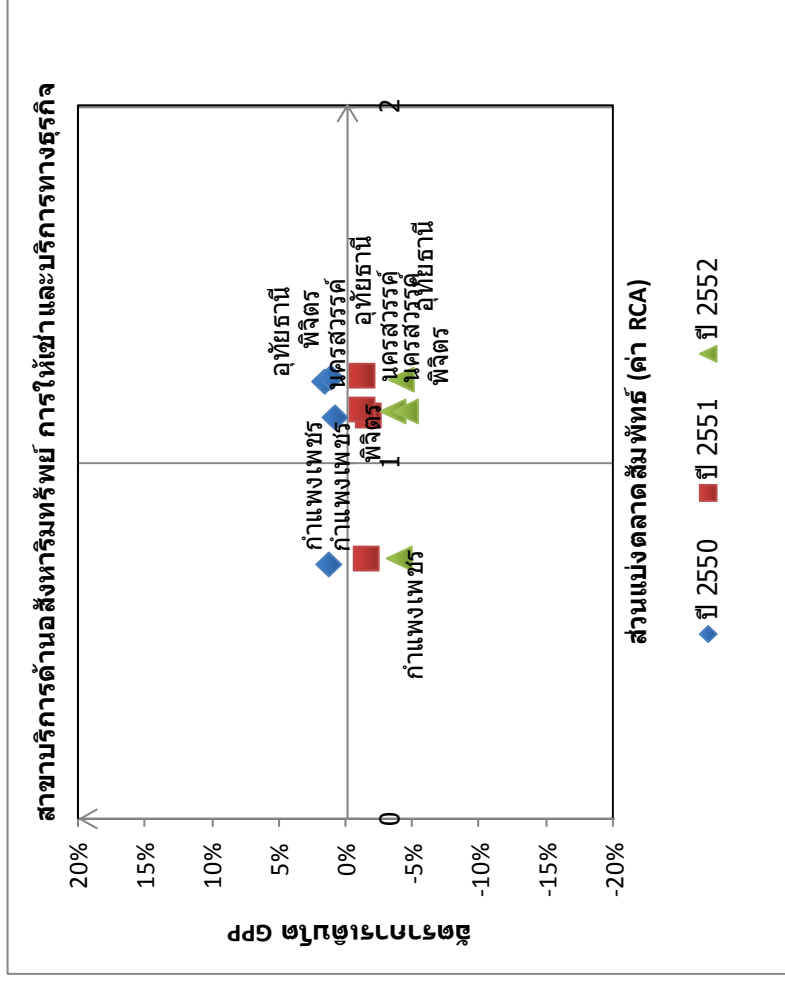
ภาพที่ 4.13 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 รายสาขา (นครสวรรค์ กำแพงเพชร อุทัยธานี พิจิตร) (ต่อ)



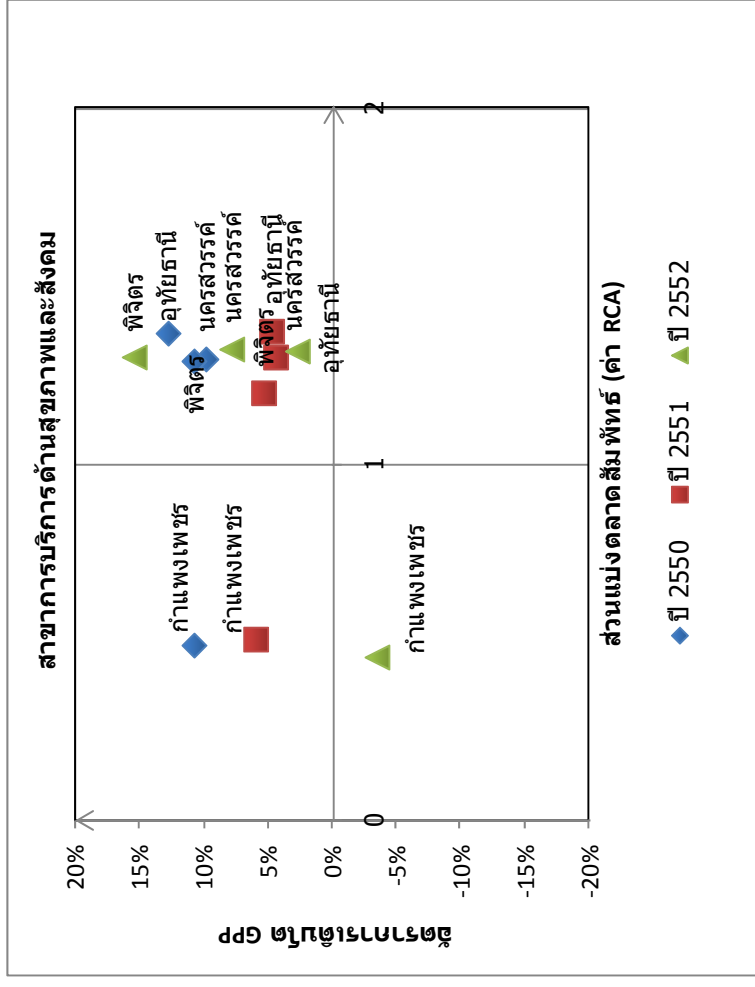
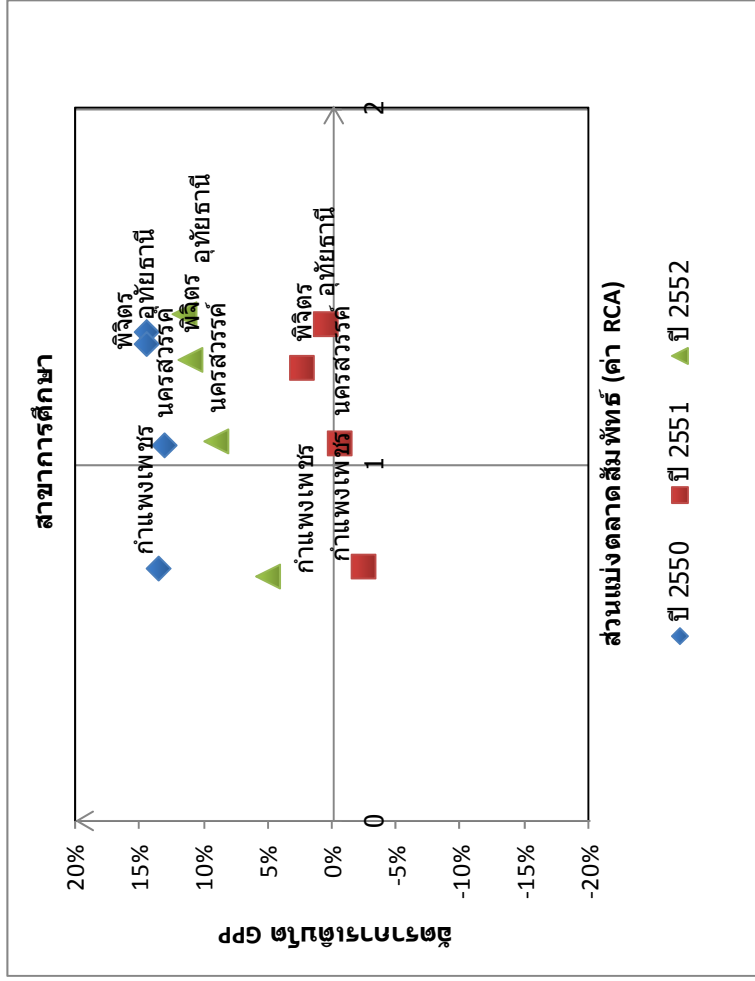
ภาพที่ 4.13 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 รายสาขา (นครสวรรค์ อุทัยธานี พิจิตร) (ต่อ)



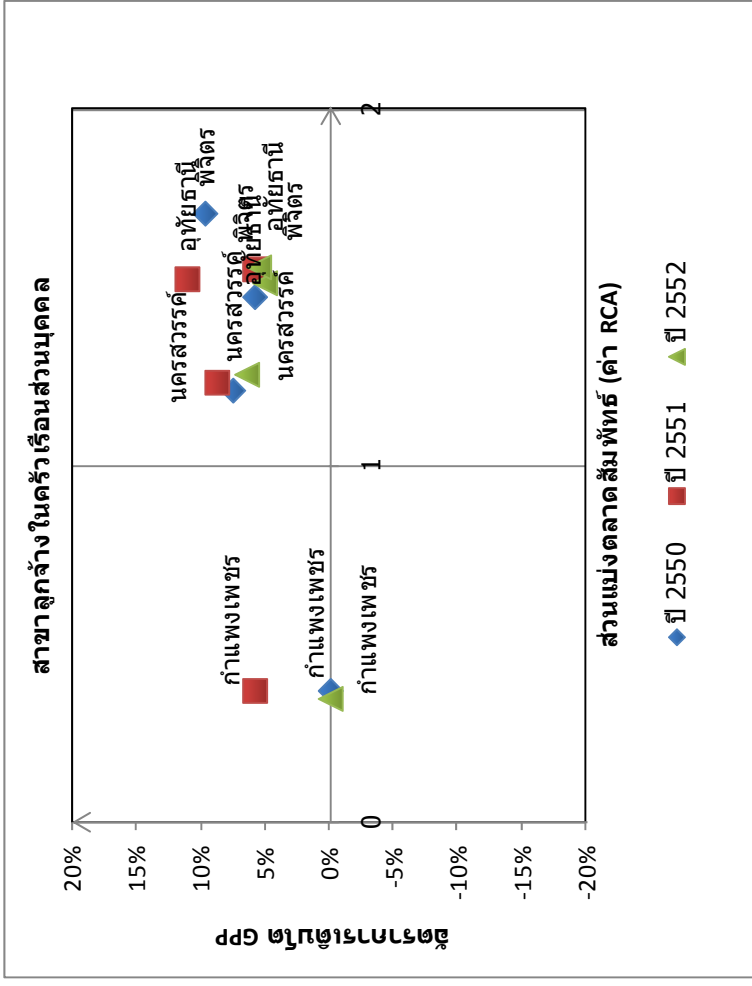
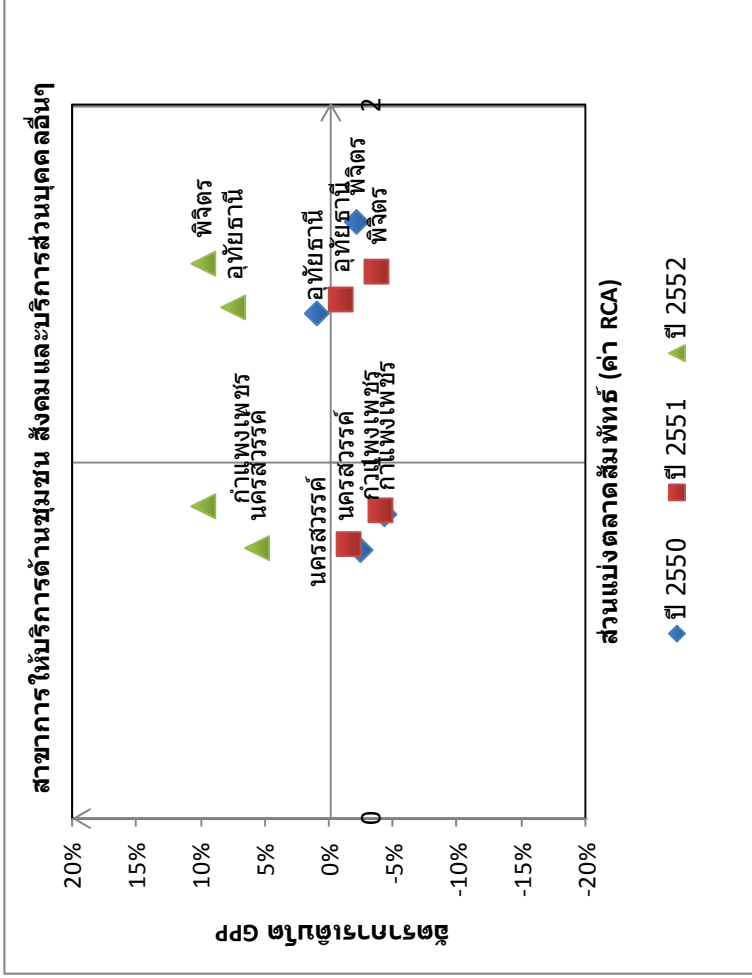
ภาพที่ 4.13 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 รายสาขา (นครสวรรค์ กำแพงเพชร อุทัยธานี พิจิตร) (ต่อ)



ภาพที่ 4.13 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 รายสาขา (นครสวรรค์ กำแพงเพชร อุทัยธานี พิจิตร) (ต่อ)



ภาพที่ 4.13 BCG กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 รายสาขา (นครสวรรค์ กำแพงเพชร อุทัยธานี พิจิตร) (ต่อ)



3.3) การวิเคราะห์ศักยภาพของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (ขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์)

1. ข้อมูลพื้นฐาน⁴

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง ประกอบด้วยจังหวัดกาฬสินธุ์ ขอนแก่น มหาสารคาม และร้อยเอ็ด รวม 4 จังหวัด มีพื้นที่รวม 19,639,918 ไร่ ประชากรรวม ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2551 จำนวน 4,978,750 คน ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพภาคการเกษตรเป็นหลัก โดยมีพื้นที่การเกษตรจำนวน 12,673,091 ไร่ พืชหลักที่สำคัญ ได้แก่ ข้าว อ้อย มันสำปะหลัง โดยเฉพาะข้าวหอมมะลิในพื้นที่จังหวัดร้อยเอ็ด ส่งผลให้กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางเป็นฐานการผลิตภาคเกษตรที่สำคัญของประเทศในลำดับต้นจาก 18 กลุ่มจังหวัดทั่วประเทศ ในส่วนการผลิตของภาคอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร และภาคการค้า การบริการและการลงทุน มีความโดดเด่นและมีอัตราการเติบโตอย่างต่อเนื่อง ควบคู่ไปกับการกระจายสินค้าโดยผ่านเส้นทางรถไฟ และรถยนต์ โดยอาศัยถนนมิตรภาพและถนนระยองเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor) เป็นเส้นทางหลัก โดยมีจังหวัดขอนแก่นเป็นศูนย์กลาง ซึ่งจากสภาวะการผลิตทั้งในภาคเกษตร อุตสาหกรรม การค้า การบริการ ดังกล่าว ทำให้กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางมีเศรษฐกิจขยายตัวสูงที่สุดในภาคฯ ช่วงปี 2545 – 2549

อย่างไรก็ตาม กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางยังมีปัจจัยที่เป็นจุดอ่อนต่อการพัฒนาหลายประการ โดยเฉพาะด้านปัจจัยพื้นฐานการผลิตภาคเกษตร เช่น การบริหารจัดการน้ำที่ยังไม่มีประสิทธิภาพ ปัญหาด้านคุณภาพของดินที่ใช้ในการเพาะปลูก ขาดการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการผลิต รวมทั้งมีการใช้ปุ๋ยเคมี ทำให้ต้นทุนการผลิตต่อไร่สูงกว่ารายรับ เกษตรกรขาดความรู้ในการทำเกษตรที่ดีและเหมาะสม (GAP) รวมทั้งแนวโน้มของแรงงานภาคเกษตรที่ลดลงอันเนื่องมาจากปัญหาการทำการเกษตรไม่ประสบผลสำเร็จ ทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายแรงงานไปสู่ภาคการผลิตสาขาอื่นๆ มากขึ้น

2. ข้อมูลเชิงลึก

2.1 ด้านเศรษฐกิจ

เศรษฐกิจหลักของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง เมื่อพิจารณาจากมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมปี 2551 ซึ่งมีมูลค่า 260,648 ล้านบาท พบว่าโครงสร้างเศรษฐกิจหลักมาจากการผลิตในสาขาการค้า/การบริการ อุตสาหกรรม การเกษตรและการท่องเที่ยวเป็นหลัก โดยมีจังหวัดขอนแก่นเป็นศูนย์กลางการผลิต

⁴ ข้อมูลพื้นฐานและข้อมูลเชิงลึกได้มาจากข้อมูลทุติยภูมิหลายแหล่ง การวิเคราะห์เป็นการใช้ข้อมูล GPP ของกลุ่มจังหวัดมาสร้างเป็นดัชนีและวิเคราะห์โดยคณะผู้วิจัย

ในสาขาการค้า/การบริการ และสาขาอุตสาหกรรม สำหรับการผลิตในสาขาภาคเกษตรจะมีการผลิตในทุกจังหวัด จังหวัดขอนแก่นมีมูลค่าการผลิตสูงสุด รองลงมาได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดร้อยเอ็ด และจังหวัดมหาสารคาม รายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีเท่ากับ 52,352 บาท

สาขาเกษตรกรรม กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางมีพื้นที่ทำการเกษตรตามพื้นที่ถือครองจำนวน 12,673,091 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 64.5 ของพื้นที่กลุ่มจังหวัด ใช้ทำนา จำนวน 9,039,165 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 71.3 ของพื้นที่ทำการเกษตร และทำไร่ 2,105,105 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 28.7 โดยมีพื้นที่ทำการเกษตรในเขตชลประทาน จำนวน 2,050,096 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 16.1 ของพื้นที่การเกษตร

พืชหลักสำคัญประกอบด้วย ข้าว โดยเฉพาะข้าวหอมมะลิ อ้อยโรงงาน และมันสำปะหลัง สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตรได้สรุปผลผลิตระหว่างปี 2550 - 2552 ไว้ว่า ข้าวนาปีมีพื้นที่ปลูกเฉลี่ยต่อปีประมาณ 7.9 ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ 63.04 ของพื้นที่ถือครอง ผลผลิตรวมเฉลี่ยต่อปีประมาณ 2.5 ล้านตัน และมีผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ต่อปีประมาณ 318 กก./ไร่ โดยจังหวัดร้อยเอ็ดใช้พื้นที่ปลูกมากที่สุด (2.5 ล้านไร่) รองลงมาได้แก่ จังหวัดขอนแก่น (2.2 ล้านไร่) จังหวัดมหาสารคาม (1.8 ล้านไร่) และจังหวัดกาฬสินธุ์ (1.3 ล้านไร่) ตามลำดับ จังหวัดที่ผลิตข้าวนาปีมากที่สุด ได้แก่ จังหวัดร้อยเอ็ด (0.8 ล้านตัน) รองลงมาได้แก่ จังหวัดขอนแก่น มหาสารคาม และกาฬสินธุ์ โดยมีผลผลิตรวมเท่ากับ 0.6 0.5 และ 0.46 ล้านตัน อ้อยใช้พื้นที่ปลูกเฉลี่ยปีละ 755,522 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 5.9 ของพื้นที่ถือครอง (12,673,091 ไร่) ได้ผลผลิตรวมเฉลี่ยต่อปีประมาณ 8,436,600 ตัน โดยมีผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ปีละประมาณ 10,919 กิโลกรัม แหล่งปลูกที่สำคัญ ได้แก่ จังหวัดขอนแก่น และกาฬสินธุ์ โดยมีผลผลิตเฉลี่ยต่อปีเท่ากับ 5.08 และ 2.88 ล้านตัน มันสำปะหลังมีพื้นที่ปลูกเฉลี่ยปีละประมาณ 746,980 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 5.89 ของพื้นที่ถือครอง (12,673,091 ไร่) มีผลผลิตรวมเฉลี่ยปีละ 2,509,857 ตัน โดยมีผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ต่อปีประมาณ 3,357 กิโลกรัม แหล่งผลิตสำคัญ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ ขอนแก่น และมหาสารคาม ตามลำดับ

2.2 ด้านอุตสาหกรรม

การผลิตสาขาอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางจะประกอบด้วยอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาคการเกษตรและอุตสาหกรรมด้านชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ยานยนต์และการผลิตสินค้าอื่นๆ โดยมีจังหวัดขอนแก่นเป็นศูนย์กลาง และมีอุตสาหกรรมและบริการที่เกี่ยวข้องกับการผลิต ข้าว อ้อย และมันสำปะหลัง ดังนี้

ข้าว (โรงสีขนาดเล็ก/กลาง/ใหญ่) จำนวน 9,639 มันสำปะหลัง จำนวน 287 ราย

โรงงานน้ำตาล จำนวน 5 แห่ง โรงงานผลิตเอทานอล จำนวน 2 แห่ง

2.3 ด้านการท่องเที่ยว

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง ถึงไม่มีแหล่งท่องเที่ยวโดดเด่นที่อยู่ในความสนใจของนักท่องเที่ยวมากนัก แต่ก็มีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจหลายแห่ง ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ โบราณสถาน โบราณคดี ตลอดจนวัฒนธรรมและวิถีชีวิต ดังนี้

(1) แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ได้แก่ เขื่อนอุบลรัตน์ จังหวัดขอนแก่น เขื่อนลำปาว จังหวัดกาฬสินธุ์ บึงเกลือ จังหวัดร้อยเอ็ด อุทยานแห่งชาติภูผาม่าน และภูเก้า-ภูพานคำ จังหวัดขอนแก่น อุทยานแห่งชาติภูพาน จังหวัดกาฬสินธุ์ ป่าดงลำพัน และวนอุทยานโกสัมพี จังหวัดมหาสารคาม อุทยานแห่งชาติผาน้ำน้อย จังหวัดร้อยเอ็ด

(2) โบราณสถาน/โบราณคดี ได้แก่ พิพิธภัณฑสถานไดโนเสาร์ยุคก่อนประวัติศาสตร์ที่อุทยานแห่งชาติภูเวียง อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดขอนแก่น และภูเก้า-ภูพานคำ อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ แหล่งโบราณสถานเมืองฟ้าแดดสูงยาง อำเภอกมลาไสย จังหวัดกาฬสินธุ์ โบราณสถานเมืองนครจำปาศรี อำเภอนาดูน จังหวัดมหาสารคาม แหล่งโบราณสถานเมืองสาเกตนคร จังหวัดร้อยเอ็ด

(3) ศาสนา/วัฒนธรรม เช่น พระมหาธาตุเจดีย์ชัยมงคล จังหวัดร้อยเอ็ด พระธาตุนาดูน อำเภอนาดูน จังหวัดมหาสารคาม พระธาตุขามแก่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

2.4 โครงสร้างพื้นฐาน

การคมนาคม

ทางบก ใช้สำหรับการเดินทางของประชาชนและขนส่งสินค้า โดยมีเส้นทางสำคัญๆ ได้แก่ ทางรถไฟตามแนวถนนมิตรภาพจากกรุงเทพ-หนองคาย และทางรถยนต์ โดยผ่านเส้นทางสำคัญๆ ได้แก่ ถนนมิตรภาพ ถนนระบือเชิงเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor)

ทางอากาศ ส่วนใหญ่จะใช้สำหรับการเดินทางของประชาชน โดยมีท่าอากาศยาน 2 แห่ง ได้แก่ ท่าอากาศยานขอนแก่น และท่าอากาศยานร้อยเอ็ด

พลังงาน กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางเป็นแหล่งผลิตพลังงานไฟฟ้าที่สำคัญของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นที่ตั้งของแหล่งผลิตพลังงานไฟฟ้า 2 แห่ง ได้แก่ โรงงานผลิตพลังน้ำเขื่อนอุบลรัตน์ และโรงงานผลิตไฟฟ้าพลังความร้อนน้ำพอง

2.5 แรงงาน

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางมีกำลังแรงงานรวมในปี 2551 จำนวน 2,794,093 คน มีงานทำจำนวน 2,750,830 คน คิดเป็นร้อยละ 99 ของจำนวนแรงงานและเป็นผู้ยังไม่มีงานทำ จำนวน 29,092 คน คิดเป็นร้อยละ 1 โดยเป็นผู้ว่างงาน จำนวน 14,921 คน (ร้อยละ 0.51ของผู้ยังไม่มีงานทำ) และรอฤดูกาลจำนวน 14,171 คน (คิดเป็นร้อยละ 0.49ของผู้ยังไม่มีงานทำ) ดังนี้

จำนวนแรงงานรวม 2,794,093 คน มีงานทำ 2,750,830 คน (99%) ยังไม่มีงานทำ 29,092 คน (1%)
ว่างงาน 14,921 คน (0.51%) รอฤดูกาล 14,171 คน (0.49%)

2.6 สถานะความยากจน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานะความยากจนของประชากรในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติในปี 2550 พบว่า เมื่อคำนวณผ่านร้อยละของประชากรในกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อคนต่อเดือนต่ำกว่าเส้นความยากจน จังหวัดกาฬสินธุ์ มีสัดส่วนร้อยละของคนจนต่อจำนวนประชากรมากที่สุด คิดเป็น 17.06 รองลงมา ได้แก่ จังหวัดร้อยเอ็ด คิดเป็น 8.50 จังหวัดขอนแก่น คิดเป็นร้อยละ 7.04 และจังหวัดมหาสารคาม คิดเป็นร้อยละ 6.3

3. แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง พ.ศ. 2554 – 2556

วิสัยทัศน์: เป็นศูนย์กลางด้านอุตสาหกรรมแปรรูปพืชอาหาร และพืชพลังงานทดแทน

ตารางที่ 4.16 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ของ กลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1: การพัฒนามาตรฐานและประสิทธิภาพการผลิตด้านการเกษตร	1. เพิ่มประสิทธิภาพระบบการผลิตภาคเกษตร 2. สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลผลิตด้านการเกษตร 3. สร้างความสมดุลระหว่างการผลิตพืชอาหารและพืชพลังงานทดแทน	■ ร้อยละของรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีที่เพิ่มขึ้นจากฐานปี 2552	1. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการผลิตด้านการเกษตร โดยการพัฒนาและบริหารจัดการน้ำภาคการเกษตร การวิจัย พัฒนาและส่งเสริมการปรับปรุงและใช้พันธุ์ที่ให้ผลผลิตสูง การพัฒนาเทคโนโลยี การผลิต การปรับปรุงคุณภาพดิน และการพัฒนาความรู้ความสามารถของเกษตรกรในการผลิต 2. การพัฒนามาตรฐานการผลิตด้านการเกษตร โดยส่งเสริมการทำเกษตรด้วยระบบที่ดีและเหมาะสม (GAP) รวมทั้งให้มีระบบการรับรองคุณภาพ

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
			3. การกำหนดเขตพื้นที่เพื่อส่งเสริมการผลิตด้านการเกษตร โดยการนำเอาระบบ Zoning มาดำเนินการ
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2: การเสริมสร้างความพร้อมในการส่งเสริมการลงทุนด้านอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร	พัฒนาพื้นที่กลุ่มจังหวัดให้เป็นพื้นที่ที่น่าลงทุนด้านอุตสาหกรรม	<ul style="list-style-type: none"> ■ จำนวนผู้ลงทุนที่เพิ่มขึ้นต่อปี 	1. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นต่อการส่งเสริมการลงทุน โดยการพัฒนา Logistic ให้เชื่อมโยงกับระบบการคมนาคมเส้นทางหลักทั้งทางรถไฟ และรถยนต์ เช่น ถนนระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor) และถนนมิตรภาพ รวมทั้งพัฒนาระบบการกระจายสินค้าภาคเกษตร เช่น ตลาดกลางสินค้า/ไฮโล เป็นต้น 2. พัฒนาทักษะฝีมือแรงงานที่จำเป็นต่อการส่งเสริมการลงทุน โดยการพัฒนาศักยภาพของแรงงาน การสร้างผู้ประกอบการใหม่ รวมทั้งการสร้างขีดความสามารถการแข่งขันให้กับผู้ประกอบการเดิม 3. การพัฒนาเพื่อสร้างความพร้อมด้านวัตถุดิบที่จำเป็นต่อภาคอุตสาหกรรม โดยการพัฒนาการผลิตวัตถุดิบให้มีความพร้อมทั้งในด้านคุณภาพ และปริมาณ การแปรรูปวัตถุดิบเพื่อสนับสนุนต่อภาคอุตสาหกรรม

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3: การพัฒนาการบริหารจัดการการพัฒนากลุ่มจังหวัด	เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการเชิงบูรณาการของกลุ่มจังหวัด	-	<ol style="list-style-type: none"> พัฒนาสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (OSM) พัฒนาระบบสนับสนุนการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พัฒนาสมรรถนะบุคลากรในการทำงานแบบบูรณาการ

ที่มา: แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (3 ปี) พ.ศ. 2554 – 2556

4. การวิเคราะห์ศักยภาพและยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด

จากตารางที่ 4.16 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง สามารถสรุปได้ว่า ยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดให้ความสำคัญกับด้านการเกษตร ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม ด้านการค้าการลงทุน และยุทธศาสตร์ของแต่ละจังหวัดนั้นเกี่ยวข้องกันตามตารางที่ 4.17 และ 4.18 ตามลำดับ การจัดยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดนี้สามารถให้จังหวัดใดจังหวัดหนึ่งเป็นผู้ดูแลยุทธศาสตร์นั้นได้ เนื่องจากจุดเน้นทางยุทธศาสตร์ของจังหวัดมีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของกลุ่มและเป็นความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบของจังหวัดนั้นๆ ในแต่ละยุทธศาสตร์ซึ่งอาจเป็นปัจจัยที่นำมาซึ่งความสำเร็จ

ตารางที่ 4.17 สรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด

กลุ่มจังหวัด	ประเด็นยุทธศาสตร์			
	ด้านการท่องเที่ยว	ด้านการเกษตร	ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม	ด้านการค้าการลงทุน
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง		✓	✓	✓

ที่มา: แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (3 ปี) พ.ศ. 2554 – 2556

ตารางที่ 4.18 ตารางสรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด

กลุ่มจังหวัด	ประเด็นยุทธศาสตร์			
	ด้านการท่องเที่ยว	ด้านการเกษตร	ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม	ด้านการค้าการลงทุน
กาฬสินธุ์	✓	✓		
ขอนแก่น (กลุ่มเป้าหมาย)				✓
มหาสารคาม		✓		
ร้อยเอ็ด (กลุ่มเป้าหมาย)	✓	✓	✓	

ที่มา: 1) แผนพัฒนาจังหวัดกาฬสินธุ์ พ.ศ. 2554 – 2557 2) แผนพัฒนาจังหวัดขอนแก่น พ.ศ. 2554 – 2557

3) แผนพัฒนาจังหวัดมหาสารคาม พ.ศ. 2554 – 2557 4) แผนพัฒนาจังหวัดร้อยเอ็ด พ.ศ. 2553 – 2556

จากยุทธศาสตร์ที่กลุ่มจังหวัดนำเสนอ คณะผู้วิจัยได้นำค่า GPP ของแต่ละจังหวัดมาจัดทำเป็นค่า RCA ตามที่นำเสนอมาในส่วนของวิธีการวิเคราะห์ โดยให้ฐานเทียบเป็นกลุ่มจังหวัด เพื่อวิเคราะห์ว่าภายใต้อุตสาหกรรมที่มีการกำหนดตามการจัดเก็บข้อมูล GPP นั้น อุตสาหกรรมใดมีความเหมาะสมกับจังหวัดใดมากกว่า พบว่า จากข้อมูลในปีที่ใช้เป็นตัวอย่างในการศึกษา สาขาที่มีค่า RCA สูงในกลุ่มจังหวัดนี้ คือสาขา ลูกจ้างบุคคลและคริวเรือน การทำเหมืองแร่ และสาขาโรงแรมภัตตาคาร อย่างไรก็ตาม ค่า RCA ของสาขาการทำเหมืองแร่ และสาขาโรงแรมภัตตาคารที่สูงนี้โดยเฉพาะในจังหวัดขอนแก่น ในขณะที่ค่า RCA ของสาขานี้ของจังหวัดอื่นๆ อยู่ในระดับที่ต่ำ สำหรับสาขาลูกจ้างบุคคลและคริวเรือนมีค่า RCA ในระดับที่สูงในจังหวัดกาฬสินธุ์ และเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า ความได้เปรียบนี้ก็ยังมึลักษณะที่ไม่แตกต่างกันมาก

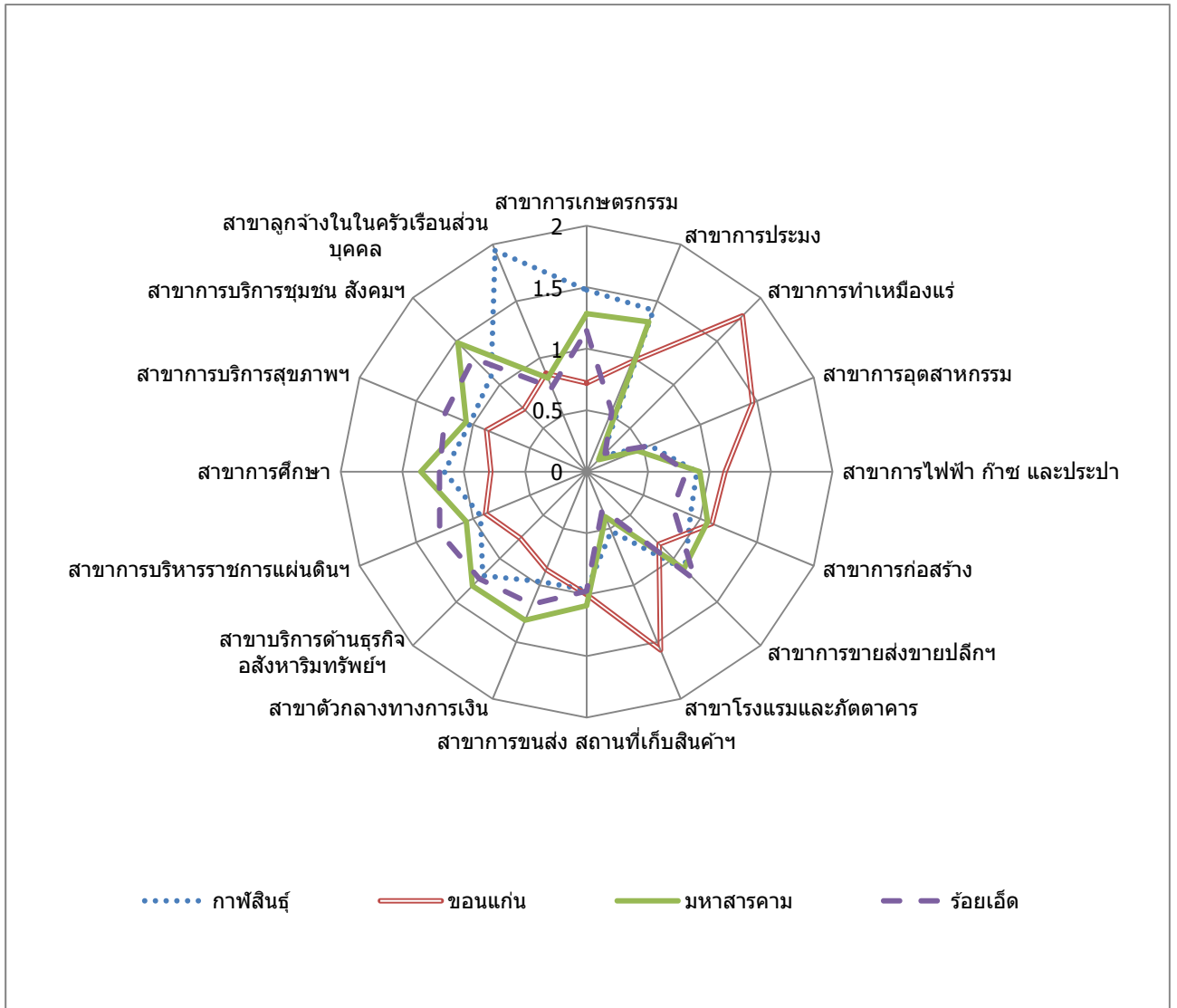
เมื่อพิจารณาตาราง BCG เป็นรายสาขา พบว่า สาขาส่วนใหญ่อยู่ช่วงใกล้จุดศูนย์กลาง ซึ่งเป็นภาพที่ไม่ชัดเจนเด็ดขาดในการนำไปประยุกต์ใช้ได้เปรียบและขนาดของการเติบโตของเศรษฐกิจในสาขานั้นๆ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาในภาพรวมจะพบว่า แม้ขอนแก่นจะเป็นศูนย์กลางการค้าการลงทุน แต่เริ่มที่จะมีความอึดตัว สังเกตได้จากสาขาขายส่ง ขายปลีก (ขอนแก่น) และสาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (ขอนแก่น) อยู่ในช่วงที่มีการเติบโตและความสามารถในการแข่งขันต่ำ แสดงถึงศักยภาพที่ลดลงของจังหวัด การเคลื่อนย้ายทรัพยากรเพื่อการพัฒนาจังหวัดจึงควรมุ่งเน้นที่การพัฒนาการท่องเที่ยวและการเป็นจุดกึ่งกลางของภาคในการติดต่อสื่อสารคมนาคม จังหวัดที่มีศักยภาพชัดเจนคือขอนแก่น โดยเฉพาะในด้านสาขาโรงแรมภัตตาคาร อีกทั้งการเกษตรในจังหวัดอื่นๆ ก็มีศักยภาพเป็นยุทธศาสตร์ของกลุ่ม ซึ่งจะแตกต่างจากยุทธศาสตร์เดิมของกลุ่มจังหวัดที่ได้กำหนดไว้ และก็ไม่ได้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของจังหวัดอีกเช่นกัน

ตารางที่ 4.19 การสรุปรวมรายสาขา ปี 2552

Question Mark	Star
<p>สาขาเกษตรกรรม ลำสัตว์ ป่าไม้ (ขอนแก่น)</p> <p>สาขาการอุตสาหกรรม (กาฬสินธุ์ ร้อยเอ็ด มหาสารคาม)</p> <p>สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (กาฬสินธุ์ ร้อยเอ็ด มหาสารคาม)</p> <p>สาขาการประมง (ขอนแก่น ร้อยเอ็ด)</p> <p>สาขาเหมืองแร่ และย่อยหิน (กาฬสินธุ์ ร้อยเอ็ด มหาสารคาม)</p> <p>สาขาไฟฟ้า ประปา โรงแยกก๊าซ (กาฬสินธุ์ ร้อยเอ็ด มหาสารคาม)</p> <p>สาขาการก่อสร้าง (กาฬสินธุ์ ร้อยเอ็ด)</p> <p>สาขาการขนส่ง (ขอนแก่น ร้อยเอ็ด)</p> <p>สาขาตัวกลางทางการเงิน (ขอนแก่น)</p> <p>สาขาบริหารราชการ ป้องกันประเทศ (ขอนแก่น กาฬสินธุ์)</p> <p>สาขาการศึกษา (ขอนแก่น)</p> <p>สาขาบริการสุขภาพ สังคม (ขอนแก่น)</p> <p>สาขาบริการชุมชน (ขอนแก่น)</p> <p>สาขาลูกจ้าง (ขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม)</p>	<p>สาขาเกษตรกรรม ลำสัตว์ ป่าไม้ (กาฬสินธุ์ ร้อยเอ็ด มหาสารคาม)</p> <p>สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (ขอนแก่น)</p> <p>สาขาการประมง (กาฬสินธุ์ มหาสารคาม)</p> <p>สาขาเหมืองแร่ และย่อยหิน (ขอนแก่น)</p> <p>สาขาไฟฟ้า ประปา โรงแยกก๊าซ (ขอนแก่น)</p> <p>สาขาการก่อสร้าง (มหาสารคาม)</p> <p>สาขาขนส่ง ขยายปลีก (กาฬสินธุ์ ร้อยเอ็ด)</p> <p>สาขาการขนส่ง (กาฬสินธุ์ มหาสารคาม)</p> <p>สาขาตัวกลางทางการเงิน (กาฬสินธุ์)</p> <p>สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (มหาสารคาม)</p> <p>สาขาบริหารราชการ ป้องกันประเทศ (ร้อยเอ็ด มหาสารคาม)</p> <p>สาขาการศึกษา (กาฬสินธุ์ ร้อยเอ็ด มหาสารคาม)</p> <p>สาขาบริการสุขภาพ สังคม (กาฬสินธุ์ ร้อยเอ็ด มหาสารคาม)</p> <p>สาขาบริการชุมชน (กาฬสินธุ์ ร้อยเอ็ด มหาสารคาม)</p> <p>สาขาลูกจ้าง (กาฬสินธุ์)</p>
<p>Dogs</p> <p>สาขาขนส่ง ขยายปลีก (ขอนแก่น)</p> <p>สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (ขอนแก่น)</p>	<p>Cash Cows</p> <p>สาขาการก่อสร้าง (ขอนแก่น)</p> <p>สาขาขนส่ง ขยายปลีก (มหาสารคาม)</p> <p>สาขาตัวกลางทางการเงิน (ร้อยเอ็ด มหาสารคาม)</p> <p>สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (กาฬสินธุ์ ร้อยเอ็ด)</p>

ภาพที่ 4.14 ค่าเฉลี่ยดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2545 – 2552

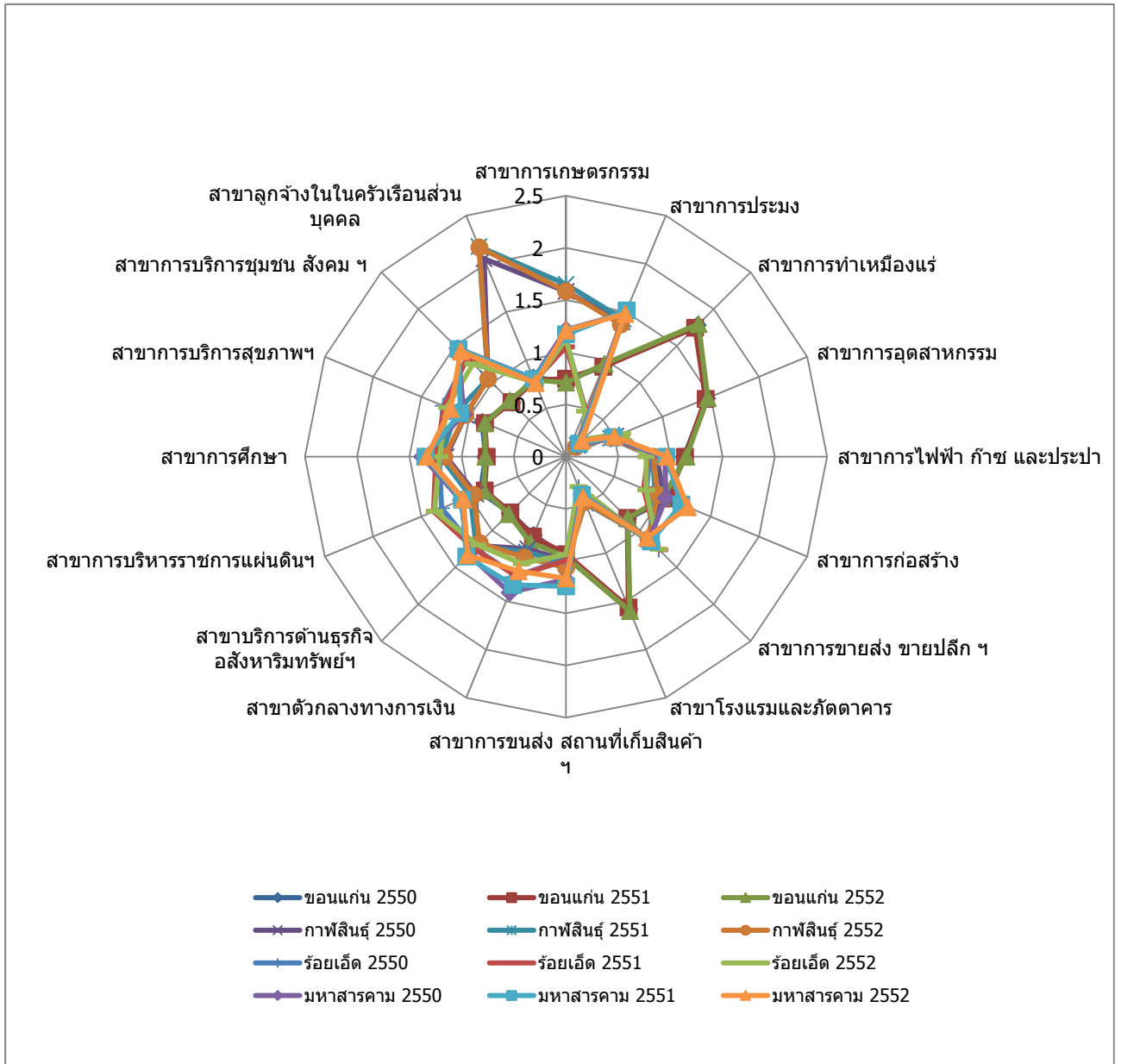
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (ขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์)



ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 4.15 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2550 – 2552

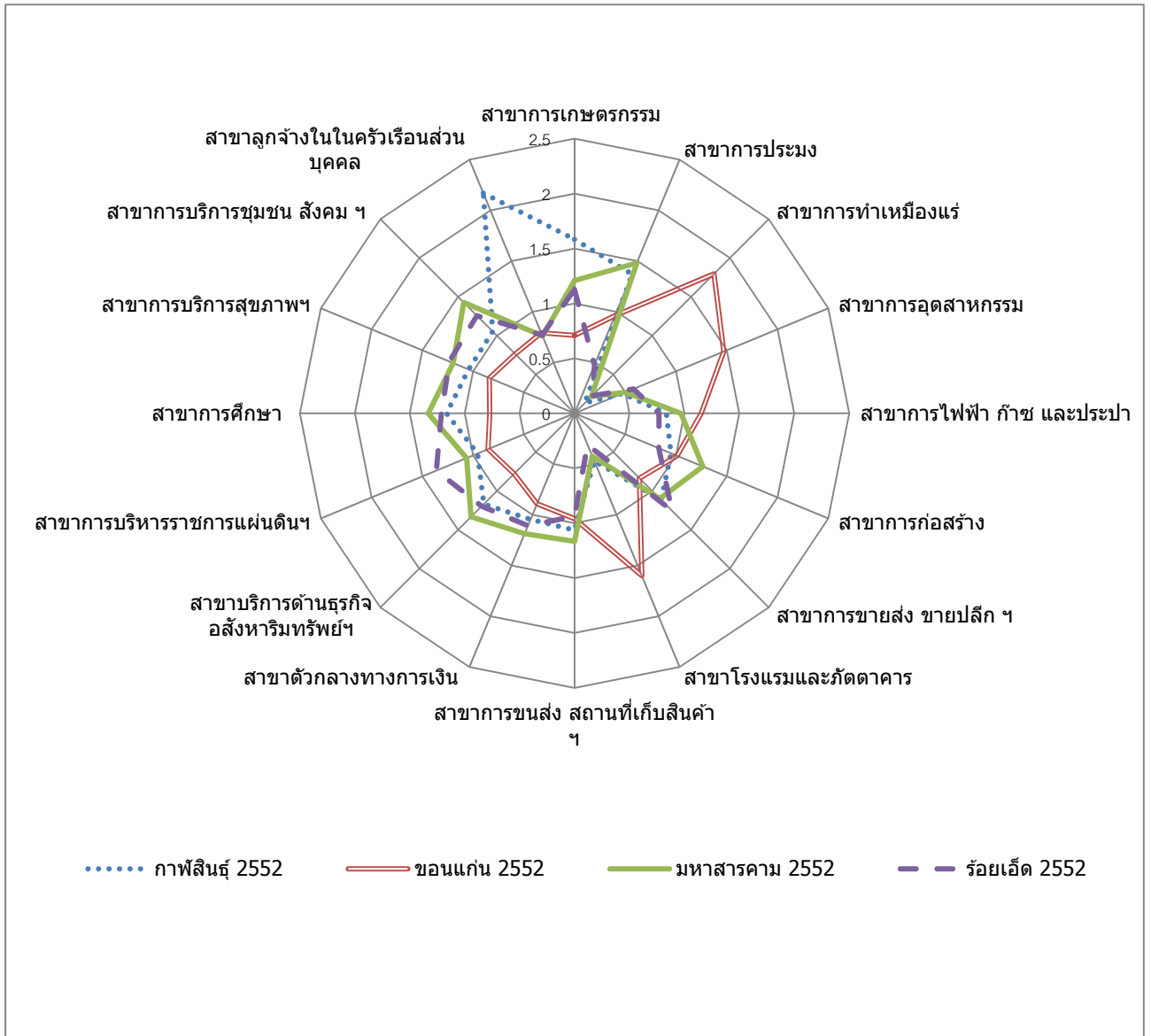
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (ขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์)



ที่มา: จากการคำนวณ

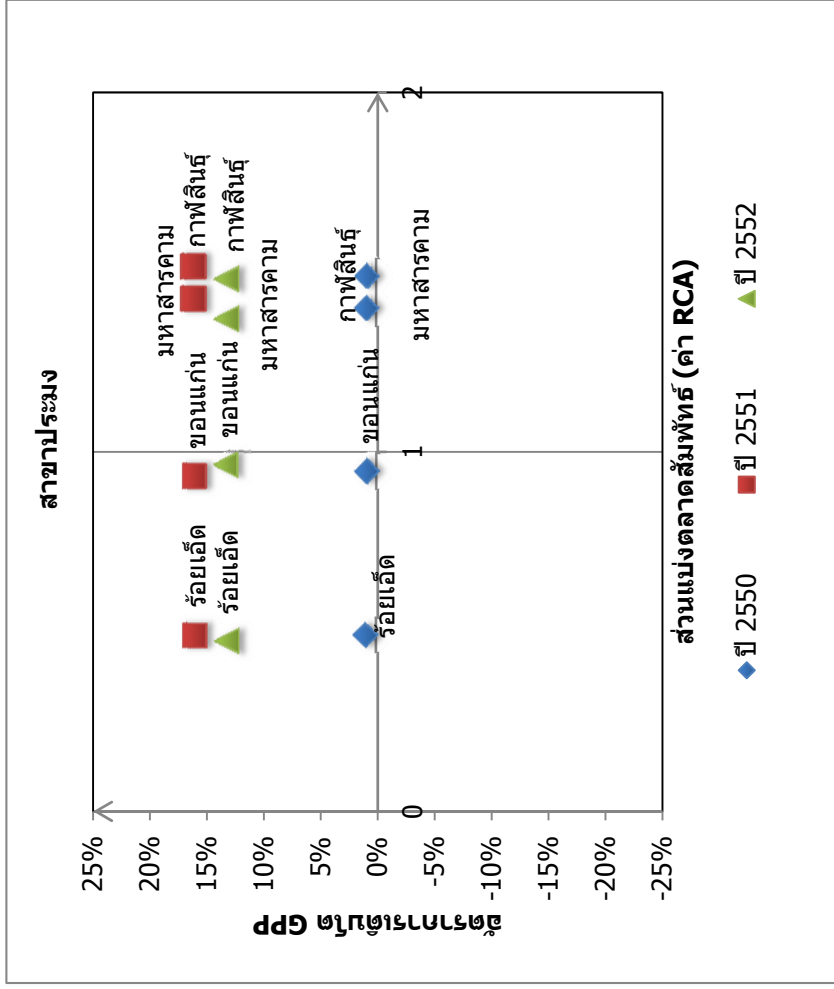
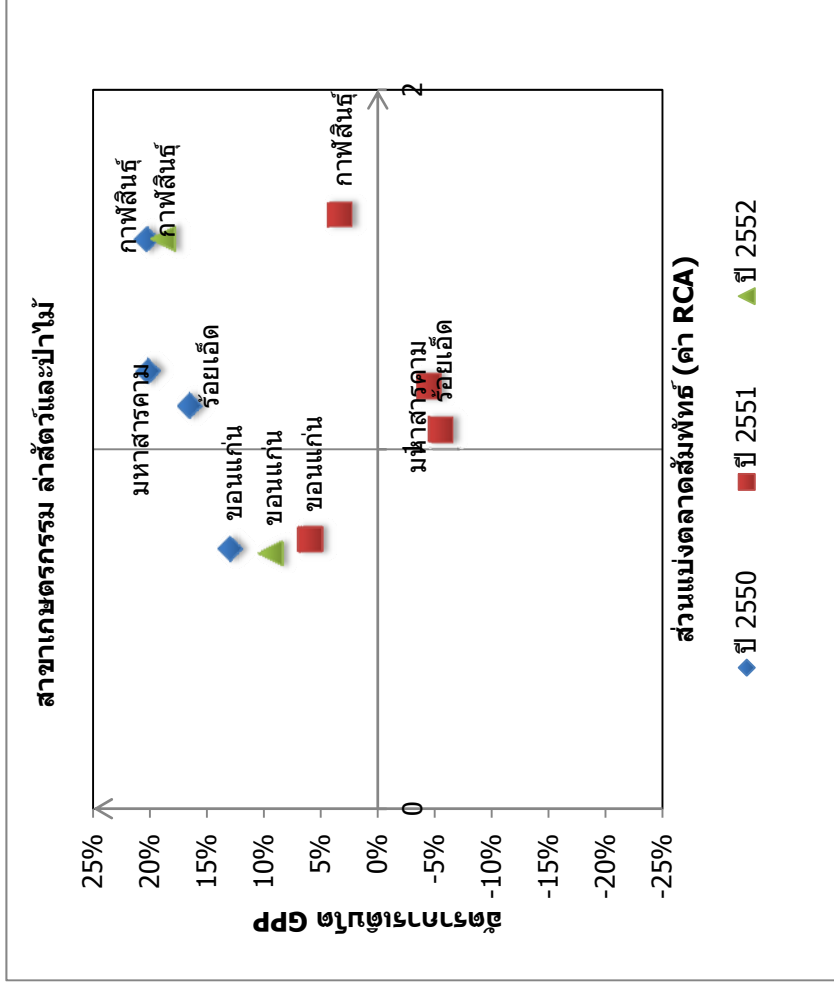
ภาพที่ 4.16 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2552

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (ขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์)

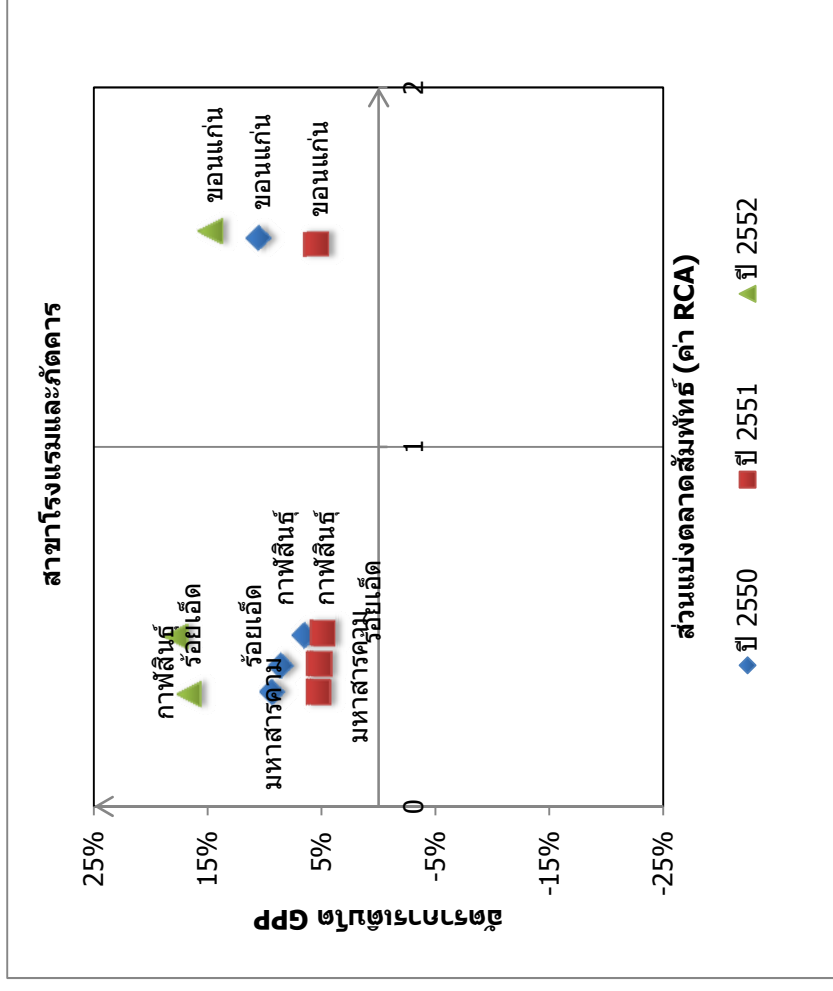
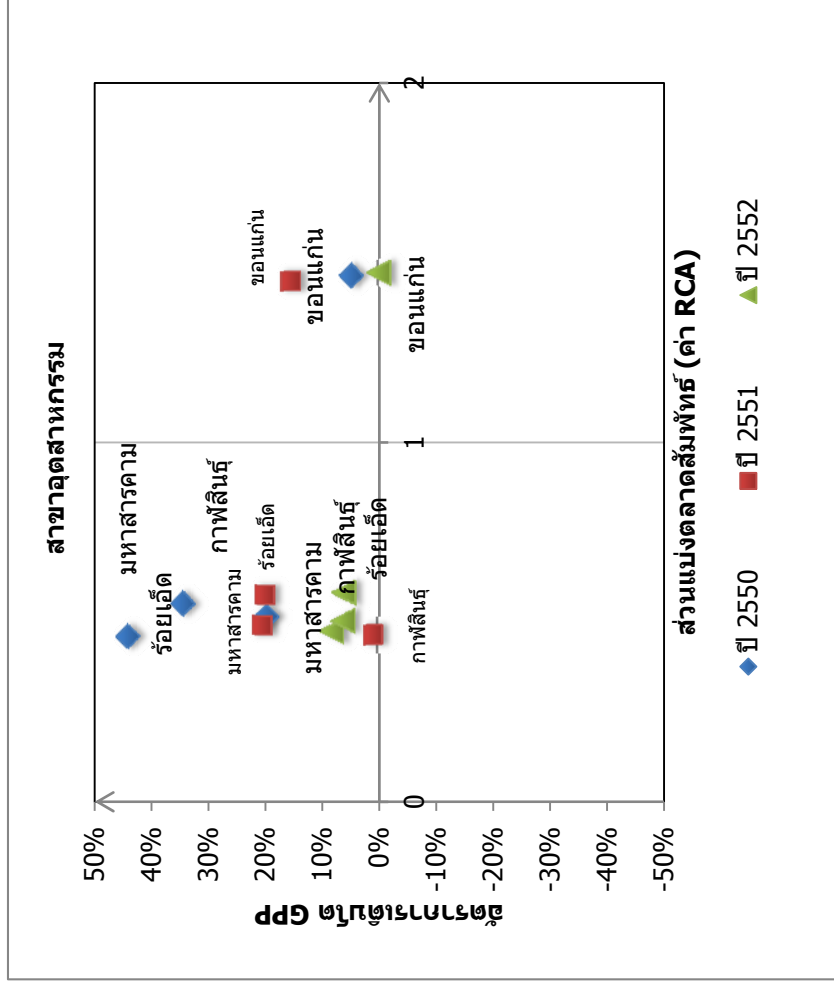


ที่มา: จากการคำนวณ

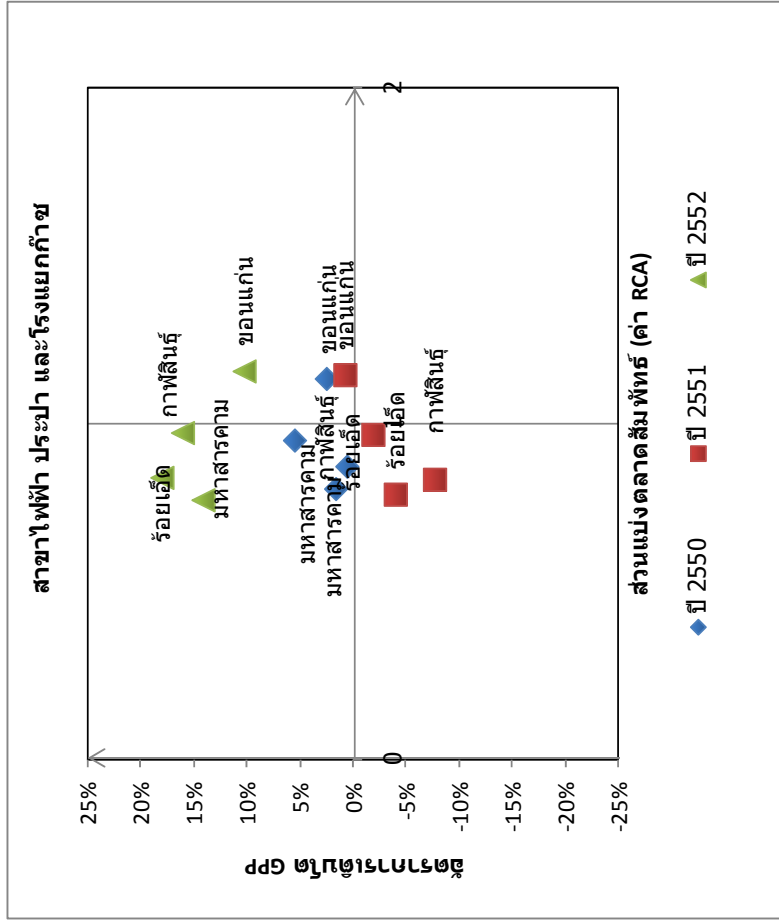
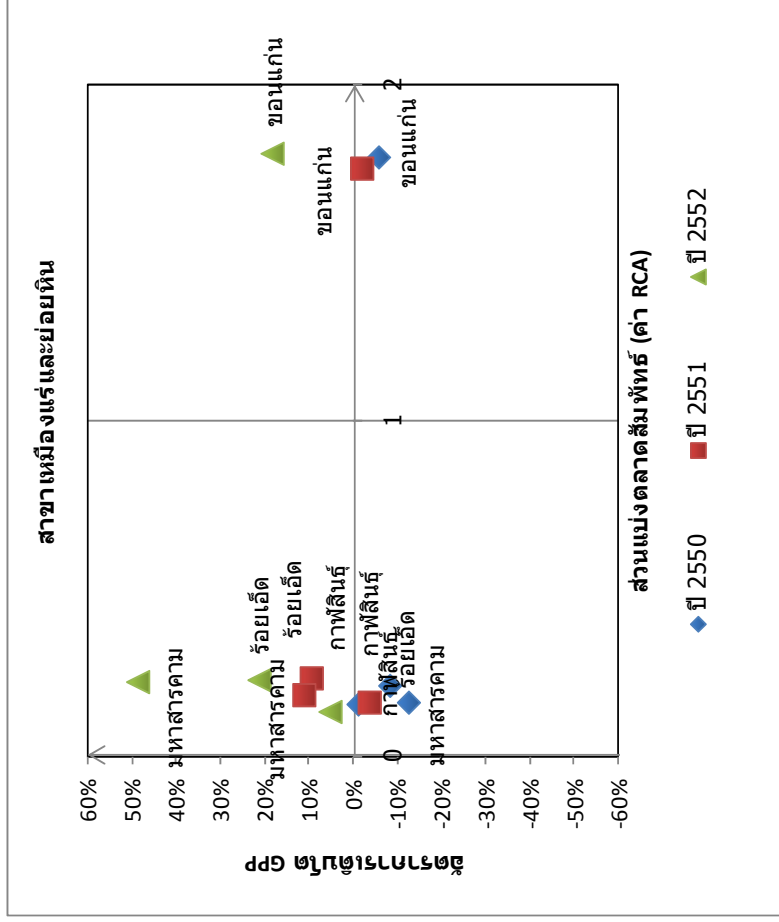
ภาพที่ 4.17 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง รายสาขา (ขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์)



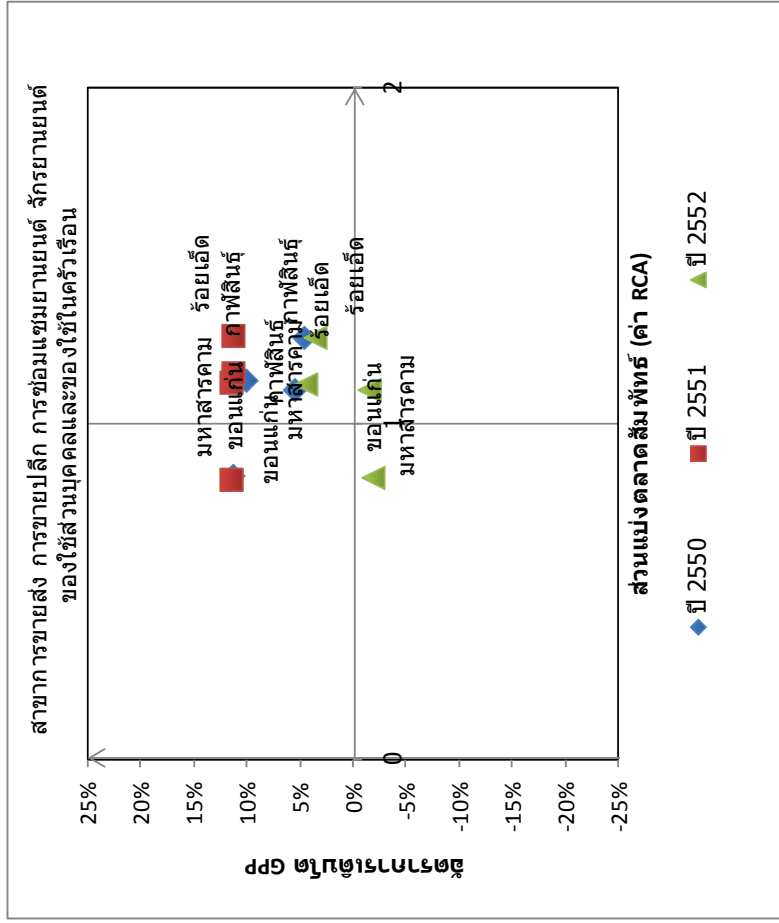
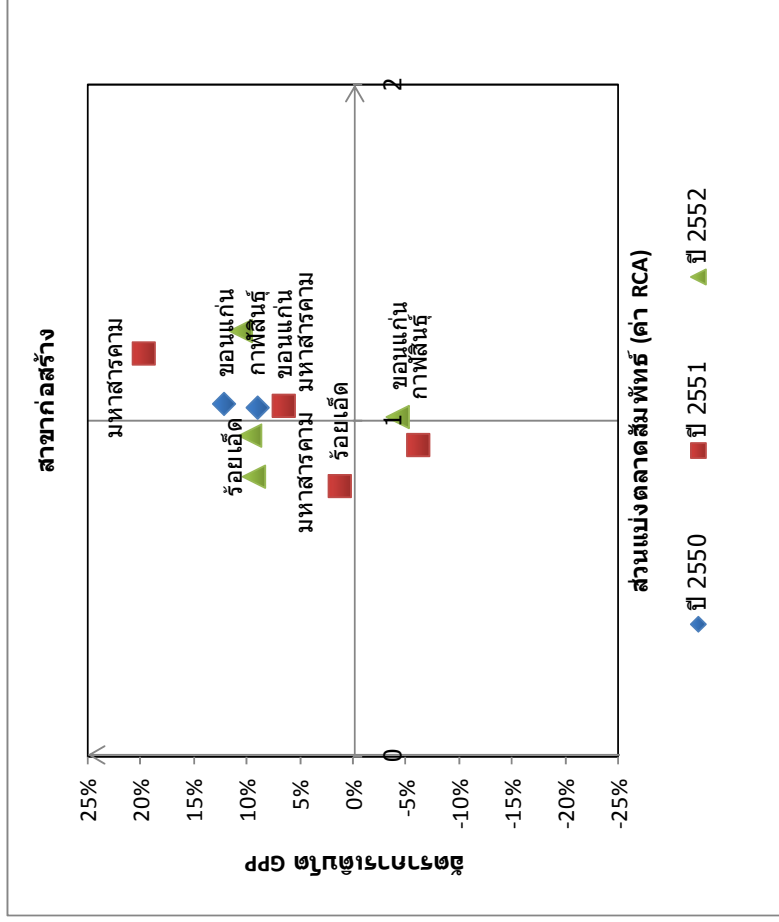
ภาพที่ 4.17 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง รายสาขา (ขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์) (ต่อ)



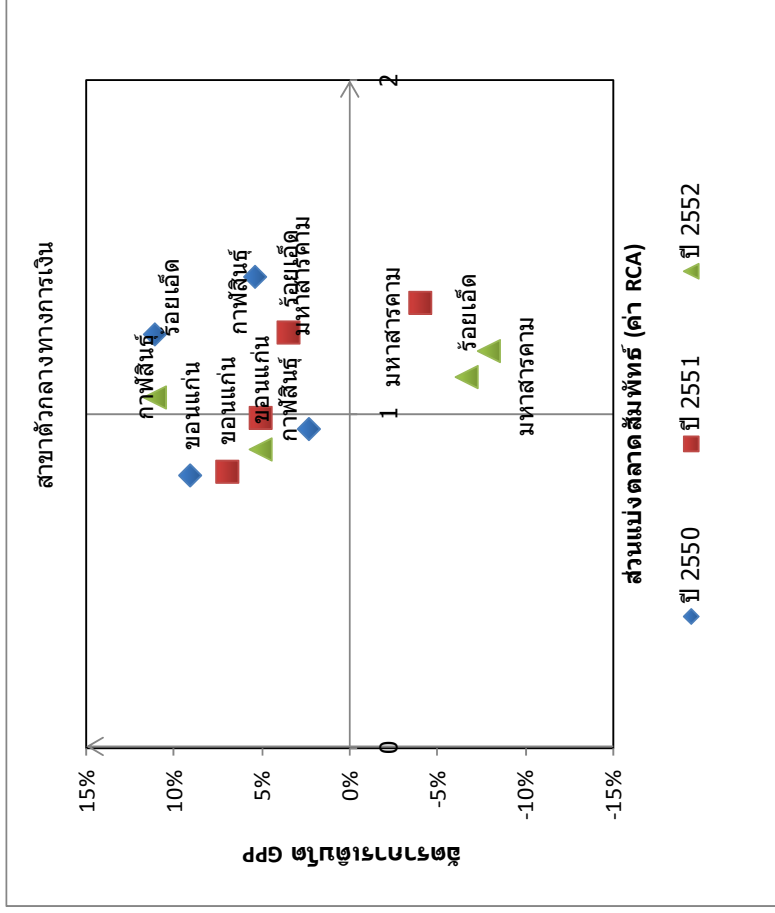
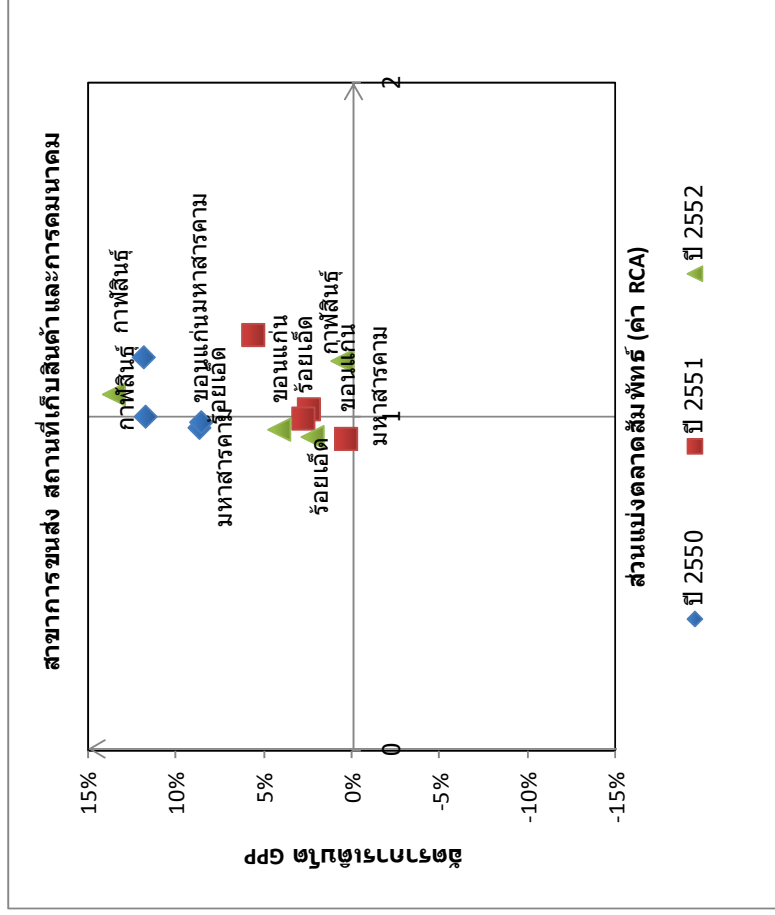
ภาพที่ 4.17 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง รายสาขา (ขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์) (ต่อ)



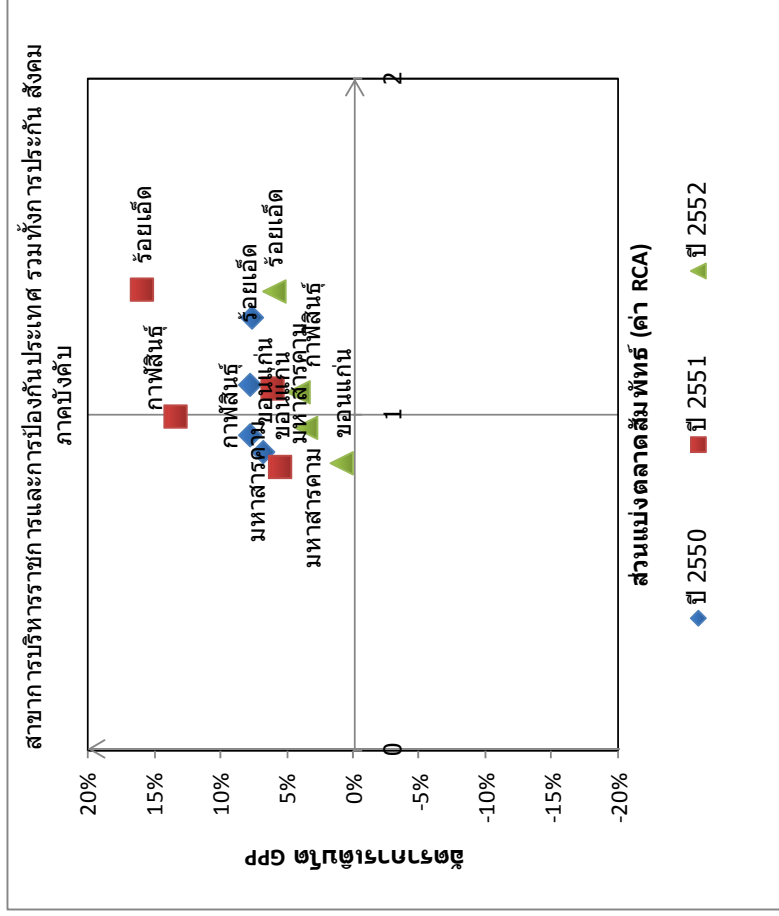
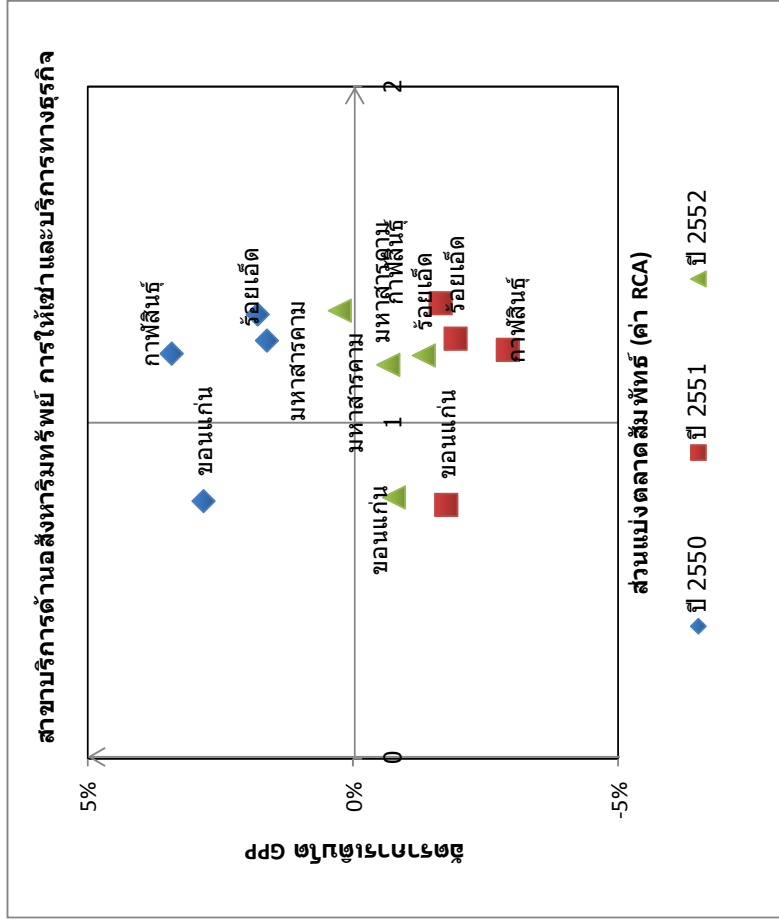
ภาพที่ 4.17 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง รายสาขา (ขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์) (ต่อ)



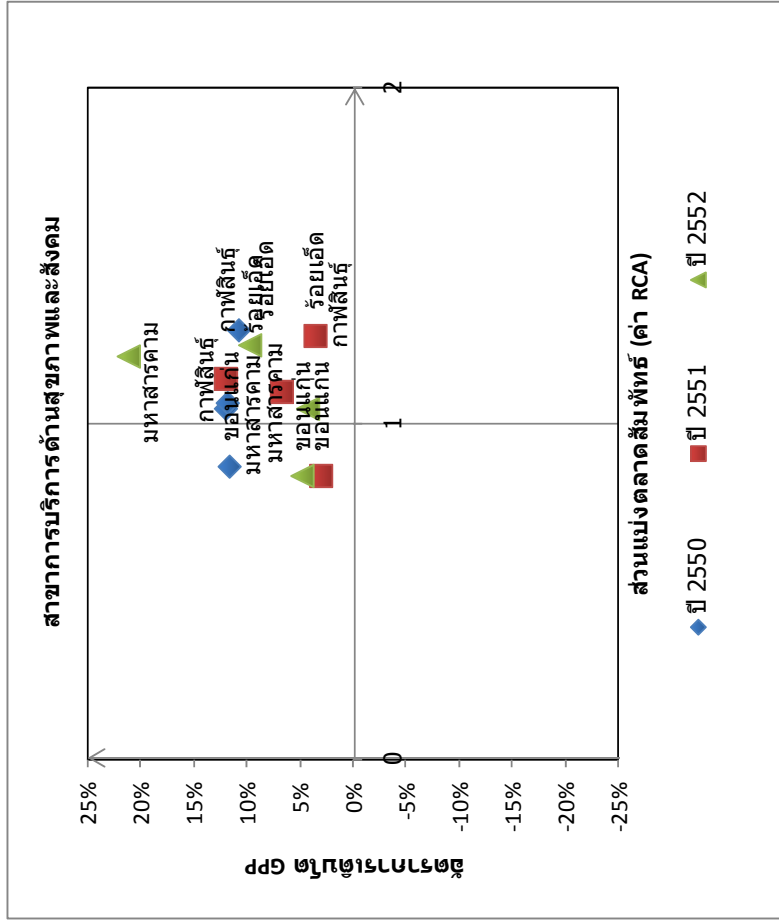
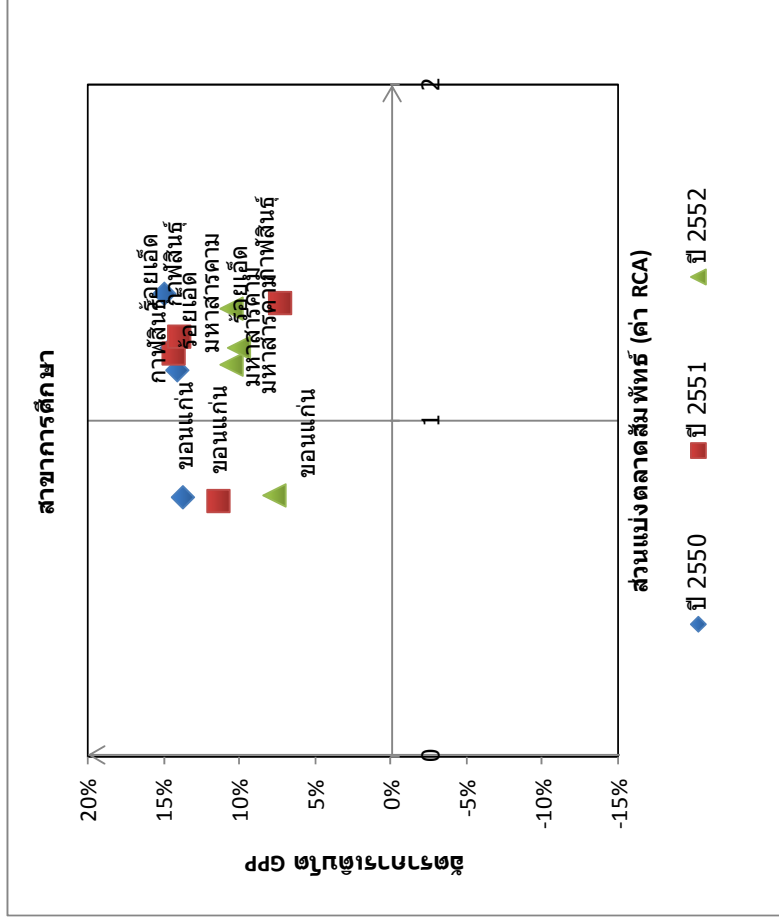
ภาพที่ 4.17 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง รายสาขา (ขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์) (ต่อ)



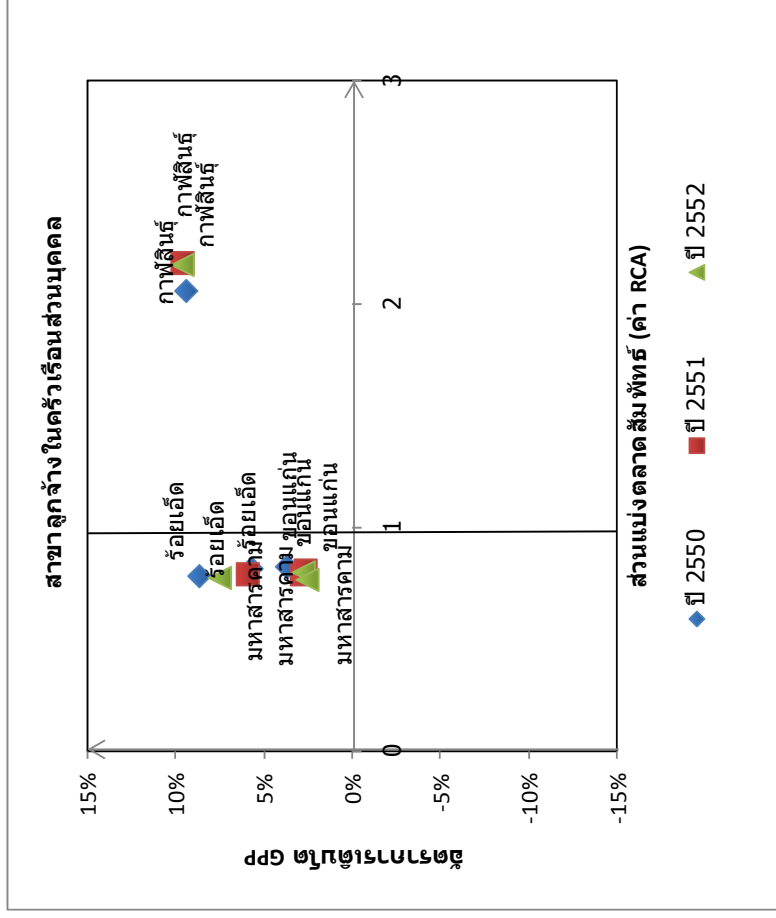
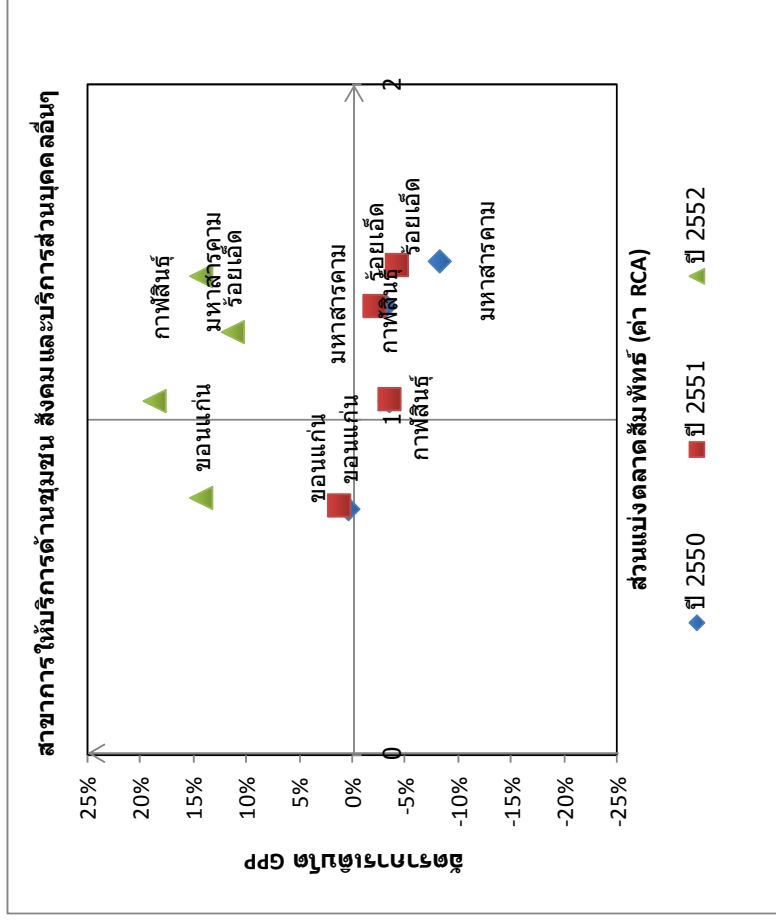
ภาพที่ 4.17 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง รายสาขา (ขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์) (ต่อ)



ภาพที่ 4.17 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง รายสาขา (ขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์) (ต่อ)



ภาพที่ 4.17 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง รายสาขา (ขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์) (ต่อ)



3.4) การวิเคราะห์ศักยภาพของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 (สกลนคร มุกดาหาร นครพนม)

1. ข้อมูลพื้นฐาน⁵

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 ประชากรมีอาชีพเกษตรกรรมร้อยละ 95 พืชเศรษฐกิจสำคัญ ได้แก่ ข้าวหอมมะลิ ยางพารา อ้อย มันสำปะหลัง ยาสูบ ปอ มะเขือเทศ และพืชทดแทนพลังงาน มีจำนวนทั้งสิ้น 74,798 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 12.5 ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และร้อยละ 1.36 ของประเทศ

การส่งออกในปี 2550 มีมูลค่า 13,922.95 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากในช่วงเดียวกันของปีที่แล้วประมาณ 4,158.33 ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 29.87 ประเภทสินค้าส่งออกได้แก่ สินค้าอุปโภคบริโภค เชื้อเพลิง หมวดเหล็กและเหล็กกล้า เครื่องดื่มบำรุงกำลัง สินค้าอุตสาหกรรมเครื่องจักรไม่ใช่ไฟฟ้า อุปกรณ์ก่อสร้าง เป็นต้น การนำเข้า ในปี 2550 มีมูลค่า 16,233.05 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปีที่แล้ว ประมาณ 5,904.47 ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 36.37 ประเภทสินค้านำเข้าได้แก่ หมวดสินค้าไม้ ไม้แปรรูปและผลิตภัณฑ์ หมวดสินค้าแร่ทองแดง สินค้ากรรม เป็นต้น สาเหตุที่ขาดดุลการค้าเนื่องจากสินค้านำเข้าส่วนใหญ่เข้ามาเป็นวัตถุดิบในการผลิตสินค้าภาคอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก ประชากรมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อคนต่อปีเท่ากับ 26,261 บาท ต่ำกว่าของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 1,490 บาท น้อยกว่าของประเทศ 3 เท่า

2. ข้อมูลเชิงลึก

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 ประกอบด้วย จังหวัดสกลนคร จังหวัดนครพนม และจังหวัดมุกดาหาร มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีแม่น้ำโขงเป็นเส้นกั้นพรมแดนที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหาร มีสะพานมิตรภาพเชื่อมประเทศไทยกับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่จังหวัดมุกดาหาร และสามารถเชื่อมต่อไปยังประเทศในกลุ่มอินโดจีน ลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบสูงบนเทือกเขาภูพาน และมีพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่มเหมาะแก่การทำเกษตรกรรม

2.1 ด้านเศรษฐกิจ

ประชากรมีรายได้เฉลี่ย โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อคนต่อปี เท่ากับ 26,261 บาท ต่ำกว่าของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 1,490 บาท น้อยกว่าของประเทศ 3 เท่า รายได้สำคัญได้แก่

⁵ ข้อมูลพื้นฐานและข้อมูลเชิงลึกได้มาจากข้อมูลทุติยภูมิหลายแหล่ง การวิเคราะห์เป็นการใช้ข้อมูล GPP ของกลุ่มจังหวัดมาสร้างเป็นดัชนีและวิเคราะห์โดยคณะผู้วิจัย

- 1) ภาคการเกษตร ประชากรมีอาชีพเกษตรกรรมร้อยละ 95 พืชเศรษฐกิจสำคัญ ได้แก่ ข้าวหอมมะลิ ยางพารา อ้อย มันสำปะหลัง ยาสูบ ปอ มะเขือเทศ และพืชทดแทนพลังงาน
- 2) ด้านปศุสัตว์ ได้แก่ โคขุน โคนม สุกร ไก่ไข่
- 3) ด้านประมง ได้แก่ สัตว์น้ำจืด ปลาน้ำโขง ที่มีศักยภาพการผลิตสูงโดยเฉพาะการเลี้ยงในกระชัง
- 4) ภาคอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมการเกษตรเป็นอุตสาหกรรมสำคัญ

ผลิตภัณฑ์มวลรวม GPP 74,798 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 12.5 ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และร้อยละ 1.36 ของประเทศ ผลิตภัณฑ์มวลรวมแบ่งออกเป็นรายสาขา

การค้าชายแดนกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 นี้ มีจังหวัดนครพนมและจังหวัดมุกดาหาร เป็นจังหวัดชายแดน และเป็นประตูสู่อินโดจีน เป็นสะพานเชื่อมเส้นทางขนส่งทางบกที่สะดวกที่สุด โดยสะพานมิตรภาพแห่งที่ 2 และสะพานมิตรภาพแห่งที่ 3 ที่จะสร้างขึ้นที่จังหวัดนครพนมเป็นสะพานที่สร้างขึ้นตามโครงการพัฒนาเส้นทางเชื่อมโยงเศรษฐกิจ ตามแนวชายแดนตะวันออก - ตะวันตก หรือ East West Economic Corridor และต่อไปในอนาคตทั้งสองจังหวัด ก็จะเป็นศูนย์กลางการกระจายสินค้านานาชาติ (ศูนย์ DC) ส่งผลให้จังหวัดนครพนมที่ศูนย์ที่จะกระจายสินค้าไปทางตอนเหนือของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และจังหวัดมุกดาหาร ก็จะเป็นศูนย์กระจายสินค้าและขนส่งสินค้าออกสู่ทะเลทางด้านประเทศเวียดนาม จึงต้องเตรียมตัวรองรับการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุนที่จะเกิดในอนาคตอันใกล้นี้ ภายหลังจากที่สะพานมิตรภาพ 2 จังหวัดมุกดาหาร เปิดอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 9 มกราคม 2550 และในอนาคต สะพานมิตรภาพ 3 ที่จังหวัดนครพนม ได้เปิดใช้อย่างเป็นทางการจะ ภาวะการค้าตามแนวชายแดนไทย-ลาวมีการขยายตัวเพิ่มสูงขึ้นอย่างแน่นอน โดยมีการค้าชายแดนและการค้าผ่านแดน มูลค่าการค้ารวมทั้งสิ้น 30,156.00 ล้านบาท ซึ่งมีการส่งออกและนำเข้า เพิ่มขึ้นจากในปีที่ผ่านมา ในห้วงระยะเวลาเดียวกัน จำนวน 10,062.80 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 50.08 (ปีงบประมาณ 2550 มูลค่าการค้ารวม 20,093.20 ล้านบาท) สรุปได้ดังนี้การส่งออก ในปี 2550 มีมูลค่า 13,922.95 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากในช่วงเดียวกันของปีที่แล้ว ประมาณ 4,158.33 ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 29.87 ประเภทสินค้าส่งออกได้แก่ สินค้าอุปโภคบริโภค เชื้อเพลิง หมวดเหล็กและเหล็กกล้า เครื่องดื่มบำรุงกำลัง สินค้าอุตสาหกรรมเครื่องจักรไม่ใช่ไฟฟ้า อุปกรณ์ก่อสร้าง เป็นต้น

การนำเข้า ในปี 2550 มีมูลค่า 16,233.05 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปีที่แล้ว ประมาณ 5,904.47 ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 36.37 ประเภทสินค้านำเข้าได้แก่ หมวดสินค้าไม้ ไม้แปรรูปและผลิตภัณฑ์ หมวดสินค้าแร่ทองแดง สินค้ากสิกรรม เป็นต้น สาเหตุการขาดดุลการค้าเนื่องจากสินค้านำเข้าส่วนใหญ่เป็นสินค้านำเข้าเป็นวัตถุดิบในการผลิตสินค้าภาคอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกต่อไป

3. แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2

วิสัยทัศน์: สะพานการค้าและการท่องเที่ยวอินโดจีน

ตารางที่ 4.20 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์

ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1: การพัฒนาการค้าชายแดนและความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้าน	<ul style="list-style-type: none"> ■ เพิ่มมูลค่าการค้าชายแดน 	<ul style="list-style-type: none"> ■ ร้อยละของมูลค่าการค้าชายแดนที่เพิ่มขึ้น 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การเชื่อมโยงเครือข่ายคมนาคมขนส่งให้เป็นระบบและมีประสิทธิภาพระหว่างภาคีเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด 2. การกระตุ้นและส่งเสริมการตลาดการลงทุนและการค้าชายแดน 3. การส่งเสริมการเพิ่มศักยภาพผู้ประกอบการทางการค้าชายแดนเชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้าน
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2: การพัฒนาการท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> ■ รายได้ที่เพิ่มขึ้นจากการท่องเที่ยว 	<ul style="list-style-type: none"> ■ ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยว 	<ol style="list-style-type: none"> 1. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน 2. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว 3. ส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรและการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว 4. การส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3: การพัฒนาการเกษตรและ	<ul style="list-style-type: none"> ■ เพิ่มรายได้แก่เกษตรกรของกลุ่มจังหวัด 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ร้อยละของจำนวนร้อยละของจำนวนใบรับรองมาตรฐาน GAP (ผลผลิตการเกษตรที่สำคัญ) ต่อ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. สร้างมูลค่าเพิ่มแก่สินค้าเกษตร 2. สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเพื่อการลงทุน

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
อุตสาหกรรม การเกษตร		จำนวนแปลง/ฟาร์มที่ได้รับ การตรวจจากกระทรวง เกษตรและสหกรณ์ 2. ผลผลิตการเกษตร เฉลี่ยต่อ หน่วยการผลิต (ข้าวหอม มะลิ)	3. พัฒนาและเพิ่มศักยภาพ บุคลากรและสถาบัน การเกษตร 4. พัฒนาการผลิตและการตลาด ในเชิงรุก 5. ส่งเสริมการลงทุนในกลุ่ม จังหวัดและประเทศเพื่อน บ้าน 6. สร้างมาตรฐานสินค้าเกษตร
ประเด็น ยุทธศาสตร์ที่ 4: การพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์	■ ประชากรเป็น คนดี มีคุณภาพอยู่ ร่วมกันใน ได้รับ การจัดตั้งและ สังคมอย่างมี ความสุข พัฒนา เพิ่มขึ้นมีเป้าหมาย ในการแข่งขัน	1. ร้อยละแหล่งเรียนรู้มี คุณภาพอยู่ร่วมกันใน ได้รับ การจัดตั้งและสังคมอย่างมี ความสุข พัฒนาเพิ่มขึ้นมี เป้าหมายในการแข่งขัน 2. ร้อยละของเด็กเยาวชน ได้รับการส่งเสริมและ พัฒนาคุณธรรม 3. ร้อยละของกลุ่ม ประชากร ผู้ด้อยโอกาสและนักเรียน ได้รับการอบรมวิชาชีพ ระยะเวลาสั้นในท้องถิ่นเพิ่มขึ้น	1. ยกระดับและ เพิ่มขีด ความสามารถให้กับ ประชาชนทุกภาคส่วน 2. ส่งเสริมและพัฒนาด้าน คุณธรรมและจริยธรรมให้กับ ประชาชนทุกภาคส่วน 3. ส่งเสริมให้ประชาชนทุกภาค ส่วนมีโอกาสเข้าถึงบริการของ รัฐอย่างเท่าเทียมกัน

ที่มา: แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 (4 ปี) พ.ศ. 2553 – 2556

4. การวิเคราะห์ศักยภาพและยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2

จากตารางที่ 4.20 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 สามารถสรุปได้ว่า ยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดให้ความสำคัญกับด้านท่องเที่ยว ด้านการเกษตร ด้านการค้าการลงทุน และยุทธศาสตร์ของแต่ละจังหวัดซึ่งอาจมีความเกี่ยวข้องกันตามตารางที่ 4.21 และ ตารางที่ 4.22 ตามลำดับ ทั้งนี้ยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของแต่ละจังหวัด และไม่ได้มุ่งเน้นในด้านยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม

ตารางที่ 4.21 สรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาภูมิภาคจังหวัด

กลุ่มจังหวัด	ประเด็นยุทธศาสตร์			
	ด้านการท่องเที่ยว	ด้านการเกษตร	ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม	ด้านการค้าการลงทุน
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2	✓	✓		✓

ที่มา: แผนพัฒนาภูมิภาคจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 (4 ปี) พ.ศ. 2553 – 2556

ตารางที่ 4.22 สรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด

กลุ่มจังหวัด	ประเด็นยุทธศาสตร์			
	ด้านการท่องเที่ยว	ด้านการเกษตร	ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม	ด้านการค้าการลงทุน
สกลนคร (กลุ่มเป้าหมาย)	✓	✓		✓
มุกดาหาร	✓	✓		✓
นครพนม	✓	✓		✓

ที่มา: 1) แผนพัฒนาจังหวัดสกลนคร พ.ศ. 2553 – 2556 2) แผนพัฒนาจังหวัดมุกดาหาร พ.ศ. 2553 – 2556

3) แผนพัฒนาจังหวัดนครพนม พ.ศ. 2553 – 2556

จากยุทธศาสตร์ที่มีการนำเสนอโดยกลุ่มจังหวัด คณะผู้วิจัยได้นำค่า GPP ของแต่ละจังหวัดมาจัดทำเป็นค่า RCA ตามที่นำเสนอมาในส่วนของวิธีการวิเคราะห์ โดยให้ฐานเทียบเป็นกลุ่มจังหวัด เพื่อวิเคราะห์ว่าภายใต้อุตสาหกรรมที่มีการกำหนดตามการจัดเก็บข้อมูล GPP นั้น อุตสาหกรรมใดมีความเหมาะสมกับจังหวัด

ไตมากกว่า ซึ่งผลที่ได้รับตามภาพที่ 4.18 - 4.20 พบว่า จากข้อมูลของปีที่ใช้เป็นตัวอย่างในการศึกษา แสดงถึงศักยภาพที่อาจยังไม่สูงมากนักของจังหวัดในกลุ่มนี้เกือบทุกสาขา ยกเว้นด้านการทำเหมืองแร่ (นครพนม) และการอุตสาหกรรม

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาในรายละเอียดด้วยเครื่องมือ BCG พบว่าความโดดเด่นของแต่ละสาขายังมีน้อยมาก เนื่องจากแต่ละสาขามีตำแหน่งอยู่ในใกล้จุดกึ่งกลาง ไม่มีจังหวัดใดที่โดดเด่น แต่จากการพิจารณาด้วยเครื่องมือต่างๆ ซึ่งว่ายุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดมาถูกทิศทางตามการพิจารณาจากประเด็นยุทธศาสตร์ที่ดำเนินการอยู่ เพียงแต่ผลลัพธ์อาจไม่ได้เป็นไปตามที่ตั้งเป้าประสงค์ ในภาพรวมไม่มีสาขาใดถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มของ Cash Cow ซึ่งจะเป็นแหล่งรายได้ที่มีเสถียรภาพให้กับกลุ่ม

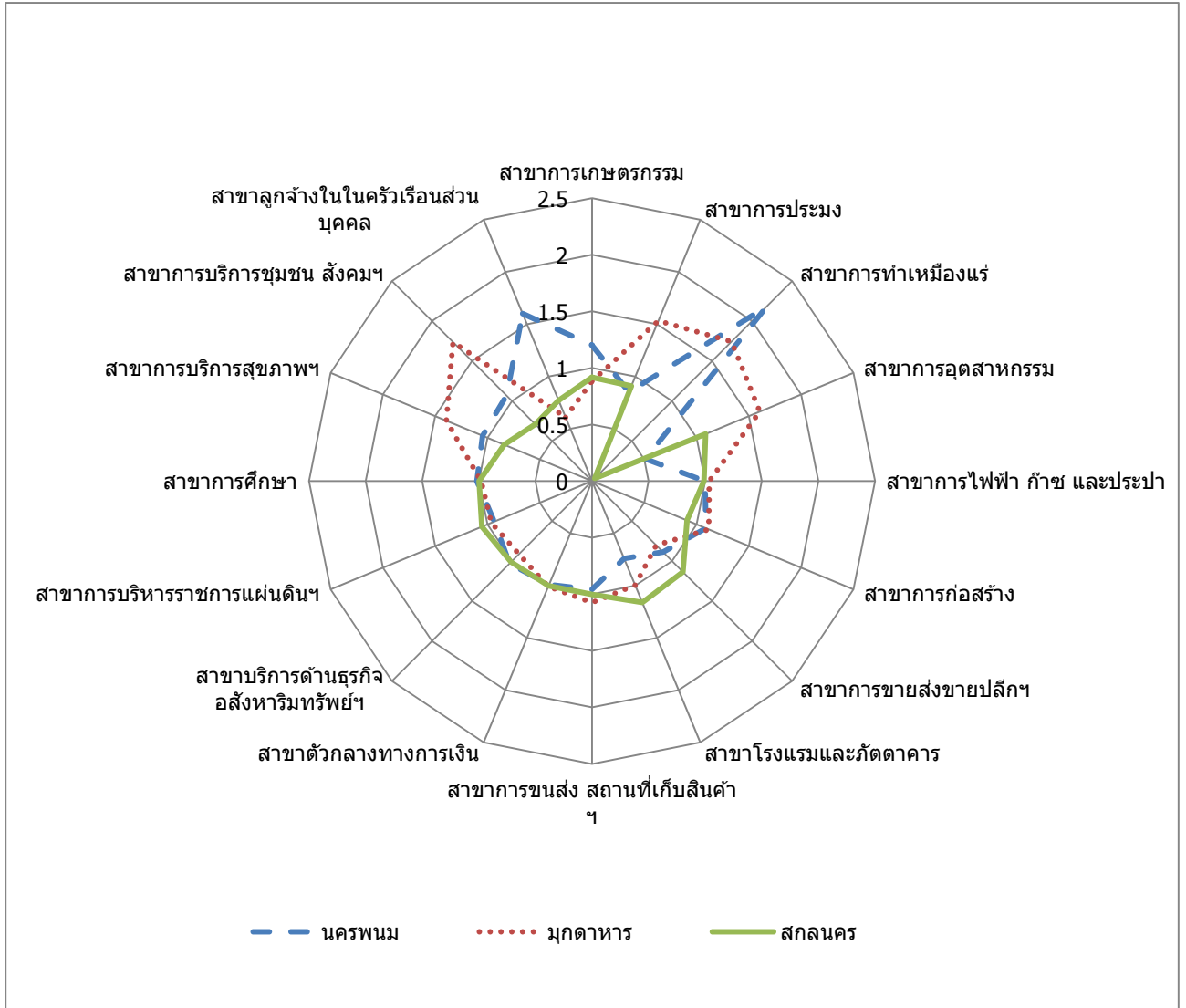
นอกจากนี้ มุกดาหารและนครพนมเป็นจังหวัดที่มีชายแดนติดกับประเทศเพื่อนบ้าน คาดหวังได้ว่าน่าจะมีรายได้จากการค้าและการลงทุนและมีการให้บริการด้านการท่องเที่ยวในระดับที่สูง แต่ข้อมูลรายได้บ่งชี้ว่า ระดับการเจริญเติบโตและส่วนแบ่งสัมพัทธ์ยังมีขนาดเล็กเมื่อเทียบกับจังหวัดชายแดนอื่นๆ

จากปัญหาที่เกิดขึ้น กลุ่มจังหวัดต้องจัดสรรทรัพยากรเพื่อสร้างหรือลงทุนในด้านการค้าระหว่างประเทศ เพื่อให้เกิดแหล่งรายได้ที่มีความมั่นคงและเป็นตัวส่งทรัพยากรให้กับสาขาอื่นๆ ในอนาคต

ตารางที่ 4.23 การสรุปรวมรายสาขา ปี 2552

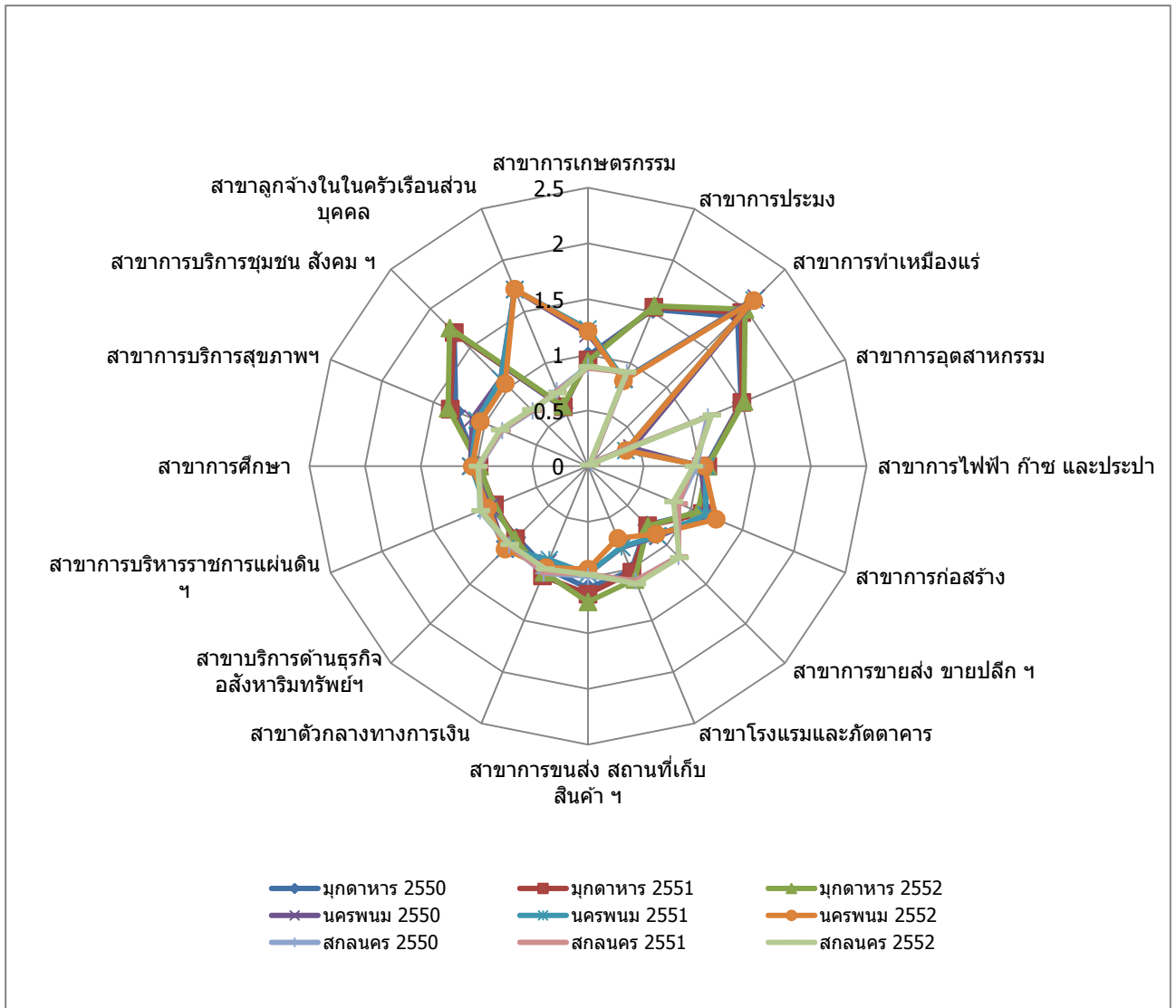
Question Mark	Star
<p>สาขาเกษตรกรรม ลำสัตว์ ป่าไม้ (มุกดาหาร สกลนคร)</p> <p>สาขาการอุตสาหกรรม (นครพนม)</p> <p>สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (นครพนม)</p> <p>สาขาการประมง (นครพนม สกลนคร)</p> <p>สาขาไฟฟ้า ประปา โรงแยกก๊าซ (สกลนคร)</p> <p>สาขาขนส่ง ขยายปลีก (มุกดาหาร นครพนม)</p> <p>สาขาตัวกลางทางการเงิน (นครพนม สกลนคร)</p> <p>สาขาบริหารราชการ ป้องกันประเทศ (มุกดาหาร นครพนม)</p> <p>สาขาการศึกษา (มุกดาหาร สกลนคร)</p> <p>สาขาบริการสุขภาพ สังคม (สกลนคร)</p> <p>สาขาบริการชุมชน (สกลนคร)</p> <p>สาขาลูกจ้าง (มุกดาหาร สกลนคร)</p>	<p>สาขาเกษตรกรรม ลำสัตว์ ป่าไม้ (นครพนม)</p> <p>สาขาการอุตสาหกรรม (มุกดาหาร สกลนคร)</p> <p>สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (มุกดาหาร สกลนคร)</p> <p>สาขาการประมง (มุกดาหาร)</p> <p>สาขาเหมืองแร่ และย่อยหิน (มุกดาหาร นครพนม)</p> <p>สาขาไฟฟ้า ประปา โรงแยกก๊าซ (มุกดาหาร นครพนม)</p> <p>สาขาการก่อสร้าง (มุกดาหาร นครพนม)</p> <p>สาขาขนส่ง ขยายปลีก (สกลนคร)</p> <p>สาขาการขนส่ง (มุกดาหาร)</p> <p>สาขาตัวกลางทางการเงิน (มุกดาหาร)</p> <p>สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (นครพนม)</p> <p>สาขาบริหารราชการ ป้องกันประเทศ (สกลนคร)</p> <p>สาขาการศึกษา (นครพนม)</p> <p>สาขาบริการสุขภาพ สังคม (มุกดาหาร นครพนม)</p> <p>สาขาบริการชุมชน (มุกดาหาร นครพนม)</p> <p>สาขาลูกจ้าง (นครพนม)</p>
<p style="text-align: center;">Dogs</p> <p>สาขาเหมืองแร่ และย่อยหิน (สกลนคร)</p> <p>สาขาการก่อสร้าง (สกลนคร)</p> <p>สาขาการขนส่ง (นครพนม สกลนคร)</p> <p>สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (มุกดาหาร สกลนคร)</p>	<p style="text-align: center;">Cash Cows</p> <p style="text-align: center;">-</p>

ภาพที่ 4.18 ค่าเฉลี่ยดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2545 – 2552
 กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 (สกลนคร มุกดาหาร นครพนม)



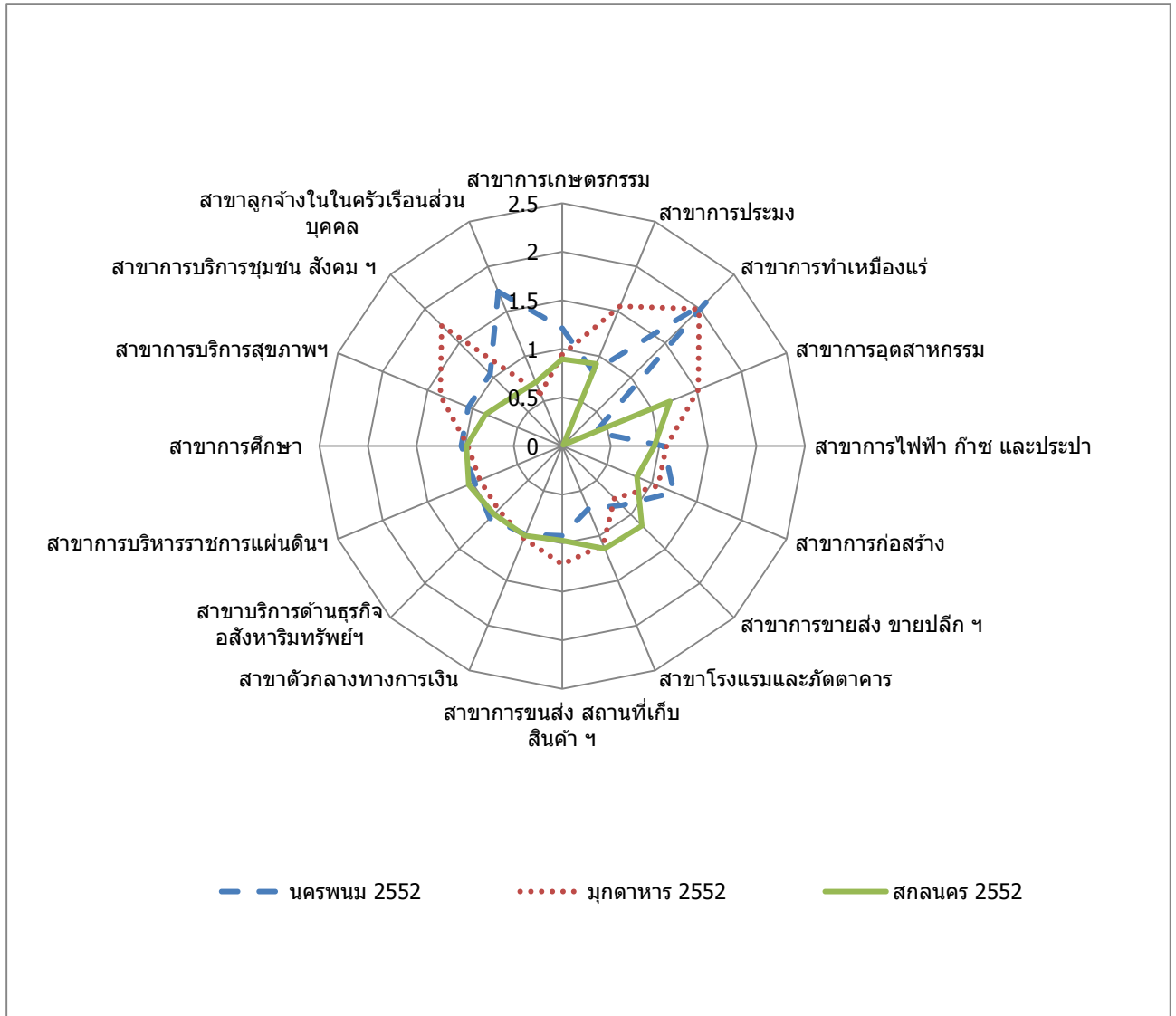
ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 4.19 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2550 – 2552
 กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 (สกลนคร มุกดาหาร นครพนม)



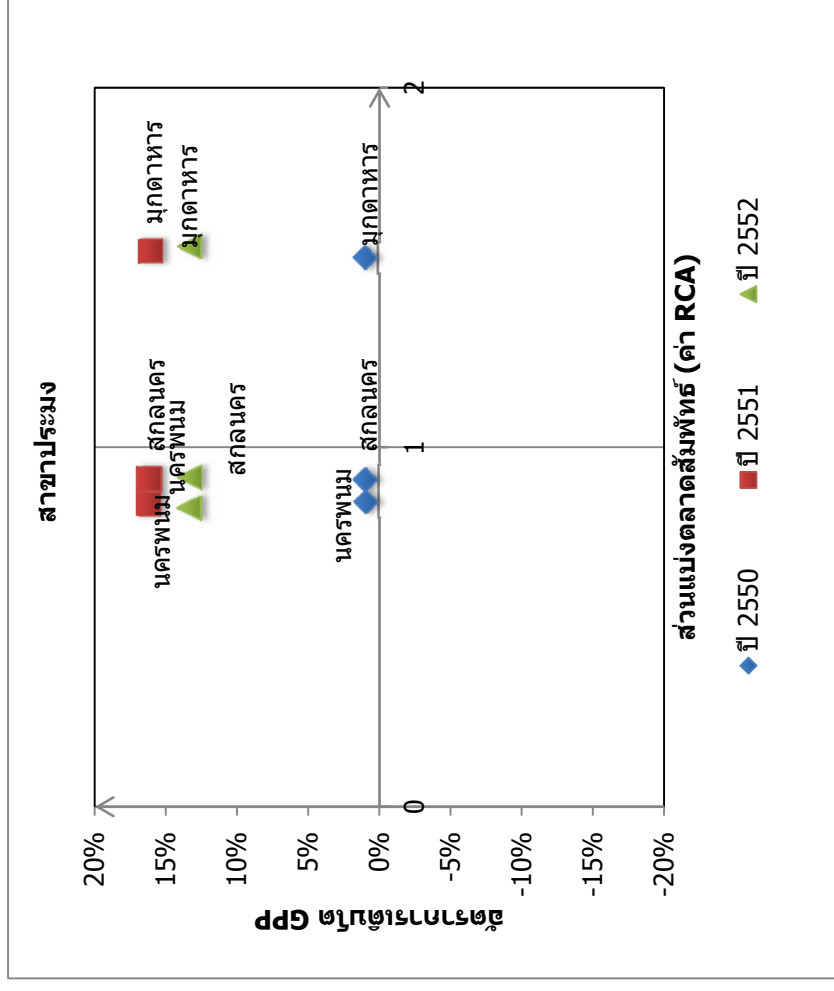
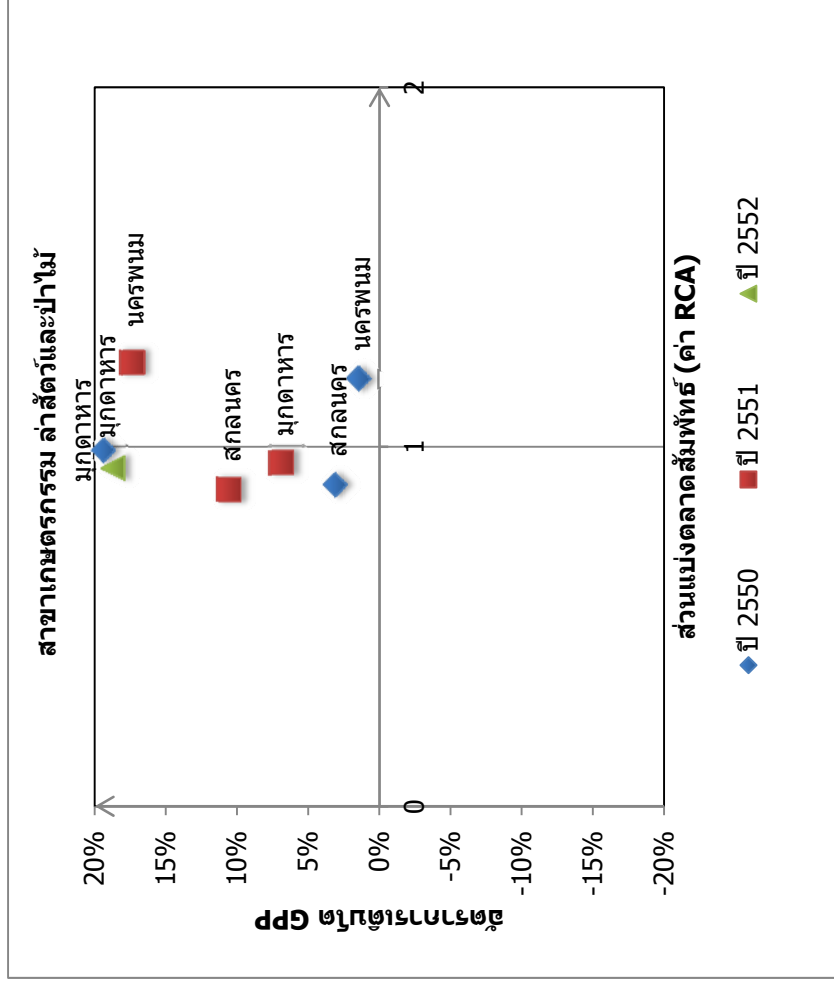
ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 4.20 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2552
 กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 (สกลนคร มุกดาหาร นครพนม)

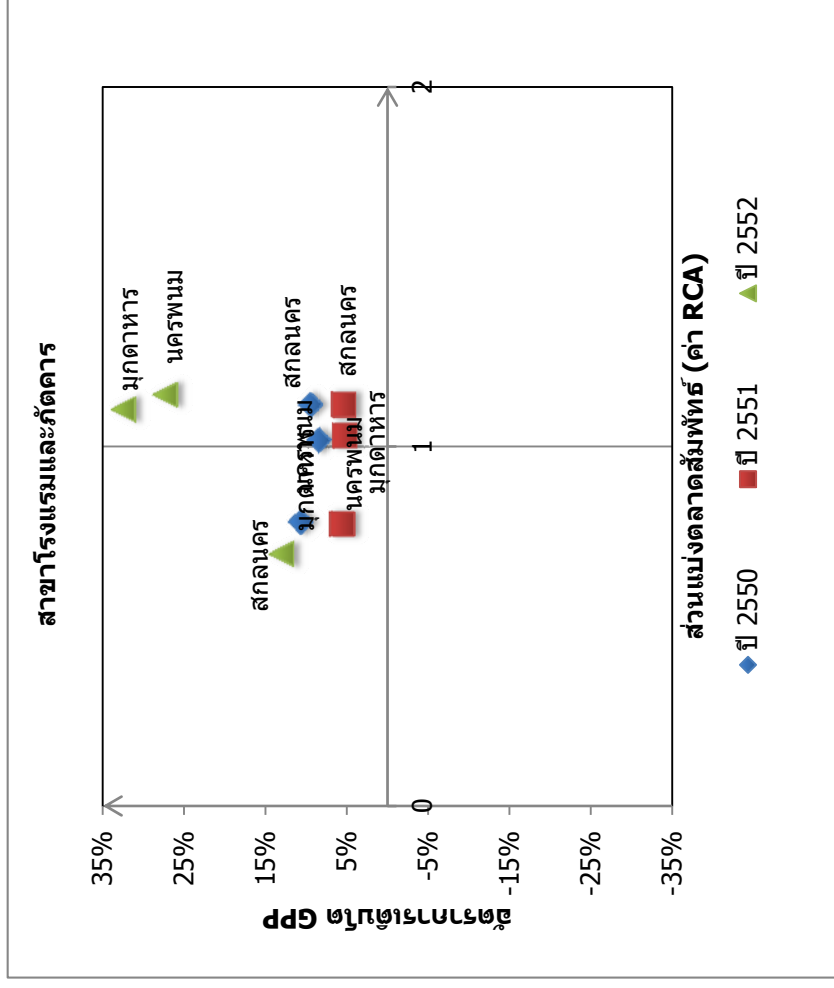
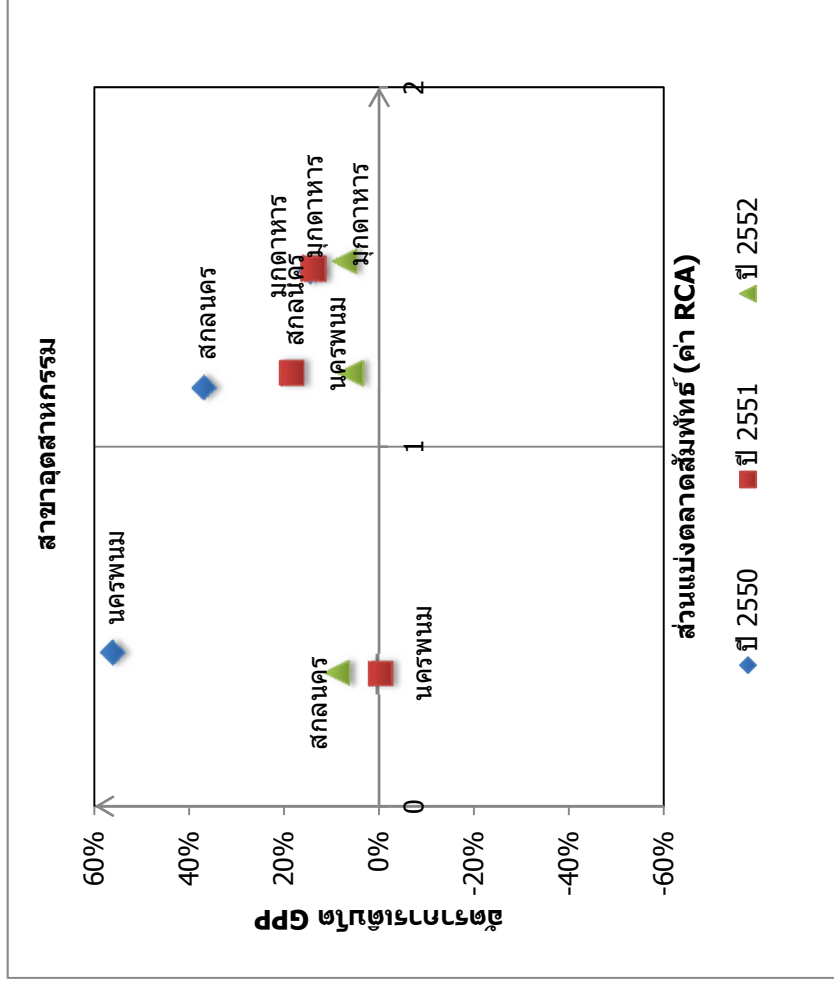


ที่มา: จากการคำนวณ

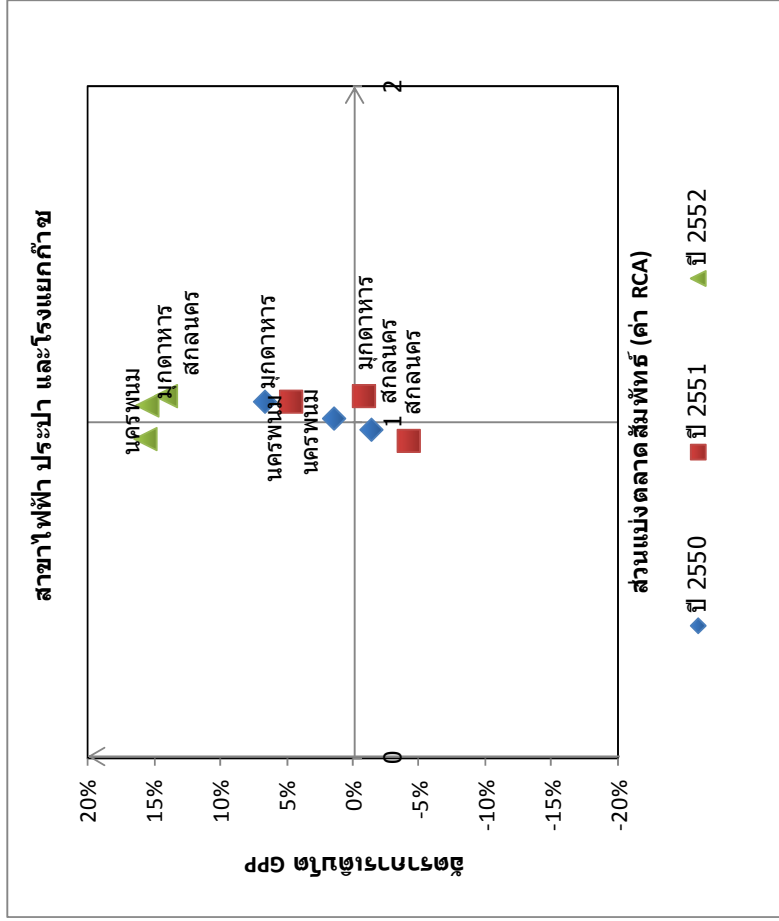
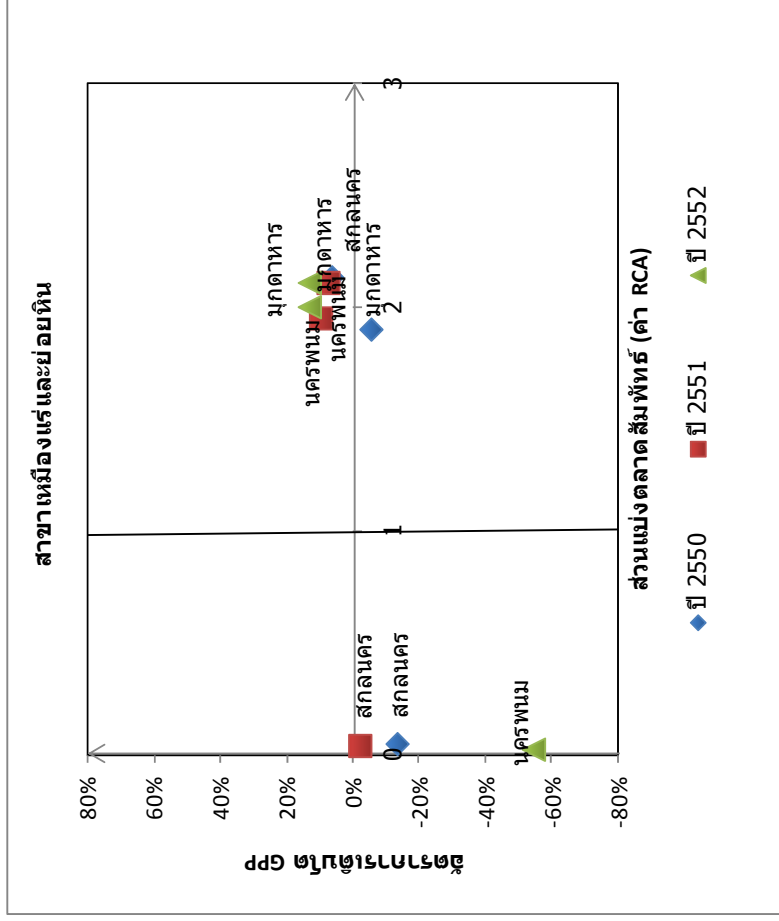
ภาพที่ 4.21 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 รายสาขา (สกลนคร มุกดาหาร นครพนม)



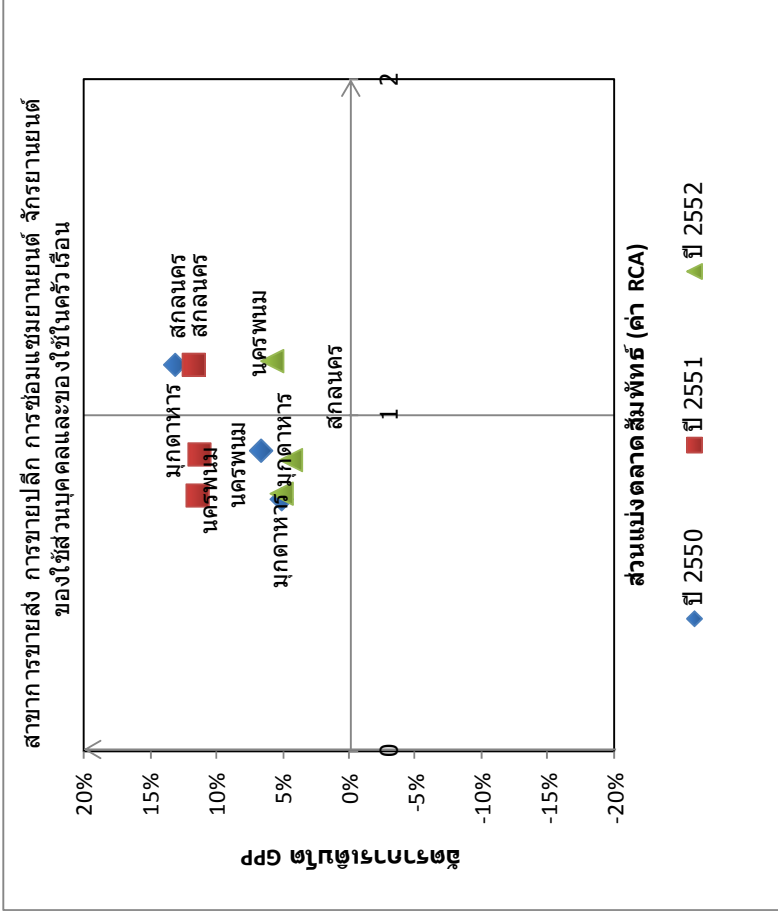
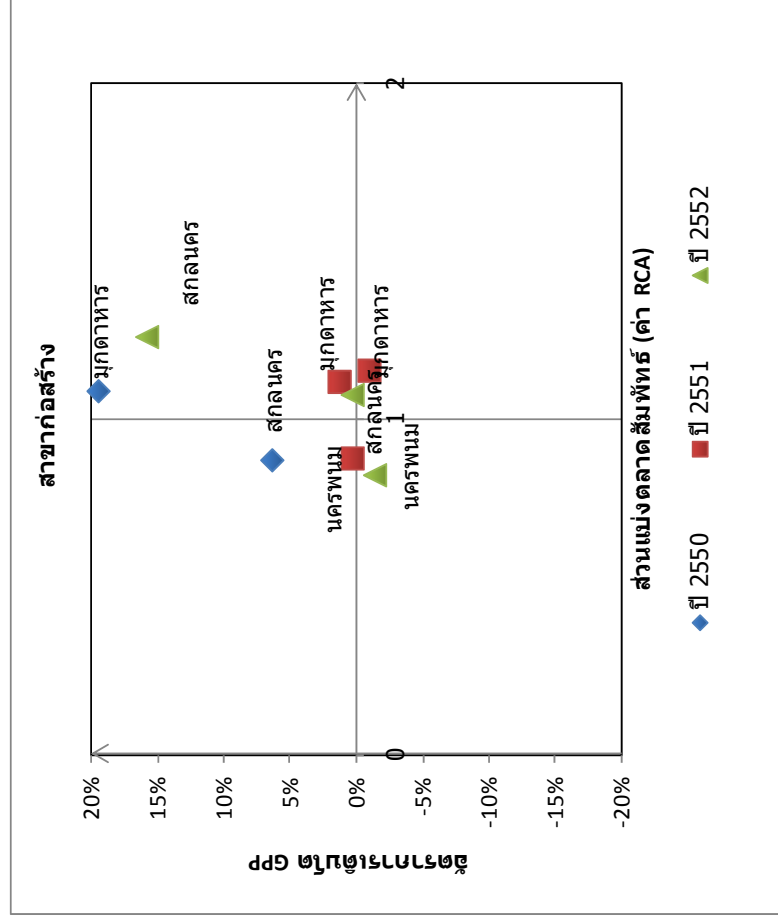
ภาพที่ 4.21 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 รายสาขา (สกลนคร มุกดาหาร นครพนม) (ต่อ)



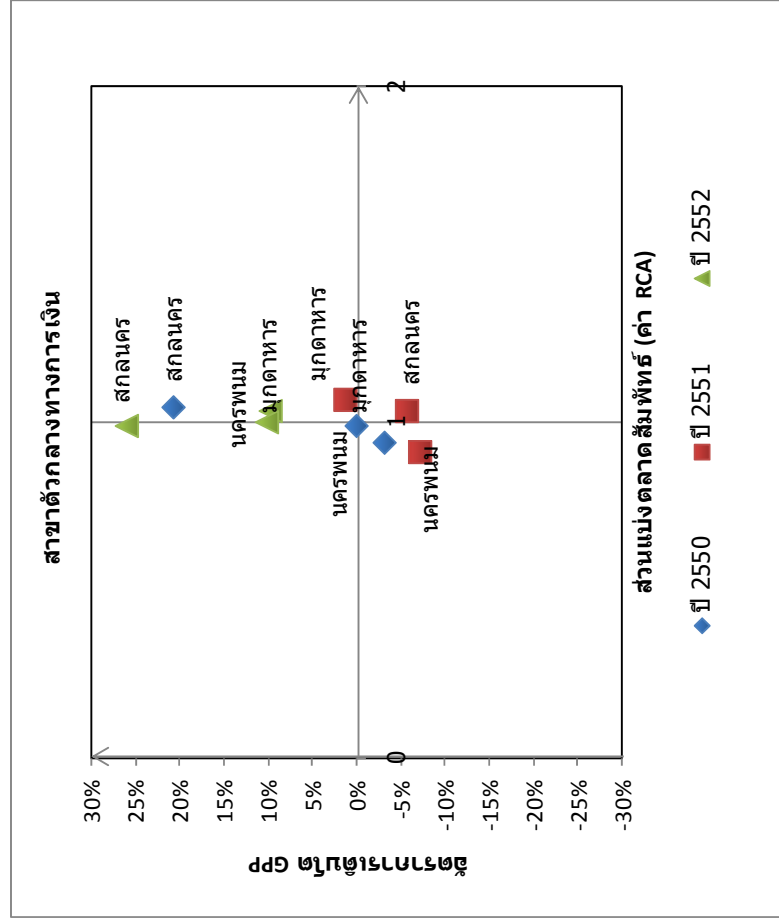
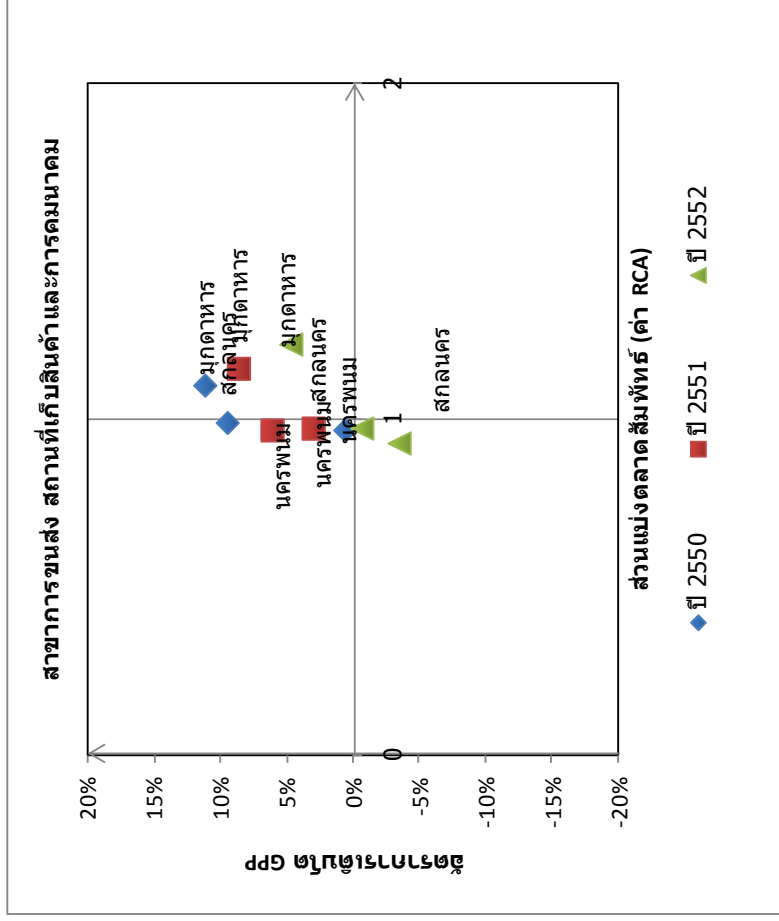
ภาพที่ 4.21 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 รายสาขา (สกลนคร มุกดาหาร นครพนม) (ต่อ)



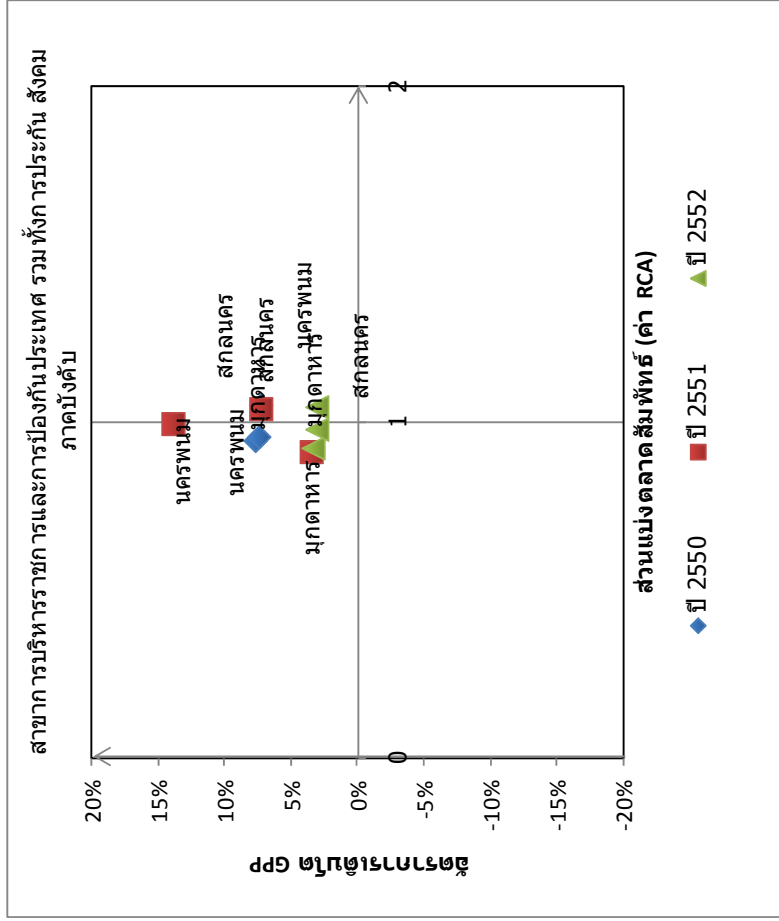
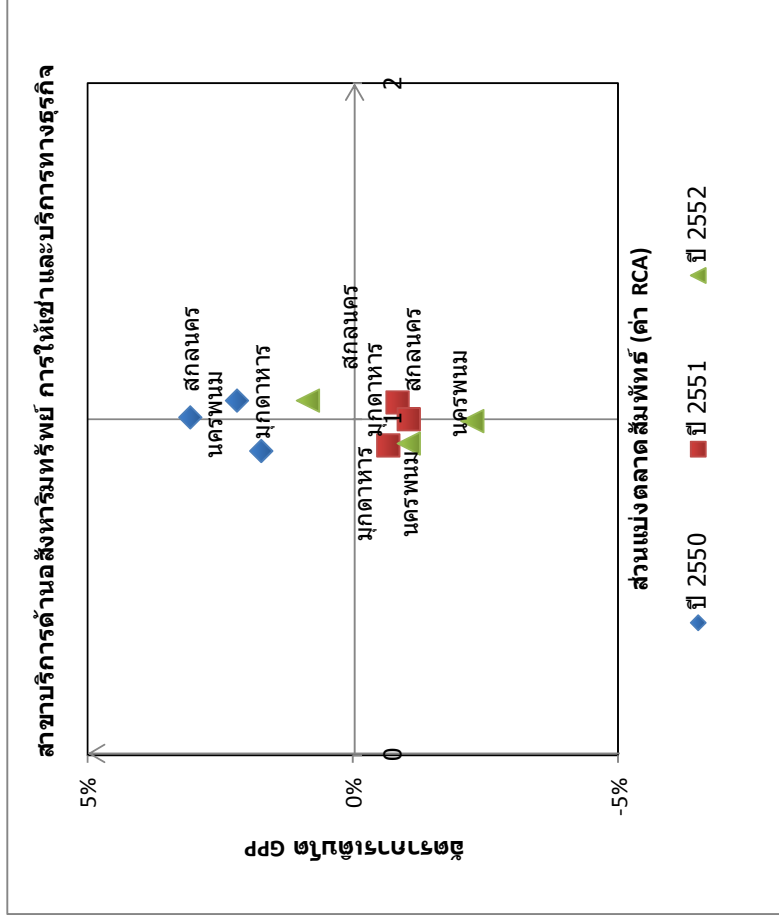
ภาพที่ 4.21 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 รายสาขา (สกลนคร มุกดาหาร นครพนม) (ต่อ)



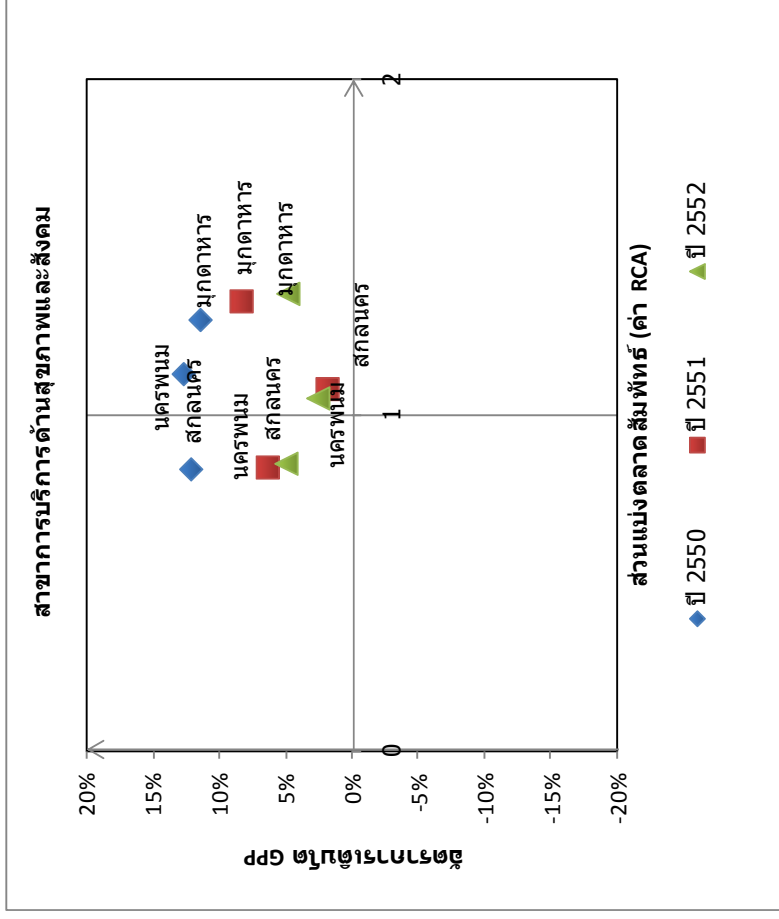
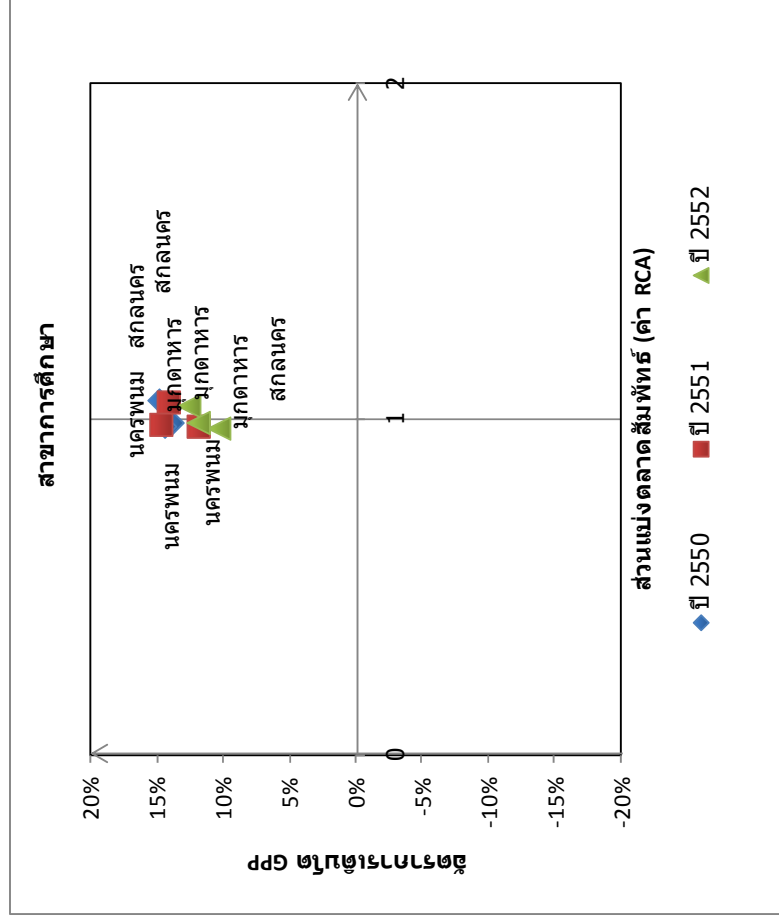
ภาพที่ 4.21 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 รายสาขา (สกลนคร มุกดาหาร นครพนม) (ต่อ)



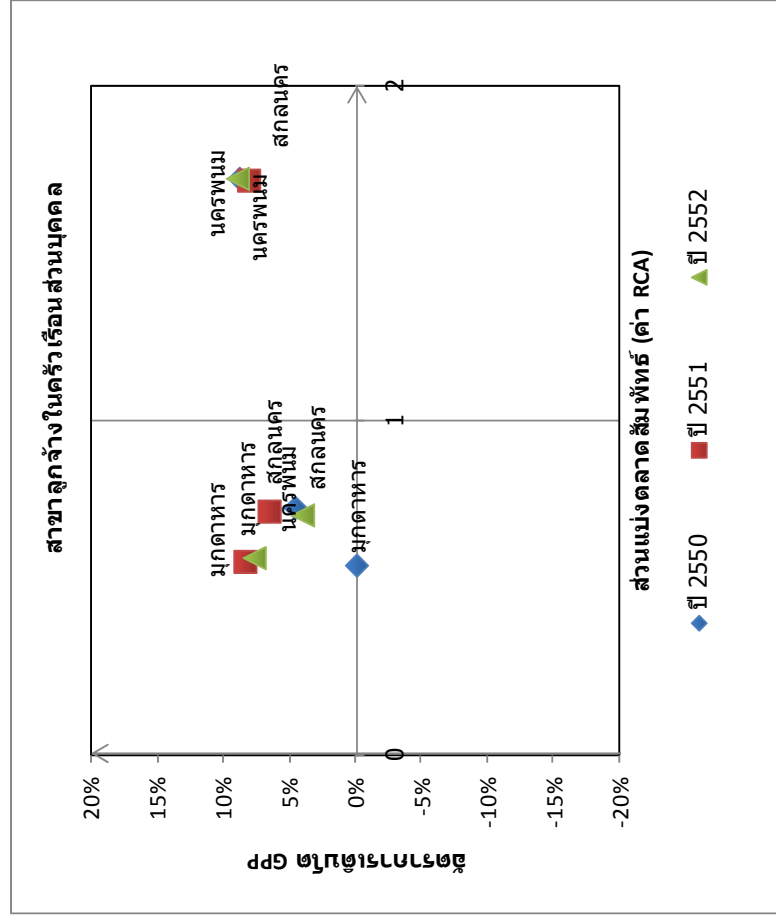
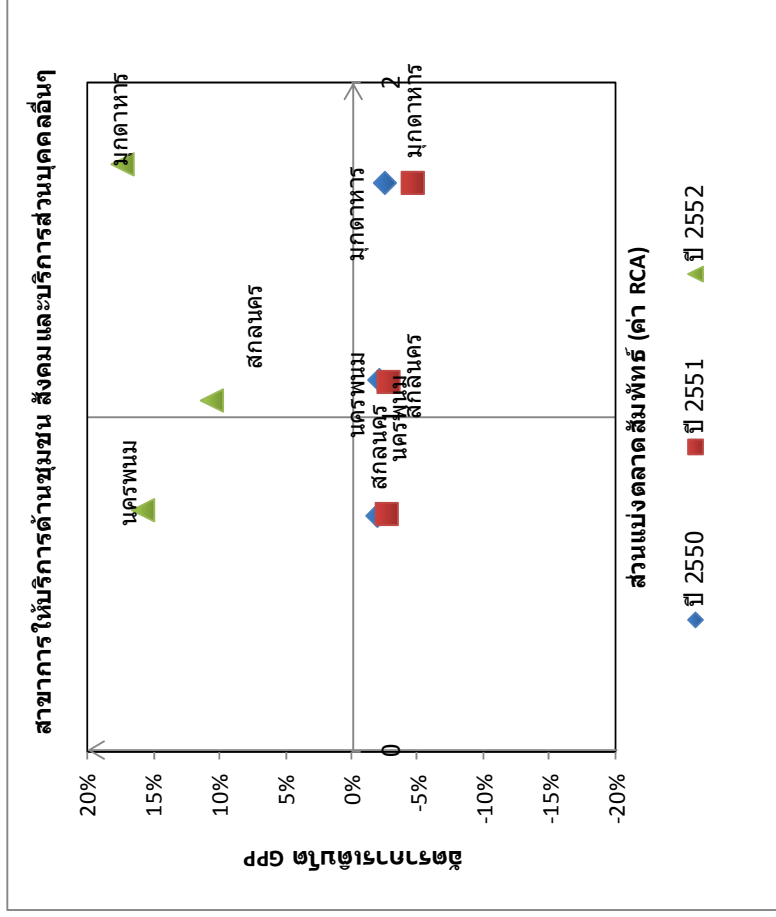
ภาพที่ 4.21 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 รายสาขา (สกลนคร มุกดาหาร นครพนม) (ต่อ)



ภาพที่ 4.21 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 รายสาขา (สกลนคร มุกดาหาร นครพนม) (ต่อ)



ภาพที่ 4.21 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 รายสาขา (สกลนคร มุกดาหาร นครพนม) (ต่อ)



3.5) การวิเคราะห์ศักยภาพของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง)

1. ข้อมูลพื้นฐาน⁶

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 เป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรที่สำคัญทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะข้าว ข้าวโพด มันสำปะหลัง ถั่วเหลือง อ้อย ใก่นื้อ และสัตว์น้ำจืด ภูมิศาสตร์เป็นที่ราบลุ่ม มีแหล่งน้ำในด้านการเกษตรที่อุดมสมบูรณ์ และมีผลผลิตทางการเกษตร (ข้าว ข้าวโพด อ้อย มันสำปะหลัง) ที่มีศักยภาพต่อการแปรรูปส่งออกไปขายต่างประเทศและเป็นแหล่งแปรรูปสินค้าเกษตรเพื่อการส่งออก มีองค์ความรู้ด้านการเกษตรที่หลากหลาย ทั้งศูนย์วิจัยด้านข้าว พืชไร่ ปศุสัตว์ ประมง และศูนย์ปราชญ์ชาวบ้าน มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม สะดวกต่อการคมนาคมขนส่งทั้งทางบกและทางน้ำ สามารถเชื่อมโยงกระจายสินค้าได้ดี มีความโดดเด่นด้านการท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ศาสนา ศิลปวัฒนธรรมโบราณคดี เชิงเกษตร วิถีชีวิต และภูมิปัญญาท้องถิ่น แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น และธรรมชาติ เป็นแหล่งวัตถุดิบอุตสาหกรรมการก่อสร้าง และอยู่ในเขตอุตสาหกรรม BOI เขต 3

ทั้งนี้กลุ่มจังหวัดอาจมีโอกาสพัฒนาเป็นแหล่งอุตสาหกรรมของประเทศ โดยเฉพาะอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร มีโอกาสพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เชิงนิเวศ เชิงเกษตร และโครงการพระราชดำริ แหล่งโลจิสติกส์ทางน้ำและทางบก นโยบายของรัฐบาลในการเป็นครัวโลก มีตลาดรองรับผลผลิตทางการเกษตร สามารถนำองค์ความรู้ทางการเกษตรที่มีอยู่ในพื้นที่มาจัดตั้งเป็นฐานความรู้ มีตลาดรองรับการขยายพันธุ์การเลี้ยงสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ สัตว์น้ำ (ปลา กบ จระเข้) เพื่อการส่งออก นโยบายของรัฐบาลในการส่งเสริมการเกษตรปลอดภัยจากสารพิษและลดการใช้สารเคมี สามารถพัฒนาเส้นทางคมนาคมทางน้ำท่าจีน-ป่าสัก-เจ้าพระยา เพื่อใช้ในการคมนาคมขนส่ง นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยว และกระตุ้นเศรษฐกิจและการส่งเสริมการลงทุนของรัฐบาล และข้อตกลงทางการค้าระหว่างประเทศ (FTA)

อย่างไรก็ตาม จำนวนแรงงานในภาคเกษตรและภาคอุตสาหกรรมยังไม่เพียงพอ ต้นทุนค่าแรงงานในการผลิตสูงกว่าภูมิภาคอื่น ขาดการเชื่อมโยงระหว่างอุตสาหกรรมสนับสนุนและการรับช่วงการผลิต เกษตรกรและสถาบันเกษตรกรไม่เข้มแข็งพึ่งพาตนเองได้น้อย มีการใช้สารเคมีในปริมาณที่ไม่เหมาะสม เกษตรกรไม่นำเทคโนโลยีที่ได้รับถ่ายทอดไปปฏิบัติต่อ ขาดการบูรณาการในการอนุรักษ์ พื้นฟูทรัพยากรน้ำและการบริหารจัดการน้ำ ทำให้เกิดปัญหาด้านคุณภาพน้ำและสิ่งแวดล้อม ปัญหาดังกล่าวจะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนา

⁶ ข้อมูลพื้นฐานและข้อมูลเชิงลึกได้มาจากข้อมูลทุติยภูมิหลายแหล่ง การวิเคราะห์เป็นการใช้ข้อมูล GPP ของกลุ่มจังหวัดมาสร้างเป็นดัชนีและวิเคราะห์โดยคณะผู้วิจัย

2. ข้อมูลเชิงลึก

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง) เป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรที่สำคัญโดยเฉพาะข้าว เป็นแหล่งแปรรูปข้าวเพื่อการส่งออก และเป็นแหล่งองค์ความรู้ด้านการเกษตร เช่น เป็นที่ตั้งของสถาบันคชสฯ ศูนย์วิจัยข้าว หล้า พิษไร่ ศูนย์ดูแลพันธุ์ข้าว และพิษไร่ของภาคกลาง ศูนย์รวมเมล็ดพันธุ์ ศูนย์วิจัยและบำรุงพันธุ์สัตว์หบกวาง (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์) ศูนย์ประมงน้ำจืด เป็นต้น นอกจากนี้พื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง) มีความอุดมสมบูรณ์สูงกว่าพื้นที่บริเวณอื่นๆ และมีจำนวนพื้นที่ชลประทานมากกว่าภาคอื่นๆ โดยเป็นระบบโครงข่ายและเป็นพื้นที่แก้มลิงซึ่งสามารถกักเก็บน้ำได้ดี ทำให้กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง) มีโอกาสพัฒนาเกษตรกรรม สามารถต่อยอดพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตรหรืออุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการเกษตร

ทางด้านอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมเป้าหมายของกลุ่มจังหวัดนั้นกำหนดไว้ 7 อุตสาหกรรม ได้แก่ อุตสาหกรรมแปรรูปเกษตร อุตสาหกรรมปูนซีเมนต์ อุตสาหกรรมพลาสติก อุตสาหกรรมเซรามิกส์ อุตสาหกรรมวัสดุก่อสร้างและสุขภัณฑ์ อุตสาหกรรมเครื่องหนังและรองเท้า และอุตสาหกรรมแปรรูปสัตว์

หากพิจารณาเรื่องการลงทุนในปัจจุบัน พบว่า กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง) มุ่งเน้นการลงทุนกลุ่มอุตสาหกรรมเกษตรกรรม ปศุสัตว์ และประมง และกลุ่มอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ โดยมีมูลค่าการลงทุน 14.7 และ 10.8 พันล้านบาท หากพิจารณาเป็นรายจังหวัดจะเห็นว่า จังหวัดลพบุรีเป็นศูนย์กลางการลงทุนที่มีมูลค่าการลงทุนสูงสุดในกลุ่มจังหวัด โดยเฉพาะการลงทุนในอุตสาหกรรมเกษตร ปศุสัตว์ และประมง สอดคล้องกับการมีจำนวนโรงงานเป็นอันดับหนึ่งของอุตสาหกรรมเกษตรกรรมปศุสัตว์และประมง

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง) มีลักษณะโครงสร้างของอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดที่แตกต่างกัน ศูนย์กลางอยู่ที่จังหวัดลพบุรี มีการกระจุกตัวของแรงงานในอุตสาหกรรมเกษตรกรรม ปศุสัตว์ และประมง จังหวัดลพบุรีมีจำนวนแรงงานสูงถึง 17,427 คน คิดเป็นร้อยละ 27 ของจำนวนแรงงานทั้งหมดของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง) ในขณะที่จำนวนโรงงานนั้นส่วนมากกระจุกตัวที่จังหวัดลพบุรี ยกเว้นอุตสาหกรรมก่อสร้างและอุปกรณ์ตกแต่งภายในบ้านซึ่งศูนย์กลางอยู่ที่จังหวัดอ่างทอง เมื่อศึกษาถึงการลงทุนในอุตสาหกรรมพบว่า เงินลงทุนในอุตสาหกรรมส่วนใหญ่อยู่ในจังหวัดลพบุรี เห็นได้ว่า กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง) มีเงินลงทุนส่วนใหญ่อยู่ในอุตสาหกรรมเกษตรกรรม ปศุสัตว์ และประมง รองลงมาคือ อุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์

2.1 ด้านเกษตรกรรม

โดยภาพรวมจังหวัดลพบุรีมีผลิตผลทางเกษตรกรรมของกลุ่มมากที่สุด ทั้งในกลุ่ม พืชไร่ ไม้ผลยืนต้น และปศุสัตว์ และเป็นฐานสินค้าเกษตรกรรมที่สำคัญคือ อ้อย มันสำปะหลัง ข้าวโพด ไข่ โคเนื้อ และสุกร แต่เมื่อพิจารณารายสินค้าพบว่า ชัยนาท ลพบุรี และสิงห์บุรี สามารถผลิตข้าวจากมากไปน้อยเรียงตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีสินค้าอื่นที่สำคัญของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง) คือโคนมที่จังหวัดลพบุรี มีจำนวนมากกว่า 50,000 ตัว ทั้งนี้เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมในด้านเกษตรกรรมสามารถสรุปได้ว่า จังหวัดลพบุรีเป็นจังหวัดที่มีความสำคัญทางด้านการเกษตรกรรมหลักของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง)

2.2 ด้านการท่องเที่ยว

ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง) แม้จะมีแหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวหลากหลาย แต่กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง) นี้ยังคงมีจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวอยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้เนื่องจากจังหวัดลพบุรีซึ่งเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง) เป็นเพียงจังหวัดเดียวที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางไปเป็นจำนวนมากราว (3 ล้านครั้ง) ในขณะที่จังหวัดอื่นๆ มีนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยวน้อยกว่า 5 แสนครั้งในปี 2550 อย่างไรก็ตามกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง) นั้นมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประวัติศาสตร์ และศิลปวัฒนธรรม ซึ่งมีศักยภาพในการพัฒนาเป็นสินค้าหลักสำหรับนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และเชิงวัฒนธรรมได้

2.3 ด้านสังคม

ในภาพรวมด้านสังคม กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง) เป็นกลุ่มจังหวัดที่มีสถานะด้านสังคมในระดับสูง โดยจัดอยู่ในอันดับที่ 2 จากทั้งหมด 18 กลุ่มจังหวัด โดยเฉพาะมีค่าดัชนีด้านการศึกษา และด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อมอยู่ในเกณฑ์ดีมาก โดยมีค่าดัชนีของทั้งสองด้านสูงสุดเป็นอันดับที่ 1 จากทั้งหมด 18 กลุ่มจังหวัด

2.4 ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

รูปแบบการใช้พื้นที่มุ่งตอบสนองนโยบายของการสร้างความมั่นคงทางอาหาร การพัฒนาระบบมาตรฐานสินค้าเกษตร และความปลอดภัยของอาหาร การพัฒนาผลิตผลทางการเกษตร และภูมิปัญญาของชาวบ้าน การเพิ่มมูลค่า ส่งเสริมการนำวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตร พัฒนาฐานการผลิตอาหารส่งออกประเภทธัญพืช พืชไร่และปศุสัตว์ ผลกระทบสิ่งแวดล้อมต่อพื้นที่โดยตรง คือการเพิ่มปริมาณการใช้น้ำเพื่อการเกษตร การเพิ่มสารตกค้างภาคการเกษตรในดิน และการกำหนดเขตที่ตั้งของนิคมอุตสาหกรรมต่อเนื่อง

2.5 ด้านสิ่งแวดล้อม

ปัญหาฝุ่นละอองเขม่าควันเป็นปัญหาที่มีผู้ร้องเรียนมากที่สุดของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง) เมื่อเทียบกับปัญหาอื่นๆ รองลงมาคือ ปัญหากลิ่นเหม็น เสียงดังรบกวน น้ำเสีย หากเปรียบเทียบกับกลุ่มจังหวัดอื่นๆ กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง) จัดเป็นกลุ่มจังหวัดที่มีผู้ร้องเรียนปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมสูงเป็นอันดับ 10 ของทั้งหมด 13 ลำดับ

3. แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง)

วิสัยทัศน์: แหล่งผลิตอาหารปลอดภัย กระจายสินค้า พัฒนาการท่องเที่ยว สังคมน่าอยู่ มุ่งสู่ความยั่งยืน

ตารางที่ 4.24 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1: การปรับโครงสร้างการผลิตและการตลาดอาหารปลอดภัย	ผลิตอาหารปลอดภัยเพื่อการบริโภคและจำหน่าย	<ol style="list-style-type: none"> ร้อยละของจำนวนเกษตรกร/กลุ่มเป้าหมายที่ผ่านการเตรียมความพร้อมตามระบบมาตรฐาน GAP ร้อยละของจำนวนแปลง/ฟาร์มที่ได้รับใบรับรองมาตรฐาน GAP ผลผลิตการเกษตรที่สำคัญ เทียบกับจำนวนแปลง/ฟาร์ม ที่ได้รับการตรวจจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ จำนวนกลุ่มผู้ผลิต/ผู้ประกอบการ แปรรูปสินค้าอาหารปลอดภัยที่ผ่านการรับรองมาตรฐาน 	<ol style="list-style-type: none"> เพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตอาหารปลอดภัยเพื่อการแข่งขัน พัฒนาผลิตภัณฑ์แปรรูปการบรรจุภัณฑ์ตราสัญลักษณ์สินค้ามาตรฐาน พัฒนาและเชื่อมโยงทางเครือข่ายตลาดในประเทศและต่างประเทศ ประชาสัมพันธ์การผลิตอาหารปลอดภัย

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
		ผลิตอาหารปลอดภัยเพื่อ การบริโภคและจำหน่าย 4. จำนวนที่เพิ่มขึ้นของ ผลิตภัณฑ์อาหาร ปลอดภัยที่มีการพัฒนา	
ประเด็นยุทธศาสตร์ ที่ 2: เชื่อมโยงการ กระจายสินค้าทาง บกและทางน้ำ	เชื่อมโยงระบบการ กระจายสินค้าและ บริการ	1. จำนวนบุคลากรด้าน กระจายสินค้าได้รับการ พัฒนา (จังหวัดละ 50 คน/ปี) 2. ผู้ประกอบการ ภาคอุตสาหกรรมได้รับ การส่งเสริมและพัฒนา (จังหวัดละ 8 ราย/ปี) 3. ระยะทางของการพัฒนา เส้นทางคมนาคมทางบก 12.7 กม.	1. สนับสนุนการกระจาย สินค้าทางบกและทางน้ำ 2. พัฒนาองค์ความรู้ บุคลากรด้านการ กระจายสินค้า
ประเด็นยุทธศาสตร์ ที่ 3: บริหารจัดการ การ ท่องเที่ยวอย่างมี ประสิทธิภาพ	รักษามรดกทาง ประวัติศาสตร์ ศาสนา วัฒนธรรมและ ธรรมชาติ	1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของ รายได้จากการท่องเที่ยว 2. ระดับความสำเร็จในการ บริหารจัดการการ ท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด 3. ร้อยละของจำนวน นักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น ของกลุ่มจังหวัด	1. เชื่อมโยงพัฒนา เครือข่ายและส่งเสริม การตลาดท่องเที่ยว 2. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่ มีคุณภาพ
ประเด็นยุทธศาสตร์ ที่ 4:	ระบบบริหารจัดการน้ำ ที่มีประสิทธิภาพ	1. ระดับความสำเร็จของ การบริหารจัดการน้ำ	1. การพัฒนาแหล่งน้ำ และบริหาร จัดการน้ำ

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
เสริมสร้างระบบบริหารจัดการน้ำแบบบูรณาการ		แบบบูรณาการ 2. ระดับความสำเร็จในการป้องกัน และบรรเทาอุทกภัยและภัยแล้ง	2. การจัดระบบเตือนภัยจากน้ำ 3. การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจากน้ำ
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5: การบริหารจัดการด้านทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และพลังงาน	1. ทรัพยากรธรรมชาติ มีความสมดุล 2. คุณภาพสิ่งแวดล้อมได้มาตรฐาน 3. จัดหาพลังงานทดแทนอย่างยั่งยืน	1. ระดับความสำเร็จของการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ 5 ขั้นตอน 2. ระดับความสำเร็จของการส่งเสริมและควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อม 5 ขั้นตอน 3. ระดับความสำเร็จของการส่งเสริมพัฒนาด้านพลังงานทดแทน 5 ขั้นตอน	1. อนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีส่วนร่วม 2. ส่งเสริมและควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อม 3. ส่งเสริมและพัฒนาด้านพลังงานทดแทน

ที่มา: แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (3 ปี) พ.ศ. 2554 – 2556

4. การวิเคราะห์ศักยภาพและยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2

จากตารางที่ 4.24 สามารถสรุปได้ว่า ยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดให้ความสำคัญกับด้านท่องเที่ยว ด้านการเกษตร ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม ยุทธศาสตร์ของแต่ละจังหวัดเกี่ยวข้องกันตามตารางที่ 4.25 และ 4.26 ตามลำดับ หากพิจารณารายจังหวัดจะพบว่า แต่ละจังหวัดมีศักยภาพที่จะรองรับยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดและมียุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกัน

ตารางที่ 4.25 ตารางสรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาภูมิภาคจังหวัด

กลุ่มจังหวัด	ประเด็นยุทธศาสตร์			
	ด้านการท่องเที่ยว	ด้านการเกษตร	ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม	ด้านการค้าการลงทุน
ภาคกลางตอนบน 2	√	√	√	

ที่มา: แผนพัฒนาภูมิภาคจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (3 ปี) พ.ศ. 2554 – 2556

ตารางที่ 4.26 ตารางสรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด

กลุ่มจังหวัด	ประเด็นยุทธศาสตร์			
	ด้านการท่องเที่ยว	ด้านการเกษตร	ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม	ด้านการค้าการลงทุน
สิงห์บุรี (กลุ่มเป้าหมาย)	√	√		
ลพบุรี (กลุ่มเป้าหมาย)	√	√	√	
อ่างทอง	√		√	√
ชัยนาท		√		

ที่มา: 1) แผนพัฒนาจังหวัดสิงห์บุรี พ.ศ. 2554 – 2556 2) แผนพัฒนาจังหวัดลพบุรี พ.ศ. 2554 – 2556

3) แผนพัฒนาจังหวัดอ่างทอง พ.ศ. 2553 – 2556 4) แผนพัฒนาจังหวัดชัยนาท พ.ศ. 2553 – 2556

จากยุทธศาสตร์ที่กลุ่มจังหวัดนำเสนอ คณะผู้วิจัยได้นำค่า GPP ของแต่ละจังหวัดมาจัดทำเป็นค่า RCA ตามที่นำเสนอไว้ในส่วนของวิธีการวิเคราะห์ โดยให้ฐานเทียบเป็นกลุ่มจังหวัด เพื่อวิเคราะห์ว่าภายใต้อุตสาหกรรมที่มีการกำหนดตามการจัดเก็บข้อมูล GPP นั้น อุตสาหกรรมใดมีความเหมาะสมกับจังหวัดใดมากกว่า ผลที่ได้รับ พบว่า ดัชนี RCA มีค่าแตกต่างกัน โดยเฉพาะการทำเหมืองแร่ ซึ่งได้แก่การย่อยหินของจังหวัดอ่างทอง ทำให้เมื่อเทียบกับสาขาอื่นๆ แล้วความได้เปรียบเชิงแข่งขันมีค่าที่ชัดเจนมาก จังหวัดที่มีศักยภาพสูงสุดในกลุ่มนี้จะอยู่ระหว่างอ่างทองและลพบุรี ในขณะที่ชัยนาทอาจเป็นจังหวัดที่มีศักยภาพน้อยที่สุดในกลุ่ม ยกเว้นแต่เพียงสาขาการประมงที่ชัยนาทได้เปรียบเนื่องจากมีแหล่งน้ำจากเขื่อนเจ้าพระยาเป็นฐานสนับสนุน การพิจารณาในภาพรวมยังพบว่าทิศทางการพัฒนารายสาขาอาจมีความขัดแย้งกันอยู่ในบางประเด็น เนื่องจากแต่ละจังหวัดไม่มีสาขาที่เด่นชัดมากนัก แม้คาดหวังว่าการเกษตรจะเป็นสาขาหลักของจังหวัด แต่เมื่อวัดในเชิงสัมพัทธ์แล้ว ตัวเลขที่ปรากฏอาจเท่าๆ กับภาคอุตสาหกรรม ประเด็นหนึ่งที่เกี่ยวข้องคือ มูลค่าการผลิตในภาคการเกษตรเมื่อเทียบกับทรัพยากรที่ใช้อย่างต่ำกว่ามูลค่าเพิ่มของภาคอุตสาหกรรม

อยู่มาก จึงทำให้ภาคอุตสาหกรรมที่ใช้พื้นที่น้อยมีมูลค่าการผลิตมากกว่าภาคการเกษตรที่ใช้เนื้อที่หรือทรัพยากรที่มากกว่า

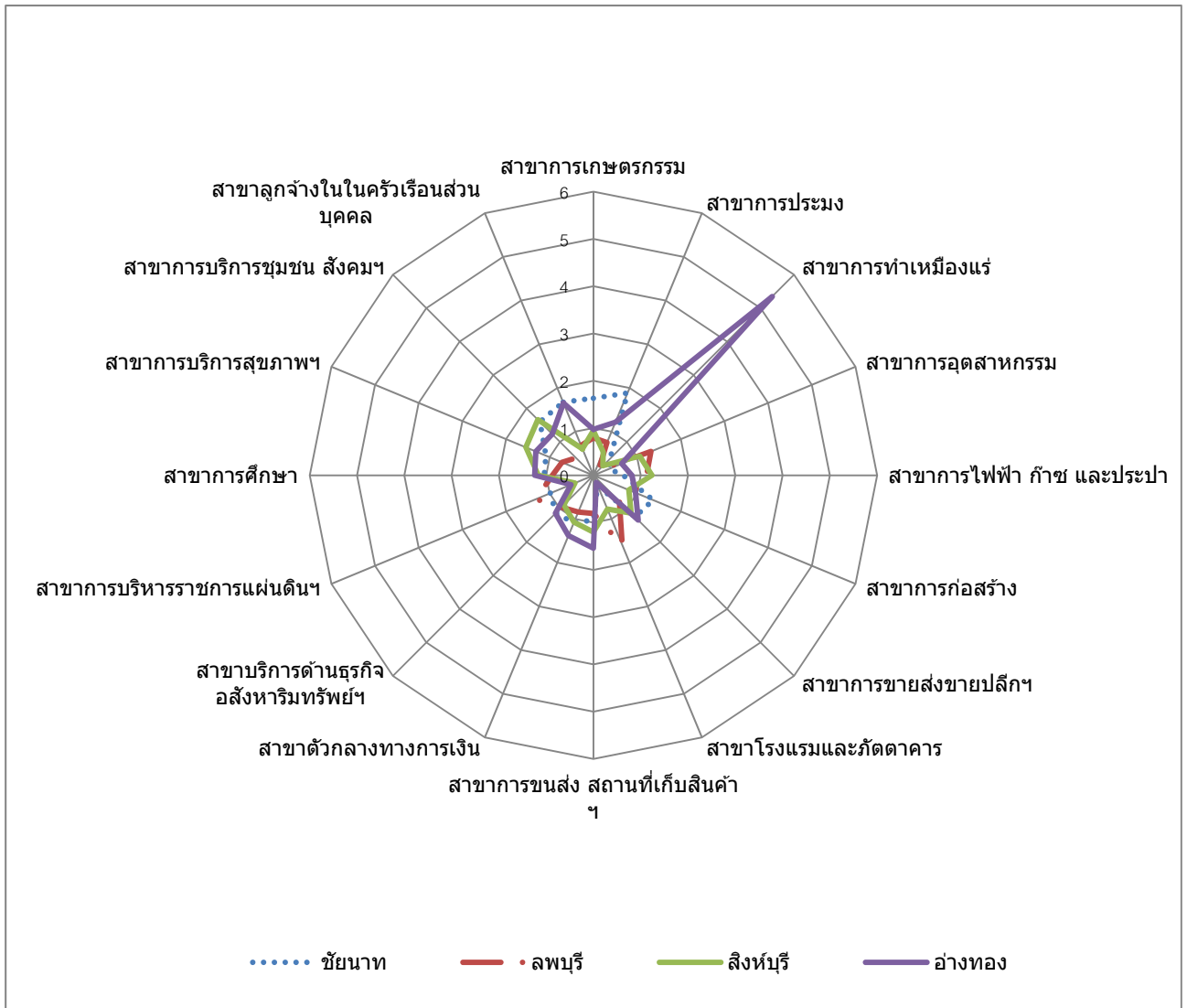
อย่างไรก็ตามเมื่อใช้เครื่องมือ BCG เป็นตัววัดจะพบว่า สาขาการผลิตยังคงอยู่ในช่วง Question Mark และ Star ซึ่งเป็นส่วนที่กำลังเติบโต และจากภาพที่ปรากฏอาจต้องมีการย้ายทรัพยากรทางการเกษตรมาใช้เพื่อการอุตสาหกรรม ซึ่งอาจมีการขัดแย้งกับภาพรวมทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นมาเป็นเวลายาวนาน

ตารางที่ 4.27 การสรุปรวมรายสาขา ปี 2552

Question Mark	Star
สาขาการอุตสาหกรรม (ชัยนาท) สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (สิงห์บุรี ชัยนาท อ่างทอง) สาขาการประมง (สิงห์บุรี ลพบุรี) สาขาเหมืองแร่ และย่อยหิน (สิงห์บุรี ชัยนาท ลพบุรี) สาขาไฟฟ้า ประปา โรงแยกก๊าซ (ชัยนาท อ่างทอง) สาขาการขนส่ง (ลพบุรี) สาขาตัวกลางทางการเงิน (สิงห์บุรี ลพบุรี) สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (สิงห์บุรี ลพบุรี) สาขาบริหารราชการ ป้องกันประเทศ (สิงห์บุรี ชัยนาท อ่างทอง) สาขาการศึกษา (ลพบุรี) สาขาบริการสุขภาพ สังคม (ลพบุรี) สาขาลูกจ้าง (ลพบุรี)	สาขาการอุตสาหกรรม (ลพบุรี) สาขาการประมง (ชัยนาท อ่างทอง) สาขาเหมืองแร่ และย่อยหิน (อ่างทอง) สาขาไฟฟ้า ประปา โรงแยกก๊าซ (สิงห์บุรี ลพบุรี) สาขาการก่อสร้าง (สิงห์บุรี ชัยนาท อ่างทอง) สาขาการขนส่ง (สิงห์บุรี ชัยนาท อ่างทอง) สาขาตัวกลางทางการเงิน (อ่างทอง) สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (ชัยนาท อ่างทอง) สาขาบริหารราชการ ป้องกันประเทศ (ลพบุรี) สาขาการศึกษา (สิงห์บุรี ชัยนาท อ่างทอง) สาขาบริการสุขภาพ สังคม (อ่างทอง) สาขาลูกจ้าง (ชัยนาท อ่างทอง)
Dogs	Cash Cows
สาขาเกษตรกรรม ลำสัตว์ ป่าไม้ (สิงห์บุรี อ่างทอง ลพบุรี) สาขาการอุตสาหกรรม (อ่างทอง) สาขาการก่อสร้าง (ลพบุรี) สาขาขายส่ง ขายปลีก (ลพบุรี) สาขาบริการสุขภาพ สังคม (ชัยนาท) สาขาบริการชุมชน (ลพบุรี) สาขาลูกจ้าง (สิงห์บุรี)	สาขาเกษตรกรรม ลำสัตว์ ป่าไม้ (ชัยนาท) สาขาการอุตสาหกรรม (สิงห์บุรี) สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (ลพบุรี) สาขาขายส่ง ขายปลีก (สิงห์บุรี ชัยนาท อ่างทอง) สาขาตัวกลางทางการเงิน (ชัยนาท) สาขาบริการสุขภาพ สังคม (สิงห์บุรี) สาขาบริการชุมชน (สิงห์บุรี ชัยนาท อ่างทอง)

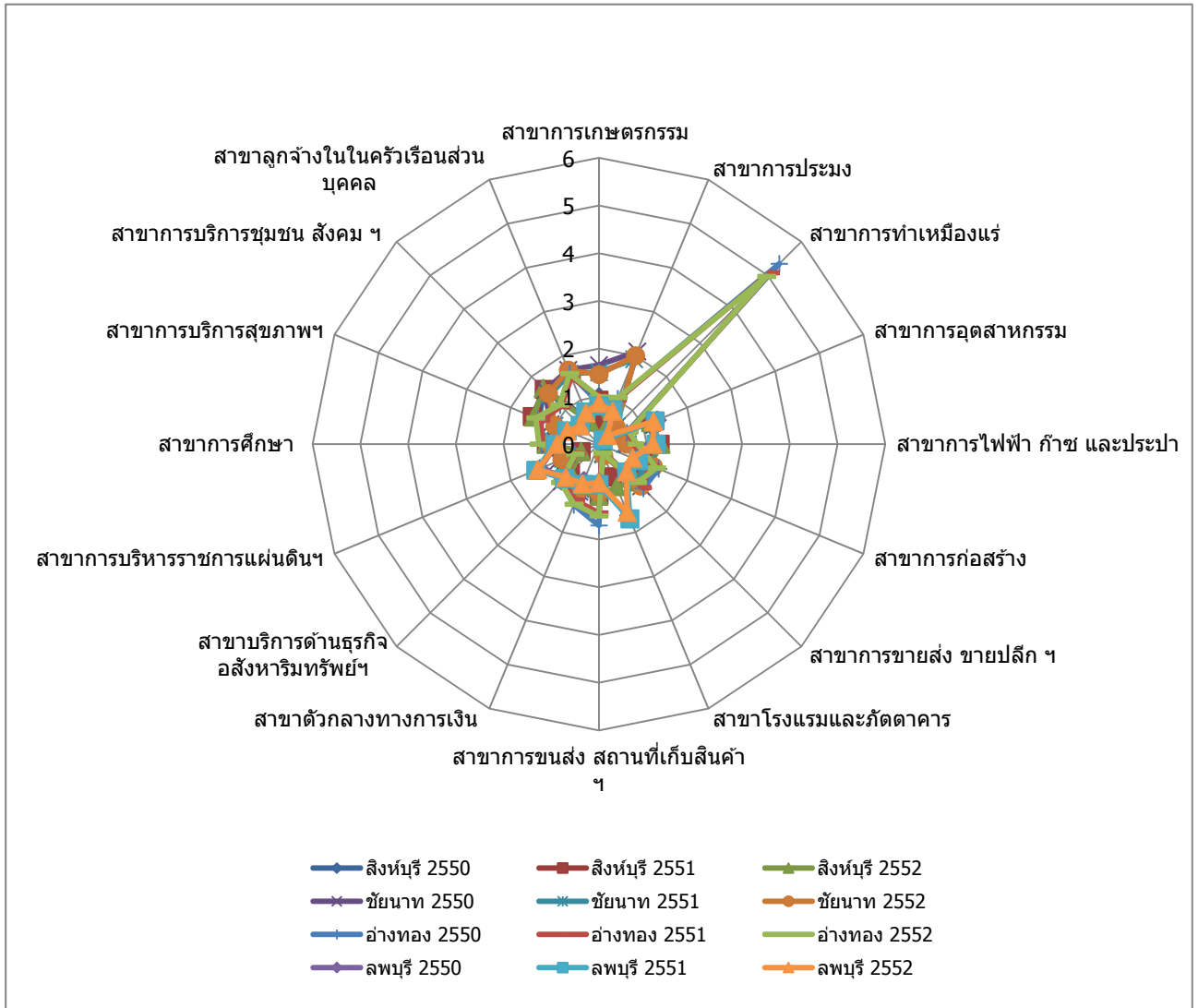
ภาพที่ 4.22 ค่าเฉลี่ยดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2545 – 2552

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (สิงห์บุรี ลพบุรี อ่างทอง ชัยนาท)



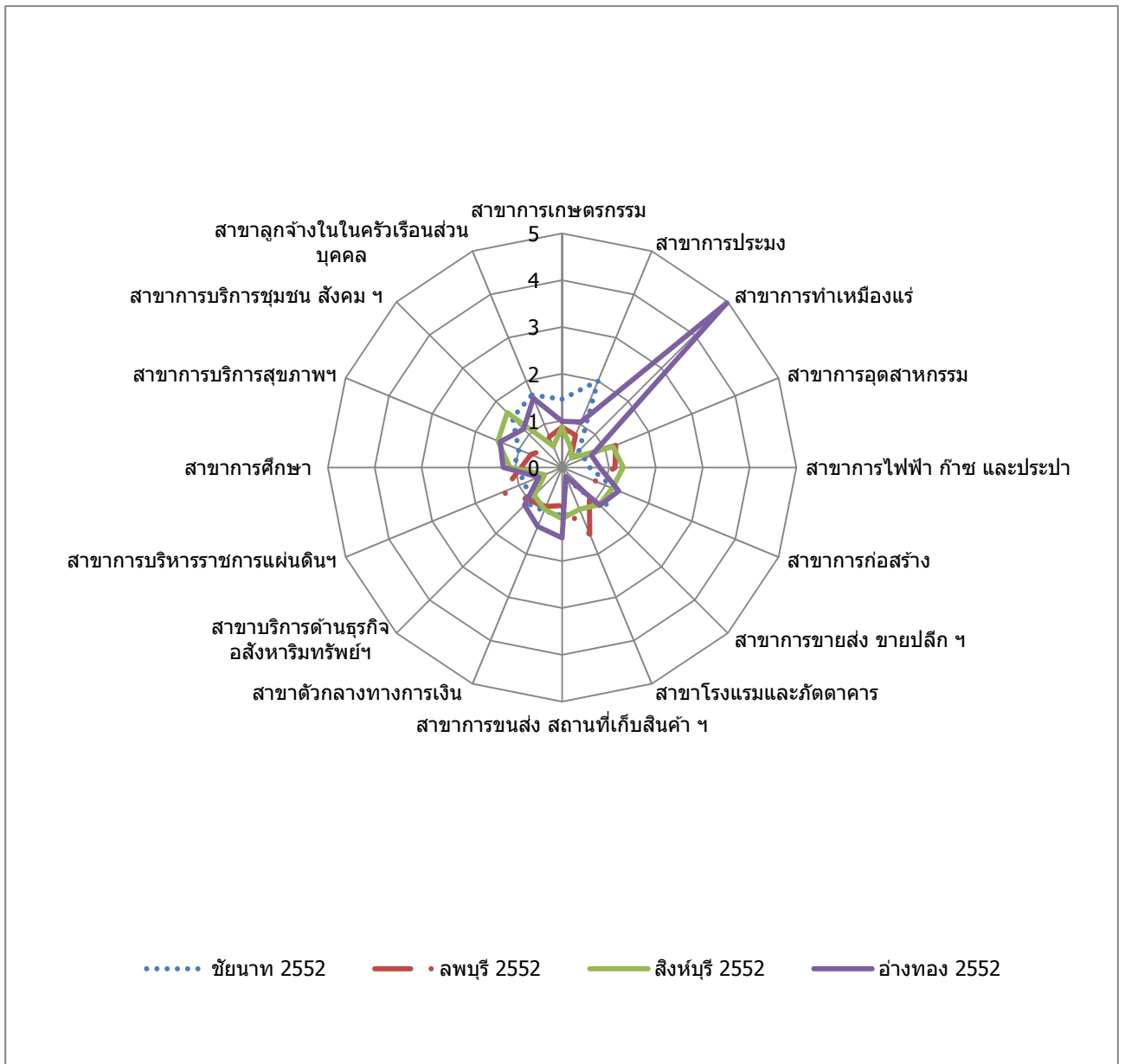
ที่มา จากการคำนวณ

ภาพที่ 4.23 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2550 – 2552
กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (สิงห์บุรี ลพบุรี อ่างทอง ชัยนาท)



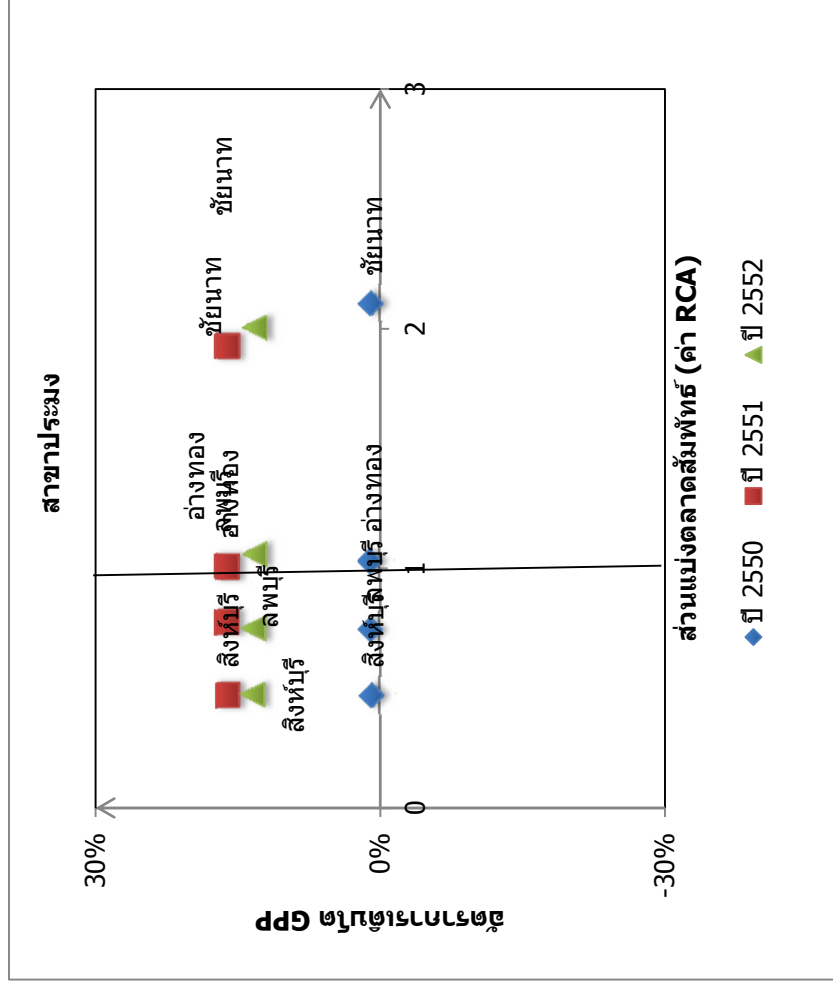
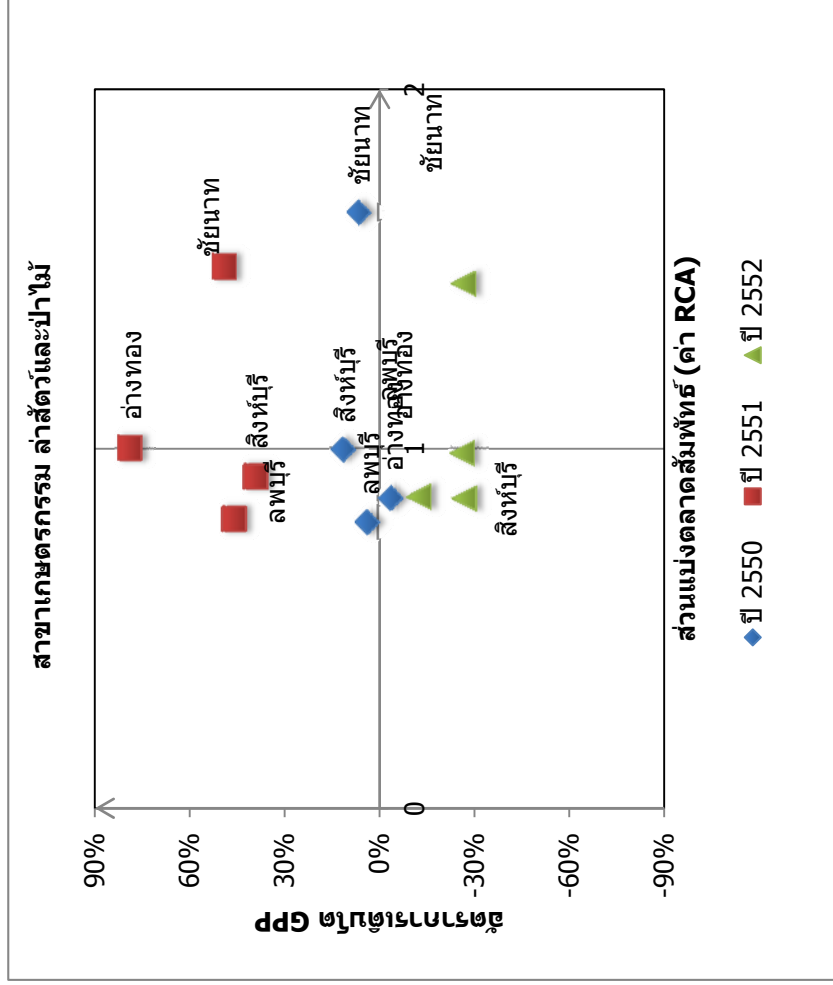
ที่มา จากการคำนวณ

ภาพที่ 4.24 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2552
 กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (สิงห์บุรี ลพบุรี อ่างทอง ชัยนาท)

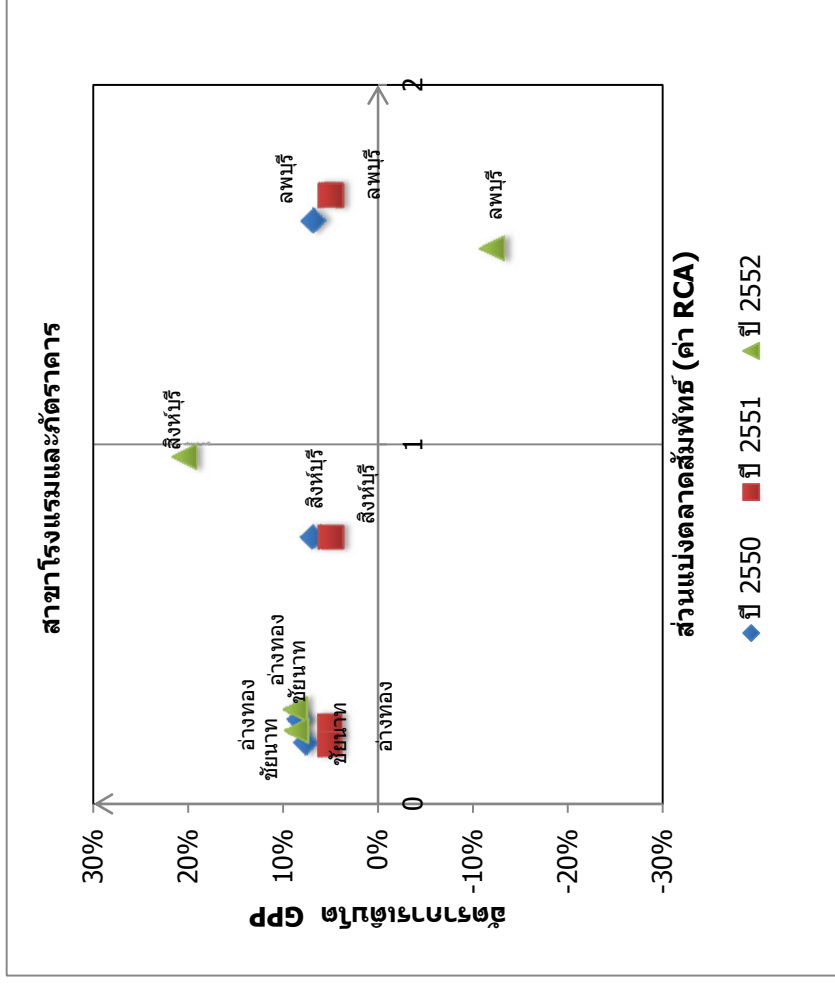
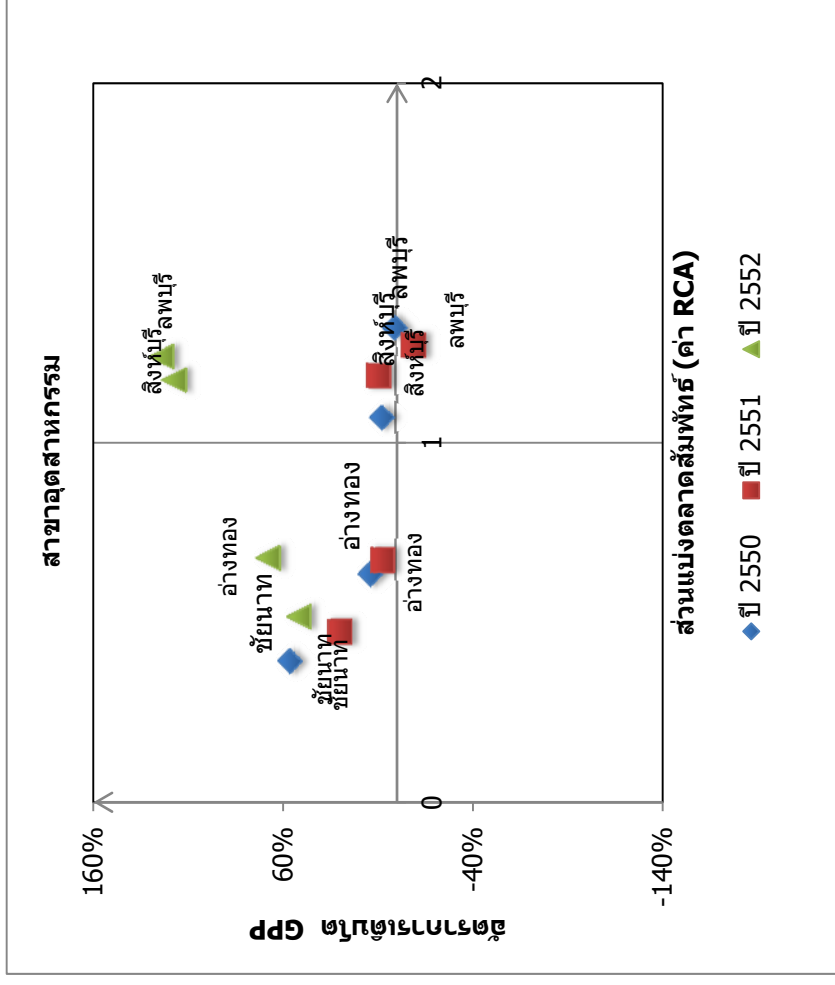


ที่มา จากการคำนวณ

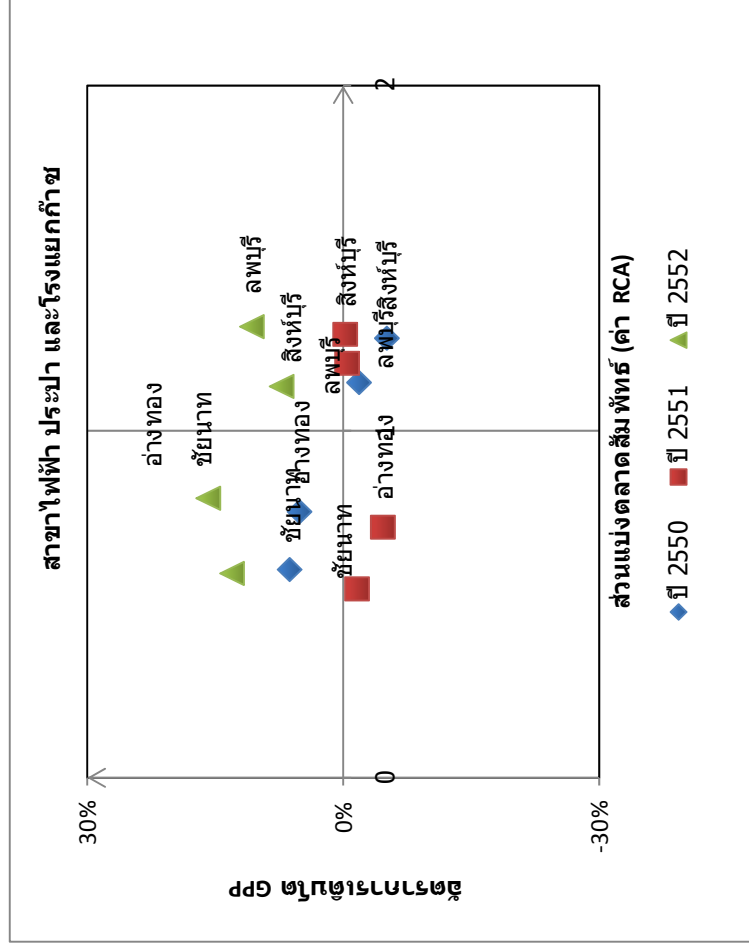
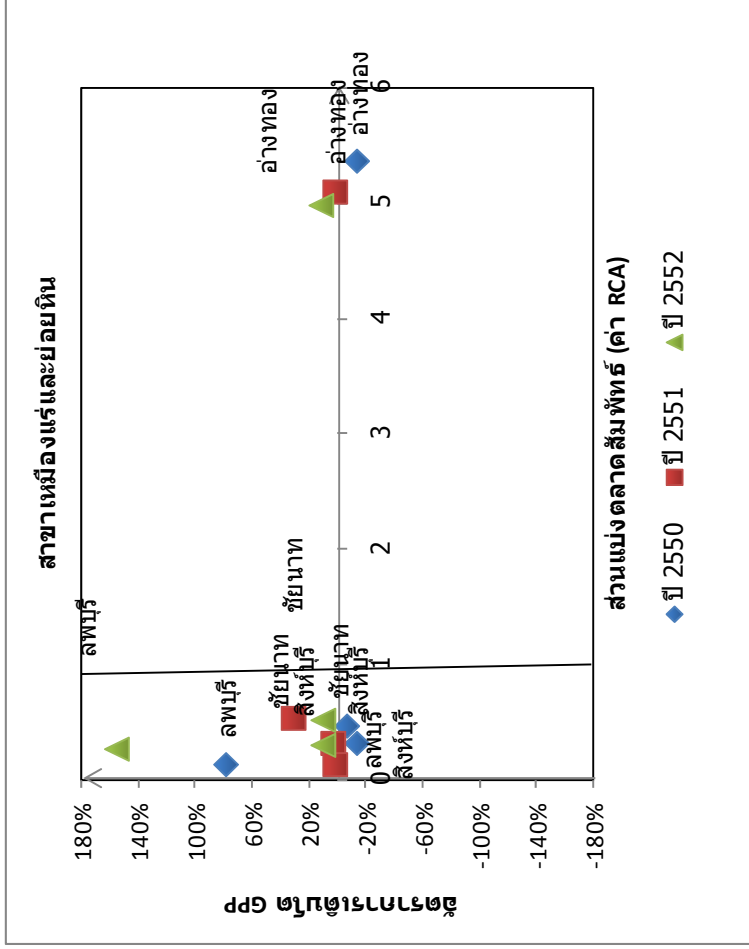
ภาพที่ 4.25 BCG กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 รายสาขา (สิงห์บุรี ลพบุรี อ่างทอง ชัยนาท)



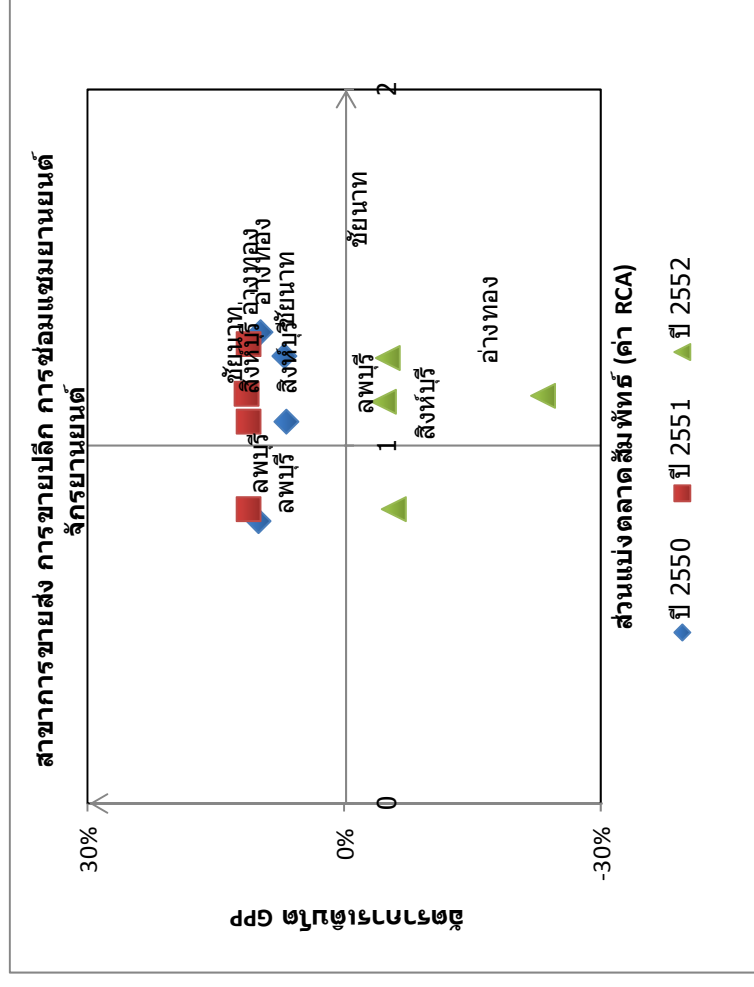
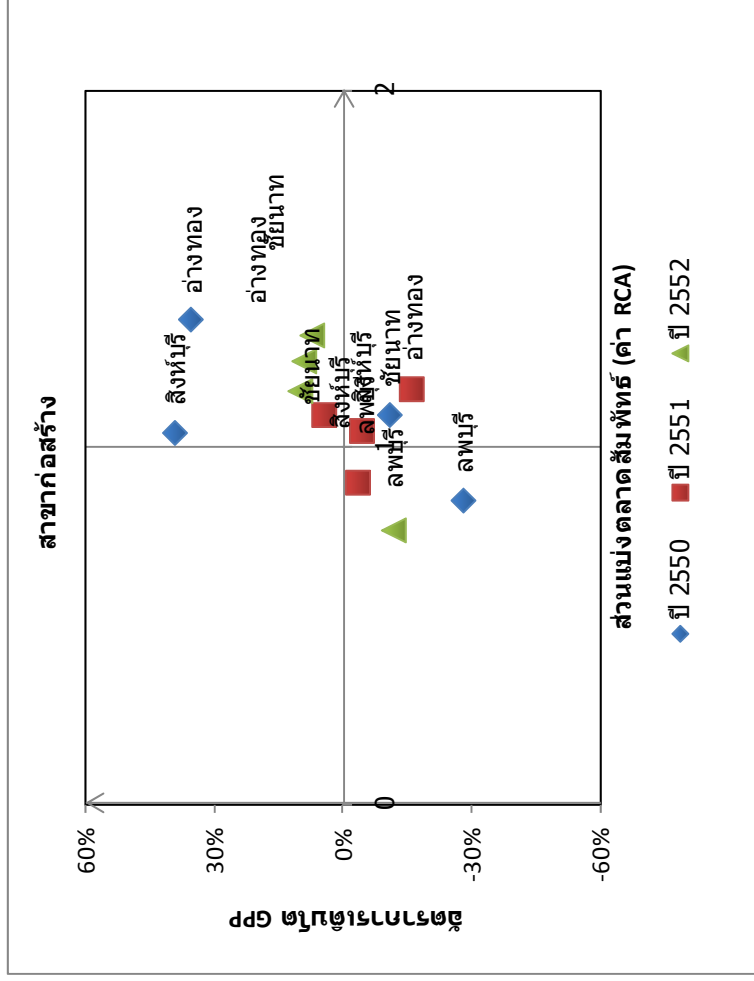
ภาพที่ 4.25 BCG กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 รายสาขา (สิงห์บุรี ลพบุรี อ่างทอง ชัยนาท) (ต่อ)



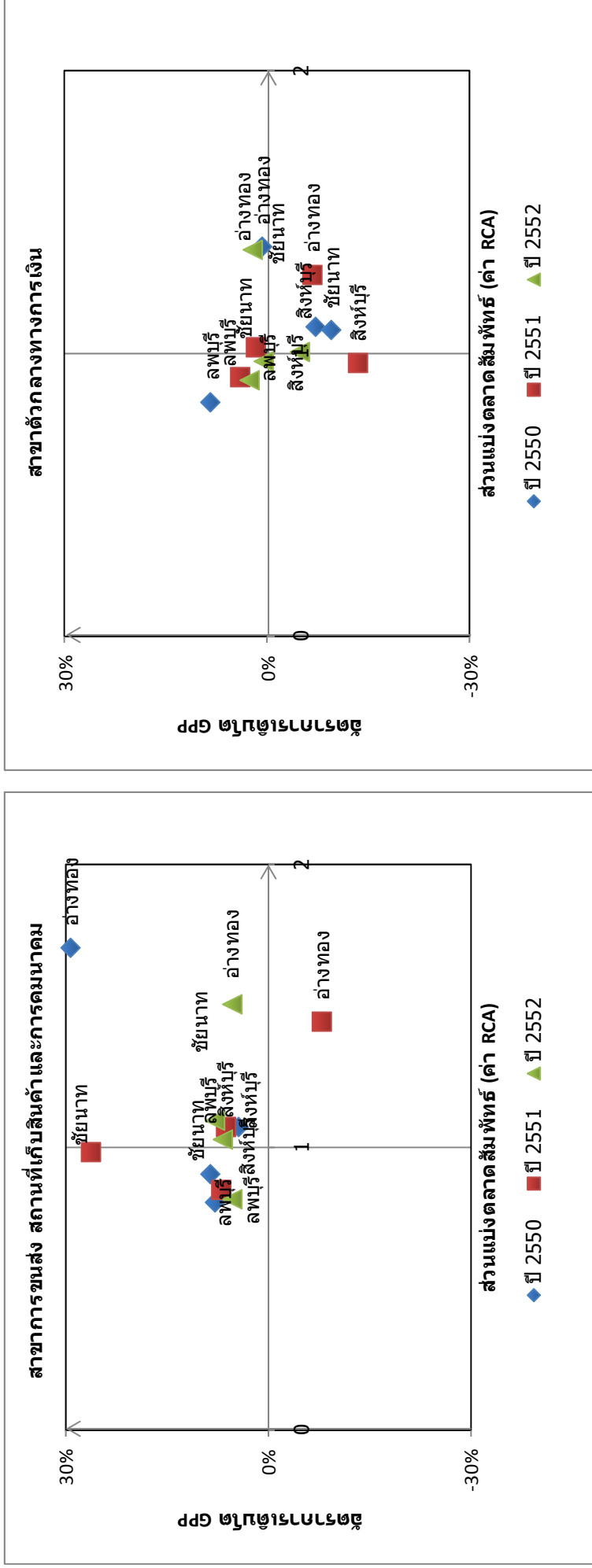
ภาพที่ 4.25 BCG กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 รายสาขา (สิงห์บุรี ลพบุรี อ่างทอง ชัยนาท) (ต่อ)



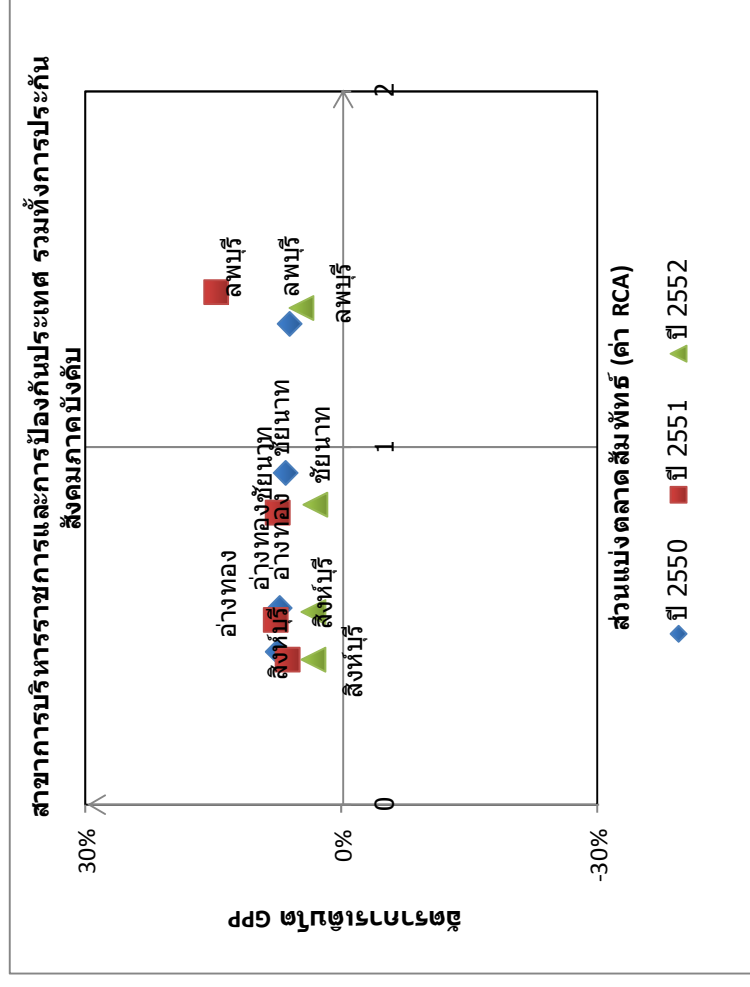
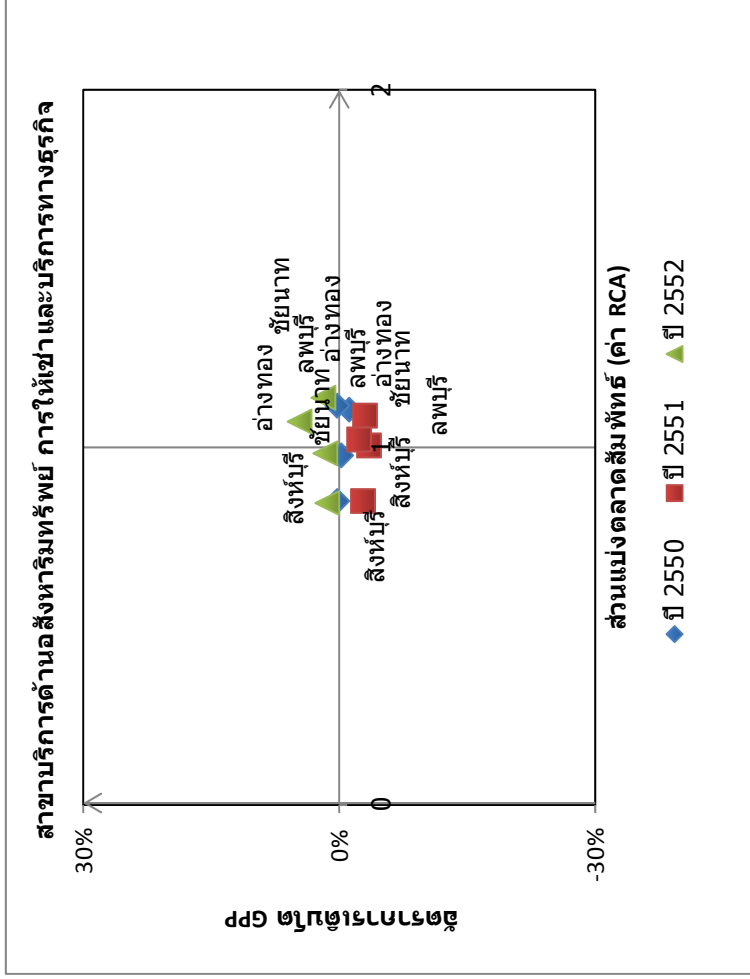
ภาพที่ 4.25 BCG กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 รายสาขา (สิงห์บุรี ลพบุรี อ่างทอง ชัยนาท) (ต่อ)



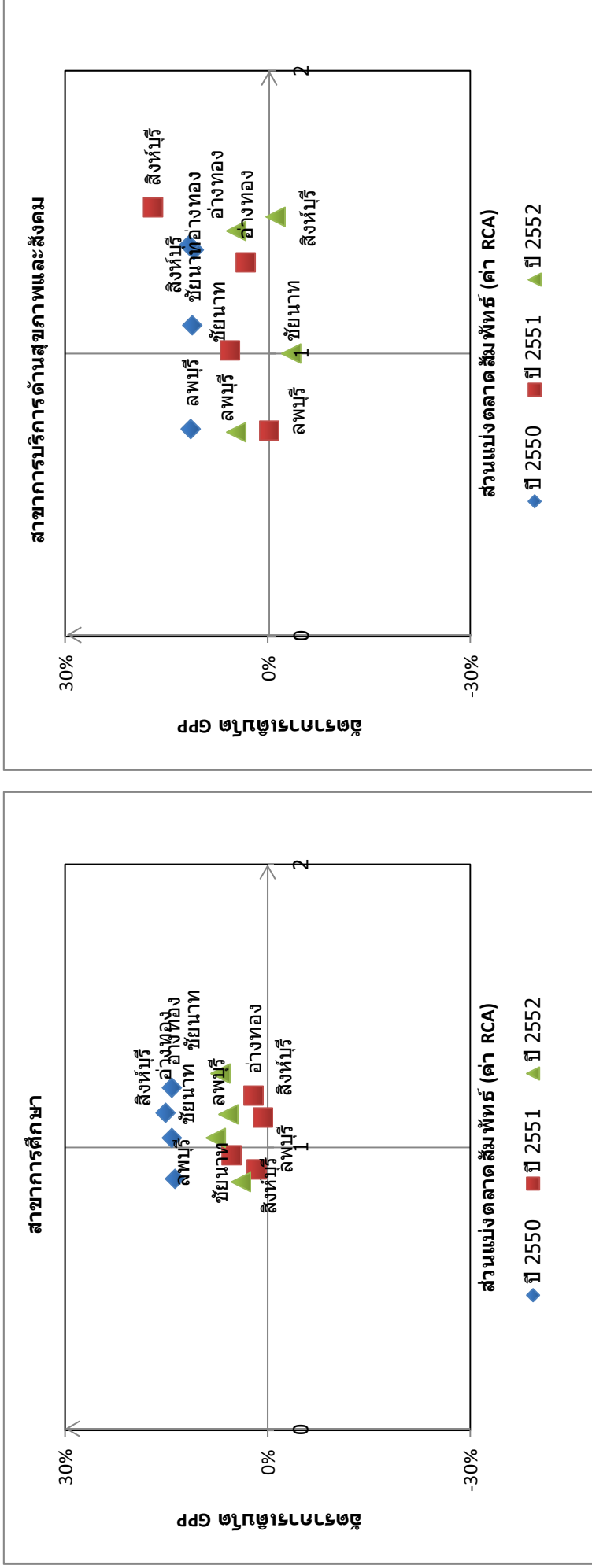
ภาพที่ 4.25 BCG กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 รายสาขา (สิงห์บุรี ลพบุรี อ่างทอง ชัยนาท) (ต่อ)



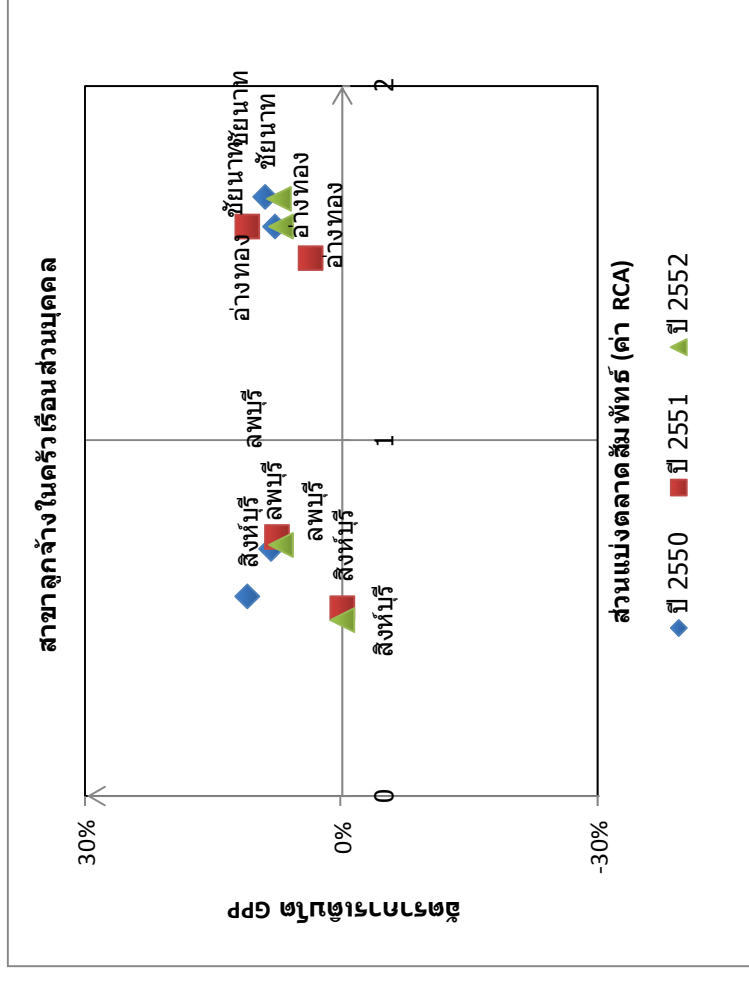
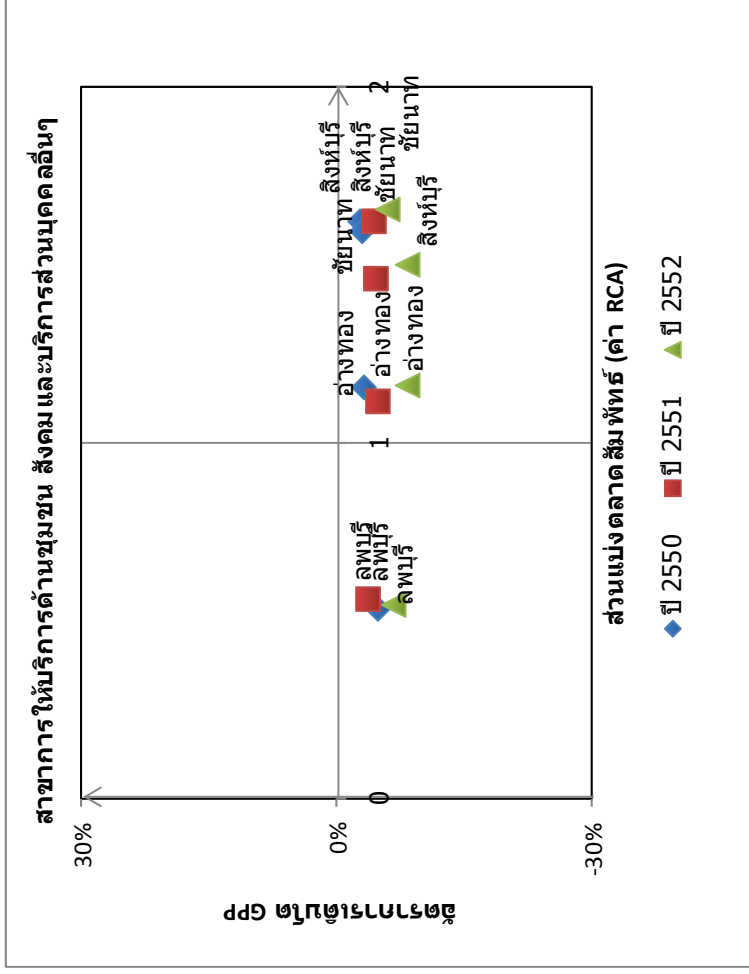
ภาพที่ 4.25 BCG กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 รายสาขา (สิงห์บุรี ลพบุรี อ่างทอง ชัยนาท) (ต่อ)



ภาพที่ 4.25 BCG กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 รายสาขา (สิงห์บุรี ลพบุรี อ่างทอง ชัยนาท) (ต่อ)



ภาพที่ 4.25 BCG กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 รายสาขา (สิงห์บุรี ลพบุรี อ่างทอง ชัยนาท) (ต่อ)



3.6) การวิเคราะห์ศักยภาพของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด)

1. ข้อมูลพื้นฐาน⁷

เมื่อนำมูลค่าผลผลิตมวลรวม (GPP) มาเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ (ผลวิเคราะห์ในแผนพัฒนาจังหวัด) พบว่า ด้านอุตสาหกรรมและด้านการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความสำคัญต่อกลุ่มจังหวัดและต่อประเทศ นอกจากนี้ยังเป็นสาขาที่ทำรายได้ให้กับกลุ่มจังหวัดมากที่สุดและมีอัตราการเติบโตอยู่ในระดับสูง อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงศักยภาพด้านอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า มูลค่าผลผลิตอุตสาหกรรมและโรงงานอุตสาหกรรมมีการกระจุกตัวอยู่เพียง 2 จังหวัดคือ จังหวัดชลบุรีและระยอง กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยว และมีชื่อเสียงในด้านการเกษตรผลไม้ โดยเฉพาะจังหวัดจันทบุรี ตราด และระยอง มีมูลค่าการผลิตสูง แต่มีปัญหาในการจำหน่ายจากขั้นตอนการผลิตให้มีคุณภาพเพื่อเพิ่มมูลค่าส่งออกไปต่างประเทศ หากกระจายสินค้าออกนอกแหล่งผลิตอย่างรวดเร็วจะช่วยลดความเสียหายของผลผลิตและแก้ปัญหาาราคาตกต่ำ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้ความสำคัญด้านการเกษตรผลไม้

2. ข้อมูลเชิงลึก

2.1 ด้านเศรษฐกิจ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (GDP) ปี 2551 จำนวน 1,227,923 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 47.04 เมื่อเทียบกับกรุงเทพมหานคร รายได้ส่วนใหญ่มาจากภาคอุตสาหกรรมโดยมีศูนย์กลางภาคอุตสาหกรรมที่จังหวัดระยอง และรายได้รองลงมาจากภาคการบริการ และภาคการเกษตร

2.2 ด้านอุตสาหกรรม

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีพื้นที่เป้าหมายโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่จังหวัดชลบุรีปี 2551 มีโรงงานอุตสาหกรรมนอกเขตนิคมอุตสาหกรรมจำนวน 2,645 แห่ง มีจำนวนแรงงาน 163,462 คน เงินทุน จำนวน 346,249,450,225 บาท และโรงงานอุตสาหกรรมในเขตนิคมอุตสาหกรรม 5 นิคม จำนวน 773 แห่ง จำนวนคนงานทั้งสิ้น 120,314 คน เงินลงทุน 410,629,000,000บาท มีโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่จังหวัดชลบุรีจำนวน 3,418 แห่ง คนงานจำนวน 283,776 คน เงินลงทุน 756,878,450,225 บาท จังหวัดระยองมีนิคมอุตสาหกรรม เขตประกอบอุตสาหกรรม ชุมชนและสวนอุตสาหกรรม จำนวน 17 แห่ง ส่วนจังหวัดจันทบุรีและตราดเป็นโรงงานอุตสาหกรรมขนาดเล็กหรือเป็นอุตสาหกรรมครัวเรือน ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตร

⁷ ข้อมูลพื้นฐานและข้อมูลเชิงลึกได้มาจากข้อมูลทุติยภูมิหลายแหล่ง การวิเคราะห์เป็นการใช้ข้อมูล GPP ของกลุ่มจังหวัดมาสร้างเป็นดัชนีและวิเคราะห์โดยคณะผู้วิจัย

2.3 ด้านการท่องเที่ยว

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีแหล่งท่องเที่ยวหลากหลาย ในปี 2550 มีจำนวนนักท่องเที่ยวรวม 14.1 ล้านคน แยกเป็นนักท่องเที่ยวไทย 8.6 ล้านคน นักท่องเที่ยวต่างชาติ 5.5 ล้านคน รายได้จากการท่องเที่ยว 84,000 ล้านบาท เป็นรายได้จากนักท่องเที่ยวไทย 28,300 ล้านบาท และจากนักท่องเที่ยวต่างชาติ 55,700 ล้านบาท รายได้การท่องเที่ยวรวมเป็นอันดับ 2 ของ 18 กลุ่มจังหวัด

2.4 ด้านการเกษตร

สินค้าเกษตรกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านพืชไร่ ได้แก่ ข้าว อ้อย มันสำปะหลัง สับปะรด พุเรียน เงาะ มังคุด และด้านปศุสัตว์ ได้แก่ ไก่เนื้อ ไก่ไข่ โคเนื้อ โคนม สุกร มูลค่าสินค้าเกษตรของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนืออยู่ในลำดับที่ 7 ของ 18 กลุ่มจังหวัด

2.5 ด้านสังคม

ในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีปัญหาทางด้านสังคมค่อนข้างสูง อันเนื่องมาจากการขยายตัวด้านอุตสาหกรรม การเปลี่ยนแปลงจากสังคมเกษตรกรรมสู่สังคมเมือง การเคลื่อนย้ายแรงงาน และปัญหาแรงงานแฝง

2.6 โครงสร้างพื้นฐาน

การคมนาคมขนส่งมีความสะดวกทั้งทางบก ทางเรือ และทางอากาศ (รวมทั้งมีการขนส่งทางท่อสำหรับสินค้าเหลว ได้แก่ น้ำมันและสารเคมี) การคมนาคมขนส่งทางบก ถนนเชื่อมโยงได้ทุกภาคของประเทศ รวมถึงถนนเชื่อมโยงระหว่างจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือสายหลัก ได้แก่ ถนนสุขุมวิท จากบางนา ชลบุรี ระยอง จันทบุรี และตราด ระยะทางประมาณ 385 กิโลเมตร (ถนนเลียบชายฝั่งทะเล หรือชลบุรีสายเก่า) และถนนสุขุมวิท จากบางนา บ้านบึง (ชลบุรี) แกลง (ระยอง) จันทบุรี และตราด ระยะทางประมาณ 315 กิโลเมตร การคมนาคมขนส่งทางน้ำมีท่าเทียบเรือพาณิชย์ขนาดใหญ่ ได้แก่ ท่าเทียบเรือแหลมฉบัง จังหวัดชลบุรี ท่าเทียบเรือมาบตาพุด จังหวัดระยอง ส่วนที่จังหวัดจันทบุรีมีท่าเทียบเรือแหลมสิงห์ ใช้เป็นท่าเทียบเรือเพื่อการท่องเที่ยว จังหวัดตราดไม่มีท่าเทียบเรือพาณิชย์ขนาดใหญ่ แต่มีท่าเทียบเรือประมงของภาคเอกชน ใช้ในการขนถ่ายสินค้าผ่านทางกัมพูชา และมีแนวโน้มจะสร้างท่าเทียบเรือพาณิชย์ขนาด 500 ตันกรอส ที่อำเภอคลองใหญ่ การคมนาคมขนส่งทางอากาศมีสนามบินของบริษัท บางกอกแอร์เวย์ ที่ตำบลท่าโสม จังหวัดตราด ให้บริการวันละ 3 เที่ยวบิน และสนามบินอุตะเถา จังหวัดระยอง ที่ใช้เพื่อการทหาร

3. แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

วิสัยทัศน์: แหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพระดับสากล และแหล่งผลิตผลไม้เมืองร้อนที่มีชื่อเสียง

ตารางที่ 4.28 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1: การพัฒนาและเชื่อมโยงการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดอย่างยั่งยืน	เพื่อเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวต่อคนต่อวัน และกระจายรายได้อย่างทั่วถึงในกลุ่มจังหวัด	1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยว 2. ร้อยละของจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น 3. สัดส่วนรายได้จากการท่องเที่ยวแต่ละจังหวัดเพิ่มขึ้น	1. พัฒนาและเชื่อมโยงสินค้าและกิจกรรมการท่องเที่ยวสู่มาตรฐานระดับสากล 2. ยกระดับศักยภาพด้านการตลาดและการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว 3. พัฒนาบุคลากรและมาตรฐานการให้บริการด้านการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพ 4. เสริมสร้างและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2: การพัฒนาประสิทธิภาพการผลิต การแปรรูป และการตลาดของผลไม้เศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด	เพื่อเพิ่มคุณภาพของผลไม้เมืองร้อนเพิ่มประสิทธิภาพการแปรรูป และพัฒนาช่องทางการตลาดทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ	■ ร้อยละมูลค่าสินค้าเกษตรอินทรีย์ที่เพิ่มขึ้น	1. การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเกษตร ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ 2. การพัฒนาการแปรรูปเพื่อเพิ่มและสร้างมูลค่าสินค้า 3. การส่งเสริมศักยภาพด้านการตลาดและการกระจายสินค้า

ที่มา: แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก (4 ปี) พ.ศ. 2553 – 2556

4. การวิเคราะห์ศักยภาพและยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก

จากตารางที่ 4.28 สามารถสรุปได้ว่า ยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดให้ความสำคัญกับด้านท่องเที่ยว ด้านการเกษตร ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม ยุทธศาสตร์ของแต่ละจังหวัดอาจมีความเกี่ยวข้องกันตามตารางที่ 4.29 และ 4.30 ตามลำดับ ยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดไม่ได้เน้นถึงการนำงบประมาณไปใช้เพื่อพัฒนาด้านอุตสาหกรรม

และด้านการค้าการลงทุน ซึ่งอาจให้เป็นหน้าที่ของภาคเอกชน (เพราะแต่ละจังหวัดยังมีแผนเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมของแต่ละจังหวัด)

ตารางที่ 4.29 สรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาภูมิภาค

กลุ่มจังหวัด	ประเด็นยุทธศาสตร์			
	ด้านการท่องเที่ยว	ด้านการเกษตร	ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม	ด้านการค้าการลงทุน
ภาคตะวันออก	√	√		

ที่มา: แผนพัฒนาภูมิภาคภาคตะวันออก (4 ปี) พ.ศ. 2553 – 2556

ตารางที่ 4.30 สรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด

กลุ่มจังหวัด	ประเด็นยุทธศาสตร์			
	ด้านการท่องเที่ยว	ด้านการเกษตร	ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม	ด้านการค้าการลงทุน
จันทบุรี		√	√	
ชลบุรี (กลุ่มเป้าหมาย)	√	√	√	√
ตราด	√	√	√	√
ระยอง (กลุ่มเป้าหมาย)	√	√	√	

ที่มา: 1) แผนพัฒนาจังหวัดจันทบุรี พ.ศ. 2553 – 2556 2) แผนพัฒนาจังหวัดชลบุรี พ.ศ. 2553 – 2556

3) แผนพัฒนาจังหวัดตราด พ.ศ. 2553 – 2556 4) แผนพัฒนาจังหวัดระยอง พ.ศ. 2553 – 2556

จากยุทธศาสตร์ที่กลุ่มจังหวัดนำเสนอ คณะผู้วิจัยได้นำค่า GPP ของแต่ละจังหวัดมาจัดทำเป็นค่า RCA ตามที่นำเสนอมาในส่วนของวิธีการวิเคราะห์ โดยให้ฐานเทียบเป็นกลุ่มจังหวัด เพื่อวิเคราะห์ว่าภายใต้อุตสาหกรรมที่มีการกำหนดตามการจัดเก็บข้อมูล GPP นั้น อุตสาหกรรมใดมีความเหมาะสมกับจังหวัดใดมากกว่า พบว่า สาขาที่มีศักยภาพสูงมากคือสาขาการประมง รวมทั้งสาขาอื่นๆ ก็มีศักยภาพสูงเมื่อเทียบค่ากับกลุ่มจังหวัดอื่นๆ

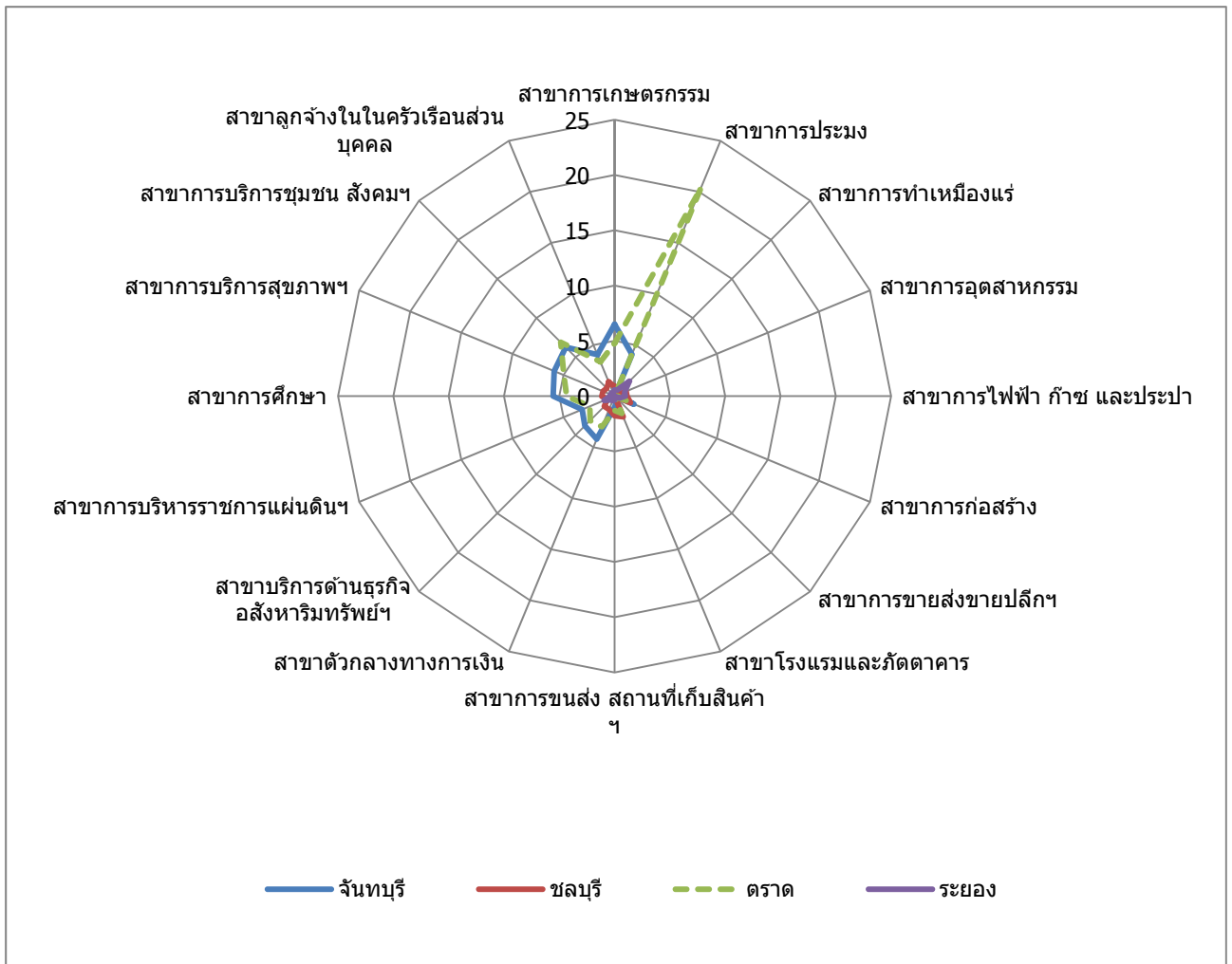
เมื่อนำ BCG มาพิจารณาประกอบพบว่าสาขาอุตสาหกรรม เช่น โรงแยกก๊าซ อยู่ในกลุ่ม Question Mark ซึ่งอาจขัดต่อภาพที่เกิดขึ้นจริง อย่างไรก็ตาม สาขาการโรงแรมซึ่งเป็นสาขาที่น่าจะเติบโตและมีค่า RCA สูงกลับมีค่าที่สูงตามคาดโดยเฉพาะปี 2552 อาจเป็นผลจากการที่นักท่องเที่ยวในภาพรวมลดจำนวนอย่างมากจากปัจจัย

ปัญหาทางการเมือง สาขาที่อาจอยู่รอดและมีศักยภาพ คือสาขาอสังหาริมทรัพย์ที่จัดเป็นสาขา Cash Cow ในจังหวัดชลบุรี แต่เริ่มมีการกระจายตัวไปยังตราดและจันทบุรี คืออยู่ในช่วง Star

ตารางที่ 4.31 การสรุปรวมรายสาขา ปี 2552

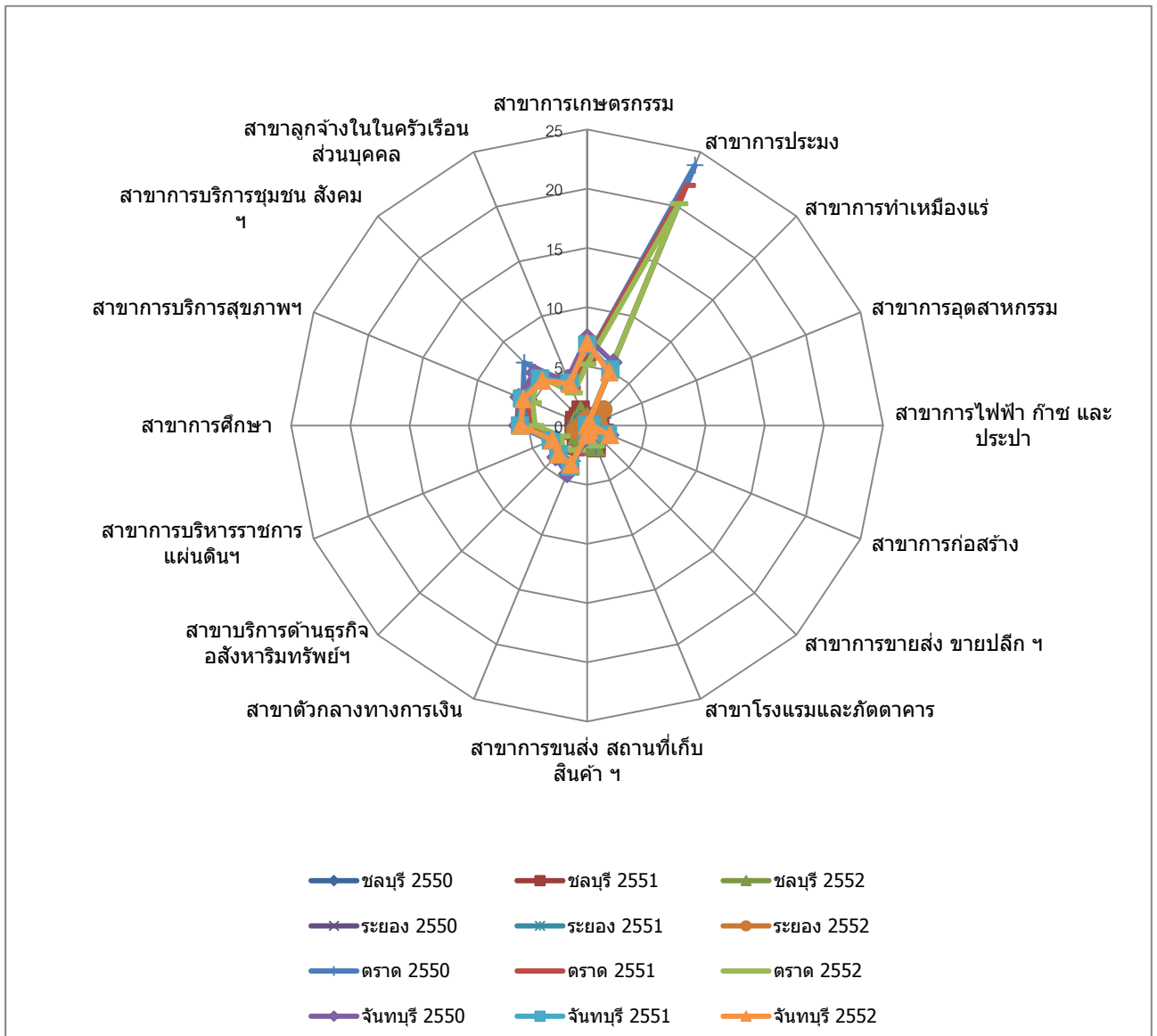
Question Mark	Star
สาขาการอุตสาหกรรม (ตราด)	สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (ตราด)
สาขาการประมง (ชลบุรี ระยอง)	สาขาการประมง (ตราด จันทบุรี)
สาขาเหมืองแร่ และย่อยหิน (ตราด จันทบุรี)	สาขาไฟฟ้า ประปา โรงแยกก๊าซ (ชลบุรี)
สาขาไฟฟ้า ประปา โรงแยกก๊าซ (ระยอง ตราด จันทบุรี)	สาขาการก่อสร้าง (ตราด)
สาขาการขนส่ง (ระยอง จันทบุรี)	สาขาการขนส่ง (ชลบุรี ตราด)
สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (ระยอง)	สาขาตัวกลางทางการเงิน (ชลบุรี)
สาขาบริหารราชการ ป้องกันประเทศ (ชลบุรี)	สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (ตราด จันทบุรี)
สาขาการศึกษา (ระยอง)	สาขาบริหารราชการ ป้องกันประเทศ (ระยอง ตราด จันทบุรี)
สาขาบริการสุขภาพ สังคม (ระยอง)	สาขาการศึกษา (ชลบุรี ตราด จันทบุรี)
สาขาลูกจ้าง (ระยอง)	สาขาบริการสุขภาพ สังคม (ชลบุรี ตราด จันทบุรี)
	สาขาลูกจ้าง (ชลบุรี จันทบุรี)
Dogs	Cash Cows
สาขาเกษตรกรรม ลำสัตว์ ป่าไม้ (ชลบุรี ระยอง)	สาขาเกษตรกรรม ลำสัตว์ ป่าไม้ (ตราด จันทบุรี)
สาขาการอุตสาหกรรม (ระยอง จันทบุรี)	สาขาการอุตสาหกรรม (ชลบุรี)
สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (ระยอง จันทบุรี)	สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (ชลบุรี)
สาขาเหมืองแร่ และย่อยหิน (ชลบุรี)	สาขาเหมืองแร่ และย่อยหิน (ระยอง)
สาขาการก่อสร้าง (ระยอง)	สาขาการก่อสร้าง (ชลบุรี จันทบุรี)
สาขาตัวกลางทางการเงิน (ระยอง)	สาขาตัวกลางทางการเงิน (ตราด จันทบุรี)
สาขาบริการชุมชน (ระยอง)	สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (ชลบุรี)
	สาขาบริการชุมชน (ชลบุรี ตราด จันทบุรี)
	สาขาลูกจ้าง (ตราด)

ภาพที่ 4.26 ค่าเฉลี่ยดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2545 – 2552
 กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก (ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด)



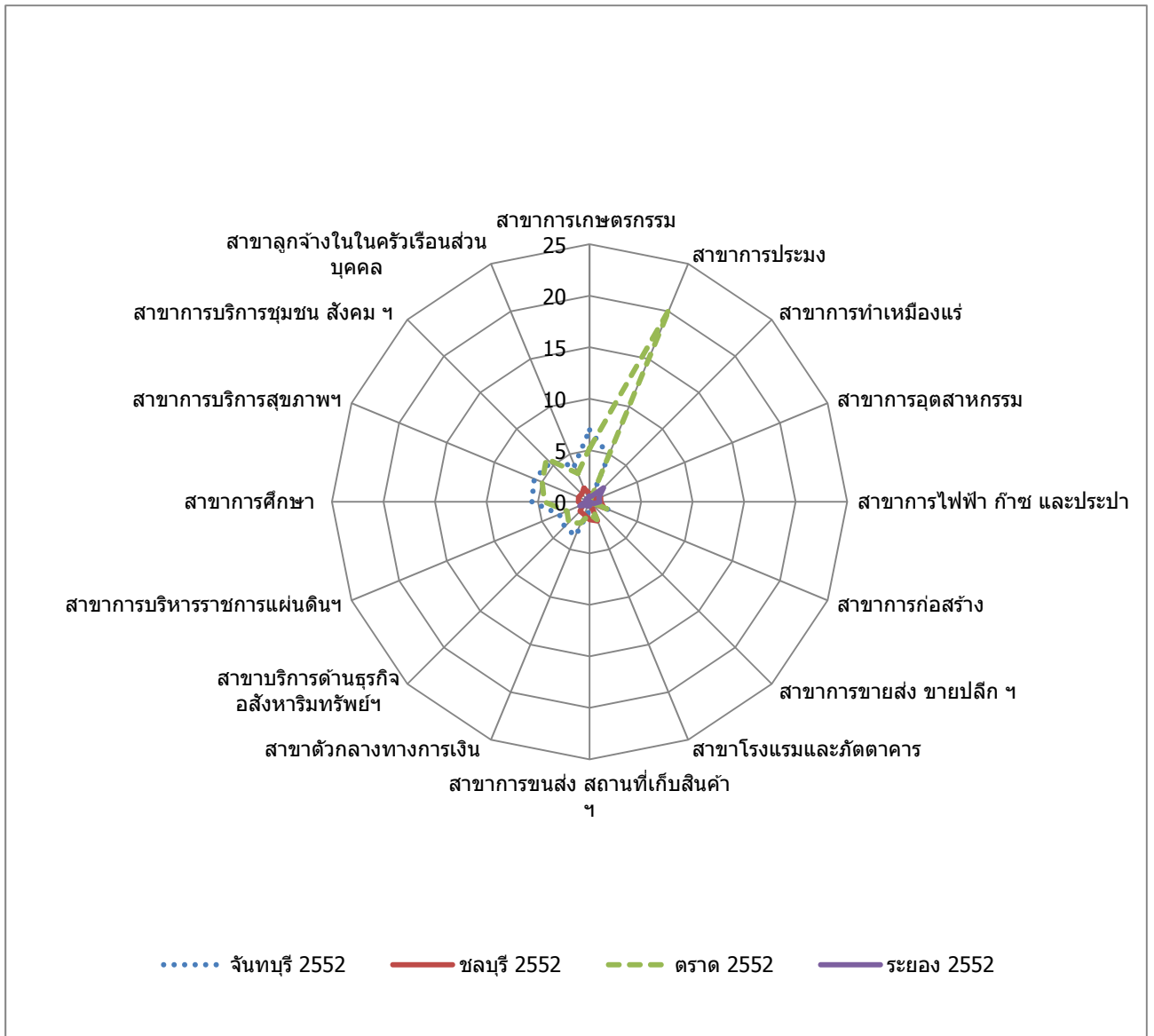
ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 4.27 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2550 – 2552
 กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด)



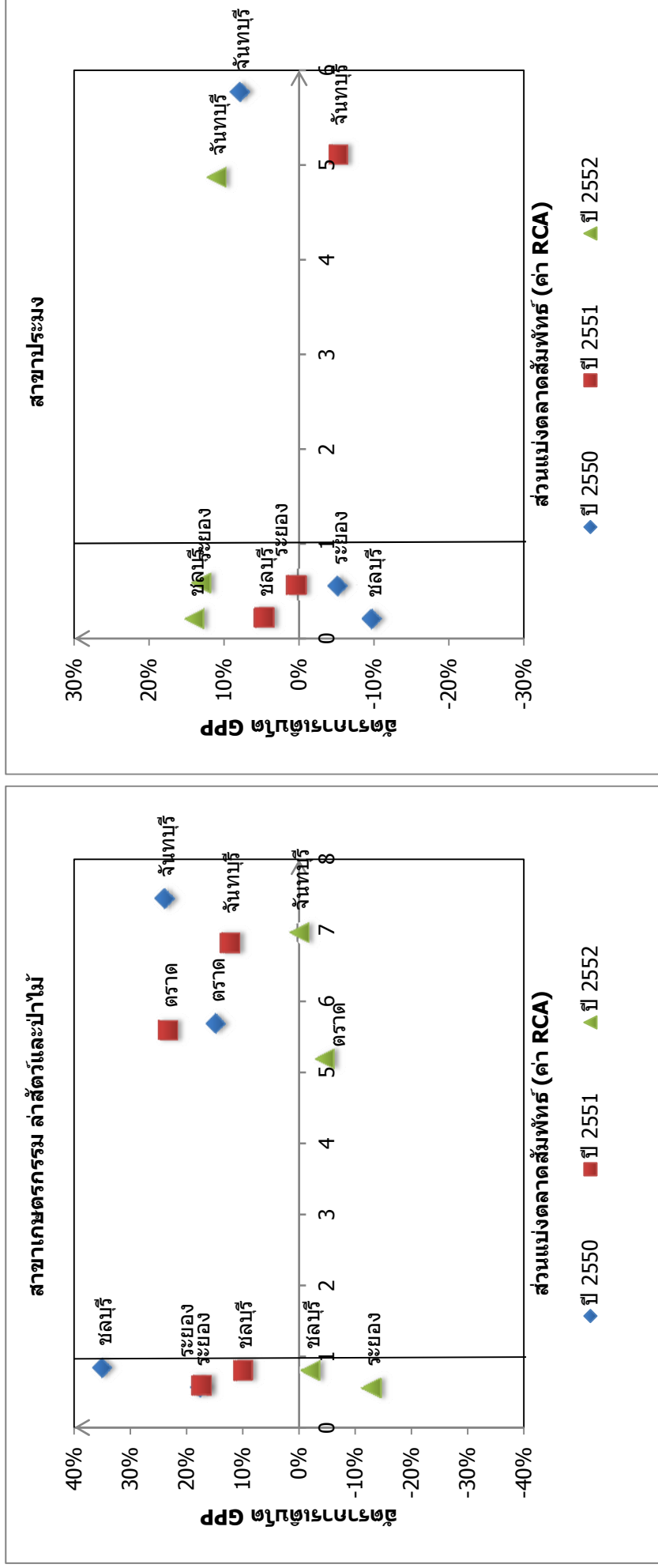
ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 4.28 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2552
 กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก (ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด)

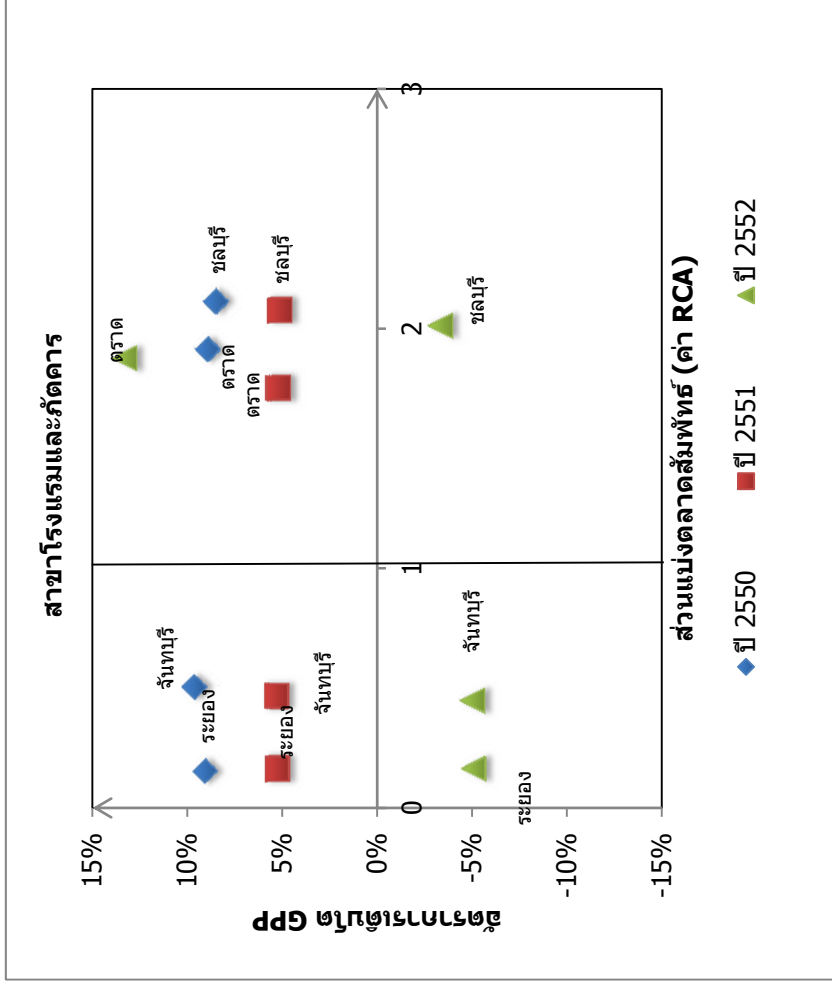
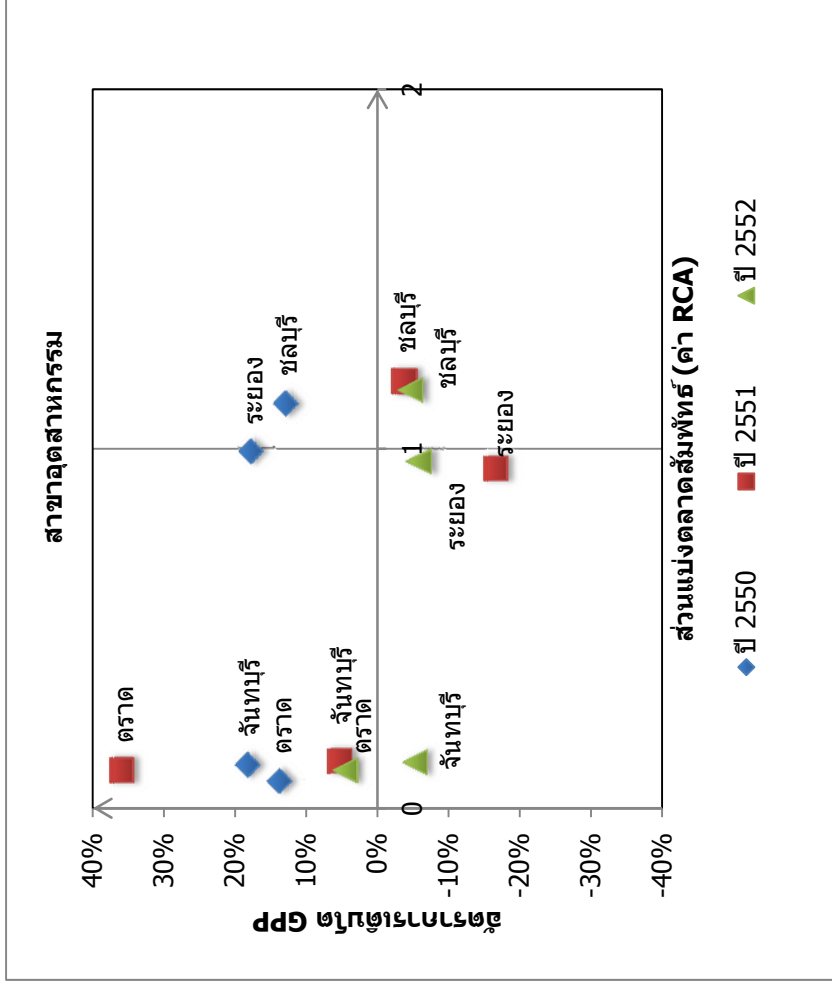


ที่มา: จากการคำนวณ

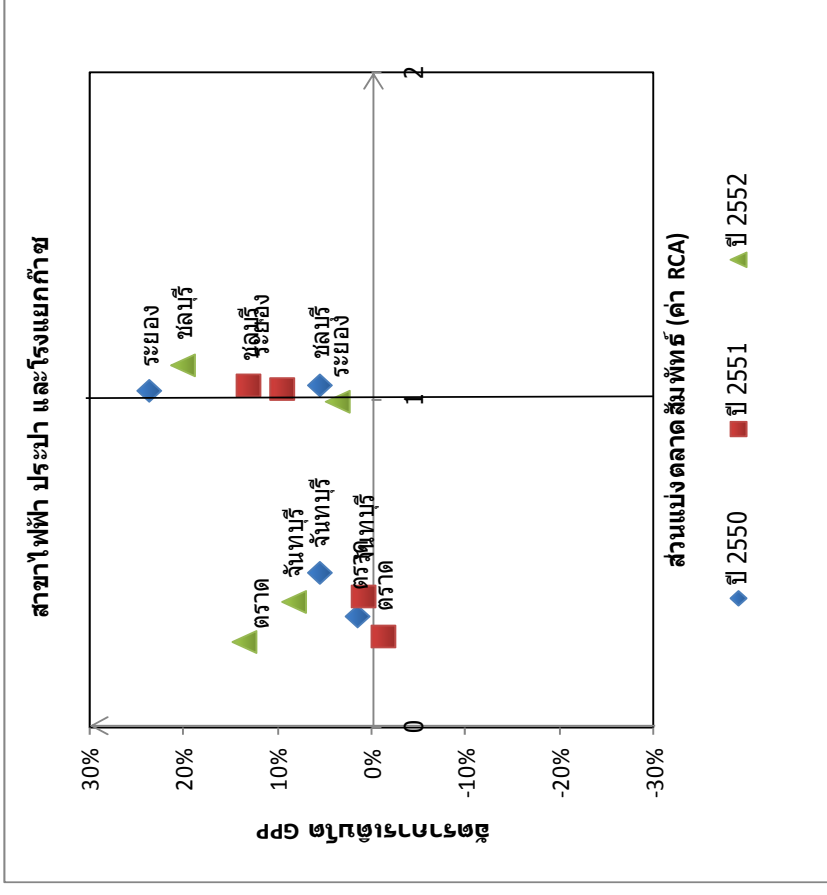
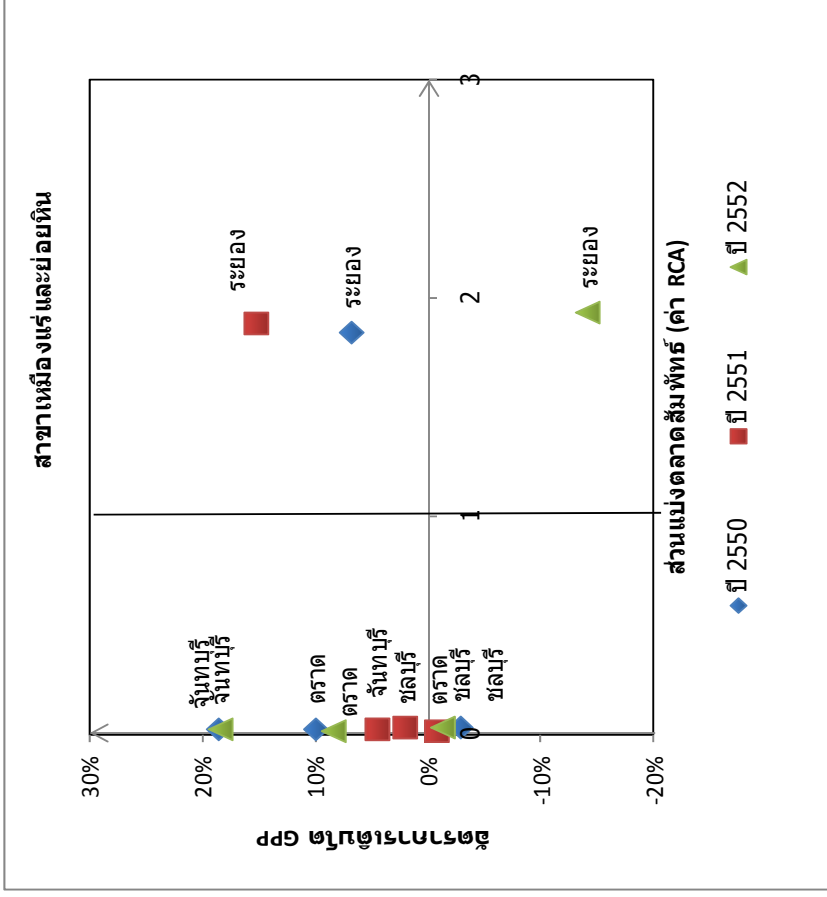
ภาพที่ 4.29 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือรายสาขา (ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด)



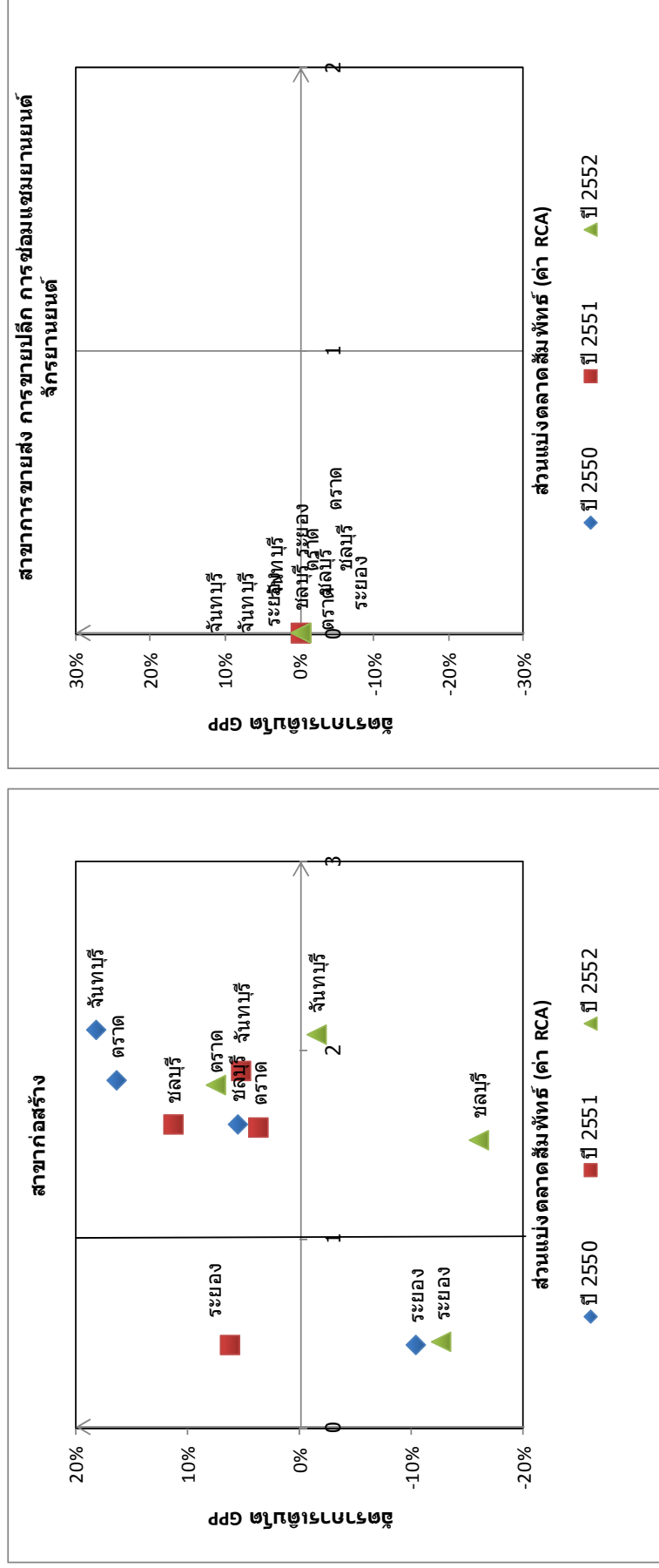
ภาพที่ 4.29 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือรายสาขา (ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด) (ต่อ)



ภาพที่ 4.29 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด) (ต่อ)

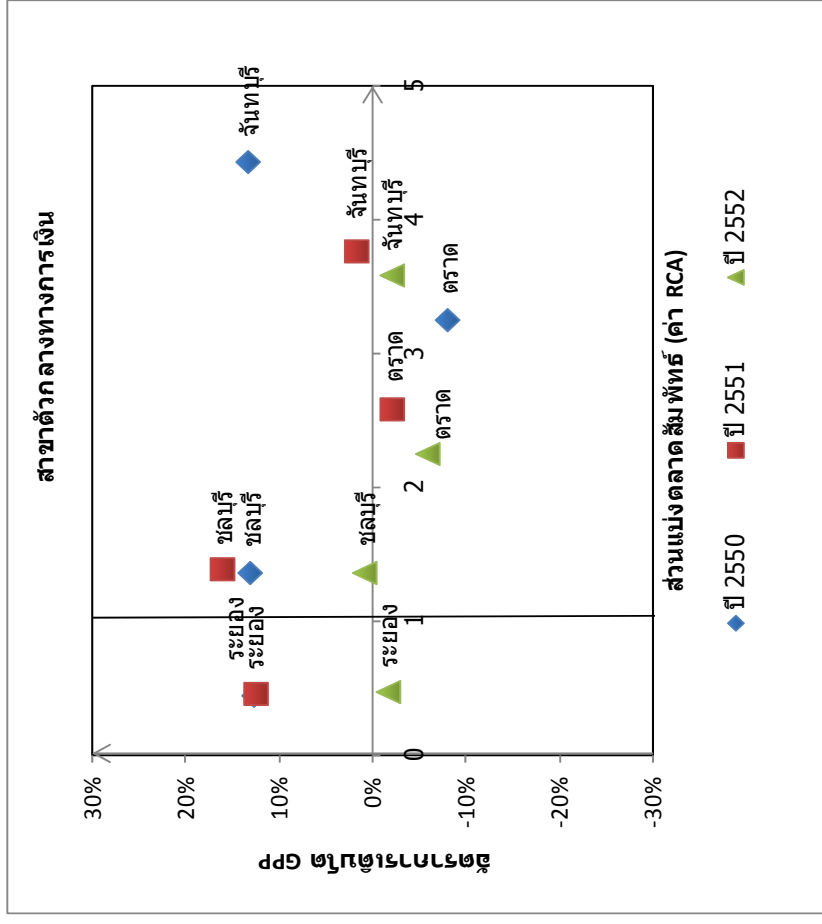
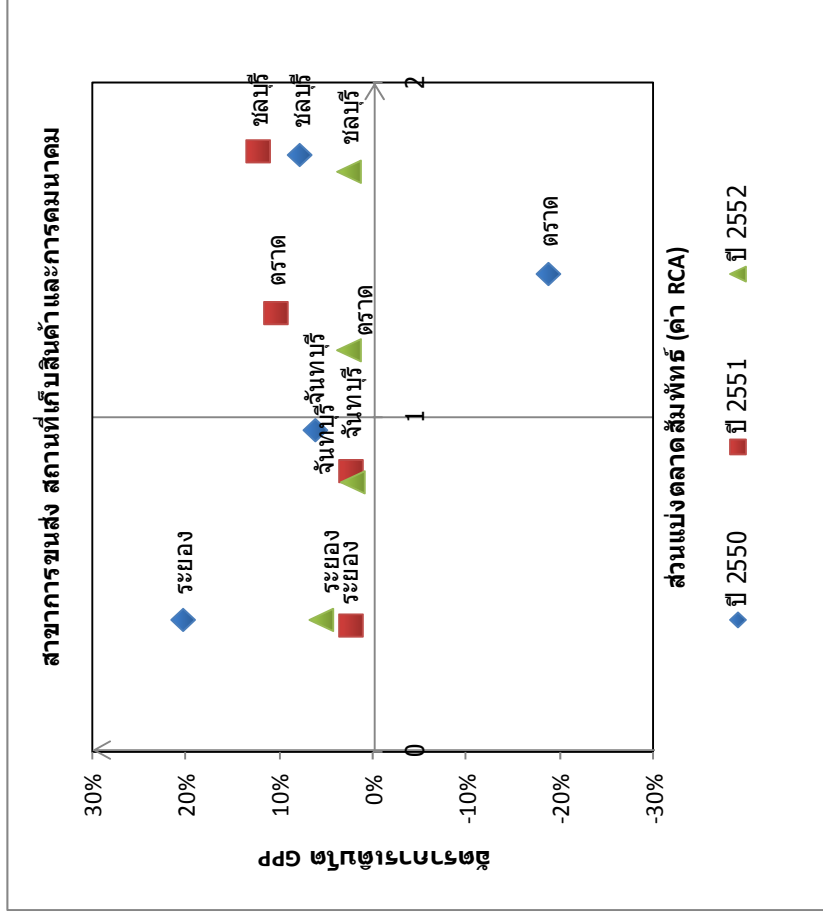


ภาพที่ 4.29 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด) (ต่อ)

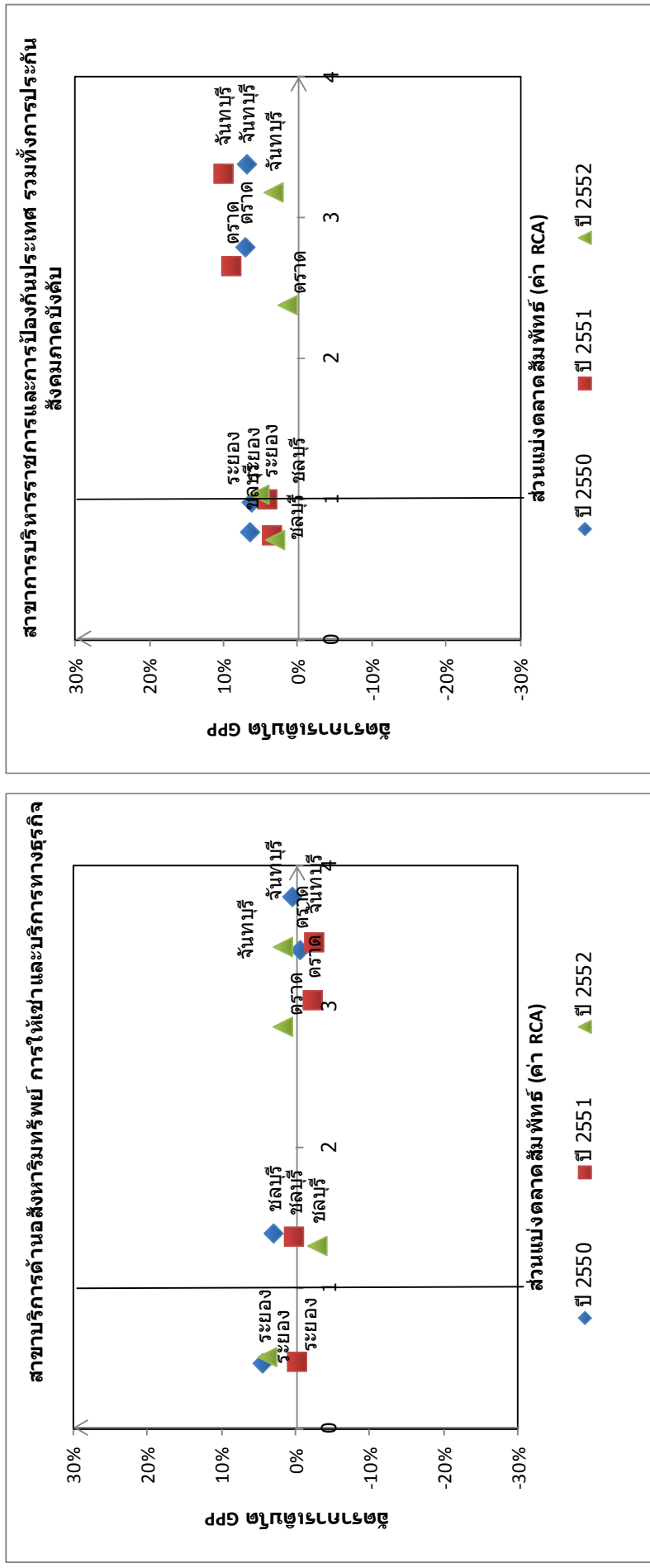


หมายเหตุ: GPP สาขาการขนส่ง การขายปลีก การโรงแรมและนันทนาการ จังหวัดจันทบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด ในปี 2550 – 2552 เทียบกับศูนย์

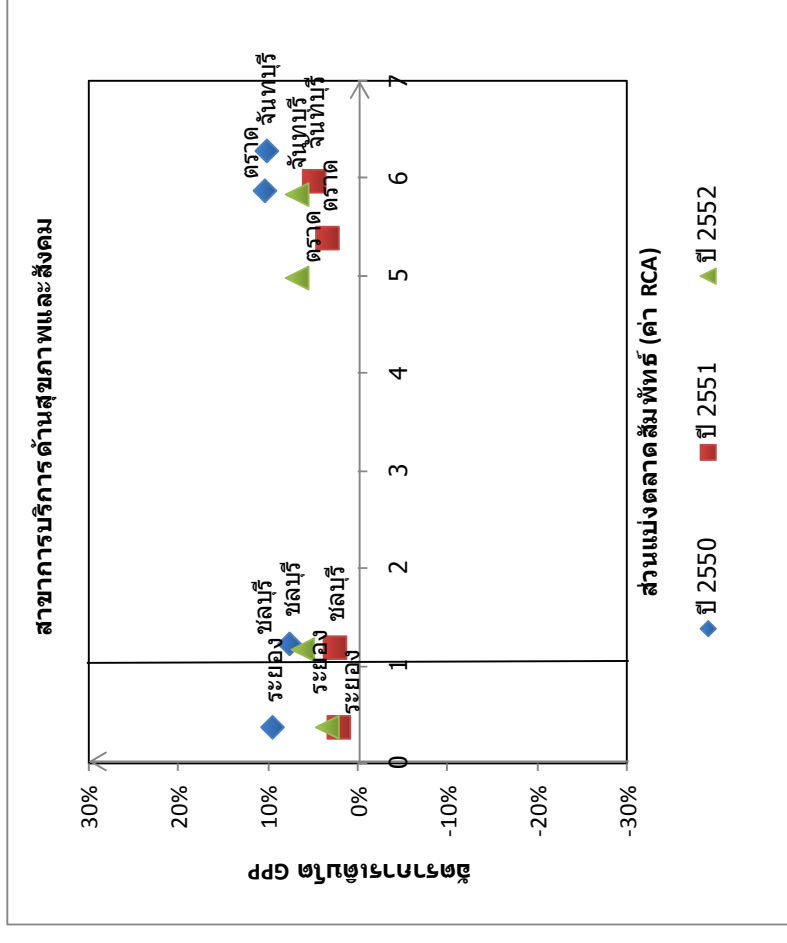
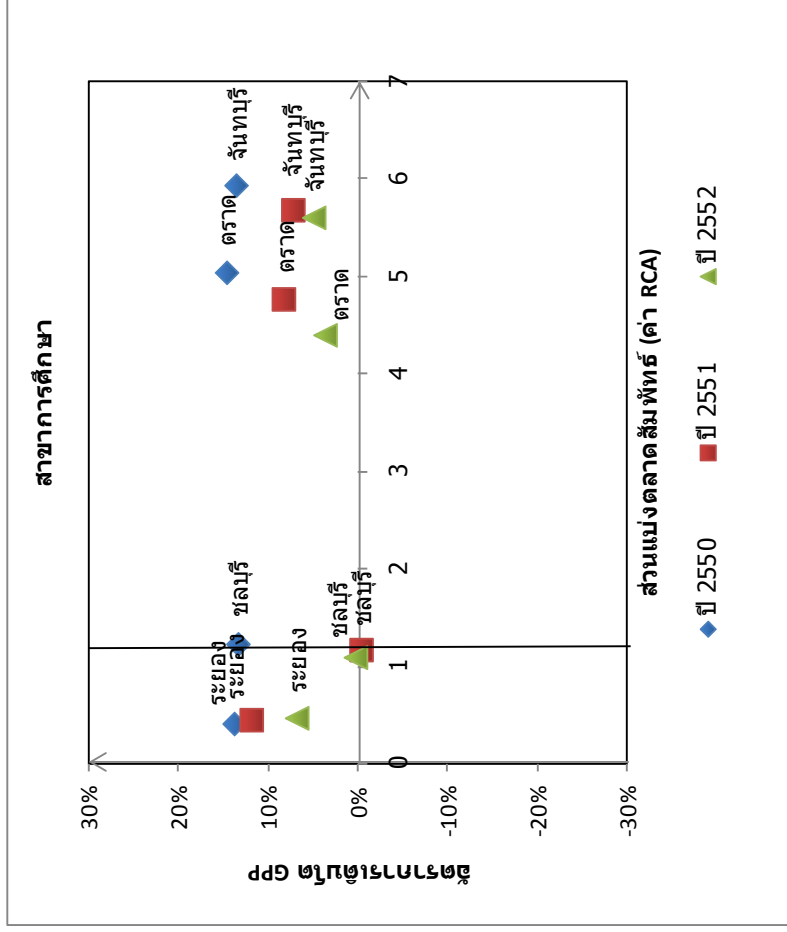
ภาพที่ 4.29 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง (ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด) (ต่อ)



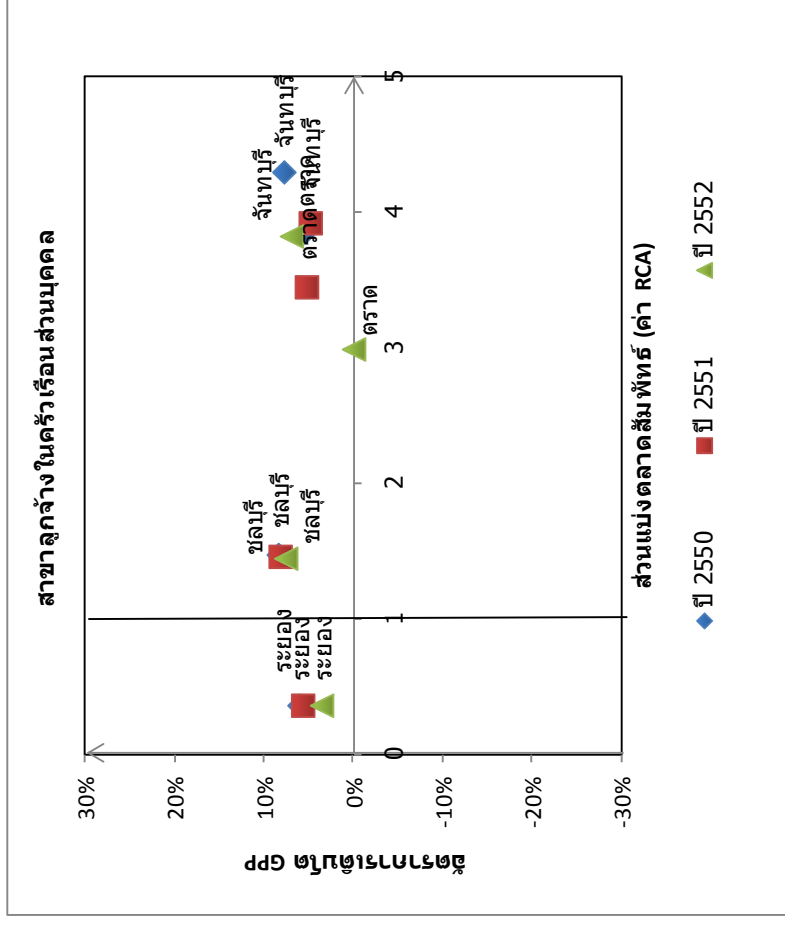
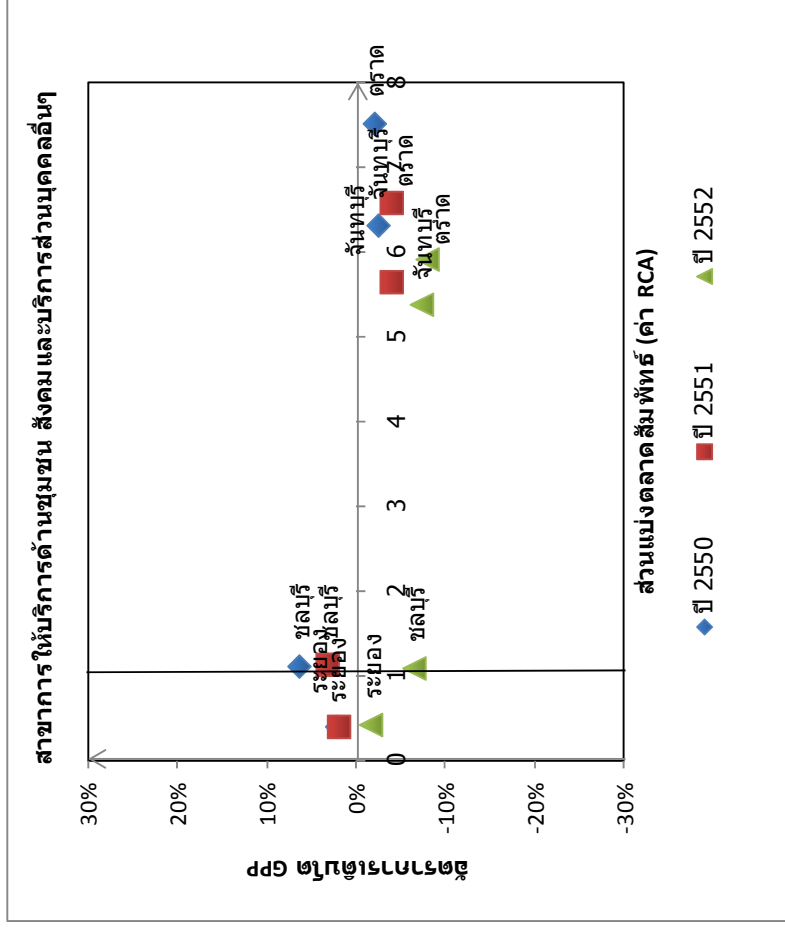
ภาพที่ 4.29 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด) (ต่อ)



ภาพที่ 4.29 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด) (ต่อ)



ภาพที่ 4.29 BCG กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด) (ต่อ)



3.7) การวิเคราะห์ศักยภาพของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (ชุมพร พัทลุง สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช)

1. ข้อมูลพื้นฐาน⁸

เกษตรกรรมเป็นโครงสร้างหลักทางเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด กลุ่มจังหวัดนี้เป็นแหล่งผลิตพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ และเป็นแหล่งผลิตปาล์มน้ำมันและยางพาราซึ่งเป็นสินค้าเกษตรที่มีมูลค่าสูง กลุ่มจังหวัดยังมีศักยภาพด้านการเกษตรสูง อย่างไรก็ตาม ยังขาดองค์กรและสถาบันวิจัยและพัฒนาทางการเกษตรในการเพิ่มมูลค่าผลผลิต (ขาดการพัฒนาการสร้างมูลค่าเพิ่มผลิตภัณฑ์ยางพารา ปาล์มน้ำมัน ขาดแคลนวัตถุดิบประมง) มีฐานการผลิตแคบ ต้องพึ่งพาสินค้าจากภาคเกษตรกรรมเป็นหลักซึ่งมีเพียงไม่กี่ชนิด ได้แก่ ปาล์มน้ำมัน ยางพารา หากราคาค้นผวนจะส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ นอกจากนี้ผลผลิตส่วนใหญ่เป็นผลผลิตทางการเกษตรต้นน้ำ และเป็นผลผลิต/อุตสาหกรรมขั้นปฐมภูมิ ขาดการพัฒนาด้านการเกษตรอย่างครบวงจร ได้แก่ การแปรรูปเพื่อเพิ่มมูลค่า การขยายตลาด และการพัฒนา ประสิทธิภาพในการกระจายสินค้า ผลผลิตต่อไร่ต่ำกว่าประเทศเพื่อนบ้าน ต้นทุนการผลิตสูง ความสามารถในการแข่งขันลดลง เนื่องจากปัญหาด้านปัจจัยการผลิต ทั้งด้านคุณภาพและราคา อาทิ กล้าพันธุ์ ปุ๋ย เครื่องจักรและขาดการบริหาร จัดการ น้ำที่ดี เป็นแหล่งผลิตพลังงานไบโอดีเซล (Biodiesel) ของประเทศในอนาคต

ด้านอุตสาหกรรมพบว่า มีข้อได้เปรียบทางด้านภูมิศาสตร์ เนื่องจากเป็นจุดเชื่อมโยงการคมนาคมของภาคใต้และภาคกลางของประเทศ และเป็นทางผ่านไปสู่จังหวัดอื่นๆ ในภาคใต้ออนกลาง มีเครือข่ายเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคมทั้งทางบก ทางน้ำ ทางรถไฟ และทางอากาศ นอกจากนี้ยังมีท่าเรือน้ำลึก Southern Seaboard อำเภอนอนม และอำเภอลิซล จังหวัดนครศรีธรรมราช และ Land Bridge จากจังหวัดกระบี่ถึงอำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งมีความสำคัญต่อกลุ่มจังหวัดและต่อประเทศน้อย ทั้งนี้โรงงานและแรงงานส่วนใหญ่อยู่ในภาคเกษตรกรรม

ด้านการท่องเที่ยวพบว่า มีศักยภาพในการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยว เนื่องจากพื้นที่ติดชายทะเลไม่น้อยกว่า 600 กิโลเมตร มีเส้นทางคมนาคมเชื่อมโยงข้ามไปยังฝั่งอันดามันได้ง่ายและมีทรัพยากรธรรมชาติประเภท ทะเล หมู่เกาะ น้ำตก และป่าไม้ รายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอยู่ในระดับสูง อันเนื่องมาจากค่าเฉลี่ยต่อคนต่อวันสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดสุราษฎร์ธานี แต่ยังไม่ได้เป็นอุตสาหกรรมหลักของกลุ่มจังหวัด และยังขาดการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอย่างทั่วถึง ยังเน้นการท่องเที่ยวเชิงปริมาณ ไม่เจาะกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ ขาดการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวของ

⁸ ข้อมูลพื้นฐานและข้อมูลเชิงลึกได้มาจากข้อมูลทุติยภูมิหลายแหล่ง การวิเคราะห์เป็นการใช้ข้อมูล GPP ของกลุ่มจังหวัดมาสร้างเป็นดัชนีและวิเคราะห์โดยคณะผู้วิจัย

ภาครัฐและเอกชนอย่างบูรณาการ ทำให้ไม่มีพลังขับเคลื่อนอย่างเพียงพอ ขาดการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการ
ท่องเที่ยวใหม่

ด้านสังคมพบว่า มีศักยภาพด้านการศึกษา โดยมีปัจจัยการสนับสนุน ได้แก่ มีสถานศึกษาครบถ้วน ทั้ง
ในด้านปริมาณและระดับการให้บริการทางการศึกษา บุคลากรมีคุณภาพ การศึกษาดี มีนักศึกษาชั้นพื้นฐาน
จำนวนมาก มีสถานะด้านสังคมในภาพรวมระดับปานกลางเมื่อเทียบกับกลุ่มจังหวัดอื่นๆ โดยมี ค่าดัชนี
ก้าวหน้าของคนในด้านสุขภาพ การศึกษา และที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อมอยู่ในเกณฑ์ดี ในขณะที่ด้านชีวิต
ครอบครัว ชุมชน และด้านการคมนาคมสื่อสารจัดอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

2. ข้อมูลเชิงลึก

2.1 ด้านเศรษฐกิจ

การผลิตที่สำคัญ จากสถิติผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยในปี 2551 ณ ราคา
ตลาด มีมูลค่าเท่ากับ 350,507 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2550 ร้อยละ 8.9 โดยภาคการผลิตที่สำคัญ คือภาค
การเกษตร ในสัดส่วน ร้อยละ 35.83 ร้อยละ 34.87 และร้อยละ 35.88 ในปี 2549 ปี 2550 และปี 2551
ตามลำดับ ในปี 2551 มีมูลค่ามากถึง 125,752 ล้านบาท รายละเอียดตามตารางที่ 2-1 ภาคการเกษตรจึงเป็น
ภาคการผลิตหลัก โดยยางพาราและปาล์ม ซึ่งส่งผลให้เกิดอุตสาหกรรมต่อเนื่อง คือการแปรรูปผลผลิตปาล์ม
น้ำมันและน้ำมัน ปาล์ม การแปรรูปยางพาราขั้นพื้นฐานและผลิตภัณฑ์ โดยภาคอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัด
ขยายตัวแบบค่อย เป็นค่อยไป โดยครองสัดส่วนของผลิตภัณฑ์มวลรวมร้อยละ 12.59 ร้อยละ 12.79 และ
ร้อยละ 13.04 ในปี 2549 ปี 2550 และปี 2551 ตามลำดับ ทั้งนี้โดยภาพรวมทุกสาขาการผลิตมีมูลค่าเพิ่มขึ้น
ทุกปี ยกเว้นสาขาการประมงมีค่าติดลบร้อยละ 1.97 ในปี 2551 สาขาการผลิตที่สำคัญของภาคใต้โดยรวมและ
จังหวัดกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย โดยเปรียบเทียบผลิตภัณฑ์มวลรวมเป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยภาค
การเกษตรมีมูลค่ามากที่สุด รองลงมาคือภาคบริการและอุตสาหกรรม ยางพาราเป็นสาขาการผลิตที่สร้าง
รายได้ให้ภาคใต้มากที่สุด รองลงมาเป็นประมง การเกษตรอื่นๆ และปาล์มน้ำมัน

2.2 ด้านการเกษตร

ยางพาราของภาคใต้ กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดนครองสัดส่วนมากที่สุด คือร้อยละ 38.50 รองลงมา
คือภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ร้อยละ 36.08 และภาคใต้ฝั่งอันดามัน ร้อยละ 25.43

ปาล์มน้ำมัน กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีบทบาทสำคัญที่สุดของภาคใต้ ครองสัดส่วนร้อยละ
54.22 รองลงมาคือกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ร้อยละ 42.15 และภาคใต้ชายแดนน้อยที่สุด ร้อยละ 3.64

ประมง กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดนมีบทบาทต่อสัดส่วนโครงสร้างสาขาการประมงมากที่สุดของภาคใต้ ครองสัดส่วนร้อยละ 48.06 รองลงมาคือภาคใต้ฝั่งอันดามัน ร้อยละ 27.58 และภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ร้อยละ 24.37

พืชเศรษฐกิจหลักของกลุ่มจังหวัด

ยางพารา ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจหลักของภาคใต้และประเทศ จากข้อมูลของสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตรพบว่า ในปี 2551 มีการปลูกยางพาราทั่วประเทศ 16,716,945 ไร่ เป็นสวนยางที่กรี๊ดได้แล้ว 11,424,312 ไร่ และมีจำนวนครัวเรือนที่ปลูกยางพาราสูงถึง 1,259,002 ครัวเรือน มูลค่าประมาณ 247,000 ล้านบาท ให้ผลผลิตยางดิบ 3,116,843 ตัน ผลผลิตส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 84 เป็นผลผลิตจากภาคใต้ ทั้งนี้ กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดนผลิตยางได้มาก 1,007,873 ตัน เป็นอันดับ 1 หรือร้อยละ 31.82 ของผลผลิตทั้งประเทศ ส่วนกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยผลิตได้ 969,681 ตัน หรือร้อยละ 30.62 และกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันผลิตยางได้ 666,562 ตัน หรือร้อยละ 21.05 ของผลผลิตทั้งประเทศ อย่างไรก็ตาม ในปี 2550 พบว่า กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยสามารถผลิตยางได้เป็นอันดับ 1 ของภาคใต้และประเทศ โดยผลิตได้ 1,040,041 ตัน หรือร้อยละ 33.60 ของผลผลิตทั้งประเทศ

ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ (Productivity) แม้ว่ากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยเป็นแหล่งผลิตยางพาราที่สำคัญของประเทศ โดยมีผลผลิตเป็นอันดับ 1 และอันดับที่ 2 ของ 18 กลุ่มจังหวัดในปี 2550 และปี 2551 ตามลำดับ แต่หากกลุ่มจังหวัดสามารถเพิ่มจำนวนผลผลิตต่อไร่ให้เพิ่มสูงขึ้นจาก 264 กิโลกรัมต่อไร่ในปี 2551 เป็นอัตราที่ใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยของภาคและประเทศ ซึ่งอยู่ที่ 278 กิโลกรัมต่อไร่ ก็จะสามารถสร้างรายได้ให้แก่เกษตรกรชาวสวนยางเพิ่มขึ้นจำนวนมหาศาล

ปาล์มน้ำมัน เป็นพืชเศรษฐกิจหลักของภาคใต้ ซึ่งผลิตได้ร้อยละ 95 ของผลผลิตทั้งประเทศ ในช่วงแรกปลูกมากที่สุดที่จังหวัดกระบี่และชุมพร ในขณะเดียวกันเกษตรกรในจังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และพัทลุง หันมาปลูกปาล์มน้ำมันเพิ่มมากขึ้น โดยปรับเปลี่ยนพื้นที่สวนผลไม้ นา ข้าว สวนกาแฟ และสวนยาง มาเป็นการปลูกปาล์มน้ำมันมากขึ้น เนื่องจากปาล์มน้ำมันเป็นพืชที่ให้ผลผลิตทั้งปี เมื่อปลูกแล้วจะได้รับผลผลิตตั้งแต่ปีที่ 3 ของการปลูกเป็นต้นไปจนถึงอายุ 20 ปี

ปริมาณผลผลิต จากข้อมูลของสำนักเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ในปี 2551 พบว่า ทั้งประเทศมีพื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมัน 3,622,778 ไร่ ปลูกมากที่สุดในภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย 1,806,873 ไร่ หรือร้อยละ 49.87 ของพื้นที่ปลูกทั้งประเทศ (ตารางที่ 2-6) ให้ผลผลิตแล้ว 2,868,463 ไร่ ผลผลิตปาล์มสด 9,028,135 ตัน มีเกษตรกรปลูกปาล์ม 108,386 ครัวเรือน ผลผลิตส่วนใหญ่บริโภคภายในประเทศ 989,000 ตัน ใช้ผลิตไบโอดีเซลประมาณ 276,000 ตัน และส่งออกประมาณ 506,905 ตัน มูลค่าประมาณ 16,794 ล้านบาท (ตารางที่ 2-7) ผลผลิตส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 48.81 เป็นผลผลิตจากกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ผลิตได้มากเป็นอันดับ 1 ของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ นั้นหมายถึงเป็นอันดับ 1 ของประเทศ รองลงมาเป็นกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ผลิตได้ 2,453,108 ตัน (ปี 2549) หรือร้อยละ 39.30 ของผลผลิตทั้งประเทศ

ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ (Productivity) ในปี 2551 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยสามารถผลิตปาล์มสดได้ 3,270 กิโลกรัมต่อไร่ ซึ่งสูงกว่าปริมาณของภาคใต้ 3,248 กิโลกรัมต่อไร่ และภาพรวมของประเทศ 3,225 กิโลกรัมต่อไร่ แต่ถ้าทุกจังหวัดภายในกลุ่มจังหวัดสามารถเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตให้ใกล้เคียงกับจังหวัดกระบี่ซึ่งผลิตได้ 3,415 กิโลกรัมต่อไร่ ก็จะสามารถสร้างรายได้ให้กับเกษตรกรในกลุ่มจังหวัด และเป็นการเพิ่มผลิตภัณฑ์มวลรวม (GDP) ของประเทศให้สูงขึ้น

2.3 ภาคอุตสาหกรรม

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดนมีบทบาทต่อภาคใต้มากที่สุดโดยครองสัดส่วน ร้อยละ 50.54 รองลงมาคือภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ร้อยละ 35.01 และน้อยที่สุดคือกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ร้อยละ 14.44

2.4 ภาคบริการ

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีบทบาทสำคัญต่อภาคใต้ในสาขาการผลิตด้านบริการมากที่สุด เนื่องจากครองสัดส่วนของผลิตภัณฑ์มวลรวมมากถึงร้อยละ 35.47 รองลงมาเป็นกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ร้อยละ 31.75 และภาคใต้ฝั่งชายแดน ร้อยละ 30.78 ตามลำดับ

2.5 ด้านการศึกษา

จากสถิติจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรอายุ 15-59 ปี จังหวัดภาคใต้ปี 2548 มีค่าเฉลี่ยจำนวน 8.73 ปี ค่าเฉลี่ยของประชากรช่วงอายุและปีเดียวกันของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของภาค คือ 8.82 ปี จังหวัดที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดในกลุ่มคือจังหวัดพัทลุง มีค่าเฉลี่ย 8.95 ปี

2.6 อาชญากรรม

คดีอาญากรรมของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยในปี 2550 มีอัตราส่วน 3.48 คน สูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ (2.89) แต่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของภาคใต้ (3.62) และกลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดนมีอัตราส่วนคดีสูงสุด คือ 3.86 คดีต่อประชากรพันคน สำหรับกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยพบว่าจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีอัตราสูงสุด 5.40 ส่วนนครศรีธรรมราชมีอัตราส่วนต่ำสุด 2.57 คดีต่อประชากรพันคน

3. แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

วิสัยทัศน์: การเป็นศูนย์กลางการผลิตยางพารา ปาล์มน้ำมันที่มีคุณภาพครบวงจรและพัฒนากองทุนที่ยั่งยืน

ตารางที่ 4.32 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1: การผลิตและแปรรูปสินค้ายางพารา	<ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นแหล่งผลิตยางพาราที่มีคุณภาพครบวงจร 2. พัฒนาระบบการตลาดและเพิ่มประสิทธิภาพการกระจายสินค้า 3. การส่งเสริมองค์ความรู้ของเกษตรกรและผู้ประกอบการ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของยางพารา 2. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด (สาขายางพาราและผลิตภัณฑ์) 3. จำนวนการจัดตั้งกลุ่ม 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การพัฒนาปัจจัยการผลิตและระบบการผลิต 2. การพัฒนาด้านการบริหารจัดการ 3. การพัฒนาประสิทธิภาพในการแปรรูปและคุณภาพของผลิตภัณฑ์แปรรูป 4. การพัฒนาด้านการตลาดภายในประเทศ 5. การเพิ่มขีดความสามารถเพื่อการส่งออก 6. การพัฒนาการกระจายสินค้า 7. การพัฒนาองค์ความรู้ของเกษตรกร 8. การพัฒนาฐานข้อมูล 9. เสริมสร้างความเข้มแข็งของผู้ประกอบการ
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2: การผลิตและแปรรูปสินค้าปาล์ม น้ำมัน	<ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นแหล่งผลิตปาล์ม น้ำมันที่มีคุณภาพครบวงจร 2. พัฒนาระบบตลาดและเพิ่มประสิทธิภาพในการรวบรวมและกระจายสินค้า 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของผลผลิตน้ำมันปาล์ม 2. จำนวนสถานที่รวบรวม/กระจายผลผลิตเพิ่มขึ้น 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การพัฒนาปัจจัยการผลิตและระบบการผลิต 2. การพัฒนาคุณภาพผลผลิต 3. การส่งเสริมและพัฒนา

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
	3. การส่งเสริมองค์ความรู้ของเกษตรกรและผู้ประกอบการ	3. จำนวนเกษตรกรที่สำเร็จในการจัดตั้งและดำเนินกิจกรรมขององค์กร	<p>พีชพลังงานทดแทน</p> <p>4. การพัฒนาประสิทธิภาพในการแปรรูป และการพัฒนาผลิตภัณฑ์แปรรูป</p> <p>5. การพัฒนาด้านระบบการตลาด</p> <p>6. การพัฒนาด้านการกระจายสินค้า</p> <p>7. การพัฒนาและแลกเปลี่ยนองค์ความรู้</p> <p>8. การพัฒนาด้านฐานข้อมูล</p> <p>9. การพัฒนาการรวมกลุ่มและเสริมสร้างวิสาหกิจ</p>
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3: ยกระดับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	<p>1. การเสริมสร้างศักยภาพด้านการตลาด</p> <p>2. พัฒนาสินค้าด้านการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานมีการเชื่อมโยงและส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยว</p> <p>3. ยกระดับมาตรฐานบุคลากรและการบริการด้านการท่องเที่ยว</p>	<p>1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยว</p> <p>2. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของปริมาณนักท่องเที่ยว</p> <p>3. ร้อยละของบุคคลากรด้านการท่องเที่ยวที่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานการพัฒนา</p> <p>4. จำนวนชุมชนท่องเที่ยวสามารถจัดการการท่องเที่ยวได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน</p>	<p>1. การส่งเสริมการตลาดเชิงรุก ทั้งในประเทศและต่างประเทศ</p> <p>2. การพัฒนาการโฆษณา/ประชาสัมพันธ์และสารสนเทศเพื่อการท่องเที่ยว</p> <p>3. การฟื้นฟูพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเดิมรวมทั้งสร้างและเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวใหม่</p> <p>4. การพัฒนาและส่งเสริม</p>

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
			กิจกรรมเชื่อมโยงการท่องเที่ยว 5. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว 6. การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว 7. การพัฒนามาตรฐานการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินและการเป็นเจ้าของบ้านที่ดี 8. การพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการมาตรฐานของธุรกิจท่องเที่ยว 9. การสร้างเครือข่ายของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4: พัฒนาการคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์	<ul style="list-style-type: none"> ▪ กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีระบบขนส่งและ ▪ โลจิสติกส์ที่มีประสิทธิภาพเพื่อรองรับด้านการเกษตรอุตสาหกรรมและท่องเที่ยว 	1. ร้อยละของต้นทุนการขนส่งลดลง 2. ร้อยละการส่งมอบทันเวลา	1. จัดให้มีการบริหารจัดการระบบโลจิสติกส์ที่มีอยู่แล้วให้มีประสิทธิภาพ 2. ส่งเสริมการพัฒนาบุคลากร นวัตกรรม โลจิสติกส์ที่เหมาะสมและยั่งยืน 3. ปรับปรุงโครงข่ายถนน

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
			และระบบรางเชื่อมโยงเศรษฐกิจและแหล่งท่องเที่ยวให้ประหยัดสะดวก ปลอดภัย 4. เพิ่มประสิทธิภาพและขีดความสามารถรองรับผู้โดยสารและอากาศยานของสนามบิน 5. การเพิ่มศูนย์รวบรวมและกระจายสินค้าในกลุ่มจังหวัด 6. การผลักดันให้เกิดรถไฟรางคู่ในกลุ่มจังหวัด

ที่มา: แผนพัฒนาจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (4 ปี) พ.ศ. 2553 – 2556

4. การวิเคราะห์ศักยภาพและยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด

จากตารางที่ 4.32 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ของกลุ่มจังหวัดภาคภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย สามารถสรุปได้ว่า ยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดให้ความสำคัญกับด้านท่องเที่ยว ด้านการเกษตร ด้านการค้าการลงทุน และยุทธศาสตร์ของแต่ละจังหวัดซึ่งอาจมีความเกี่ยวข้องกันตามตารางที่ 4.33 และ 4.34 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.33 สรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาภูมิภาคจังหวัด

กลุ่มจังหวัด	ประเด็นยุทธศาสตร์			
	ด้านการท่องเที่ยว	ด้านการเกษตร	ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม	ด้านการค้าการลงทุน
ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	✓	✓		✓

ที่มา: แผนพัฒนาภูมิภาคจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (4 ปี) พ.ศ. 2553 – 2556

ตารางที่ 4.34 สรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด

จังหวัด	ประเด็นยุทธศาสตร์			
	ด้านการท่องเที่ยว	ด้านการเกษตร	ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม	ด้านการค้าการลงทุน
สุราษฎร์ธานี (กลุ่มเป้าหมาย)	✓	✓		✓
ชุมพร	✓	✓		
นครศรีธรรมราช (กลุ่มเป้าหมาย)	✓	✓	✓	
พัทลุง	✓	✓	✓	

ที่มา: 1) แผนพัฒนาจังหวัดสุราษฎร์ธานี พ.ศ. 2553 – 2556

2) แผนพัฒนาจังหวัดชุมพร พ.ศ. 2553 – 2556

3) แผนพัฒนาจังหวัดนครศรีธรรมราช พ.ศ. 2553 – 2556

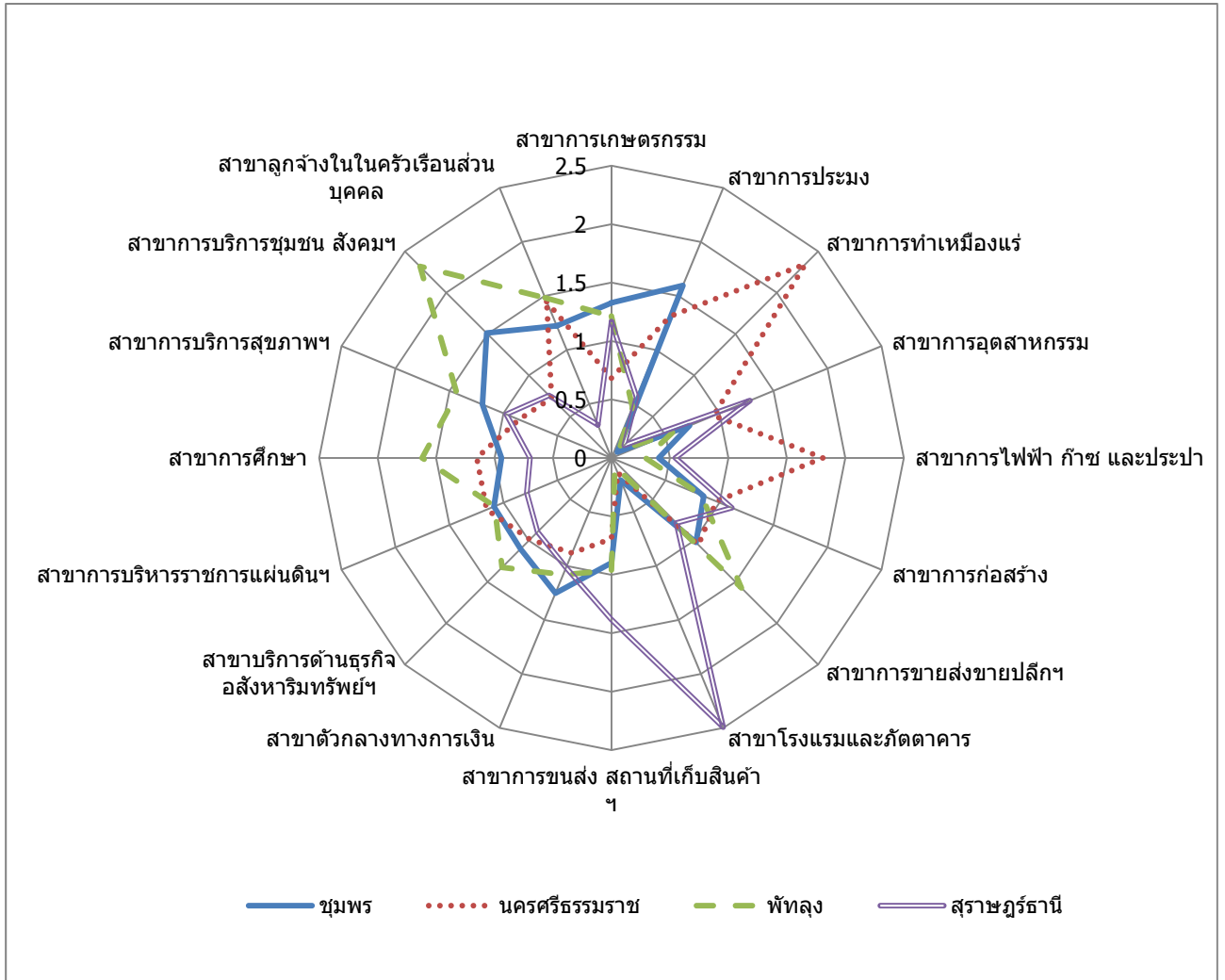
4) แผนพัฒนาจังหวัดพัทลุง พ.ศ. 2553 – 2556

จากยุทธศาสตร์ที่มีการนำเสนอโดยกลุ่มจังหวัด คณะผู้วิจัยได้นำค่า GPP ของแต่ละจังหวัดมาจัดทำเป็นค่า RCA ตามที่นำเสนอมาในส่วนของวิธีการวิเคราะห์ โดยให้ฐานเทียบเป็นกลุ่มจังหวัด เพื่อวิเคราะห์ว่าภายใต้อุตสาหกรรมที่มีการกำหนดตามการจัดเก็บข้อมูล GPP นั้น อุตสาหกรรมใดมีความเหมาะสมกับจังหวัดใดมากกว่า ซึ่งผล พบว่า กลุ่มจังหวัดนี้เกิดจากการรวมตัวของจังหวัดที่มีศักยภาพหลากหลาย กล่าวคือ แต่ละจังหวัดมีศักยภาพหรือข้อได้เปรียบที่แตกต่างกัน เช่น จังหวัดนครศรีธรรมราชมีข้อได้เปรียบด้านเหมืองแร่ โรงไฟฟ้า จังหวัดสุราษฎร์ธานีได้เปรียบด้านโรงแรมและภัตตาคาร จังหวัดชุมพรได้เปรียบด้านการประมง และพัทลุงในด้านการค้าปลีก เป็นต้น ซึ่งจะทำให้การกระจายการสนับสนุนหรือพัฒนาเศรษฐกิจของกลุ่มทำได้ในรายสาขาอย่างชัดเจน นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากการใช้ BCG จะพบว่า สาขาส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มที่เป็น Star ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับที่กำลังเติบโต หากสามารถกระจายงบประมาณเพื่อการพัฒนาและสร้างให้เกิดการลงทุนรายสาขาที่เหมาะสม ย่อมทำให้การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดนี้เพิ่มมากขึ้น

ตารางที่ 4.35 การสรุปรวมรายสาขา ปี 2552

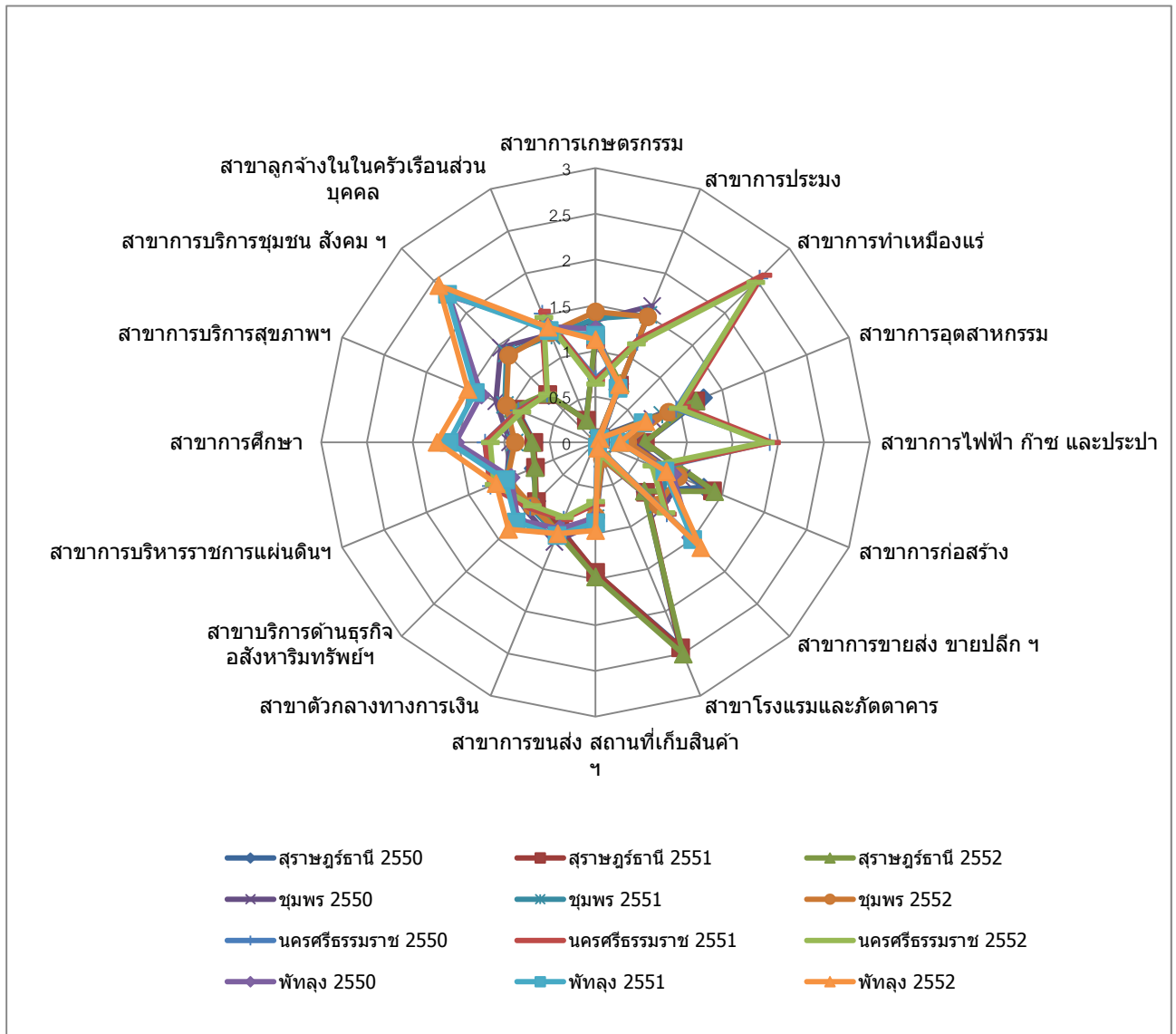
Question Mark	Star
<p>สาขาการอุตสาหกรรม (ชุมพร)</p> <p>สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง)</p> <p>สาขาการประมง (สุราษฎร์ธานี พัทลุง)</p> <p>สาขาเหมืองแร่ และย่อยหิน (สุราษฎร์ธานี ชุมพร พัทลุง)</p> <p>สาขาไฟฟ้า ประปา โรงแยกก๊าซ (สุราษฎร์ธานี ชุมพร พัทลุง)</p> <p>สาขาการก่อสร้าง (ชุมพร)</p> <p>สาขาการขนส่ง (ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง)</p> <p>สาขาตัวกลางทางการเงิน (นครศรีธรรมราช)</p> <p>สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง)</p> <p>สาขาบริหารราชการ ป้องกันประเทศ (สุราษฎร์ธานี)</p> <p>สาขาการศึกษา (สุราษฎร์ธานี ชุมพร)</p> <p>สาขาบริการสุขภาพ สังคม (สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช)</p>	<p>สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (สุราษฎร์ธานี)</p> <p>สาขาการประมง (ชุมพร นครศรีธรรมราช)</p> <p>สาขาเหมืองแร่ และย่อยหิน (นครศรีธรรมราช)</p> <p>สาขาไฟฟ้า ประปา โรงแยกก๊าซ (นครศรีธรรมราช)</p> <p>สาขาการขนส่ง (สุราษฎร์ธานี)</p> <p>สาขาตัวกลางทางการเงิน (สุราษฎร์ธานี ชุมพร)</p> <p>สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (พัทลุง)</p> <p>สาขาบริหารราชการ ป้องกันประเทศ (ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง)</p> <p>สาขาการศึกษา (นครศรีธรรมราช พัทลุง)</p> <p>สาขาบริการสุขภาพ สังคม (ชุมพร พัทลุง)</p> <p>สาขาถูกจ้าง (ชุมพร นครศรีธรรมราช)</p>
<p>Dogs</p> <p>สาขาเกษตรกรรม ลำสัตว์ ป่าไม้ (นครศรีธรรมราช)</p> <p>สาขาการอุตสาหกรรม (นครศรีธรรมราช พัทลุง)</p> <p>สาขาการก่อสร้าง (นครศรีธรรมราช พัทลุง)</p> <p>สาขาขายส่ง ขายปลีก (สุราษฎร์ธานี ชุมพร)</p> <p>สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (สุราษฎร์ธานี)</p> <p>สาขาบริการชุมชน (สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช)</p> <p>สาขาถูกจ้าง (สุราษฎร์ธานี)</p>	<p>Cash Cows</p> <p>สาขาเกษตรกรรม ลำสัตว์ ป่าไม้ (สุราษฎร์ธานี ชุมพร พัทลุง)</p> <p>สาขาการอุตสาหกรรม (สุราษฎร์ธานี)</p> <p>สาขาการก่อสร้าง (สุราษฎร์ธานี)</p> <p>สาขาขายส่ง ขายปลีก (นครศรีธรรมราช พัทลุง)</p> <p>สาขาตัวกลางทางการเงิน (พัทลุง)</p> <p>สาขาบริการชุมชน (ชุมพร พัทลุง)</p> <p>สาขาถูกจ้าง (พัทลุง)</p>

ภาพที่ 4.30 ค่าเฉลี่ยดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2545 – 2552
 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (สุราษฎร์ธานี ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง)



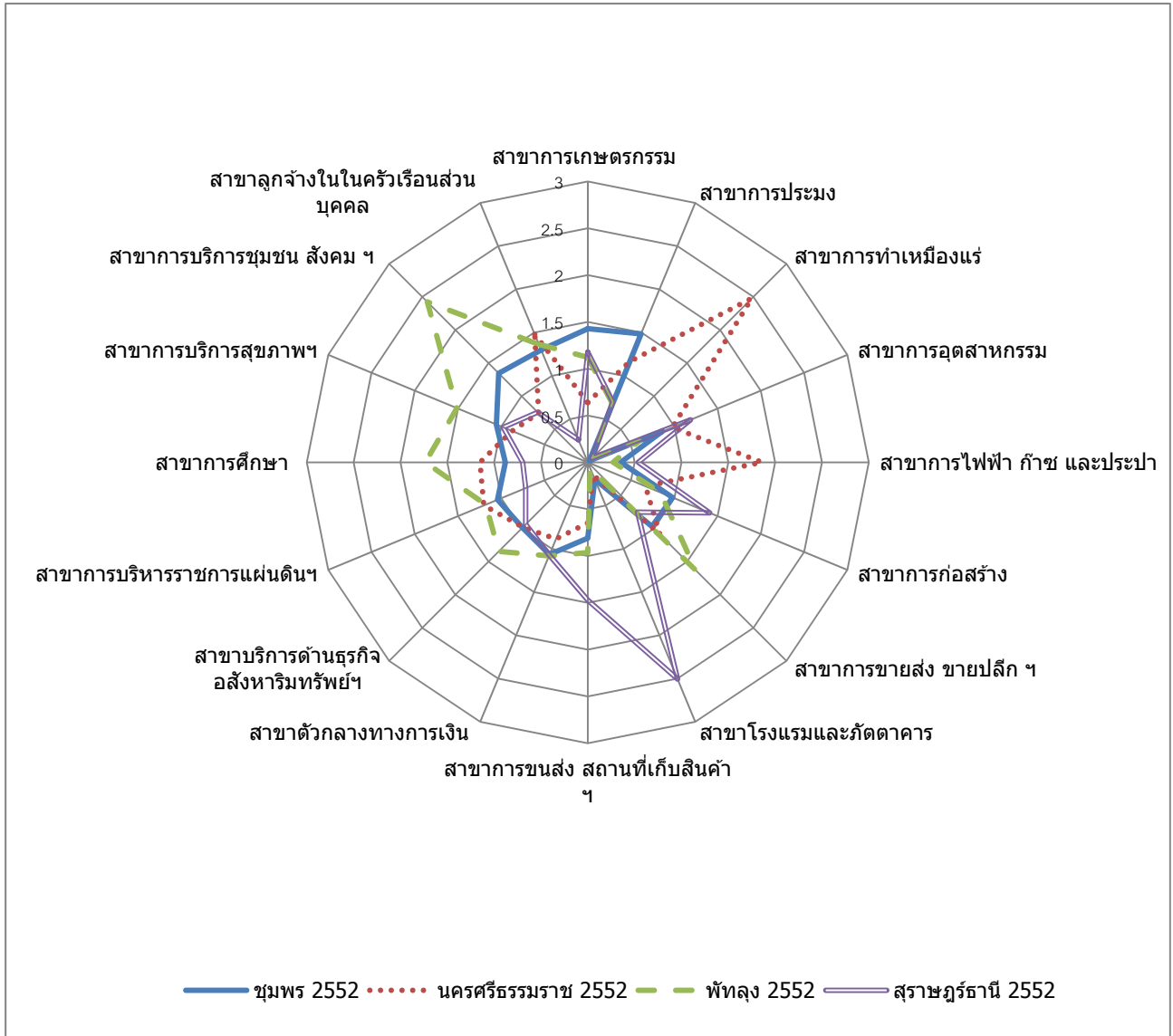
ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 4.31 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2550 – 2552
 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (สุราษฎร์ธานี ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง)



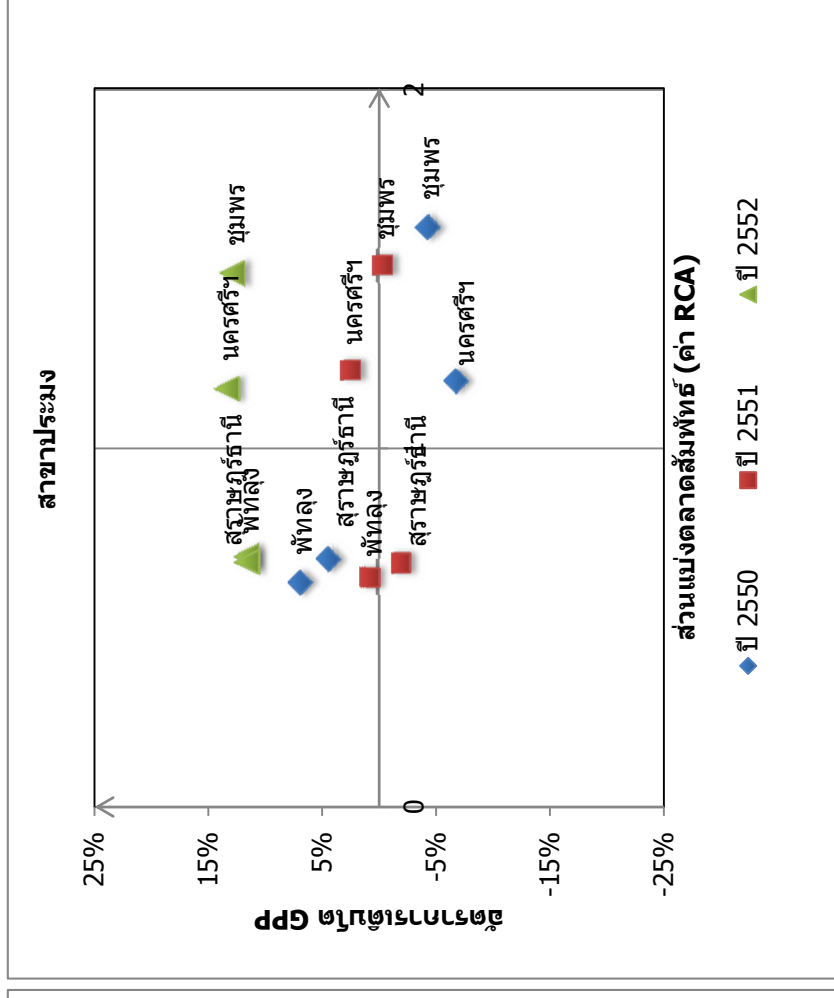
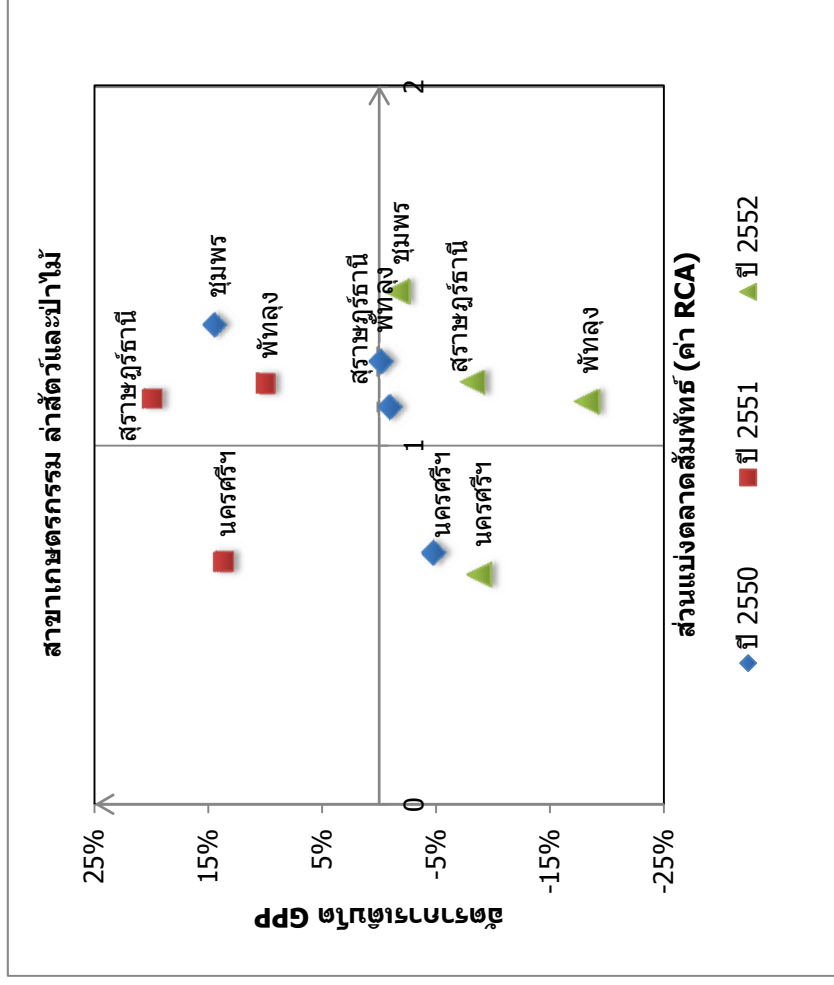
ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 4.32 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2552
 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (สุราษฎร์ธานี ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง)

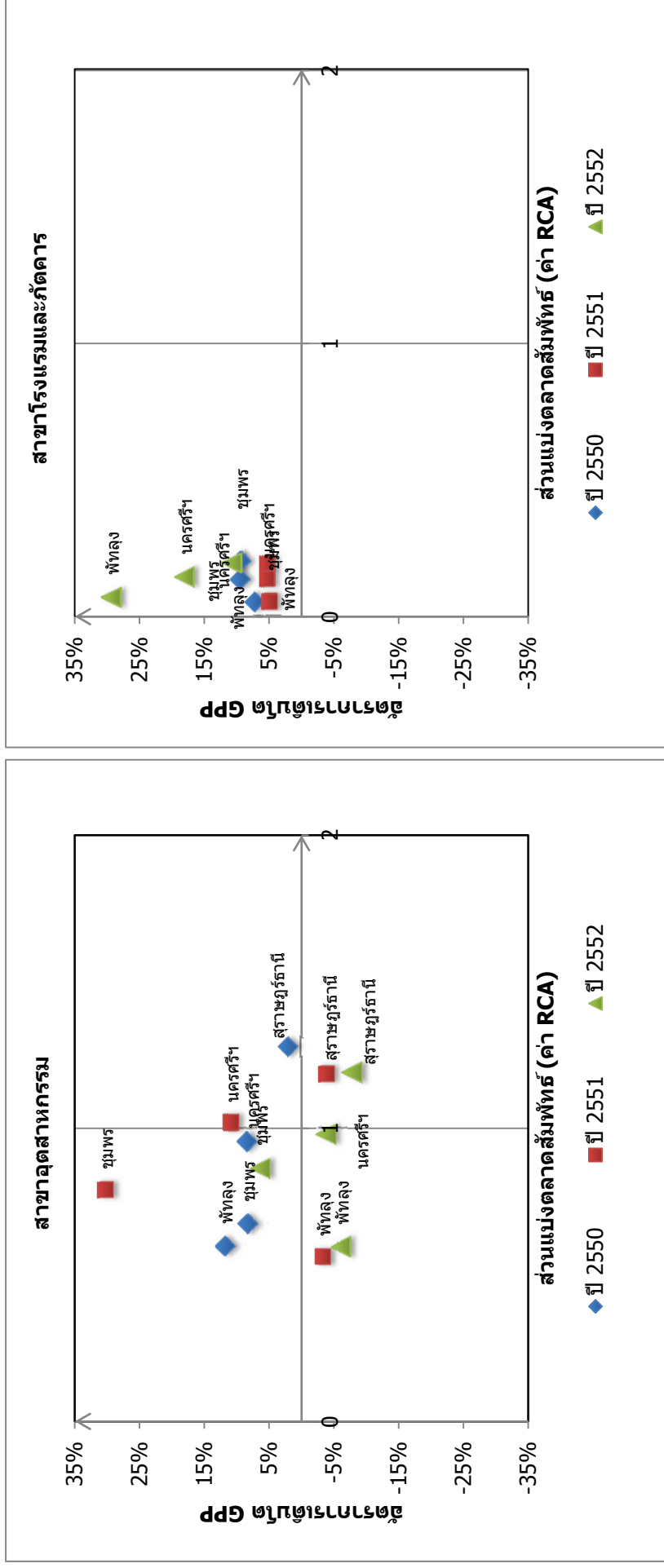


ที่มา: จากการคำนวณ

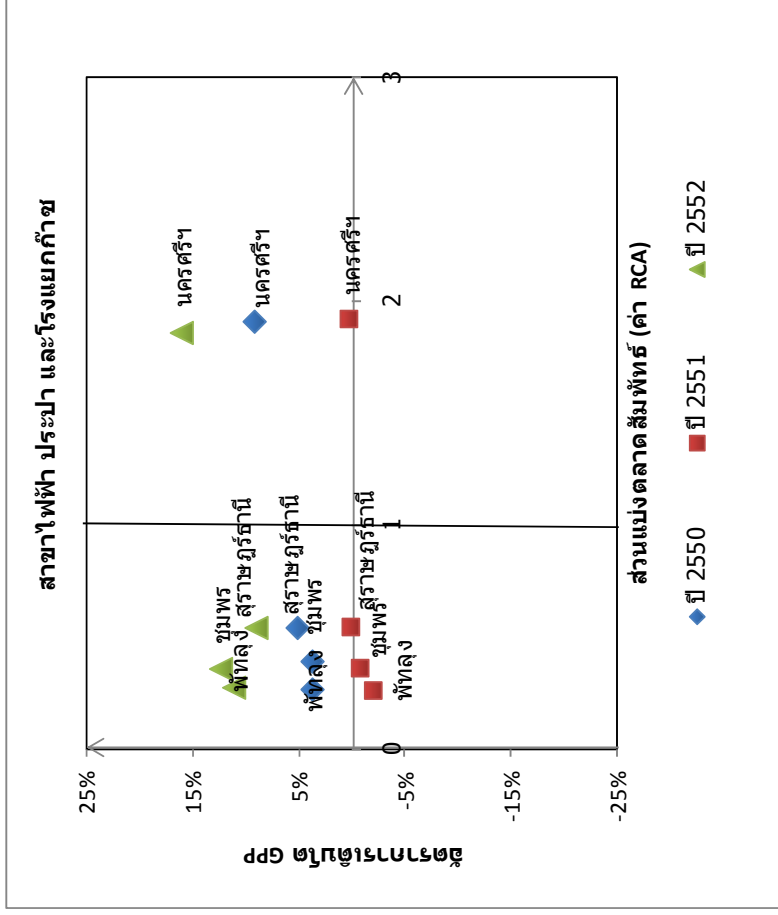
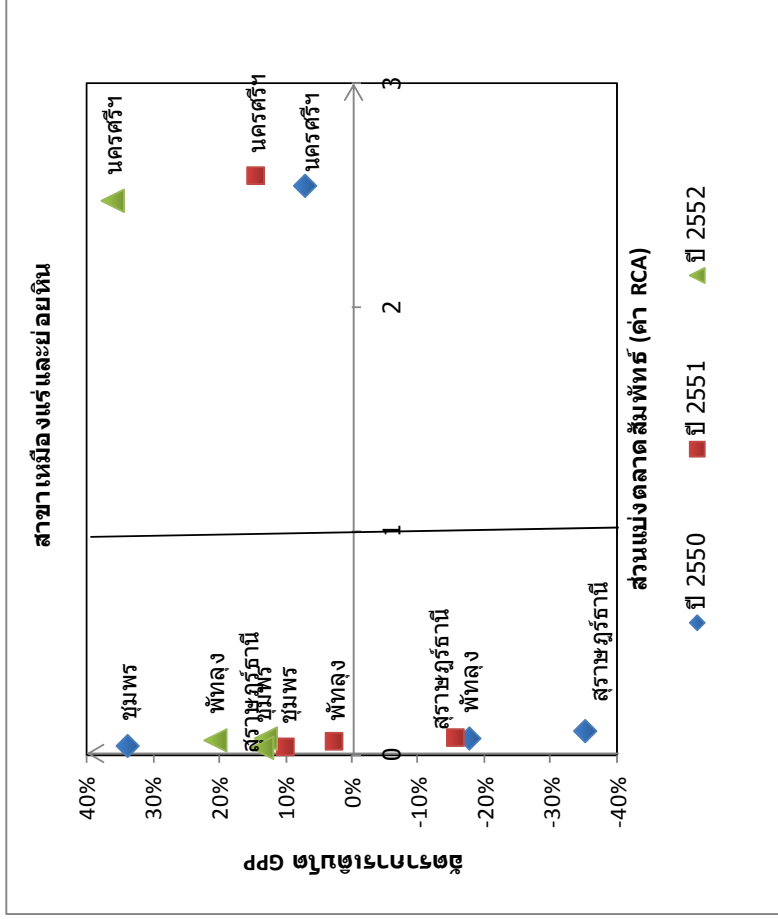
ภาพที่ 4.33 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยรายสาขา (สุราษฎร์ธานี ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง)



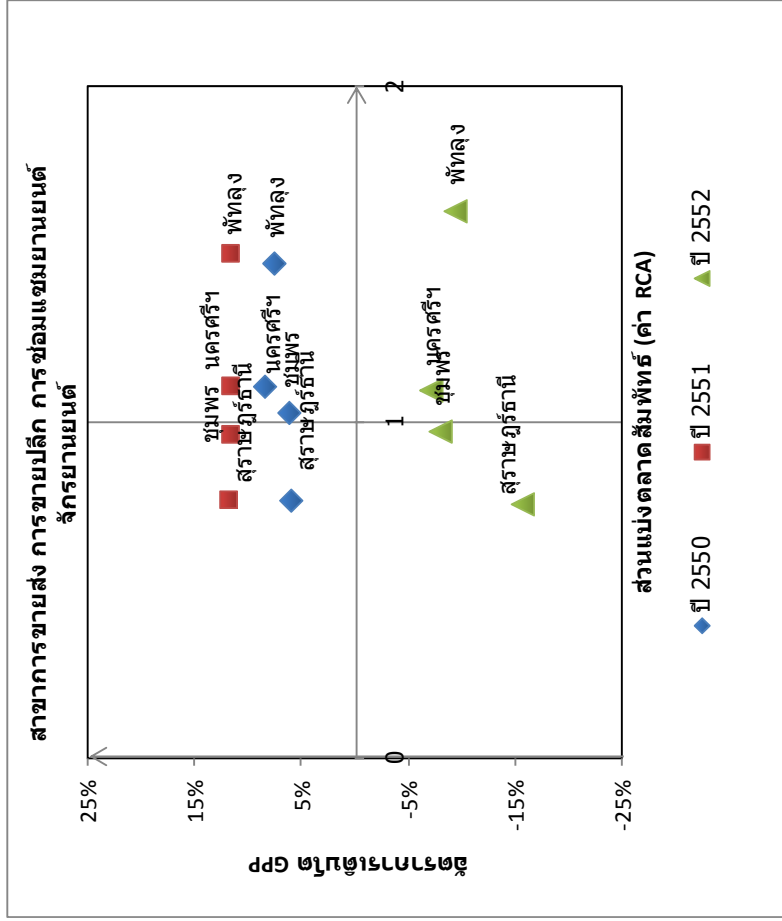
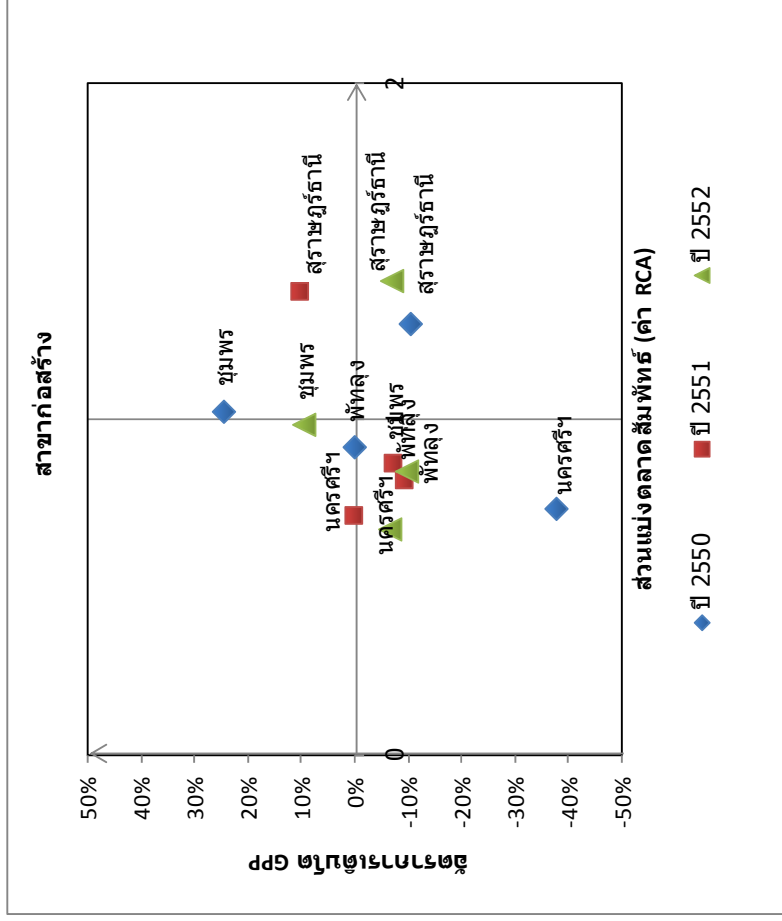
ภาพที่ 4.33 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยรายสาขา (สุราษฎร์ธานี ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง) (ต่อ)



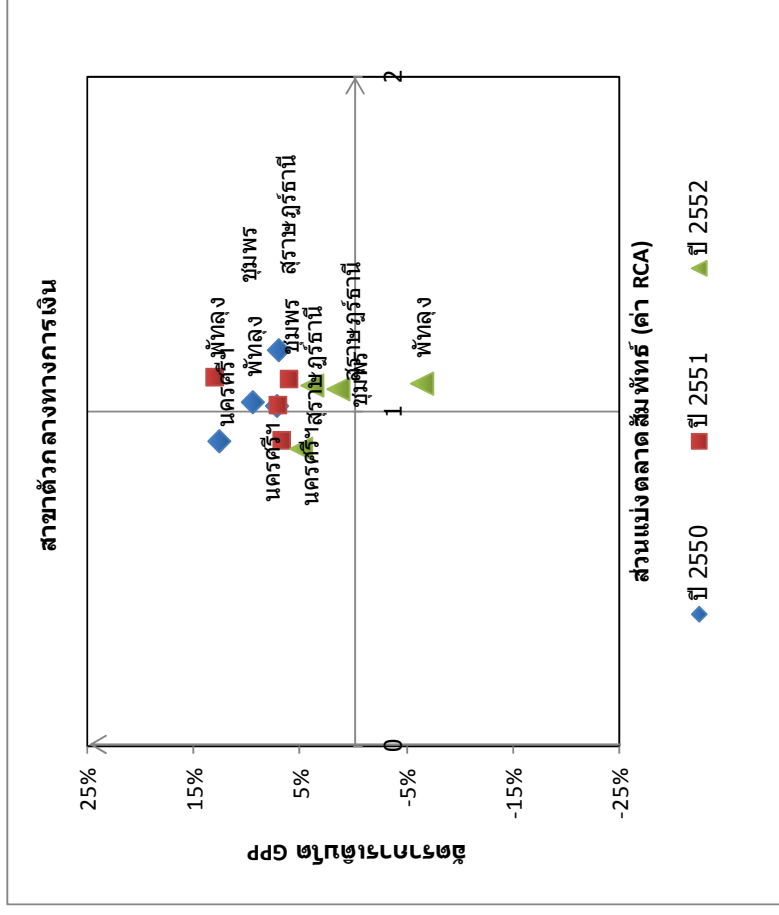
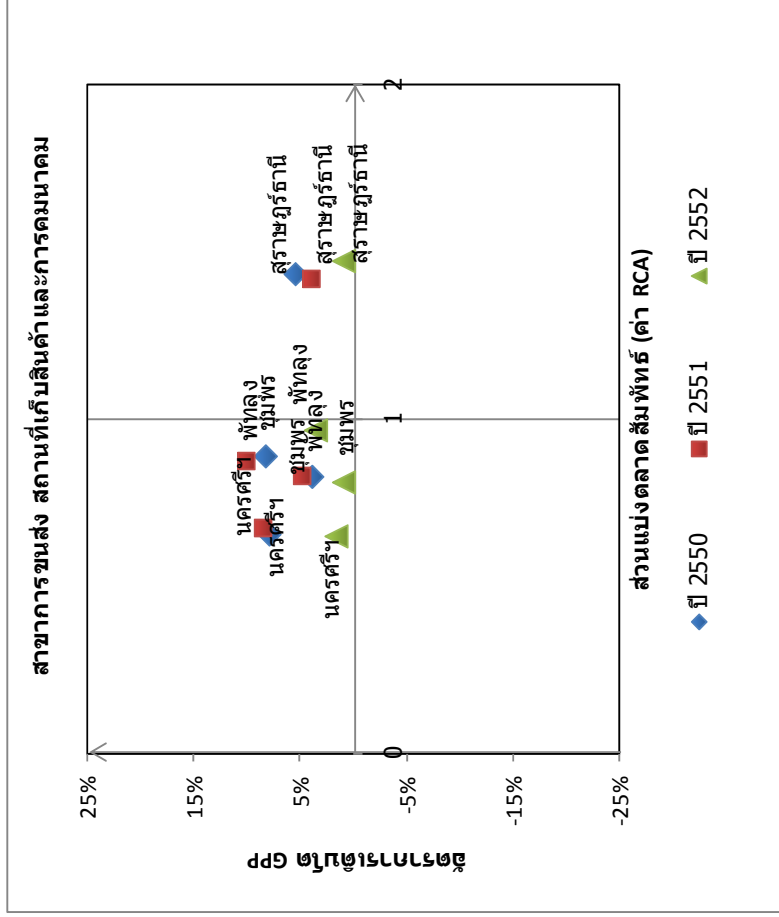
ภาพที่ 4.33 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยรายสาขา (สุราษฎร์ธานี ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง) (ต่อ)



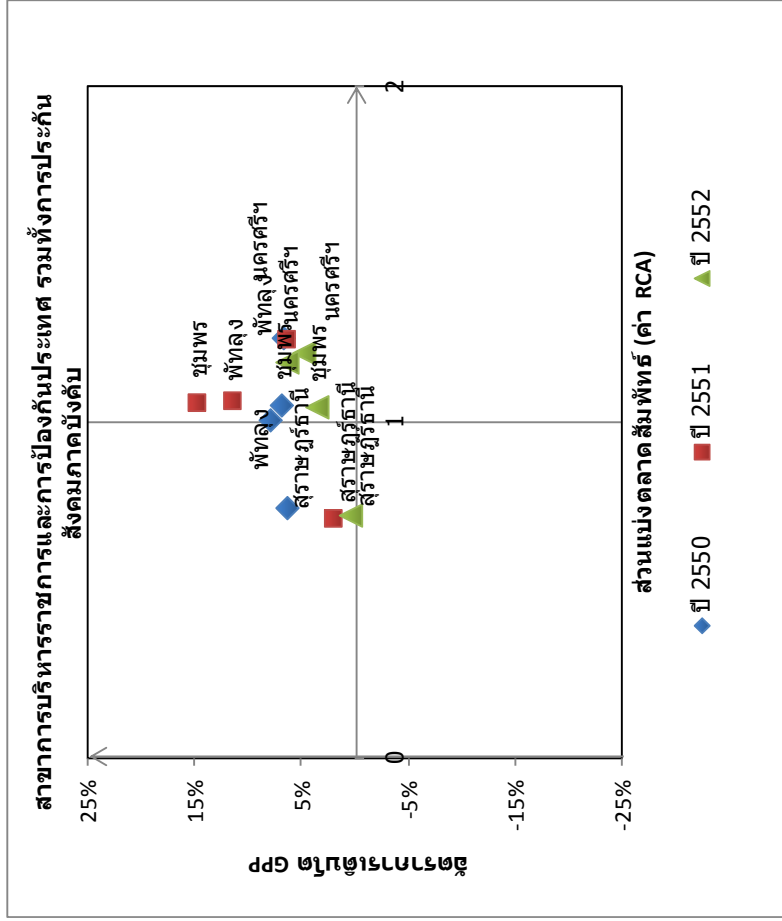
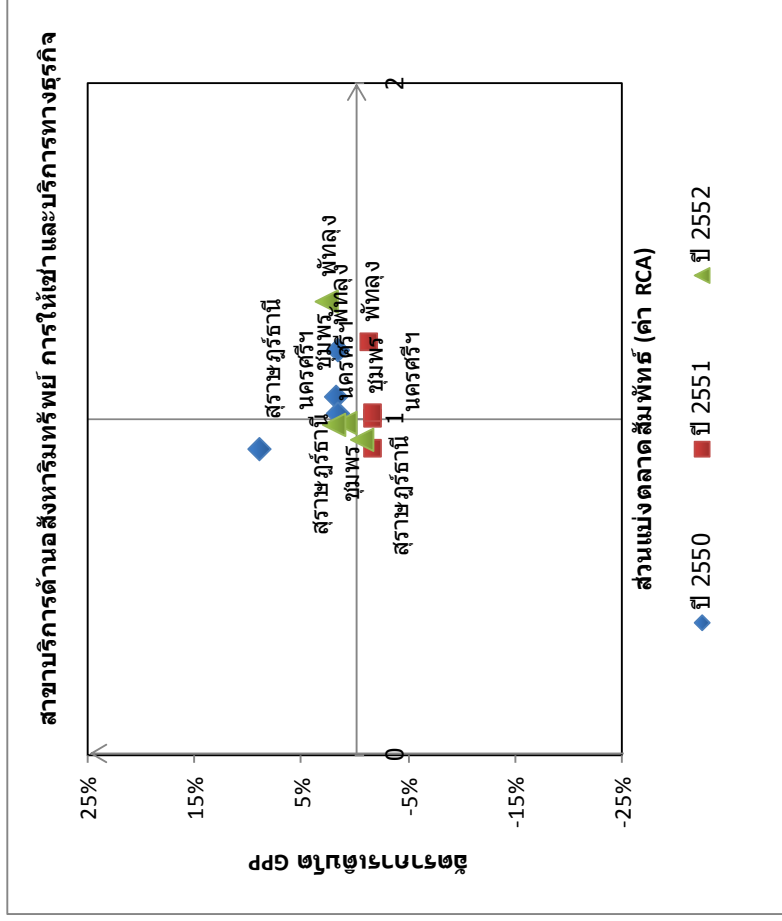
ภาพที่ 4.33 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยรายสาขา (สุราษฎร์ธานี ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง) (ต่อ)



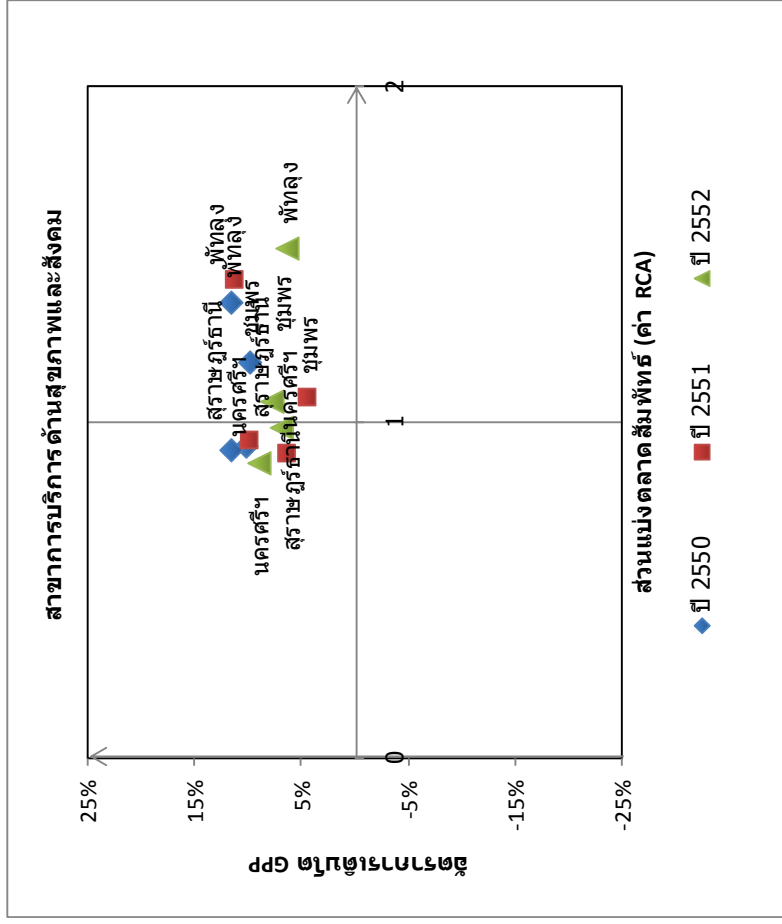
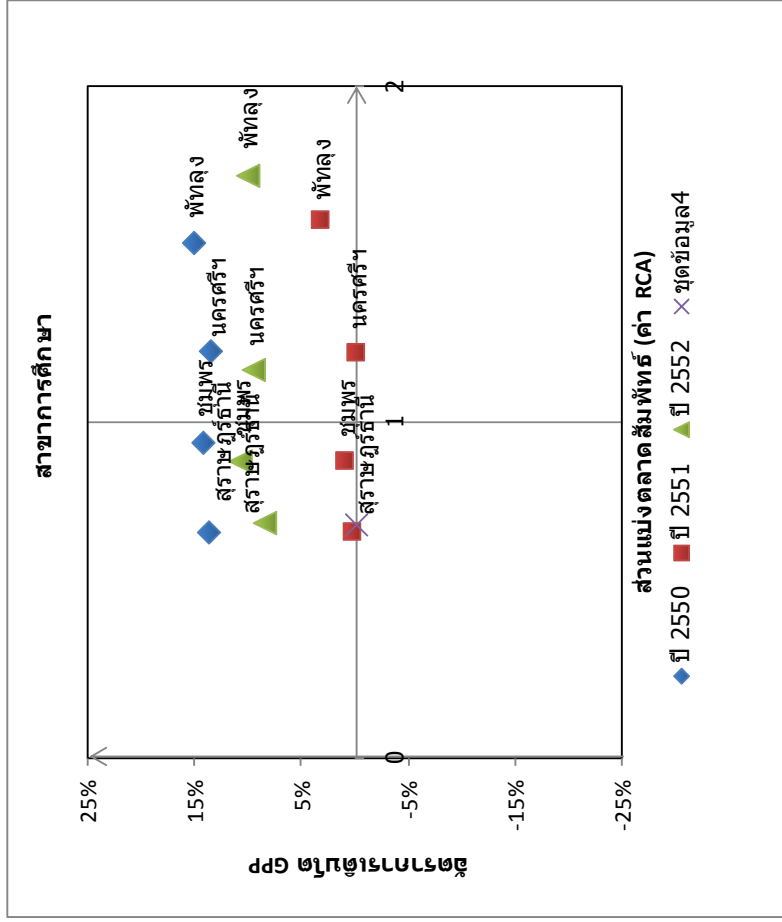
ภาพที่ 4.33 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยรายสาขา (สุราษฎร์ธานี ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง) (ต่อ)



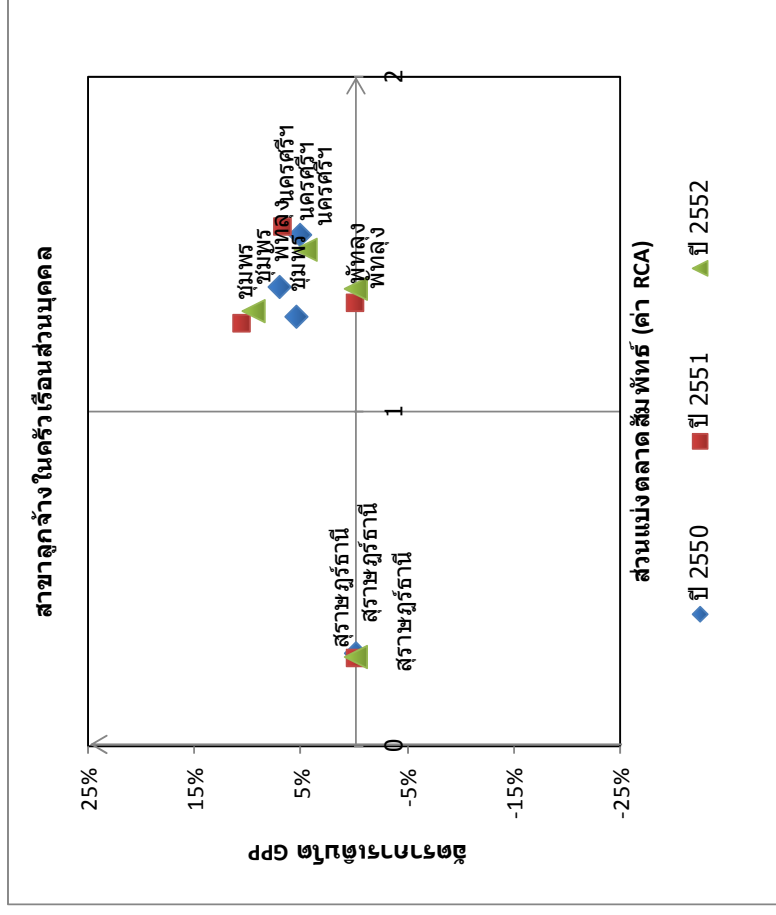
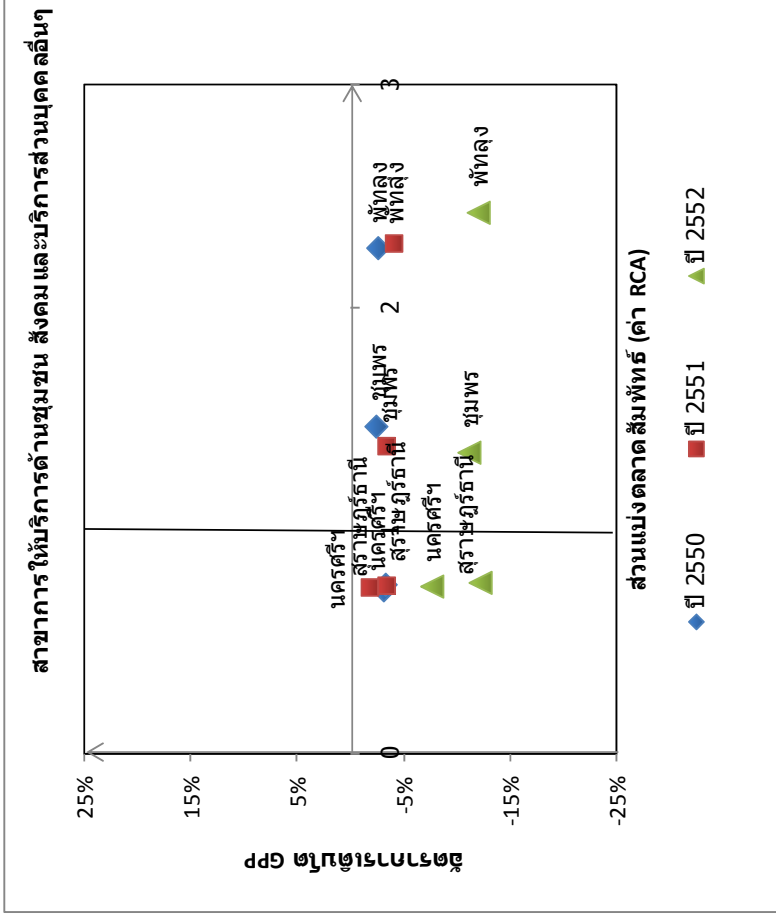
ภาพที่ 4.33 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยรายสาขา (สุราษฎร์ธานี ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง) (ต่อ)



ภาพที่ 4.33 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยรายสาขา (สุราษฎร์ธานี ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง) (ต่อ)



ภาพที่ 4.33 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยรายสาขา (สุราษฎร์ธานี ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง) (ต่อ)



3.8) การวิเคราะห์ศักยภาพของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน (ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง)

1. ข้อมูลพื้นฐาน⁹

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายและมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักระดับโลก พื้นที่เชื่อมโยงทั้งฝั่งอ่าวไทยและทะเลอันดามัน เป็นแหล่งผลิตสินค้าส่งออกของประเทศ คือ ยางพารา กุ้ง มีสินค้าที่สำคัญด้านพลังงานคือปาล์มน้ำมัน แต่ในด้านการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมยังมีไม่มาก ทำให้มีโอกาสในการพัฒนาอุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ ทั้งนี้มีสนามบินนานาชาติ 2 แห่งพร้อมรองรับนักท่องเที่ยวได้จำนวนมาก มีสถาบันการศึกษาในพื้นที่ที่พร้อมผลิตบุคลากรด้านการท่องเที่ยวและบริการเพื่อรองรับการพัฒนาพื้นที่ สภาพภูมิอากาศภาคใต้เป็นแบบร้อนชื้นมีฝนตกชุกติดต่อกันเป็นเวลานานเป็นภาวะคุกคามต่อการท่องเที่ยวทางทะเล

กระแสนิยมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และสุขภาพเป็นโอกาสในการพัฒนาสินค้าและบริการบนฐานภูมิปัญญาท้องถิ่นและเผยแพร่สู่สากล นโยบายพลังงานทดแทนเป็นโอกาสในการผลิตปาล์มน้ำมันและไบโอดีเซล อย่างไรก็ตาม ปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองภายในประเทศ ปัญหาการก่อการร้าย ปัญหาโรคระบาด แรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองมีผลกระทบต่อความมั่นคง การแพร่ระบาดของโรคติดต่อและยาเสพติด มาตรการกีดกันทางการค้าที่ไม่ใช่ภาษีและความไม่มีเสถียรภาพของค่าเงินบาทมีผลกระทบต่อส่งออกสินค้าหลัก เช่น กุ้ง ยางพารา หรือแม้แต่ความเข้มงวดของประเทศเพื่อนบ้านในการทำประมงนอกน่านน้ำ นอกจากนี้โครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่มีผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หรือจากการหลั่งไหลเข้ามาของนักท่องเที่ยวและการเข้ามาทำงานของแรงงานต่างด้าวก็ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลและทรัพยากรด้านการท่องเที่ยว โดยปัจจัยภายนอกที่เป็นอุปสรรคในการพัฒนาต่อระบบเศรษฐกิจ คือ ข้อตกลงการค้าโลก (WTO) และข้อตกลงเขตการค้าเสรี (FTA)

นอกจากนี้ การเกิดคลื่นยักษ์สึนามิ แผ่นดินไหว และภัยธรรมชาติต่างๆ ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ด้านความปลอดภัยของการท่องเที่ยวและธุรกิจบริการ ทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นฐานการผลิตและแหล่งท่องเที่ยวประสบภาวะเสื่อมโทรม โครงสร้างพื้นฐานหลักไม่เพียงพอและไม่ได้มาตรฐาน ฐานการผลิตแคบและผลผลิตการเกษตรส่วนใหญ่จำหน่ายในรูปสินค้าปฐม จึงมีมูลค่าต่ำ บุคลากรในภาคอุตสาหกรรมและบริการขาดความรู้ความเชี่ยวชาญด้านภาษาต่างประเทศ การพัฒนาสะพานเศรษฐกิจ (Land Bridge) ในการเชื่อมโยงการขนส่งสินค้าระหว่างภูมิภาคในการเชื่อมโยงการขนส่งสินค้าระหว่างภูมิภาคเอเชียใต้ ตะวันออกกลาง และเอเชียตะวันออก แผนงานกลุ่มความร่วมมือเขตสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ (Indonesia-Malaysia-Thailand

⁹ ข้อมูลพื้นฐานและข้อมูลเชิงลึกได้มาจากข้อมูลทุติยภูมิหลายแหล่ง การวิเคราะห์เป็นการใช้ข้อมูล GPP ของกลุ่มจังหวัดมาสร้างเป็นดัชนีและวิเคราะห์โดยคณะผู้วิจัย

Growth Triangle Development Project หรือ IMT-GT) ส่งผลต่อการพัฒนาพื้นที่ด้านต่างๆ ข้อตกลง FTA ไทย-จีน ไทย-ญี่ปุ่น และไทย-อินเดีย สร้างโอกาสในการพัฒนาไม่ผล กู้เพื่อการส่งออก บริการโฮมสเตย์ และสปา

2. ข้อมูลเชิงลึก

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน เป็นพื้นที่เกษตรกรรมผสมผสานกับแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของภาคใต้ เป็นพื้นที่ที่มีผลิตภัณฑ์มวลรวมในสัดส่วนต่ำที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มจังหวัดอื่นๆ ในภาคใต้ แต่มีเอกลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวที่โดดเด่น และเป็นกลุ่มจังหวัดที่มีบทบาทสำคัญในสาขาเกษตรกรรมและการท่องเที่ยวของภาคใต้ โดยยังมีความแตกต่างระหว่างพื้นที่ค่อนข้างมาก

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของภาคใต้ หรือชายฝั่งทะเลอันดามันด้านมหาสมุทรอินเดีย ประกอบด้วย 5 จังหวัด คือ ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ และตรัง ลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ประกอบด้วยผืนแผ่นดินและเกาะต่างๆ จำนวนมาก กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีพื้นที่เป็นแนวทอดยาวตามชายฝั่งทะเลอันดามันทางทิศตะวันตกของประเทศ ตั้งอยู่บนพื้นที่ลุ่มน้ำภาคใต้ฝั่งตะวันตก ลักษณะภูมิประเทศด้านขวามีแนวเทือกเขาพาดผ่านจากจังหวัดระนองลงมาถึงจังหวัดพังงา ซึ่งเป็นต้นกำเนิดแม่น้ำสายต่างๆ แม่น้ำและลำน้ำมีความยาวไม่มากนักและไหลลงสู่ทะเลอันดามันไปทางทิศตะวันตกและตะวันตกเฉียงใต้เป็นส่วนใหญ่ ลักษณะภูมิประเทศเกิดจากแผ่นดินยุบตัว ทำให้ชายฝั่งทะเลเว้าแหว่งมีอ่าวและเกาะเล็กๆ มากมาย และมีป่าชายเลน

2.1 ประชากรและโครงสร้างประชากร

เมื่อเปรียบเทียบจำนวนประชากรของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันในปี 2551 กับจำนวนประชากรของภาคใต้และของประเทศ พบว่ากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีจำนวนประชากร คิดเป็นร้อยละ 2.86 ของประเทศ และคิดเป็นร้อยละ 21.31 ของภาคใต้ อัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรเท่ากับร้อยละ 1.65 เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2550 ที่มีจำนวนประชากรเท่ากับ 1,764,138 คน ซึ่งเป็นอัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรที่มากที่สุดในภาคใต้ และมีอัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรอย่างต่อเนื่องทุกปี ดังรายละเอียดในตารางแสดงจำนวนประชากรตั้งแต่ปี 2545-2551 สำหรับโครงสร้างประชากรของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันในปี 2551 มีประชากรโดยส่วนใหญ่ หรือร้อยละ 65.49 ของประชากรทั้งหมดอยู่ในช่วงอายุ 15-59 ปี รองลงมาคือช่วงแรกเกิดถึง 14 ปี ร้อยละ 25.20 และในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป ร้อยละ 9.32 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีกำลังแรงงานโดยรวมในปี 2551 เท่ากับ 1,031,315.75 คน ซึ่งเป็นกำลังแรงงานที่เพิ่มขึ้นจากปี 2550 ที่มีกำลังแรงงาน 1,030,918.50 คน เท่ากับร้อยละ 0.04 และคิดเป็นกำลังแรงงานร้อยละ 21.01 ของภาคใต้ ในปี 2551 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีผลิตภาพแรงงานรวม หรือผลผลิตอันเกิดจากแรงงาน

ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญที่มีผลต่ออัตราค่าจ้างและรายได้ของผู้ใช้แรงงาน เท่ากับ 93,974 บาทต่อคนต่อปี และเป็นผลิตภาพแรงงานที่สูงที่สุดในภาคใต้และต่อเนื่องมาโดยตลอด

2.2 ด้านเศรษฐกิจ

ในภาพรวมของ ปี 2550 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดหรือ (Gross Regional Product หรือ GRP) เท่ากับ 213,940 ล้านบาท มีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นจาก ปี 2549 เท่ากับร้อยละ 6.11 จังหวัดที่สัดส่วนของ GRP มากที่สุดในกลุ่มจังหวัดฯ หรือมีฐานเศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุดในกลุ่มจังหวัด คือ ภูเก็ตและตรัง เท่ากับร้อยละ 28.94 รองลงมา คือ กระบี่ พังงาและระนอง ตามลำดับ สำหรับจังหวัดที่มีอัตราการขยายตัวของ GRP มากที่สุดในกลุ่มจังหวัดคือกระบี่ เท่ากับร้อยละ 11.22 รองลงมาคือภูเก็ต พังงา ตรัง และระนอง ตามลำดับ การผลิตที่สำคัญของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันในปี 2550 คือ สาขาการผลิตนอกภาคเกษตรกรรม มีสัดส่วนร้อยละ 61.66 ของ GRP โดยเฉพาะสาขาการผลิตที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ได้แก่ โรงแรมและภัตตาคาร มีสัดส่วนร้อยละ 20.85 รองลงมาคือสาขาค้าปลีก-ค้าส่ง มีสัดส่วนร้อยละ 10.72 และรองลงมาตามลำดับคือ สาขาอุตสาหกรรม ขนส่งและคมนาคม การศึกษาและก่อสร้าง เป็นต้น

ในขณะที่การผลิตที่มีอัตราการขยายตัวมากที่สุด เพิ่มขึ้นจากปี 2549 คือสาขาการเงิน มีอัตราการขยายตัว เท่ากับร้อยละ 23.82 รองลงมาคือสาขาอุตสาหกรรม มีอัตราการขยายตัวเท่ากับร้อยละ 14.55 คิดเป็นสัดส่วนเท่ากับร้อยละ 8.60 ของ GRP และรองลงมาตามลำดับคือ การศึกษา คมนาคม-ขนส่ง โดยสาขาก่อสร้างมีการขยายตัวในอัตราต่ำที่สุด คือ ร้อยละ 2.21 และสาขาที่มีการหดตัวมากที่สุด คือ สาขาประมง

สำหรับการผลิตภาคเกษตรที่สำคัญ ได้แก่ ยางพารา ปาล์มน้ำมัน เนื่องจากสภาพภูมิอากาศของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันได้รับอิทธิพลจากมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ และมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือพัดปกคลุมเป็นเวลานาน ทำให้ได้รับปริมาณน้ำฝนจำนวนมาก ส่งผลต่อภาคการเกษตร ซึ่งมีพื้นที่การเกษตรรวมกันทั้งสิ้นประมาณ 5 ล้านไร่เศษ โดยสรุปภาพรวมโครงสร้างการผลิตของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ยกเว้นจังหวัดภูเก็ตยังคงพึ่งพิงภาคการเกษตรเป็นหลัก โดยมีสัดส่วนภาคการเกษตรรวมของกลุ่มจังหวัดสูงถึงร้อยละ 38.34 ของมูลค่าการผลิตรวม รองลงมาคือสาขานอกภาคเกษตร ได้แก่ สาขาโรงแรมและภัตตาคาร ค้าปลีกค้าส่ง อุตสาหกรรมและการคมนาคม-ขนส่ง เป็นต้น

2.3 ด้านการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวได้สร้างรายได้มหาศาลให้กับประเทศแต่ยังเป็นการกระจุกตัวอยู่เฉพาะบางพื้นที่ โดยในปี 2549 มีรายได้จากการท่องเที่ยวของภาคใต้รวม 147,297 ล้านบาทหรือร้อยละ 20 ของรายได้การท่องเที่ยวรวมทั้งประเทศโดยส่วนใหญ่มาจากแหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันโดยเฉพาะจังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ และเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลที่มีชื่อเสียงระดับ

นานาชาติ โดยมีรายได้รวมกันสูงถึงร้อยละ 83 ของรายได้การท่องเที่ยวภาคใต้และเกือบร้อยละ 80 เป็นรายได้จากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ รองลงมา ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวเมืองชายแดนในกลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเฉพาะเมืองหาดใหญ่และสะเตาะในจังหวัดสงขลา ซึ่งนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาจากประเทศเพื่อนบ้าน คือ มาเลเซียและสิงคโปร์ อย่างไรก็ตามในช่วงปี 2547 – 2548 แหล่งท่องเที่ยวฝั่งอันดามันได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ธรณีพิบัติภัยและความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้ลดลงค่อนข้างมาก แต่สถานการณ์ก็ค่อยๆ กลับเข้าสู่ภาวะปกติ แสดงให้เห็นว่าแหล่งท่องเที่ยวได้รับการฟื้นฟูแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม การท่องเที่ยวยังไม่กระจายไปสู่จังหวัดตรังและระนองมากนัก รายได้จากการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตเป็นจำนวนเงินปีละหลายหมื่นล้านบาท กระจับปีละเกือบสองหมื่นล้านบาท พังงาปีละกว่า 5,000 ล้านบาท แต่จังหวัดตรังมีรายได้จากการท่องเที่ยวเพียงปีละประมาณ 3,000 ล้านบาทและระนองปีละไม่ถึง 1,000 ล้านบาท

2.4 ด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ

กลุ่มจังหวัดอันดามันได้รับผลกระทบจากธรณีพิบัติภัยสึนามิ ทำให้ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งถูกทำลาย ประกอบกับการที่กลุ่มอันดามันมีความโดดเด่นด้านการท่องเที่ยวทำให้ทรัพยากรบางอย่างถูกใช้เกินขีดความสามารถและเกิดการเสื่อมโทรม รวมทั้งเกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมโดยเฉพาะเรื่องขยะมูลฝอยและน้ำเสีย

ทรัพยากรดิน พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นดินเปรี้ยว ดินเค็ม และดินทราย

พื้นที่ชุ่มน้ำ มีพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระดับโลก 4 แห่ง คือ อ่าวพังงา แหลมสน หาดเจ้าไหม และปากแม่น้ำกระบี่

ทรัพยากรป่าไม้และชายฝั่งทะเล 5 จังหวัดกลุ่มภาคใต้ฝั่งอันดามันชายฝั่งทะเลมีสภาพเป็นดินเลนเหมาะต่อการเจริญเติบโตของป่าชายเลน จึงทำให้มีพื้นที่ป่าชายเลนประมาณ 1 ล้านไร่เศษ เป็นแหล่งเพาะพันธุ์และแหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์น้ำวัยอ่อน รวมถึงเป็นแนวกันคลื่นลมและภัยธรรมชาติเป็นอย่างดี ประกอบกับมีทรัพยากรทางทะเลที่อุดมสมบูรณ์ มีแนวปะการังและเกาะแก่งมากมาย เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์น้ำจำนวนมาก โดยเฉพาะในบริเวณอ่าวพังงา มีการจับสัตว์น้ำปีละประมาณ 250,000 ตัน/ปี

ทรัพยากรน้ำผิวดิน พื้นที่กลุ่มภาคใต้ฝั่งอันดามันมีฝนตกเฉลี่ยทั้งปี มีลมมรสุมพัดผ่านถึง 2 ช่วง ทำให้มีปริมาณน้ำฝนมากจึงไม่เกิดปัญหาการขาดแคลนน้ำ ยกเว้นพื้นที่จังหวัดภูเก็ตซึ่งจะมีปัญหาการขาดแคลนน้ำอุปโภคบริโภคโดยเฉพาะในช่วงฤดูการท่องเที่ยว

3. แผนพัฒนาจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน พ.ศ. 2553 – 2556

วิสัยทัศน์: ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก ประตูก่อเชื่อมโยงเศรษฐกิจสู่นานาชาติ

ตารางที่ 4.36 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1: การพัฒนาทรัพยากรทางการท่องเที่ยว สินค้าและบริการให้เชื่อมโยงและเกื้อหนุนซึ่งกันและกันในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันและนานาชาติอย่างยั่งยืน	<ol style="list-style-type: none"> 1. การบรรลุตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ตามที่กำหนดไว้ 2. การเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยว สินค้าและบริการ 3. การเพิ่มคุณภาพด้านการจัดการท่องเที่ยว สินค้าและบริการของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน 4. การสร้างมูลค่าเพิ่มของแหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการที่มีศักยภาพ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยว 2. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าสินค้าเกษตรหลัก 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การพัฒนาและจัดการกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานระดับสากล 2. การสร้างการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน 3. การสนับสนุนฐานการผลิตสำหรับการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน 4. สนับสนุนการสร้างเศรษฐกิจให้สมดุลและเชื่อมโยงการค้ากับต่างประเทศ
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2: การพัฒนาการตลาดการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการเพื่อรักษาฐานนักท่องเที่ยวเดิม	<ol style="list-style-type: none"> 1. การบรรลุตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ตามที่กำหนดไว้ 2. การเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวและ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยว 2. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าสินค้าเกษตรหลัก 	<ol style="list-style-type: none"> 1. เร่งสร้างจุดยืนผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันร่วมกัน (Product Positioning) 2. เร่งสร้างภาพลักษณ์เชิงบวก

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
และเพิ่มปริมาณนักท่องเที่ยวคุณภาพบนฐานอัตลักษณ์และภูมิปัญญา	<p>รายได้จากการท่องเที่ยว สินค้าและบริการ</p> <p>3. การเพิ่มคุณภาพด้านการจัดการท่องเที่ยว สินค้าและบริการของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน</p> <p>4. การสร้างมูลค่าเพิ่มของแหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการที่มีศักยภาพ</p>		<p>ทางการท่องเที่ยวต่อประชาคมโลก (Re-Branding)</p> <p>3. สนับสนุนการสร้างกลยุทธ์ทางการตลาดเชิงบูรณาการเพื่อรักษารฐานนักท่องเที่ยวเดิม</p> <p>4. พัฒนากลยุทธ์ทางการตลาดเชิงบูรณาการที่สามารถเจาะกลุ่มนักท่องเที่ยวคุณภาพ</p> <p>5. สนับสนุนการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ</p> <p>6. สนับสนุนการดำเนินการตลาดการท่องเที่ยวแบบพันธมิตรกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน</p> <p>7. สนับสนุนการดำเนินการตลาดการท่องเที่ยวโดยคำนึงถึงสังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม (Societal and Green Marketing)</p> <p>8. ส่งเสริมการสร้างจุดรวมศูนย์ (One Stop Service) เพื่อพัฒนาการตลาดการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน</p>

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
<p>ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3:</p> <p>การพัฒนากลไกการจัดการการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันแบบพหุภาคี</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. การบรรลุตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ตามที่กำหนดไว้ 2. การเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยว สินค้าและบริการ 3. การเพิ่มคุณภาพด้านการจัดการท่องเที่ยว สินค้าและบริการของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน 4. การสร้างมูลค่าเพิ่มของแหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการที่มีศักยภาพ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยว 2. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว 3. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของเครือข่ายการท่องเที่ยวการค้าและบริการ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. เร่งพัฒนาคุณภาพบุคลากรให้มีมาตรฐานภายใต้ความร่วมมือของสถาบันการศึกษาในพื้นที่เพื่อตอบสนองต่อการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวและเศรษฐกิจในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน 2. เร่งพัฒนาศักยภาพองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้สามารถวางแผนการจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจที่วางอยู่บนฐานทรัพยากรและภูมิปัญญาอันดามัน 3. พัฒนาชุมชนอันดามันสู่การเป็นเจ้าบ้านที่ดี 4. สนับสนุนการสร้างสำนักประสานการจัดการการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน (Andaman Tourism Bureau) เพื่อกำหนดทิศทาง การพัฒนา การจัดการ และการตรวจสอบการ พัฒนาการท่องเที่ยว รวมถึงเป็นศูนย์รวมข้อมูลด้านการลงทุนการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
			<p>5. ส่งเสริมการสร้างเครือข่ายการ ท่องเที่ยว การค้าและบริการอัน ดามันแบบพหุภาคีเพื่อสร้าง ความรู้สู่การเป็นเจ้าของ ร่วมกันและจัดการวิกฤตร่วมกัน</p> <p>6. สร้างเครือข่ายการจัดการ ความรู้ทางการท่องเที่ยว การค้าและบริการกับกลุ่ม ประเทศเพื่อนบ้านและประเทศ คู่ค้าสำคัญ</p> <p>7. เร่งพัฒนาฐานเศรษฐกิจเกษตร ของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดา มันเพื่อสนับสนุนให้มีภาวะ เศรษฐกิจที่เอื้อต่อการพัฒนา ด้านการท่องเที่ยว</p> <p>8. พัฒนาศักยภาพสำนักบริหาร ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ ฝั่งอันดามันให้ปฏิบัติงานอย่าง มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มากขึ้น</p>

ที่มา: แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน (4 ปี) พ.ศ. 2553 – 2556

4. การวิเคราะห์ศักยภาพและยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

จากตารางที่ 4.36 ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ของกลุ่มจังหวัดภาคภาคใต้ ฝั่งอันดามัน สามารถสรุปได้ว่า ยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดให้ความสำคัญกับด้านท่องเที่ยว ด้านการค้า การลงทุน และยุทธศาสตร์ของแต่ละจังหวัดซึ่งอาจมีความเกี่ยวข้องกันตามตารางที่ 4.37 และ 4.38 ตามลำดับ กลุ่มจังหวัดนี้มุ่งเน้นที่ยุทธศาสตร์ด้านการค้าและการลงทุน โดยไม่ได้เน้นที่ด้านการเกษตรและการพัฒนา

อุตสาหกรรมซึ่งสอดคล้องกับทรัพยากรที่กลุ่มจังหวัดมีอยู่ อย่างไรก็ตามไม่มีจังหวัดใดที่มีจุดเน้นในด้านการค้า การลงทุน

ตารางที่ 4.37 สรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด

กลุ่มจังหวัด	ประเด็นยุทธศาสตร์			
	ด้านการท่องเที่ยว	ด้านการเกษตร	ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม	ด้านการค้าการลงทุน
ภาคใต้ฝั่งอันดามัน	✓			✓

ที่มา: แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน (4 ปี) พ.ศ. 2553 – 2556

ตารางที่ 4.38 สรุปยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาจังหวัด

จังหวัด	ประเด็นยุทธศาสตร์			
	ด้านการท่องเที่ยว	ด้านการเกษตร	ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม	ด้านการค้าการลงทุน
ระนอง	✓	✓		
พังงา	✓	✓		
ภูเก็ต (กลุ่มเป้าหมาย)	✓			
กระบี่ (กลุ่มเป้าหมาย)	✓	✓		
ตรัง	✓	✓		

ที่มา: 1) แผนพัฒนาจังหวัดระนอง พ.ศ. 2553 – 2556 2) แผนพัฒนาจังหวัดพังงา พ.ศ. 2553 – 2556

3) แผนพัฒนาจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2553 – 2556 4) แผนพัฒนาจังหวัดกระบี่ พ.ศ. 2553 – 2556

5) แผนพัฒนาจังหวัดตรัง พ.ศ. 2553 – 2556

จากยุทธศาสตร์ที่มีการนำเสนอโดยกลุ่มจังหวัด คณะผู้วิจัยได้นำค่า GPP ของแต่ละจังหวัดมาจัดทำเป็นค่า RCA ตามที่นำเสนอมาในส่วนของวิธีการวิเคราะห์ โดยให้ฐานเทียบเป็นกลุ่มจังหวัด เพื่อวิเคราะห์ว่าภายใต้อุตสาหกรรมที่มีการกำหนดตามการจัดเก็บข้อมูล GPP นั้น อุตสาหกรรมใดมีความเหมาะสมกับจังหวัดใดมากกว่า ผลที่ได้รับตาม พบว่า สาขาที่มีความเด่นชัดในเชิงศักยภาพคือสาขาโรงแรมและภัตตาคารของจังหวัดภูเก็ตและสาขาเหมืองแร่ในจังหวัดพังงา

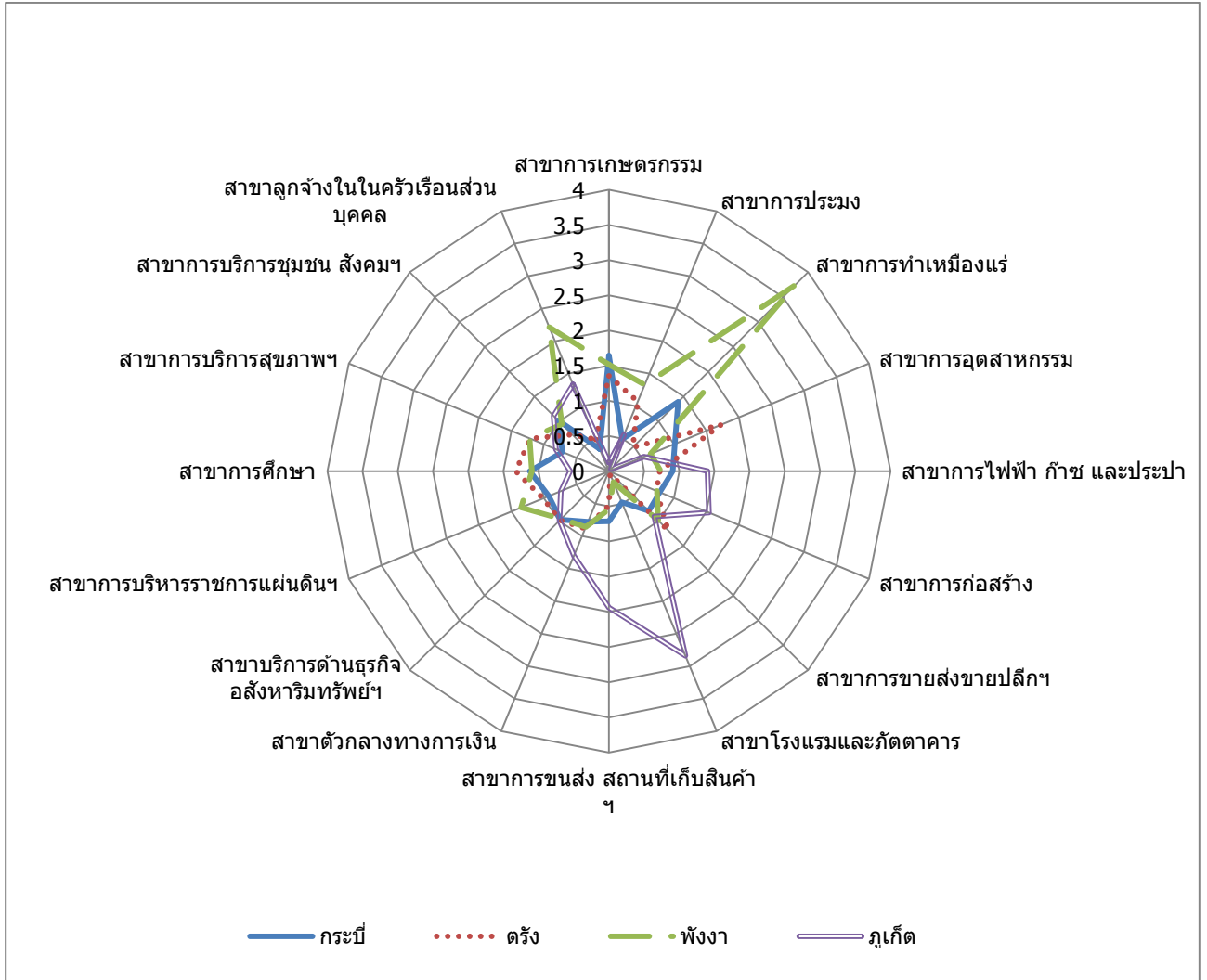
เมื่อพิจารณาโดยใช้ BCG พบว่า ในแต่ละสาขาและแต่ละจังหวัดมีการกระจายตัวของตำแหน่งผลลัพธ์ค่อนข้างมากและอยู่คนละตำแหน่ง ซึ่งในเชิงของการบริหารทรัพยากรทำให้ได้ภาพที่ชัดเจนว่าในแต่ละสาขาจังหวัดใดที่มีความได้เปรียบและมีศักยภาพที่จะเติบโต การเคลื่อนย้ายทรัพยากรระหว่างจังหวัดและระหว่างสาขาอาจทำให้เศรษฐกิจในภาพรวมดีขึ้น

ตารางที่ 4.39 การสรุปรวมรายสาขาปี 2552

Question Mark	Star
สาขาเกษตรกรรม ลำไ้ ส้ม ฝรั่ง (ระนอง)	สาขาการประมง (ระนอง พังงา ตรัง)
สาขาการอุตสาหกรรม (ภูเก็ต ระนอง)	สาขาไฟฟ้า ประปา โรงแยกก๊าซ (ภูเก็ต ระนอง)
สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (ระนอง กระบี่)	สาขาการก่อสร้าง (ระนอง)
สาขาการประมง (ภูเก็ต กระบี่)	สาขาการขนส่ง (ภูเก็ต)
สาขาไฟฟ้า ประปา โรงแยกก๊าซ (พังงา กระบี่ ตรัง)	สาขาตัวกลางทางการเงิน (ภูเก็ต)
สาขาการก่อสร้าง (พังงา ตรัง)	สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (ภูเก็ต ระนอง)
สาขาการขนส่ง (ระนอง พังงา กระบี่)	สาขาบริหารราชการ ป้องกันประเทศ (ระนอง พังงา)
สาขาตัวกลางทางการเงิน (ระนอง กระบี่)	สาขาการศึกษา (ระนอง พังงา กระบี่ ตรัง)
สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (พังงา กระบี่ ตรัง)	สาขาบริการสุขภาพ สังคม (ระนอง พังงา ตรัง)
สาขาบริหารราชการ ป้องกันประเทศ (ภูเก็ต กระบี่ ตรัง)	สาขาธุรกิจ (ภูเก็ต ระนอง พังงา)
สาขาการศึกษา (ภูเก็ต)	
สาขาบริการสุขภาพ สังคม (ภูเก็ต กระบี่)	
Dogs	Cash Cows
สาขาเกษตรกรรม ลำไ้ ส้ม ฝรั่ง (ภูเก็ต)	สาขาเกษตรกรรม ลำไ้ ส้ม ฝรั่ง (พังงา กระบี่ ตรัง)
สาขาการอุตสาหกรรม (พังงา)	สาขาการอุตสาหกรรม (กระบี่ ตรัง)
สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (พังงา ตรัง)	สาขาโรงแรม ภัตตาคาร (ภูเก็ต)
สาขาการก่อสร้าง (กระบี่)	สาขาการก่อสร้าง (ภูเก็ต)
สาขาขายส่ง ขายปลีก (ภูเก็ต พังงา กระบี่)	สาขาขายส่ง ขายปลีก (ระนอง ตรัง)
สาขาการขนส่ง (ตรัง)	สาขาบริการชุมชน (ภูเก็ต ระนอง กระบี่)
สาขาตัวกลางทางการเงิน (พังงา ตรัง)	
สาขาบริการชุมชน (พังงา ตรัง)	
สาขาธุรกิจ (กระบี่ ตรัง)	

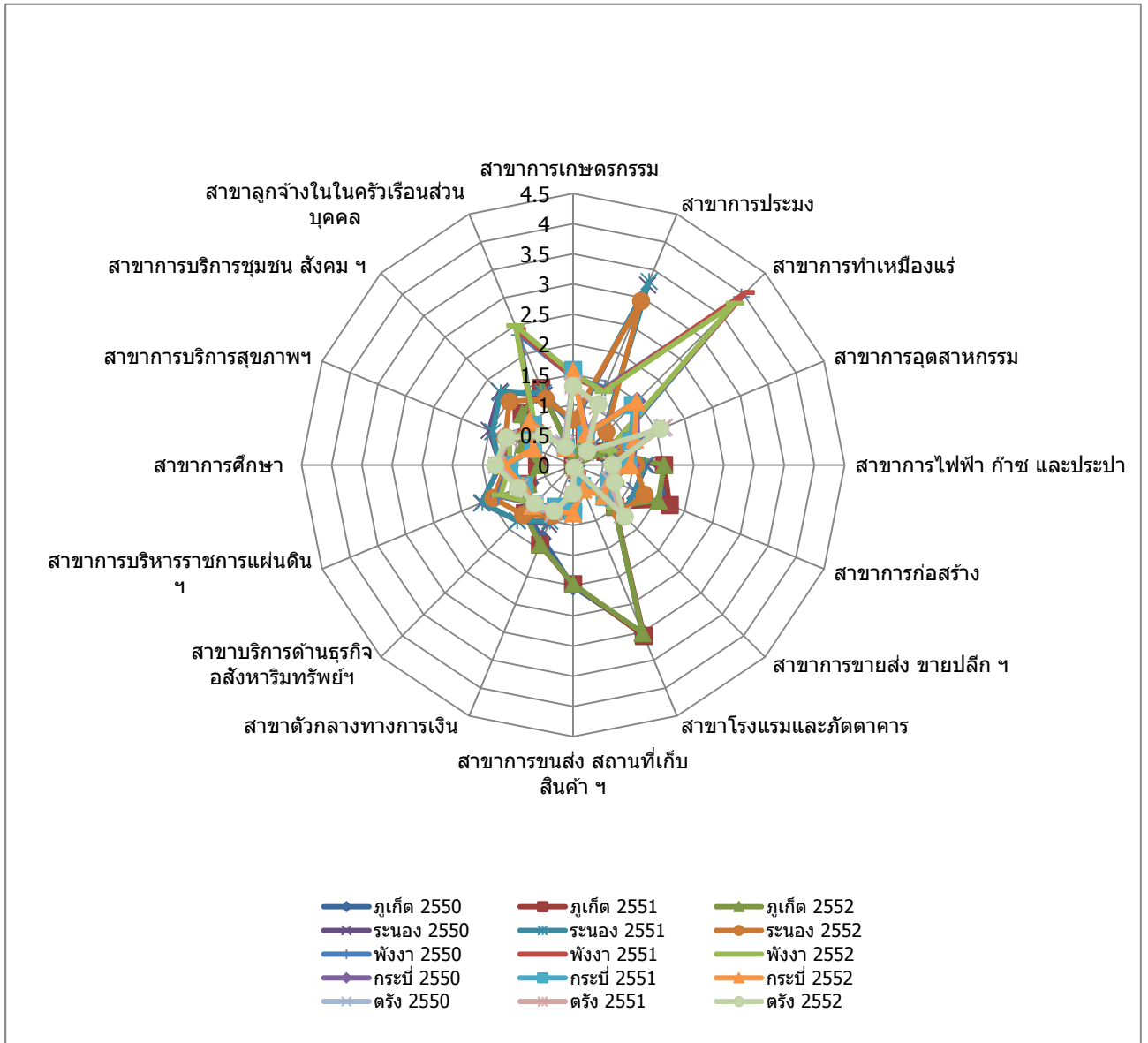
ภาพที่ 4.34 ค่าเฉลี่ยดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2545 – 2552

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน (ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง)



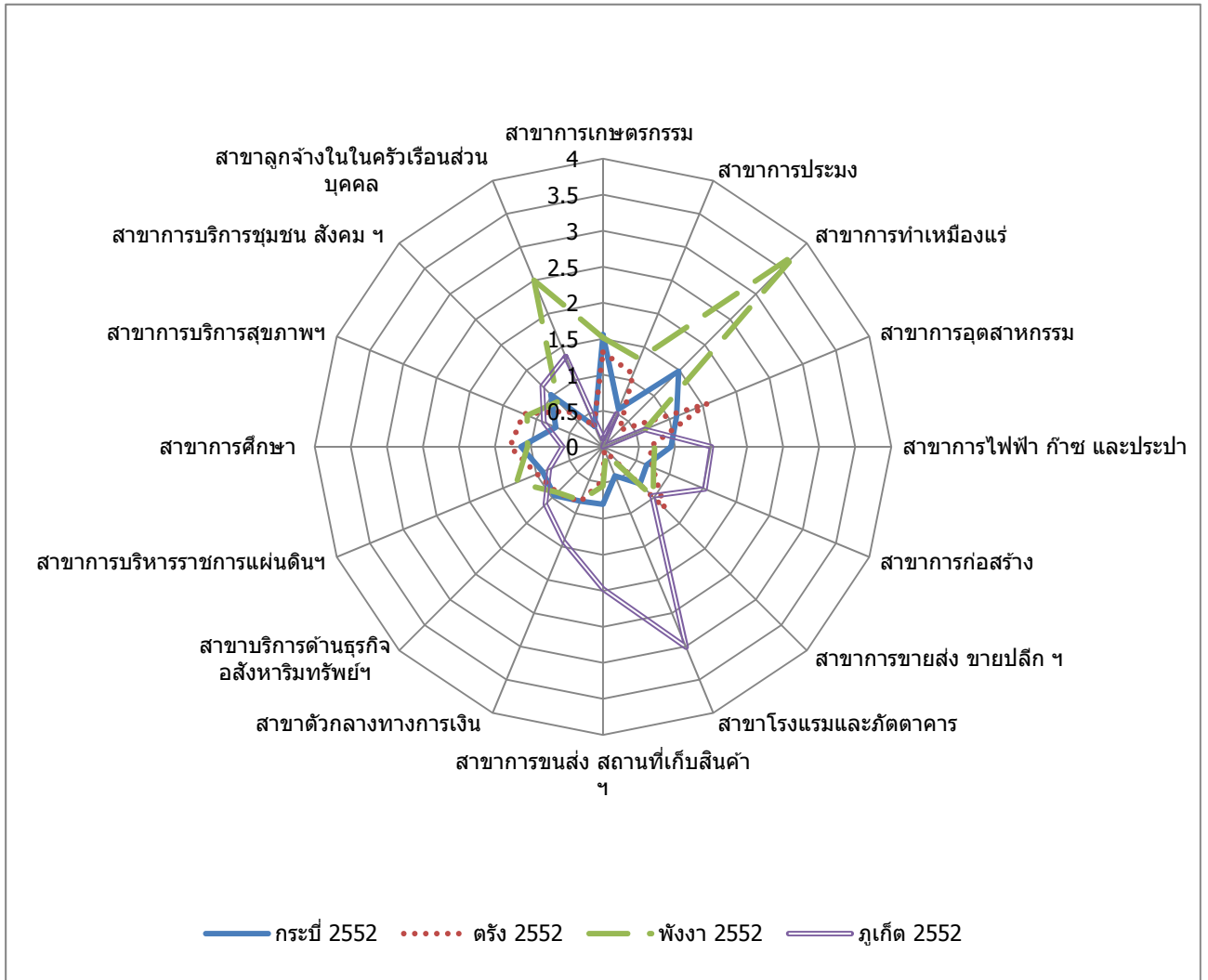
ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 4.35 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2550 – 2552
 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน (ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง)



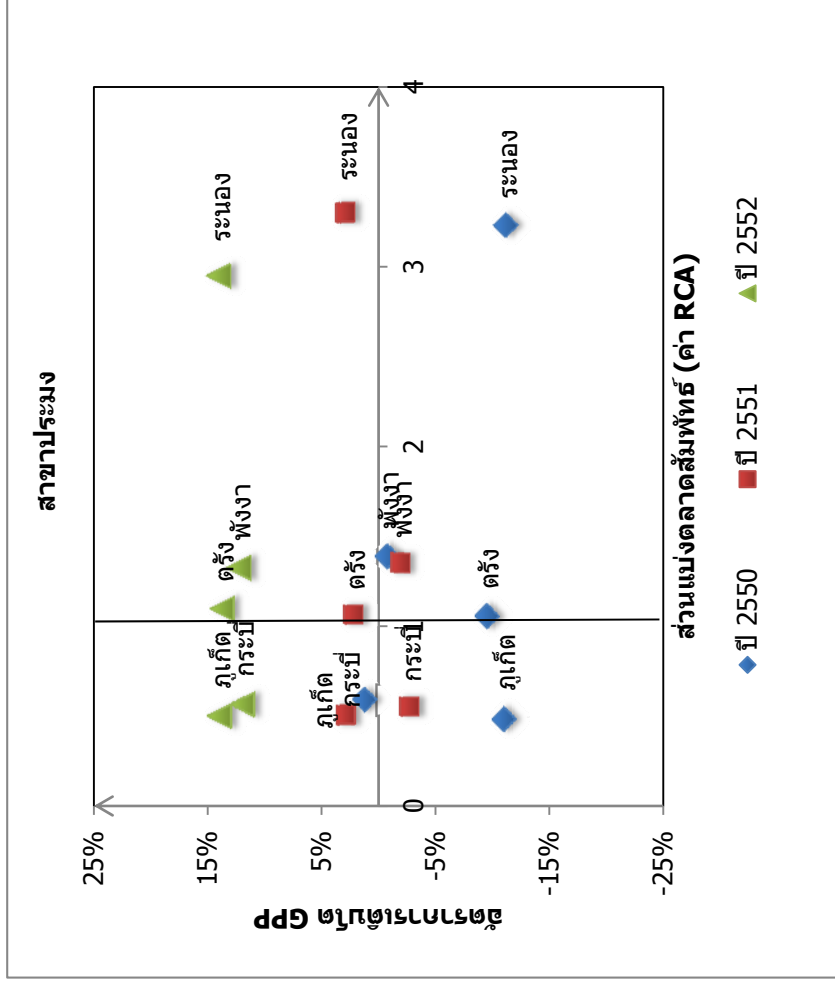
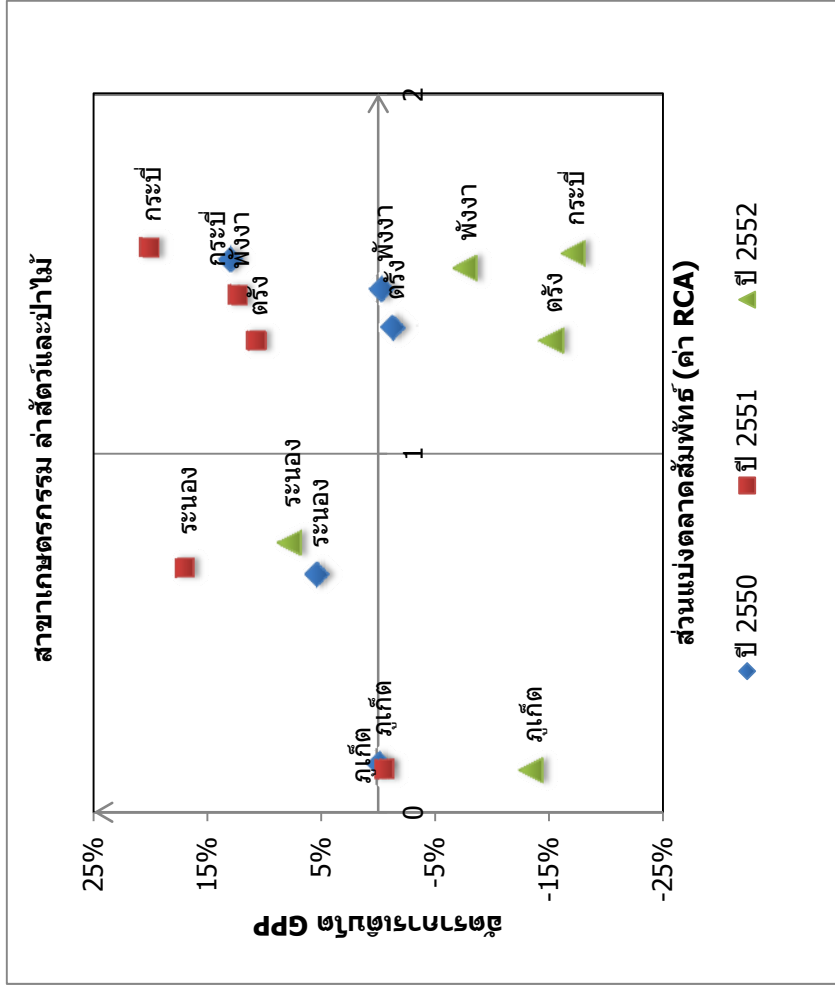
ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 4.36 ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ปี 2552
 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน (ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง)

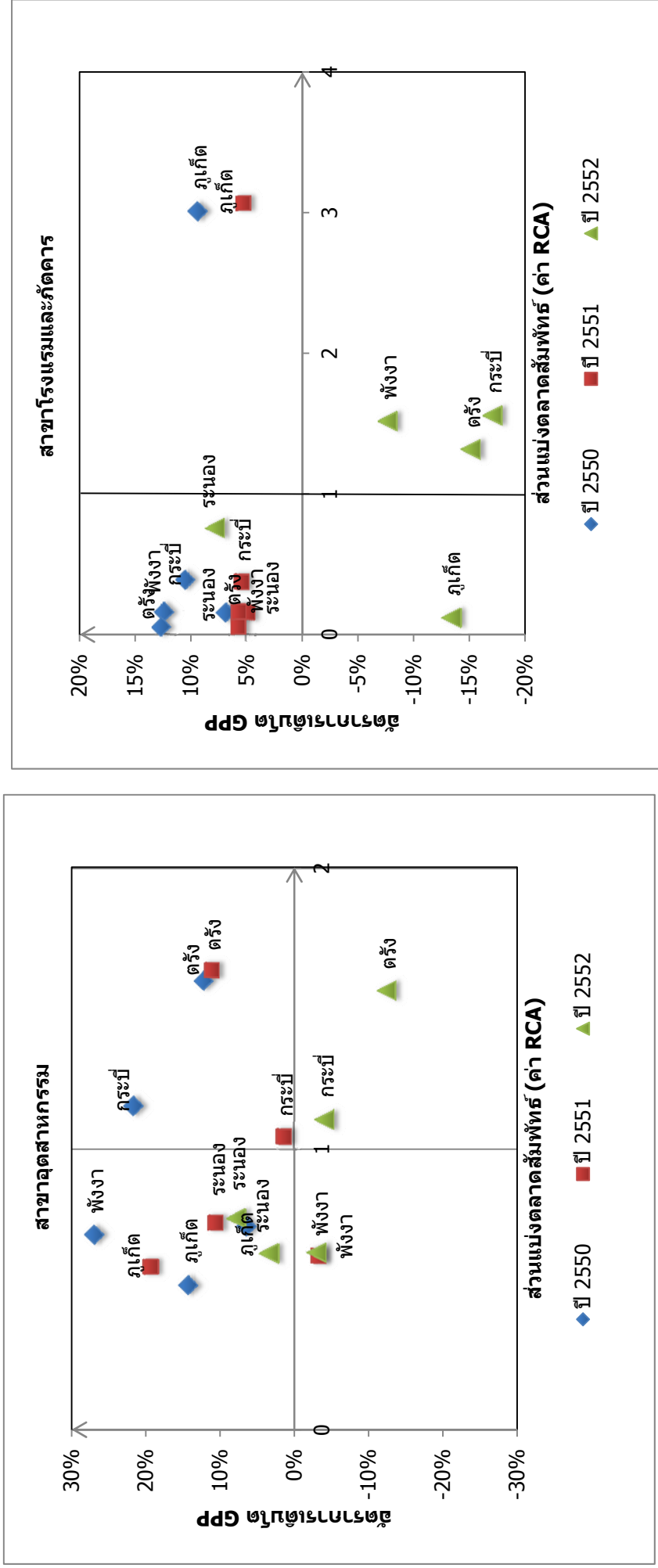


ที่มา: จากการคำนวณ

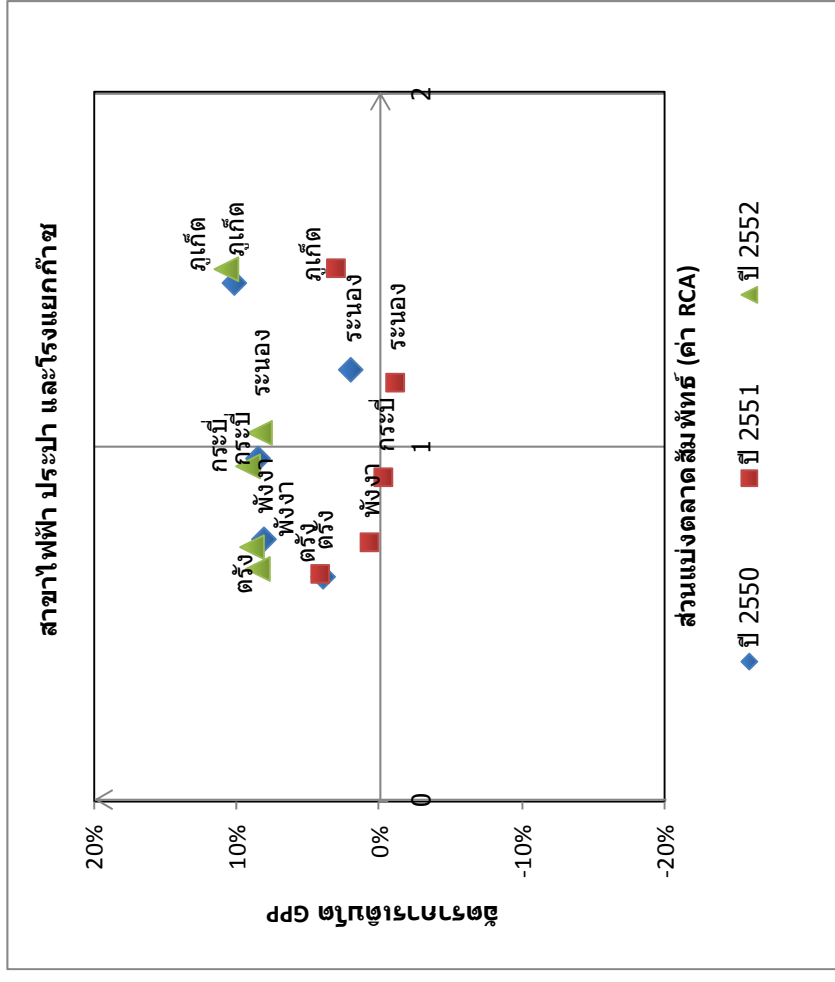
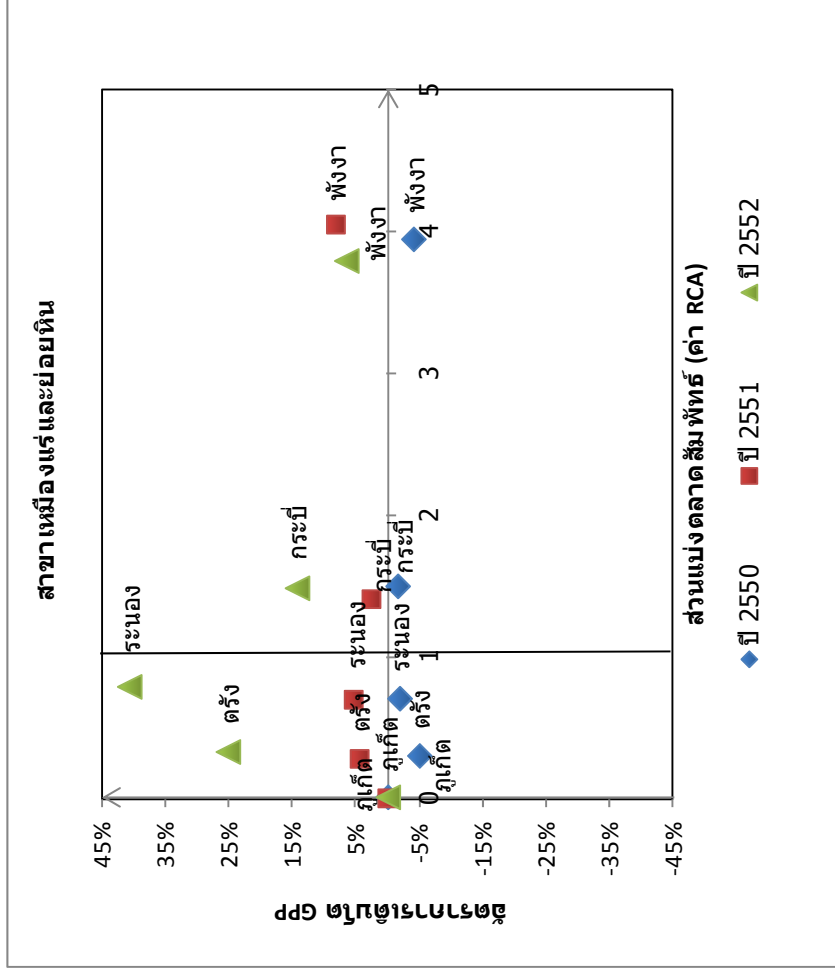
ภาพที่ 4.37 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันรายสาขา (ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง)



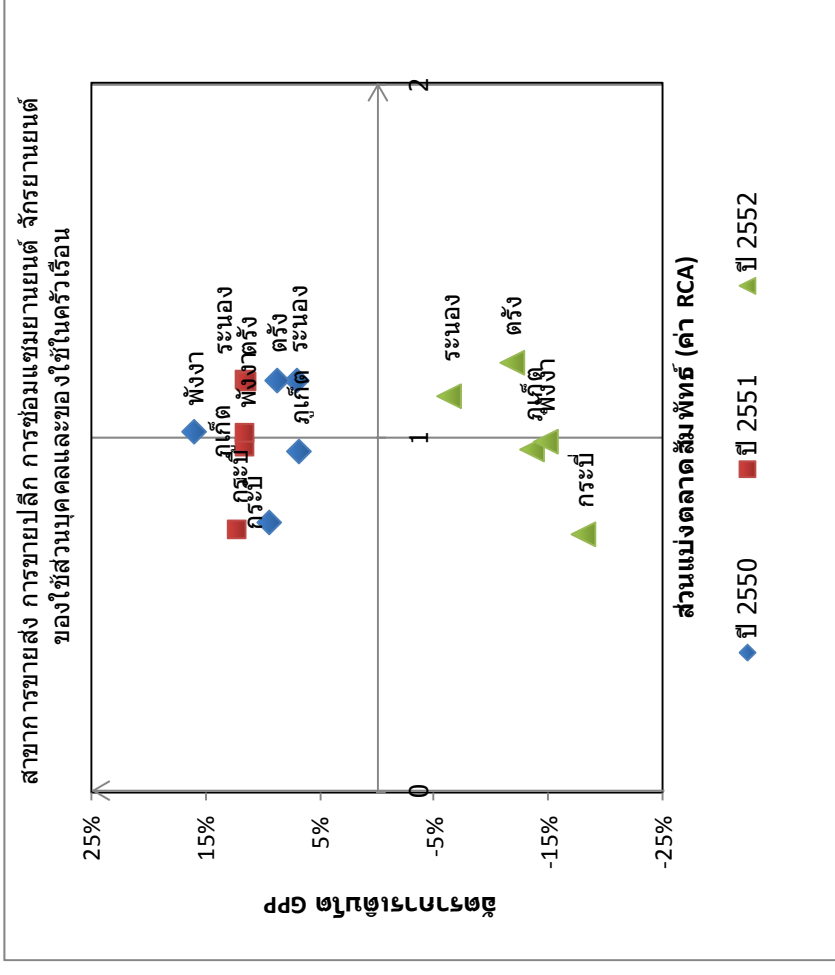
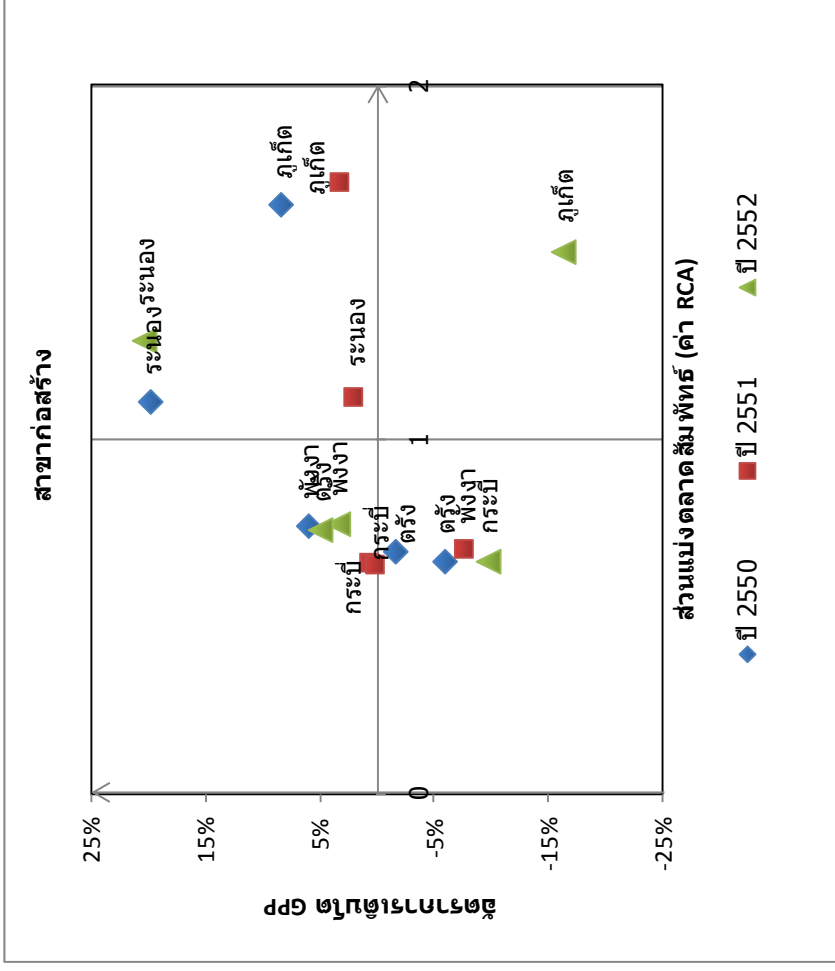
ภาพที่ 4.37 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันรายสาขา (ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง) (ต่อ)



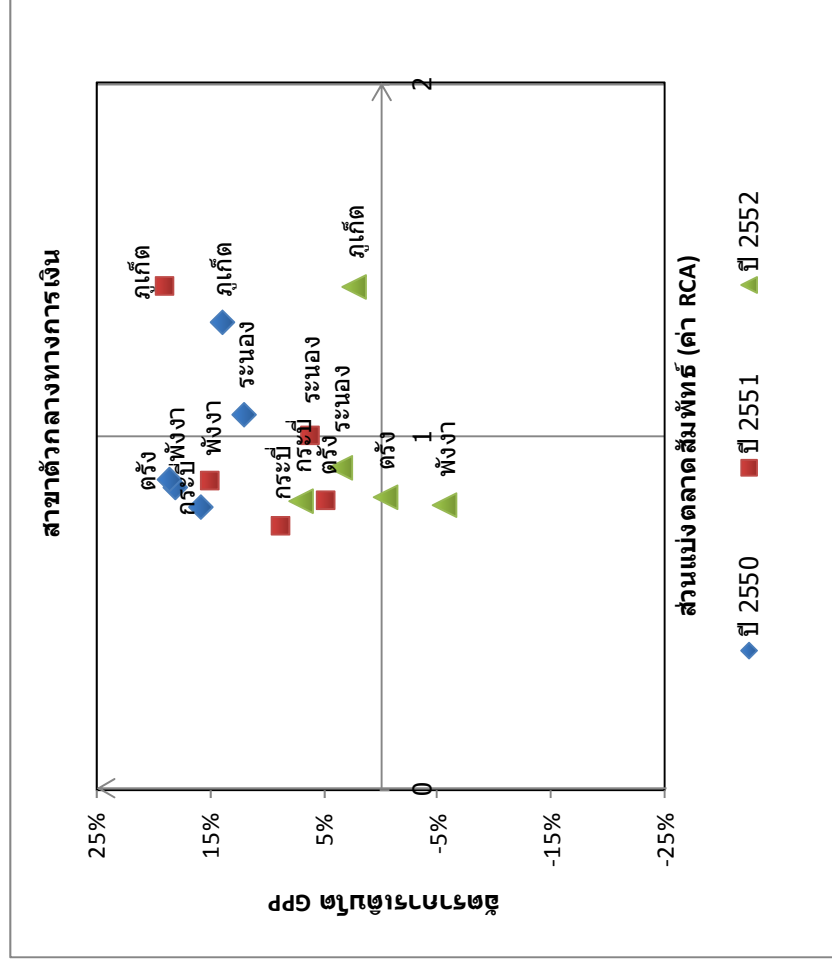
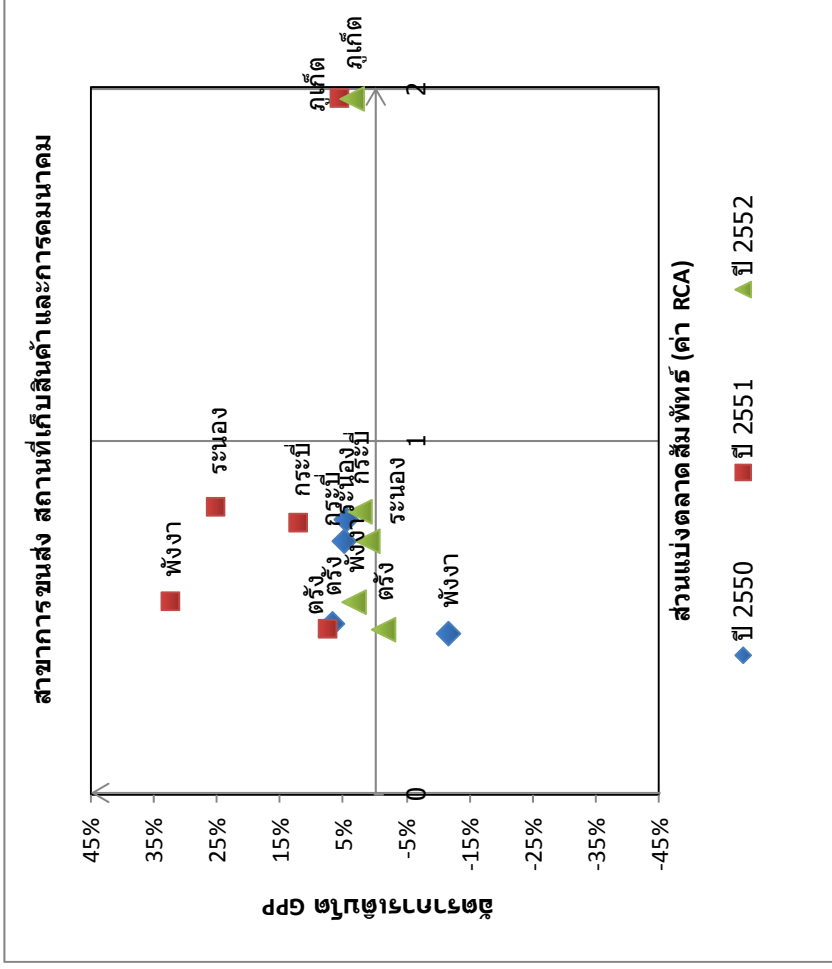
ภาพที่ 4.37 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันรายสาขา (ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง) (ต่อ)



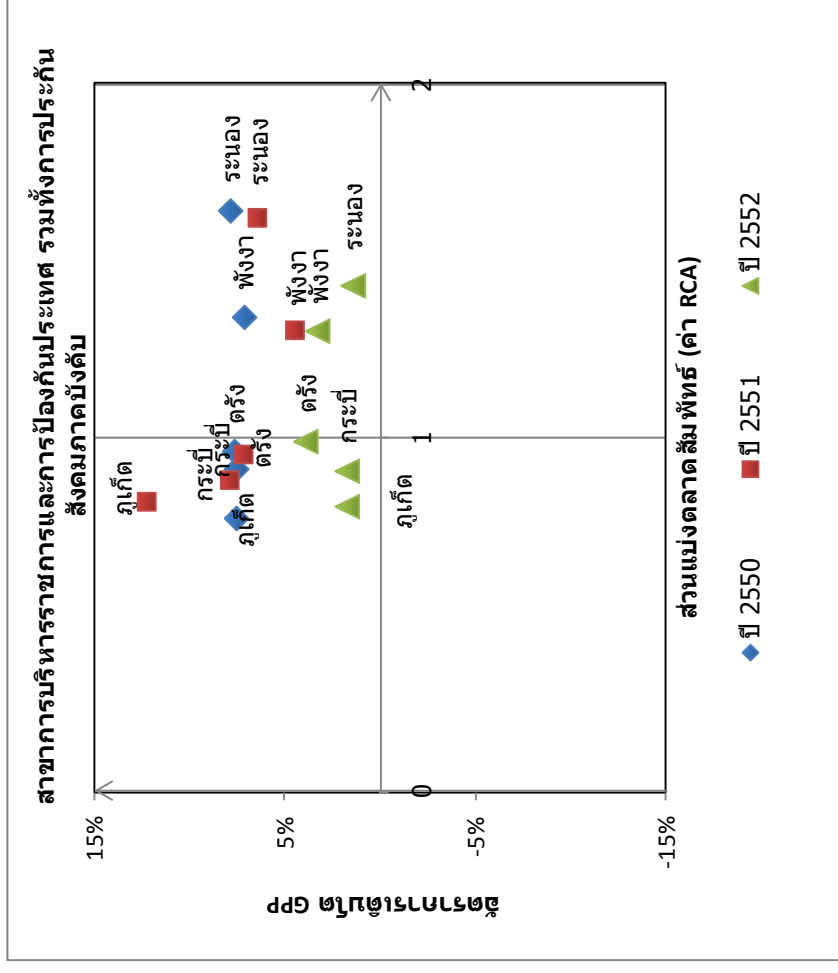
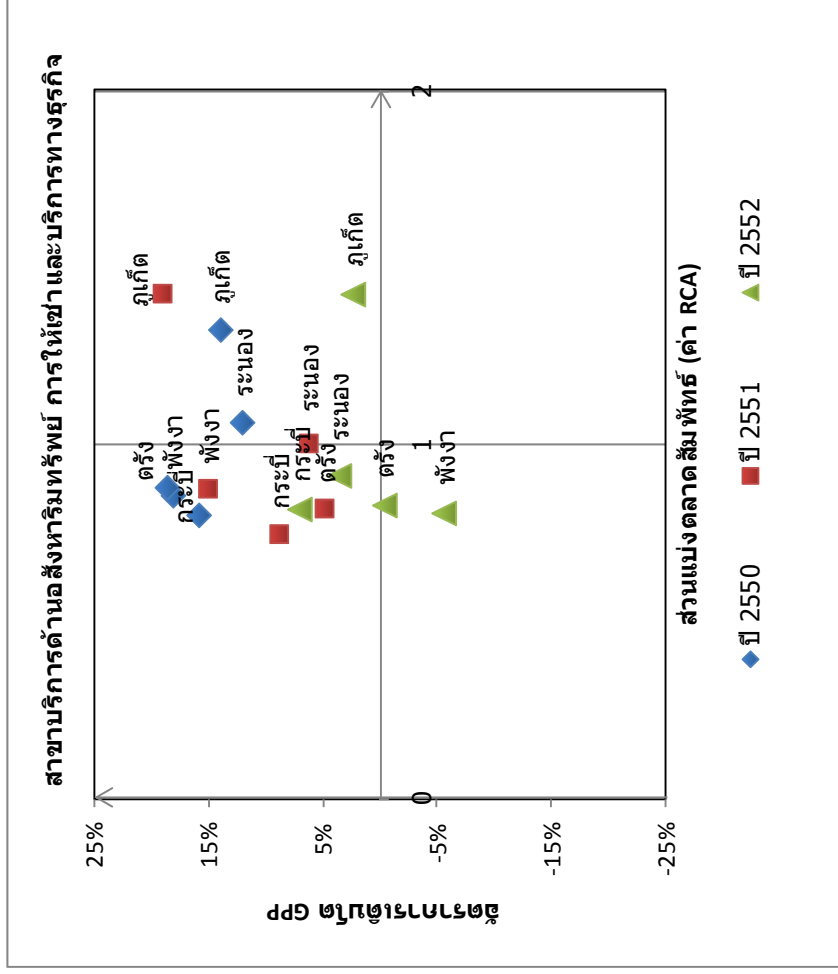
ภาพที่ 4.37 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันรายสาขา (ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง) (ต่อ)



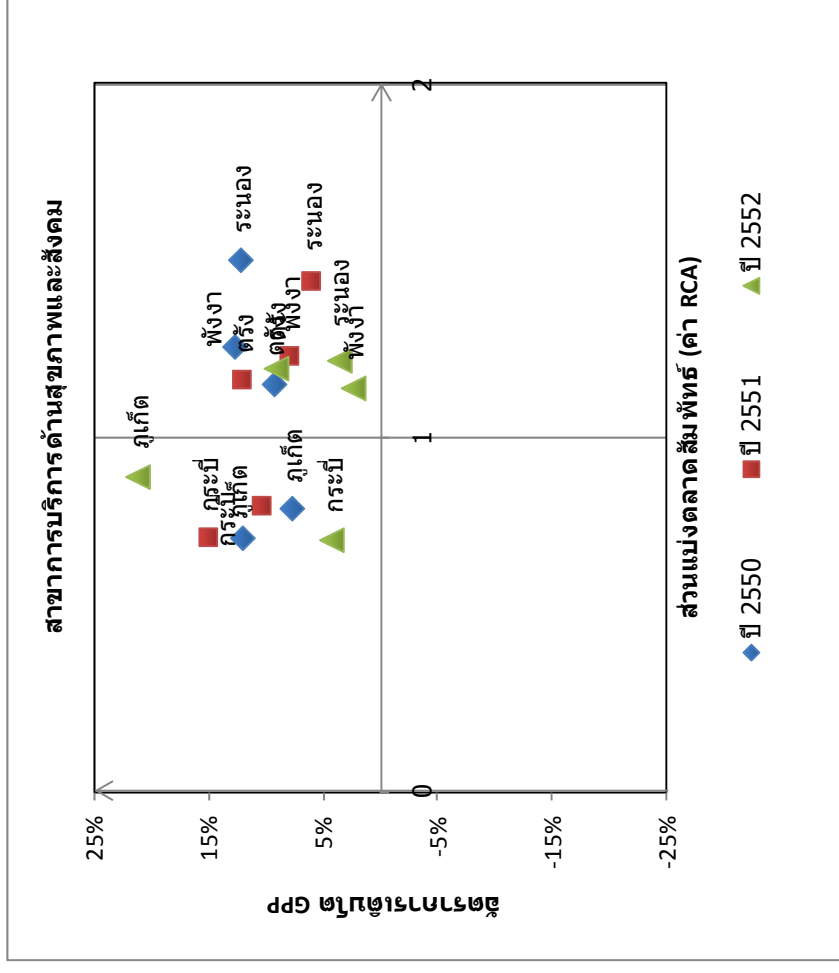
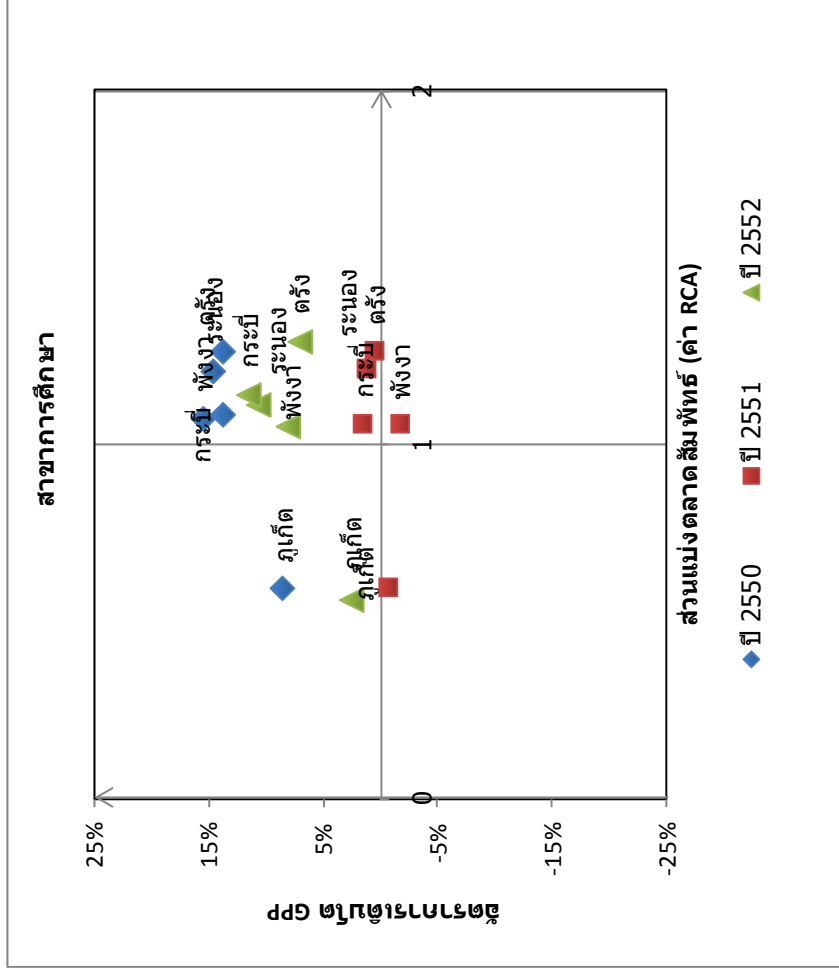
ภาพที่ 4.37 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันรายสาขา (ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง) (ต่อ)



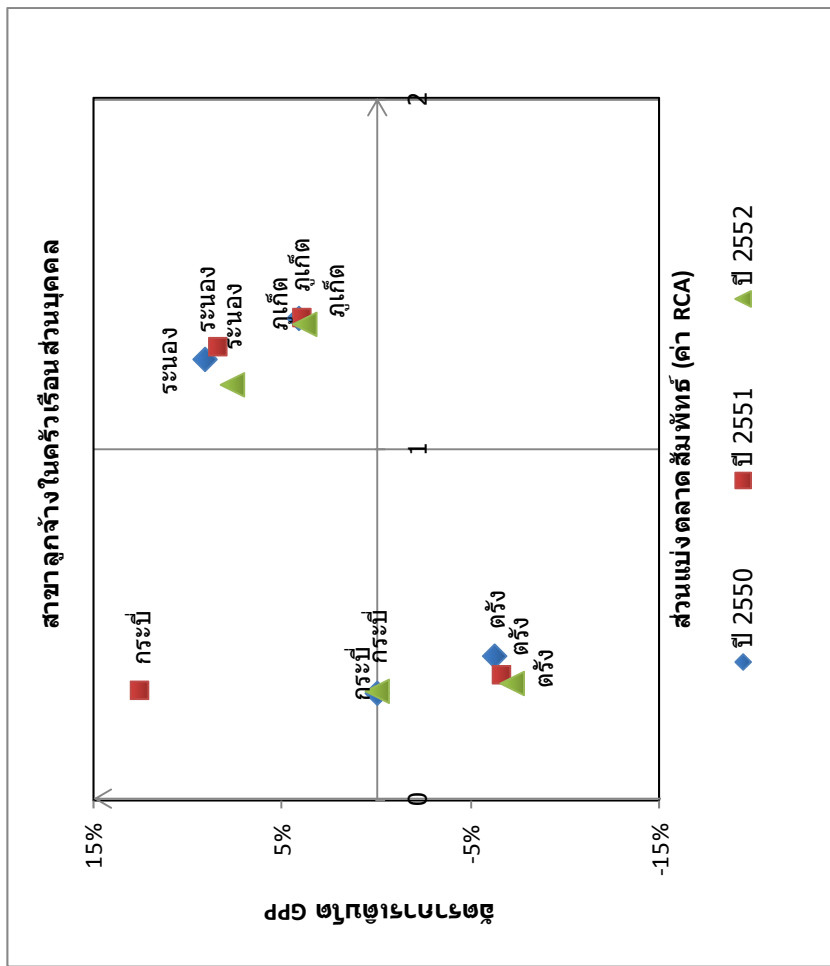
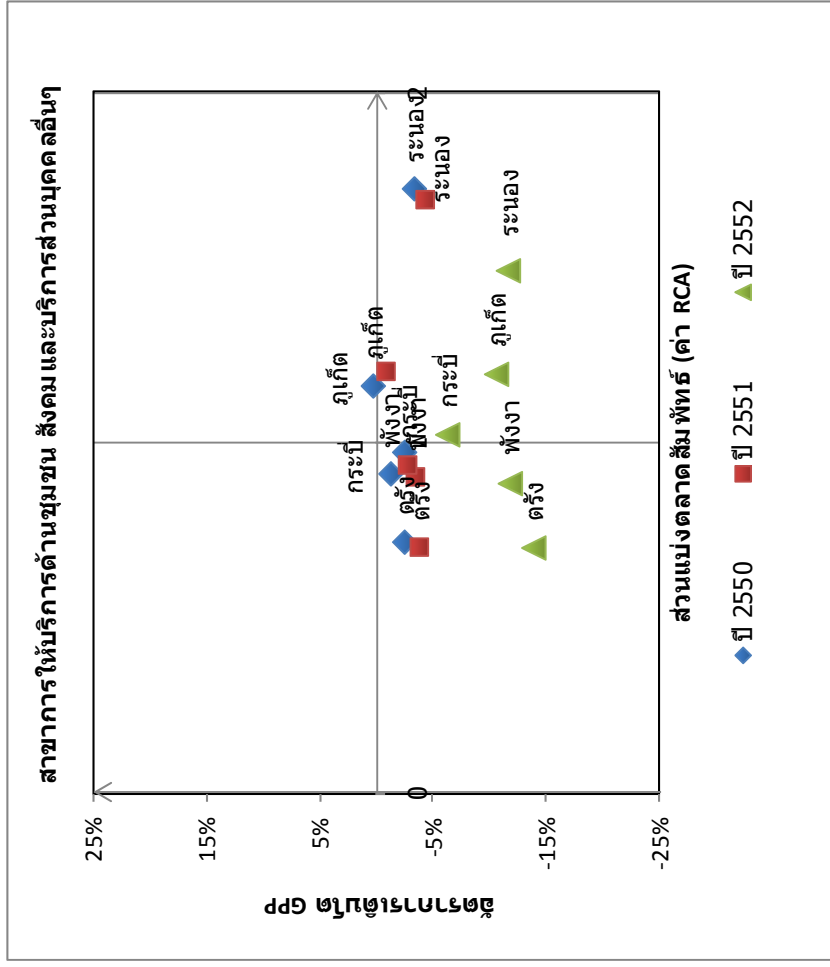
ภาพที่ 4.37 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันรายสาขา (ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง) (ต่อ)



ภาพที่ 4.37 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันรายสาขา (ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง) (ต่อ)



ภาพที่ 4.37 BCG กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันรายสาขา (ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง) (ต่อ)



4.2 ข้อเสนอแนะจากแบบสอบถาม

ผลการศึกษาโดยการส่งแบบสอบถามมีอัตราการตอบกลับของแบบสอบถามทั้งสิ้น คือ 904 ชุด คิดเป็นร้อยละ 52.40 ของจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่อยู่ในระดับที่สูงสำหรับงานศึกษาที่ใช้แบบสอบถาม แบบสอบถามที่ได้รับกลับมา มีการกระจายตัวในทุกจังหวัด ตอบกลับมาครบทั้ง 75 จังหวัดและในทุกกลุ่มของผู้ตอบแบบสอบถามตามการจำแนกลักษณะส่วนบุคคล องค์กร ตามตารางที่ 4.40

ตารางที่ 4.40 สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ องค์กรและอายุ

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม		จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	613	67.81
	หญิง	279	30.86
	ไม่ระบุ	12	1.33
	รวม	904	100.00
องค์กร	ประชาชน	36	3.98
	หน่วยงานราชการส่วนกลาง	114	12.61
	หน่วยงานราชการส่วนภูมิภาค	545	60.29
	องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	114	12.61
	องค์กรอิสระ/ภาคเอกชน	56	6.19
	อื่นๆ	27	2.99
	ไม่ระบุ	12	1.33
	รวม	904	100.00
อายุเฉลี่ย (ปี)	ค่าสูงสุด	ค่าต่ำสุด	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
48.50	21	88	9.06

ที่มา: จากการสำรวจโดยทีมนักวิจัย

หมายเหตุ: ผู้ที่ระบุอายุในข้อแบบสอบถามทั้งสิ้น 858 คน ไม่ระบุอายุทั้งสิ้น 46 คน

จากตารางข้างต้น พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุเฉลี่ย 49 ปี และส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย คือ ร้อยละ 67.81 หน่วยงานที่มีสัดส่วนในการตอบแบบสอบถามมากที่สุด ได้แก่ หน่วยงานราชการส่วนภูมิภาค ร้อยละ 60.29 รองลงมา คือ หน่วยงานราชการส่วนกลางและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีสัดส่วนผู้ตอบแบบสอบถามเท่ากัน คือ ร้อยละ 12.61

งานศึกษานี้ คณะผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ในการวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการในด้านต่างๆ โดยมีการแบ่งประเด็นคำถามออกเป็นหัวข้อหลักและหัวข้อย่อยดังนี้

1. ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ
 - 1.1 โครงสร้างการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ
 - 1.2 กลไกการจัดทำแผน
 - 1.3 การแปลงแผนสู่การปฏิบัติ
 - 1.4 การบริหารงานงบประมาณ
 - 1.5 การติดตามประเมินผล
2. ภาวะผู้นำและผู้บริหารในจังหวัด
3. การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา
4. การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น
5. ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

เนื่องจากแบบสอบถามมีลักษณะของการให้คะแนนระดับความพึงพอใจในระดับ น้อยมาก เทียบเท่ากับ 1 คะแนน ระดับน้อย เทียบเท่ากับ 2 คะแนน ระดับปานกลาง เทียบเท่ากับ 3 คะแนน ระดับมาก เทียบเท่ากับ 4 คะแนน และระดับมากที่สุด เทียบเท่ากับ 5 คะแนน การประมวลคะแนนแต่ละข้อจึงพิจารณาคะแนนเฉลี่ยภายในข้อ ซึ่งจะมีค่าอยู่ระหว่าง 1 – 5 คะแนน แต่การประเมินคะแนนนี้เป็นลักษณะของการให้คะแนนเชิงคุณภาพ ซึ่งเป็นตัวแปรที่ไม่ต่อเนื่องและเป็นลำดับ (Categorical Data – Order Choice) และค่าคะแนนเฉลี่ยอาจไม่ได้เป็นจำนวนเต็มที่ลงตัวตั้งแต่ค่า 1 – 5 ดังนั้นการปรับการตีความผลด้วย Likert Scale จึงต้องนำมาประยุกต์ในกระบวนการนี้

การตีความค่าด้วย Likert Scale จะทำโดยการหาค่าพิสัย (Range) ของข้อมูลซึ่งเท่ากับค่าข้อมูลที่สูงสุดลบด้วยค่าข้อมูลที่ต่ำที่สุด ($4 = 5 - 1$) และนำมาหาค่าขนาดของแต่ละช่วงชั้น ซึ่งจะเท่ากับอัตราส่วนระหว่างค่าพิสัยกับจำนวนช่วงชั้น ซึ่งเท่ากับ $0.8(4/5)$ และนำค่าที่ได้นี้มาปรับระดับคะแนนเพื่อตีความคะแนนเฉลี่ยที่ได้รับ ดังนี้

- ระดับคะแนน 1.00 – 1.80 จะเทียบเท่ากับ ผู้ตอบในภาพรวมให้ระดับความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด
- ระดับคะแนน 1.81 – 2.60 จะเทียบเท่ากับ ผู้ตอบในภาพรวมให้ระดับความพึงพอใจระดับน้อย
- ระดับคะแนน 2.61 – 3.40 จะเทียบเท่ากับ ผู้ตอบในภาพรวมให้ระดับความพึงพอใจระดับปานกลาง
- ระดับคะแนน 3.41 – 4.20 จะเทียบเท่ากับ ผู้ตอบในภาพรวมให้ระดับความพึงพอใจระดับมาก

ระดับคะแนน 4.20 – 5.00 จะเทียบเท่ากับ ผู้ตอบในภาพรวมให้ระดับความพึงพอใจระดับมากที่สุด การประเมินอาชีวเคราะห์ถึงระดับความสัมพันธ์ของตัวแปรที่กำลังสนใจศึกษาสองตัวแปร ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation) เป็นเครื่องมือหนึ่งในการวิเคราะห์เพื่อระดับความสัมพันธ์ของคู่ตัวแปรที่สนใจศึกษา ค่าความสัมพันธ์สหสัมพันธ์จะอยู่ระหว่างค่า -1 ถึง 1 เครื่องหมายแสดงถึงทิศทางของความสัมพันธ์และค่าตัวเลขแสดงระดับความสัมพันธ์ การที่ตัวแปรสองตัวแปรมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 1 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันอย่างสมบูรณ์ หากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -1 แสดงถึงความสัมพันธ์คนละทิศทางอย่างสมบูรณ์ และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่เท่ากับ 0 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1) ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (พิจารณาตารางที่ 1.3-1.8 ประกอบ)

ในภาพรวมของการวิเคราะห์พบว่า ระดับความพึงพอใจเฉลี่ยในด้านโครงสร้างการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการอยู่ในระดับพอใจมาก คือมีระดับคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.42 – 3.70 ในประเด็นคำถามที่เกี่ยวกับความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก. และ ก.บ.จ. รวมถึงประเด็นบทบาทความรับผิดชอบของสำนักงานจังหวัด อย่างไรก็ตาม ประเด็นของโครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM นั้น ผู้ตอบให้ระดับคะแนนเฉลี่ยในระดับปานกลาง (คะแนนอยู่ในระดับ 3.27) ผลการตอบนี้สอดคล้องกับการสัมภาษณ์เชิงลึกในทุกพื้นที่ คือความไม่ชัดเจนในการสั่งการ อำนาจและหน้าที่ของ OSM เมื่อคณะผู้วิจัยพิจารณาลงรายละเอียดรายกลุ่มพบว่า กลุ่มจังหวัด 3 กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยในข้อคำถามนี้น้อยที่สุด ได้แก่ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง (2.94 คะแนน) กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 1 (2.96 คะแนน) และภาคเหนือตอนบน 1 (3.02 คะแนน) ตามลำดับ ในขณะที่กลุ่มจังหวัดที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดในข้อนี้คือ กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 (3.85 คะแนน) (รายละเอียดคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มจังหวัดแสดงในภาคผนวก)

ตารางที่ 4.41 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ
ต่อโครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (กลุ่มตัวอย่าง 75 จังหวัด)

ระบบการบริหารงานจังหวัด และ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	คะแนน เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ				
1. โครงสร้างการบริหารงาน จังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบ บูรณาการ														
1.1 ความเหมาะสมของ องค์ประกอบของ ก.บ.ก.	2	0.22	38	4.24	309	34.49	494	55.13	53	5.92	896	3.62	0.67	
1.2 ความเหมาะสมของ องค์ประกอบของ ก.บ.จ.	4	0.45	28	3.12	270	30.07	526	58.57	70	7.80	898	3.70	0.67	
1.3 ความเหมาะสมของของ บทบาท ก.บ.ก.	1	0.11	62	6.92	350	39.06	440	49.11	43	4.80	896	3.52	0.70	
1.4 ความเหมาะสมของ บทบาทของ ก.บ.จ.	1	0.11	40	4.47	310	34.64	481	53.74	63	7.04	895	3.63	0.69	
1.5 โครงสร้างของสำนักงาน จังหวัดที่เหมาะสมกับบทบาท ความรับผิดชอบ	15	1.67	90	10.03	356	39.69	379	42.25	57	6.35	897	3.42	0.82	
1.6 โครงสร้างและบทบาท ของสำนักงาน OSM	18	2.02	107	12.01	413	46.35	323	36.25	30	3.37	891	3.27	0.79	

N หมายถึง จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

ที่มา: จากการสำรวจโดยทีมนักวิจัย

สำหรับประเด็นเกี่ยวกับกระบวนการจัดทำแผนนั้นพบว่า โดยภาพรวมแล้ว คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ผู้ตอบให้คะแนนเพียงประเด็นของขั้นตอนการจัดทำแผนที่มีการกำหนดขั้นตอนชัดเจนอยู่ในระดับดี (คะแนนเฉลี่ย 3.16 คะแนน) แต่ประเด็นที่เกี่ยวกับระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละระดับ ความชัดเจนของแผนกลุ่มและจังหวัด การใช้ข้อมูลที่ทันสมัยมาสนับสนุน และการมีส่วนร่วมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ยังอยู่ในระดับปานกลาง ปัญหาที่เห็นชัดจะอยู่ที่เรื่องของความเหมาะสมของระยะเวลาที่ใช้ในการจัดทำแผนแต่ละระดับซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดในกลุ่ม คือ 3.17 คะแนน สำหรับกลุ่มจังหวัดที่ได้คะแนนในประเด็นนี้น้อยที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มอื่นๆ คือ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 2 ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยของทุกข้อคำถามที่

น้อยกว่ากลุ่มจังหวัดอื่นๆ รองลงมาคือกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 (รายละเอียดคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มจังหวัดแสดงในภาคผนวก)

ตารางที่ 4.42 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ
ต่อกลไกการจัดทำแผนจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (กลุ่มตัวอย่าง 75 จังหวัด)

ระบบการบริหารงานจังหวัด และ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	คะแนน เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
2.กลไกการจัดทำแผน													
2.1 การจัดทำแผนพัฒนา จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการ กำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	8	0.90	57	6.44	288	32.54	450	50.85	82	9.27	885	3.61	0.78
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผน ในแต่ละระดับมีความเหมาะสม การจัดทำ	22	2.49	134	15.18	430	48.70	267	30.24	30	3.40	883	3.17	0.81
2.3 กลไกการจัดทำ แผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการแบ่งความรับผิดชอบ อย่างชัดเจน	12	1.36	97	10.97	385	43.55	345	39.03	45	5.09	884	3.36	0.80
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มี ข้อมูลที่ทันสมัยช่วยสนับสนุน การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/ กลุ่มจังหวัด	20	2.26	135	15.25	407	45.99	287	32.43	36	4.07	885	3.21	0.83
2.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน กระบวนการจัดทำแผน	21	2.37	107	12.09	381	43.05	325	36.72	51	5.76	885	3.31	0.85

ที่มา: จากการสำรวจโดยนักวิจัย

ประเด็นของการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติพบว่า คะแนนเฉลี่ยในภาพรวมของทุกจังหวัดอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นของระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ (3.10 คะแนน) และการใช้ข้อมูลที่ทันสมัยเพื่อการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ (3.16 คะแนน) มีค่าน้อยที่สุดในกลุ่มประเด็นคำถามนี้ ซึ่ง

สอดคล้องกับการสำรวจในพื้นที่ กลุ่มจังหวัดที่ระบุคะแนนส่วนนี้ที่น้อยกว่ากลุ่มอื่นคือกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยและกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 2 (รายละเอียดคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มจังหวัดแสดงในภาคผนวก)

ตารางที่ 4.43 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ (กลุ่มตัวอย่าง 75 จังหวัด)

ระบบการบริหารงาน จังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	คะแนน เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ				
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ														
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	8	0.91	79	8.95	424	48.02	344	38.96	28	3.17	883	3.35	0.72	
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความเข้าใจขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	10	1.13	105	11.88	470	53.17	275	31.11	24	2.71	884	3.22	0.73	
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมีความเหมาะสม	16	1.81	150	16.97	457	51.70	249	28.17	12	1.36	884	3.10	0.75	
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลที่ทันสมัยในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	17	1.92	139	15.72	435	49.21	270	30.54	23	2.60	884	3.16	0.79	
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการจัดทำโครงการเพื่อการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	17	1.91	99	11.14	447	50.28	294	33.07	32	3.60	889	3.25	0.77	

ระบบการบริหารงาน จังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณา การ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	คะแนน เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
3.6 หน่วยงานที่ เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมี ส่วนร่วมในขั้นตอนการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	17	1.91	121	13.61	425	47.81	296	33.30	30	3.37	889	3.23	0.79

ที่มา: จากการสำรวจโดยนักวิจัย

N หมายถึง จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

การบริหารงบประมาณในภาพรวมนี้ ได้รับระดับคะแนนปานกลาง แต่เป็นคะแนนเฉลี่ยที่น้อย คือมีค่าระหว่าง 2.84-3.05 ซึ่งผลการสำรวจนี้มีความสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ในพื้นที่ส่วนใหญ่เห็นว่าการบริหารงบประมาณระหว่างจังหวัดและกลุ่มจังหวัดยังมีปัญหา ทั้งในด้านของเกณฑ์การจัดสรร การได้รับความเห็นชอบจากหน่วยงานเกี่ยวกับเกณฑ์การจัดสรร ความคล่องตัวในการบริหารและการเบิกจ่าย รวมถึงการบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ประเด็นที่มีปัญหามากที่สุดของส่วนนี้คือการบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัดกับงบประมาณกลุ่มจังหวัด โดยกลุ่มจังหวัดที่มีคะแนนในส่วนนี้น้อยที่สุดคือกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 และ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 (รายละเอียดคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มจังหวัดแสดงในภาคผนวก)

ตารางที่ 4.44 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ

ต่อการบริหารงบประมาณ (กลุ่มตัวอย่าง 75 จังหวัด)

ระบบการบริหารงานจังหวัด และ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	คะแนน เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
4.การบริหารงบประมาณ													
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรร งบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	25	2.80	145	16.24	492	55.10	219	24.52	12	1.34	893	3.05	0.76

ระบบการบริหารงานจังหวัด และ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	คะแนน เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรร งบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด	23	2.58	143	16.05	487	54.66	223	25.03	15	1.68	891	3.07	0.76
4.3 ความคล่องตัวในการ บริหาร/เบิกจ่ายงบประมาณ จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	39	4.41	148	16.72	434	49.04	243	27.46	21	2.37	885	3.07	0.84
4.4 การบูรณาการระหว่าง งบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัดกับงบประมาณ ส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	63	7.10	209	23.56	431	48.59	173	19.50	11	1.24	887	2.84	0.86

ที่มา: จากการสำรวจโดยนักวิจัย

สำหรับประเด็นสุดท้ายของระบบการบริหารงบประมาณจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ คือ การติดตามประเมินผล ซึ่งโดยภาพรวมแล้วคะแนนอยู่ในระดับปานกลาง โดยอยู่ระหว่าง 3.01 – 3.15 และประเด็นที่ยังคงมีปัญหา คือ ความเชื่อมโยงระหว่างการประเมินผลและการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด และความต้องการให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด โดยกลุ่มจังหวัดที่มีคะแนนในประเด็นนี้ในระดับที่ต่ำที่สุด คือ กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 และกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก (รายละเอียดคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มจังหวัดแสดงในภาคผนวก)

ตารางที่ 4.45 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อการติดตามประเมินผล (กลุ่มตัวอย่าง 75จังหวัด)

ระบบการบริหารงาน จังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	คะแนน เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
5. การติดตามประเมินผล													
5.1 ประสิทธิภาพของ ระบบการติดตาม ประเมินผลการบริหารงาน จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	14	1.58	126	14.24	471	53.22	257	29.04	17	1.92	885	3.15	0.74
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลที่ทันสมัยที่ ใช้ในการติดตาม ประเมินผล	20	2.27	138	15.65	468	53.06	236	26.76	20	2.27	882	3.11	0.77
5.3 ความเชื่อมโยง ระหว่างการติดตาม ประเมินผลและการจัดทำ แผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด (feedback)	21	2.39	168	19.13	470	53.53	216	24.60	3	0.34	878	3.01	0.74
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามา มีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนา จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	38	4.34	177	20.21	415	47.37	222	25.34	24	2.74	876	3.02	0.86

ที่มา: จากการสำรวจโดยนักวิจัย

N หมายถึง จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

ประเด็นของระบบการบริหารงบประมาณจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการทั้ง 5 หัวข้อนั้น มีเพียงไม่กี่กลุ่มจังหวัดที่มีคะแนนเฉลี่ยที่ต่ำทั้งระบบ กลุ่มจังหวัดเหล่านั้นได้แก่ กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 (รายละเอียดคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มจังหวัดแสดงในภาคผนวก)

2) ภาวะผู้นำและผู้บริหารในจังหวัด (พิจารณา ตารางที่ 4.46 ประกอบ)

คำถามเกี่ยวกับภาวะผู้นำและผู้บริหารจังหวัดประกอบด้วยคำถาม 5 ข้อ ได้แก่ การให้ความสำคัญของผู้บริหารจังหวัดในการจัดทำแผน (คะแนนเฉลี่ย 3.87 คะแนน) ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมในการประชุมการจัดทำแผน (คะแนนเฉลี่ย 3.84 คะแนน) ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณเพื่อใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้าน) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท) (คะแนนเฉลี่ย 3.34 คะแนน) ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานกับภาคส่วนต่างๆ ในการจัดทำแผน (คะแนนเฉลี่ย 3.48 คะแนน) และบทบาทของผู้ว่าในการแปลงแผนเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ (คะแนนเฉลี่ย 3.77 คะแนน) สังเกตได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของหัวข้อภาวะผู้นำและผู้บริหารในจังหวัดอยู่ในระดับที่ดี ยกเว้นเพียงประเด็นความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณเพื่อใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้าน) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท) ที่มีคะแนนบ่งชี้อยู่ในระดับปานกลาง กลุ่มจังหวัดที่ได้คะแนนส่วนนี้น้อยที่สุด คือ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน 1 และ กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 1 (รายละเอียดคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มจังหวัดแสดงในภาคผนวก)

ตารางที่ 4.46 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ต่อภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัดและ กลุ่มจังหวัด (กลุ่มตัวอย่าง 75จังหวัด)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	9	1.02	32	3.62	196	22.20	471	53.34	175	19.82	883	3.87	0.80
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	14	1.59	53	6.01	180	20.41	450	51.02	185	20.98	882	3.84	0.88
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำ	25	2.84	108	12.27	361	41.02	316	35.91	70	7.95	880	3.34	0.89

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
แผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)													
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆ ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	12	1.37	72	8.19	349	39.70	376	42.78	70	7.96	879	3.48	0.81
5. บทบาทของผู้นำราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	15	1.76	38	4.47	222	26.12	424	49.88	151	17.76	850	3.77	0.85

ที่มา: จากการสำรวจโดยนักวิจัย

N หมายถึง จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

3) การมีส่วนร่วมของภาคีพัฒนา (พิจารณาตารางที่ 4.47 ประกอบ)

การมีส่วนร่วมของภาคีพัฒนาประกอบด้วยคำถาม 6 ข้อ ทั้งหมดข้อได้รับคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (คะแนนเฉลี่ย 3.37 คะแนน) การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ (คะแนนเฉลี่ย 3.31 คะแนน) การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่ (คะแนนเฉลี่ย 3.23 คะแนน) การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (คะแนนเฉลี่ย 3.07 คะแนน) การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (คะแนนเฉลี่ย 3.06 คะแนน) การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value) (คะแนนเฉลี่ย 3.10 คะแนน) จากคะแนนที่ได้รับชี้ให้เห็นว่าการมีส่วนร่วมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดการใช้ทรัพยากร การประเมินผลงาน มีค่าน้อยที่สุดในกลุ่มนี้ ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์เชิงลึกในพื้นที่เกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของภาคีการพัฒนาอื่นๆ ที่ไม่ได้อยู่ในระบบราชการ กลุ่มจังหวัดที่มีค่าคะแนน

ที่ต่ำที่สุดได้แก่ กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 1 และกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (รายละเอียดคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มจังหวัดแสดงในภาคผนวก)

ตารางที่ 4.47 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ
ต่อการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา (กลุ่มตัวอย่าง 75 จังหวัด)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	10	1.12	105	11.81	375	42.18	347	39.03	52	5.85	889	3.37	0.81
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	14	1.57	116	13.03	383	43.03	336	37.75	41	4.61	890	3.31	0.81
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	11	1.24	134	15.07	415	46.68	300	33.75	29	3.26	889	3.23	0.79
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	15	1.69	181	20.34	441	49.55	232	26.07	21	2.36	890	3.07	0.79
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	22	2.48	184	20.72	435	48.99	217	24.44	30	3.38	888	3.06	0.83
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์	22	2.47	160	17.96	441	49.49	239	26.82	29	3.25	891	3.10	0.82

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ				
และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)														

ที่มา: จากการสำรวจโดยนักวิจัย

N หมายถึง จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

4) การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น (พิจารณาตารางที่ 4.48 ประกอบ)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วยคำถาม 5 ข้อ ซึ่งทั้ง 5 ข้อได้รับคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ดังนี้ ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น (คะแนนเฉลี่ย 3.21 คะแนน) ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น (คะแนนเฉลี่ย 3.05 คะแนน) ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (คะแนนเฉลี่ย 3.09คะแนน) ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น (คะแนนเฉลี่ย 3.35 คะแนน) มีเพียงประเด็นเดียวที่ได้รับคะแนนเฉลี่ยบ่งชี้ระดับมาก คือ การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (คะแนนเฉลี่ย 3.54 คะแนน) ซึ่งสอดคล้องกับข้อคำถามที่เกี่ยวข้องกับระยะเวลาการจัดทำงบประมาณในประเด็นของระบบการบริหารงบประมาณจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ดังนั้นจากข้อมูลสนับสนุนนี้ทำให้เห็นภาพปัญหาสำคัญของระยะเวลาที่ใช้ในการจัดทำงบประมาณ ที่เกิดขึ้นในทุกๆระดับ ทั้งนี้กลุ่มจังหวัดที่ได้รับคะแนนน้อยที่สุดในประเด็นนี้ได้แก่ กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 1 และกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (รายละเอียดคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มจังหวัดแสดงในภาคผนวก)

ตารางที่ 4.48 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ
ต่อการเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น (กลุ่มตัวอย่าง 75 จังหวัด)

การเชื่อมโยงระหว่าง ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	คะแนน เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การ พัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์ การพัฒนาภาค มาใช้ในการ จัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/ กลุ่มจังหวัด	10	1.13	64	7.23	333	37.63	397	44.86	81	9.15	885	3.54	0.80
2. ความเหมาะสมของ ขั้นตอนการประสานแผน ระหว่างส่วนกลาง ส่วน ภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	14	1.58	127	14.35	446	50.40	257	29.04	41	4.63	885	3.21	0.80
3. ความเหมาะสมของ ระยะเวลาในการประสาน แผนระหว่างส่วนกลาง ส่วน ภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	21	2.37	174	19.64	460	51.92	206	23.25	25	2.82	886	3.05	0.80
4. ความสอดคล้องระหว่าง แผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่ม จังหวัดกับแผนขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น	34	3.84	178	20.11	380	42.94	261	29.49	32	3.62	885	3.09	0.89
5. ความสัมพันธ์ระหว่าง ผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่ม จังหวัดกับองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการ ประสานแผนระหว่างส่วนภูมิ ภาค และส่วนท้องถิ่น	24	2.71	122	13.80	335	37.90	331	37.44	72	8.14	884	3.35	0.91

ที่มา: จากการสำรวจโดยนักวิจัย

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (พิจารณา ตารางที่ 4.49 ประกอบ)

ศักยภาพจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ประกอบด้วยคำถาม 2 ข้อ โดยแต่ละข้อได้รับคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ดังนี้ ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด คะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 3.77 และความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ กับยุทธศาสตร์จังหวัดกับกลุ่มจังหวัด พบว่า คะแนนเฉลี่ยในระดับจังหวัดสูงกว่าระดับกลุ่มจังหวัด ทั้งนี้ อาจสะท้อนให้เห็นถึงการพัฒนามตามยุทธศาสตร์และวิสัยทัศน์ในระดับกลุ่มจังหวัดที่ควรสอดคล้องกับศักยภาพของจังหวัดภายในกลุ่มยังคงน้อย โดยกลุ่มจังหวัดที่ได้รับคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดตามลำดับ ได้แก่ ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ภาคกลางตอนบน1 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง 2

ตารางที่ 4.49 ผลการสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อการเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น (กลุ่มตัวอย่าง 75 จังหวัด)

ศักยภาพของจังหวัดและ กลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	คะแนน เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้อง ระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและ ทรัพยากรของจังหวัด	7	0.80	38	4.32	242	27.50	454	51.59	139	15.80	880	3.77	0.79
2. ความสอดคล้อง ระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและ ทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	10	1.14	54	6.16	276	31.47	427	48.69	110	12.54	877	3.65	0.82

ที่มา: จากการสำรวจโดยนักวิจัย

ส่วนที่ 2

รายงานผลการวิเคราะห์ประเภทและลักษณะข้อมูลที่สำคัญที่มี
ไว้ในเว็บไซต์ของ ก.น.จ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการพัฒนาระบบการ
บริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

บทที่ 5

ผลการวิเคราะห์ประเภทและลักษณะข้อมูลในเว็บไซต์ของ ก.น.จ.

การสร้างระบบฐานข้อมูลให้กับคณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดสรรงบประมาณให้กับจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ มีข้อสังเกตบางประการดังนี้

5.1 ประเภทของข้อมูลที่จัดเก็บ

ข้อมูลที่ต้องจัดเก็บมี 2 ประเภท ประเภทแรก ข้อมูลเพื่อใช้สร้างสูตรการคำนวณการจัดสรรงบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ ข้อมูลเหล่านี้ประกอบด้วยรายได้ต่อหัวประชากร รายจังหวัด GPP รายจังหวัด จำนวนประชากรรายจังหวัด และแผนงานรายโครงการ (ตามสูตรการจัดสรรแบบเดิม) และอาจมีข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับดัชนีที่แสดงสภาพปัญหาของแต่ละท้องถิ่นที่แสดงถึงระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ของประชาชนในแต่ละจังหวัด อาทิ Poverty Gap หรือค่า FGT (Foester-Greer-Thorbecke) เป็นต้น¹

สำหรับข้อมูลประเภทที่สอง คือข้อมูลเพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆ เป็นข้อมูลสำหรับผู้ประเมินและผู้วางยุทธศาสตร์ของคณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) ในการพิจารณาและประเมินศักยภาพของจังหวัด ข้อมูลเหล่านี้ประกอบด้วยข้อมูลด้านเศรษฐกิจ สังคม สภาพภูมิศาสตร์ การผลิตสินค้าบริหารรายสาขาของจังหวัด และข้อมูลความมั่นคงของจังหวัด เป็นต้น ข้อมูลเหล่านี้จะประกอบด้วยข้อมูลเชิงคุณภาพและข้อมูลเชิงปริมาณเพื่อนำไปใช้กำหนดยุทธศาสตร์จังหวัด ข้อมูลส่วนนี้จะทำให้ผู้ประเมินมีความเข้าใจยิ่งขึ้นเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานและความจำเป็นของการกำหนดและการดำเนินยุทธศาสตร์ของจังหวัด

5.2 แหล่งที่มาของข้อมูล

ขณะที่ปรึกษามีความคิดเห็นและสนับสนุนให้การเก็บและรวบรวมข้อมูลทั้งหมดนั้นมาจากแหล่งข้อมูลเชิงทุติยภูมิ คือเป็นแหล่งข้อมูลที่มีหน่วยงานของภาคราชการและเอกชนดำเนินการจัดเก็บอยู่แล้ว ก.น.จ และ ก.พ.ร. ไม่ควรจัดเก็บข้อมูลแบบปฐมภูมิเองเนื่องจากสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายและต้องอาศัยองค์ความรู้ขั้นสูงในการสร้างดัชนีที่มีความน่าเชื่อถือ แต่ ก.น.จ และ ก.พ.ร. ควรให้การสนับสนุนและคัดเลือกดัชนีที่มีความเหมาะสมในบริบทของการประเมินในแต่ละด้าน และนำไปทดสอบความมีเสถียรภาพ (Stability) ของ

¹ รายละเอียดของดัชนีได้จากสูตรการจัดสรรงบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

สูตรการจัดสรรงบประมาณจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ ว่าสอดคล้องตรงกับเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ของ ก.น.จ และ ก.พ.ร. หรือไม่ นอกจากนี้ ก.น.จ และ ก.พ.ร. ต้องมีการประเมินระดับความน่าเชื่อถือของข้อมูลว่ามีอย่างน้อยเพียงใด ควรปรับเปลี่ยนตัวแปรอื่นๆ หรือไม่ กลุ่มของตัวแปรที่อาจเป็นตัวที่ใช้กำหนดสูตรการจัดสรรงบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการอาจมาจากข้อมูลในส่วนที่สองก็ได้ ตัวอย่างของแหล่งข้อมูลได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ธนาคารแห่งประเทศไทย กระทรวงมหาดไทย เป็นต้น

5.3 คุณภาพของข้อมูล

จากข้อเสนอของที่ปรึกษาที่ต้องการให้ใช้ข้อมูลทุติยภูมิ ดังนั้นการประเมินว่าคุณภาพของข้อมูลมีความเหมาะสมหรือไม่จึงเป็นประเด็นที่ ก.น.จ และ ก.พ.ร. ต้องให้ความสนใจ ข้อมูลที่ดีควรมีลักษณะพึงประสงค์ดังนี้

- ก. เป็นข้อมูลที่มีการอ้างหลักการทางวิชาการที่เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลาย ซึ่งเป็นการแสดงว่าประเภทของข้อมูลเหล่านั้นถูกใช้และทดสอบในเชิงทฤษฎีอยู่เสมอ ประเด็นหนึ่งที่เป็นหัวใจสำคัญในการใช้ข้อมูลเชิงสถิติคือ ใช้กลุ่มตัวอย่างในระดับที่เหมาะสมในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่อ้างอิงสูตรการคำนวณกลุ่มตัวอย่างในระดับที่เหมาะสม
- ข. ต้องจัดทำและเผยแพร่ข้อมูลสม่ำเสมอ กล่าวคือ การจัดทำข้อมูลเหล่านี้ควรจัดทำในทุกๆ ไตรมาสหรือทุกๆ ปี เพื่อให้การนำไปใช้งานมีความสะดวกและตรงต่อความต้องการใช้งาน ประเด็นที่สำคัญคือ การจัดสรรงบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการมีการจัดทำขึ้นในทุกๆ ปี ดังนั้นความสม่ำเสมอของข้อมูลก็ควรมีการจัดทำขึ้นเป็นอย่างน้อย 1 ปี เพื่อให้มีข้อมูลนั้นมาใช้ในการประเมิน
- ค. มีความทันสมัย การได้มาซึ่งข้อมูลนั้นต้องมีความสอดคล้องกับรอบระยะเวลาการจัดสรรงบประมาณตามปฏิทินของการจัดสรรงบประมาณ ข้อมูลที่ได้มาควรสะท้อนถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในจังหวัดในช่วงเวลาที่ผ่านมาอย่างเหมาะสม ไม่ล่าช้าจนเกินไป อย่างไรก็ตาม หากข้อมูลหรือตัวแปรบางตัวเป็นตัวแปรต้นที่ต้องอาศัยระยะเวลาในการแสดงความสัมพันธ์ที่เรียกว่าตัวแปรล่าช้า (Lag Variable) อาจต้องมีการใช้งานตัวแปรนี้ในระยะเวลาก่อนหน้า
- ง. มีการตรวจสอบหาข้อผิดพลาดของข้อมูลอยู่เสมอ ข้อมูลที่นำมาใช้ต้องมีการทบทวนทดสอบเป็นประจำว่ามีความสมบูรณ์และมีข้อผิดพลาดหรือไม่ ข้อมูลที่นำไปใช้งานมีระดับของความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์อย่างน้อยเพียงใด และการปรับเปลี่ยนดัชนีต่างๆ ทำในระยะเวลาที่เหมาะสมหรือไม่ เป็นต้น

5.4 การประมวลผลข้อมูล

การประมวลผลข้อมูลต้องดำเนินการให้ตรงต่อรอบปฏิทินงบประมาณ การประมวลผลนี้รวมถึงการทดสอบความมีเสถียรภาพของสูตรจัดสรร การวิเคราะห์และพัฒนาเครื่องมือเพื่อใช้ในการประเมินและจัดสรรงบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ ซึ่งในทางปฏิบัติ ก.น.จ. และ ก.พ.ร. ควรประเมินสูตรและความเหมาะสมของสูตรเป็นระยะ เช่น ทุกๆ ระยะ 3 ปี เพื่อให้เกิดการทบทวนและวิเคราะห์ว่าสูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบันให้ผลสัมฤทธิ์ในเชิงการจัดสรรหรือไม่ มีประเด็นที่เป็นยุทธศาสตร์ในระดับประเทศที่มีการเปลี่ยนแปลงและควรนำมาประยุกต์ใช้หรือไม่ ก.น.จ. และ ก.พ.ร. อาจใช้วิธีเชิญผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถในการประเมินและปรับสูตรเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการในการปรับเปลี่ยน

5.5 การดูแลระบบฐานข้อมูล

ระบบฐานข้อมูลที่พึงประสงค์ต้องมีการปรับปรุงสม่ำเสมอ มีการปรับเพิ่มข้อมูลให้ทันสมัยและรองรับการใช้งานที่เปลี่ยนแปลงรูปแบบของความต้องการของข้อมูลตลอดเวลา การดูแลระบบฐานข้อมูลอาจแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ลักษณะที่หนึ่ง การดูแลฐานข้อมูลในทางกายภาพ คือการบำรุงดูแลรักษาฐานข้อมูลให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ อุปกรณ์ไม่มีความชำรุดเสียหาย ระบบป้องกันผู้บุกรุกสามารถใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และลักษณะที่สอง การดูแลเนื้อหาของฐานข้อมูล ต้องมีการเพิ่มเติมข้อมูล มีปฏิทินในการนำส่งข้อมูลจากแหล่งข้อมูลและนำมาปรับเปลี่ยนฐานข้อมูลให้ทันสมัยและตรงตามความต้องการของผู้ใช้งาน นอกจากนี้การดูแลระบบฐานข้อมูลต้องคำนึงถึงต้นทุนประกอบการโดยพิจารณาเลือกรูปแบบการดูแลฐานข้อมูลให้เหมาะสม

5.6 ข้อมูลที่ต้องมีการจัดเก็บ

การนำข้อมูลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาเป็นฐานข้อมูลที่สำคัญในการวิเคราะห์ประกอบการจัดสรรงบประมาณจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ และการวิเคราะห์ศักยภาพของจังหวัดจากแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ได้แก่

กลุ่มที่ 1 ข้อมูลเพื่อใช้ในการสร้างสูตรการคำนวณการจัดสรรงบประมาณ
ของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

ข้อมูล	วัตถุประสงค์การใช้งาน	แหล่งข้อมูล
ผลิตภัณฑ์ และ จังหวัด (GPP)	เพื่อระบุขนาดของความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของแต่ละจังหวัด โดย GPP ที่จัดเก็บโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ จะแบ่งตามสาขาการผลิตซึ่งช่วยให้การวิเคราะห์รายสาขาการผลิตมีความละเอียดขึ้น	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
รายได้ต่อหัวประชากร	เป็นการจัดเก็บเพื่อระบุระดับรายได้ต่อหัวของประชากรในจังหวัด และเป็นการบอกฐานะทางเศรษฐกิจทางอ้อมอีกประการหนึ่ง รายได้ต่อหัวเป็นตัวแปรหนึ่งจากหลายๆ ตัวแปรที่ใช้วัดความเป็นอยู่ของประชากรในจังหวัด	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
แผนงานโครงการเพื่อขอ งบประมาณ (คุณภาพแผน)	เป็นรายการแผนงานทั้งหมดเพื่อของบประมาณ จังหวัด ภายในแผนงานจะมีข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับ ความสำคัญของแผนงาน ผู้ได้รับประโยชน์ ผู้รับผิดชอบ ระยะเวลาในการดำเนินการ รวมถึง งบประมาณที่ใช้ การนำเสนอแผนงานอย่างเปิดเผยช่วยให้เกิดความโปร่งใสในการคัดเลือก และผู้ที่ติดตามประเมินผลการดำเนินงานตาม แผนงานสามารถเข้ามาตรวจสอบเกณฑ์ต่างๆ ที่ใช้เป็นตัวชี้วัด	สำนักงานงบประมาณ และ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ข้อมูลจำนวนประชากร	เป็นตัวแปรเพื่อใช้แสดงขนาดของแต่ละจังหวัด ในเชิงของภาระงานในการดูแลประชากร และยัง ส่งผลถึงตัวแปรที่วัดระดับศักยภาพในเชิงเศรษฐกิจ คือใช้ประกอบกับข้อมูล GPP เพื่อกำหนดเป็น GPP ต่อหัวประชากรของแต่ละจังหวัด	กรมการปกครอง

ข้อมูล	วัตถุประสงค์การใช้งาน	แหล่งข้อมูล
Poverty Gap	เป็นข้อมูลที่แสดงถึงความเหลื่อมล้ำของรายได้ประชากรของทั้งประเทศ โดยข้อมูลนี้มีการจัดทำในรายจังหวัด แนวคิดสำคัญของข้อมูลนี้คือการพิจารณาว่าโดยเฉลี่ยแล้วครัวเรือนที่มีรายได้ต่ำกว่าความยากจนมีรายได้ต่ำกว่าความยากจนเท่าไร ซึ่งการใช้งานจะใช้ระบุปัญหาของความยากจนในแต่ละจังหวัดว่ามีมากน้อยเพียงใดและระดับความรุนแรงของปัญหาเป็นอย่างไร	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
FGT	ค่า FGT มีลักษณะคล้ายกับ Poverty Gap คือใช้เพื่อระบุถึงปัญหาความเหลื่อมล้ำของรายได้ประชากรในเชิงของรายได้ที่ต่ำกว่าเส้นความยากจน แต่จะมุ่งเน้นเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเข้มข้นของความรุนแรงของปัญหาโดยมีการถ่วงน้ำหนักด้วยจำนวนครัวเรือนที่มีปัญหาเมื่อเทียบกับครัวเรือนทั้งหมด	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

กลุ่มที่ 2 ข้อมูลเพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆ

ข้อมูล	วัตถุประสงค์การใช้งาน	แหล่งข้อมูล
ข้อมูลสถิติความยากจนและการกระจายรายได้	เป็นข้อมูลเพื่อใช้ระบุความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ของประชากร ตัวอย่างของข้อมูลกลุ่มนี้ คือ แผนที่ความยากจน (Poverty Map) ที่ระบุพื้นที่ของความยากจน โดยความยากจนนี้ใช้เกณฑ์ของเส้นความยากจนเป็นเกณฑ์อ้างอิง	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ศักยภาพการแข่งขันจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพของจังหวัดเพื่อระบุถึงศักยภาพของแต่ละจังหวัดมีอยู่ ซึ่งข้อมูลนี้มีลักษณะเป็นข้อมูลของการประเมินและวางแผนในรายจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัด ซึ่งข้อมูลนี้สามารถใช้สะท้อนแนวทางการพัฒนาจังหวัดที่เหมาะสม และใช้เป็นเครื่องมือเปรียบเทียบกับงบประมาณรายโครงการที่จังหวัดได้รับว่ามีความสอดคล้องกับศักยภาพของจังหวัดหรือไม่	ฐานข้อมูลที่มีการเผยแพร่รายจังหวัด
ผังอนุภาค	เป็นข้อมูลด้านกายภาพของจังหวัดเพื่อใช้ในการระบุปัญหาที่จะเกิดในเชิงกายภาพของจังหวัด เช่น ระดับของพื้นดิน เพื่อป้องกันการเกิดอุทกภัย และข้อมูลเพื่อนำไปจัดสรรหรือกระจายทรัพยากรด้านที่ดินอย่างเหมาะสม	กรมโยธาธิการและผังเมือง
ข้อมูลพื้นฐานระดับชุมชน/หมู่บ้าน (กชช. 2ค) และข้อมูลความจำเป็นพื้นฐาน (จปฐ.)	กชช. 2ค เป็นข้อมูลพื้นฐานในระดับหมู่บ้านเพื่อแสดงถึงปัญหาและความต้องการในระดับชุมชนในด้านโครงสร้างพื้นฐาน สังคม เศรษฐกิจ และ จปฐ เป็นข้อมูลที่แสดงถึงคุณภาพชีวิตในระดับครัวเรือนว่าเป็นไปตามเกณฑ์ขั้นต่ำมากน้อยเพียงใด	กรมการพัฒนาชุมชน

ข้อมูล	วัตถุประสงค์การใช้งาน	แหล่งข้อมูล
ข้อมูลเกี่ยวกับภัยพิบัติธรรมชาติ	เป็นข้อมูลสถิติที่เก็บจากความเสียหายที่เกิดขึ้นจากภัยธรรมชาติเพื่อใช้ประเมินความสูญเสียที่เกิดขึ้นและประเมินความคุ้มค่าในการสร้างมาตรการหรือแนวทางป้องกัน และยังใช้เป็นข้อมูลเพื่อการจัดสรรทรัพยากรในการป้องกันหรือการจ่ายค่าชดเชยต่างๆ ที่เกิดจากภัยพิบัติ	กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
ข้อมูลด้านแรงงาน	เป็นข้อมูลด้านจำนวนแรงงาน ผู้ว่างงาน ความต้องการแรงงานในรายสาขาการผลิต เพื่อใช้ในการวางแผนกำลังแรงงานในด้านอุปสงค์และอุปทานของจังหวัด รวมถึงการเคลื่อนย้ายแรงงาน ว่าจะมีผลกระทบอย่างไรกับเศรษฐกิจของจังหวัด	สำนักงานสถิติฯ กระทรวงแรงงาน (โดยสำนักเศรษฐกิจการแรงงาน)
ข้อมูลจำนวนประชากร	เป็นตัวแปรเพื่อใช้แสดงขนาดของแต่ละจังหวัดในเชิงของภาระงานในการดูแลประชากร และยังส่งผลถึงตัวแปรที่วัดระดับศักยภาพในเชิงเศรษฐกิจคือใช้ประกอบกับข้อมูล GPP เพื่อกำหนดเป็น GPP ต่อหัวประชากรของแต่ละจังหวัด	กรมการปกครอง
ข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	เป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับจังหวัด แผนงาน หรือข้อมูลต่างๆ ของจังหวัดที่สามารถนำมาประมวลเพื่อช่วยในการจัดทำแผนของจังหวัด	ฐานข้อมูลที่มีการเผยแพร่รายจังหวัด

5.7 อุปสรรคปัญหาในด้านข้อมูล

จากการประเมินของคณะที่ปรึกษาในการศึกษานี้ พบว่า มีปัญหาบางประการเกี่ยวกับข้อมูล โดยเฉพาะการที่ไม่สามารถหาข้อมูลที่พึงประสงค์เพื่อนำมาประกอบการวิเคราะห์ข้อมูล เช่น

- ก. เนื่องจากแนวนโยบายของการพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดที่มีพื้นที่ติดกับประเทศเพื่อนบ้าน และมีโอกาสที่จะทำการค้าขายกับประเทศเพื่อนบ้านรวมถึงจังหวัดที่มีศักยภาพในการเป็น ศูนย์รวมทางเศรษฐกิจของภูมิภาค ดังนั้นจึงควรมีมิติของการเชื่อมโยงระหว่างความเป็น Local และ Global Linkage ซึ่งข้อมูลในส่วนนี้ยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ ตัวอย่างของข้อมูลในกลุ่มนี้คือ มูลค่าการส่งออกนำเข้ารายสาขา การเคลื่อนย้ายกำลังแรงงานและประชากร สถิติคนต่างด้าว ที่เข้าเมืองโดยถูกต้องตามกฎหมาย การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อหัวในรายจังหวัด เป็นต้น
- ข. การทำจัดแผนและจัดทำโครงการเพื่อของบประมาณฐานข้อมูลที่จำเป็นยังมีไม่เพียงพอในการ วิเคราะห์เชิงลึก เนื่องจากผู้จัดทำแผนต้องจัดทำให้ทันต่อปฏิทินงบประมาณที่ต้องดำเนินการ ปีต่อปี ทำให้ผู้ดำเนินการต้องเร่งรีบ อาจไม่ได้บูรณาการแผนงานต่างๆ ให้เหมาะสมกับศักยภาพที่ แท้จริงของจังหวัด การประเมินแผนอาจทำได้อย่างไม่รอบด้าน และทำให้ขาดการจัดเก็บข้อมูลที่ เหมาะสมในระดับส่วนภูมิภาค
- ค. ฐานข้อมูลที่มีอยู่ยังไม่ลึกพอที่จะสามารถนำไปวิเคราะห์เพื่อใช้ประโยชน์ได้ รวมถึงขาดความ เข้าใจในการใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูลที่มีอยู่
- ง. ข้อมูลที่จัดเก็บมีความล่าช้า ไม่สามารถใช้กำหนดนโยบายที่เป็นอยู่ในปัจจุบันได้อย่างมี ประสิทธิภาพ

ส่วนที่ 3

รายงานข้อเสนอเชิงนโยบายในการปรับปรุงแนวทางการดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551

บทที่ 6

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและแนวทางในการพัฒนา ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและแนวทางการพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 มีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

6.1 โครงสร้างของกฎหมายและระเบียบที่มีผลต่อการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด และโครงสร้างของการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

1) คณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) ควรมีการทบทวนโครงสร้างของ ก.น.จ. โดยคำนึงถึงตัวแทนในระดับพื้นที่ ตัวอย่างเช่น การให้ผู้ว่าราชการจังหวัดร่วมเป็นกรรมการใน ก.น.จ. แทนที่จะมีปลัดกระทรวงมหาดไทยเพียงคนเดียว เพราะสามารถสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในระดับพื้นที่ได้ดีกว่าปลัดกระทรวงมหาดไทยซึ่งอาจจะไม่สามารถชี้ให้เห็นถึงปัญหาของแต่ละพื้นที่ได้ดีเท่ากับผู้ที่ทำงานอยู่ในพื้นที่อย่างผู้ว่าราชการจังหวัด อาจถือได้ว่าเป็นการกระจายอำนาจระหว่างส่วนภูมิภาคใน ก.น.จ. ทั้งนี้จำนวนผู้แทนของผู้ว่าราชการจังหวัดที่จะเป็นกรรมการอาจใช้สัดส่วนตามภาคจำนวนสี่คนเป็นตัวแทนของแต่ละภูมิภาค ซึ่งอาจจะมีข้อจำกัดคือ การคัดเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดที่จะเข้าดำรงตำแหน่ง ต้องเป็นไปตามดุลยพินิจของปลัดกระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรง

2) โครงสร้างการบริหารงานระดับกลุ่มจังหวัด ควรปรับตำแหน่งประธาน ก.บ.ก. จากผู้ว่าราชการจังหวัดที่เป็นหัวหน้ากลุ่มจังหวัด เป็นรองปลัดกระทรวงมหาดไทยหรือผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย เนื่องจากผู้ตรวจราชการกระทรวงมีความรับผิดชอบในพื้นที่เขตตรวจราชการอยู่แล้ว ผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทยนั้นคัดเลือกมาจากข้าราชการระดับสูงที่มีประสบการณ์สูง มีอาวุโส ผ่านการเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดมาแล้วระยะเวลาหนึ่ง สามารถใช้ประสบการณ์นั้นให้ข้อเสนอแนะต่างๆ แก่ ก.บ.ก. และอาจจะทำให้ปัญหาระบบอาวุโสของผู้ว่าราชการจังหวัดที่อยู่ในกลุ่มจังหวัดลดลง แต่ทั้งนี้ข้อจำกัดอาจจะเกิดขึ้นได้ภายใต้ระบบการแต่งตั้งผู้ตรวจราชการจังหวัดของกระทรวงมหาดไทยที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งเป็นการแต่งตั้งผู้ที่ย้ายจากข้าราชการระดับเก้าเลื่อนเป็นระดับสิบในปีแรกให้เป็นผู้ตรวจราชการประจำกระทรวง ถ้าเป็นเช่นนั้น ปัญหาเรื่องระบบอาวุโสในการบริหารงานของกลุ่มจังหวัดจะยังคงดำรงอยู่ต่อไป

3) ความเหมาะสมของการจัดตั้งกลุ่มจังหวัดในเชิงโครงสร้าง ควรใช้ยุทธศาสตร์เป็นเกณฑ์ในการจัดกลุ่มจังหวัด เพื่อให้มีแนวทางการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ได้อย่างชัดเจน เช่น ยุทธศาสตร์เรื่องท่องเที่ยว

จังหวัดเชียงใหม่อาจรวมกลุ่มกับจังหวัดชลบุรี เพชรบุรี หรือประจวบคีรีขันธ์ซึ่งมียุทธศาสตร์จังหวัดเน้นในด้าน การท่องเที่ยว โดยอาจจะเชื่อมโยงยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวเข้าด้วยกัน การทำงานอาจจะเกิดข้อจำกัดใน ด้านระยะทางอยู่บ้าง ต้องใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาสนับสนุนการทำงาน โดยใช้การประชุมทางไกล ผ่านดาวเทียม (Video Conference) เป็นตัวขับเคลื่อนการทำงาน

4) การได้มาและสัดส่วนของภาคประชาสังคมตามองค์ประกอบของคณะกรรมการทั้งในระดับ กลุ่มจังหวัด (ก.บ.ก.) และระดับจังหวัด (ก.บ.จ.) ได้ให้สิทธิแก่ประธานคณะกรรมการเป็นผู้แต่งตั้งหรือ คัดเลือกซึ่งอาจจะไม่ใช่ตัวแทนภาคประชาชนอย่างแท้จริง ในประเด็นนี้มีข้อเสนอแนะดังนี้

- ควรเปิดช่องให้ฝ่ายการเมืองเข้าร่วมในองค์ประกอบของคณะกรรมการฯ โดยผ่านช่องทาง (Track) ที่เป็นระบบ (Legalized) ทำให้การเข้ามาของฝ่ายการเมืองเป็นไปตามระเบียบข้อ กฎหมาย โดยให้เป็นไปตามโครงสร้างองค์ประกอบของ ก.บ.จ. และ ก.บ.ก. ซึ่งโครงสร้างของ ก.บ.จ. และ ก.บ.ก. ให้มีความสำคัญกับตัวบุคคล ฝ่ายการเมืองสามารถแทรกแซงในการจัดทำ แผนในระดับของ ก.บ.ก.และ ก.บ.จ. เพื่อให้ได้รับงบประมาณในพื้นที่
- ลดสัดส่วนจำนวนกรรมการในองค์ประกอบของ ก.บ.จ. ซึ่งเป็นผู้แทนของส่วนราชการใน จังหวัด (ตัวแทนกรม/กระทรวงที่มาปฏิบัติงานในส่วนภูมิภาค) โดยเพิ่มสัดส่วนภาคประชา สังคมที่เป็นตัวแทนภาคประชาสังคมอย่างแท้จริงในคณะกรรมการทั้งใน ก.บ.จ. และ ก.บ.ก. นอกจากตัวแทนจะมาจากตำแหน่ง เช่น นายองค์การบริหารส่วนจังหวัด ควรจะมาจากส่วน อื่นๆ อีกเนื่องจากตามโครงสร้างของ ก.บ.จ. และ ก.บ.ก. อาจจะยังขาดตัวเชื่อมกับองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่

5) สถานภาพของสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดหรือ OSM ควรให้สำนักบริหารยุทธศาสตร์ กลุ่มจังหวัดหรือ OSM ซึ่งมีลักษณะเป็น “หน่วยงานที่มีศักยภาพสูงในการกำหนดยุทธศาสตร์ฯ” (Think Tank) ที่มีความสามารถในการกำหนดยุทธศาสตร์และนโยบายของกลุ่มจังหวัดอย่างแท้จริง มากกว่าจะเป็นผู้ที่มา ทำงานเอกสาร หรือถ้าบุคลากรไม่มีความพร้อมหรือขาดความเข้าใจในภารกิจหน้าที่อาจจะให้ สถาบันการศึกษามาทำหน้าที่ดังกล่าว เพื่อให้เป็นหน่วยงานที่มีศักยภาพในการกำหนดยุทธศาสตร์ในพื้นที่ได้ อย่างแท้จริง

- สถานภาพของสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด ควรเป็นองค์กรที่มีสถานะชัดเจน เพื่อเป็น ขวัญกำลังใจแก่ผู้ปฏิบัติงานว่าการทำงานในองค์กรดังกล่าวมีโอกาสก้าวหน้าในอาชีพ
- การประเมินผลการปฏิบัติงาน (การให้ความดีความชอบ) ของข้าราชการในสำนักบริหาร ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด ควรจะให้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่เป็นหัวหน้ากลุ่มหรือผู้ว่าราชการจังหวัด

ในกลุ่มจังหวัดนั้นๆ เป็นผู้ประเมินความดีความชอบ จะเป็นธรรมกว่าการให้ส่วนกลางประเมิน (สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย)

6.2 กระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด แผนปฏิบัติการประจำปีของจังหวัด และแผนปฏิบัติการประจำปีของกลุ่มจังหวัด

1) แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด

- ลักษณะของแผนหรือโครงการของกลุ่มจังหวัด ควรจะต้องมีแนวปฏิบัติที่ชัดเจน การวางแผนต้องให้ความสำคัญกับศักยภาพของแต่ละกลุ่มจังหวัดอย่างชัดเจน และต้องสร้างจุดเด่น สร้างให้เป็น “จุดขาย” ควรให้ความสำคัญเฉพาะกลุ่มจังหวัดที่มี Competency ที่ชัดเจน นอกจากนี้ควรพิจารณาทบทวนในเรื่องจำนวนกลุ่มจังหวัดที่มีจำนวน 18 กลุ่ม ซึ่งอาจจะมากเกินไป ถ้าใช้เกณฑ์ด้านศักยภาพเป็นหลักมากกว่าพื้นที่ อาจจะทำให้กลุ่มจังหวัดมีจำนวนลดลง
- การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดต้องพิจารณาในเชิงยุทธศาสตร์ มากกว่าในมิติพื้นที่ อย่างเป็นอยู่ เพราะจะเชื่อมโยงแผนพัฒนาจังหวัดเข้ากับแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ยาก เนื่องจากแผนพัฒนาท้องถิ่นมีลักษณะเชิงพื้นที่ และระยะเวลาในการทำแผนและปฏิทินในการทำแผนไม่สอดคล้องกัน ดังนั้นแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดต้องมีความยืดหยุ่นในการปรับให้ทันกับสภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป และควรสร้างแรงจูงใจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทำ Matching Fund ในโครงการที่มีลักษณะเดียวกันกับโครงการตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด นอกจากนี้ควรเปิดโอกาส/กำหนดให้ภาคประชาสังคมเป็นผู้เสนอโครงการและมีโครงการพัฒนาของตนเอง ทั้งนี้อาจกำหนดสัดส่วนการจำแนกประเภทของโครงการที่มาจากภาคส่วนต่างๆ

2) กระบวนการจัดทำแผน/แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ และบุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

2.1) หน่วยงานขับเคลื่อน [สำนักงานจังหวัดและสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (OSM)] ในการแปลงแผนไปสู่ปฏิบัติ (ตามแผนปฏิบัติการประจำปี)

- การวิเคราะห์คุณภาพแผน ต้องมีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนและมีหน่วยงานกลางร่วมกันเป็นผู้ดำเนินการ ยกเลิกการมอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการของ อ.ก.น.จ. คณะที่ 1 ถึง 5 เป็นผู้วิเคราะห์ (เจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ) อย่างเป็นอยู่ในปัจจุบัน อ.ก.น.จ. ด้านแผนและงบประมาณที่ประธานไม่ได้มาจากภาคการเมืองต้องมีความเป็นกลาง และอย่างน้อยเกณฑ์การให้คะแนนต้องมีหลักการที่เป็น

วิทยาศาสตร์ที่แน่นอนชัดเจน มากกว่าการใช้วิจารณ์ญาณส่วนบุคคลเป็นเกณฑ์การให้คะแนนอย่างที่กำลังดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน

2.2) กระบวนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ

- มาตรการแผนจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นเข้าด้วยกัน ดังนั้นควรใช้มาตรา 17(1) ของ พ.ร.บ. กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ โดยให้คณะรัฐมนตรีมีมติออกระเบียบ (เป็นระเบียบสำนักนายกฯ) ในเรื่องนี้ และต้องคำนึงถึงหลักการความมีอิสระขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ในการริเริ่มงานต่างๆ ต้องมีการจัดระบบแผนที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาจังหวัด เป็น Vertical Integration หรือการบูรณาการแนวตั้งที่เป็น Policy Guideline ตั้งแต่แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 แผนบริหารราชการแผ่นดิน แผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด และแผนพัฒนาท้องถิ่น ให้มีทิศทางสอดคล้อง มีเอกภาพ ไม่จำเป็นต้องเหมือนกันแต่ไปในทิศทางเดียวกัน
- สำหรับในมิติพื้นที่ (Area) ควรเป็นการบูรณาการแนวระนาบระหว่างภาครัฐราชการกับอปท. (Horizontal Integration) กล่าวคือ ไม่ว่าจะอย่างไรก็จะเกิดการซ้ำซ้อนกัน แต่มีเงื่อนไขมาจากงบประมาณของจังหวัดมีจำนวนน้อย (18,000 ล้านบาท) ทำให้จังหวัดต้องมาเอาเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ดังนั้นอาจจะต้องมีการออกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีเพื่อให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน อาจเสนอโดยคณะกรรมการกระจายอำนาจฯ และให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องร่วมกันบูรณาการ สำหรับระหว่างท้องถิ่นด้วยกันเอง ควรให้เป็นบทบาทของ อบจ. กับแผนพัฒนาท้องถิ่นทั้งระบบ โดย อบจ. มีหน้าที่ประสานแผน ซึ่งอาจจะต้องทบทวนระเบียบการประสานแผนของ อบจ.
- การบริหารความเสี่ยงในมิติเชิงยุทธศาสตร์ ไม่ใช่เป็นการเตรียมการในขอบเขตของการป้องกันภัยพิบัติ แต่ควรจะเป็นการเตรียมการรองรับผลกระทบอื่นๆ จากเหตุฉุกเฉินต่างๆ เช่น ในกรณีเกิดโรคระบาดในวงกว้างแล้วส่งผลกระทบต่อให้จำนวนนักท่องเที่ยวลดลง อาจจะต้องระบุประเด็นนี้ในเชิงยุทธศาสตร์ไว้ในแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด

2.3) ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/งบประมาณจังหวัด

- ควรจัดให้มีการพัฒนาศักยภาพบุคลากรที่รับผิดชอบในระดับพื้นที่ ที่ยังขาดความรู้ในเรื่องการจัดทำแผนที่มีลักษณะเป็นแผนยุทธศาสตร์ และสามารถใช้เครื่องมือ (Tools) ต่างๆ ในการจัดทำแผนได้

- เสริมสร้างการประสานงานในการทำงานเชิงราบภายในจังหวัด ระหว่างหัวหน้าส่วนราชการอื่นๆ ที่ทำหน้าที่ตาม Function ของกระทรวง/กรม กับเจ้าหน้าที่ของสำนักงานจังหวัด โดยต้องทำให้เกิดการบูรณาการการทำงานร่วมกันให้ได้ เพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อนของโครงการ

3) ด้านการบริหารจัดการงบประมาณ

- งบประมาณจัดการ (5 ล้านบาทของกลุ่มจังหวัด และ 10 ล้านบาทของจังหวัด) ควรมีการจัดสรรตามเดิม แต่จะต้องกำหนดกรอบการใช้งบดังกล่าวให้ชัดเจนว่า เพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการของกลุ่มจังหวัด/จังหวัด ได้แก่ การจัดทำแผน (การฝึกอบรมทบทวนแผน การเขียนโครงการ การวิเคราะห์โครงการ) ซึ่งต้องจัดทำเป็นแผนงาน/โครงการขอจัดสรรงบประมาณ เช่นเดียวกับโครงการอื่นๆ ในแผนปฏิบัติราชการประจำปี แต่อยู่ภายในวงเงินดังกล่าว หรือใช้ในการบริหารเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน (การสำรวจความต้องการของประชาชน การประชุมรับฟังความคิดเห็น) และการติดตามประเมินผล (การติดตามโดยจังหวัด/กลุ่มจังหวัด การประเมินผลโดยจังหวัดหรือสถาบันการศึกษาทั้งในมิติยุทธศาสตร์และโครงการสำคัญ) โดยจะต้องจัดทำเป็นโครงการและมีค่าของงบประมาณเช่นเดียวกับโครงการอื่นๆ ของงบประมาณของจังหวัด เช่น จะนำไปประเมินติดตามผลการจัดทำแผน/โครงการตามวัตถุประสงค์ที่ ก.น.จ. กำหนด นอกจากนี้เงินส่วนที่เหลือในวงเงินนี้สามารถขอเปลี่ยนแปลงไปทำโครงการอื่นๆ ได้ แต่ต้องดำเนินการก่อนปีงบประมาณเริ่มต้น วงเงินที่เปลี่ยนแปลงจะได้รับการพิจารณาตามขั้นตอนของ ก.น.จ. เหมือนโครงการในแผนปกติ โดยไม่ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจในการเปลี่ยนแปลง

4) การจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด

4.1) กรอบการจัดสรรงบประมาณพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด

- การปรับสูตรการคำนวณตามเงื่อนไขแรกเป็นความพยายามที่จะให้น้ำหนักกับคุณภาพของแผน แม้ว่าการประเมินคุณภาพของแผนจะเป็นตัวแปรเพียงตัวเดียวที่ใช้วัดในเชิงคุณภาพ แต่ก็เป็นตัวแปรเพียงตัวเดียวที่สามารถสะท้อนความสอดคล้องทางยุทธศาสตร์ของจังหวัด และเป็นมุมมองในภาพย่อยระดับแผนงานโครงการว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ การปรับเพิ่มน้ำหนักให้กับตัวแปรนี้ย่อมต้องมีตัวแปรอื่นที่ถูกลดน้ำหนักลง
- ข้อเสนอแนะในเรื่องสูตรจัดสรรงบประมาณของจังหวัด ตัวแปรที่ควรถูกลดน้ำหนักลงคือตัวแปรเฉลี่ยเท่ากัน เนื่องจากไม่ได้สะท้อนระดับปัจจัยพื้นฐานใดๆ รายจังหวัด นอกจากนี้

ตัวแปรผกผันรายได้ควรถูกปรับลดลงโดยอาจเปลี่ยนเป็นตัวแปรในลักษณะอื่นๆ เช่น ตัวแปรที่แสดงสภาพปัญหาของจังหวัดหรือเป็นตัวแปรที่จังหวัดมีความเกี่ยวข้อง ตัวอย่างเช่น หากจังหวัดอยู่ในเขตชายแดน ตัวแปรที่สำคัญที่อาจต้องนำมาพิจารณาควรเป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับคนต่างด้าวหรือการลักลอบเข้าเมือง เพราะถือเป็นสภาพปัญหาของท้องถิ่น และควรมีการปรับเปลี่ยนตัวแปรได้ตามสภาพแวดล้อมของปัญหาที่เกิดขึ้น

- ทั้งนี้ควรเพิ่มน้ำหนักจัดสรรตามสภาพแวดล้อมทางสังคมและปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมของพื้นที่ แทนการให้น้ำหนักของตัวแปรในเรื่องคุณภาพของแผนและสภาพปัญหาแวดล้อมของแต่ละจังหวัด ซึ่งในทางปฏิบัติเบื้องต้น การประเมินสภาพปัญหาแวดล้อมของแต่ละจังหวัด อาจต้องอยู่ในรูปตัวแปรคุณภาพที่แสดงระดับคะแนนหรือความรุนแรงของปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไข โดยอาจแบ่งกลุ่มปัญหาออกเป็น 4-5 กลุ่มหลัก เพื่อให้สามารถระบุกลุ่มปัญหาที่แต่ละจังหวัดต้องเผชิญและเพื่อการเปรียบเทียบในระหว่างกลุ่ม งานในส่วนนี้จะป็นงานในระยะปานกลาง 3-5 ปี จนกว่าการจัดสรรงบประมาณจะอยู่ในระดับที่มีเสถียรภาพ และมีการแกว่งตัวไม่มาก
- การปรับเปลี่ยนสูตรการจัดสรรงบประมาณพัฒนาจังหวัดแบบบูรณาการ อาจมีมิติของการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจหรือรายได้ของจังหวัดพร้อมทั้งการแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำ ความยากจน จึงจำเป็นต้องมีตัวแปรที่แสดงถึงภาวะความยากจน (ซึ่งแต่เดิมใช้การผกผันรายได้) และตัวแปรที่แสดงถึงความเหลื่อมล้ำของรายได้ ตัวแปรผกผันรายได้เพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอต่อการสะท้อนความเหลื่อมล้ำในพื้นที่ ดังนั้นขณะที่ปรึกษาจึงได้เสนอตัวแปร Poverty Gap และ Foster-Greer-Thorbecke (FGT)¹ เป็นตัวแปรทางเลือกเพื่อใช้วัดระดับความเหลื่อมล้ำ ตัวแปรทั้งสองจัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และยังมีตัวแปรอื่นๆ ที่อยู่ในสูตรเดิมอยู่ โดยขณะที่ปรึกษาได้ทดลองใช้ Poverty Gap ค่า FGT และมีการปรับให้น้ำหนักแกตัวแปรทั้งสอง
- ข้อเสนออีกประการหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาสูตรจัดสรรงบประมาณเพื่อให้เกิดการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำอย่างเป็นรูปธรรม คือ เมื่อปรับมาใช้ดัชนีที่ชี้ถึงการวัดความเหลื่อมล้ำอย่างเหมาะสมแล้ว ควรปรับปรุงดัชนีให้แสดงถึงระดับของความเหลื่อมล้ำที่แต่ละ

¹ Poverty Gap คือช่องว่างระหว่างรายจ่ายของคนที่ยังตกอยู่ใต้เส้นความยากจนกับเส้นความยากจน เพื่อบ่งชี้ว่าคนจนเหล่านี้มีระดับรายจ่ายต่ำกว่าเส้นความยากจนมากน้อยเพียงใด FGT เป็นดัชนีชี้วัดความยากจนโดยการถ่วงน้ำหนักของครัวเรือนที่ตกอยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจน จึงเป็นตัวแปรที่มองมิติของระดับของความยากจนในรูปของตัวเงิน และจำนวนครัวเรือนที่ยากจน ซึ่งสะท้อนความรุนแรงของปัญหาความยากจนมากน้อยขนาดไหนในเชิงสัมพัทธ์

จังหวัดสามารถทำให้ปัญหาลดลงได้ เช่น การลดลงของ FGT หรือร้อยละการเปลี่ยนแปลงของ FGT เป็นต้น เพื่อให้เกิดการสะท้อนภาพการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำของแต่ละจังหวัด

- การจัดสรรงบประมาณพัฒนาในกลุ่มจังหวัดมีวัตถุประสงค์หลักคือ มุ่งเน้นการพัฒนาหรือเพิ่มศักยภาพทางด้านเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด แต่เดิมการพิจารณาจัดสรรงบประมาณของกลุ่มจังหวัดมีการพิจารณาโดยใช้ตัวแปรสองลักษณะ คือการเฉลี่ยเท่ากันทุกกลุ่มจังหวัด โดยไม่ได้พิจารณาว่าในกลุ่มจะมีจำนวนจังหวัดอยู่เท่าไร เพราะถือว่าเป็นหน่วยเดียวกันในการดำเนินยุทธศาสตร์การพัฒนา โดยมีน้ำหนักร้อยละ 50 ของงบประมาณทั้งหมด และการพิจารณาของ อ.ก.น.จ. ในขณะที่สูตรการจัดสรรงบประมาณของกลุ่มจังหวัดตามข้อเสนอของที่ปรึกษาคือ เปลี่ยนจากการพิจารณาของ อ.ก.น.จ. ที่เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพให้เป็นการใช้ข้อมูลเชิงปริมาณ กล่าวคือ เพิ่มตัวแปรด้านเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดเข้ามาในสูตร โดยในเบื้องต้นใช้น้ำหนักของการเฉลี่ยเท่ากันลดลงเหลือเพียงร้อยละ 30 ของงบประมาณกลุ่มจังหวัดทั้งหมด และตัวแปรพัฒนาการทางเศรษฐกิจร้อยละ 70 ของงบประมาณทั้งหมด ซึ่งตัวแปรนี้คืออัตราการเติบโตของ GPP ต่อประชากรของของกลุ่มจังหวัด (Growth rate ของ GPP per cap) GPP ต่อประชากรจะเป็นตัวแปรที่ใช้วัดขนาดเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด และการหาค่าอัตราการเติบโตเพื่อให้สะท้อนถึงระดับการพัฒนาที่มุ่งเน้นด้านเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดเป็นสำคัญ

4.2) ข้อเสนออื่นๆ ในการจัดสรรงบประมาณ

- ประเด็นพิจารณาด้านคะแนนคุณภาพแผน อย่างน้อยต้องมีเกณฑ์มาตรฐาน (Standard) เนื่องจากปัจจุบันพบว่าทำให้คะแนนคุณภาพแผนเป็นการใช้วิจารณญาณ (Judgment) ของแต่ละบุคคลที่รับผิดชอบโดยเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) เป็นผู้พิจารณาให้คะแนน เช่นในปีงบประมาณ 2554 ที่มีความแตกต่างกันมากโดยเฉพาะภาคเหนือกับภาคใต้ ส่วนปีงบประมาณ 2555 ที่ สศช. เป็นผู้กำหนดคะแนนคุณภาพแผนที่ประกันว่าขั้นต่ำจะต้องเป็น 85 คะแนน แต่บางโครงการอาจจะไม่ถึงเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด ดังนั้นเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดต้องมีความชัดเจนเป็นรูปธรรม เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้ดุลยพินิจของผู้เกี่ยวข้องที่อาจนำไปสู่การประเมินที่ไม่ถูกต้อง
- ต้องใช้การบริหารในเชิงอำนาจคณะกรรมการมากกว่าการใช้อำนาจของผู้ว่าราชการฯ โดยมอบอำนาจการเบิกจ่ายข้ามจังหวัดให้กับ ก.บ.ก. และ ก.บ.จ.

- การจัดสรรงบประมาณ ถ้าทำเป็น Matching Fund ในโครงการที่เป็น Project Based ที่สอดคล้องตามแผนยุทธศาสตร์จังหวัด ส่วนการบริหารหลังจากเสร็จโครงการ ต้องมีการติดตามว่าฝ่ายใดเป็นผู้ดำเนินการ
- การบริหารเงินเหลือจ่าย ต้องระบุไว้เป็นสัดส่วนว่าจะต้องส่งคืนเท่าใด ส่วนใดใช้เองได้ เพื่อเป็นการกำกับให้จังหวัดส่งเงินเหลือจ่ายคืน โดยปฏิบัติเหมือนกับส่วนราชการต่างๆ เพื่อจะได้มีการบริหารงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ (คือจังหวัดใช้ให้หมดภายในปีงบประมาณนั้น)

5) ด้านการติดตามประเมินผล

- ควรมีหน่วยงานประเมินมาตรฐาน รวมทั้งเงื่อนไขต้องชัดเจน เชื่อมโยงตั้งแต่ SWOT และยุทธศาสตร์ และจะต้องเป็นหน่วยงานประเมินคุณภาพที่แท้จริง รวมทั้งมีเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน

6.3 ด้านภาวะผู้นำ/ผู้บริหารภายในจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

- หัวหน้ากลุ่มจังหวัดอาจไม่ใช่ผู้ว่าราชการจังหวัด อาจเป็นผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย แต่ทั้งนี้ อาจต้องมีการปรับเกณฑ์การแต่งตั้งผู้ตรวจราชการกระทรวงโดยใช้หลัก “อาวุโส”
- การปรับเปลี่ยนผู้บริหารระดับต่างๆ ควรจะเข้ามาสานต่อแผนยุทธศาสตร์เดิม
- ถ้าต้องการให้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่เป็นศูนย์ปฏิบัติการกลุ่มจังหวัดหรือเป็นที่ตั้งของสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (OSM) กฎหมายต้องให้อำนาจสูงสุดและเด็ดขาดแก่ผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นๆ แต่ควรกำหนดขอบเขตการใช้อำนาจของผู้ว่าราชการในฐานะผู้นำจังหวัดและกลุ่มจังหวัดให้ชัดเจน เพื่อให้การปฏิบัติงานสามารถตอบสนองความต้องการของภูมิภาคและท้องถิ่นอย่างชัดเจนและตรงตามความต้องการของพื้นที่

6.4 การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นในพื้นที่

- การคัดเลือกบุคคลที่จะเข้ามาเป็นคณะกรรมการควรเป็นการคัดเลือกตามความรู้ความสามารถ ไม่ใช่การใช้ระบบโควตา แต่ต้องเป็นตัวแทนของภาคส่วนต่างๆ อย่างแท้จริง ทั้งนี้ข้อควรระวังคือข้อจำกัดในเรื่องความรู้ความเข้าใจของภาคประชาสังคมในพื้นที่จากเจตนารมณ์ที่ดี แต่การจะขับเคลื่อนให้เกิดผลในทางปฏิบัติอาจจะทำได้ยาก เนื่องจากความคิดของภาคประชาสังคมในพื้นที่อาจจะมีความ

เป็นนามธรรมมากเกินไป แต่ไม่สามารถสื่อสารความต้องการที่จะทำให้เกิดเป็นโครงการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ได้

- ควรสร้างกระบวนการเรียนรู้และประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการบริหารงานราชการจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ เพื่อให้ประชาชนตระหนักถึงการเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางการพัฒนาท้องถิ่น จังหวัด และกลุ่มจังหวัดของตนเอง เพื่อให้เกิดการบูรณาการอย่างแท้จริง
- การประสานงานหรือการสร้าง ความเข้าใจกับท้องถิ่น โดยการสร้างความเข้าใจกับกำนันผู้ใหญ่บ้าน โดยเฉพาะการประสานกับ “กรมการปกครอง”

6.5 ศักยภาพจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

1) การวิเคราะห์ข้อมูลด้านเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัด

ข้อมูลด้านเศรษฐกิจที่มีความสำคัญคือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด (Gross Provincial Product หรือ GPP) ซึ่งมีการเก็บข้อมูลในสองลักษณะคือ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ จะใช้ลักษณะของ Top-Down ในขณะที่สำนักงานคลังจังหวัดใช้วิธี Bottom-Up ทั้งสองวิธีต่างมีข้อดีเสียที่แตกต่างกัน ในการศึกษาจะใช้ข้อมูลที่มาจากสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยเป็นการวัด GPP ในด้านการผลิต ซึ่งมาจากการหามูลค่าเพิ่ม หรือรายได้จากการใช้ปัจจัยการผลิต ได้แก่ ค่าใช้ปัจจัยแรงงาน ค่าเช่าที่ดิน ดอกเบี้ย และผลกำไรจากการประกอบกิจการ ที่เกิดจากการผลิตทุกชนิดในขอบเขตพื้นที่จังหวัด (สำนักบัญชีประชาชาติ, 2553) ทั้งนี้ข้อมูลจะมีความเป็นมาตรฐาน มีการแบ่งตามรายสาขาการผลิต ซึ่งจะใช้มาตรฐานการแบ่งตามการจัดประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรม (ประเทศไทย) ปี พ.ศ. 2544 (Thailand Standard Industrial Classification หรือ TSIC) เป็นเกณฑ์ในการจำแนกหมวดหมู่เศรษฐกิจในระบบเศรษฐกิจ

นอกจากนี้การวิเคราะห์ในภาพรวมอาจนำไปประกอบกับข้อมูลพื้นฐานด้านสังคมและระดับการพัฒนาของจังหวัด เช่น จำนวนประชากร พื้นที่ จำนวนโรงเรียน โรงพยาบาล และระดับรายได้เฉลี่ยของครัวเรือน เป็นต้น

2) ดัชนีที่ใช้ในการศึกษา และแบบจำลอง BCG

การใช้ดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบที่ปรากฏ (Revealed Comparative Advantage หรือ RCA) เป็นดัชนีเพื่อใช้ในการเปรียบเทียบความสามารถในการแข่งขันซึ่งพัฒนามาจากงานศึกษาด้านการค้าระหว่างประเทศ เพื่อใช้พิจารณาว่าสินค้าในรายการใดมีความได้เปรียบเชิงแข่งขันเมื่อเทียบกับการส่งออก

สินค้าอื่นในประเทศอื่นๆ (The Rest of the World) ดังนั้นการนำดัชนีนี้มาเพื่อประยุกต์ใช้กับการศึกษาศักยภาพจังหวัดจะเป็นการเปรียบเทียบศักยภาพในสาขาต่างๆ เมื่อเทียบรายสาขา และเทียบกับจังหวัดทั้งหมดภายในประเทศ และภายในกลุ่มจังหวัด ซึ่งข้อมูลที่มีความจำเป็นคือข้อมูล GPP รายสาขาและรายปี เพื่อนำมาวิเคราะห์แนวโน้มศักยภาพโดยเปรียบเทียบ

ในการนำเสนอค่า RCA รายจังหวัด เพื่อให้เกิดการเปรียบเทียบอย่างง่าย อาจใช้การสร้างแผนภูมิ โดยมีแกนทั้งหมดเท่ากับจำนวนสาขาการผลิต หรือเท่ากับจำนวนสาขาการผลิตที่สนใจ และมีขนาดของ RCA ในแต่ละสาขา

ในส่วนของการใช้แนวคิดของตัวแบบ Boston Consultant Group (BCG Model) เป็นเครื่องมือช่วยระบุตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของธุรกิจว่าอยู่ในสถานการณ์ใดและควรดำเนินการอย่างไร โดยมีการแบ่งข้อมูลพื้นฐานออกเป็นสองกลุ่ม เช่น การวัดระดับส่วนแบ่งทางการตลาด (Market Share) และการแนวโน้มการเติบโตของยอดขาย (Growth Rate) และนำมากำหนดเป็นเมทริกซ์ขนาด 2×2 โดยในแต่ละกล่องจะระบุถึงตำแหน่งและกลยุทธ์

การประยุกต์ใช้จากวิธีการคำนวณดัชนีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบและแบบจำลอง BCG จะสามารถนำมาสร้างกราฟเพื่อแสดงแนวโน้มศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดตามแผนภาพที่ได้แสดงไว้ใน การวิเคราะห์ศักยภาพจังหวัดและกลุ่มจังหวัดในบทที่ 4

6.6 ประเภทและลักษณะข้อมูลที่ต้องมีไว้ในเว็บไซต์ของ ก.น.จ

การนำข้อมูลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาเป็นฐานข้อมูลที่สำคัญในการวิเคราะห์ประกอบการจัดสรรงบประมาณจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ และการวิเคราะห์ศักยภาพของจังหวัดจากแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ประเภทของข้อมูลเหล่านั้นได้แก่

กลุ่มที่ 1 ข้อมูลเพื่อใช้ในการสร้างสูตรการคำนวณการจัดสรรงบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

ข้อมูล	วัตถุประสงค์การใช้งาน	แหล่งข้อมูล
ผลิตภัณฑ์จังหวัด (GPP)	เพื่อการระบุขนาดของความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของแต่ละจังหวัด โดย GPP ที่จัดเก็บโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจะแบ่งตามสาขาการผลิตซึ่งช่วยในการวิเคราะห์รายสาขาการผลิตมีความละเอียดขึ้น	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
รายได้ต่อหัวประชากร	เป็นการจัดเก็บเพื่อระบุระดับรายได้ต่อหัวของประชากรในจังหวัด และเป็นการบอกฐานะทางเศรษฐกิจทางอ้อมอีกประการหนึ่ง รายได้ต่อหัวนี้ยังสามารถเป็นตัวแปรหนึ่งจากหลายๆ ตัวแปรที่ใช้วัดความเป็นอยู่ของประชากรในจังหวัด	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
แผนงานโครงการเพื่อของบประมาณ (คุณภาพแผน)	เป็นรายการแผนงานทั้งหมดเพื่อของบประมาณจังหวัด แผนงานจะมีข้อมูลเกี่ยวกับความสำคัญของแผนงาน ผู้ได้รับประโยชน์ ผู้รับผิดชอบ ระยะเวลาในการดำเนินการ รวมถึงงบประมาณที่ใช้ การให้เห็นแผนงานอย่างเปิดเผยช่วยให้เกิดความโปร่งใสในการคัดเลือกผู้ที่ติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนงานสามารถตรวจสอบเกณฑ์ต่างๆ ที่ใช้เป็นตัวชี้วัด	สำนักงบประมาณ และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ข้อมูลจำนวนประชากร	เป็นตัวแปรเพื่อใช้แสดงขนาดของแต่ละจังหวัดในเชิงของภาระงานในการดูแลประชากร และยังส่งผลถึงตัวแปรที่วัดระดับศักยภาพในเชิงเศรษฐกิจ คือใช้ประกอบกับข้อมูล GPP เพื่อกำหนดเป็น GPP ต่อหัวประชากรของแต่ละจังหวัด	กรมการปกครอง
Poverty Gap	เป็นข้อมูลที่แสดงถึงความเหลื่อมล้ำของรายได้ประชากรของทั้งประเทศ โดยข้อมูลนี้มีการจัดทำในรายจังหวัด แนวคิดสำคัญของข้อมูลนี้ คือ การพิจารณาว่าโดยเฉลี่ยแล้วครัวเรือนที่มีรายได้ต่ำกว่าความยากจนมีรายได้ต่ำกว่าความยากจนเท่าไร ซึ่งการใช้งานจะใช้ระบุปัญหาของความยากจนในแต่ละจังหวัดว่ามีอย่างน้อยเพียงใดและระดับความรุนแรงของปัญหาเป็นอย่างไร	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
FGT	ค่า FGT มีลักษณะคล้ายกับ Poverty Gap คือใช้เพื่อการระบุถึงปัญหาความเหลื่อมล้ำของรายได้ประชากรในเชิงของรายได้ที่ต่ำกว่าเส้นความยากจน แต่จะมุ่งเน้นเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเข้มข้นของความรุนแรงของปัญหาโดยมีการถ่วงน้ำหนักด้วยจำนวนครัวเรือนที่มีปัญหาเมื่อเทียบกับครัวเรือนทั้งหมด	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

กลุ่มที่ 2 ข้อมูลเพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆ

ข้อมูล	วัตถุประสงค์การใช้งาน	แหล่งข้อมูล
ข้อมูลสถิติความยากจนและการกระจายรายได้	เป็นข้อมูลเพื่อใช้ระบุความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ของประชากร ตัวอย่างของข้อมูลกลุ่มนี้ คือ แผนที่ความยากจน (Poverty Map) ที่ระบุพื้นที่ของความยากจน โดยความยากจนนี้ใช้เกณฑ์ของเส้นความยากจนเป็นเกณฑ์อ้างอิง	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ศักยภาพการแข่งขันจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพของจังหวัดเพื่อระบุถึงศักยภาพของแต่ละจังหวัดมีอยู่ ซึ่งข้อมูลนี้มีลักษณะเป็นข้อมูลของการประเมินและวางแผนในรายจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัด ซึ่งข้อมูลนี้สามารถใช้สะท้อนแนวทางการพัฒนาจังหวัดที่เหมาะสม และใช้เป็นเครื่องมือเปรียบเทียบกับงบประมาณรายโครงการที่จังหวัดได้รับว่ามีความสอดคล้องกับศักยภาพของจังหวัดหรือไม่	ฐานข้อมูลที่มีการเผยแพร่รายจังหวัด
ผังอนุภาค	เป็นข้อมูลด้านกายภาพของจังหวัดเพื่อใช้ในการระบุปัญหาที่จะเกิดในเชิงกายภาพของจังหวัด เช่น ระดับของพื้นดิน เพื่อป้องกันการเกิดอุทกภัย และข้อมูลเพื่อการนำไปจัดสรรหรือกระจายทรัพยากรด้านที่ดินอย่างเหมาะสม	กรมโยธาธิการและผังเมือง
ข้อมูลพื้นฐานระดับชุมชน/หมู่บ้าน (กชช.2ค) และข้อมูลความจำเป็นพื้นฐาน (จ.ป.ฐ.)	กชช 2 ค. เป็นข้อมูลพื้นฐานในระดับหมู่บ้านเพื่อแสดงถึงปัญหาและความต้องการในระดับชุมชนในด้านโครงสร้างพื้นฐาน สังคม เศรษฐกิจและ จ.ป.ฐ เป็นข้อมูลที่แสดงถึงคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับครัวเรือนว่าเป็นตามเกณฑ์ขั้นต่ำมากน้อยเพียงใด	กรมการพัฒนาชุมชน
ข้อมูลเกี่ยวกับภัยพิบัติธรรมชาติ	เป็นข้อมูลสถิติที่เก็บจากความเสียหายที่เกิดขึ้นจากภัยธรรมชาติเพื่อใช้ประเมินความสูญเสียที่เกิดขึ้นและประเมินความคุ้มค่าในการสร้างมาตรการหรือแนวทางป้องกัน และยังใช้เป็นข้อมูลเพื่อการจัดสรรทรัพยากรในการป้องกันหรือการจ่ายค่าชดเชยต่างๆ ที่เกิดจากภัยพิบัติ	กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

ข้อมูล	วัตถุประสงค์การใช้งาน	แหล่งข้อมูล
ข้อมูลด้านแรงงาน	เป็นข้อมูลด้านจำนวนแรงงาน ผู้ว่างงาน ความต้องการแรงงานในรายสาขาการผลิต เพื่อใช้ในการวางแผนกำลังแรงงานในด้านอุปสงค์และอุปทานของจังหวัด รวมถึงการเคลื่อนย้ายแรงงาน ว่าจะมีผลกระทบอย่างไรกับเศรษฐกิจของจังหวัด	สำนักงานสถิติฯ กระทรวงแรงงาน (โดย สำนักเศรษฐกิจการแรงงาน)
ข้อมูลจำนวนประชากร	เป็นตัวแปรเพื่อใช้แสดงขนาดของแต่ละจังหวัดในเชิงของภาระงานในการดูแลประชากร และยังสามารถส่งผลถึงตัวแปรที่วัดระดับศักยภาพในเชิงเศรษฐกิจ คือใช้ประกอบกับข้อมูล GPP เพื่อกำหนดเป็น GPP ต่อหัวประชากรของแต่ละจังหวัด	กรมการปกครอง
ข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	เป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับจังหวัด แผนงาน หรือข้อมูลต่างๆ ของจังหวัดที่สามารถนำมาประมวลเพื่อช่วยในการจัดทำแผนของจังหวัด	ฐานข้อมูลที่มีการเผยแพร่รายจังหวัด

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ศึกษาวิจัย

แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์ (Interview Guide)

โครงการศึกษาวิจัยและประเมินผลเพื่อพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดและ
กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. จังหวัด.....
2. เพศ () ชาย () หญิง
3. อายุ.....ปี
4. หน่วยงานที่สังกัด.....
5. ชื่อผู้สัมภาษณ์.....

ส่วนที่ 2 ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ
 - 1) องค์ประกอบของ ก.บ.จ. และ ก.บ.ก. และภาระหน้าที่
 - 2) ความเหมาะสมของโครงสร้างและภาระหน้าที่
 - 3) ปัญหาอุปสรรคทางด้านองค์กร/หน้าที่ (Functions/Organization)
 - 4) การจัดกลุ่มจังหวัดมีความเหมาะสมแล้วหรือไม่อย่างไร
 - 5) สถานะของกลุ่มจังหวัดในปัจจุบันเหมาะสมแล้วหรือไม่
 - 6) สำนักงาน OSM ควรมีสถานภาพเช่นใด โครงสร้างที่เหมาะสมควรเป็นอย่างไร
 - 7) บุคคลใดควรทำหน้าที่เป็นหัวหน้ากลุ่มจังหวัด และหัวหน้าสำนักงาน OSM
 - 8) ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข
2. กลไกการจัดทำแผน
 - 1) การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด มีกระบวนการจัดทำอย่างไร
 - 2) ความเหมาะสมของกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
 - 3) ความเหมาะสมของปฏิทินการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
 - 4) เทคนิคที่ใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
 - 5) ระบบข้อมูลที่ใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

- 6) ความเข้าใจของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 7) ความสอดคล้องของแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดกับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ และปัญหาความต้องการของพื้นที่ (ยกตัวอย่าง)
- 8) การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 9) กลไกหรือโครงสร้างใดควรมีอำนาจในกลั่นกรอง และให้ความเห็นชอบแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 10) ฝ่ายการเมืองเข้ามามีบทบาทต่อการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด และกลุ่มจังหวัดมากน้อยเพียงใด
- 11) ปัญหาอุปสรรคในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 12) ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

3. การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ

- 1) จังหวัดและกลุ่มจังหวัด มีวิธีการและขั้นตอนในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างไร
- 2) เครื่องมือที่ใช้สนับสนุนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ
- 3) ความเหมาะสมของกรอบระยะเวลาในการจัดทำแผนงาน/โครงการตามแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 4) ความเหมาะสมของลักษณะโครงการที่จังหวัดและกลุ่มจังหวัดไม่ควรเสนอเป็นคำของบประมาณตามเกณฑ์ของ ก.น.จ.
- 5) ความเหมาะสมของกรอบวงเงินงบประมาณที่จังหวัดและกลุ่มจังหวัดได้รับการจัดสรร
- 6) การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ
- 7) ความเชื่อมโยงของกระบวนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติกับศักยภาพและปัญหาอุปสรรคของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (โครงการที่จัดทำ/ปัญหาที่มีอยู่/ศักยภาพของจังหวัดเป็นไปในแนวทางเดียวหรือไม่)
- 8) การบริหารและกำกับกำกับการดำเนินโครงการให้เป็นไปตามแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 9) ปัญหาและอุปสรรคในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 10) ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

4. การบริหารงบประมาณ

- 1) ความเหมาะสมของเกณฑ์ในการจัดสรรกรอบวงเงินงบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 2) อธิบายวิธีการในการบริหารงบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 3) ความคล่องตัวในการบริหารงบประมาณจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (อาทิ การเปลี่ยนแปลงโครงการ การโอนเปลี่ยนแปลงงบประมาณ การใช้งบประมาณเหลือจ่าย เป็นต้น)

- 4) ความเหมาะสมและคล่องตัวในการใช้จ่ายงบประมาณของจังหวัด (10 ล้านบาท) และงบกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)
- 5) ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารงบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (การเบิกจ่ายภายในจังหวัดและในระหว่างกลุ่มจังหวัด)
- 6) ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

5. การติดตามประเมินผล

- 1) จังหวัดและกลุ่มจังหวัดมีกระบวนการอย่างไรในการติดตามประเมินผลการพัฒนาตามแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 2) การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาในกระบวนการติดตามประเมินผลการพัฒนาตามแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 3) เครื่องมือที่ใช้ในการติดตามประเมินผลการพัฒนาตามแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 4) ความเชื่อมโยงระหว่างผลที่ได้รับจากการติดตามประเมินผลการพัฒนาตามแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดกับกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (Feedback)
- 5) การกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จในการปฏิบัติตามแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดควรเป็นส่วนกลางหรือจังหวัดกำหนดเอง
- 6) ปัญหาและอุปสรรคในกระบวนการติดตามประเมินผลการพัฒนาตามยุทธศาสตร์จังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 7) ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

ส่วนที่ 3 ภาวะผู้นำและผู้บริหารจังหวัด

- 1) ตามความคิดเห็นของท่านผู้บริหารจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดมากน้อยเพียงใด
- 2) ความถี่ของการเข้าร่วมประชุมของผู้ว่าราชการจังหวัดในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 3) ภาวะผู้นำของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (อาทิ การเป็นผู้นำทีม การเป็นแกนกลางในการประสานภาคส่วนต่างๆ และการบริหารความขัดแย้งในการจัดทำแผนงาน/โครงการ)
- 4) การจัดสรรงบประมาณในการจัดกิจกรรมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดมีมากน้อยเพียงใด

- 5) มีความชัดเจนในการกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบในการทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดหรือไม่
- 6) ปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับภาวะผู้นำในการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดบูรณาการ
- 7) ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

ส่วนที่ 4 การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา

- 1) อธิบายขั้นตอนการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา การกำหนดปัญหาและจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 2) กลไกที่ใช้ในการให้ภาคีการพัฒนาเข้ามามีส่วนร่วมในระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดบูรณาการ
- 3) การมีส่วนร่วมของภาคีพัฒนาในการบูรณาการสรรพกำลังและทรัพยากรในการดำเนินงานเพื่อบรรลุเป้าหมายของการพัฒนาตามแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 4) การมีส่วนร่วมของภาคีพัฒนาในกระบวนการติดตามประเมินผลการพัฒนาตามแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
- 5) การมีส่วนร่วมของภาคีพัฒนาในการรับผิดชอบดูแลบำรุงรักษาผลผลิตของโครงการที่ดำเนินการแล้วเสร็จ
- 6) ปัญหาในการมีส่วนร่วมของภาคีพัฒนาอื่นๆ ในการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ
- 7) ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

ส่วนที่ 5 การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น

- 1) อธิบายขั้นตอนการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น
- 2) ความเหมาะสมของช่วงระยะเวลาในการบูรณาการแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น
- 3) ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนราชการภูมิภาคในการจัดทำยุทธศาสตร์และแผนงาน/โครงการ
- 4) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนงาน/โครงการ สนับสนุนแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดมากน้อยเพียงใด
- 5) แผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด มีการบูรณาการกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือไม่อย่างไร
- 6) ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศและยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคได้นำมาใช้กับแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด มากน้อยเพียงใด

- 7) ท่านคิดว่ามีแนวทางอย่างไรในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดให้มีความสอดคล้องกับความต้องการของพื้นที่
- 8) ปัญหาและอุปสรรคในการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น
- 9) ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

ส่วนที่ 6 ข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ ในภาพรวม

- 1) ท่านคิดว่าในภาพรวมระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการมีข้อดีและข้อเสียอย่างไร
- 2) แผนการพัฒนากลุ่มจังหวัด ตลอดจนโครงการต่างๆมีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด
- 3) มีความคิดเห็นอย่างไรต่อโครงสร้างของสำนักงานจังหวัดในปัจจุบัน ควรปรับปรุงและเพิ่มเติมในส่วนใด
- 4) มีความคิดเห็นอย่างไรต่อสถานะและโครงสร้างของสำนักงาน OSM การปรับปรุงโครงสร้างสำนักงาน OSM ควรทำอย่างไร
- 5) กรณีของกลุ่มจังหวัด บทบาทของ OSM ในการสนับสนุนระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการมีมากน้อยเพียงใด
- 6) สิ่งที่จังหวัดและกลุ่มจังหวัดต้องการการสนับสนุน เพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ขอให้อธิบายตัวอย่าง)
- 7) ข้อเสนอแนะอื่นๆ

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง สำหรับการเสียสละ
เวลาในการตอบคำถามของท่าน ข้อมูลที่ท่านตอบ
ผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับ
คณะผู้วิจัย

แบบสอบถาม

โครงการศึกษาวิจัยและประเมินผลเพื่อพัฒนาระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

ส่วนที่ 1

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. จังหวัด.....
2. เพศ () ชาย () หญิง
3. อายุ..... ปี
4. สถานะของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - () ประชาชน
 - () หน่วยงานราชการส่วนกลาง
 - () หน่วยงานราชการส่วนภูมิภาค
 - () องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
 - () องค์กรอิสระ/ภาคเอกชน
 - () อื่นๆ.....

ส่วนที่ 2

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

ระดับความพึงพอใจ

1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	()	()	()	()	()

ระดับความพึงพอใจ					
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ					
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	()	()	()	()	()
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	()	()	()	()	()
1.4 ความเหมาะสมของบทบาทของ ก.บ.จ.	()	()	()	()	()
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับบทบาทความรับผิดชอบ	()	()	()	()	()
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	()	()	()	()	()
2. กลไกการจัดทำแผน					
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการกำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	()	()	()	()	()
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความเหมาะสมการจัดทำ	()	()	()	()	()
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	()	()	()	()	()
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วยสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	()	()	()	()	()
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำแผน	()	()	()	()	()

2.6 ปัญหาในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด

.....

.....

.....

2.7 ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

3. การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	()	()	()	()	()
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความเข้าใจขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	()	()	()	()	()
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมีความเหมาะสม	()	()	()	()	()
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลที่ทันสมัยในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	()	()	()	()	()
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	()	()	()	()	()
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมในขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	()	()	()	()	()

3.7 ปัญหาในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด

.....

.....

.....

.....

3.8 ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

4. การบริหารงบประมาณ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีความเหมาะสม	()	()	()	()	()
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับ เห็นชอบกับเกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	()	()	()	()	()
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่ายงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	()	()	()	()	()
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	()	()	()	()	()

4.5 ปัญหาในการบริหารงบประมาณของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด

.....

.....

4.6 ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข					

5. การติดตามประเมินผล	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผลการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	()	()	()	()	()
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลที่เหมาะสมที่ใช้ในการติดตามประเมินผล	()	()	()	()	()
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผลและการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	()	()	()	()	()
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	()	()	()	()	()
5.5 ปัญหาในการติดตามประเมินผล					

5.6 ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข					

ส่วนที่ 3					
ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด					
ระดับความพึงพอใจ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	()	()	()	()	()
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	()	()	()	()	()
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	()	()	()	()	()
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	()	()	()	()	()
5. บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	()	()	()	()	()
6. ปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับภาวะผู้นำในการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ					
.....					
.....					
7. ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข					
.....					

ส่วนที่ 4					
การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา					
ระดับความพึงพอใจ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	()	()	()	()	()
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	()	()	()	()	()
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	()	()	()	()	()
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	()	()	()	()	()
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	()	()	()	()	()
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	()	()	()	()	()

7. ปัญหาในการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาอื่นๆ ในการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

.....

.....

.....

8. ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ส่วนที่ 5

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น

ระดับความพึงพอใจ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำ แผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	()	()	()	()	()
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสาน แผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วน ท้องถิ่น	()	()	()	()	()
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการ ประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	()	()	()	()	()
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนา จังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับแผนขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น	()	()	()	()	()

<p>5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น</p>	()	()	()	()	()
<p>6. ปัญหาในการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาอื่นๆ ในการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>					
<p>7. ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข</p> <p>.....</p> <p>.....</p>					
<p>ส่วนที่ 6</p> <p>การบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ</p>					
<p>1. ปัญหาและอุปสรรคในระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>					
<p>2. ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>					

ส่วนที่ 7					
ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด					
ระดับความพึงพอใจ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	()	()	()	()	()
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	()	()	()	()	()
3. ท่านคิดว่าจังหวัดของท่านมีศักยภาพในการดำเนินยุทธศาสตร์ในสาขาใดมากที่สุด (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)					
<input type="checkbox"/> ภาคการเกษตร ระบุทรัพยากร/ศักยภาพ ที่สำคัญ 3 รายการ 1. _____ 2. _____ 3. _____					
<input type="checkbox"/> ภาคอุตสาหกรรม ระบุทรัพยากร/ศักยภาพ ที่สำคัญ 3 รายการ 2. _____ 2. _____ 3. _____					
<input type="checkbox"/> ภาคบริการ ระบุทรัพยากร/ศักยภาพ ที่สำคัญ 3 รายการ 3. _____ 2. _____ 3. _____					
4. เกณฑ์และเหตุผลที่ท่านใช้ในการประเมินศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด คือ ----- ----- ----- -----					

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเสียสละเวลาในการตอบคำถามของท่าน
 ข้อมูลที่ท่านตอบผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับ
 คณะผู้วิจัย

ภาคผนวก ข

ผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของคณะกรรมการ
บริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

โดยการประเมินด้วยแบบสอบถาม

ตารางที่ ผ-1.1 ผลคะแนนเฉลี่ยแบบปกติของผลการสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารจังหวัดแบบบูรณาการ

ต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้อ.ร.ร.ญ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551

คะแนนเฉลี่ยรวม	ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบปกติ									
	ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	โครงสร้างการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	กลไกการจัดทำแผน	การแปลงแผนสู่การปฏิบัติ	การบริหารงานงบประมาณ	การติดตามประเมินผล	ภาวะผู้นำและผู้บริหารในจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
3.17	3.19	3.46	3.26	3.11	2.90	2.97	3.51	3.01	3.01	3.53
3.38	3.31	3.59	3.43	3.32	2.99	3.18	3.74	3.33	3.44	3.89
3.30	3.24	3.53	3.20	3.18	3.02	3.01	3.77	3.19	3.21	3.73
3.31	3.29	3.58	3.29	3.21	3.03	3.15	3.71	3.16	3.25	3.71
3.49	3.42	3.71	3.51	3.35	3.09	3.22	3.94	3.34	3.31	3.95
3.31	3.22	3.41	3.26	3.08	2.89	2.82	3.54	3.10	3.16	3.51
3.33	3.27	3.51	3.37	3.24	3.01	3.14	3.72	3.26	3.30	3.77

ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบปกติ										
คะแนนเฉลี่ยรวม	ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	โครงสร้างการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	กลไกการจัดทำแผน	การแปลงแผนสู่การปฏิบัติ	การบริหารงานงบประมาณ	การติดตามประเมินผล	ภาวะผู้นำและผู้บริหารในจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลางส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น	ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
3.33	3.32	3.58	3.39	3.30	3.17	3.11	3.51	3.19	3.21	3.57
3.28	3.22	3.58	3.25	3.15	3.02	2.98	3.65	3.06	3.21	3.76
3.20	3.16	3.50	3.17	3.05	2.95	2.95	3.50	3.07	3.14	3.61
3.42	3.28	3.42	3.31	3.29	3.17	3.14	3.98	3.24	3.33	3.74
3.33	3.30	3.54	3.35	3.32	2.94	3.11	3.45	3.09	3.30	3.64
3.39	3.34	3.55	3.39	3.34	2.87	3.24	3.77	3.25	3.37	3.85
3.22	3.16	3.42	3.29	3.07	2.94	3.03	3.50	3.16	3.18	3.60

ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบปกติ										
คะแนนเฉลี่ยรวม	ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	โครงสร้างการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	กลไกการจัดทำแผน	การแปลงแผนสู่การปฏิบัติ	การบริหารงานงบประมาณ	การติดตามประเมินผล	ภาวะผู้นำและผู้บริหารในจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
ตอนล่าง 2										
ภาคเหนือตอนบน1	3.35	3.29	3.62	3.33	3.21	2.88	3.13	3.66	3.28	3.74
ภาคเหนือตอนบน2	3.26	3.23	3.50	3.33	3.14	2.98	3.03	3.47	3.17	3.69
ภาคเหนือตอนล่าง1	3.35	3.30	3.49	3.35	3.30	3.21	2.99	3.77	3.28	3.70
ภาคเหนือตอนล่าง2	3.43	3.36	3.59	3.49	3.32	3.02	3.07	3.77	3.30	3.88
สรุปสถิติพื้นฐานของทุกกลุ่มจังหวัด (จากค่าเฉลี่ยคะแนนแบบปกติ)										
ค่าสูงสุด (Max)	3.49	3.42	3.71	3.51	3.35	3.21	3.24	3.98	3.44	3.95
ค่าต่ำสุด (Min)	3.17	3.16	3.41	3.17	3.05	2.87	2.82	3.45	3.01	3.51
ค่าเฉลี่ย (Mean)	3.32	3.27	3.53	3.33	3.22	3.00	3.07	3.66	3.25	3.72

กลุ่มจังหวัด	ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบปกติ										
	คะแนนเฉลี่ยรวม	ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	โครงสร้างการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	กลไกการจัดทำแผน	การแปลงแผนสู่การปฏิบัติ	การบริหารงานงบประมาณ	การติดตามประเมินผล	ภาวะผู้นำและผู้บริหารในจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
มีชัยภูมิ (Median)	3.33	3.29	3.53	3.33	3.23	3.00	3.09	3.68	3.19	3.26	3.72
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	0.08	0.07	0.08	0.09	0.10	0.10	0.11	0.16	0.09	0.10	0.13
พิสัย (Rang)	0.33	0.26	0.30	0.34	0.30	0.34	0.43	0.53	0.33	0.43	0.44
ควอนไทล์ที่1 (Q1)	3.28	3.22	3.49	3.27	3.14	2.94	2.99	3.51	3.11	3.18	3.62
ควอนไทล์ที่3 (Q3)	3.37	3.31	3.58	3.38	3.31	3.03	3.14	3.77	3.26	3.30	3.77

ตารางที่ ผ-1.1 ผลคะแนนเฉลี่ยโดยวิธี PCA จากการสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารจังหวัดแบบบูรณาการ

ต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้อ.พ.ร.อ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551

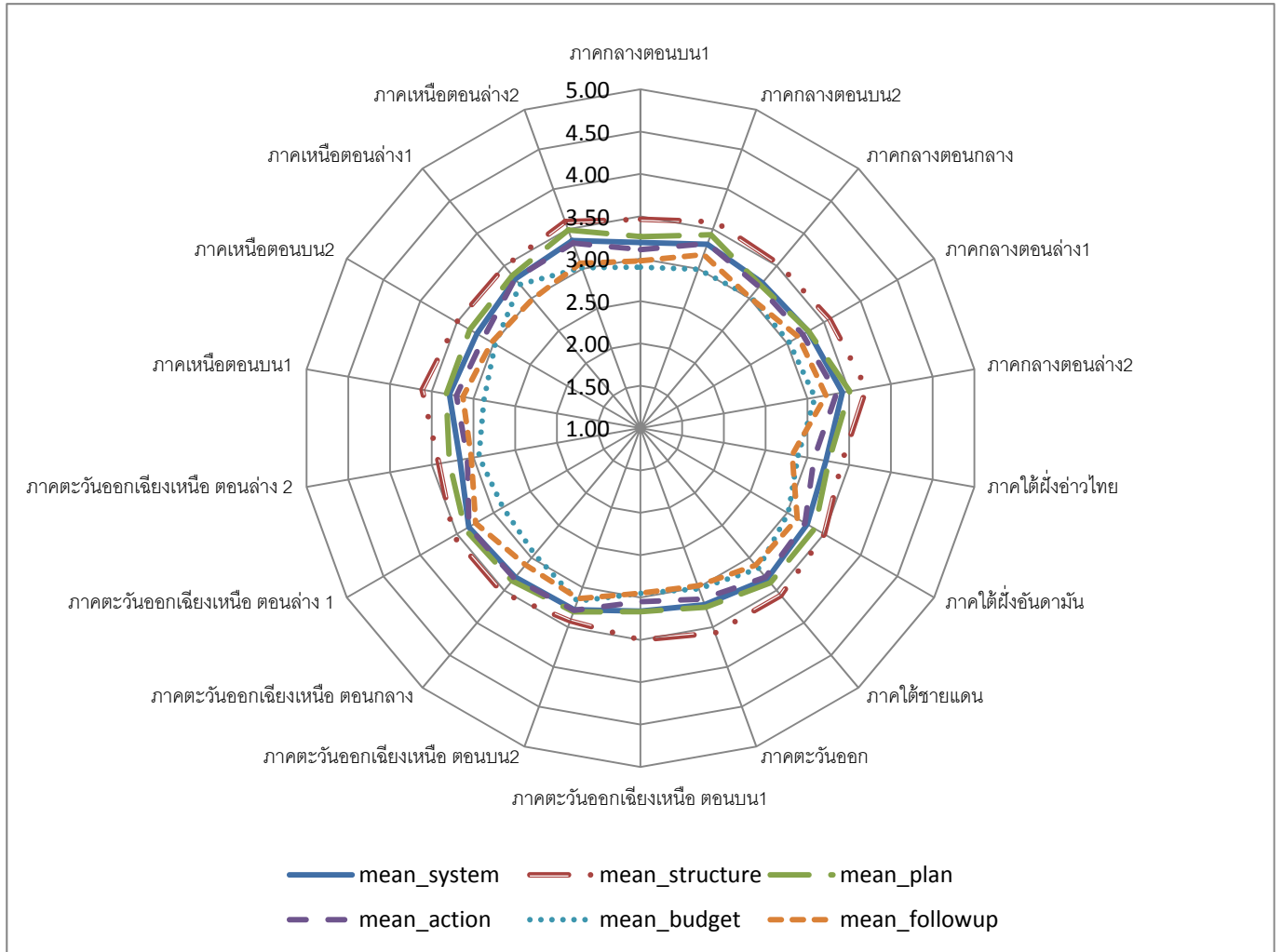
		ค่าเฉลี่ยคะแนนโดยวิธี PCA									
คะแนนเฉลี่ยรวม	คะแนน	ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	โครงสร้างการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	กลไกการจัดทำแผน	การแปลแผนสู่การปฏิบัติ	การบริหารงานงบประมาณ	การติดตามประเมินผล	ภาวะผู้นำและผู้บริหารในจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
		19.97	15.77	8.43	7.28	7.59	5.77	5.93	7.86	7.38	6.71
21.37	16.38	8.75	7.66	8.12	5.97	6.35	8.37	8.14	7.65	5.50	
20.85	15.99	8.60	7.15	7.77	6.03	6.00	8.44	7.81	7.15	5.27	
20.96	16.25	8.71	7.35	7.85	6.02	6.28	8.30	7.73	7.24	5.25	
22.05	16.92	9.03	7.84	8.19	6.16	6.42	8.83	8.17	7.37	5.59	
20.92	15.93	8.29	7.26	7.53	5.74	5.62	7.92	7.57	7.03	4.96	
21.09	16.19	8.54	7.53	7.93	6.00	6.25	8.33	7.99	7.36	5.33	

ค่าเฉลี่ยคะแนนโดยวิธี PCA										
คะแนนเฉลี่ยรวม	ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	โครงสร้างการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	กลไกการจัดทำแผน	การแปลงแผนสู่การปฏิบัติ	การบริหารงานงบประมาณ	การติดตามประเมินผล	ภาวะผู้นำและผู้บริหารในจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
20.95	16.45	8.72	7.56	8.07	6.31	6.21	7.86	7.81	7.16	5.04
20.65	15.87	8.71	7.25	7.69	6.01	5.93	8.16	7.50	7.16	5.31
20.21	15.62	8.53	7.06	7.46	5.89	5.88	7.83	7.53	6.99	5.10
21.67	16.26	8.33	7.39	8.05	6.32	6.26	8.90	7.94	7.42	5.29
20.74	16.31	8.62	7.47	8.11	5.86	6.20	7.70	7.56	7.34	5.14
21.29	16.53	8.66	7.56	8.16	5.72	6.47	8.43	7.96	7.50	5.45

ค่าเฉลี่ยคะแนนโดยวิธี PCA											
กลุ่มจังหวัด	คะแนนเฉลี่ยรวม	ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	โครงสร้างการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	กลไกการจัดทำแผน	การแปลงแผนสู่การปฏิบัติ	การบริหารงานงบประมาณ	การติดตามประเมินผล	ภาวะผู้นำและผู้บริหารในจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 2	20.38	15.62	8.31	7.34	7.52	5.85	6.03	7.83	7.74	7.07	5.09
ภาคเหนือตอนบน1	21.15	16.25	8.81	7.42	7.84	5.72	6.23	8.17	7.77	7.29	5.29
ภาคเหนือตอนบน2	20.40	15.96	8.52	7.42	7.67	5.94	6.04	7.77	8.03	7.07	5.22
ภาคเหนือตอนล่าง1	21.18	16.31	8.50	7.47	8.08	6.39	5.95	8.44	7.92	7.31	5.23
ภาคเหนือตอนล่าง2	21.65	16.60	8.75	7.79	8.12	6.01	6.12	8.45	8.02	7.33	5.49
สรุปสถิติพื้นฐานของทุกกลุ่มจังหวัด (จากค่าเฉลี่ยคะแนนโดยวิธี PCA)											
ค่าสูงสุด (Max)	22.05	16.92	9.03	7.84	8.19	6.39	6.47	8.90	8.17	7.65	5.59
ค่าต่ำสุด (Min)	19.97	15.62	8.29	7.06	7.46	5.72	5.62	7.70	7.38	6.71	4.96

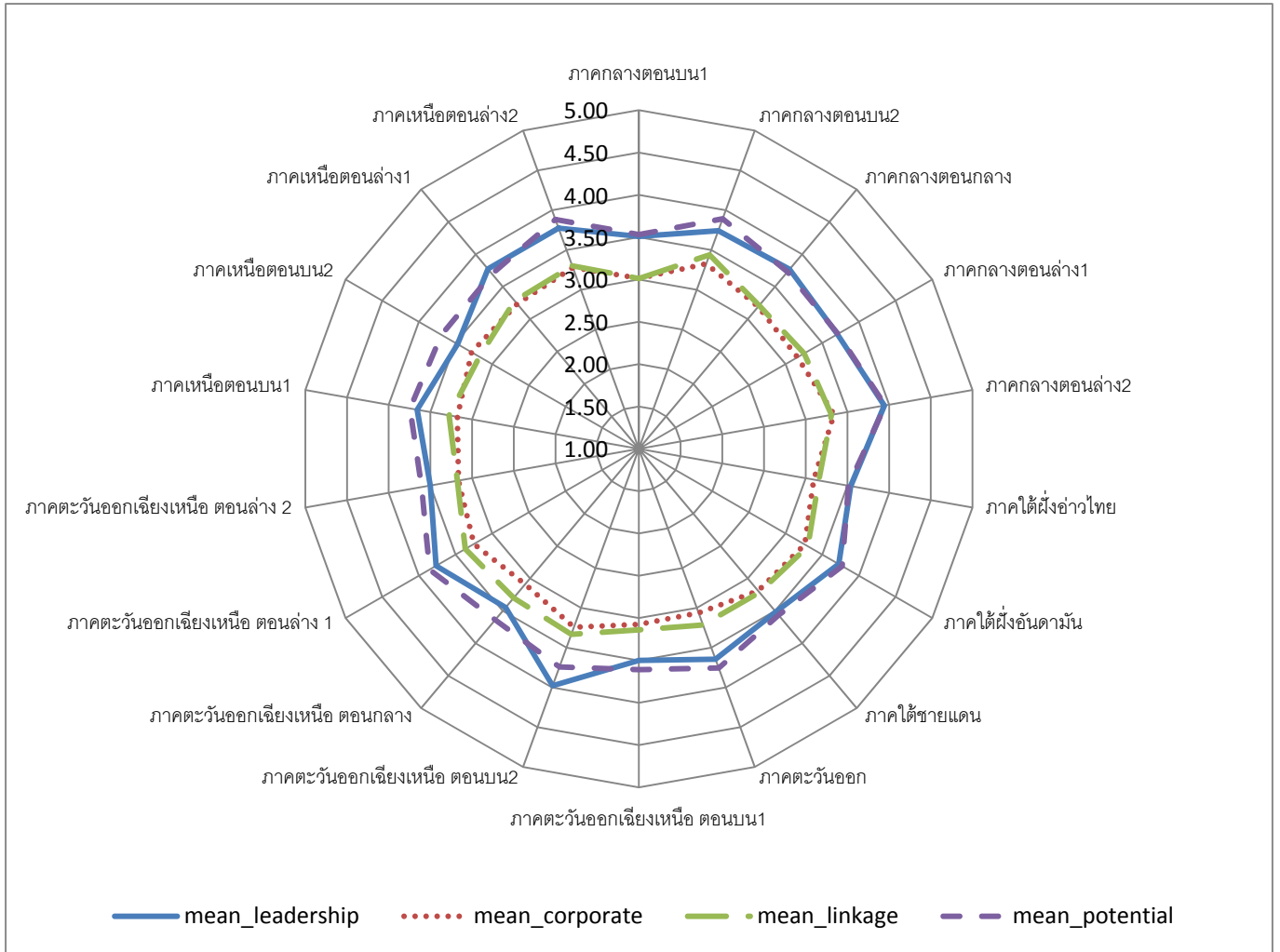
ค่าเฉลี่ยคะแนนโดยวิธี PCA										
คะแนนเฉลี่ยรวม	ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	โครงสร้างการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	กลไกการจัดทำแผน	การแปลงแผนสู่การปฏิบัติ	การบริหารงานงบประมาณ	การติดตามประเมินผล	ภาวะผู้นำและผู้บริหารในจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	การมีส่วนร่วมของภาคีการ พัฒนา	การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
20.97	16.18	8.60	7.43	7.88	5.98	6.12	8.20	7.81	7.23	5.25
20.96	16.25	8.61	7.42	7.89	5.98	6.16	8.24	7.81	7.27	5.26
0.54	0.35	0.19	0.20	0.25	0.20	0.22	0.36	0.23	0.22	0.18
2.08	1.29	0.74	0.77	0.73	0.68	0.86	1.20	0.79	0.95	0.63
20.67	15.94	8.51	7.29	7.68	5.85	5.96	7.86	7.61	7.09	5.11
21.26	16.36	8.72	7.55	8.10	6.02	6.26	8.43	7.98	7.36	5.32

ภาพที่ ผ-1.1 ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบปกติในแต่ละกลุ่มจังหวัด



mean_system	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบปกติจากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ
mean_structure	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบปกติจากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อโครงสร้างการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ
mean_plan	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบปกติจากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อกลไกการจัดทำแผน
mean_action	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบปกติจากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อ การแปลงแผนสู่การปฏิบัติ
mean_budget	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบปกติจากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อการบริหารงานงบประมาณ
mean_followup	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบปกติจากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อ การติดตามประเมินผล

ภาพที่ ผ-1.1 ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบปกติในแต่ละกลุ่มจังหวัด (ต่อ)



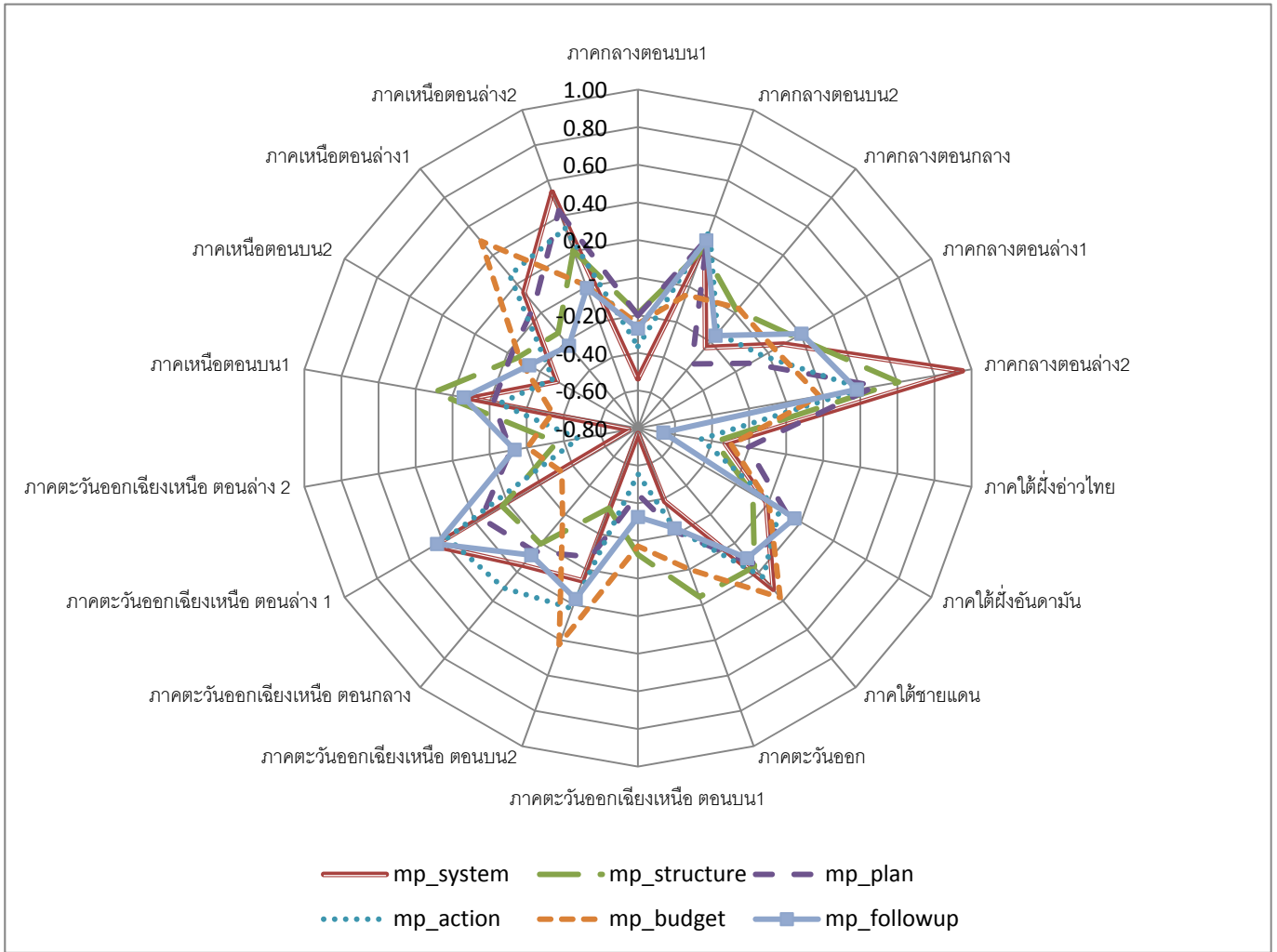
mean_leadership หมายถึง ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบปกติจากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อภาวะผู้นำและผู้บริหารในจังหวัด

mean_corporate หมายถึง ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบปกติจากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา
หมายถึง

mean_linkage หมายถึง ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบปกติจากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อการเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น

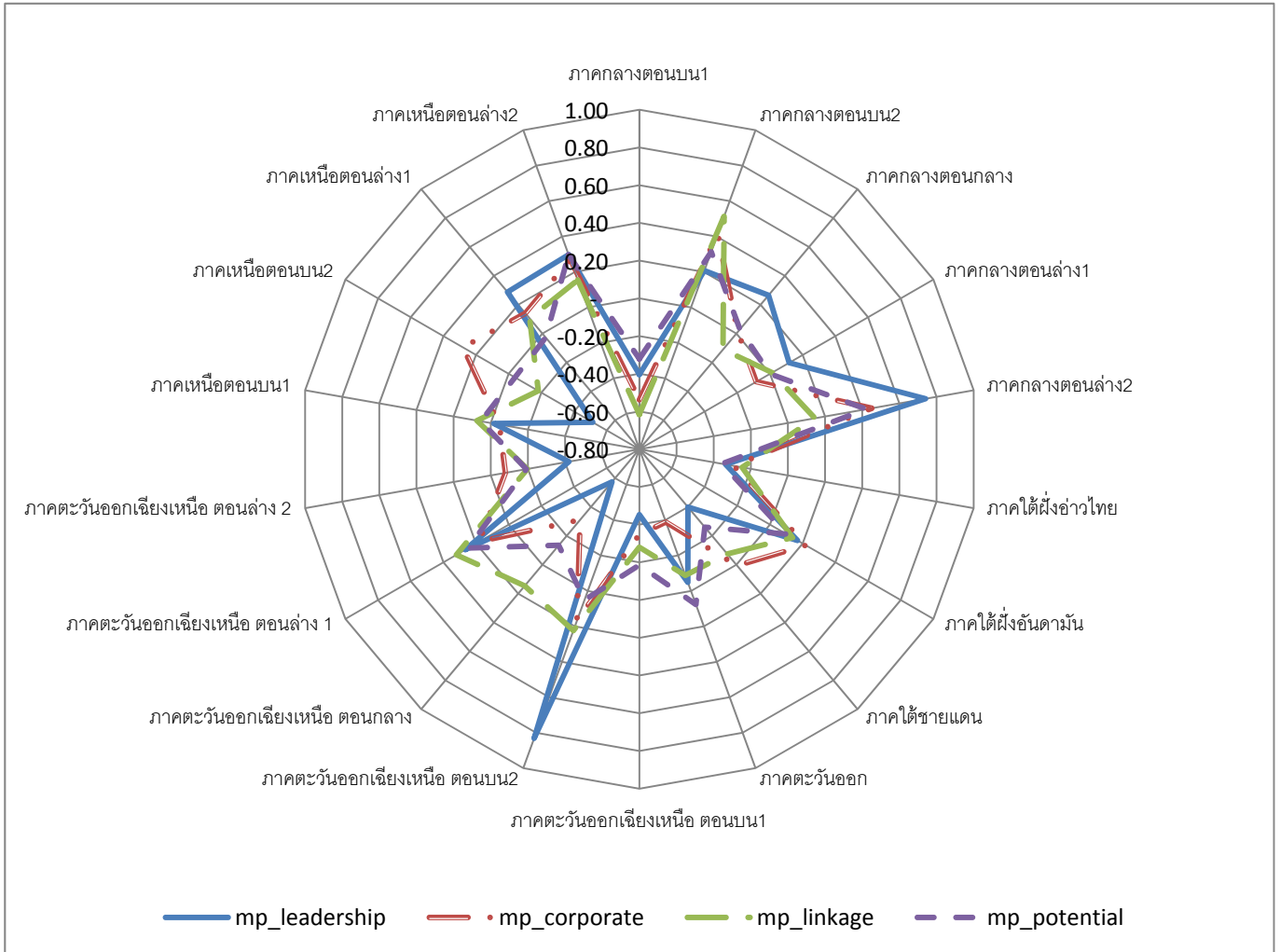
mean_potential หมายถึง ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบปกติจากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

ภาพที่ ผ-1.2 ค่าเฉลี่ยคะแนน ในแต่ละกลุ่มจังหวัดโดยวิธี PCA



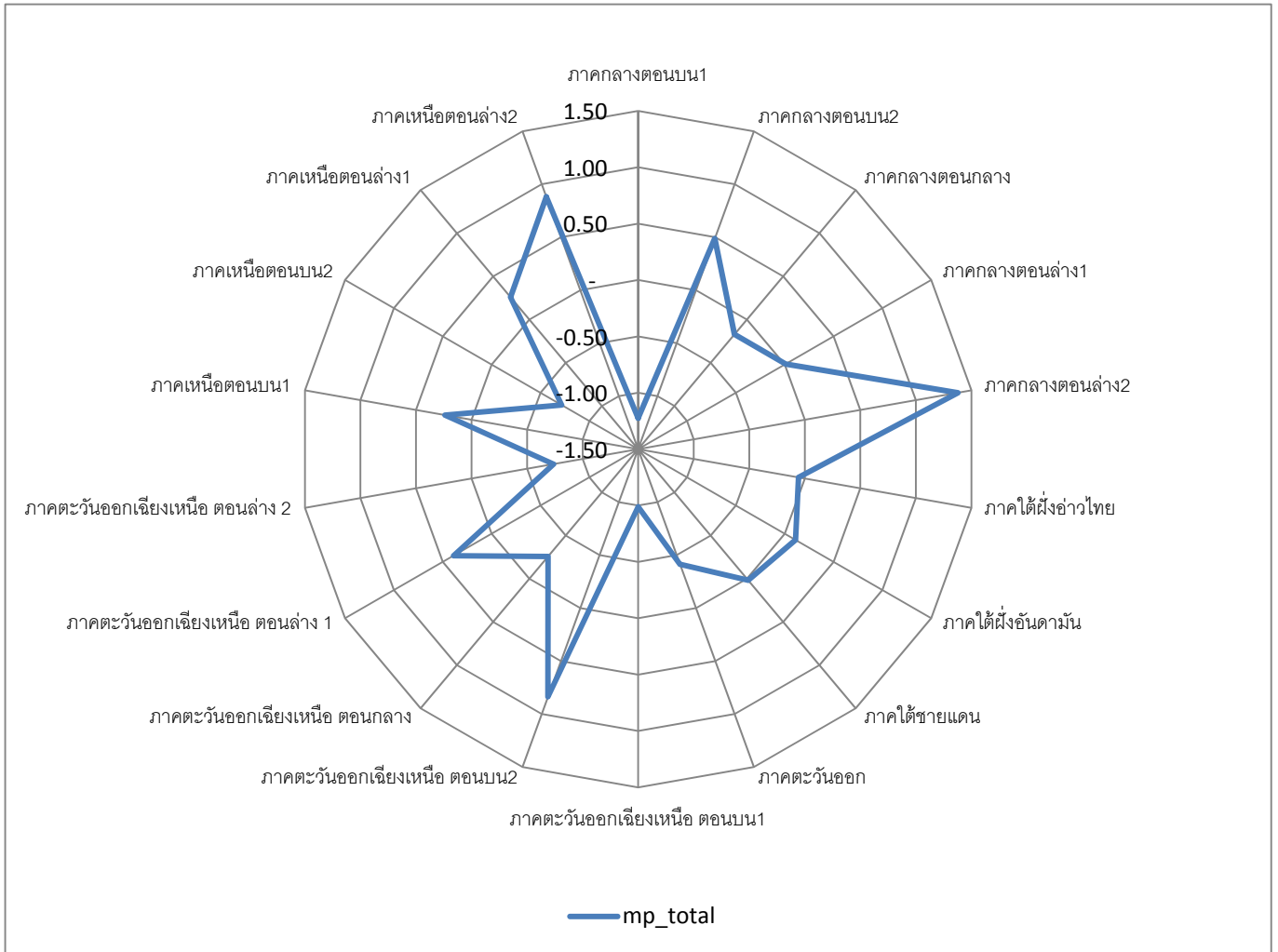
mp_system	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่สร้างโดยวิธี PCA (จากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ)
mp_structure	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่สร้างโดยวิธี PCA (จากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อโครงสร้างการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ)
mp_plan	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่สร้างโดยวิธี PCA (จากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อกลไกการจัดทำแผน)
mp_action	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่สร้างโดยวิธี PCA (จากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อ การแปลงแผนสู่การปฏิบัติ)
mp_budget	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่สร้างโดยวิธี PCA (จากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อการบริหารงานงบประมาณ)
mp_followup	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่สร้างโดยวิธี PCA (จากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อ การติดตามประเมินผล)

ภาพที่ ผ-1.2 ค่าเฉลี่ยคะแนน ในแต่ละกลุ่มจังหวัดโดยวิธี PCA (ต่อ)



- mp_leadership หมายถึง ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่สร้างโดยวิธี PCA (จากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อภาวะผู้นำและผู้บริหารในจังหวัด)
- mp_corporate หมายถึง ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่สร้างโดยวิธี PCA (จากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา)
- mp_linkage หมายถึง ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่สร้างโดยวิธี PCA (จากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อการเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น)
- mp_potential หมายถึง ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่สร้างโดยวิธี PCA (จากผลสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด)

ภาพที่ ผ-1.2 ค่าเฉลี่ยคะแนน ในแต่ละกลุ่มจังหวัดโดยวิธี PCA (ต่อ)



mp_total หมายถึง ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่สร้างโดยวิธี PCA ภายในกลุ่มจังหวัด (ประเมินในภาพรวม)

ตารางที่ ผ-2.1 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 1 : นนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา สระบุรี)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ														
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	0	0.00	3	6.12	18	36.73	25	51.02	3	6.12	49	3.57	0.71	
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	0	0.00	2	4.00	13	26.00	32	64.00	3	6.00	50	3.72	0.64	
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	0	0.00	7	14.29	15	30.61	25	51.02	2	4.08	49	3.45	0.79	
1.4 ความเหมาะสมของขอบเขตของ ก.บ.จ.	0	0.00	4	8.00	15	30.00	26	52.00	5	10.00	50	3.64	0.78	
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับ บทบาทความรับผิดชอบ	0	0.00	6	12.00	21	42.00	22	44.00	1	2.00	50	3.36	0.72	
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	2	4.17	11	22.92	23	47.92	11	22.92	1	2.08	48	2.96	0.85	
2. กลไกการจัดทำแผน														
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการ กำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	0	0.00	5	10.00	19	38.00	22	44.00	4	8.00	50	3.50	0.79	
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความ เหมาะสมการจัดทำ	2	4.00	11	22.00	21	42.00	14	28.00	2	4.00	50	3.06	0.91	
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	1	2.00	7	14.00	23	46.00	16	32.00	3	6.00	50	3.26	0.85	
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วย สนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.00	8	16.00	22	44.00	15	30.00	3	6.00	50	3.18	0.92	
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วม ในกระบวนการจัดทำแผน	1	2.00	8	16.00	21	42.00	15	30.00	5	10.00	50	3.30	0.93	

ตารางที่ ผ-2.1 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 1 : นนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา สระบุรี)

ระบบการบริหารงานจังหวัด และกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ													
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	0	0.00	7	14.00	23	46.00	19	38.00	1	2.00	50	3.28	0.73
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความ เข้าใจขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	8	16.00	27	54.00	14	28.00	1	2.00	50	3.16	0.71
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	1	2.00	13	26.00	21	42.00	14	28.00	1	2.00	50	3.02	0.84
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	2	4.00	12	24.00	21	42.00	14	28.00	1	2.00	50	3.00	0.88
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	2	4.00	8	16.00	24	48.00	15	30.00	1	2.00	50	3.10	0.84
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	3	6.00	11	22.00	16	32.00	19	38.00	1	2.00	50	3.08	0.97
4.การบริหารงบประมาณ											0		
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	1	2.00	8	16.00	25	50.00	16	32.00	2	4.88	52	3.12	0.75
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.00	10	20.00	23	46.00	15	30.00	2	4.88	52	3.02	0.82
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	7	14.00	11	22.00	21	42.00	10	20.00	1	2.00	50	2.74	1.01
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	8	16.00	12	24.00	18	36.00	10	20.00	2	4.00	50	2.72	1.09

ตารางที่ ผ-2.1 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน1 : นนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา สระบุรี)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
5. การติดตามประเมินผล														
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.17	11	22.92	18	37.50	17	35.42	2	5.13	50	3.04	0.87	
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลที่ทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	2	4.17	12	25.00	18	37.50	16	33.33	1	2.56	49	3.00	0.88	
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	4	8.33	13	27.08	17	35.42	14	29.17	0	0.00	48	2.85	0.95	
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	5	10.42	8	16.67	18	37.50	16	33.33	1	2.08	48	3.00	1.01	

ตารางที่ ผ-2.1 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน1 : นนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา สระบุรี)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.08	3	6.25	13	27.08	21	43.75	10	20.83	48	3.75	0.93
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	4	8.33	9	18.75	25	52.08	10	20.83	48	3.85	0.85
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	3	6.25	9	18.75	18	37.50	18	37.50	6	12.00	54	3.06	0.91
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.17	5	10.42	17	35.42	23	47.92	1	2.08	48	3.33	0.86
5.บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	3	6.52	4	8.70	10	21.74	22	47.83	7	15.22	46	3.57	1.07

ตารางที่ ผ-2.1 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน1 : นนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา สระบุรี)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.08	11	22.45	14	28.57	21	42.86	1	2.04	49	3.16	0.94
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	3	6.12	9	18.37	17	34.69	19	38.78	1	2.04	49	3.12	0.95
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	3	6.12	14	28.57	17	34.69	14	28.57	1	2.04	49	2.92	0.95
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	4	8.16	10	20.41	21	42.86	13	26.53	1	2.04	49	2.94	0.94
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.08	14	28.57	17	34.69	15	30.61	1	2.04	49	2.98	0.92
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	3	6.12	15	30.61	13	26.53	17	34.69	1	2.04	49	2.96	1.00

ตารางที่ ผ-2.1 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน1 : นนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา สระบุรี)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.04	7	14.29	20	40.82	17	34.69	4	8.16	49	3.33	0.90
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	2	4.08	11	22.45	20	40.82	14	28.57	2	4.08	49	3.06	0.92
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	3	6.12	17	34.69	18	36.73	10	20.41	1	2.04	49	2.78	0.92
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	5	10.20	14	28.57	13	26.53	16	32.55	1	2.04	49	2.88	1.05
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	3	6.12	14	28.57	13	26.53	17	34.69	2	4.08	49	3.02	1.03

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	0	0.00	5	10.20	12	24.49	29	59.18	3	6.12	49	3.61	0.76
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	2	4.08	5	10.20	13	26.53	27	55.10	2	4.08	49	3.45	0.89

ตารางที่ ผ-2.2 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 : ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ														
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	0	0.00	4	8.51	13	27.66	28	59.57	2	4.26	47	3.60	0.71	
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	0	0.00	2	4.26	14	29.79	27	57.45	4	8.51	47	3.70	0.69	
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	0	0.00	3	6.38	15	31.91	24	51.06	5	10.64	47	3.66	0.76	
1.4 ความเหมาะสมของขอบเขตของ ก.บ.จ.	0	0.00	0	0.00	16	34.04	26	55.32	5	10.64	47	3.77	0.63	
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับ บทบาทความรับผิดชอบ	0	0.00	3	6.52	19	41.30	21	45.65	3	6.52	46	3.52	0.72	
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	1	2.13	7	14.89	18	38.30	19	40.43	2	4.26	47	3.30	0.86	
2. กลไกการจัดทำแผน														
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการ กำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	0	0.00	1	2.13	18	38.30	24	51.06	4	8.51	47	3.66	0.67	
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความ เหมาะสมการจัดทำ	1	2.13	7	14.89	22	46.81	13	27.66	4	8.51	47	3.26	0.90	
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	0	0.00	4	8.51	20	42.55	19	40.43	4	8.51	47	3.49	0.78	
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วย สนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.26	5	10.64	23	48.94	14	29.79	3	6.38	47	3.23	0.89	
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วม ในกระบวนการจัดทำแผน	0	0.00	4	8.51	20	42.55	18	38.30	5	10.64	47	3.51	0.80	

ตารางที่ ผ-2.2 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 : ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ													
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	0	0.00	4	8.51	24	51.06	16	34.04	3	6.38	47	3.38	0.74
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความ เข้าใจขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	5	10.64	23	48.94	16	34.04	3	6.38	47	3.36	0.76
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	0	0.00	5	10.64	27	57.45	12	25.53	3	6.38	47	3.28	0.74
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลที่ทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	2.13	4	8.51	27	57.45	12	25.53	3	6.38	47	3.26	0.79
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	0	0.00	7	14.89	26	55.32	9	19.15	5	10.64	47	3.26	0.85
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	6	12.77	20	42.55	18	38.30	3	6.38	47	3.38	0.80
4.การบริหารงบประมาณ											0		
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	1	2.13	10	21.28	26	55.32	10	21.28	0	0.00	47	2.96	0.72
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	10	21.28	25	53.19	10	21.28	2	4.26	47	3.09	0.78
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	4	8.70	7	15.22	20	43.48	13	28.26	2	4.35	46	3.04	0.99
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	4	8.51	13	27.66	16	34.04	12	25.53	2	4.26	47	2.89	1.03

ตารางที่ ผ-2.2 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้อ.พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 : ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
5. การติดตามประเมินผล													
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	6	12.77	25	53.19	15	31.91	1	2.13	47	3.23	0.70
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	0	0.00	5	10.64	31	65.96	8	17.02	3	6.38	47	3.19	0.71
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	0	0.00	8	17.39	24	52.17	13	28.26	1	2.17	46	3.15	0.73
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	6	12.77	25	53.19	15	31.91	1	2.13	47	3.23	0.70

ตารางที่ ผ-2.2 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 : ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.13	1	2.13	12	25.53	21	44.68	12	25.53	47	3.89	0.89
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.13	6	12.77	10	21.28	17	36.17	13	27.66	47	3.74	1.07
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	1	2.17	8	17.39	12	26.09	20	43.48	5	10.87	46	3.43	0.98
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	6	13.33	14	31.11	19	42.22	6	13.33	45	3.56	0.89
5.บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	1	2.13	13	27.66	19	40.43	14	29.79	47	3.98	0.82

ตารางที่ ผ-2.2 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 : ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	2	4.26	20	42.55	20	42.55	5	10.64	47	3.60	0.74
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	0	0.00	4	8.51	19	40.43	20	42.55	4	8.51	47	3.51	0.78
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	0	0.00	5	10.64	18	38.30	23	48.94	1	2.13	47	3.43	0.71
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	12	25.53	22	46.81	12	25.53	1	2.13	47	3.04	0.78
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	9	19.15	25	53.19	11	23.40	2	4.26	47	3.13	0.77
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	1	2.13	6	12.77	23	48.94	14	29.79	3	6.38	47	3.26	0.85

ตารางที่ ผ-2.2 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 : ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์ การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/ กลุ่มจังหวัด	0	0.00	3	6.52	12	26.09	26	56.52	5	10.87	46	3.72	0.75
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผน ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	0	0.00	4	8.70	21	45.65	16	34.78	5	10.87	46	3.48	0.81
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผน ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	0	0.00	7	15.22	23	50.00	14	30.43	2	4.35	46	3.24	0.77
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่ม จังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	3	6.52	10	21.74	14	30.43	14	30.43	5	10.87	46	3.17	1.10
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่ม จังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการ ประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	2.17	6	13.04	11	23.91	21	45.65	7	15.22	46	3.59	0.98

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของ จังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	0	0.00	0	0.00	10	21.74	27	58.70	9	19.57	46	3.98	0.65
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของ จังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	0	0.00	2	4.35	13	28.26	23	50.00	8	17.39	46	3.80	0.78

ตารางที่ ผ-2.3 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการ

บริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนกลาง : ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี สระแก้ว นครนายก สมุทรปราการ)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ														
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	0	0.00	1	1.54	24	36.92	37	56.92	3	4.62	65	3.65	0.60	
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	0	0.00	0	0.00	18	28.13	44	68.75	2	3.13	64	3.75	0.50	
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	0	0.00	5	7.69	25	38.46	32	49.23	3	4.62	65	3.51	0.71	
1.4 ความเหมาะสมของขอบเขตของ ก.บ.จ.	0	0.00	2	3.13	21	32.81	39	60.94	2	3.13	64	3.64	0.60	
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับขอบเขตความรับผิดชอบ	1	1.54	6	9.23	32	49.23	24	36.92	2	3.08	65	3.31	0.75	
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	1	1.56	2	3.13	35	54.69	25	39.06	1	1.56	64	3.36	0.65	
2. กลไกการจัดทำแผน														
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการกำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	1	1.59	5	7.94	25	39.68	26	41.27	6	9.52	63	3.49	0.84	
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความเหมาะสมการจัดทำ	2	3.17	15	23.81	32	50.79	13	20.63	1	1.59	63	2.94	0.80	
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	1	1.59	7	11.11	31	49.21	23	36.51	1	1.59	63	3.25	0.74	
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วยสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	3.17	8	12.70	39	61.90	14	22.22	0	0.00	63	3.03	0.69	
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำแผน	0	0.00	10	15.87	27	42.86	23	36.51	3	4.76	63	3.30	0.80	

ตารางที่ ผ-2.3 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการ

บริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนกลาง : ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี สระแก้ว นครนายก สมุทรปราการ)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ													
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	0	0.00	4	6.35	35	55.56	23	36.51	1	1.59	63	3.33	0.62
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความ เข้าใจขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	11	17.46	34	53.97	17	26.98	1	1.59	63	3.13	0.71
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	0	0.00	10	15.87	43	68.25	10	15.87	0	0.00	63	3.00	0.57
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	1.59	8	12.70	36	57.14	18	28.57	0	0.00	63	3.13	0.68
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	0	0.00	7	11.11	33	52.38	21	33.33	2	3.17	63	3.29	0.71
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	10	15.87	34	53.97	18	28.57	1	1.59	63	3.16	0.70
4.การบริหารงบประมาณ											0		
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	3	4.69	8	12.50	40	62.50	12	18.75	1	1.56	64	3.00	0.76
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	3.13	7	10.94	36	56.25	17	26.56	2	3.13	64	3.16	0.78
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	3.13	11	17.19	33	51.56	17	26.56	1	1.56	64	3.06	0.79
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	3	4.76	14	22.22	34	53.97	11	17.46	1	1.59	63	2.89	0.81

ตารางที่ ผ-2.3 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการ

บริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนกลาง : ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี สระแก้ว นครนายก สมุทรปราการ)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
5. การติดตามประเมินผล													
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	11	16.67	33	50.00	22	33.33	0	0.00	66	3.17	0.69
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	0	0.00	11	16.92	37	56.92	17	26.15	0	0.00	65	3.09	0.65
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	0	0.00	15	23.08	40	61.54	10	15.38	0	0.00	65	2.92	0.62
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	3.08	16	24.62	35	53.85	12	18.46	0	0.00	65	2.88	0.74

ตารางที่ ผ-2.3 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการ

บริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนกลาง : ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี สระแก้ว นครนายก สมุทรปราการ)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	3	4.55	11	16.67	39	59.09	13	19.70	66	3.94	0.74
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	4	6.06	9	13.64	35	53.03	18	27.27	66	4.02	0.81
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	3	4.55	4	6.06	22	33.33	29	43.94	8	12.12	66	3.53	0.95
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.52	6	9.09	27	40.91	27	40.91	5	7.58	66	3.44	0.83
5.บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	4	6.45	13	20.97	28	45.16	17	27.42	62	3.94	0.87

ตารางที่ ผ-2.3 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการ

บริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนกลาง : ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี สระแก้ว นครนายก สมุทรปราการ)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.52	5	7.58	31	46.97	25	37.88	4	6.06	66	3.39	0.78
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	1	1.52	5	7.58	29	43.94	30	45.45	1	1.52	66	3.38	0.72
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	1	1.54	9	13.85	24	36.92	30	46.15	1	1.54	65	3.32	0.79
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.52	12	18.18	39	59.09	14	21.21	0	0.00	66	3.00	0.68
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	3	4.62	15	23.08	33	50.77	11	16.92	3	4.62	65	2.94	0.88
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	1	1.52	11	16.67	36	54.55	15	22.73	3	4.55	66	3.12	0.79

ตารางที่ ผ-2.3 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการ

บริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนกลาง : ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี สระแก้ว นครนายก สมุทรปราการ)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.52	5	7.58	24	36.36	32	48.48	4	6.06	66	3.50	0.79
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	2	3.03	7	10.61	38	57.58	17	25.76	2	3.03	66	3.15	0.77
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	1.52	16	24.24	35	53.03	13	19.70	1	1.52	66	2.95	0.75
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	3	4.55	12	18.18	29	43.94	20	30.30	2	3.03	66	3.09	0.89
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	1.52	10	15.15	26	39.39	23	34.85	6	9.09	66	3.35	0.90

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	0	0.00	2	3.17	21	33.33	28	44.44	12	19.05	63	3.79	0.79
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	0	0.00	5	7.94	18	28.57	33	52.38	7	11.11	63	3.67	0.78

ตารางที่ ผ-2.4 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 1 : กาญจนบุรี นครปฐม ราชบุรี สุพรรณบุรี)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ														
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	0	0.00	1	1.72	21	36.21	32	55.17	4	6.90	58	3.67	0.63	
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	0	0.00	2	3.45	18	31.03	32	55.17	6	10.34	58	3.72	0.70	
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	0	0.00	3	5.17	20	34.48	34	58.62	1	1.72	58	3.57	0.62	
1.4 ความเหมาะสมของขอบเขตของ ก.บ.จ.	0	0.00	1	1.72	19	32.76	34	58.62	4	6.90	58	3.71	0.62	
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับ บทบาทความรับผิดชอบ	1	1.72	6	10.34	21	36.21	26	44.83	4	6.90	58	3.45	0.84	
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	1	1.72	7	12.07	22	37.93	27	46.55	1	1.72	58	3.34	0.78	
2. กลไกการจัดทำแผน														
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการ กำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	1	1.75	1	1.75	23	40.35	29	50.88	3	5.26	57	3.56	0.71	
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความ เหมาะสมการจัดทำ	2	3.51	12	21.05	30	52.53	13	22.81	0	0.00	57	2.95	0.77	
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	1	1.75	4	7.02	26	45.61	25	43.86	1	1.75	57	3.37	0.72	
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วย สนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	9	15.79	26	45.61	20	35.09	2	3.51	57	3.26	0.77	
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วม ในกระบวนการจัดทำแผน	1	1.75	8	14.04	22	38.60	24	42.11	2	3.51	57	3.32	0.83	

ตารางที่ ผ-2.4 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 1 : กาญจนบุรี นครปฐม ราชบุรี สุพรรณบุรี)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ													
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	1	1.75	2	3.51	33	57.89	20	35.09	1	1.75	57	3.32	0.66
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความ เข้าใจขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	1.75	6	10.53	28	49.12	20	35.09	2	3.51	57	3.28	0.77
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	1	1.75	10	17.54	26	45.61	20	35.09	0	0.00	57	3.14	0.77
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลที่ทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	9	15.79	31	54.39	16	28.07	1	1.75	57	3.16	0.70
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	0	0.00	5	8.62	36	62.07	17	29.31	0	0.00	58	3.21	0.59
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	8	13.79	32	55.17	18	31.03	0	0.00	58	3.17	0.65
4.การบริหารงบประมาณ											0		
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	0	0.00	10	17.24	33	56.90	15	25.86	0	0.00	58	3.09	0.66
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	3.45	8	13.79	32	55.17	16	27.59	0	0.00	58	3.07	0.75
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	10	17.54	33	57.89	12	21.05	2	3.51	57	3.11	0.72
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	3	5.17	15	25.86	30	51.72	10	17.24	0	0.00	58	2.81	0.78

ตารางที่ ผ-2.4 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 1 : กาญจนบุรี นครปฐม ราชบุรี สุพรรณบุรี)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
5. การติดตามประเมินผล													
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	5	8.93	33	58.93	17	30.36	1	1.79	56	3.25	0.64
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลที่ทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	0	0.00	4	7.14	35	62.50	16	28.57	1	1.79	56	3.25	0.61
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	0	0.00	12	21.43	27	48.21	17	30.36	0	0.00	56	3.09	0.72
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.79	13	23.21	27	48.21	14	25.00	1	1.79	56	3.02	0.80

ตารางที่ ผ-2.4 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 1 : กาญจนบุรี นครปฐม ราชบุรี สุพรรณบุรี)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	3	5.36	13	23.21	26	46.43	14	25.00	56	3.91	0.84
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	2	3.57	8	14.29	31	55.36	15	26.79	56	4.05	0.75
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	2	3.57	4	7.14	29	51.79	18	32.14	3	5.36	56	3.29	0.82
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	1	1.79	31	55.36	20	35.71	4	7.14	56	3.48	0.66
5. บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	2	3.57	17	30.36	28	50.00	9	16.07	56	3.79	0.76

ตารางที่ ผ-2.4 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 1 : กาญจนบุรี นครปฐม ราชบุรี สุพรรณบุรี)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.75	7	12.28	26	45.61	19	33.33	4	7.02	57	3.32	0.85
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	1	1.75	9	15.79	25	43.86	21	36.84	1	1.75	57	3.21	0.80
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	0	0.00	7	12.28	28	49.12	20	35.09	2	3.51	57	3.30	0.73
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.75	10	17.54	30	52.53	15	26.32	1	1.75	57	3.09	0.76
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.75	15	26.32	26	45.61	14	24.56	1	1.75	57	2.98	0.81
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	1	1.75	13	22.81	25	43.86	17	29.82	1	1.75	57	3.07	0.82

ตารางที่ ผ-2.4 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 1 : กาญจนบุรี นครปฐม ราชบุรี สุพรรณบุรี)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	5	8.77	23	40.35	27	47.37	2	3.51	57	3.46	0.71
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	0	0.00	8	14.04	29	50.88	19	33.33	1	1.75	57	3.23	0.71
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	1.75	10	17.54	29	50.88	16	28.07	1	1.75	57	3.11	0.77
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	0	0.00	12	21.05	30	52.53	14	24.56	1	1.75	57	3.07	0.73
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	2	3.51	3	5.26	26	45.61	22	38.60	4	7.02	57	3.40	0.84

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	0	0.00	5	8.93	16	28.57	25	44.64	10	17.86	56	3.71	0.87
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	0	0.00	3	5.36	18	32.14	27	48.21	8	14.29	56	3.71	0.78

ตารางที่ ผ-2.5 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 : ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงคราม)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ														
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	0	0.00	1	1.82	14	25.45	36	65.45	4	7.27	55	3.78	0.60	
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	0	0.00	2	3.57	12	21.43	36	64.29	6	10.71	56	3.82	0.66	
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	0	0.00	0	0.00	17	30.91	34	61.82	4	7.27	55	3.76	0.58	
1.4 ความเหมาะสมของขอบเขตของ ก.บ.จ.	0	0.00	2	3.57	14	25.00	36	64.29	4	7.14	56	3.75	0.64	
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับขอบเขตความรับผิดชอบ	1	1.79	6	10.71	16	28.57	29	51.79	4	7.14	56	3.52	0.85	
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	0	0.00	5	9.09	20	36.36	27	49.09	3	5.45	55	3.51	0.74	
2. กลไกการจัดทำแผน														
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการกำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	1	1.82	4	7.27	18	32.73	26	47.27	6	10.91	55	3.58	0.85	
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความเหมาะสมการจัดทำ	2	3.64	9	16.36	25	45.45	15	27.27	4	7.27	55	3.18	0.92	
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	0	0.00	3	5.56	20	37.04	24	44.44	7	12.96	54	3.65	0.78	
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วยสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	2	3.64	28	50.91	19	34.55	6	10.91	55	3.53	0.74	
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำแผน	0	0.00	5	9.09	18	32.73	29	52.73	3	5.45	55	3.55	0.74	

ตารางที่ ผ-2.5 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 : ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงคราม)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ													
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	0	0.00	3	5.45	26	47.27	24	43.64	2	3.64	55	3.45	0.66
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความ เข้าใจขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	2	3.64	28	50.91	25	45.45	0	0.00	55	3.42	0.57
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	0	0.00	7	12.73	31	56.36	17	30.91	0	0.00	55	3.18	0.64
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลที่ทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	1.82	5	9.09	26	47.27	22	40.00	1	1.82	55	3.31	0.74
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	1	1.82	4	7.27	27	49.09	21	38.18	2	3.64	55	3.35	0.75
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	1.82	5	9.09	22	40.00	26	47.27	1	1.82	55	3.38	0.76
4.การบริหารงบประมาณ											0		
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	2	3.64	7	12.73	30	54.55	15	27.27	1	1.82	55	3.11	0.79
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.82	13	23.64	23	41.82	17	30.91	1	1.82	55	3.07	0.84
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	7	12.73	26	47.27	22	40.00	0	0.00	55	3.27	0.68
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	3	5.45	10	18.18	31	56.36	11	20.00	0	0.00	55	2.91	0.78

ตารางที่ ผ-2.5 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 : ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงคราม)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
5. การติดตามประเมินผล													
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	4	7.27	32	58.18	18	32.73	1	1.82	55	3.29	0.63
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	0	0.00	5	9.09	33	60.00	15	27.27	2	3.64	55	3.25	0.67
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	1	1.85	5	9.26	31	57.41	17	31.48	0	0.00	54	3.19	0.68
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	3.70	9	16.67	23	42.59	18	33.33	2	3.70	54	3.17	0.88

ตารางที่ ผ-2.5 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 : ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงคราม)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	0	0.00	7	12.73	31	56.36	17	30.91	55	4.18	0.64
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	0	0.00	7	12.73	32	58.18	16	29.09	55	4.16	0.63
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในการระดมการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	0	0.00	4	7.27	25	45.45	19	34.55	7	12.73	55	3.53	0.81
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	2	3.64	20	36.36	28	50.91	5	9.09	55	3.65	0.70
5.บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	1	2.04	9	18.37	26	53.06	13	26.53	49	4.04	0.73

ตารางที่ ผ-2.5 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 : ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงคราม)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	2	3.64	22	40.00	25	45.45	6	10.91	55	3.64	0.73
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	0	0.00	3	5.45	21	38.18	26	47.27	5	9.09	55	3.60	0.74
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	0	0.00	5	9.09	27	49.09	20	36.36	3	5.45	55	3.38	0.73
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	12	21.82	27	49.09	14	25.45	2	3.64	55	3.11	0.79
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	12	21.82	26	47.27	15	27.27	2	3.64	55	3.13	0.79
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	0	0.00	9	16.36	29	52.73	15	27.27	2	3.64	55	3.18	0.75

ตารางที่ ผ-2.5 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 : ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงคราม)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	1	1.82	25	45.45	22	40.00	7	12.73	55	3.64	0.73
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	1.82	9	16.36	26	47.27	16	29.09	3	5.45	55	3.20	0.85
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	1.82	12	21.82	29	52.73	11	20.00	2	3.64	55	3.02	0.80
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	3	5.45	8	14.55	25	45.45	15	27.27	4	7.27	55	3.16	0.96
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	1.82	4	7.27	20	36.36	25	45.45	5	9.09	55	3.53	0.84

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	0	0.00	1	1.82	11	20.00	29	52.73	14	25.45	55	4.02	0.73
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	0	0.00	1	1.85	12	22.22	32	59.26	9	16.67	54	3.91	0.68

ตารางที่ ผ-2.5 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย : ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช พัทลุง)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ														
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	1	2.27	3	6.82	18	40.91	21	47.73	1	2.27	44	3.41	0.76	
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	0	0.00	1	2.27	14	31.82	27	61.36	2	4.55	44	3.68	0.60	
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	0	0.00	6	13.64	14	31.82	24	54.55	0	0.00	44	3.41	0.73	
1.4 ความเหมาะสมของขอบเขตของ ก.บ.จ.	0	0.00	3	6.82	15	34.09	25	56.82	1	2.27	44	3.55	0.66	
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับขอบเขตความรับผิดชอบ	2	4.55	5	11.36	23	52.27	12	27.27	2	4.55	44	3.16	0.86	
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	2	4.76	7	16.67	21	50.00	10	23.81	2	4.76	42	3.07	0.89	
2. กลไกการจัดทำแผน														
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการกำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	0	0.00	3	6.98	15	34.88	20	46.51	5	11.63	43	3.63	0.79	
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความเหมาะสมการจัดทำ	3	6.98	8	18.60	19	44.19	10	23.26	3	6.98	43	3.05	1.00	
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	0	0.00	5	11.63	24	55.81	11	25.58	3	6.98	43	3.28	0.77	
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วยสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	3	6.98	6	13.95	20	46.51	13	30.23	1	2.33	43	3.07	0.91	
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำแผน	0	0.00	8	18.60	17	39.53	17	39.53	1	2.33	43	3.26	0.79	

ตารางที่ ผ-2.5 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย : ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช พัทลุง)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ													
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	0	0.00	8	18.60	21	48.84	12	27.91	2	4.65	43	3.19	0.79
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความเข้าใจ ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	2.33	5	11.63	27	62.79	9	20.93	1	2.33	43	3.09	0.72
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	2	4.65	11	25.58	22	51.16	7	16.28	1	2.33	43	2.86	0.83
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	3	6.98	7	16.28	22	51.16	10	23.26	1	2.33	43	2.98	0.89
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	1	2.38	7	16.67	21	50.00	11	26.19	2	4.76	42	3.14	0.84
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	2.38	8	19.05	18	42.86	13	30.95	2	4.76	42	3.17	0.88
4.การบริหารงบประมาณ											0		
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	2	4.65	7	16.28	23	53.49	10	23.26	1	2.33	43	3.02	0.83
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.65	9	20.93	22	51.16	9	20.93	1	2.33	43	2.95	0.84
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	3	7.32	10	24.39	18	43.90	9	21.95	1	2.44	41	2.88	0.93
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	8	19.05	11	26.19	14	33.33	8	19.05	1	2.38	42	2.50	1.08

ตารางที่ ผ-2.5 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้อ.พ.ร.อ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย : ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช พัทลุง)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
5. การติดตามประเมินผล													
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.55	12	27.27	19	43.18	10	22.73	1	2.27	44	2.91	0.88
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	3	6.82	10	22.73	22	50.00	9	20.45	0	0.00	44	2.84	0.83
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	3	6.82	12	27.27	21	47.73	8	18.18	0	0.00	44	2.77	0.83
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	5	11.36	14	31.82	14	31.82	9	20.45	2	4.55	44	2.75	1.06

ตารางที่ ผ-2.5 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย : ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช พัทลุง)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.33	1	2.33	12	27.91	24	55.81	5	11.63	43	3.72	0.80
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.33	4	9.30	9	20.93	22	51.16	7	16.28	43	3.70	0.94
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	3	6.98	4	9.30	16	37.21	17	39.53	3	6.98	43	3.30	0.99
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.65	3	6.98	17	39.53	19	44.19	2	4.65	43	3.37	0.87
5.บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	4	10.00	12	30.00	20	50.00	4	10.00	40	3.60	0.81

ตารางที่ ผ-2.5 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย : ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช พัทลุง)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	7	15.91	16	36.36	19	43.18	2	4.55	44	3.36	0.81
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	0	0.00	4	9.30	22	51.16	15	34.88	2	4.65	43	3.35	0.72
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	1	2.33	8	18.60	22	51.16	11	25.58	1	2.33	43	3.07	0.80
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.65	9	20.93	23	53.49	7	16.28	2	4.65	43	2.95	0.87
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.65	10	23.26	19	44.19	11	25.58	1	2.33	43	2.98	0.89
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	4	9.09	9	20.45	19	43.18	10	22.73	2	4.55	44	2.93	1.00

ตารางที่ ผ-2.5 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย : ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช พัทลุง)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.65	1	2.33	21	48.84	16	37.21	3	6.98	43	3.40	0.85
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	2.27	8	18.18	18	40.91	15	34.09	2	4.55	44	3.20	0.88
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	5	11.36	9	20.45	19	43.18	10	22.73	1	2.27	44	2.84	0.99
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	2	4.55	15	34.09	14	31.82	12	27.27	1	2.27	44	2.89	0.95
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	0	0.00	9	20.93	15	34.88	15	34.88	4	9.30	43	3.33	0.92

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	0	0.00	4	9.30	15	34.88	19	44.19	5	11.63	43	3.58	0.82
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	0	0.00	6	13.95	17	39.53	15	34.88	5	11.63	43	3.44	0.88

ตารางที่ ผ-2.7 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่า

ด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน : ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ														
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	0	0.00	2	3.23	24	38.71	33	53.23	3	4.84	62	3.60	0.64	
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	0	0.00	2	3.23	17	27.42	40	64.52	3	4.84	62	3.71	0.61	
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	0	0.00	3	4.92	28	45.90	29	47.54	1	1.64	61	3.46	0.62	
1.4 ความเหมาะสมของขอบเขตของ ก.บ.จ.	0	0.00	4	6.45	20	32.26	36	58.06	2	3.23	62	3.58	0.67	
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับขอบเขตความรับผิดชอบ	1	1.61	5	8.06	23	37.10	32	51.61	1	1.61	62	3.44	0.74	
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	1	1.61	7	11.29	26	41.94	28	45.16	0	0.00	62	3.31	0.74	
2. กลไกการจัดทำแผน														
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการกำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	0	0.00	2	3.23	20	32.26	35	56.45	5	8.06	62	3.69	0.67	
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความเหมาะสมการจัดทำ	1	1.61	7	11.29	32	51.61	19	30.65	3	4.84	62	3.26	0.79	
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	1	1.61	7	11.29	27	43.55	24	38.71	3	4.84	62	3.34	0.81	
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วยสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.61	6	9.68	30	48.39	24	38.71	1	1.61	62	3.29	0.73	
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำแผน	1	1.61	5	8.06	33	53.23	21	33.87	2	3.23	62	3.29	0.73	

ตารางที่ ผ-2.7 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่า

ด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน : ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ													
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	2	3.23	2	3.23	28	45.16	27	43.55	3	4.84	62	3.44	0.78
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความ เข้าใจขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	2	3.23	5	8.06	33	53.23	20	32.26	2	3.23	62	3.24	0.78
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	2	3.23	9	14.52	36	58.06	14	22.58	1	1.61	62	3.05	0.76
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลที่ทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	2	3.23	9	14.52	29	46.77	21	33.87	1	1.61	62	3.16	0.81
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	1	1.61	7	11.29	27	43.55	26	41.94	1	1.61	62	3.31	0.76
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	1.61	9	14.52	27	43.55	23	37.10	2	3.23	62	3.26	0.81
4.การบริหารงบประมาณ											0		
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	2	3.23	10	16.13	33	53.23	15	24.19	2	3.23	62	3.08	0.82
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	3.23	6	9.68	40	64.52	13	20.97	1	1.61	62	3.08	0.71
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	3	4.84	11	17.74	29	46.77	18	29.03	1	1.61	62	3.05	0.86
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	3	4.84	17	27.42	29	46.77	13	20.97	0	0.00	62	2.84	0.81

ตารางที่ ผ-2.7 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่า

ด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน : ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
5. การติดตามประเมินผล													
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.61	5	8.06	34	54.84	21	33.87	1	1.61	62	3.26	0.70
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลที่ทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	2	3.23	7	11.29	37	59.68	14	22.58	2	3.23	62	3.11	0.77
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	1	1.61	12	19.35	30	48.39	19	30.65	0	0.00	62	3.08	0.75
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	3	4.84	9	14.52	30	48.39	19	30.65	1	1.61	62	3.10	0.84

ตารางที่ ผ-2.7 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่า

ด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน : ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.64	3	4.92	6	9.84	39	63.93	12	19.67	61	3.95	0.80
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	3.28	1	1.64	8	13.11	36	59.02	14	22.95	61	3.97	0.86
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	3	4.92	8	13.11	28	45.90	17	27.87	5	8.20	61	3.21	0.95
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	3.33	1	1.67	26	43.33	24	40.00	7	11.67	60	3.55	0.85
5.บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	2	3.57	1	1.79	10	17.86	32	57.14	11	19.64	56	3.88	0.88

ตารางที่ ผ-2.7 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน : ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.64	4	6.56	31	50.82	18	29.51	7	11.48	61	3.43	0.85
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	2	3.28	6	9.84	23	37.70	25	40.98	5	8.20	61	3.41	0.90
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	2	3.28	6	9.84	33	54.10	15	24.59	5	8.20	61	3.25	0.87
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	3.28	9	14.75	32	52.46	14	22.95	4	6.56	61	3.15	0.87
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	3.28	10	16.39	32	52.46	12	19.67	5	8.20	61	3.13	0.90
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	2	3.28	6	9.84	35	57.38	13	21.31	5	8.20	61	3.21	0.86

ตารางที่ ผ-2.7 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่า

ด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน : ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.64	4	6.56	24	39.34	24	39.34	8	13.11	61	3.56	0.87
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	1.64	7	11.48	33	54.10	16	26.23	4	6.56	61	3.25	0.81
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	1.64	11	18.03	37	60.66	10	16.39	2	3.28	61	3.02	0.74
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	1	1.64	9	14.75	30	49.18	19	31.15	2	3.28	61	3.20	0.79
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	1.64	8	13.11	20	32.79	23	37.70	9	14.75	61	3.51	0.96

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	2	3.28	2	3.28	13	21.31	31	50.82	13	21.31	61	3.84	0.92
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	2	3.28	3	4.92	18	29.51	26	42.52	12	19.67	61	3.70	0.95

ตารางที่ ผ-2.8 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน : สงขลา สตูล ปัตตานี ยะลา นราธิวาส)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ														
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	0	0.00	2	2.90	22	31.88	42	60.87	3	4.35	69	3.67	0.61	
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	0	0.00	1	1.45	21	30.43	43	62.32	4	5.80	69	3.72	0.59	
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	0	0.00	1	1.45	30	43.48	36	52.17	2	2.90	69	3.57	0.58	
1.4 ความเหมาะสมของขอบเขตของ ก.บ.จ.	0	0.00	1	1.47	25	36.76	39	57.35	3	4.41	68	3.65	0.59	
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับขอบเขตความรับผิดชอบ	1	1.45	1	1.45	35	50.72	25	36.23	7	10.14	69	3.52	0.76	
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	2	2.90	3	4.35	38	55.07	24	34.78	2	2.90	69	3.30	0.73	
2. กลไกการจัดทำแผน														
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการกำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	0	0.00	4	5.88	23	33.82	37	54.41	4	5.88	68	3.60	0.69	
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความเหมาะสมการจัดทำ	0	0.00	7	10.45	35	52.24	23	34.33	2	2.99	67	3.30	0.70	
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	0	0.00	9	13.24	28	41.18	29	42.55	2	2.94	68	3.35	0.75	
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วยสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	11	16.18	32	47.06	20	29.41	5	7.35	68	3.28	0.83	
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำแผน	0	0.00	6	8.82	34	50.00	26	38.24	2	2.94	68	3.35	0.69	

ตารางที่ ผ-2.8 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน : สงขลา สตูล ปัตตานี ยะลา นราธิวาส)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ													
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	0	0.00	5	7.35	36	52.94	26	38.24	1	1.47	68	3.34	0.64
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความเข้าใจ ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	5	7.35	42	61.76	20	29.41	1	1.47	68	3.25	0.61
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	0	0.00	10	14.71	39	57.35	19	27.94	0	0.00	68	3.13	0.64
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	7	10.29	37	54.41	22	32.35	2	2.94	68	3.28	0.69
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	1	1.47	3	4.41	36	52.94	24	35.29	4	5.88	68	3.40	0.74
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	1.49	2	2.99	37	55.22	25	37.31	2	2.99	67	3.37	0.67
4.การบริหารงบประมาณ											0		
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	0	0.00	9	13.24	38	55.88	20	29.41	1	1.47	68	3.19	0.67
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	10	14.71	36	52.94	21	30.88	1	1.47	68	3.19	0.70
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.47	5	7.35	39	57.35	21	30.88	2	2.94	68	3.26	0.70
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	3	4.41	11	16.18	37	54.41	16	23.53	1	1.47	68	3.01	0.80

ตารางที่ ผ-2.8 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน : สงขลา สตูล ปัตตานี ยะลา นราธิวาส)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
5. การติดตามประเมินผล													
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	8	11.59	41	59.42	18	26.09	2	2.90	69	3.20	0.68
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	1	1.45	13	18.84	29	42.03	26	37.68	0	0.00	69	3.16	0.78
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	1	1.47	11	16.18	38	55.88	18	26.47	0	0.00	68	3.07	0.70
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	2.90	14	20.29	34	49.28	17	24.64	2	2.90	69	3.04	0.83

ตารางที่ ผ-2.8 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน : สงขลา สตูล ปัตตานี ยะลา นราธิวาส)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	3	4.35	25	36.23	32	46.38	9	13.04	69	3.68	0.76
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	7	10.14	22	31.88	35	50.72	5	7.25	69	3.55	0.78
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	1	1.45	11	15.94	30	43.48	24	34.78	3	4.35	69	3.25	0.83
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	6	8.70	32	46.38	28	40.58	3	4.35	69	3.41	0.71
5.บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	3	4.41	24	35.29	34	50.00	7	10.29	68	3.66	0.73

ตารางที่ ผ-2.8 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน : สงขลา สตูล ปัตตานี ยะลา นราธิวาส)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.47	11	16.18	30	44.12	22	32.35	4	5.88	68	3.25	0.85
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	0	0.00	12	17.65	33	48.53	19	27.94	4	5.88	68	3.22	0.81
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	0	0.00	12	17.65	31	45.59	22	32.35	3	4.41	68	3.24	0.79
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.47	12	17.65	34	50.00	19	27.94	2	2.94	68	3.13	0.79
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.47	12	17.65	33	48.53	18	26.47	4	5.88	68	3.18	0.85
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	1	1.47	11	16.18	36	52.94	18	26.47	2	2.94	68	3.13	0.77

ตารางที่ ผ-2.8 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน : สงขลา สตูล ปัตตานี ยะลา นราธิวาส)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์ การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/ กลุ่มจังหวัด	0	0.00	7	10.14	24	34.78	35	50.72	3	4.35	69	3.49	0.74
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผน ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	0	0.00	13	18.84	36	52.17	18	26.09	2	2.90	69	3.13	0.75
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผน ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	0	0.00	12	17.39	37	53.62	18	26.09	2	2.90	69	3.14	0.73
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่ม จังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	2	2.90	12	17.39	34	49.28	19	27.54	2	2.90	69	3.10	0.83
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่ม จังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการ ประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	0	0.00	12	17.39	33	47.83	22	31.88	2	2.90	69	3.20	0.76

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของ จังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	0	0.00	4	5.80	25	36.23	36	52.17	4	5.80	69	3.58	0.69
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของ จังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	0	0.00	4	5.88	27	39.71	34	50.00	3	4.41	68	3.53	0.68

ตารางที่ ผ-2.9 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก : จันทบุรี ชลบุรี ระยอง ตราด)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ														
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	0	0.00	3	6.98	13	30.23	23	53.49	4	9.30	43	3.65	0.75	
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	0	0.00	3	6.98	11	25.58	25	58.14	4	9.30	43	3.70	0.74	
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	0	0.00	4	9.30	12	27.91	24	55.81	3	6.98	43	3.60	0.76	
1.4 ความเหมาะสมของขอบเขตของ ก.บ.จ.	0	0.00	2	4.88	13	31.71	21	51.22	5	12.20	41	3.71	0.75	
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับขอบเขตความรับผิดชอบ	0	0.00	6	13.95	12	27.91	21	48.84	4	9.30	43	3.53	0.85	
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	0	0.00	7	16.67	17	40.48	16	38.10	2	4.76	42	3.31	0.81	
2. กลไกการจัดทำแผน														
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการกำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	0	0.00	4	9.30	13	30.23	24	55.81	2	4.65	43	3.56	0.73	
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความเหมาะสมการจัดทำ	0	0.00	9	20.93	21	48.84	13	30.23	0	0.00	43	3.09	0.72	
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	1	2.33	2	4.65	20	46.51	19	44.19	1	2.33	43	3.40	0.73	
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วยสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.65	6	13.95	22	51.16	12	27.91	1	2.33	43	3.09	0.84	
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำแผน	2	4.65	8	18.60	17	39.53	15	34.88	1	2.33	43	3.12	0.91	

ตารางที่ ผ-2.9 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ : จันทบุรี ชลบุรี ระยอง ตราด)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ													
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	0	0.00	4	9.30	20	46.51	17	39.53	2	4.65	43	3.40	0.73
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความ เข้าใจขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	6	13.95	25	58.14	10	23.26	2	4.65	43	3.19	0.73
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	1	2.33	6	13.95	24	55.81	12	27.91	0	0.00	43	3.09	0.72
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลที่ทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	2.33	7	16.28	22	51.16	12	27.91	1	2.33	43	3.12	0.79
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	1	2.33	7	16.28	24	55.81	9	20.93	2	4.65	43	3.09	0.81
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	2.33	10	23.26	22	51.16	8	18.60	2	4.65	43	3.00	0.85
4.การบริหารงบประมาณ											0		
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	2	4.65	6	13.95	26	60.47	8	18.60	1	2.33	43	3.00	0.79
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.33	6	13.95	26	60.47	9	20.93	1	2.33	43	3.07	0.74
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.38	6	14.29	18	42.86	15	35.71	2	4.76	42	3.26	0.86
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	2	4.65	14	32.56	20	46.51	7	16.28	0	0.00	43	2.74	0.79

ตารางที่ ผ-2.9 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก : จันทบุรี ชลบุรี ระยอง ตราด)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
5. การติดตามประเมินผล													
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.44	5	12.20	22	53.66	12	29.27	1	2.44	41	3.17	0.77
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลที่ทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	1	2.44	7	17.07	22	53.66	9	21.95	2	4.88	41	3.10	0.83
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	2	4.88	11	26.83	19	46.34	9	21.95	0	0.00	41	2.85	0.82
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	3	7.32	11	26.83	19	46.34	7	17.07	1	2.44	41	2.80	0.90

ตารางที่ ผ-2.9 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก : จันทบุรี ชลบุรี ระยอง ตราด)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	0	0.00	11	26.83	20	48.78	10	24.39	41	3.98	0.72
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.50	2	5.00	7	17.50	23	57.50	7	17.50	40	3.83	0.87
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	1	2.44	7	17.07	11	26.83	19	46.34	3	7.32	41	3.39	0.95
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	7	17.07	14	34.15	16	39.02	4	9.76	41	3.41	0.89
5. บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	2.56	2	5.13	11	28.21	20	51.28	5	12.82	39	3.67	0.87

ตารางที่ ผ-2.9 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน : จันทบุรี ชลบุรี ระยอง ตราด)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	4	10.00	24	60.00	11	27.50	1	2.50	40	3.23	0.66
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	0	0.00	6	14.63	20	48.78	13	31.71	2	4.88	41	3.27	0.78
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	0	0.00	9	21.95	24	58.54	7	17.07	1	2.44	41	3.00	0.71
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	10	24.39	22	53.66	9	21.95	0	0.00	41	2.98	0.69
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.44	10	24.39	22	53.66	7	17.07	1	2.44	41	2.93	0.79
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	1	2.44	10	24.39	20	48.78	9	21.95	1	2.44	41	2.98	0.82

ตารางที่ ผ-2.9 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ : จันทบุรี ชลบุรี ระยอง ตราด)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	4	9.52	17	40.48	18	42.86	3	7.14	42	3.48	0.77
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	2.38	6	14.29	22	52.38	12	28.57	1	2.38	42	3.14	0.78
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	2.38	8	19.05	24	57.14	8	19.05	1	2.38	42	3.00	0.77
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	1	2.38	6	14.29	20	47.62	14	33.33	1	2.38	42	3.19	0.80
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	3	7.14	2	4.76	20	47.62	15	35.71	2	4.76	42	3.26	0.91

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	0	0.00	2	4.88	8	19.51	25	60.98	6	14.63	41	3.85	0.73
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	1	2.44	2	4.88	10	24.39	25	60.98	3	7.32	41	3.66	0.79

ตารางที่ ผ-2.10 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงาน

จังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 : หนองคาย เลย อุดรธานี หนองบัวลำภู)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ														
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	0	0.00	0	0.00	16	42.11	17	44.74	5	13.16	38	3.71	0.69	
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	0	0.00	2	5.26	16	42.11	16	42.11	4	10.53	38	3.58	0.76	
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขตบาท ก.บ.ก.	0	0.00	3	7.89	20	52.53	12	31.58	3	7.89	38	3.39	0.75	
1.4 ความเหมาะสมของขอบเขตบาทของ ก.บ.จ.	0	0.00	2	5.26	18	47.37	15	39.47	3	7.89	38	3.50	0.73	
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับ บทบาทความรับผิดชอบ	0	0.00	2	5.26	20	52.53	14	36.84	2	5.26	38	3.42	0.68	
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	0	0.00	2	5.26	21	55.26	13	34.21	2	5.26	38	3.39	0.68	
2. กลไกการจัดทำแผน														
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการ กำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	0	0.00	4	10.81	11	29.73	22	59.46	0	0.00	37	3.49	0.69	
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความ เหมาะสมการจัดทำ	2	5.41	3	8.11	20	54.05	12	32.43	0	0.00	37	3.14	0.79	
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	2	5.41	3	8.11	18	48.65	13	35.14	1	2.70	37	3.22	0.85	
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วย สนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.70	7	18.92	21	56.76	8	21.62	0	0.00	37	2.97	0.73	
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วม ในกระบวนการจัดทำแผน	2	5.41	7	18.92	18	48.65	8	21.62	2	5.41	37	3.03	0.93	

ตารางที่ ผ-2.10 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงาน

จังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 : หนองคาย เลย อุดรธานี หนองบัวลำภู)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ													
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	0	0.00	6	16.22	20	54.05	11	29.73	0	0.00	37	3.14	0.67
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความเข้าใจ ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	2.70	6	16.22	23	62.16	7	18.92	0	0.00	37	2.97	0.69
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	2	5.41	4	10.81	22	59.46	9	24.32	0	0.00	37	3.03	0.76
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลที่ทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	2.70	9	24.32	18	48.65	9	24.32	0	0.00	37	2.95	0.78
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	3	7.89	1	2.53	22	57.89	11	28.95	1	2.53	38	3.16	0.86
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	2.53	6	15.79	18	47.37	13	34.21	0	0.00	38	3.13	0.78
4.การบริหารงบประมาณ											0		
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	1	2.53	7	18.42	25	65.79	5	13.16	0	0.00	38	2.89	0.65
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	7	18.92	27	72.97	3	8.11	0	0.00	37	2.89	0.52
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.70	8	21.62	17	45.95	9	24.32	2	5.41	37	3.08	0.89
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	0	0.00	10	27.03	22	59.46	5	13.51	0	0.00	37	2.86	0.63

ตารางที่ ผ-2.10 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 : หนองคาย เลย อุดรธานี หนองบัวลำภู)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
5. การติดตามประเมินผล														
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	8	21.62	22	59.46	7	18.92	0	0.00	37	2.97	0.64	
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลที่ทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	1	2.70	7	18.92	23	62.16	5	13.51	1	2.70	37	2.95	0.74	
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	0	0.00	8	22.22	22	61.11	6	16.67	0	0.00	36	2.94	0.63	
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.86	9	25.71	17	48.57	7	20.00	1	2.86	35	2.94	0.84	

ตารางที่ ผ-2.10 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 : หนองคาย เลย อุดรธานี หนองบัวลำภู)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	1	2.70	12	32.43	24	64.86	0	0.00	37	3.62	0.55
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	3	8.11	11	29.73	18	48.65	5	13.51	37	3.68	0.82
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	0	0.00	4	11.11	16	44.44	15	41.67	1	2.78	36	3.36	0.72
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	3	8.11	19	51.35	15	40.54	0	0.00	37	3.32	0.63
5. บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	1	2.70	14	37.84	20	54.05	2	5.41	37	3.62	0.64

ตารางที่ ผ-2.10 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงาน

จังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 : หนองคาย เลย อุดรธานี หนองบัวลำภู)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	8	21.05	17	44.74	12	31.58	1	2.53	38	3.16	0.79
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	1	2.53	5	13.16	20	52.53	11	28.95	1	2.53	38	3.16	0.79
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	0	0.00	6	15.79	21	55.26	11	28.95	0	0.00	38	3.13	0.66
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	9	23.68	19	50.00	10	26.32	0	0.00	38	3.03	0.72
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	8	21.05	22	57.89	8	21.05	0	0.00	38	3.00	0.66
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	0	0.00	9	23.68	21	55.26	8	21.05	0	0.00	38	2.97	0.68

ตารางที่ ผ-2.10 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการต่อระบบบริหารราชการภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 : หนองคาย เลย อุดรธานี หนองบัวลำภู)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	4	11.11	16	44.44	15	41.67	1	2.78	36	3.36	0.72
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	2.78	5	13.89	17	47.22	13	36.11	0	0.00	36	3.17	0.77
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	2.78	6	16.67	22	61.11	7	19.44	0	0.00	36	2.97	0.70
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	1	2.78	6	16.67	21	58.33	8	22.22	0	0.00	36	3.00	0.72
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	2.78	4	11.11	18	50.00	13	36.11	0	0.00	36	3.19	0.75

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	0	0.00	0	0.00	16	43.24	18	48.65	3	8.11	37	3.65	0.63
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	0	0.00	0	0.00	18	48.65	17	45.95	2	5.41	37	3.57	0.60

ตารางที่ ผ-2.11 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน2 : นครพนม มุกดาหาร สกลนคร)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ														
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	1	2.00	8	16.00	21	42.00	15	30.00	5	10.00	50	3.30	0.93	
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	1	2.56	1	2.56	15	38.46	16	41.03	6	15.38	39	3.64	0.87	
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	0	0.00	3	7.69	16	41.03	19	48.72	1	2.56	39	3.46	0.68	
1.4 ความเหมาะสมของขอบเขตของ ก.บ.จ.	0	0.00	7	14.00	23	46.00	19	38.00	1	2.00	50	3.28	0.73	
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับขอบเขตความรับผิดชอบ	0	0.00	8	16.00	27	54.00	14	28.00	1	2.00	50	3.16	0.71	
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	1	2.00	13	26.00	21	42.00	14	28.00	1	2.00	50	3.02	0.84	
2. กลไกการจัดทำแผน														
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการกำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	2	4.00	12	24.00	21	42.00	14	28.00	1	2.00	50	3.00	0.88	
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความเหมาะสมการจัดทำ	2	4.00	8	16.00	24	48.00	15	30.00	1	2.00	50	3.10	0.84	
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	3	6.00	11	22.00	16	32.00	19	38.00	1	2.00	50	3.08	0.97	
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วยสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.56	9	23.08	15	38.46	14	35.90	0	0.00	39	3.08	0.84	
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำแผน	0	0.00	5	12.82	15	38.46	15	38.46	4	10.26	39	3.46	0.85	

ตารางที่ ผ-2.11 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน2 : นครพนม มุกดาหาร สกลนคร)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ													
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	0	0.00	3	7.69	18	46.15	16	41.03	2	5.13	39	3.44	0.72
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความ เข้าใจขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	6	15.38	19	48.72	13	33.33	1	2.56	39	3.23	0.74
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	0	0.00	7	17.95	18	46.15	13	33.33	1	2.56	39	3.21	0.77
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลที่ทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	5	12.82	18	46.15	16	41.03	0	0.00	39	3.28	0.69
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	0	0.00	7	17.95	18	46.15	10	25.64	4	10.26	39	3.28	0.89
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	3	7.69	23	58.97	11	28.21	2	5.13	39	3.31	0.69
4.การบริหารงบประมาณ													
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	0	0.00	2	5.13	23	58.97	13	33.33	1	2.56	39	3.33	0.62
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.56	1	2.56	23	58.97	14	35.90	0	0.00	39	3.28	0.65
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	9	23.08	18	46.15	12	30.77	0	0.00	39	3.08	0.74
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	1	2.56	8	20.51	21	53.85	8	20.51	1	2.56	39	3.00	0.79

ตารางที่ ผ-2.11 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน2 : นครพนม มุกดาหาร สกลนคร)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
5. การติดตามประเมินผล													
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	5	12.82	22	56.41	11	28.21	1	2.56	39	3.21	0.70
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	0	0.00	5	12.82	22	56.41	11	28.21	1	2.56	39	3.21	0.70
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	1	2.56	6	15.38	23	58.97	8	20.51	1	2.56	39	3.05	0.76
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.56	7	17.95	22	56.41	5	12.82	4	10.26	39	3.10	0.91

ตารางที่ ผ-2.11 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน2 : นครพนม มุกดาหาร สกลนคร)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	1	2.56	6	15.38	21	53.85	11	28.21	39	4.08	0.74
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	2	5.13	4	10.26	23	58.97	10	25.64	39	4.05	0.76
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	0	0.00	2	5.13	16	41.03	17	43.59	4	10.26	39	3.59	0.75
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	2	5.13	12	30.77	19	48.72	6	15.38	39	3.74	0.79
5.บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	1	2.70	2	5.41	23	62.16	11	29.73	37	4.19	0.66

ตารางที่ ผ-2.11 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน2 : นครพนม มุกดาหาร สกลนคร)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	6	15.38	17	43.59	13	33.33	3	7.69	39	3.33	0.84
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	0	0.00	8	20.51	13	33.33	17	43.59	1	2.56	39	3.28	0.83
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	0	0.00	6	15.38	16	41.03	16	41.03	1	2.56	39	3.31	0.77
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	6	15.38	19	48.72	14	35.90	0	0.00	39	3.21	0.70
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	8	20.51	19	48.72	12	30.77	0	0.00	39	3.10	0.72
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	0	0.00	7	17.95	16	41.03	16	41.03	0	0.00	39	3.23	0.74

ตารางที่ ผ-2.11 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายได้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน2 : นครพนม มุกดาหาร สกลนคร)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	3	7.69	13	33.33	18	46.15	5	12.82	39	3.64	0.81
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	0	0.00	7	17.95	17	43.59	12	30.77	3	7.69	39	3.28	0.86
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	0	0.00	8	20.51	18	46.15	12	30.77	1	2.56	39	3.15	0.78
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	1	2.56	7	17.95	19	48.72	12	30.77	0	0.00	39	3.08	0.77
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	2	5.13	2	5.13	13	33.33	18	46.15	4	10.26	39	3.51	0.94

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	0	0.00	3	7.69	9	23.08	21	53.85	6	15.38	39	3.77	0.81
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	0	0.00	2	5.13	13	33.33	18	46.15	6	15.38	39	3.72	0.79

ตารางที่ ผ-2.12 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการ

บริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนกลาง : ร้อยเอ็ด ขอนแก่น มหาสารคาม กาฬสินธุ์)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ														
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	0	0.00	1	2.44	15	36.59	21	51.22	4	9.76	41	3.68	0.69	
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	1	2.00	8	16.00	25	50.00	16	32.00	2	4.88	52	3.12	0.75	
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	2	4.00	10	20.00	23	46.00	15	30.00	2	4.88	52	3.02	0.82	
1.4 ความเหมาะสมของขอบเขตของ ก.บ.จ.	7	14.00	11	22.00	21	42.00	10	20.00	1	2.00	50	2.74	1.01	
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับขอบเขตความรับผิดชอบ	8	16.00	12	24.00	18	36.00	10	20.00	2	4.00	50	2.72	1.09	
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	0	0.00	1	2.50	23	57.50	14	35.00	2	5.00	40	3.43	0.64	
2. กลไกการจัดทำแผน														
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการกำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	0	0.00	1	2.56	10	25.64	22	56.41	6	15.38	39	3.85	0.71	
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความเหมาะสมการจัดทำ	2	4.17	11	22.92	18	37.50	17	35.42	2	5.13	50	3.04	0.87	
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	2	4.17	12	25.00	18	37.50	16	33.33	1	2.56	49	3.00	0.88	
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วยสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	10	25.64	14	35.90	13	33.33	2	5.13	39	3.18	0.88	
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำแผน	3	7.69	3	7.69	16	41.03	16	41.03	1	2.56	39	3.23	0.93	

ตารางที่ ผ-2.12 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการ

บริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนกลาง : ร้อยเอ็ด ขอนแก่น มหาสารคาม กาฬสินธุ์)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ														
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	0	0.00	4	10.26	16	41.03	17	43.59	2	5.13	39	3.44	0.75	
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความเข้าใจ ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	2	5.13	21	53.85	14	35.90	2	5.13	39	3.41	0.68	
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	2	5.13	4	10.26	18	46.15	14	35.90	1	2.56	39	3.21	0.86	
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลที่ทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	6	15.38	18	46.15	13	33.33	2	5.13	39	3.28	0.79	
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	0	0.00	5	12.50	17	42.50	17	42.50	1	2.50	40	3.35	0.74	
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	2.50	6	15.00	20	50.00	11	27.50	2	5.00	40	3.18	0.84	
4.การบริหารงบประมาณ														
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	1	2.50	6	15.00	24	60.00	9	22.50	0	0.00	40	3.03	0.70	
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	5.00	7	17.50	23	57.50	8	20.00	0	0.00	40	2.93	0.76	
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	5.00	5	12.50	23	57.50	10	25.00	0	0.00	40	3.03	0.77	
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	3	7.50	10	25.00	19	47.50	8	20.00	0	0.00	40	2.80	0.85	

ตารางที่ ผ-2.12 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการ

บริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนกลาง : ร้อยเอ็ด ขอนแก่น มหาสารคาม กาฬสินธุ์)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
5. การติดตามประเมินผล													
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	5.00	6	15.00	21	52.50	10	25.00	1	2.50	40	3.05	0.85
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	0	0.00	7	17.50	22	55.00	10	25.00	1	2.50	40	3.13	0.72
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	1	2.50	5	12.50	24	60.00	10	25.00	0	0.00	40	3.08	0.69
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.56	8	20.51	18	46.15	10	25.64	2	5.13	39	3.10	0.88

ตารางที่ ผ-2.12 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการ

บริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนกลาง : ร้อยเอ็ด ขอนแก่น มหาสารคาม กาฬสินธุ์)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.56	2	5.13	8	20.51	23	58.97	5	12.82	39	3.74	0.85
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	5.00	4	10.00	9	22.50	22	55.00	3	7.50	40	3.50	0.96
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	1	2.50	6	15.00	19	47.50	13	32.50	1	2.50	40	3.18	0.81
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	6	15.00	16	40.00	16	40.00	2	5.00	40	3.35	0.80
5.บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	2	5.13	2	5.13	14	35.90	19	48.72	2	5.13	39	3.44	0.88

ตารางที่ ผ-2.12 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการ

บริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนกลาง : ร้อยเอ็ด ขอนแก่น มหาสารคาม กาฬสินธุ์)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	2	4.88	20	48.78	16	39.02	3	7.32	41	3.49	0.71
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	1	2.44	4	9.76	23	56.10	10	24.39	3	7.32	41	3.24	0.83
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	1	2.44	7	17.07	24	58.54	8	19.51	1	2.44	41	3.02	0.76
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.44	7	17.07	27	65.85	5	12.20	1	2.44	41	2.95	0.71
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.88	8	19.51	26	63.41	4	9.76	1	2.44	41	2.85	0.76
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	0	0.00	11	26.83	21	51.22	8	19.51	1	2.44	41	2.98	0.76

ตารางที่ ผ-2.12 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการ

บริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนกลาง : ร้อยเอ็ด ขอนแก่น มหาสารคาม กาฬสินธุ์)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.50	0	0.00	16	40.00	18	45.00	5	12.50	40	3.65	0.80
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	0	0.00	6	15.00	22	55.00	8	20.00	4	10.00	40	3.25	0.84
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	2.50	8	20.00	20	50.00	7	17.50	4	10.00	40	3.13	0.94
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	2	5.00	8	20.00	17	42.50	9	22.50	4	10.00	40	3.13	1.02
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	2.50	5	12.50	18	45.00	11	27.50	5	12.50	40	3.35	0.95

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	1	2.44	1	2.44	14	34.15	20	48.78	5	12.20	41	3.66	0.82
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	1	2.50	2	5.00	13	32.50	19	47.50	5	12.50	40	3.63	0.87

ตารางที่ ผ-2.13 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงาน

จังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง 1 : อำนาจเจริญ ศรีสะเกษ ยโสธร อุบลราชธานี)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ														
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	5	10.42	8	16.67	18	37.50	16	33.33	1	2.08	48	3.00	1.01	
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	0	0.00	4	8.00	14	28.00	26	52.00	6	12.00	50	3.68	0.79	
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	0	0.00	3	6.00	23	46.00	18	36.00	6	12.00	50	3.54	0.79	
1.4 ความเหมาะสมของขอบเขตของ ก.บ.จ.	0	0.00	3	6.00	19	38.00	23	46.00	5	10.00	50	3.60	0.76	
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับขอบเขตความรับผิดชอบ	1	2.08	3	6.25	13	27.08	21	43.75	10	20.83	48	3.75	0.93	
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	0	0.00	4	8.33	9	18.75	25	52.08	10	20.83	48	3.85	0.85	
2. กลไกการจัดทำแผน														
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการกำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	3	6.25	9	18.75	18	37.50	18	37.50	6	12.00	54	3.06	0.91	
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความเหมาะสมการจัดทำ	2	4.17	5	10.42	17	35.42	23	47.92	1	2.08	48	3.33	0.86	
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	3	6.52	4	8.70	10	21.74	22	47.83	7	15.22	46	3.57	1.07	
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วยสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.00	8	16.00	19	38.00	18	36.00	3	6.00	50	3.24	0.94	
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำแผน	2	4.00	5	10.00	25	50.00	14	28.00	4	8.00	50	3.26	0.90	

ตารางที่ ผ-2.13 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงาน

จังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง 1 : อำนาจเจริญ ศรีสะเกษ ยโสธร อุบลราชธานี)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ													
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	0	0.00	7	14.00	18	36.00	23	46.00	2	4.00	50	3.40	0.78
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความ เข้าใจขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	7	14.00	20	40.00	20	40.00	3	6.00	50	3.38	0.81
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	0	0.00	11	22.00	19	38.00	19	38.00	1	2.00	50	3.20	0.81
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลที่ทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	2.00	6	12.00	18	36.00	21	42.00	4	8.00	50	3.42	0.88
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	0	0.00	8	16.00	19	38.00	21	42.00	2	4.00	50	3.34	0.80
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	7	14.00	24	48.00	17	34.00	2	4.00	50	3.28	0.76
4.การบริหารงบประมาณ													
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	1	2.00	14	28.00	22	44.00	13	26.00	0	0.00	50	2.94	0.79
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.08	11	22.45	23	46.94	12	24.49	1	2.04	49	2.98	0.85
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	4	8.00	12	24.00	23	46.00	11	22.00	0	0.00	50	2.82	0.87
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	6	12.00	13	26.00	22	44.00	8	16.00	1	2.00	50	2.70	0.95

ตารางที่ ผ-2.13 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงาน

จังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง 1 : อำนาจเจริญ ศรีสะเกษ ยโสธร อุบลราชธานี)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
5. การติดตามประเมินผล														
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	9	18.37	20	40.82	19	38.78	1	2.04	49	3.24	0.78	
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	2	4.08	7	14.29	14	28.57	24	48.98	2	4.08	49	3.35	0.93	
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	1	2.04	8	16.33	22	44.90	18	36.73	0	0.00	49	3.16	0.77	
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	3	6.12	5	10.20	21	42.86	18	36.73	2	4.08	49	3.22	0.92	

ตารางที่ ผ-2.13 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงาน

จังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง 1 : อำนาจเจริญ ศรีสะเกษ ยโสธร อุบลราชธานี)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	2	4.08	13	26.53	21	42.86	13	26.53	49	3.92	0.84
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	3	6.12	13	26.53	19	38.78	14	28.57	49	3.90	0.90
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	2	4.08	5	10.20	17	34.69	18	36.73	7	14.29	49	3.47	1.00
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	6	12.24	14	28.57	24	48.98	5	10.20	49	3.57	0.84
5.บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	1	2.17	13	28.26	18	39.13	14	30.43	46	3.98	0.83

ตารางที่ ผ-2.13 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงาน

จังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง 1 : อำนาจเจริญ ศรีสะเกษ ยโสธร อุบลราชธานี)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.08	4	8.33	14	29.17	29	60.42	0	0.00	48	3.48	0.74
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	2	4.08	7	14.29	21	42.86	17	34.69	2	4.08	49	3.20	0.89
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	1	2.04	10	20.41	17	34.69	21	42.86	0	0.00	49	3.18	0.83
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.04	11	22.45	17	34.69	20	40.82	0	0.00	49	3.14	0.84
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.08	7	14.29	18	36.73	21	42.86	1	2.04	49	3.24	0.88
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	1	2.04	6	12.24	24	48.98	16	32.55	2	4.08	49	3.24	0.80

ตารางที่ ผ-2.13 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงาน

จังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง 1 : อำนาจเจริญ ศรีสะเกษ ยโสธร อุบลราชธานี)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	3	6.12	19	38.78	21	42.86	6	12.24	49	3.61	0.79
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	2.04	6	12.24	24	48.98	15	30.61	3	6.12	49	3.27	0.84
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	0	0.00	9	18.37	19	38.78	20	40.82	1	2.04	49	3.27	0.78
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	0	0.00	11	22.45	17	34.69	20	40.82	1	2.04	49	3.22	0.82
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	2.04	6	12.24	15	30.61	23	46.94	4	8.16	49	3.47	0.89

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	1	2.08	0	0.00	13	27.08	20	41.67	14	29.17	48	3.96	0.87
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	1	2.08	1	2.08	16	33.33	21	43.75	9	18.75	48	3.75	0.86

ตารางที่ ผ-2.14 ผลการสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารจังหวัดต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง 2 : สุรินทร์ นครราชสีมา บุรีรัมย์ ชัยภูมิ)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ														
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	0	0.00	1	1.96	20	39.22	27	52.94	3	5.88	51	3.63	0.63	
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	0	0.00	2	3.92	20	39.22	24	47.06	5	9.80	51	3.63	0.72	
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	2	4.08	11	22.45	14	28.57	21	42.86	1	2.04	49	3.16	0.94	
1.4 ความเหมาะสมของบทบาทของ ก.บ.จ.	3	6.12	9	18.37	17	34.69	19	38.78	1	2.04	49	3.12	0.95	
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับบทบาทความรับผิดชอบ	3	6.12	14	28.57	17	34.69	14	28.57	1	2.04	49	2.92	0.95	
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	4	8.16	10	20.41	21	42.86	13	26.53	1	2.04	49	2.94	0.94	
2. กลไกการจัดทำแผน														
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการกำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	2	4.08	14	28.57	17	34.69	15	30.61	1	2.04	49	2.98	0.92	
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความเหมาะสมการจัดทำ	3	6.12	15	30.61	13	26.53	17	34.69	1	2.04	49	2.96	1.00	
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	0	0.00	7	14.00	23	46.00	17	34.00	3	6.00	50	3.32	0.79	
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วยสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.00	9	18.00	24	48.00	14	28.00	2	4.00	50	3.14	0.83	
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำแผน	0	0.00	8	16.00	26	52.00	13	26.00	3	6.00	50	3.22	0.79	

ตารางที่ ผ-2.14 ผลการสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารจังหวัดต่อระบบบริหารราชการ ภายใต พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง 2 : สุรินทร์ นครราชสีมา บุรีรัมย์ ชัยภูมิ)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ														
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	0	0.00	4	8.16	32	65.31	11	22.45	2	4.08	49	3.22	0.65	
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความเข้าใจ ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	9	18.37	29	59.18	11	22.45	0	0.00	49	3.04	0.64	
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	0	0.00	13	26.53	26	53.06	10	20.41	0	0.00	49	2.94	0.69	
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลที่ทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	13	26.53	27	55.10	8	16.33	1	2.04	49	2.94	0.72	
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	0	0.00	6	12.50	29	60.42	13	27.08	0	0.00	48	3.15	0.62	
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	6	12.24	29	59.18	14	28.57	0	0.00	49	3.16	0.62	
4.การบริหารงบประมาณ														
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	1	2.00	11	22.00	29	58.00	9	18.00	0	0.00	50	2.92	0.70	
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.00	10	20.00	29	58.00	10	20.00	0	0.00	50	2.96	0.70	
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	3	6.00	9	18.00	23	46.00	13	26.00	2	4.00	50	3.04	0.92	
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	5	10.00	8	16.00	28	56.00	9	18.00	0	0.00	50	2.82	0.85	

ตารางที่ ผ-2.14 ผลการสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารจังหวัดต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง 2 : สุรินทร์ นครราชสีมา บุรีรัมย์ ชัยภูมิ)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
5. การติดตามประเมินผล														
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.00	7	14.00	27	54.00	13	26.00	2	4.00	50	3.16	0.79	
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลที่ทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	1	2.00	10	20.00	28	56.00	10	20.00	1	2.00	50	3.00	0.76	
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	1	1.96	9	17.65	35	68.63	6	11.76	0	0.00	51	2.90	0.61	
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.96	12	23.53	25	49.02	12	23.53	1	1.96	51	3.00	0.80	

ตารางที่ ผ-2.14 ผลการสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารจังหวัดต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง 2 : สุรินทร์ นครราชสีมา บุรีรัมย์ ชัยภูมิ)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.96	1	1.96	13	25.49	31	60.78	5	9.80	51	3.75	0.74
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	3	6.00	3	6.00	12	24.00	26	52.00	6	12.00	50	3.58	0.99
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	2	4.00	10	20.00	23	46.00	12	24.00	3	6.00	50	3.08	0.92
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.00	3	6.00	24	48.00	18	36.00	3	6.00	50	3.34	0.85
5. บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	2	4.17	1	2.08	14	29.17	27	56.25	4	8.33	48	3.63	0.84

ตารางที่ ผ-2.14 ผลการสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารจังหวัดต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง 2 : สุรินทร์ นครราชสีมา บุรีรัมย์ ชัยภูมิ)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.96	7	13.73	22	43.14	19	37.25	2	3.92	51	3.27	0.83
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	1	1.96	7	13.73	23	45.10	19	37.25	1	1.96	51	3.24	0.79
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	1	1.96	5	9.80	31	60.78	11	21.57	3	5.88	51	3.20	0.78
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.96	11	21.57	25	49.02	13	25.49	1	1.96	51	3.04	0.80
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.00	8	16.00	28	56.00	11	22.00	1	2.00	50	3.02	0.80
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	2	3.92	6	11.76	30	58.82	12	23.53	1	1.96	51	3.08	0.77

ตารางที่ ผ-2.14 ผลการสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารจังหวัดต่อระบบบริหารราชการ ภายใต้ พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง 2 : สุรินทร์ นครราชสีมา บุรีรัมย์ ชัยภูมิ)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	3.92	4	7.84	15	29.41	25	49.02	5	9.80	51	3.53	0.92
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	1.96	8	15.69	30	58.82	11	21.57	1	1.96	51	3.06	0.73
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	1.96	12	23.53	27	52.94	10	19.61	1	1.96	51	2.96	0.77
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	2	3.92	12	23.53	21	41.18	14	27.45	2	3.92	51	3.04	0.92
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	1.96	10	19.61	18	35.29	17	33.33	5	9.80	51	3.29	0.97

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	1	2.04	4	8.16	12	24.49	24	48.98	8	16.33	49	3.69	0.92
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	2	4.17	3	6.25	16	33.33	22	45.83	5	10.42	48	3.52	0.92

ตารางที่ ผ-2.15 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ว.พ.ร.ฎ. ว่า

ด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน1 : เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง ลำพูน)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ														
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	0	0.00	3	7.69	10	25.64	22	56.41	4	10.26	39	3.69	0.77	
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	1	2.04	7	14.29	20	40.82	17	34.69	4	8.16	49	3.33	0.90	
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	2	4.08	11	22.45	20	40.82	14	28.57	2	4.08	49	3.06	0.92	
1.4 ความเหมาะสมของขอบเขตของ ก.บ.จ.	3	6.12	17	34.69	18	36.73	10	20.41	1	2.04	49	2.78	0.92	
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับ บทบาทความรับผิดชอบ	5	10.20	14	28.57	13	26.53	16	32.55	1	2.04	49	2.88	1.05	
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	3	6.12	14	28.57	13	26.53	17	34.69	2	4.08	49	3.02	1.03	
2. กลไกการจัดทำแผน														
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการ กำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	0	0.00	4	10.00	10	25.00	23	57.50	3	7.50	40	3.63	0.77	
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความ เหมาะสมการจัดทำ	0	0.00	8	20.00	18	45.00	13	32.50	1	2.50	40	3.18	0.78	
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	0	0.00	6	15.00	16	40.00	17	42.50	1	2.50	40	3.33	0.76	
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วย สนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	8	20.00	19	47.50	12	30.00	1	2.50	40	3.15	0.77	
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วม ในกระบวนการจัดทำแผน	3	7.50	4	10.00	13	32.50	16	40.00	4	10.00	40	3.35	1.05	

ตารางที่ ผ-2.15 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้อ.พ.ร.ฎ. ว่า

ด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน1 : เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง ลำพูน)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ														
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	0	0.00	6	15.38	16	41.03	15	38.46	2	5.13	39	3.33	0.81	
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความเข้าใจ ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	2.50	7	17.50	19	47.50	10	25.00	3	7.50	40	3.18	0.90	
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	0	0.00	10	25.00	21	52.50	8	20.00	1	2.50	40	3.00	0.75	
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	11	27.50	18	45.00	9	22.50	2	5.00	40	3.05	0.85	
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	1	2.50	5	12.50	18	45.00	14	35.00	2	5.00	40	3.28	0.85	
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	2.50	8	20.00	15	37.50	12	30.00	4	10.00	40	3.25	0.98	
4.การบริหารงบประมาณ														
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	2	5.00	7	17.50	23	57.50	7	17.50	1	2.50	40	2.95	0.81	
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.50	12	30.00	17	42.50	9	22.50	1	2.50	40	2.93	0.86	
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	5.00	9	22.50	20	50.00	8	20.00	1	2.50	40	2.93	0.86	
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	3	7.50	13	32.50	18	45.00	5	12.50	1	2.50	40	2.70	0.88	

ตารางที่ ผ-2.15 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต พ.ร.ฎ. ว่า

ด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน1 : เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง ลำพูน)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
5. การติดตามประเมินผล													
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.50	5	12.50	22	55.00	10	25.00	2	5.00	40	3.18	0.81
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	2	5.13	5	12.82	21	53.85	10	25.64	1	2.56	39	3.08	0.84
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	1	2.53	6	15.79	21	55.26	9	23.68	1	2.53	38	3.08	0.78
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.70	10	27.03	13	35.14	12	32.43	1	2.70	37	3.05	0.91

ตารางที่ ผ-2.15 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้อ.พ.ร.ฎ. ว่า

ด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน1 : เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง ลำพูน)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	1	2.56	9	23.08	21	53.85	8	20.51	39	3.92	0.74
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	2	5.13	12	30.77	16	41.03	9	23.08	39	3.82	0.85
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	0	0.00	9	23.08	12	30.77	13	33.33	5	12.82	39	3.36	0.99
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	3	7.69	14	35.90	17	43.59	5	12.82	39	3.62	0.81
5.บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	7	18.42	9	23.68	15	39.47	7	18.42	38	3.58	1.00

ตารางที่ ผ-2.15 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้อ.พ.ร.ฎ. ว่า

ด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน1 : เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง ลำพูน)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	7	17.95	12	30.77	18	46.15	2	5.13	39	3.38	0.85
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	0	0.00	8	20.51	12	30.77	16	41.03	3	7.69	39	3.36	0.90
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	0	0.00	8	20.51	17	43.59	12	30.77	2	5.13	39	3.21	0.83
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	13	33.33	15	38.46	9	23.08	2	5.13	39	3.00	0.89
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	11	28.21	17	43.59	9	23.08	2	5.13	39	3.05	0.86
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	0	0.00	12	30.77	15	38.46	10	25.64	2	5.13	39	3.05	0.89

ตารางที่ ผ-2.15 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต พ.ร.ฎ. ว่า

ด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน1 : เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง ลำพูน)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์ การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/ กลุ่มจังหวัด	0	0.00	2	5.13	16	41.03	17	43.59	4	10.26	39	3.59	0.75
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผน ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	0	0.00	6	15.38	19	48.72	12	30.77	2	5.13	39	3.26	0.79
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผน ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	0	0.00	10	25.64	19	48.72	8	20.51	2	5.13	39	3.05	0.83
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่ม จังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	3	7.69	10	25.64	11	28.21	12	30.77	3	7.69	39	3.05	1.10
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่ม จังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการ ประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	2.56	5	12.82	15	38.46	12	30.77	6	15.38	39	3.44	0.99

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของ จังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	0	0.00	1	2.56	13	33.33	17	43.59	8	20.51	39	3.82	0.79
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของ จังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	0	0.00	3	7.69	15	38.46	13	33.33	8	20.51	39	3.67	0.90

ตารางที่ ผ-2.16 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้อ.พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 2 : น่าน พะเยา เชียงราย แพร่)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ													
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	0	0.00	4	8.33	11	22.92	33	68.75	0	0.00	48	3.60	0.64
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	0	0.00	2	4.17	12	25.00	32	66.67	2	4.17	48	3.71	0.62
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	0	0.00	5	10.20	12	24.49	29	59.18	3	6.12	49	3.61	0.76
1.4 ความเหมาะสมของขอบเขตของ ก.บ.จ.	2	4.08	5	10.20	13	26.53	27	55.10	2	4.08	49	3.45	0.89
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับ บทบาทความรับผิดชอบ	2	4.17	8	16.67	15	31.25	20	41.67	3	6.25	48	3.29	0.97
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	3	6.25	9	18.75	15	31.25	19	39.58	2	4.17	48	3.17	1.00
2. กลไกการจัดทำแผน													
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการ กำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	2	4.17	3	6.25	13	27.08	24	50.00	6	12.50	48	3.60	0.94
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความ เหมาะสมการจัดทำ	4	8.33	4	8.33	26	54.17	13	27.08	1	2.08	48	3.06	0.89
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	3	6.25	6	12.50	15	31.25	21	43.75	3	6.25	48	3.31	0.99
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วย สนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.17	7	14.58	16	33.33	21	43.75	2	4.17	48	3.29	0.92
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วม ในกระบวนการจัดทำแผน	3	6.25	5	10.42	18	37.50	16	33.33	6	12.50	48	3.35	1.04

ตารางที่ ผ-2.16 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้อ.พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 2 : น่าน พะเยา เชียงราย แพร่)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ													
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	3	6.25	3	6.25	24	50.00	18	37.50	0	0.00	48	3.19	0.82
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความ เข้าใจขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	2.08	6	12.50	26	54.17	14	29.17	1	2.08	48	3.17	0.75
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	3	6.25	8	16.67	24	50.00	12	25.00	1	2.08	48	3.00	0.88
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลที่ทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	2	4.17	8	16.67	25	52.08	11	22.92	2	4.17	48	3.06	0.86
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	3	6.25	6	12.50	20	41.67	17	35.42	2	4.17	48	3.19	0.94
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	3	6.25	5	10.42	23	47.92	13	27.08	4	8.33	48	3.21	0.97
4.การบริหารงบประมาณ													
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	4	8.33	7	14.58	22	45.83	15	31.25	0	0.00	48	3.00	0.90
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	3	6.25	5	10.42	26	54.17	14	29.17	0	0.00	48	3.06	0.81
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.17	10	20.83	26	54.17	8	16.67	2	4.17	48	2.96	0.85
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	3	6.38	10	21.28	23	48.94	11	23.40	0	0.00	47	2.89	0.84

ตารางที่ ผ-2.16 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้อ.พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 2 : น่าน พะเยา เชียงราย แพร่)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
5. การติดตามประเมินผล													
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	3	6.25	7	14.58	24	50.00	12	25.00	2	4.17	48	3.06	0.91
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลที่ทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	4	8.33	10	20.83	17	35.42	16	33.33	1	2.08	48	3.00	0.99
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	3	6.25	9	18.75	21	43.75	15	31.25	0	0.00	48	3.00	0.88
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	4	8.33	7	14.58	22	45.83	13	27.08	2	4.17	48	3.04	0.97

ตารางที่ ผ-2.16 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้อ.พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 2 : น่าน พะเยา เชียงราย แพร่)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.17	3	6.25	12	25.00	21	43.75	10	20.83	48	3.71	1.01
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	3	6.25	4	8.33	11	22.92	19	39.58	11	22.92	48	3.65	1.12
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	2	4.17	4	8.33	24	50.00	15	31.25	3	6.25	48	3.27	0.87
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.17	7	14.58	18	37.50	17	35.42	4	8.33	48	3.29	0.97
5. บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	3	6.38	1	2.13	19	40.43	14	29.79	10	21.28	47	3.57	1.06

ตารางที่ ผ-2.16 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้อ.พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 2 : น่าน พะเยา เชียงราย แพร่)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.08	5	10.42	20	41.67	19	39.58	3	6.25	48	3.38	0.84
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	1	2.08	5	10.42	21	43.75	18	37.50	3	6.25	48	3.35	0.84
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	1	2.08	7	14.58	19	39.58	18	37.50	3	6.25	48	3.31	0.88
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.08	8	16.67	22	45.83	13	27.08	4	8.33	48	3.23	0.90
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	4.17	6	12.50	25	52.08	12	25.00	3	6.25	48	3.17	0.88
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	2	4.17	4	8.33	25	52.08	14	29.17	3	6.25	48	3.25	0.86

ตารางที่ ผ-2.16 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ว.พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 2 : น่าน พะเยา เชียงราย แพร่)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	2.08	7	14.58	15	31.25	18	37.50	7	14.58	48	3.48	0.99
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	2	4.26	7	14.89	22	46.81	14	29.79	2	4.26	47	3.15	0.88
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	2	4.17	9	18.75	24	50.00	12	25.00	1	2.08	48	3.02	0.84
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	2	4.17	10	20.83	19	39.58	15	31.25	2	4.17	48	3.10	0.93
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	2	4.17	11	22.92	15	31.25	17	35.42	3	6.25	48	3.17	1.00

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	0	0.00	2	4.26	14	29.79	25	53.19	6	12.77	47	3.74	0.74
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	0	0.00	5	10.42	15	31.25	21	43.75	7	14.58	48	3.63	0.87

ตารางที่ ผ-2.17 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 : ตาก พิษณุโลก สุโขทัย เพชรบูรณ์ อุตรดิตถ์)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ														
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	1	1.85	1	1.85	18	33.33	33	61.11	1	1.85	54	3.59	0.66	
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	2	3.70	0	0.00	15	27.78	33	61.11	4	7.41	54	3.69	0.77	
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	1	1.85	4	7.41	21	38.89	28	51.85	0	0.00	54	3.41	0.71	
1.4 ความเหมาะสมของขอบเขตของ ก.บ.จ.	1	1.85	2	3.70	18	33.33	32	59.26	1	1.85	54	3.56	0.69	
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับขอบเขตความรับผิดชอบ	1	1.82	7	12.73	16	29.09	29	52.73	2	3.64	55	3.44	0.83	
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	2	3.70	5	9.26	26	48.15	20	37.04	1	1.85	54	3.24	0.80	
2. กลไกการจัดทำแผน														
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการกำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	1	1.89	3	5.66	15	28.30	27	50.94	7	13.21	53	3.68	0.85	
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความเหมาะสมการจัดทำ	1	1.89	7	13.21	21	39.62	22	41.51	2	3.77	53	3.32	0.83	
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	1	1.89	4	7.55	25	47.17	22	41.51	1	1.89	53	3.34	0.73	
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วยสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.89	11	20.75	22	41.51	18	33.96	1	1.89	53	3.13	0.83	
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำแผน	2	3.77	5	9.43	23	43.40	22	41.51	1	1.89	53	3.28	0.82	

ตารางที่ ผ-2.17 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 : ตาก พิษณุโลก สุโขทัย เพชรบูรณ์ อุตรดิตถ์)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ													
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	1	1.89	5	9.43	19	35.85	26	49.06	2	3.77	53	3.43	0.80
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความ เข้าใจขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	2	3.77	5	9.43	24	45.28	21	39.62	1	1.89	53	3.26	0.81
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	1	1.89	8	15.09	19	35.85	25	47.17	0	0.00	53	3.28	0.79
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลที่ทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	1.89	9	16.98	22	41.51	21	39.62	0	0.00	53	3.19	0.79
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	2	3.70	2	3.70	27	50.00	22	40.74	1	1.85	54	3.33	0.75
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	1.85	6	11.11	25	46.30	20	37.04	2	3.70	54	3.30	0.79
4.การบริหารงบประมาณ											0		
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	1	1.85	7	12.96	27	50.00	17	31.48	2	3.70	54	3.22	0.79
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.85	5	9.26	28	51.85	17	31.48	3	5.56	54	3.30	0.79
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	3	5.66	2	3.77	24	45.28	22	41.51	2	3.77	53	3.34	0.85
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	4	7.55	8	15.09	27	50.94	13	24.53	1	1.89	53	2.98	0.89

ตารางที่ ผ-2.17 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 : ตาก พิษณุโลก สุโขทัย เพชรบูรณ์ อุตรดิตถ์)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
5. การติดตามประเมินผล														
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.85	8	14.81	29	53.70	16	29.63	0	0.00	54	3.11	0.72	
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลที่ทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	1	1.85	9	16.67	34	62.96	8	14.81	2	3.70	54	3.02	0.74	
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	1	1.85	13	24.07	29	53.70	11	20.37	0	0.00	54	2.93	0.72	
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	2	3.77	11	20.75	30	56.60	10	18.87	0	0.00	53	2.91	0.74	

ตารางที่ ผ-2.17 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 : ตาก พิษณุโลก สุโขทัย เพชรบูรณ์ อุตรดิตถ์)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.85	3	5.56	7	12.96	29	53.70	14	25.93	54	3.96	0.89
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.85	1	1.85	12	22.22	27	50.00	13	24.07	54	3.93	0.84
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	1	1.85	4	7.41	24	44.44	19	35.19	6	11.11	54	3.46	0.86
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.85	2	3.70	18	33.33	28	51.85	5	9.26	54	3.63	0.78
5. บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	2	3.77	2	3.77	6	11.32	34	64.15	9	16.98	53	3.87	0.88

ตารางที่ ผ-2.17 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 : ตาก พิษณุโลก สุโขทัย เพชรบูรณ์ อุตรดิตถ์)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	7	12.96	24	44.44	20	37.04	3	5.56	54	3.35	0.78
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	0	0.00	7	12.96	25	46.30	22	40.74	0	0.00	54	3.28	0.68
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	0	0.00	5	9.26	25	46.30	23	42.59	1	1.85	54	3.37	0.68
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	11	20.37	23	42.59	20	37.04	0	0.00	54	3.17	0.75
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.85	10	18.52	28	51.85	14	25.93	1	1.85	54	3.07	0.77
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	1	1.85	7	12.96	28	51.85	18	33.33	0	0.00	54	3.17	0.72

ตารางที่ ผ-2.17 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 : ตาก พิษณุโลก สุโขทัย เพชรบูรณ์ อุตรดิตถ์)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	1.85	2	3.70	20	37.04	27	50.00	4	7.41	54	3.57	0.77
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	1.85	6	11.11	26	48.15	18	33.33	3	5.56	54	3.30	0.82
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	2	3.70	6	11.11	31	57.41	14	25.93	1	1.85	54	3.11	0.77
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	2	3.70	8	14.81	24	44.44	20	37.04	0	0.00	54	3.15	0.81
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	2	3.70	5	9.26	24	44.44	22	40.74	1	1.85	54	3.28	0.81

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	2	3.77	2	3.77	8	15.09	36	67.92	5	9.43	53	3.75	0.83
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	1	1.89	5	9.43	11	20.75	31	58.49	5	9.43	53	3.64	0.86

ตารางที่ ผ-2.18 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้อ.พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 : กำแพงเพชร พิจิตร นครสวรรค์ อุทัยธานี)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. โครงสร้างการบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ													
1.1 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.ก.	0	0.00	1	2.94	9	26.47	22	64.71	2	5.88	34	3.74	0.62
1.2 ความเหมาะสมขององค์ประกอบของ ก.บ.จ.	0	0.00	1	2.94	8	23.53	23	67.65	2	5.88	34	3.76	0.61
1.3 ความเหมาะสมของขอบเขต ก.บ.ก.	0	0.00	2	5.88	19	55.88	10	29.41	3	8.82	34	3.41	0.74
1.4 ความเหมาะสมของขอบเขตของ ก.บ.จ.	0	0.00	0	0.00	13	38.24	17	50.00	4	11.76	34	3.74	0.67
1.5 โครงสร้างของสำนักงานจังหวัดที่เหมาะสมกับ บทบาทความรับผิดชอบ	1	2.94	1	2.94	10	29.41	20	58.82	2	5.88	34	3.62	0.78
1.6 โครงสร้างและบทบาทของสำนักงาน OSM	0	0.00	4	11.76	16	47.06	14	41.18	0	0.00	34	3.29	0.68
2. กลไกการจัดทำแผน													
2.1 การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีการ กำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	0	0.00	3	8.82	6	17.65	23	67.65	2	5.88	34	3.71	0.72
2.2 ระยะเวลาที่ใช้ในแผนในแต่ละระดับมีความ เหมาะสมการจัดทำ	0	0.00	5	14.71	16	47.06	12	35.29	1	2.94	34	3.26	0.75
2.3 กลไกการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการแบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจน	0	0.00	3	8.82	11	32.35	19	55.88	1	2.94	34	3.53	0.71
2.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีข้อมูลที่ทันสมัยช่วย สนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	5	14.71	11	32.35	15	44.12	3	8.82	34	3.47	0.86
2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วม ในกระบวนการจัดทำแผน	0	0.00	3	8.82	14	41.18	15	44.12	2	5.88	34	3.47	0.75

ตารางที่ ผ-2.18 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้อ.พ.ร.อ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 : กำแพงเพชร พิจิตร นครสวรรค์ อุทัยธานี)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
3.การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ													
3.1 ขั้นตอนแปลงแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติมีความชัดเจน	0	0.00	2	5.88	12	35.29	20	58.82	0	0.00	34	3.53	0.61
3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีความเข้าใจ ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	4	11.76	18	52.94	12	35.29	0	0.00	34	3.24	0.65
3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติมี ความเหมาะสม	0	0.00	4	11.76	16	47.06	13	38.24	1	2.94	34	3.32	0.73
3.4 จังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีข้อมูลที่ทันสมัยในการ แปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	4	11.76	16	47.06	13	38.24	1	2.94	34	3.32	0.73
3.5 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีการจัดทำโครงการเพื่อ การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	0	0.00	4	11.76	16	47.06	14	41.18	0	0.00	34	3.29	0.68
3.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับมีส่วนร่วมใน ขั้นตอนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	1	2.94	4	11.76	15	44.12	14	41.18	0	0.00	34	3.24	0.78
4.การบริหารงบประมาณ											0		
4.1 เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่ม จังหวัด มีความเหมาะสม	1	2.94	7	20.59	17	50.00	8	23.53	1	2.94	34	3.03	0.83
4.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับเห็นชอบกับ เกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	5	14.71	20	58.82	8	23.53	1	2.94	34	3.15	0.70
4.3 ความคล่องตัวในการบริหาร/เบิกจ่าย งบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	3.03	5	15.15	17	51.52	10	30.30	0	0.00	33	3.09	0.77
4.4 การบูรณาการระหว่างงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดกับงบประมาณส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น	1	3.03	9	27.27	17	51.52	6	18.18	0	0.00	33	2.85	0.76

ตารางที่ ผ-2.18 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 : กำแพงเพชร พิจิตร นครสวรรค์ อุทัยธานี)

ระบบการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัด แบบบูรณาการ	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.	
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด					
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ				
5. การติดตามประเมินผล														
5.1 ประสิทธิภาพของระบบการติดตามประเมินผล การบริหารงานจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	4	12.12	22	66.67	7	21.21	0	0.00	33	3.09	0.58	
5.2 จังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีระบบข้อมูลที่ทันสมัยที่ใช้ ในการติดตามประเมินผล	0	0.00	4	12.50	18	56.25	10	31.25	0	0.00	32	3.19	0.64	
5.3 ความเชื่อมโยงระหว่างการติดตามประเมินผล และการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Feedback)	0	0.00	4	12.50	22	68.75	6	18.75	0	0.00	32	3.06	0.56	
5.4 ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	1	3.13	7	21.88	17	53.13	7	21.88	0	0.00	32	2.94	0.76	

ตารางที่ ผ-2.18 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้อ.พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 : กำแพงเพชร พิจิตร นครสวรรค์ อุทัยธานี)

ภาวะผู้นำ/ผู้บริหารในจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ผู้บริหารของจังหวัดให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	1	2.94	4	11.76	22	64.71	7	20.59	34	4.03	0.67
2. ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	1	2.94	4	11.76	20	58.82	9	26.47	34	4.09	0.71
3. ความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการเพื่อใช้ในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด (10 ล้านบาท) และกลุ่มจังหวัด (5 ล้านบาท)	0	0.00	5	15.15	14	42.42	11	33.33	3	9.09	33	3.36	0.86
4. ความเหมาะสมในการเป็นแกนกลางประสานงานกับภาคส่วนต่างๆในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	3	9.09	13	39.39	14	42.42	3	9.09	33	3.52	0.80
5. บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ	0	0.00	0	0.00	8	25.00	19	59.38	5	15.63	32	3.91	0.64

ตารางที่ ผ-2.18 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ง.พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 : กำแพงเพชร พิจิตร นครสวรรค์ อุทัยธานี)

การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	3	8.82	10	29.41	20	58.82	1	2.94	34	3.56	0.70
2. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการกำหนดปัญหาและความต้องการของพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่	0	0.00	4	11.76	11	32.35	17	50.00	2	5.88	34	3.50	0.79
3. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการดำเนินงานเพื่อการบูรณาการการปฏิบัติงานในพื้นที่	0	0.00	3	8.82	14	41.18	17	50.00	0	0.00	34	3.41	0.66
4. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการสนับสนุนทรัพยากรในรูปแบบต่างๆ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	6	17.65	18	52.94	10	29.41	0	0.00	34	3.12	0.69
5. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	10	29.41	12	35.29	11	32.35	1	2.94	34	3.09	0.87
6. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่นๆ ในการทำงาน การร่วมใช้ทรัพยากร การมุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์และการมีเป้าหมายร่วมกันตามแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด (Shared Value)	1	2.94	6	17.65	19	55.88	8	23.53	0	0.00	34	3.00	0.74

ตารางที่ ผ-2.18 ผลสำรวจความพึงพอใจของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ภายใต้ พ.ร.ฎ.

ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 (กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 : กำแพงเพชร พิจิตร นครสวรรค์ อุทัยธานี)

การเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. การนำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค มาใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด	0	0.00	2	5.88	9	26.47	18	52.94	5	14.71	34	3.76	0.78
2. ความเหมาะสมของขั้นตอนการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	0	0.00	3	8.82	21	61.76	9	26.47	1	2.94	34	3.24	0.65
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการประสานแผนระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	2.94	4	11.76	23	67.65	5	14.71	1	2.94	34	3.03	0.72
4. ความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	1	3.03	6	18.18	19	57.58	6	18.18	1	3.03	33	3.00	0.79
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของจังหวัด/กลุ่มจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลต่อการประสานแผนระหว่างส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น	1	3.03	6	18.18	11	33.33	13	39.39	2	6.06	33	3.27	0.94

ศักยภาพของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด	ระดับความพึงพอใจ										รวม (N)	μ	S.D.
	น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด				
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ			
1. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของจังหวัด	0	0.00	0	0.00	8	23.53	19	55.88	7	20.59	34	3.97	0.67
2. ความสอดคล้องระหว่างวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของจังหวัด กับศักยภาพและทรัพยากรของกลุ่มจังหวัด	0	0.00	2	5.88	8	23.53	19	55.88	5	14.71	34	3.79	0.77

บรรณานุกรม

คำสั่งคณะกรรมการบริหารจังหวัดแบบบูรณาการจังหวัดสิงห์บุรี. (2553). เรื่องแต่งตั้งคณะกรรมการกลุ่มภารกิจเพื่อสนับสนุนการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ จังหวัดสิงห์บุรี. ที่ 1/2553.

ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 125 ตอนที่ 137 ก. พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารจังหวัดและกลุ่ม จังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551. 30 ธันวาคม 2551.

สมบัติ อารังธัญวงศ์. (2552). นโยบายสาธารณะ แนวความคิด การวิเคราะห์และกระบวนการ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เสมาธรรม.

สำนักงานยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2. (มปป.). แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลาง ตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2554-2556. มปป.

แผนพัฒนาจังหวัดเชียงใหม่ (4 ปี) พ.ศ. 2554 – 2557 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก <http://www.chiangmai.go.th/cmpro/dev/d3.pdf> (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนาจังหวัดลำปาง (4 ปี) พ.ศ. 2553 – 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนาจังหวัดนครสวรรค์ (4 ปี) พ.ศ. 2553 – 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนาจังหวัดกำแพงเพชร (4 ปี) พ.ศ. 2553 – 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนาจังหวัดขอนแก่น พ.ศ. 2554 – 2557 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนาจังหวัดร้อยเอ็ด พ.ศ. 2553 – 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนาจังหวัดจังหวัดสกลนคร 4 ปี พ.ศ. 2553 – 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

สำนักงานจังหวัดสกลนคร. บรรยายสรุปจังหวัดสกลนคร [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก www.sakonnakhon.go.th/dataprovince/sakon.doc (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนาจังหวัดมุกดาหาร พ.ศ. 2553 – 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนาจังหวัดลพบุรี พ.ศ. 2554 – 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนาจังหวัดสิงห์บุรี พ.ศ. 2554 – 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนาจังหวัดชลบุรี พ.ศ. 2553 – 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนาจังหวัดระยอง พ.ศ. 2553 – 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนาจังหวัดสุราษฎร์ธานี พ.ศ. 2553 – 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนาจังหวัดนครศรีธรรมราช พ.ศ. 2553 – 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนาจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2553 - 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนาจังหวัดกระบี่ พ.ศ. 2553 - 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 (4 ปี) พ.ศ. 2554 - 2557 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 2 (3 ปี) พ.ศ. 2554 - 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (3 ปี) พ.ศ. 2554 - 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 (4 ปี) พ.ศ. 2553 - 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (3 ปี) พ.ศ. 2554 - 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก (4 ปี) พ.ศ. 2553 - 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (4 ปี) พ.ศ. 2553 - 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน (4 ปี) พ.ศ. 2553 – 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.pad.moi.go.th/index.php?option=com_content&task=view&id=54&Itemid=98 (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

เรื่องราวร้องทุกข์ สป.มท. แผนพัฒนาจังหวัดแนวใหม่ จุดเปลี่ยนการบริหารราชการแผ่นดินของไทย. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก www.stabundamrong.go.th/web/book/53/b10_53.pdf (วันที่ค้นข้อมูล: มีนาคม 2554)

Hood, Christopher. (1991). “A Public Management for All Seasons?” *Public Administration* Vol.69:3–19.

Kaplan, Robert S. and David P. Norton. (2005). “Creating the Office of Strategy Management.” Paper 05-071, April, retrieved from www.hbs.edu/research/pdf/05-071.pdf

